

အမှတ် ၃၁၁ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၅

စတီဗီ

ရုပ်နှံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

အကယ်ဒမီ ဝတ်စုံရွှေရည်

ဆုတ်ပုံ - JASUN

ခရစ္စတီ နုနု၊ ရှုလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည့်
ဝင်းငြိမ်း စိစဉ်တည်းဖြတ်သည့်

ရုပ်ရှင်ပုံနှိပ်

အမှတ် ၃၃၁ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၅

တက္ကသိုလ်တည်း

မျိုးမြင့်ညို

စာတည်း

လင်းနိုင်ဦး

အမှုဆောင် စာတည်း

မသိတာ

ရွှေပန်းချီ

ဇော်ဝင်း

(ဇော်ပျော်သိန်း)

ဆန်နီညို

မေညွန့်ဝေ၊ မဟာဆုံ

မြင့်မောင်ကျော်

မျိုးမြင့်

လှမြင့်ဆွေ

သင်းဝဏ္ဏ

ဝင်းတင်

မောင်မိုး

စိုးအောင်

အောင်ကျော်

မေသစ်တည်

ထွန်းအံ့

စိုးသော်တာ

WinJszudia

မျက်နှာပုံစာတိုက်

Jason

ရွှေဇင်

ခိုင်လင်ထွန်း၊ ဖြိုးဦးဝိုင်

ရွှေစာတိုက်

Jason

လင်းနိုင်ဦး၊ ထူးခြားသစ်

ရွှေစာတိုက်

စိမ်းလှစံ၊ မိုးဦး

စာတိုက်

BURMESE
CLASSIC

သူတို့အရေး

အောင်သန်းထွန်း ၄။

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

လင်းနိုင်ဦး ၁၀။

ငယ်ငယ်ကတည်းက

အနုပညာပိုး

ဝါလာတဲ့

ဝတ်စုံရွှေရည်

လင်းနိုင်ဦး ၂၀။

အောင်မွေမြာ

မွေးနေ့ကုသိုလ်ပြုတဲ့

နေတိုး

One Minute

Interview

ဘို၊ လင်းနိုင်ဦး ၂၀။

Rosaနည်

ဖြူဖြူကျော်သိန်း

အိမ်ရှင်ကျော်စင်

တက္ကသိုလ်

ဝမ်းပုံ

ရွှေရုပ်ရှင်

မိုးကျော်ထွန်း ၃၄။

ကိုဇော်

(အရုဏ်ဦး)ရဲ့

ကပိယ

မိုးကျော်ထွန်း ၄၀။

မဟာဆန်တဲ့

မာယာမျက်နှာပိုး

မိုးကျော်ထွန်း ၅၄။

ကလေးများ

ဖျော်ဖြေရေးအတွက်

ကာတွန်းဓာတ်ရုပ်

မိုးကျော်ထွန်း ၆၄။

လိပ်ပြာမှားမှ

ဝိညာဉ်စိမ်းသို့

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၄၆။ ရာပြည့်

Kim Kardashian နှင့်

တွေ့ဆုံခြင်း

၆၀။ ဘို

ဘာကြောင့်လဲ

ဘာအတွက်လဲ

၇၀။ ဖင်းဖြမ်း

ဒိုင်ယာနာ

အသတ်ခံခဲ့ရသလား

ရွှေနှလုံးသား

၈၆။ မောင်အင်း၊ ဥက္ကဋ္ဌ

ကျောပြင်၌

မှီခိုရသည်ဖြစ်စေ

ရသစာတမ်း

၁၇၆။ မင်းချမ်းမွန်

သစ်ရွက်ပေါ်က

ပျားရည်စက်များ

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

၂၀၀။ ငရဲကျီ

ပုဂံဆေး

ရွှေဝတ္ထုပြည်စ/ဆုံး

၁၅၂။ ဘိုဂျီထွန်းသက်

ဘောင်းဘီဝတ်နဲ့

ဝါးစိမ်းတုတ်

၂၃၂။ မိချမ်းငေ

စောကဝတ်ဝါ ဘုရား

ရွှေအခန်းဆက် ဝတ္ထုပြည်

၁၁၈။ ညိုထွန်းဂျ

ငါးသိန်းနှင့်ငါးသောင်း

ရွှေအသစ်

၂၀၈။ _____

၂၁၄။ _____

အမှတ် ၃၁၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၅
ဝင်းငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

ရွှေဝတ္ထု

မောင်သစ်ပျိုင်း ၉၄။

သည်းခြေကြိုက်

ဟန်စိုင်း၊ ဆေး-မန်း၊ ၁၀၀။

လွဲမှားစွာ ရစ်နှောင်ခြင်း

မင်းတင်ဗျူဟ်း ၁၀၆။

ပါကင်ထုပ်ကြီး

ကျမြင့်အောင် ၁၂၈။

၊ ကောင်ဗျူဟ်း

သမီးပေးတဲ့ ထီးကလေး

ကျန်းစဉ်မြေစောခက် ၁၃၄။

ငွေသောင်ယံက ရယ်သံများ

မေး၊ ကျေး ၁၄၄။

မဆန်သောရေ

အဗျူဟ်း ၁၆၂။

ပင်ညိုရိပ်တို့

တေးဆိတ်ချိန်

ကြည်ထွန်းကျ ၁၈၀။

မီးအုံးရင်

ကျန်းမောင်မောင် ၁၈၈။

ပန်းတိုင်း မွေးသလို

စမ်းတိုင်းလည်း အေး၏

ဆေးဆေး ၁၈၈။

ငှက်ကလေး၏ အလွမ်း

ဦးဆွေး၊ ဒေသနာ၊ ၁၉၄။

အနိုင်အရှုံးပစ္စည်း

အဗျူဟ်းမိုးမိုး ၂၂၈။

အယာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း

မန်းရေပျိုင်း၊ မိုးတုတ်၊ ၂၂၆။

အရိုးအသား ခါးလှတယ်

ရွှေသုတ

၈၈။ မေတ္တာဦး

မုဒိတာခရီး

၉၀။ မေဒါ

အရိုးသမီး

စာရေးဆရာမများ၏

အသံများမှတစ်ဆင့်

မြန်မာအရေးကို

သုံးသပ်ခြင်း

၁၁၂။ မောင်သန်းဆွေ

၊ ကာသက်၊

ဝင်ဆာရဲတိုက်မှ

ဗြိတိသျှတော်ဝင်

ပရလောကသားများ

၁၄၈။ မေဏိဘုန်းသစ်

သူတို့

ဘယ်လိုဖန်တီးခဲ့သလဲ(၉)

(ကလေးဖတ်ဖို့

ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထု ဘယ်လိုရေးမလဲ)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက် (၁၇)၊ အဆန်း (၄-၁၁)

၂၂ လမ်း (အောက်တိုဘာ)

ပိုင်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ရန်-ဝ-၃၀၁၇၁၀

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာနှစ်၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၀၀၉၇၀)

ဗျူဟ်းလှိုင်တိုက်

အမှတ် ၁၁၁၀၊ ဟူးတောင်ကြား၊ ၇ လမ်း

၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုနှင့် ဆောင်ရွက် ရန်ကုန်မြို့

ရွှေသုတဝေဠာ - ဦးဉာဏ်လှိုင် (၀၁၀၉၁)

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကုန်းသုဉ်းလမ်းနှင့်

ယောက္ခလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေပြည်သာ - ဗျူဟ်းလှိုင်

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကုန်းသုဉ်းလမ်းနှင့်

ယောက္ခလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်-ဝ-၃၀၁၇၁၀

ဇာတိကလေးအမှတ် ၁၂၇

E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at :

iTune Store

ရေဘေးသင့်သူများအတွက် ဂီတအစည်းအရုံးမှ ရန်ပုံငွေပွဲ ကျင်းပ

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊
 သြဂုတ်လများမှာ မိုးသည်းထန်စွာ
 ရွာသွန်းခဲ့တဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ
 နေရာအတော်များများမှာ
 ရေလွှမ်းမိုးမှု၊ မြေပြိုမှုများ
 ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး ရေဘေးဒုက္ခသည်များ
 ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်
 အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးက
 ရန်ပုံငွေရှာဖွေကြပြီး ထောက်ပံ့
 ပေးကြတဲ့အပြင်
 ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
 လုပ်ငန်းများအတွက်လည်း
 ပံ့ပိုးပေးနေကြပါတယ်။
 မြန်မာနိုင်ငံ
 ဂီတအစည်းအရုံးကလည်း
 ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
 လုပ်ငန်းများအတွက် ပံ့ပိုးပေးနိုင်ဖို့
 ဂီတလောကသားများပါဝင်တဲ့ ရန်ပုံငွေ
 ရှာဖွေပွဲတစ်ရပ်ကို စက်တင်ဘာလ
 ၁၁ ရက်နေ့ ၁၂ ရက်နေ့များက ရန်ကုန်မြို့
 စမ်းချောင်းမြို့နယ် ရှင်စောပုလမ်းရှိ
 Myanmar Event Park မှာ
 ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ စက်တင်ဘာလ
 ၁၁ ရက်နေ့မှာ မြန်မာသံအဆိုကျော်များနဲ့
 ရောနှံတေးသံရှင်တို့ ဖျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်။
 ၁၂ ရက်နေ့မှာတော့
 ဟင်္သာတသံအဆိုကျော်များနဲ့
 ရောနှံအဆိုကျော်တို့
 ဖျော်ဖြေပေးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။
 ပါဝင်လုပ်အားပေးကြတဲ့
 အနုပညာရှင်တို့
 များပြားမှုကြောင့်
 တစ်ဦးလျှင်
 သီချင်းတစ်ပုဒ်သာ
 ဖျော်ဖြေခွင့်ရခဲ့တာလည်း
 ဖြစ်ပါတယ်။

BURMESE
CLASSIC

သူတို့အရေး

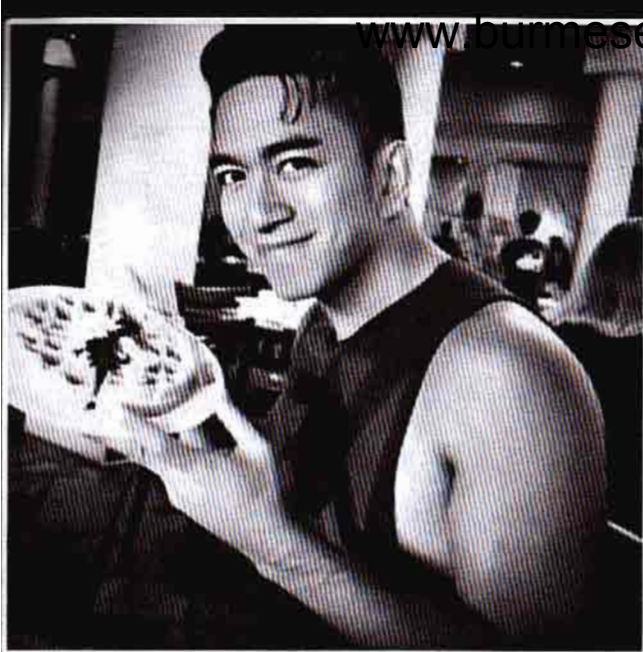
ရွှေအမြုတေရုပ်ပုံဖွဲ့စဉ်း အပတ်အစားအောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၅

၂၆ နှစ်ပြည့် အထူးထုတ်

၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ
၁၅ ရက်နေ့မှာ
စတင် ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့
ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းက
၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လမှာ
၂၆ နှစ် ပြည့်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ပထမပိုင်းမှာ
စာပေစိစစ်ရေးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်
နောင်နေးမှုကြောင့်
လကျော်ခဲ့ရတာတွေ
ရှိခဲ့လို့ နှိပ်နှာလမှသာ
၂၆ နှစ်ပြည့်တဲ့
အမှတ် ၃၁၂ ကို
ထုတ်ဝေနိုင်မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
အယ်ဒီတာအဖွဲ့က
၂၆ နှစ်ပြည့် အထူးထုတ်
ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့
ရသစာပေအားကောင်း
ကောင်းအပြင်
ပေါ့ပ်ရီသတ်များအတွက်
ကဏ္ဍသစ်များနဲ့
ထုတ်ဝေသွားနိုင်ဖို့
စီစဉ်နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၈ မြင်တိုင်း သတိရပါဆိုတဲ့ ဥက္ကာမင်းမောင်

ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုကားများမှာ သရုပ်ဆောင် အဖြစ် လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဥက္ကာမင်းမောင်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်မြို့မှာ ပညာသင်ကြားရင်း မိတ်ဆွေများနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်ကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုပညာဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာကြောင့် အချိန်အများကြီး ပေးစရာမလိုတဲ့ ဂီတဘက်ကို ကူးလာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်ကာ စီးရီးတစ်ခု စီစဉ်သွားခဲ့ပြီး '၁၈' လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ စီးရီးတစ်ခုလုံးကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခြင်း မပြုသေးဘဲ စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ပေးဆပ်မယ် လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို iTunes Store နဲ့ Myanmar Music Store Online ကနေ ဖြန့်ချိပေးခဲ့ပါတယ်။ လစဉ်လတိုင်း ၁၈ ရက်နေ့တိုင်းမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်စီ ဖြန့်ချိသွားဖို့ ရည်ရွယ် ထားတဲ့ ဥက္ကာမင်းမောင်က '၁၈ ရက်နေ့ရောက်တိုင်း၊ ၁၈ ကိုမြင်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို သတိရစေချင်လို့ပါ' လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

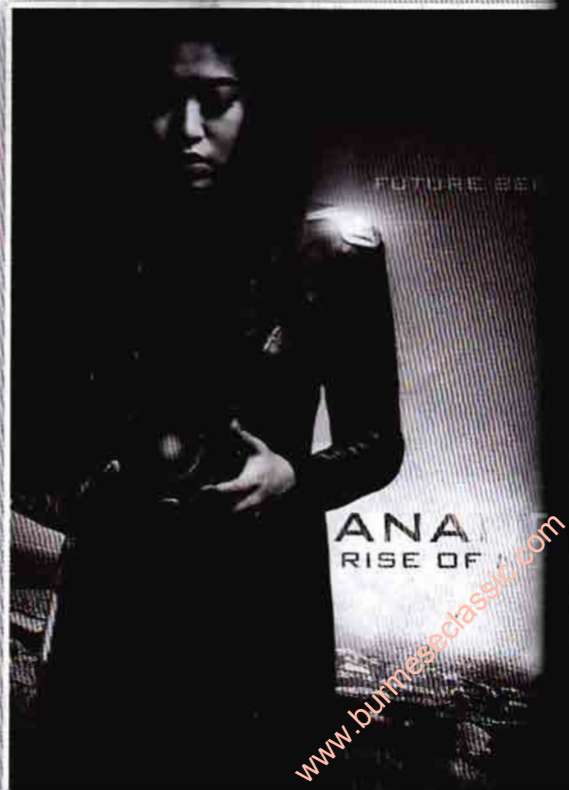

စက်တင်ဘာလ ၁၈ ANANDA

ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်က လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက် ကတည်းက စိတ်ကူးကြံဆထားတဲ့ မြန်မာသံပ္ဍာရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားကို စက်တင်ဘာလအတွင်းမှာ ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့ပေမဲ့ လိုအပ်တဲ့ကင်မရာ ရောက်မလာသေးတာကြောင့် စက်တင်ဘာ ဒုတိယပတ်ကုန်ဆုံးချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ANANDA: Rise of Notra လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ပထမဆုံးသော မြန်မာသံပ္ဍာရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ သရုပ်ဆောင်သစ်များ ရွေးချယ်လေ့ကျင့်ပေးထားပြီး

ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်ရဲ့ ညကျောင်းရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားကားကို မီသည့်ဖြစ်စေ၊ မမီသည့်ဖြစ်စေ မျိုးဆက်သစ်တို့အတွက် ခြေလှမ်းသစ်တစ်ခုစ၊ နိုင်ငံဖို့ ရိုက်ကူးသွားမှာဖြစ်တယ်လို့ ညိုမင်းလွင်က ဆိုပါတယ်။

သူတို့အရေး

ရွှေအမြို့တေရပ်ပရိုဂရမ် အကယ်ဒမီ၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၇

မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး ပြက္ခဒိန် ရိုက်ကူး

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးရဲ့ ပြက္ခဒိန်ကို
ဓာတ်ပုံဆရာ မိုးမင်းနဲ့ ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပရိသတ်များ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
ဧည့်ခန်းများမှာ ချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိတဲ့
ပုံစံအတိုင်း ရရှိနိုင်ဖို့ မြန်မာနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ လူမင်း၊
နေတိုး၊ ပြေတီဦး၊ ကောင်းပြည့်၊ ဇေရဲထက်၊
သက်မွန်မြင့်၊ ဝတ်မှုရွှေရည်၊ ချစ်သူဝေ၊ ဝင်းယုမ့်
လှိုင်တို့ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာများနဲ့ ထွက်ရှိလာမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ □

သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတေရုပ်ရုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၁၁ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၅

အမျိုးဂုဏ်စောင့်တဲ့ ဇံဟိန်း

မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်လောကမှာ

အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့တဲ့ မင်းသားကြီး ဦးဖိုးစိန်ရဲ့

မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ဇံဟိန်းက စိန်မဟာသဘင်ကို

ပြန်လည်ထူထောင်ပြီး ကပြနေပါတယ်။

သူတို့မျိုးရိုးဖြစ်တဲ့ ဦးဖိုးစိန်၊ ဦးကက်နက်စိန်၊

ဦးတသက်စိန်၊ ဦးရဲစိန်၊ ဦးညီဝင်းစိန်၊

ဦးနိုင်ဝင်းစိန်တို့ရဲ့ နှစ်ပါးသွားများကိုလည်း

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့အတွက် ရန်ကုန်မြို့

တာမွေမြို့နယ် အရှေ့မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်းမှာ ရှိတဲ့

ရွှေထွဋ်တင်စတူဒီယိုမှာ နှစ်ပါးသွားအကများကို

ခေတ်အလိုက် ခွဲခြားပြီး ကပြရိုက်ကူး ခဲ့ပါတယ်။

ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်ပါးသွားများကို SKY Net ရုပ်

မြင်သံကြားအစီအစဉ်က လွှင့်ထုတ်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိပြီး

အစ်မဖြစ်သူ ပတ္တမြားကေခိုင်ရဲ့ စိန်ပန်းဗီဒီယို

ထုတ်လုပ်ရေးက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသွားမယ်လို့

သိရပါတယ်။ □

နှင်းဆီဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် ငွေလှူ

နှင်းဆီအဖွဲ့သားများ တည်ထောင်လိုက်တဲ့ နှင်းဆီဖောင်ဒေးရှင်းအတွက် ငွေကျပ် သိန်း ၂၀ ကို အကယ်ဒမီ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်တဲ့ ပြေတီဦးနဲ့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့က နှင်းဆီဖောင်ဒေးရှင်း ကိုယ်စား အကယ်ဒမီ နေတိုးသို့ ပေးအပ် လှူဒါန်း ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါတယ်။ နှင်းဆီ ဖောင်ဒေးရှင်းက စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့ ညမှာ ရန်ပုံငွေပွဲတစ်ရပ်ကို ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းမှာရှိတဲ့ နီဗိုတယ်ဟိုတယ်မှာ က၊ပြခဲ့ကြပြီး အလှူခံခဲ့ကြရာ အလှူငွေကျပ် သိန်း သုံးထောင်ကျော်ရရှိခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ နှင်းဆီဖောင်ဒေးရှင်းက အဓိကအားဖြင့် ရေဘေးသင့်ဒေသများ ပြန်လည်ထူထောင် ရေးလုပ်ငန်းမှာ အားဖြည့် ကူညီပံ့ပိုး ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ □

ဒါရိုက်တာ သိန်းဟန်(ဖီးနစ်) ရိုက်ကူးတဲ့ ဝိညာဉ်များနဲ့ ဒန် ဒန် ဒန်-၃

ဖီးနစ်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ သိန်းဟန် (ဖီးနစ်)က ဝိညာဉ်များနဲ့ ဒန်ဒန်ဒန်-၃ ဗီဒီယိုကားကို သန်လျင်မြို့မှာ သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ဒီကားမှာ အကယ်ဒမီ ခန့်စည်သူနဲ့ ပိုင်ဖြိုးသုတို့က ဟာသသရုပ်ဆောင်ပေါင်းများစွာ နဲ့ သရုပ်ဆောင်ထားကြပါတယ်။ ဖီးနစ်ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးက ဝိညာဉ်များနဲ့ ဒန်ဒန်ဒန် ၁ နဲ့ ၂ တို့ကို ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့ပြီး လူကြိုက်များခဲ့တဲ့အတွက် ၃ ကို ဆက်လက်ရိုက်ကူးခြင်း ဖြစ်ပေမဲ့လည်း ဇာတ်လမ်းအဆက်မဟုတ်ဘူးလို့ သိရပါ တယ်။ ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မကြာမီ ထွက်ရှိလာတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

■ အောင်သန်းထွန်း

သင်သင်ကတည်းက အနုပညာပိုးပါလာတဲ့ ဝတ်မှုရွှေရည်

လင်းနိုင်ဦး
ဓာတ်ပုံ - Jason

အောက်တိုဘာလ ရွှေအမြဲတေ
မျက်နှာပိုးအတွက် ဆရာ
ဦးပင်ဦးမိုးက အကယ်ဒမီ
ဝတ်မှုရွှေရည်ကို လူလုပ်ဝ
ပုံစံလေးနဲ့ ရိုက်ချင်တယ်
ဆိုတာကြောင့် ချိတ်လိုက်တဲ့
အခါမှာ ဝတ်မှုရွှေရည်က လူငယ်
ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ Jason နဲ့

ရိုက်ချင်တယ်
ဆိုတာကြောင့်
ရန်ကုန်မြို့
ဆရာခံလမ်းမှာ
အသစ်ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့
SP Bakery ဆိုင်မှာ
ရိုက်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။
SP Bakery က
ဆိုင်အသစ်ဖြစ်သလို
သူတို့ဆီမှာ
ရောင်းချနေတဲ့
မုန့်တွေ၊
ကော်ဖီတွေကလည်း

အသစ်အဆန်း ပုံစံတွေချည်း
ပဲ ဖြစ်တာကြောင့် ချစ်စရာ
ဝတ်စုံ သုံးစုံလဲပြီး ဝတ်မှု
ရွှေရည်က ရွှေအမြဲတေ
မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးအတွက်
ချစ်စရာပုံလေးနဲ့ ရိုက်ကူး
ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဝတ်မှု
ရွှေရည်နဲ့ Cover Story
အတွက် မေးမြန်ခဲ့တာလေး
တွေကို ဖတ်ကြည့်ပေးပါဦး။
ဝတ်မှုရွှေရည်က အနုပညာ
လောကကို ရည်ရွယ်ချက်
ရှိရှိနဲ့ ရောက်လာတာလား၊
မထင်မှတ်ဘဲ သရုပ်ဆောင်
ဖြစ်ခဲ့တာလား။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဖြစ်ချင်တာ
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျောင်း
တက်တဲ့ အရွယ်တုန်းက ကစံ
ဖြစ်ချင်တာတွေ များတယ်။
စီးပွားရေးလည်း လုပ်ချင်တယ်။
မင်းသမီးလည်း ဖြစ်ချင်တယ်။
အကုန်လုံး သူများယောင်သလို
လိုက်ယောင်တာလေ။ ဘာဖြစ်ချင်လို့
ဘာဖြစ်ချင်မှန်း မသိဘူး။
အဆိုတော်လည်း ဖြစ်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့
အနုပညာပိုင်းက ပါလာပြီးသားဖြစ်တော့
ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင်လည်း ရုပ်ရှင်တွေ
အရမ်းကြည့်တယ်။ မြန်မာကားဖြစ်ဖြစ်၊
အင်္ဂလိပ်ကားဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး
ရူးတာ။ သူတို့သရုပ်ဆောင်တာ ကြည့်ပြီး
အံ့ကဲတင်တွေ လုပ်လုပ်ကြည့်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုတော့ မသိမသာပေါ့။ မင်းသမီးပဲ ဖြစ်ချင်
တာလား၊ အဆိုတော်ပဲဖြစ်ချင်တာလား။
အမြဲမင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ၊ ကိုယ်အားကျတဲ့
မင်းသမီးတွေ အောင်မြင်နေတာကို ကြည့်ပြီးတော့
အောင်မြင်ချင်တယ်။ သရုပ်ဆောင် လုပ်ချင်သလား
ဆိုရင် လုပ်ချင်တယ်။ ၁၀ တန်းအောင်တော့
ကျောင်းပဲဆက်တက်ရမလား၊ ဘာလုပ်ရမလဲ
မသိဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျောင်းဆက်တက်ချင်ပေမဲ့
ဖြစ်ဖို့က ကံပါလာတယ်။ ဖြစ်ချင်စိတ်လည်း ရှိတယ်၊
ဝါသနာလည်း ပါတယ်၊ အဓိကကတော့ ကံကြမ္မာ
လည်း ပါမယ်ပေါ့။ ကစံ နိုင်ငံခြားသွားပြီး
ကျောင်းတက်ဖို့လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့

ဆိုပြီးဖြစ်လာတယ်။ Kanebo
အလှကုန်က Beauty Max
ကာဗာအတွက်ဆိုပြီး ကိုမျိုး
မြင့်ဆွေက ရိုက်ပေးခဲ့တယ်။
အဲဒီမှာလည်း ကံတရားပါ
တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဖြစ်
ပုံက အောင်ဆန်းကွင်းရှေ့က
Ginzarpan စားသောက်ဆိုင်
ဖွင့်ထားတယ်။ မုန့်သွားစား
ရင်းနဲ့ Kanebo က ကိုရဲထွဋ်
ခေါင်က စကားတွေလာပြော
ရင်းနဲ့ သူတို့ Kanebo မိတ်
ကပ်တွေနဲ့လိမ်းပြီး အလှ
ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ ကြော်ငြာ
သဘောမျိုးနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ
ထည့်တာရှိတယ်။ အဲဒီ
အတွက် ရိုက်ပေးပါဆိုတော့
အလှရိုက်တဲ့သဘောနဲ့ အပျော်
သဘောမျိုး ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ကိုယ်ကလည်း မိန်းကလေး
ဆိုတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ပါ
သနာ ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့
ဒီလောက်ကြီးကြီးဖြစ်လာမယ်
မထင်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက
လည်း အိမ်ကိုအပျော်ပဲ ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး၊ ရိုက်မယ်လို့ မပြော
ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ Media
တွေကနေ စိတ်ဝင်စားပြီး
Fashion Image Coverရိုက်ဖြစ်
ခဲ့တယ်။ Cover ကိုတော့
ဦးမိုးမင်းက ရိုက်ပေးခဲ့တာ။
အဲဒီကနေစပြီးတော့ ကြော်ငြာ
Bill Boardတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းကာ
ဗာတွေကို ကစံတောက်လျှောက်
ရိုက်ပေးခဲ့ရတယ်။ မှတ်မှတ်
ရရ စာအုပ်အရောင်းကောင်တာ
မှာတောင် မျက်နှာဖုံးတော်
တော်များများက ကစံပုံတွေ
ချည်းပဲ။ အဲဒီကနေ တော်
တော်ကြာပြီးတော့မှ Bill
Board တွေရိုက်၊ Max ချုပ်
ရည်ကြော်ငြာရိုက်နဲ့ တော်တော်
လေးရိုက်ခဲ့ရတယ်။ ရှေ့ပိုင်း

မှာ တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ခဲ့ရပေမဲ့
DG ရှန်ပူကြော်ငြာ ကိုနေတိုးနဲ့ တွဲရိုက်ရမယ်
ဆိုတော့ ရိုက်ရမှာကလည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ။
ကိုနေတိုးက အရမ်းအာမည်ကြီးနေတဲ့
အချိန်ဆိုတော့ သူနဲ့တွဲရိုက်ရမှာ
အရမ်းရှက်တယ်။ တွဲရိုက်ရတော့လည်း
ကြောက်လည်း ကြောက်လှိုက်တာ။
အဲဒီလို ကံကြမ္မာတွေ၊ ဖြစ်လာတဲ့
အကြောင်းတရားတွေ
အဲဒီပေါ်မှာက ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစားမှု၊
ဝါသနာတွေနဲ့ အကုန်ပေါင်းပြီး
ဖြစ်ခဲ့တာပါ။
ပထမဦးဆုံး ၁၀ ရိုက်ဖြစ်တာက
ရုပ်ရှင်လား၊ ဗီဒီယိုလား။
ပထမဦးဆုံး ရိုက်ဖြစ်တာက
ဒါရိုက်တာ ဦးမျိုးမင်းနဲ့
ဝတ်မှုဆိုင်တဲ့ လိပ်ပြာ
ဇာတ်ကားကို
ကိုရိုင်းနဲ့
ရိုက်ဖြစ်တယ်။
အဲဒီတုန်းကလည်း
ကပ်ကပ်ရိုက်လည်း
ရိုက်ချင်တယ်။
သိနေတာက
သရုပ်ဆောင်
ရတာ
Photo
Model
လုပ်
သလို၊
ကြော်ငြာ
ရိုက်တာမျိုးနဲ့
မတူဘူး။
အဲဒါမျိုးက
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ။
ကားရိုက်တာကျတော့
ကာရိုက်တာကို
ဦးစားပေးရတာမျိုး
ဖြစ်တော့လုပ်နိုင်ပါ့မလား
မဦးစားတာ
နှစ်နှစ်ကျော်လောက်
ကြာသွားတယ်။
ကြော်ငြာနဲ့ပဲ

ရိုက်ဖြစ်တယ်။
 ကားရိုက်ဆို လက်မခံဘူး။
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်မှု
 မရှိသေးတာလည်း
 ပါတယ်။ ဘေးက
 လူတွေကပြောကြတာပဲ။
 နင် သရုပ်ဆောင်လုပ်မယ်
 ဆိုရင် တောက်လျှောက်
 ဖြစ်သွားမှာ။ ဒီအလုပ်ကို
 စွန့်လွှတ်လို့လည်း
 မရဘူး။ နင်အနုပညာ
 လောကမှာပဲတစ်သက်လုံး
 ဖြစ်သွားမှာ။
 လုပ်ချင်သလား၊
 ဖြစ်ချင်သလားဆိုတော့
 ဖြစ်ချင်တယ်။
 အန်ကယ်လေး(လူမင်း)
 ဆိုရင်ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ်
 ရိုက်ဖို့လား ကမ်းလှမ်းတာ
 ပထမဦးဆုံးဖြစ်ပေမဲ့
 ပီကော ဆိုတဲ့ဇာတ်ကားက
 ဒီလိန်လုပ်ရမယ် ဆိုတော့
 မလုပ်ရတာနဲ့ အန်ကယ်လေး
 တစ်ခါ၊ ကိုဟိန်းမင်းက တစ်ခါ
 လာပြောပေမဲ့ မင်းသမီးဖြစ်ပြီး
 နှစ်နှစ်လောက်မှ ရိုက်ဖြစ်တယ်။
 ကြိုပြောခဲ့တာကလည်း သမီး
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ရတဲ့အခါမှ
 ရိုက်ပါရစေလို့ ပြောခဲ့တဲ့အတွက်
 အန်ကယ်လေးဆိုရင် ခဏ ခဏ
 စနေကပြီးပြောတယ်။ ဝတ်မှုရွှေရည်နဲ့
 ရိုက်ဖို့နှစ်နှစ်လောက်စောင့် ရတယ်လို့
 ပြောဖူးတယ်။ အစပိုင်းမှာတော့
 မရိုက်ရတာရော၊ ယုံကြည်မှု
 မရှိသေးတာရောပါတဲ့အတွက်ဖြစ်မှ
 ဖြစ်ပါ့မလားလို့ တွေ့စေနေဆဲမှာ ဦးမျိုးမင်းက
 ကပ်ကို သမီးစကားလေးပြောချင်လို့ ဆိုပြီး
 Fuji House ကို ချိန်းလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ
 ဦးမျိုးက ဇာတ်လမ်းလေး ပြောပြလိုက်တာ။
 ဦးမျိုးမင်း စကား တစ်နာရီလောက်
 ပြောပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဝတ်မှုရွှေရည်လိပ်ပြန်တဲ့
 ရိုက်ဖို့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဇာတ်လမ်း
 ပြောပြတာနဲ့တင် သဘောကျသွားလို့။ အဲဒါနဲ့

ပထမဦးဆုံး
ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး
အဲဒါပြီးတော့မှ
ဘာဘီရုပ်ကလေး၊
နတ်သမီးချစ်တဲ့ပင်လယ်၊
ဖေချစ် အဲဒီကားကတော့
အန်ကယ်လေးနဲ့ ရိုက်တာ
အရမ်းပေါက် သွားတယ်၊
ပြီးတော့ ဝတ်မှုန်ရိုင်း၏
အပြင်းစားရသ
ဒါကိုတော့ ဦးမိုးဦး
(ကျော်ဇောလင်း)
ရိုက်ပေးတာ။
ဇာတ်လမ်းကိုရော
ပရိသတ်လက်ခံတယ်။
ကားလည်းပေါက်တော့
ပရိသတ်အကြိုက်ဖြစ်
သွားတာပေါ့။
အဲဒီတော့ ဝတ်မှုန်ရွှေရည်က
အခုချိန်မှာ ဗီလိန်
လုပ်ရမယ်ဆိုရင်
လုပ်ဖြစ်မှာလား။
လုပ်ရမယ်ဆိုရင်
လုပ်ချင်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကိုယ့်ကိုမြင်နေကျ
ပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ပရိသတ်ကို
မမြင်စေချင်တော့ဘူး။
ပရိသတ်
မိုးသွားမှာလည်း
ပြီးတယ်။
ကစ်တို့ဆီမှာက
အမှန်အတိုင်းပြောရင်
ချစ်ကြိုက်ကွဲညားထဲကပဲ
မတူအောင်လို့ဆိုပြီး
သုပ်ရတယ်။
အက်ရှင်ကားလည်း
မိုက်လို့မရဘူး။
နည်းပညာတွေကလည်း
မလိုက်နိုင်သေးတဲ့
အတွက်ကြောင့်
မိုက်လို့ရတဲ့
ဘောင်အတွင်းကပဲ

ရိုက်နေရတာ ဆိုတော့
ဇာတ်လမ်းက အရမ်းရှား
သွားပြီ။ အဲဒီတော့
အချစ် ကားလေး
တွေထဲကမှ မတူတဲ့
ကာရိုက်တာ မျိုး ရိုက်ဖို့
လိုလာပြီ။ ရှေ့မှာရိုက်ခဲ့တဲ့
ဇာတ်ကောင် စရိုက်၊
ဇာတ်လမ်းတွေ ကလည်း များနေပြီ။
အတွေ့အကြုံ ကလည်း ရှိလာပြီ
ဆိုတော့ ပရိသတ်ကို မတူတဲ့
ဇာတ်ရုပ်နဲ့ ရိုက်ပေးချင်တယ်။
ကြည့်စေချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်က
ဝတ်မှုရွှေရည်ကိုဆိုရင်
လှလှပပလေးနဲ့ပဲချစ်စရာလေး
ကြည့်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား။
တစ်ခါတလေကျတော့လည်း
ဗီလိန်ကို ဘလိုင်းကြီး
လုပ်တာထက် ဇာတ်လမ်း
ကောင်းတယ်ဆိုရင် ဗီလိန်
လည်းလုပ်မှာပေါ့။ ပရိသတ်အတွက်
Entertainment ဖြစ်မယ့် ကားမျိုး၊
ပရိသတ်တကယ် ကြည့်လို့ကောင်းမယ့်
ဇာတ်လမ်းဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လှဖို့မလိုဘဲ
ရိုက်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။
ကိုယ့်ကို အမြဲတမ်းချစ်စရာ
ကောင်းတာလေးတွေ၊ ရိုးမန့်လေးတွေ၊
Cute ဖြစ်တာလေးတွေနဲ့ချည်းပဲ
အမြဲတမ်း မမြင်စေချင်ဘူး။

မင်းသမီးဆိုတဲ့ အတွက်
ကြောင့် ကာရိုက်တာမျိုးရဲ့
ဖြစ်ချင်သေးတယ်။
ကစ်ကစ်ကို ရုပ်ရှင်မင်း
သမီးဆိုတာထက် ကြော်ငြာ
မင်းသမီးလို့ ပရိသတ် ပိုပြီး
မြင်ကြတယ်မဟုတ်လား။
ဟုတ်ပါတယ်။ စောစော
က ပြောသလိုပေါ့။ ရှေ့ပိုင်း
မှာ ကြော်ငြာတွေ ပိုရိုက်ဖြစ်ခဲ့
တယ်။ စ.ရိုက်ရိုက်ချင်း သုံး
နှစ်၊ လေးနှစ်လောက်ထိ
ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတွေ မပြတ်
ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်လ သုံး
ကား၊ တစ်ခါတလေ လေးကား
လောက် ဖြစ်သွားတာလည်း
ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု နောက်
ပိုင်းမှာ ကွာလတီတွေ ဖြစ်
အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြန့်စစ်
လိုက်တဲ့အတွက်ဗီဒီယိုလည်း
အများကြီး မရိုက်ဖြစ်ဘူး။
ရုပ်ရှင်ကားကြီးဆိုရင်လည်း
ကစ်ကို ၁၀ ကားလောက်
လာပြောရင်တောင်မှ ၂ ကား၊
၃ ကားလောက်ပဲ ကစ် ရိုက်
ဖြစ်တယ်။ ၂၀၁၄ မှာဆိုရင်
ရုပ်ရှင်ကားကြီးတစ်ကား
လား၊ နှစ်ကား ဒါပဲ ရိုက်
ဖြစ်တယ်။ တောက်လျှောက်
ဇာတ်တွေ လာပေးတယ်။
ကမ်းလှမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကစ် ကိုယ်တိုင်က လက်မခံ
ဖြစ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို
တော့ ရှေ့မှာ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်
ခဲ့တာလည်း များနေပြီ။ ဒါ
ကြောင့် ကိုယ့်အတွက်လည်း
တကယ် ကျန်မယ့်ကားပဲ
ရွေးပြီး ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါကြောင့် ၂၀၁၄၊
၂၀၁၅ ရုံတင်တဲ့ကားထဲမှာ
ဝတ်မှုရွှေရည်ရဲ့ ကားတွေ
နည်း သွားတာလား။
အဲဒါလည်းပါတယ်။

အောက်တစ်ခုက စောစောက
ပြောသလို ၁၀ ကားမှာ ၂
ကားလောက်ပဲ လက်ခံ လိုက်
တယ်။ အဲဒီကားတွေက
လည်း တကယ်ကြည့်ရကျိုး
နပ်မယ့် ကားဖြစ်စေချင်တဲ့
အတွက်ကြောင့် အဲဒီကားတွေ
မှာလည်း ကိုယ်လုပ်ရမယ့်
နေရာ၊ ပရိသတ်ကြည့်ရမယ့်
ဇာတ်လမ်း၊ ကိုယ်ကလည်း
လုပ်လို့ကောင်းမယ်၊ ပရိသတ်
ကလည်း ကြည့်လို့ကောင်း
မယ်။ အဲဒါမျိုး ရိုက်ထားတာ
ပါ။ ၂၀၁၆ ထဲမှာတော့ ကစ်
ထားတွေ ရုံတင်ဖို့ များမယ်။
၂၀၁၄၊ ၂၀၁၅ မှာ နည်းသွား
တာက ခပ်ပြီး ရိုက်လိုက်
လို့ပါ။ ၂၀၁၆ မှာတော့
သွားပြသွားနိုင်တယ်။ ရုံတင်
ရက်ချိတ်တဲ့အပေါ်မှာလည်း
ဗုတည်တာပေါ့။

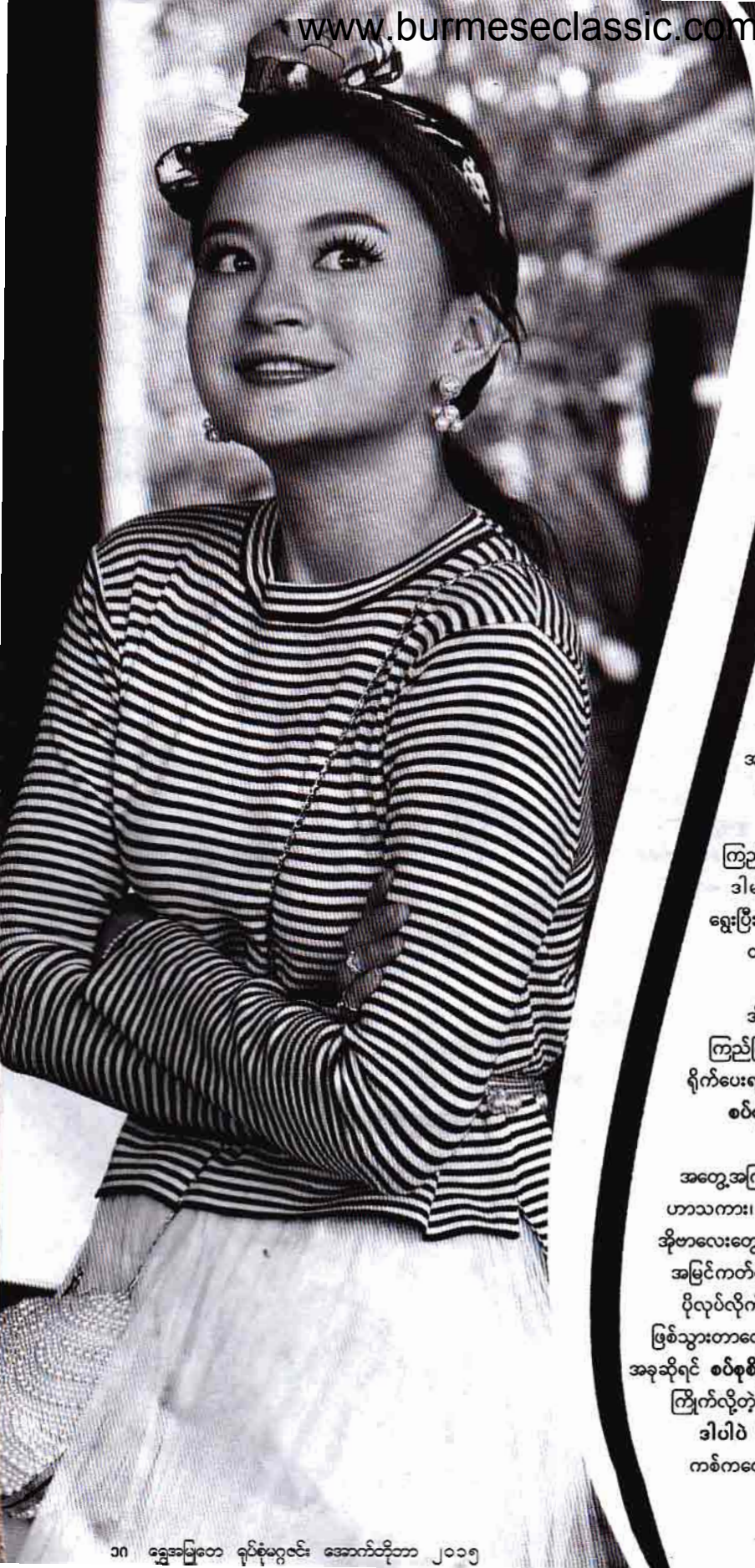
အောက်ထပ် နှင်စေရင်
ထဲက ဂါဂါလို ဇာတ်ရုပ်မျိုး
လုပ်ဦးမယ်ဆိုရင် ထပ်လုပ်
သွားမှာလား။

ဒီဇာတ်ရုပ်မျိုးဆိုရင်တော့
ဦးစားရမယ်။ ဂါဂါလိုမျိုး
တော့ ကာရိုက်တာဆို ရိုက်
ဖြစ်မယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ဆိုရင်
တော့ မရိုက်ဖြစ်လောက်တော့
ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို ပရိသတ်က
ဒီဇာတ်ကောင်နဲ့ သိထားတယ်။
အကယ်ဒမီလည်း ရခဲ့ပြီးပြီ
ဆိုတော့ အောက်တစ်ခေါက်
မရိုက်ချင်တော့ဘူး။ ဇာတ်
လမ်းက အဲဒီလိုမျိုးဆန်ဆန်ဆို
ရင်လည်းမရိုက်ချင်တော့ဘူး။

လောလောဆယ် ဝတ်မှု
ဆူရည်ကိုကြည့်ရမယ့် အနီး
ဆုံးကားဆိုရင် ဘာရှိမလဲ။

ပရိသတ်မျှော်ရမယ့်
ကားက ချစ်လှစွာသော
အရန်းပါ။ ဒီကားမှာ ကစ်က

နှင်စေရင်ထဲက ဂါဂါနဲ့
ဆန်ကျင်ဘက်။
အဲဒီမှာ ကောင်မလေးက
စာမတတ်ဘူး။
ပညာလည်း မရှိဘူး။
ဦးနှောက်သိပ်မကောင်းတဲ့
နည်းနည်း
ဂေါက်တောက်တောက်
ပညာမတတ်၊
ဦးနှောက်မရှိတဲ့သူ။
ဘာကာလာမှ မရှိတဲ့
ကောင်မလေးဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့် ဒီကားက
ကစ်အတွက် စိန်ခေါ်မှု
တစ်ခုလို့လည်း
ပြောလို့ရတယ်။
ဒီကားရိုက်တုန်းကလည်း
တကယ့်ကို မုခံသွင်းပြီး
ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့
ရိုက်ခဲ့ရတယ်။
အဲဒီလို အခန်းတွေ
အများကြီးပဲ။
ဝတ်မှုဆူရည်က
အဲဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့
စိန်ခေါ်မှုတွေကိုပဲ
လုပ်ချင်တာလား။
ဟုတ်ပါတယ်။
အဲဒီလို
လုပ်ချင်တာက
တစ်ပိုင်းပါ။
တစ်ခုရှိတာက
စိန်ခေါ်မှု
ချည်းပဲနဲ့လည်း
မရဘူး။ ပရိသတ်
ဆိုတာကလည်း
အမျိုးမျိုး
ရှိတဲ့အတွက်
တစ်ခါတစ်ခါ
အိုက်တင်ကြီးတွေ
အရမ်းလုပ်ပြပြီး
အကြမ်းကြီး
လုပ်ပြမှလည်း
မဟုတ်ဘူး။

မိမိယိုမှာဆိုရင်
 သက်သောင့်သက်သာနဲ့
 ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဟီးဟီး
 ဟားဟား ဖန်စီလိုတယ်။
 ကိုယ့်အတွက်ကတော့
 ငါ ဘာမှ မလုပ်လိုက်ရဘူး
 ဆိုပေမဲ့ သူတို့
 ကြိုက်သွားတာလေးတွေ
 ရှိတယ်။ ပေါ့ပေါ့
 ပါးပါးလေး
 ကြည့်လိုက်ရတဲ့အတွက်
 သူတို့ Relax
 ဖြစ်သွားတာတွေ ရှိတယ်။
 အဲဒီလိုမျိုးပဲ ကြည့်ချင်
 ကြတာတွေ ရှိတဲ့အတွက်
 ကစ်တို့က ကိုယ့်အတွက်
 စိန်ခေါ်မှုလို့ ပြောလို့ရတဲ့
 ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေလည်း
 ရိုက်ရတယ်ဆိုတော့ ခုနကပြောတဲ့
 ဟာသလေးတွေ၊ အပျော်လေးတွေ၊
 အခုလောလောဆယ်ဆိုရင် စပ်စုစိန်ကို
 ပရိသတ်က အရမ်းကြိုက်ကြတယ်။
 အဲဒါမျိုးဆိုရင်လည်း ပရိသတ်က
 ကြည့်ချင်ကြပြန်ရော။ ပရိသတ်အကြိုက်
 ဒါမျိုးဖြစ်မယ် ထင်တာလေးတွေလည်း
 ရွေးပြီးရိုက်ရတယ်။ အမျိုးစုံ ရိုက်ရတယ်။
 တစ်ခါတလေ အိမ်ထောင်သည်ဇာတ်
 ဆိုလည်း ရိုက်ပေးလိုက်ရတာပဲ။
 အိမ်ထောင်သည်ဇာတ်မှာ တည်တည်
 ကြည်ကြည်မှ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း
 ရိုက်ပေးရတာပဲ။ တစ်သမတ်တည်း မရှိဘူး။
 စပ်စုမ မှာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့
 နည်းနည်း တင်ပြီး လုပ်ရတာလဲ။
 အတွေ့အကြုံအရ သတိထားမိသလောက်တော့
 ဟာသကား၊ စဉ်းကားလေးတွေဆိုရင် နည်းနည်း
 အိုဗာလေးတွေ လုပ်ပေးရတယ်။ အိုဗာမှာ အရမ်း
 အမြင်ကတ်စရာ မဟုတ်ဘဲ ကောင်းတဲ့ဘက်ကို
 ပိုလုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့အတွက် ကွက်တိ
 ဖြစ်သွားတာတွေ ရှိတယ်။ စပ်စုစိန် ကို ကြိုက်လို့
 အခုဆိုရင် စပ်စုစိန်-၂ ကိုတောင် ထပ်ရိုက်ခိုင်းနေပြီ။
 ကြိုက်လို့တဲ့...။ ပြီးတော့ ပုံပြင်လေးကတော့
 ဒါပါပဲ ဇာတ်မျိုးကိုလည်း ကြိုက်တယ်တဲ့။
 ကစ်ကတော့ အရမ်းဟဲမီး ငိုပန်းစားပြီးတော့

မလုပ်လိုက်ရဘဲ ပေါက်သွား
တဲ့ကားတွေက အများကြီးပဲ။
လုပ်ပြချင်တိုင်းလည်းမရဘူး။
ကိုယ့်ဆီရောက်လာတဲ့ဇာတ်
လမ်းမှာ ဒါလေးလုပ်လိုက်ရင်
ကောင်းမယ်ဆိုပြီးတော့ပဲ
လုပ်ချင်ရင်ရိုက်လိုက်တာပဲ။

သရုပ်ဆောင်တစ်
ယောက်အနေနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ
ကိုရောက်မှာ၊ ခံစားပြီးတော့မှ
ရိုက်ရတာဖြစ်လို့ တစ်ခါ
တစ်ခါ အရမ်းခံစားပြီးရင်
ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့လဲ။

အရမ်းသိသာတယ်။
အိုက်တင်ကလေး လုပ်ယူလို့
မရဘူး။ တကယ် ဒရာမာ
ဆင်း(န)တွေရိုက်မယ်ဆိုရင်
တကယ်ခံစားမှပဲ မျက်နှာမှာ
ပေါ်တယ်လို့ ကစံ ထင်တယ်။
ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ မုခ်ပေါ့နော်။
တခြားသူတွေတော့မသိဘူး။
ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ လုပ်လိုက်
တဲ့အိုက်တင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဘယ်တော့မှကျေနပ်သွားတယ်
လို့ ကွာလဖိုင်း မဖြစ်ဘူး။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုသိတယ်။
ငါမရောက်ဘူး။ ငါ အိုက်တင်
ဆုပ်လိုက်တာ ငါ ဖြစ်ချင်တာ
မရောက် သွားဘူးဆို တာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းသိတယ်။
အဲဒီလိုဆိုရင် မကျေနပ်ဘူး။
ပြန်ရိုက်ချင်တယ်။ တစ်ခါ
တစ်ခါကျတော့ ဒါရိုက်တာက
ရတယ်ဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက်
တာမျိုးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိတယ်။ မရ
ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ နင်စေရင်
အစ်ကားလုံးဆိုရင် အကယ်
အစုံတယ်ဆိုတာက တစ်ကား
အဲဒီလိုကတည်းက ရင်ဘတ်
တောင် အောင့်တယ်။ တစ်
ချိန်လုံး မျက်ရည်အစစ်နဲ့ပဲ
ငိုရတာကိုး။ အဲဒီကားရိုက်

တော့ အရမ်းခံစားလို့ကောင်း
တယ်။ တမင်လုပ်ယူရတာ
မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်
ခါတစ်ခါကျရင် ပထမဦးဆုံး
စ၊ရိုက်တဲ့နေ့ကတည်းကိုက
မျက်ရည်အပေါက်လိုက်နဲ့
ဂါဂါဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်
ခါတလေကျတော့လည်း လူ
ပဲလေ။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ ဇာတ်
ကောင်ရဲ့နေရာကို ဝင်ပြီး
သရုပ်ဆောင်ရတာဆိုတော့
ခက်တာပေါ့။ တစ်ခါတလေ
မေ့မရတာတွေလည်း ရှိ
တယ်။ အပြင်မှာတော့ ဝတ်မှု
ရွှေရည်၊ ဇာတ်ကားထဲမှာ
အခြားသူတစ်ယောက်ဆိုတော့
ဇာတ်ကောင်မွေးပြီး ကြိုးစား
ရတဲ့အခါ ပင်ပန်းတာတွေ
လည်း ရှိတယ်။

လတ်တလော ဖေ့စ်
ဘွတ်ခ်ပေါ်မှာ စိတ်ညစ်တယ်
တို့ဘာတို့ တင်ထားတာ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ။

အဲဒါက ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်
အကောင့်အတုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
လူပဲလေ။ တစ်ခါတလေကျ
တော့လည်း သာမန်လူလိုပေါ့
နော်။ စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်
ခုများဖြစ်မလားလို့ရေးတာပေါ့။

ခံစားနေရလို့ မဟုတ်
ဘူးပေါ့။

ဘာ...ဘယ်လို ခံစား
ရမလဲ။ ခံစားချက်ဆိုတာ
တော့ ရှိမှာပေါ့။ လူပဲလေ။
ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ များ
သောအားဖြင့်က ဗုဒ္ဓဟူးသမီး
ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ဘုရား
သွားဖြစ်တာ များတယ်။

အစပိုင်းမှာပြောခဲ့တာ ရှိ
တယ်။ တကယ်လုပ်ချင်တာ
တကယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ
ဆိုတော့ ရှေ့ဆက် ဘယ်လို
သွားမှာလဲ။

အနုပညာလောကထဲ
မှာပဲ အကြာကြီးရပ်တည်
သွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသွားမှာ
ပါ။ ဒီလောကက အမြဲတမ်း
ရပ်တည်သွားဖို့ ခက်တယ်။
ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားခဲ့ရတော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိဆုံးပဲ။
အခက်အခဲတွေ အများကြီး၊
အဆင်မပြေတာတွေလည်း
အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ ပရိ
သတ်ကတော့ လှလှလေးနဲ့
ကြော့ကြော့လေး ထင်မှာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အနု
ပညာဖြစ်လို့ ပျော်တာပါပဲ-

လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဝတ်မှုရွှေရည်အတွက်
ဝတ်စုံများစီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ Queen
Collection , စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့
ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးပေးခဲ့တဲ့
Jasonနဲ့ မိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်
ပေးခဲ့တဲ့ ရှိုင်း(မေဦး)နဲ့ အလှပ
ဆုံးဖြစ်အောင်ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ
ပေးခဲ့တဲ့ ဝတ်မှုရွှေရည်တို့ကို
ရွှေအမြဲတေ ဝိုင်းတော်သား
များက အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

ကေအေတီလက်ရာနဲ့
တစ်ကိုယ်တော်အမွေ
ထွက်လာမယ့်
Rဇာနည်
လင်းနိုင်ဦး

ငါ့ကိုချစ်တဲ့သူ၊
စည်းတစ်ဖက်ခြား နဲ့
အဆိပ်တက် အိပ်မက်
တစ်ကိုယ်တော်တေး
စီးရီးသုံးခွေနဲ့
အတွဲခွေများစွာမှာ
ပါဝင်သီဆိုပြီး
အောင်မြင်မှု ရရှိနေတဲ့
Rဇာနည်က
သူ့ရဲ့ စတုတ္ထမြောက်
တစ်ကိုယ်တော်တေးစီးရီးကို
နိုဝင်ဘာလမှာ
ဖြန့်ချိပေးသွားတော့
မယ်ဆိုတာကြောင့်
စတုတ္ထစီးရီးအတွက်

စီစဉ်ထားမှုများကို မေးကြည့်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

Rဇာနည်က လောလော
ဆယ်မှာ ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘာတွေလုပ်ဖြစ်နေလဲ။ နည်း
နည်းငြိမ်နေသလားလို့။

ဟုတ်ပါတယ်။ နည်း
နည်းငြိမ်နေတာလည်း ပါ
တယ်။ တစ်ပြည်လုံးမှာ
လည်း ရေဘေးသင့်နေတော့
ရှိုးပွဲတွေလည်း နည်းတယ်။
မိုးတွင်းလည်းဖြစ်တော့
ကျွန်တော်တို့က သီချင်းသွင်း
တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ဖြစ်နေတယ်။
ထွက်ထားတာတွေလည်း ရှိ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့
စတုတ္ထအခွေထဲမှာပါမယ့်
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့
ရက်ပိုင်းကပဲ Online Music
တင်ထားတာ ရှိတယ်။ အရင်
တုန်းက ထွက်ထားတဲ့
လက်ကမ်းဖို့ မမေ့နဲ့ သီချင်း
ကိုလည်း အွန်လိုင်းပေါ် တင်
ထားတော့ အခု ရေဘေး
အတွက် သီချင်းလို ဖြစ်သွား
တယ်။ စတုတ္ထတစ်ကိုယ်
တော်ကို Mixing ဆွဲနေတာ
တစ်ဝက်လောက် ရောက်နေ
ပါပြီ။ ဒီရက်တွင်းမှာ Mixing
ဆွဲတာကိုပဲ သွားပြီး နား
ထောင်ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါဆိုရင် စတုတ္ထ
မြောက် တစ်ကိုယ်တော် တေး
စီးရီးရဲ့ နာမည်ကို ပြောလို့
ရပြီလား။

Title ကတော့ လော
လောဆယ် ဂဏန်းမငြိမ်သေး
ဘူး။ ရွေးနေတုန်းပဲလို့ပဲ ပြော
လို့ရတယ်။ အနီးကပ်မှ
ကြည့်ချင်တာလည်း ပါပါ
တယ်။

တစ်ကိုယ်တော်မှာ
ဘယ်လိုသီချင်းမျိုးတွေ၊

ဘယ်တေးရေးဆရာတွေရဲ့
လက်ရာတွေ ပါဝင်မှာလဲ။

ဒီအခွေမှာတော့ မှတ်
မှတ်ရရပါပဲ။ အရင်တုန်းက
လည်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။
ကိုကေအေတီ မဆုံးခင် သူ့ဆီ
က သီချင်းတစ်ပုဒ် ရထား
တာ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့
ကိုကေအေတီရယ်၊ စောခု
ဆဲလ်ရယ်၊ ဇဝါ၊ ပြီးတော့
အောင်ကိုမြင့်၊ Rခိုင်၊ လင်း
လင်း၊ ဖိုးကာ၊ ကျားပေါက်၊
ရေမွန်တို့က ရေးပေးထား
တယ်။ အားလုံးက ကိုယ်ပိုင်
သံ စဉ် တွေ ချည်း ပါ ပဲ ။
ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်မယ့်
သီချင်းတွေကို သူတို့က ရေး
ပေးထားတာပါ။ အဲဒါကို
ကျွန်တော်က အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ဆိုထားပါတယ်။
The Trees ကလည်း
အကောင်းဆုံး တီးခတ်ပေး
ထားတယ်။

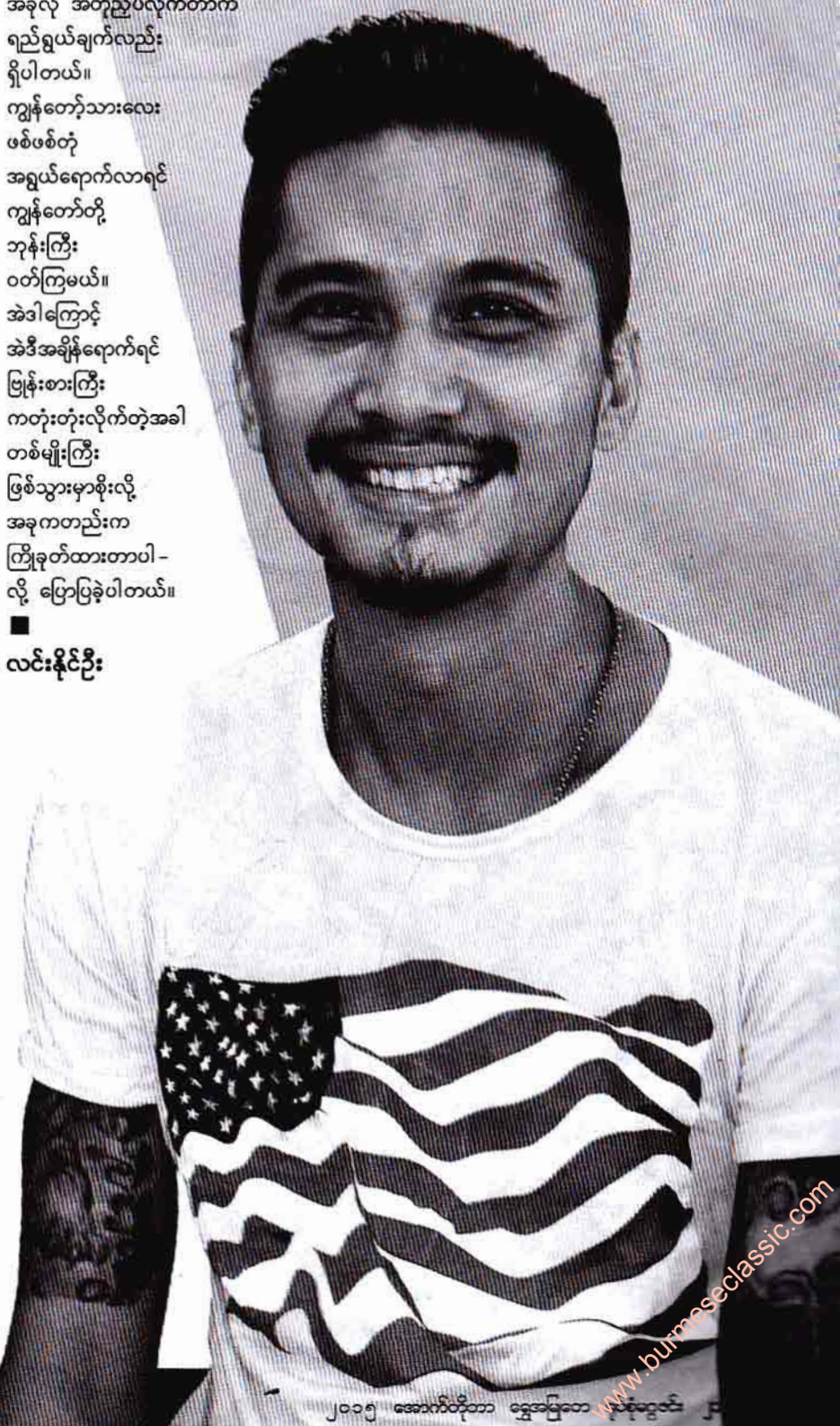
ဒီအခွေမှာ အချစ်တွေ၊
အလွမ်းတွေချည်းပဲလား။
အရင်ပုံစံတွေနဲ့ ဘယ်လို ကွာ
ခြားသွားမလဲ။

အချစ်တွေ၊ အလွမ်းတွေ
လည်းပါမယ်။ ဒါ့အပြင် ဒီ
အခွေမှာ လူသားအကျိုးပြု
သီချင်းတွေလည်းပါမယ်။ ဒီ
အခွေတွေထဲမှာ ပုံစံပြောင်း
တာတွေ ပါမှာဖြစ်သလို နည်း
နည်းဆန်းသစ်ထားတာတွေ
လည်း ပါပါတယ်။ တစ်ခွေ
နဲ့တစ်ခွေ တစ်ကိုယ်တော်
လွတ်တာ လေး၊ ငါးနှစ်
လောက် ခြားသွားတာလည်း
ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ကျွန်တော်ကတော့ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပါ။

စောနည်ကို လောလော

ဆယ်မှာ မေးချင်တာက ဆံပင်ပုံစံကိုအတိုနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလိုက်တာလဲ။
ဆံပင်ပုံစံက ထားထားတာ တော်တော်လေးလည်း ရှည်နေပါပြီ။
အဲဒါကို ကျွန်တော် ထိန်းသိမ်းရတာ အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆံပင်အရှည်ထားရတာကို ကြိုက်တယ်။
အခုလို အတိုညှပ်လိုက်တာက
ရည်ရွယ်ချက်လည်း
ရှိပါတယ်။
ကျွန်တော့်သားလေး
ဖစ်ဖစ်တုံ
အရွယ်ရောက်လာရင်
ကျွန်တော်တို့
ဘုန်းကြီး
ဝတ်ကြမယ်။
အဲဒါကြောင့်
အဲဒီအချိန်ရောက်ရင်
ဗြန်းစားကြီး
ကတုံးတုံးလိုက်တဲ့အခါ
တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့
အခုကတည်းက
ကြိုချတ်ထားတာပါ -
လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတဲ့ ဖြူဖြူကျော်သိန်း အချစ်ရေး

ဘို

၂၀၁၅ ဧပြီလ
၂၅ ရက်နေ့က
ပဉ္စမမြောက် ကိုယ်ပိုင်
သံစဉ်တစ်ကိုယ်တော်
စီးရီးထွက်ထားတဲ့
တေးသံရှင်
ဖြူဖြူကျော်သိန်းနဲ့
စကားပြောဖြစ်ပါတယ်။
ဖြူဖြူ နောက်တစ်ခွေ
စ၊ နေပြီလား။
ဟုတ်ကဲ့၊
ဆဋ္ဌမမြောက်
ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်
တစ်ကိုယ်တော်အခွေကို
Lazy Club နဲ့
စ၊ လုပ်နေပါပြီ။
သုံးပုဒ်လောက်လည်း
ဆိုပြီးနေပါပြီ။
တီးတဲ့အပိုင်းကတော့
တော်တော်ကလေး
ပြီးနေပြီ။

ဖြူဖြူ မဆိုရသေးတာဘဲ ရှိ
တာပါ။ သီချင်းတွေကလည်း
အဆင်သင့်တော့ရှိနေပါတယ်။
ဘယ်သူတွေရေးတဲ့
သီချင်းတွေ ပါမလဲ။

အဲဒါကတော့ လော
လောဆယ် မသေချာသေးဘူး။
ဘာကြောင့် လဲ ဆို တော့
ဖြူဖြူက သီချင်းတွေကိုသွင်း
ပြီး စိတ်ကြိုက်ပြန်ရွေးမှာဆို
တော့ ဘယ်သူရေးတဲ့သီချင်း
ပါမယ်လို့ အခွေထွက်ခါနီးမှ
ပဲ အတည်ပြုပြောလို့ရမယ်။
သေချာတာတစ်ခုကတော့
ဖြူဖြူရဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်အသံသွင်းကုန်သည့်
စီးရီးတုန်းက ဖြူဖြူအတွက်
သီချင်း သုံးပုဒ်ရေးပေးခဲ့တဲ့
အမျိုးသမီး တေးရေးဆရာ
“စိမ့်”ရဲ့ သီချင်းတွေ ပါမယ်။

သီချင်းတွေအကြောင်း
တော့ သိပါပြီ။ ပရိသတ်များ
စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဖြူဖြူအချစ်
ရေးကို မေးပါရစေ။ အိမ်
ထောင်ပြုသင့် တဲ့ အရွယ်
ရောက်ပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်
ဖက်ဟာ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်ရ
မယ်လို့ Ideal အနေနဲ့ စဉ်း
စားထားတာ ရှိသလား။

ဖြူဖြူ ငယ်ငယ်က
တည်းက ကြီးလာရင် ကိုယ့်
အိမ်ထောင်ဖက်က ဘယ်လို
လူမျိုးဖြစ်ရမယ်လို့ ကြိုတင်
စဉ်းစားထားတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။
ကြီးလာရင် ကိုယ်ရွေးချယ်
မယ့်သူက နာမည်ကြီးရမယ်၊
ချမ်းသာရမယ်၊ အသိုင်း
အဝိုင်းကောင်းရမယ်၊ အနု
ပညာလောကထဲကလည်း
မဟုတ်ရဘူး ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်
ချက်တွေ၊ သတ်မှတ်ချက်
တွေ ဖြူဖြူမှာ မရှိပါဘူး။

အရေးကြီးတာက ချစ်

ခြင်းမေတ္တာရယ်၊ နားလည်မှု ရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ချင်း တူတဲ့သူ ဖြစ် ဖို့ လိုမယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ဖို့လည်း လို အပ်မယ်ပေါ့။

ဟို တစ် လောကီက ဖြူဖြူရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ် သက်ပြီး အသံထွက်လာတာ နို့တယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား။

ဖြူဖြူအနုပညာသက် တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဦးတို့ လို့ စာနယ်ဇင်းသမားတွေနဲ့ အများကြီး ပတ်သက်ခဲ့ရပါ တယ်။ ဒီမေးခွန်းမေးလာ တိုင်း ဖြူဖြူက မရှိရင် မရှိပါ ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ခြေပါတယ်။ ခုလည်းကြောင့် ဖတ်လုပ်နေရင်တော့ ဖြူဖြူ မှာ တစ်ခုခု ရှိနေလို့ပဲဆိုတာ ဦး သိမှာပါ။

ရှိနေလျက်သားနဲ့ မရှိ ဘူးလို့လည်း မလိမ်ချင်ပါ ဘူး။ အကုသိုလ်ဖြစ်ပါ တယ်။ ပရိသတ်ကိုလည်း ညာရာရောက်ပါတယ်။ ကိုယ် နဲ့ပတ်သက်တဲ့သူကို တန်ဖိုး မထား စော်ကားရာလည်း ရောက်တဲ့အတွက် ဖြူဖြူ အဲဒီ လို့ မလုပ်ပါဘူး။

သမီးတို့ အနုပညာရှင် တွေမှာ ကိုယ့်ချစ်သူက ဘယ် သူဘယ်ဝါပါလို့ တိတိကျကျ ချ တံ ပြောဖို့ ကျတော့ အင်မတန် ဝန်လေးရပါ တယ်။ သမီး အနုပညာသက် တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အဲဒီလို စိတ်ဖိစီးမှုတွေကို Handle ထုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေကျ တော့ ဒီလောကက လာတာ မေ့တတ်ဘူးလေ။ အနုပညာ ရှင်တွေက ပရိသတ် စိတ်ဝင်

စားတယ်ဆိုတာကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ခံစားခဲ့ရပြီးဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျင့်သားရနေပြီ။ အပြင်လောကကသူတွေကျ တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများ ကုန်တယ်။ မလိုလားအပ်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ကြုံလာရင် လည်း အဲဒီအင်ကို သူတို့က မခံနိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ဘက်ကိုလည်း ကြည့်ရ ပါတယ်။

ဖြူဖြူဆိုရင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပါလို့ တိုက်ရိုက် မ ပြောနိုင်သည့်တိုင်အောင် ကောက်ယူလို့ရတဲ့စကားမျိုးနဲ့ ဖြေတတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ခုနေခါမှာ ဖြူဖြူချစ်သူက ဘယ် သူ ဘယ် ဝါရယ်လို့ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးပေ မဲ့ သေချာပြီဆိုတဲ့အခါမှာ ဖြူဖြူပြောပါမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့

အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး၊ နောင်ပြင်နိုင်ခဲ့သည့် အမျိုးဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိ တာကိုး ဦးရဲ့။

အဲဒီထဲက တစ်ခုတော့ မြတ်ရလိမ့်မယ် ဖြူဖြူ။ ဆေး မင်ရည်စုတ်ထိုး(တက်ဘူး)က အခု ဖျက်လို့ရနေပြီ။

(ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်စလုံး ရယ်ဖြစ်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဖြူဖြူကျော်သိန်း

ရဲ့ အဖြေများကို သေသေချာ ချာ ဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် သူ ချစ်သူကို စာဖတ်သူများ သိ ကြပါလိမ့်မယ်။)

နောက်တစ်ခု ရှိတာက နာမည်ကြီးချင်လို့ တမင် တကာ ခွင်ဖန်ပြီး ဖြူဖြူရည်း စားပါလို့ပြောတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဖြူဖြူ ပရိ သတ်ကတော့ ဖြူဖြူ Fan Page မှာ စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောပြောထားလို့ သိနေကြပါ တယ်။

ကျေးဇူးပဲ ဖြူဖြူ။

■
ဘို

သားသမီးသံယောဇဉ်နဲ့ အနုပညာ လွန်ဆွဲနေတဲ့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်

ဘွဲ့

လူမှုကွန်ရက်
စာမျက်နှာမှာ
သမီးသုသု(ပြေသုဒြာ)ကို
ကိုယ်တိုင်ကျောင်းပို့
ကျောင်းကြို
လုပ်နေတယ်လို့
အိန္ဒြာကျော်ဇင်က
ရေးသားခဲ့တာကြောင့်...

အုပ်က

ဘာဖြစ်လို့ ကား
မရိုက်ချင်တော့တာလဲ။
မရိုက်ချင်တာရယ်လို့
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ကိုယ်လည်း

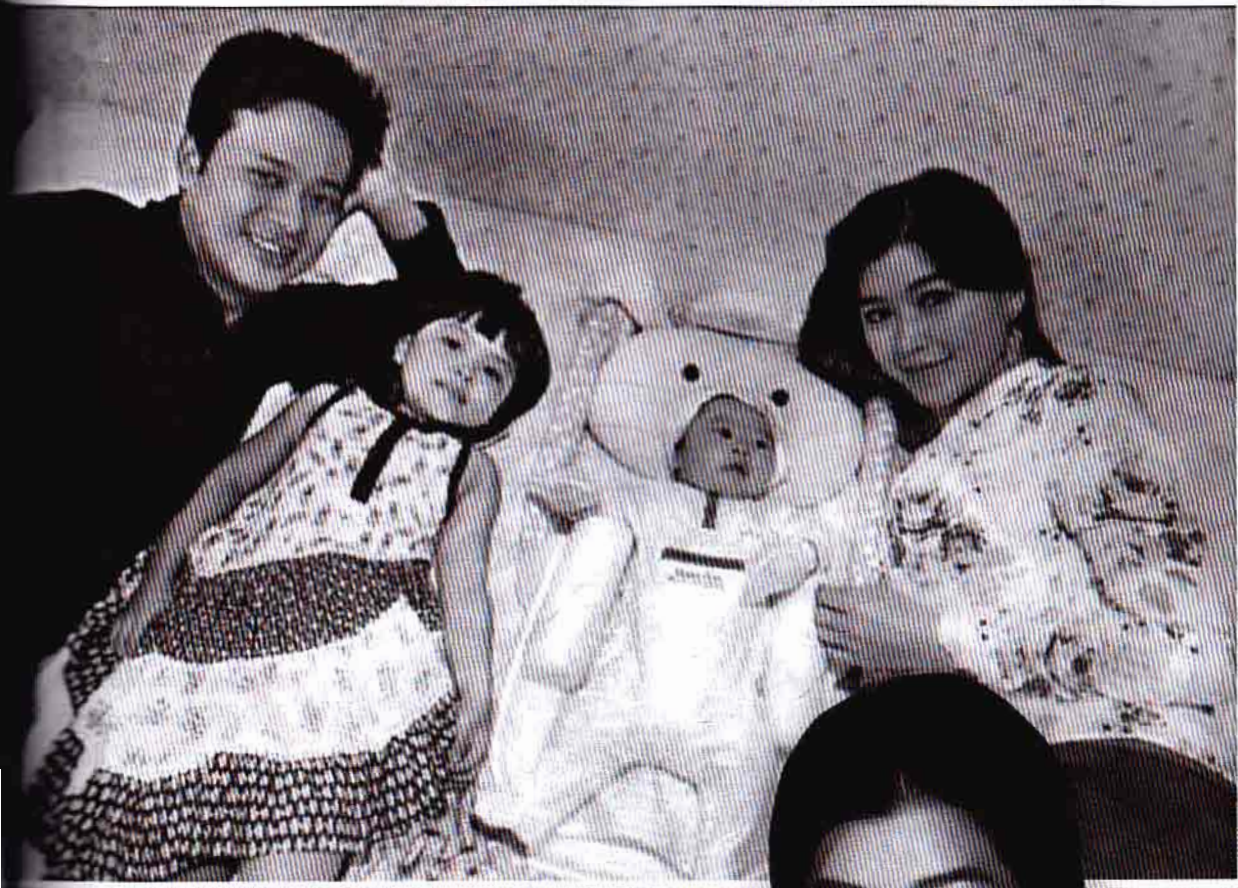
နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်လာ
တဲ့အလုပ်ပဲ။ သားလေးက
မွေးထားတာ နှစ်လကျော်
ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြီး
တော့ သမီးကလည်း ဒီနှစ်
မှ ကျောင်းကြီးကို စ၊ ပြောင်း
တာ။ Pre-KGပေါ့။ Nursery
မှာတုန်းကတော့ ကျောင်း
ချိန်ကနည်းတော့ သမီး လိုက်
နေလို့ရတယ်။ ကျောင်းကြီး
ကျတော့ လိုက်နေလို့ မရ
တော့ဘူး။ ကျောင်းပို့၊
ကျောင်းကြိုပဲ လုပ်လို့ရတော့
တယ်။ ဒီတော့ သူက အမေ
ကို ကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြို
လုပ်ပေးပါဆိုလို့ လုပ်ပေးနေ
ရတာ။

အမေတစ်ယောက်က
သားသမီးကို အခုလို ဂရုစိုက်
တာကတော့ သဘာဝကျပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အုပ်က အနု
ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ
တယ်။ အရွယ်လည်း ရှိနေ
သေးတော့ ကိုယ့်အတွက်
ကျန်မယ့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကို
ဆိုရင် လက်ခံပြီး ရိုက်သင့်
သေးတယ်လို့ ထင်တယ်။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ
တယ်။

တီတီ(ပြေတီဦး)က
ပြောတာတော့ အုပ်က ကား
ရိုက်ဖို့ ပျင်းနေတာတဲ့။

(အုပ်က ရယ်ပါတယ်)
ပျင်းတာရယ်လို့တော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ သမီးက ကားရိုက်ပြီ
ဆိုရင် ဘာမှ မစဉ်းစားတော့
ဘဲ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ နှစ်ပြီး
လုပ်ချင်တယ်။ အိမ်မှာ
ကလေးနှစ်ယောက်က ရှိနေ
တော့ အဲဒီလို လုပ်လို့ မ
ဘူး။ အကြီးမက ဘာဖြစ်နေ
မလဲ၊ အငယ်ကောင်က ဘာ
ဖြစ်နေမလဲ။ အဲဒီလိုမျိုး

နောက်ဆံတွေတင်းနေတယ်။
ဒါက သမီး စဉ်းစားကြည့်
တာပါ။ တကယ်လုပ်လိုက်
ရင်တော့လည်း အဲဒီလိုမျိုး
ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ။ ကြိုပြီး
စိတ်ပူနေမိတာပါ။

အုဝဲပရိသတ်တွေက
လည်း အုဝဲ သရုပ်ဆောင်တာ
ကို ကြည့်ချင်နေကြတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သမီး
တွေကလည်း တစ်ချိန်
ထုံးတန်ထွန်းနေကြပါ
တယ်။ သူတို့ဆန္ဒကိုလည်း
ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ် ရှိပါ
တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ပရိသတ်
ကို လုပ်ပြချင်တဲ့ အမူအရာ
တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါ
အခု မလုပ်ဖြစ်သေးတာပါ။

အုဝဲအနေနဲ့
နောက်ထပ်
၃၊ ၄ နှစ်
အချိန်ယူလို့တော့
မဖြစ်ဘူးနော်။
ဟုတ်ကဲ့၊ အသက်ကြီး
လာမယ်ဆိုတာ
သဘောပေါက်ပါတယ်။
အဲဒီလောက်
မကြာစေရပါဘူး။
ကျေးဇူးပဲ အုဝဲ။
သမီးကလည်း
ရွှေအမြုတေကတစ်ဆင့်
ပရိသတ်တွေနဲ့
စကားပြောခွင့်ရလိုက်လို့
ကျေးဇူးပါ။
■
ဘို

အကယ်ဒမီရမယ်ဆိုရင် ကျွမ်းဝိုင်းပြီးယူလို့ကမယ်ဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ်ဝှမ်းပုံ

လင်းနိုင်ဦး

အမျိုးသမီး
ဟာသသရုပ်ဆောင်၊
ဇာတ်ပို့တစ်ဦးဖြစ်ပေမဲ့
အခုနောက်ပိုင်းမှာ
အဓိကသရုပ်ဆောင်တစ်ဦး
အနေနဲ့ ရိုက်ကူးခွင့်ရခဲ့ပြီး
ဒါရိုက်တာ
ကိုဇော်(အရုဏ်ဦး)
ရိုက်ကူးပေးထားတဲ့
ဤအရာကို အချစ်ဟု
ခေါ်ပါသလား
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနဲ့
အကယ်ဒမီ
ရနိုင်တယ်လို့
တစ်ပေးခြင်းခံနေရတဲ့
တက္ကသိုလ်ဝှမ်းပုံကို
အကယ်ဒမီ
ခံစားချက်များနဲ့
ပတ်သက်ပြီး

မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
မဂ္ဂဇင်းက အခုဆိုရင်
ဇာတ်ကားတော်တော်များများ
ကိုဆက်တိုက်ရိုက်နေရပြီလား။
အခုဆိုရင်တော့ အရင်
ကထက် ပိုပြီး ရိုက်နေရတယ်
လို့တော့ ပြောလို့ရပါတယ်။
ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းကမှ ပုပ္ပါးက
နေပြန်လာတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိ
သေးတယ်။ ဒါရိုက်တာ ပြည်
ဟိန်းသီဟနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီး
နှစ်ကား၊ ဗီဒီယိုနှစ်ကား သွား
ရိုက်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ပုပ္ပါး
မှာ စားလို့သောက်လို့ ကောင်း
တဲ့အတွက် ဝ၊လာလို့ ဝိတ်
တောင် ပြန်ချနေရတယ်။ တစ်
လခွဲလောက် ကြာခဲ့တာကိုး။
အမြဲတမ်း ဇာတ်ပို့၊ ဇာတ်ရုံ
အဓိကဇာတ်ပို့အနေနဲ့ပဲ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုခံယူထားတော့ ဇာတ်
ပို့အနေနဲ့ တော်တော် ရိုက်ရ
ပါတယ်။

ဇာတ်ပို့၊ ဇာတ်ရုံအနေနဲ့
ပဲ ခံယူထားတယ်ဆိုတော့
အကယ်ဒမီရမယ်ဆိုရင်ရော
ဇာတ်ပို့၊ ဇာတ်ရုံအနေနဲ့ပဲ ယူ
မှာလား။

နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်တဲ့
ကိုယ့်ကို တကယ်ထိုက်တန်
တယ်ထင်လို့ အစည်းအရုံးက
ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ မဂ္ဂဇင်းက
အတိုင်းထက်အလွန် ကျွမ်း
ထိုးပြီးတောင် ယူမှာပါ။

အခုချိန်မှာ အကယ်ဒမီ
အတွက် အကဲဖြတ်နေပြီဆို
တော့ ရင်ခုန်နေရပြီလား။

မဂ္ဂဇင်းကတော့ ရိုက်တဲ့
ကားတိုင်းကို အကယ်ဒမီ ရ
ချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ ရိုက်ခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်ပို့၊
ဇာတ်ရုံဆိုတာက ပေးအပ်
လိုက်တဲ့တာဝန်ကို ငါတော့
လုပ်ကွက်ရှိတယ်။ ငါတော့

လုပ်ခွင့်ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဇောင်းထဲက လွတ်လိုက်တဲ့မြင်းလို အသားကုန်ကဆန်ပေါက်ပြီးတော့ အားကြီးမာန်တက်နဲ့ စွမ်းစွမ်းတစ်ကြိုးစားလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

ဤအရာကို အချစ်ဟု ခေါ်ပါသလား မှာ ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့ရတာလဲ။

ဒီကားရဲ့ ကံ ဖို့ ကို စတီးလ်(ဒွေးမေတ္တာ)က ဇာတ်လမ်းယူလာတဲ့အချိန်မှာ မဂ္ဂဇင်းအတွက် တော်တော် လုပ်ကွက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုယ်တွေကလည်း လုပ်ကွက်ရမယ်ဆိုတော့ သဘောကျတာပေါ့။ ကိုဇော်ကလည်း နင်လုပ်ရမယ့် လုပ်ကွက် နင်နဲ့လည်း လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး အားကြီးမာန်တက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။ မမိုးဟောကို၊ ကိုဗေလုဝ၊ ကိုခင်လှိုင်၊ ကိုဒီနိုးဒေါင်တို့ ဆိုရင်လည်း မဂ္ဂဇင်းကို ဦးစားပေးကြတယ်။ မင်းသမီး နီးပါးလောက် ပရိသတ်ကို ငိုတာတွေရော၊ ရယ်တာတွေရောနဲ့ ပရိသတ်တွေကို နှင့်နေအောင် ပြရမယ့်ကားဖြစ်လို့ ဇာတ်ပို့၊ ဇာတ်ရံတွေကလည်း အရမ်းကြိုးစားကြတယ်။ ကင်မရာမန်းတွေလည်း တော်ကြပါတယ်။ ရေတွင်းကို မဂ္ဂဇင်း ငုံ့ကြည့်ရမယ့် အခန်းအတွက် ရေမရှိတဲ့ ရေတွင်းအောက်ကိုဆင်းပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ရိုက်ခဲ့ရတယ်။ မဂ္ဂဇင်းဆိုရင်လည်း ရေတွင်းထဲ နှန်ချမယ့်အခန်းဆိုရင် ခြေတစ်ဖက် ရေတွင်းထဲရောက်နေပြီ။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ရိုက်ခဲ့ရတာပါ။ ဇာတ်ပို့တစ်

ယောက်ကို ပေးထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်ရှိလို့ မဂ္ဂဇင်း ကြိုးစားပြီး လုပ်ခဲ့တာပါ။

အကယ်ဒမီပြုကွက်လို့ ပြောလို့ရမယ့် ကိုခင်လှိုင်ကို သမ၊တဲ့ အခန်းလေးကို ဘယ်လိုရိုက်ခဲ့ကြတာလဲ။

ကိုဇော်က ကြိုပြောပြထားပါတယ်။ ကိုယ့်ရည်းစား ဦးဗေလုဝကို မိုးဟောကိုက ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ လုပ်နေတော့ ကိုယ် အရမ်းချစ်ရတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လုပ်နေတယ်ဆိုတော့ မိုးဟောကိုကို အမြင်ကတ်တာလည်း ပါတယ်။ ဦးဗေလုဝကို အသည်းယားတာလည်း ပါတယ်။ သူတို့ကို တမင်တကာ အမြဲတိုက်တဲ့စိတ်နဲ့ ပေါက်ကွဲချင်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်သူလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေါက်ကွဲခွင့်မရတော့ ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတဲ့ ကိုခင်လှိုင်က ကိုယ့်ကို အရမ်းချစ်နေတော့ သူကလည်း နင်ပေါက်ကွဲချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုသာ ပေါက်ကွဲလိုက်ဆိုပြီး သူက ဟီးရီးလုပ်တာပါ။ ကိုယ်ကတော့ တကယ်ပေါက်ကွဲပြီး ပါးတွေလည်း ချ၊ နားတွေလည်း ရိုက်၊ ဒူးခေါင်းတွေနဲ့လည်း တိုက်ပြီးတော့ အားရပါးရ ပေါက်ကွဲလိုက်တော့ စိတ်ပြေသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုခင်လှိုင်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်မောင်လေးက မဂ္ဂဇင်း ကျွန်တော်တို့ ခိုဟာ ဇယ် ၆ ခါ၊ ၇ ခါ လုပ်ကြမယ်။ တကယ်ရိုက်ပြီးဆိုရင်တော့ အသေသာရိုက်ဆိုတော့ မဂ္ဂဇင်းလည်း ပီပြင်အောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ တကယ်ရိုက်

ခဲ့တာတွေပါ။

အားလုံးက အဲဒီကား ပရက်စိုင်းနေမှာ မဂ္ဂဇင်းကို အကယ်ဒမီရမယ်ဆိုပြီး မှန်းကြတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲ။

မဂ္ဂဇင်းတို့ရှေ့မှာ နာမည်ကြီး၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေရော၊ အိမ်ကွေးတို့ကအစ အကယ်ဒမီ တစ်ပြေးထားပြီး လွဲသွားကြတာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ကိုယ်တိုင်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါ။ ပရိသတ်တွေက မဂ္ဂဇင်းကိုထိုက်တန်လို့ အကယ်ဒမီပေးထားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် တကယ်လို့လွဲချော်ခဲ့ရင်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ လုပ်ခွင့်ရခဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်ပါတယ်။ ရဲခဲမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်း ထက်အလွန် တက္ကသိုလ်ပွန်းပုံက ဘဝမှာ မှတ်တိုင်အဖြစ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပါမယ်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း

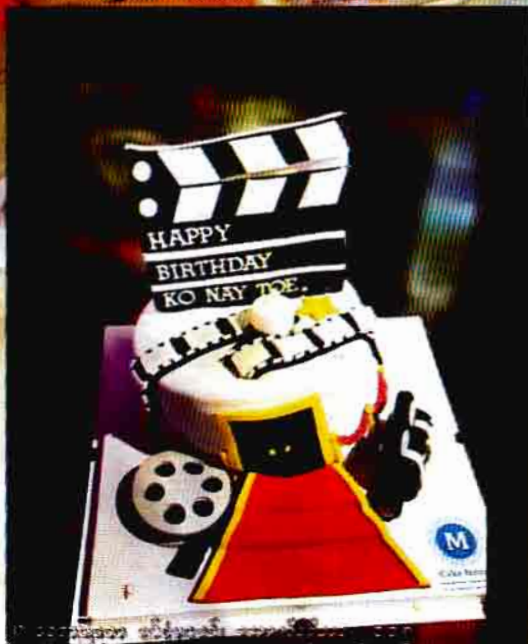
မဂ္ဂဇင်း ကျွမ်းထိုးတာကို မြင်ချင်ပါတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ။

မတွေ့ရဲလောက်အောင်ပါပဲ။ ကျွမ်းထိုးမှာ ထက်မျက်ရည်တွေ ဘယ်လိုကျပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဟာသသမားတွေကလည်း ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ အားပေးကြမှာလဲ။ အခုပဲ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော်တော်လေးလောပြောနေကြပြီ။ ရင်လည်း တုန်တယ်။ ဂွမ်းတို့ဘဝက မှန်းလည်း မမှန်းရဲပါဘူး-လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

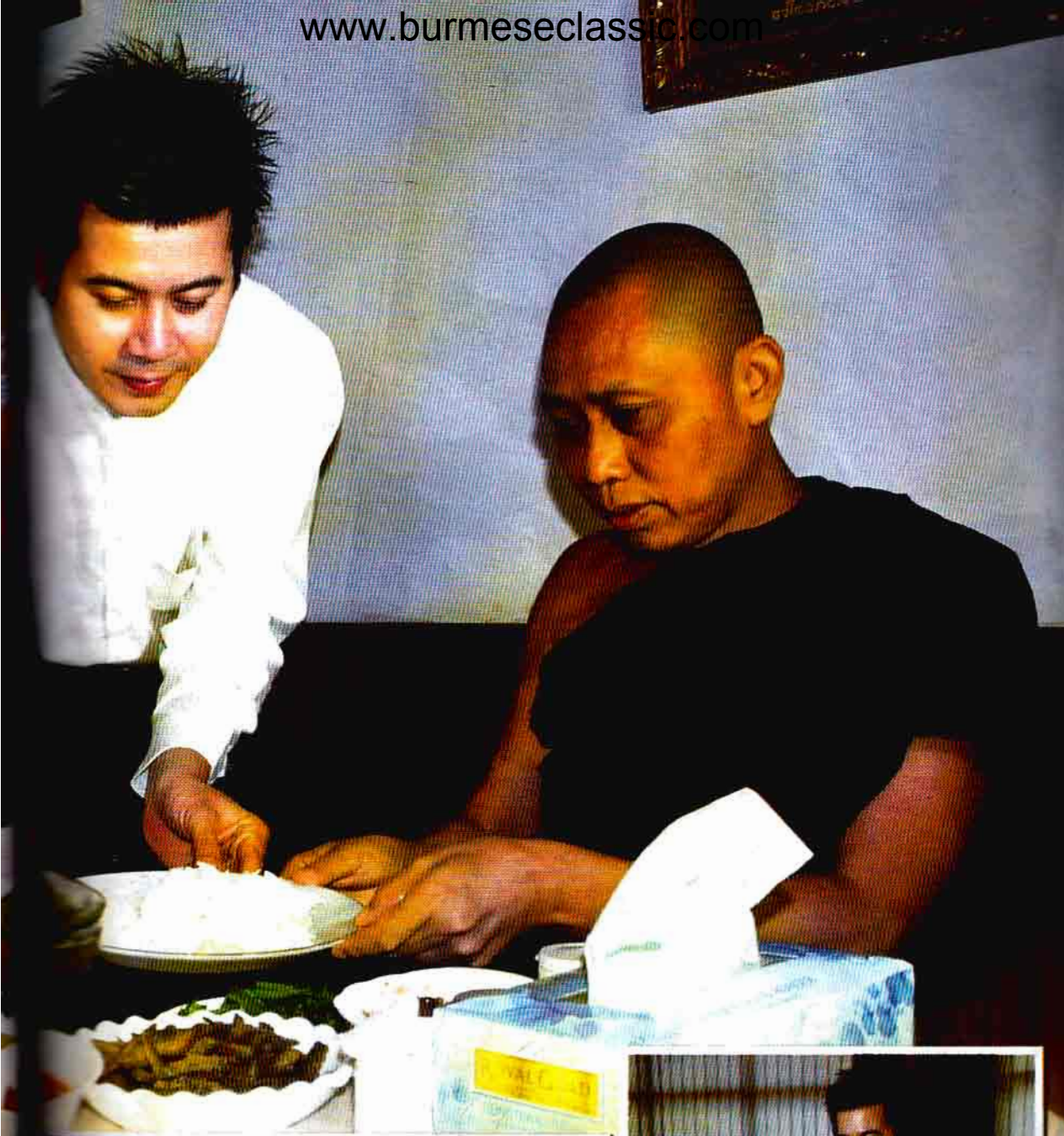
www.burmeseclassic.com

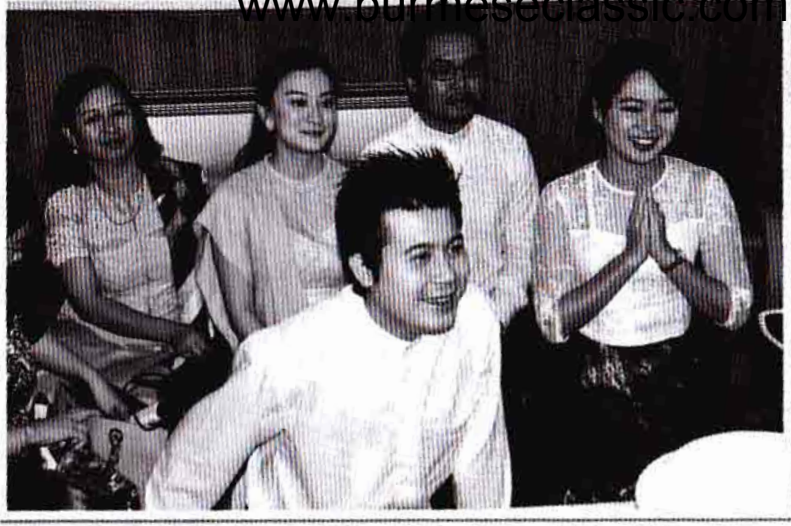

အောင်ပျော်မှာ မွေးနေ့ကျသိုလ်ပြုတဲ့ နေတိုး

ကင်းနိုင်ဦး

သရုပ်ဆောင် နေတိုးက စက်တင်ဘာလ
၉ ရက်နေ့မှာ ကျရောက်တဲ့ သူ့ရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း
အလှူတစ်ခုခုပြုလုပ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကတော့
နေတိုးတစ်ယောက် ချောင်းသာမှာ ကားရိုက်ဖို့
ရောက်ရှိနေတဲ့အတွက် သူ့ကိုအားပေးကြတဲ့
We Love Nay Toe အဖွဲ့သားများက ချောင်းသာအထိ
လိုက်သွားကြပြီး ပျော်ရွှင်စရာမွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့သလို

နေတိုးရဲ့ မွေးနေ့အထိမ်းအဖြစ်လည်း အလှူများ ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ၃၄ ပြည့်မြောက်တဲ့ မွေးအထိမ်းအမှတ် အလှူပွဲကို နေတိုးက သူ့ရဲ့မွေးနေ့ဖြစ်စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးမှော်ဘီမြို့နယ် ရေပြာကျေးရွာအောင်ဓမ္မဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ သူ့ရဲ့ We Love Nay Toe အဖွဲ့သားများနဲ့ သွားရောက်ကုသိုလ်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။ နေတိုးက သူ့ရဲ့မွေးနေ့အလှူအဖြစ် အောင်ဓမ္မကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာတော်များ၊ သီလရှင်များနဲ့ ယောဂီသုတေသနများကို အရုဏ်ဆွမ်း၊ နေဆွမ်းကပ်လှူပေးခဲ့ပြီး အောင်ဓမ္မကျောင်းတိုက်ကို လာရောက်ကြတဲ့

အရပ်လေးမျက်နှာမှ
ဘုရားဖူးများကိုပါ စတုဒိသာ
ကျွေးမွေးလှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။
မွေးနေ့အလှူနဲ့ပတ်သက်ပြီး
နေတိုးက ကျွန်တော်က
၉ ရက်၊ ၉ လ မှာမွေးပြီး
၁၉၈၁ ခုနှစ်ဖွားဆိုတော့
ဒီနှစ်မှာ ၃၄ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။
သံဃာတော်၊ သီလရှင်နဲ့
ယောဂီများကိုသာမက
ဘုရားဖူးလာပြည်သူများအတွက်
လည်းလိုအပ်မယ်ထင်တဲ့
တရားစာအုပ်တွေ ကျွန်တော်
လှူဒါန်းပေးခဲ့ပါတယ်။
ဓရိသတ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
အောင်ဇေယျကျောင်းတိုက်မှာ
အလှူအတန်းလုပ်တယ်လို့
ပြောရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။
ကျွန်တော့်ကိုချစ်ကြတဲ့
We Love Nay Toe

အဖွဲ့ကလည်း ကျွန်တော်
ဒီဘုန်းကြီး ကျောင်းမှ
အလှူလုပ်မယ် ဆိုတော့
သူတို့လည်း ပါဝင်မယ်ဆိုပြီး
အဖွဲ့သားတွေက လှူပေး
ကြသလို ကူလည်းကူညီပေး
ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့
အဖွဲ့သားတွေက ဆရာတော်ကို
သင်္ကန်းကပ်လှူတယ်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
ဒီနေ့မှာ သက်သတ်လွတ်စား၊
သီလဆောက်တည်ပြီး
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ စီစဉ်ထားပေမဲ့
မနေ့ညက Night Scene ရှိတဲ့
အတွက် ဘုန်းဘုန်းကျောင်းကို
ည ၃ နာရီလောက်မှ
ရောက်တယ်။ အဲဒီအချိန်
ကျတော့ ဘုန်းဘုန်းက
ကျိန်းနေပြီဖြစ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်
မယူလိုက်ရဘူး။ နေ့လယ်
ပိုင်းကျမှ ဆရာတော်က

အိမ်ကန်တစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်
လို့ဆိုတော့ မွေးနေ့မှာ ပိုပြီး
ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ကျွန်
တော်က မွေးနေ့ဆိုပြီး အရင်
ဘုန်းက လုပ်လေ့လုပ်ထဲ မရှိ
ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုး
တွေကိုယ်တိုင်က မွေးနေ့ရောက်
ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား
ပြီးအလှူလုပ်တာပါပဲ။ မွေး
နေ့ဆိုပြီးကျင်းပတာ မရှိ
ခဲ့ပါဘူး။ တိုင်းရင်းသားရိုးရာ
အရလည်း မွေးနေ့မှာအလှူနဲ့
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ ဖြတ်
သန်းတာဖြစ်လို့ မွေးနေ့ဆို
တာ ကိုယ့်ရဲ့မွေးနေ့မှာ မိဘ
နှစ်ပါးကို ကန်တော့ပြီးတော့
ဘာသာရေးနဲ့ အလှူလုပ်ပြီး
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြတ်
သန်းလာတာဖြစ်လို့ မွေးနေ့
ဆိုတာကိုလည်း ကုသိုလ်ပြုဖို့
တစ်ခုပါပဲလို့ ခံယူထားပါ
တယ်။ လို့ နေတိုးက ပြောပြ

ခဲ့ပါတယ်။

နေတိုးက ၃၄ နှစ် ပြည့်
ပြီဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြု
သေးဘူးလားလို့ မေးကြည့်
တဲ့အခါ 'ဒီမေးခွန်းက ကျွန်
တော်လည်း တော်တော်လေး
ဖြေရသလို အားလုံးလည်း
စိတ်ဝင်စားတဲ့မေးခွန်းပါပဲ။
ကျွန်တော့်အတွက် ဖြေရ
အခက်ဆုံးမေးခွန်းလည်း ဖြစ်
ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမေး
ခွန်းတွေဖြေရတိုင်း ပြောဖြစ်
တာကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ
မှာလက်ရှိ အနုပညာလှုပ်ရှား
မှုတွေနဲ့ စိတ်အာရုံကအနုပညာ
ဖန်တီးမှုတွေမှာပိုပြီး အားသန်
နေတဲ့အတွက် နှလုံးသားရေး
နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထွေထွေထူး
ထူးပြောပြစရာ မရှိသေးပါ
ဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့
ပရိသတ်တွေဖြစ်စေ၊ မြင်စေ
ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပါ'

လို့နေတိုးကပြောပြခဲ့ပါတယ်။

နေတိုးက စက်တင်ဘာ
လ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ဒါရိုက်
တာ ဝိုင်း ရိုက်ကူးမယ့် တာ
တေးကြီးရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
ရိုက်ကူးသွားဖို့ စီစဉ်ထားပြီး
အဲဒီကားမှာ နေတိုးက
ဝိညာဉ်ပူးခြင်းခံရတဲ့သူတစ်
ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်
သွားမှာဖြစ်ပြီး လူတစ်
ယောက် ကုသိုလ်အားနည်းနေ
တဲ့အချိန်၊ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်နေတဲ့
အချိန်မှာ ဝိညာဉ်က ပူးကပ်
ခံရသူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
သွားမှာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါ
တယ်။ အဲဒီမှာ နေတိုးက
မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့
ဝိညာဉ်က ဝင်ပူးတဲ့အချိန်မှာ
မိန်းမစိတ်ပေါက်နေသူဖြစ်သွား
ပြီး၊ ကလေးဝိညာဉ်ဝင်ပူးတဲ့
အချိန်မှာတော့ ကလေးတစ်
ယောက်လိုဖြစ်သွားမယ်လို့

ဆိုပါတယ်။ မိန်းမစိတ်ပေါက်
တဲ့ဝိညာဉ်ဝင်ပူးတဲ့နေရာမှာ
ပြဇာတ်တွေ၊ Play Backတွေ
ကတဲ့ အတာဆိုတဲ့ မိန်းမစိတ်
ပေါက်နေတဲ့ မိုးကြိုးငှက်ငယ်
လိုအဖွဲ့ထဲက ဇာတ်ရုပ်လိုမျိုး
သရုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်တယ်လို့
နေတိုးက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

နေတိုးရဲ့ မွေးနေ့အလှူ
ပွဲကို အနုပညာမောင်နှမများ
ထဲက ဝတ်မှုရွှေရည်နဲ့ မိုးယုစံ
တို့လည်း လာရောက်
ကုသိုလ်ယူခဲ့ကြပြီး မွေးနေ့
လက်ဆောင်များလည်း ပေး
ခဲ့ကြပါတယ်။ နေတိုးက
ဆောင်စမ္မူကျောင်းမှာ ရောက်
နေပေမဲ့ နေအိမ်မှာ ချစ်သူ၊
ခင်သူများက ပေးပို့တဲ့ ယန်း
စည်းတွေ၊ လက်ဆောင်တွေ
လည်း ရောက်နေပြီလို့ ကြား
သိရပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

ကိုဇော်(အရက်ဦး)ရဲ့ ကပ္ပိယ

မိုးကျော်ထွန်း

စာရေးဆရာမ ခင်ခင်ထူး ရေးသားခဲ့တဲ့
ကပ္ပိယ ဝတ္ထုကို ခရေဖြူဗီဒီယိုနှင့်
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက ဝယ်ယူခဲ့ပြီး
ဒါရိုက်တာ နေပိုင်က ကျော်ရဲအောင်၊
စိုးမြတ်သူဇာတိနဲ့ ဗီဒီယိုအဖြစ်
ဖန်တီးခဲ့ရာမှာ အောင်မြင်တဲ့ ဗီဒီယိုကား

တစ်ကား ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ဒါကြောင့် ခရေဖြူက ရုပ်ရှင်ကားကြီး
အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်အဖြစ်
ရိုက်ကူးရာမှာတော့ ဒါရိုက်တာ ကိုဇော်(အရက်ဦး)က
ပြေတီဦး၊ ပွေးပွေးတို့နဲ့ ရိုက်ကူးခဲ့တာပါ။
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တည်းကို ဗီဒီယိုအဖြစ်တစ်မျိုး၊

ရုပ်ရှင်အဖြစ်တစ်သွယ်
ဖန်တီးထားတာဖြစ်လို့
မိဒီယိုနဲ့ ရုပ်ရှင်
ဘာတွေကွာခြားမလဲ
ဆိုတာ ဒါရိုက်တာ
ကိုဇော်(အုလ်ဦး)ကို
မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။
“မိဒီယိုက
ကိုနေရိုင်
ရိုက်ခဲ့တာပါ။
ကျွန်တော်
ရုပ်ရှင်အဖြစ်
ရိုက်ရမယ်ဆိုတော့
သူရိုက်ထားတဲ့
မိဒီယိုကို
ကြည့်လိုက်ပါတယ်။
သူက ဟာသကို ဦးစား
ပေးထားပါတယ်။
ဆရာမဝတ္ထုထဲက
ဒရာမာနဲ့ပတ်သက်တဲ့အပိုင်း
ကို လျော့ထားတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်
အဖြစ် ရိုက်ရမယ့်အခါမှာ
ကဗျာ မိဒီယိုနဲ့ မတူအောင်
ဟာသထက် ဒရာမာဘက်
ကို ဦးစားပေးထားပါတယ်။
“ဆရာမ ခင်ခင်ထူးရဲ့
ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါ
တယ်။ ခရေဖြူက ကျွန်တော်
ကို ရုပ်ရှင်ကားအဖြစ်ရိုက်ဖို့
ကမ်းလှမ်းတော့ ကျွန်တော်
ပထမ ငြင်းပါသေးတယ်။
သူများရိုက်ထားတဲ့ ဝတ္ထုကို
ကျွန်တော် ပြန်မရိုက်ချင်လို့
ပါ။ အများအားဖြင့် ကျွန်
တော် ရိုက်ထားတဲ့ မိဒီယို
ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်တာကော့ ရှိပါ
တယ်။ အခုဟာက သူများ

ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုကို ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ရမှာဖြစ်လို့ ငြင်းတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုနေပိုင်ရဲ့ ဗီဒီယိုကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ရိုက်လို့ရတဲ့အပိုင်း ရှိနေတယ်။ ကိုနေပိုင်က ဟာသကို ဦးစားပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်က ဒရာမာကို လုပ်ချင်တယ်။

‘ပြေတီဦးကိုလည်း ပြောပြထားတယ်။ ဒီဝတ္ထုကို ဗီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်တုန်းက ကိုနိုင်(ကျော်ရဲအောင်) သရုပ်ဆောင်ထားတယ်လို့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အပိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်မယ့်အပိုင်း

မတူဘူး ဆိုတာကို ပြောပြထားပါတယ်’

ဒါဆိုရင် ကိုစော်ရိုက်ထားတဲ့ ကဗွိယက ဒရာမာဘက်ကို သွားထားတယ်ပေါ့။

မတူအောင်တော့ အဲဒီလိုပဲ ဖန်တီးရတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီဝတ္ထုမှာ ဒရာမာဘက်ကို ပိုအားရတယ်။ ဗီဒီယိုမှာ ကဗွိယကြီးက ရွာကျောင်းကနေထွက်ပြီး တခြားရွာကျောင်းမှာ သွားနေတော့ မူလကျောင်းက ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး လာခေါ်တယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ပြန်လိုက်

လာတဲ့အခါ ဒီဘက်ကျောင်းမှာ သူသွားတုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘဲ ခြောက်သယောင်းနေတာကို စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့သားအဖ ဟိုဘက်ရွာကို ထွက်သွားစဉ်က ဒီဘက်ရွာက တုံးမောင်းခေါက်ချိန်က စ.သွားလိုက်တာ ဟိုဘက်ရွာကို တုံးမောင်းခေါက်ချိန်မှ ရောက်တယ်။ ၂၄ နာရီ ကြာတယ်ပေါ့။ အပြန်ခရီးမှာတော့ စိတ်ဓာတွေများနေတဲ့အတွက် ၂၄ နာရီမကြာတော့ဘဲ ၁၂ နာရီနဲ့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေက ဆရာမရေးတဲ့အထဲမှာလည်း ပါပါတယ်။

ကဗွိယကြီးပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီးက ဘာမှ မမိန့်ဘူး။ လရောင်အောက်မှာ လွမ်းစဖွယ်လေးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါလေးတွေ ကျွန်တော်က ကြိုက်တာ။

တကယ်လို့ ကိုနေပိုင်ရိုက်စဉ်က အဲဒါတွေသာ ပါသွားတယ်ဆိုရင်တော့။

ကိုနေပိုင်ကလည်း ဗီဒီယိုရိုက်တာဖြစ်တဲ့အတွက် တော်တော်လေး ချုံ့ထားခဲ့ရတာပါ။ တကယ်လို့ သူရိုက်တုန်းကသာ ဒါတွေပါသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့

ပြေတီဦးနဲ့
မွေးမွေးကရော မိနီလိုကို
ကြည့်ဖူးသတဲ့လား။
သူတို့နှစ်ယောက်
လေးလည်း
မကြည့်ဖူးပါဘူး။
ကြည့်ဖူးရင်လည်း
တော်တော်
အခက်တွေ့မယ်။
တာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
ကိုနိုင် သရုပ်ဆောင်ပုံနဲ့
ပြေတီဦး သရုပ်ဆောင်ပုံက
နည်းနည်းဆင်တယ်။
ဒါကြောင့် တကယ်လို့သာ
ကိုနိုင်ကားကို
ပြေတီဦးကြည့်
ဖြစ်တယ်ဆိုရင် လုပ်ဖို့ရာ
တော်တော်ခဲ
သွားနိုင်တယ်။
မကြည့်ထားဘူးအတွက်
အဆင်ပြေသွားတယ်။

ကိုရောအနေ သူများ
မိမိကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ဖန်
တီးရတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ
ထား။

ဟုတ်ပါတယ်။ အရင်
ဆန်းက ကျွန်တော်ရိုက်တဲ့
မိမိကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ကိုယ်
တိုင်ပြန်ရိုက်ခဲ့ရတာတွေ ရှိပေ
မဲ့ သူများမိမိကို ကိုတော
မိုက်ဖူးပါဘူး။ အခု ကျွန်
တော်ရိုက်ရတာလည်း ရုပ်
ရှင်ကြည့် ပရိသတ်အတွက်
အဆောင် ရုပ်ရှင်ကားတစ်
ကားဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေး
ထားပါတယ်။

စာရေးဆရာမ ခင်ခင်
ဆုလဲ့ မင်္ဂလာလှည်းဝတ္ထုကို
ကိုရောရိုက်ကူးစဉ်ကလည်း
မိမိတို့အခါ ပရိသတ်များ
ဆုလဲ့ခြားခြား အားပေးခဲ့

ကြပါတယ်။
ဝင်ငွေခံချိန်တင်တဲ့
မြန်မာရုပ်ရှင်ကား
တစ်ကားလည်း
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အခု ကမ္ဘာ
ဇာတ်ကားက
ကိုရောနဲ့ ဆရာမ
ခင်ခင်ထူးတို့ရဲ့
ဒုတိယ
အကြိမ်မြောက်
ဆုလှည်းမှု
ဖြစ်တဲ့အတွက်
ကမ္ဘာလ ရုပ်ရှင်ကား
ဟာလည်း
မင်္ဂလာလှည်းလိုပဲ
အောင်မြင်မှု
ရလိမ့်ဦးမယ်လို့
မျှော်လင့်ရပါတယ်။
■
မိုးကျော်ထွန်း

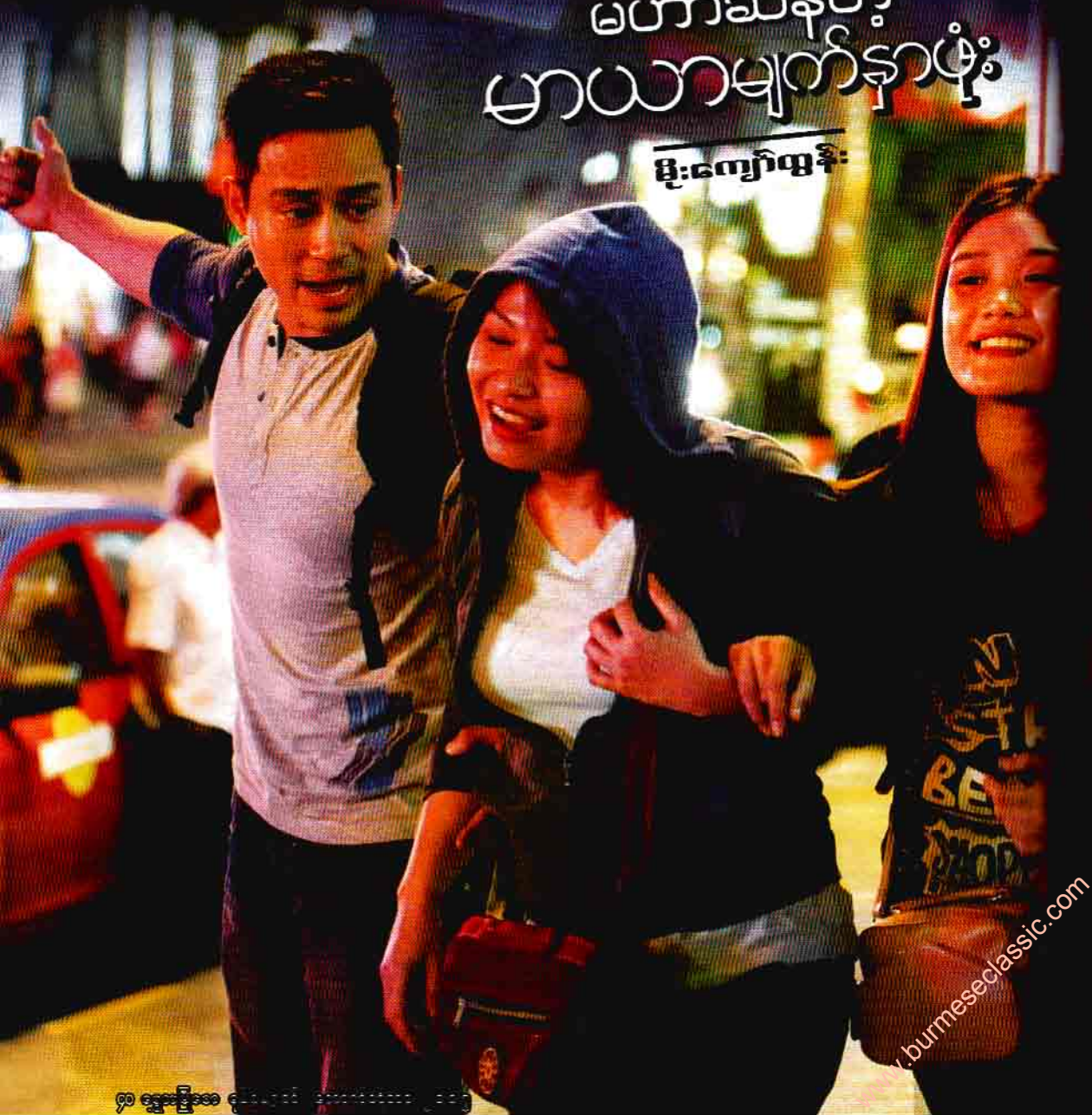
မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကားများ ရိုတင်ပြသမှုဝင်
ပြောင်းလဲလာနေသည့် နယ်ပယ် အစီအစဉ်များ ဖော်ပြချက်များ
မဟာဆန်တဲ့ မာယာမျက်နှာဖုံး ရုပ်ရှင်ကားကို
အောက်တိုဘာလအတွင်း ရိုတင်ပြသတော့မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကားလုပ်ငန်းအတွက်
ဒေါ်အေးမြင့်မိုးဦးဦး၊ ဇော်လင်း၊ အသိသမီး
အသိသမီးကို မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကား အင်္ဂလိပ်ကားရို
တင်ကားရိုကား ဇော်လင်းတို့ ရိုကားရိုတဲ့
ရုပ်ရှင်ကား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအင်္ဂလိပ်ကားမှာ

အဓိကသရုပ်ဆောင်များအဖြစ် နိုင်းနိုင်း၊ နဝရတ်၊ အကယ်ဒမီ
အောင်နိုင်း၊ ဇော်ဇော်အောင်၊ ဝင်းလင်း၊ အကယ်ဒမီ ဝါဝါအောင်
ဥမ်းပြုကြီး၊ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၊ လမ်းအိမ်တို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ထားကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ သယံဇာတပစ္စည်းများ ပေါများတဲ့
အပြင် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုအတွက် အဓိက အရင်းအမြစ်ဖြစ်တဲ့
လုပ်အားလည်း ပေါများပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းပညာ မရှိ၊ မကြံ့ခိုင်
လုပ်အားတွေ ကိုယ့်ပြည်တွင်းမှာ အသုံးမချရဘဲ
ပြည်ပကို ဦးချောထွက်ကုန်ပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်စေတီက
တည်းက ပညာတတ်တွေ ပြည်ပနိုင်ငံများကို ထွက်ခွာသွားကြ

မဟာဆန်တဲ့ မာယာမျက်နှာဖုံး

ဗိုးကျော်ထွန်း

ဘိုအတွက် ဦးနောက်စီးမျောခြင်းလို့
ကပ်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြပါတယ်။
ကွပ်အားပေးများမှုကြောင့် ပြည်ပနိုင်ငံများက
ကွန်တော်တိုနိုင်ငံမှာ လာပြီး ကုန်သွယ်စစ်ချိန်တွေ
အညံ့ဆောက်ကြတယ်။ ပေါ့ပေါ့များများရတဲ့
ကုန်ပစ္စည်းအားကို အဆုံးချကြတယ်။
ဒီပေမဲ့ ပိုလျှံနေတဲ့ လုပ်အားတွေက နောက်ထပ်
အများကြီးရှိနေတယ်။ ပေးနိုင်တဲ့ အလုပ်အကိုင်
အသွယ်သမားက ပိုများနေတယ်။
ဘက်မှန်သုံးပညာ တိုးတက်လာရင်တော့

လုပ်အားပေးနိုင်သူမှန်သမျှ အလုပ်ကြံမှာဖြစ်ပေမဲ့ လော လောဆယ်မှာတော့ အလုပ် လက်မဲ့တွေ များပြားနေ တယ်။ နိုင်ငံတော်ကပင်လျှင် ပြည်ပကို 'အိမ်ဖော်'ပို့တဲ့ လုပ်ငန်းကို တရားဝင်ခွင့်ပြု ထားရတယ်။ သူများနိုင်ငံမှာ အင်ဂျင်နီယာ သွားလုပ်တာ၊ ဆရာဝန် သွားလုပ်တာ၊ သိပ္ပံ ပညာရှင် သွားလုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ဖော်သွားလုပ် တာဖြစ်တဲ့အတွက် တကယ်

စဉ်းစားကြည့် မယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်အနေနဲ့ ရှက်ဖို့ ကောင်းလှပါတယ်။ မရှက် ချင်ရင်တော့ 'လုပ်အားမှန် သမျှ ဂုဏ်ရှိစွာ'လို့ ဖြေတွေး တွေးရမှာပေါ့လေ။
အဲဒီလို လုပ်အားရှိပါ လျက် အလုပ်မရှိတဲ့ လူငယ် ကလေးများက သူများနိုင်ငံ သွားလုပ်ရင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရမယ်။ ချမ်းသာ မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် တွေ မက်တတ်ပါတယ်။ သူ

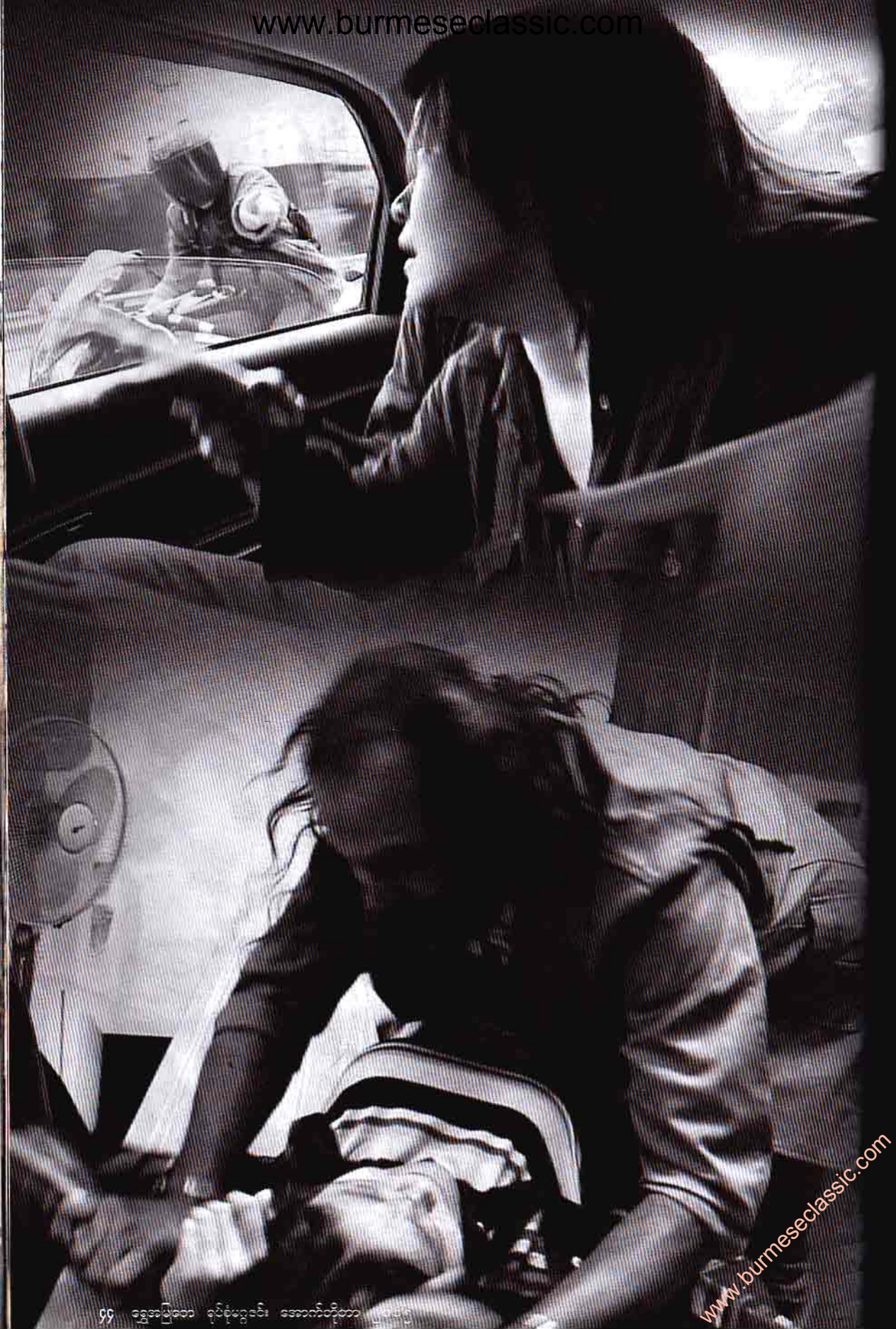
များနိုင်ငံမှာ သွားအလုပ်လုပ် တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မိဘဆွေ မျိုးအိမ်မှာလိုတော့ ကြိုတင် မှန်းဆလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ပြည်ပအလုပ်အကိုင်ရအောင် ပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံ သားချင်း ခေါင်းပုံဖြတ် နိုင်း စားနေကြတဲ့စားတွေကလည်း အများကြီးပါ။ ဒီလိုလူမျိုး တွေကို သတိပေးနိုင်ဖို့အတွက် ငွေလမင်းရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရော က ရိုက်ကူးထားတဲ့ မဟာဆန်တဲ့ မာယာမျက်နှာဝန်း

က တင်ပြထားပါတယ်။
ကြွေးထူနေတဲ့ သက် ပိုင်(နိုင်ငံနိုင်ငံ)က မိသားစုမှာ အကြီးဆုံးသားဖြစ်တဲ့အတွက် ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုကို စောင့် ရှောက်နိုင်ဖို့၊ ဘဝပြောင်းပေး နိုင်ဖို့၊ ချမ်းသာစေဖို့ မလေး ရှားမှာ သွားအလုပ်လုပ်ခွင့် တယ်။ ဒါကြောင့် ဖခင်နဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း လယ် ကွက်ကလေးတွေကိုရောင်းချ ခွင့်စားခဲ့တယ်။
သူ့ပုံပဲ မေသူ(နဝရတီ)

ထလည်း မိခင်ဖြစ်သူ တင်ရှိ
နေတဲ့ကြွေးတွေ ဆပ်နိုင်ဖို့၊
ထွေးလက်ကနေ သူနဲ့ ညီမ
လေးဖြစ်တဲ့ ချစ်စု(လမင်း
အိန္ဒြေ)တို့ လွတ်မြောက်ဖို့
လေးရှားကို စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက် မက်ခဲ့ပါတယ်။
သက်ပိုင်၊ သူငယ်ချင်း
ဖိုးထူး(ဇော်ဇော်အောင်)တို့နဲ့
အတူ မေသူတို့ညီအစ်မလည်း
ပြွဲစားရဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမှုနဲ့
လေးရှားကို ရောက်ခဲ့ကြပါ
တယ်။ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ
ရောက်ရှိသွားတဲ့အခါမှာ သူ
တို့ စိတ်ကူးသလို နိုင်ငံခြား
မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ
မလွယ်ကူလှပါဘူး။

ကြုံရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို
တင်ပြထားပါတယ်။
မဟာဆန်တဲ့
မာယာမျက်နှာဖုံးက
ကျွန်တော်တို့
ကြည့်နေကျ
ချစ်ကြိုက်ညားကွဲ့
ဇာတ်လမ်းတွေက
ခွဲထွက်သွားပြီး
လောလောဆယ်မှာ
ကျွန်တော်တို့
မြန်မာလူငယ်များရဲ့
စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ
ကို ရိုက်ပြထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။
အိပ်မက်ဆိုတာ
အိပ်မက်

သက်တမ်းပိုတယ်။ လက်တွေ့နဲ့
သန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ
ဘက်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ
အလုပ်သွားလုပ်မယ်ဆိုရင်
ဘစ်နစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း
သားရတဝကြီး ပြောင်းလဲ
သွားမယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့
သွားကြတဲ့သူတွေက ၈၀
ဆိုင်နှုန်းလောက် ရှိပါလိမ့်
မယ်။ ဒီ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ

ဘယ်နှယောက်များ သူတို့
စိတ်ကူးယဉ်သလိုဘဝကလက်
တွေ့မှာဖြစ်လာနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။
မလေးရှားဒါရိုက်တာ
အာပီရက်ကားရှ်ရဲ့ လက်ရာ
ကို မြည်းကြည့်တဲ့အခါ ဒီ
ရုပ်ရှင်ကားမှာ ဓာတ်ပုံပညာ
စွမ်းကိုတွေ့ရသလို အသံပိုင်း
ဆိုင်ရာမှာလည်း အရသာရှိ
တာကို ခံစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။

အဓိက ဒီကားက ပေးထား
တဲ့ သင်ခန်းစာကို ရအောင်ယူ
ကြစေချင်ပါတယ်။ အထူး
သဖြင့် ပြည်ပကို ထွက်ပြီး
အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့
လူငယ်တွေ ကြည့်သင့်တဲ့
ကားတစ်ကား ဖြစ်ပါတယ်။
နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်
သွားလုပ်ရင် ချမ်းသာမယ်ဆို
တဲ့ မျှော်လင့်ချက်၊ ယုံကြည်

ချက်တွေကို ဘယ်လောက်
အထိ ထားသင့်သလဲ။ ကိုယ့်
နိုင်ငံမှာကိုယ် အားကြိုးမာန်
တက် လုပ်မယ်ဆိုရင်ကော
သူများတိုင်းပြည်မှာလို ဘဝ
က ပြောင်းလဲမသွားနိုင်ဘူး
လားဆိုတာကို မဟာဆန်တဲ့
မာယာမျက်နှာဖုံးက မီးမောင်း
ထိုးပြသွားပါတယ်။ ■
မိုးကျော်ထွန်း

Kim Kardashian

နင့် တွေ့ဆုံခြင်း ရာပြည့်

(ယခင်လမှအဆက်...)

Kardashian ဆယ်ကျော်သက်

ဘဝမှာ Michael Jackson ရဲ့

တူတော်သူ T.J.Jackson နဲ့

နှစ်အတော်ကြာအောင် သမီးရည်းစား

ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဖေဖေက

လူမျိုးခြားမိတ်ဆွေတွေ

အများကြီးရှိတယ်လို့

သူက ရှင်းပြပါတယ်။

ဒါဟာ အလွယ်ကူဆုံး

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတော့

မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။

*ကိုယ့်ကို ချဉ်းကပ်လာတဲ့သူတွေကို

ဘယ်လိုပြန်ပြောရမယ်ဆိုတာ

ကိုယ့်ဘာသာ ပြင်ဆင်ထားရမယ်လို့

ဖေဖေက ပြောခဲ့တယ်။

ကျွန်မ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ

အထက်တန်းကျောင်းမှာ

ကျွန်မကို

စင်မြင့်ပေါ်

ခုန်တက်ပြီး

သီချင်းစဆိုဖို့

မျှော်လင့်လို့

မဖြစ်ဘူး

ဒါက

ကျွန်မ

လုပ်တဲ့

အလုပ်

မဟုတ်ဘူးလေ

မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတော့ လူမျိုးမဟုတ်တဲ့ စုံတွဲတွေအကြောင်း သိမြင်လာရတယ်။ သူတို့က သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲလို့ ကျွန်မ တွေးမိတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး မြင်တာ ကိုကပ် ကျွန်မကို အမြဲဆွဲဆောင်နေခဲ့ တာလို့ Kardashian က ဆိုပါတယ်။ Jackson မိသားစုဝင်တွေအကြောင်း ပြောတော့ Kardashian က 'သူတို့တွေ ဟာ ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှထဲမှာ သဘောထားအကောင်းဆုံး မိသားစုပါ။ Michael ဟာ ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်တာတော့ အသေအချာပါပဲ' လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

Kardashian ၁၀ နှစ်သမီးအရွယ် မှာ သူမိဘတွေ အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့ကြပါ တယ်။ သူ့အမေ Kris က Jenner နဲ့ ခပ်မြန်မြန်ပဲ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက် တယ်။ တခြားကလေးတွေကတော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးအိမ်တွေမှာ တစ်လှည့် စီနေကြပေမဲ့ Kardashian ကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ အိမ်မှာပဲ နေတယ်။ ရုပ် ရှင်မင်းသား O.J.Simpson ကို လူသတ် မှုနဲ့ စွပ်စွဲခဲ့တဲ့ ၁၉၉၄ ခုနှစ်အတွင်းမှာ တုန်းက Kardashian ဟာ ဖခင်ဖြစ်သူ ရဲ့နေအိမ်မှာ နေနေခိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ Simpson က Robert ရဲ့အိမ်မှာ ခဏ လောက်လာနေသွားသေးတယ်။ Khloe ရဲ့အခန်းမှာ သူ့ကို နေရာပေးထားခဲ့တာ ပါ။ 'Johnnie Cochran, Robert Shapiro နဲ့ လူအတော်များများဟာ ဖေဖေအိမ်မှာ လာလာပြီး တွေ့ဆုံဆွေး နွေးကြတာ' လို့ Kardashian က ဆိုပါ တယ်။ မိခင်ဖြစ်သူ Kris က အသတ်ခံ ရတဲ့ Nicole Brown Simpson နဲ့ရင်းနှီး တာဆိုတော့ Nicole သေဆုံးတဲ့ကိစ္စမှာ O.J အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိသားစုအတွင်းမှာ တင်းမာမှု တွေက အတော်ကြီးမားတဲ့ အစိုင်အခဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ 'ကျွန်မက ဖေဖေဘက် မှာ ရှိခဲ့တာ အသေအချာပေါ့' လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ 'ကျွန်မတို့တစ်တွေက ကိုယ့်အဖေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး

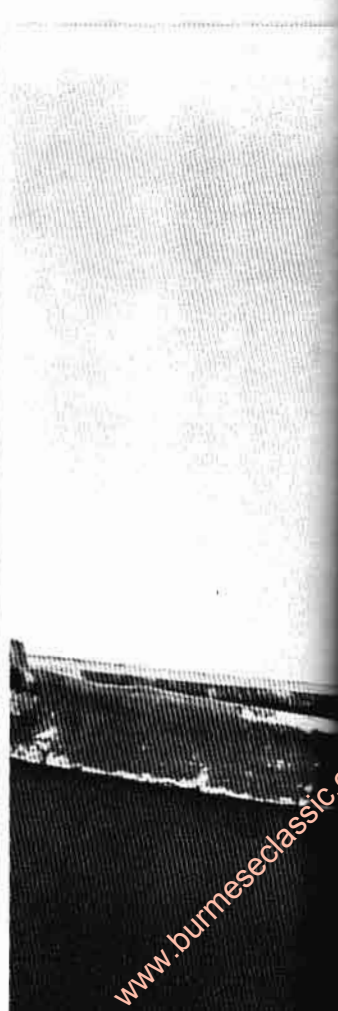
လိုပဲ အမြဲတွေးနေတာလေ။ ပြီးတော့ သူက သူမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အပေါ် တကယ်ကို ယုံကြည်မှုထား တတ်သူပါ' လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ အခု ရော ဘယ်လိုယုံကြည်သေးသလဲလို့ မေးတော့ Kardashian က 'ဒါက ဆန်း တော့ဆန်းတယ်။ ဒါတွေကို ပြန်မတွေးမိ အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်' လို့ ပြန်ဖြေ သွားခဲ့ပါတယ်။

Kardashian ဟာ အရက်နဲ့မူးယစ် ဆေးဝါးကို ဘယ်တော့မှ မသုံးစွဲပါဘူး။ Las Vegas မြို့မှာ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် လောက် သွားလည်ရင်း Vodkac ခွက် လောက်ဆင့်သောက်တာက လွဲလို့ပေါ့။ တစ်နေ့မှာ အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ် ယောက်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အနာဂတ်မျှော် မှန်းချက်ရှိတဲ့ Kardashian ဟာ ဒေသ တွင်းကောလိပ်သင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ ပေမဲ့ ဘွဲ့တော့ မရခဲ့ပါဘူး။ အိမ်က မကြိုက်တာတစ်ခုတလေ လုပ်ခဲ့မိတာ ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒါက သူ့အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ ဂီတထုတ်လုပ်ရေးမှူး Damon Thomas နဲ့ တိတ်တိတ်လေး လက်ထပ်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ 'အဲဒီတုန်းက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဆယ်ကျော်သက် တွေက ရူးကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ကြတာလေ' လို့ Kris Jenner ကပြောပြပါတယ်။ Kardashian ကတော့ ဒီလိုရှင်းပြတယ်။

'အိမ်မှာ ဘယ်လိုချက်ပြုတ်ရမယ်၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမယ်၊ အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမှုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတွေ သင် ယူရတာ အရမ်းကို ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ်က အပြီးတိုင်နေလိုက်ချင် တဲ့နေရာပဲလို့လည်း သိနေခဲ့တာပါ'

၂၀၀၃ ခုနှစ်ထဲမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ Robert Kardashian က ကင်ဆာရောဂါ နဲ့ ဗြုန်းစားကြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နှစ် ၂၀၀၄ ခုနှစ်ထဲမှာ Kardashian ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲပါ တယ်။ မကြာခင်မှာဘဲ Kardashian ဟာ Paris Hilton နဲ့တွဲပြီး နာမည်ကျော်ဖက်

ရှင်မယ်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်အဖြစ် နယ်တကာလှည့်သွားခဲ့ပါတယ်။ 'ပရိ သတ်ကြည့်တာ ခံရဖို့အတွက် ဘယ်နေ ရာကိုဖြစ်ဖြစ် နေရာမရွေး လျှောက်သွား ခဲ့တာ' လို့ သူက အမှန်အတိုင်း ပြောပြ ပါတယ်။ 'ဘယ်နေရာကို သွားရမလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာဆို လူကြည့်ခံရမလဲဆို တာ အတိအကျသိနေခဲ့တာ။ သူများ အကြောင်း ဘာတွေရေးထားလဲဆိုတာ ကိုလည်း သိနေတယ်။ လုပ်ရမှာက စား သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဒါမှမဟုတ် ပါတီ စည်ခံပွဲတစ်ခုကို သွားပြီး ကိုယ် ပြော ချင်ရာတွေကို ပြောလိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါဆို နောက်နေ့ သတင်းစာတွေမှာ ပါလာပြီ လေ' လို့ သူက ပြောပြပါတယ်။ Lindsay Lohan နဲ့ Paris Hilton တို့လို အဖွဲ့ဝင်တချို့က အတွင်းခံဝတ်မထားဘဲ ကားပေါ်က အဆင်းမှာ သတင်းဓာတ်ပုံ သမားတွေက ဓာတ်ပုံအမီအရရှိက်ယူ

ကြတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး Kardashian ကို မေးတော့ 'ကျွန်မလည်း အတွင်းခံဝတ် ခဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လိုတော့ တစ် ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး' လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။ 'အရက်ကို ဘယ်တော့မှမသောက် တတ်တဲ့အကျင့်က အဲဒီလိုတွေ မဖြစ် အောင် ကျွန်မကို အများကြီး ကယ်တင် လိုက်တာပဲလို့ ထင်ပါတယ်'။

၂၀၀၇ ခုနှစ် အတွင်းမှာ Kardashian ရဲ့ကျော်ကြားမှုက Paris Hilton ထက် သာသွားပါတယ်။ နာ ည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ လိင်အရှုပ်တော် ပုံတိပ်ခွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရည်း စားဟောင်း အဆိုတော် Ray J နဲ့ Kardashian တို့ ချစ်ပွဲဝင်ကြပုံ ရိုက်ကူး ထားတဲ့ ဗီဒီယိုတိပ်ခွေက လူတွေလက် မှာ ပျံ့နေပြီလို့ ဆိုတဲ့ ကောလာဟလ စကားတွေကို Kardashian က လော့စ် အိဂျလိစ်မှာကတည်းက ကြားလာခဲ့

တာ။ 'ကောလာဟလစကားတွေက အမှန်ဖြစ်လာမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘူး' လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ အဲဒီနောက် 'ကျွန်မ နယူးယောက်ကို သွားတယ်။ လေယာဉ်ဆိုက်တော့ တစ် ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို ဖုန်းခေါ် တယ်။ ကျွန်မအစ်မ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက Blackberry ဖုန်း မရှိသေး ဘူး။ အမေအိမ်ကို တန်းသွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အမေက ကျွန်မရဲ့ဘဝခရီး ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ အတူရှိနေခဲ့သူလေ။ သူက ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အော် လည်း မအော်ဘူး။ ငိုလည်း မငိုဘူး။ အမေက ရှိနေတယ်ဆိုရုံပဲ။ 'မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်စေချင်လဲဆိုတာ ငါ မသိဘူး' ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့အတူ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ ရူးမသွားအောင် အမေ ဘယ်လိုမျှားနေခဲ့သလဲ မသိဘူး' လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မ အမေ

အိမ်မှာ ပြန်နေခဲ့တဲ့အချိန်တွေ တော်တော် များများ ရှိပါတယ်။ Khloe ကတောင် မှ 'အမေ့နားကို မင်းလောက် ပြန်လာ လာနေတဲ့သူမျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူး' လို့ ပြောယူရပါတယ်။

Paris Hilton လည်း သူ့လိုမျိုး ချစ်ပွဲဝင်ဗီဒီယိုတိပ်ခွေ ပြဿနာကြုံခဲ့ ဖူးသူဆိုတော့ Hilton အပေါ် စာနာမှုပြ ဖြစ်ခဲ့သလားလို့မေးတဲ့အခါ Kardashian က မပြခဲ့ဘူးလို့ ဖြေပါတယ်။ 'ဒီ အကြောင်းပြောရတာ သူ ပျော်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို သူနဲ့ တကယ်မပြောဖြစ်တာပါ။ သူဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းရင် ကောင်းမလား လို့ တွေးမိကောင်းတွေးမိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး' လို့ သူက ဖြေပါတယ်။ အဲဒီတိပ်ခွေဘယ်ကစပြီး ပျံ့တာလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်ဖူးသလား မေးတဲ့အခါ Kardashian က 'ဘယ်သူ

ဆီက ထွက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပေါ့။ ဒီအကြောင်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ Hilton ကို ချစ်ပွဲဝင်နေပုံ လက်ပူးလက်ကြပ်မိသွားတဲ့ ကိစ္စမှာ လူသားဆန်တဲ့ ကရုဏာတရားအများအပြား တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ အခုထိ သူ ထင်မနေဘူးလား ဆိုတော့ Kardashian က 'ကျွန်မက တကယ့်ကို မထင်တတ်တာပါ'လို့ အေးအေးဆေးဆေးပြောရင်း ပေါင်ပေါ်က လက်သုတ်ပဝါအစကို လေးထောင့်ကျကျဖြစ်အောင် ခေါက်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ 'ဒီအကြောင်းတွေကို အချိန်အတော်ကြာအောင် တွေးနေမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြီးသွားပြီဆိုရင် ကျွန်မက အပြီးမေ့ပစ်လိုက်တတ်တာ'လို့ တစ်ဆက်တည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Kardashian က နေ့လယ်စာကို လက်စသတ်ရင်း 'စားသောက်စရာတွေကို သိမ်းသွားလိုက်စေချင်တယ်'လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။ စာရေးသူက အမျိုးသမီး ဝါဒီတွေထဲမှာ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ Lena Dunhamနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရအောင်လို့ Kim Kardashian က အမျိုးသမီး ဝါဒီလားလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

'ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ တံဆိပ်တွေ ကပ်ခံရတဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့အမြင်ကိုတွန်းအားပေးတာမျိုးလည်း မကြိုက်ဘူး'လို့ Kardashian က ပြန်ဖြေရင်း လက်ထဲက လက်သုတ်ပဝါစကို ထပ်ခေါက်နေပြန်ပါတယ်။ 'တစ်စုံတစ်ခုကို ခံစားရတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစားတယ်ဆိုတာ ပါပဲ။ 'ငါကတော့ ဒီလိုမှမို့လို့ မင်းလည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားရမယ်'လို့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမှားယွင်းတာမရှိဘူးဆိုပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မဆိုတဲ့ ကျွန်မပါပဲ'လို့ ပြန်ပြောရင်း ပြုံးနေတဲ့ Kardashian က 'ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မကို အမျိုးသမီးဝါဒီလို့ ခေါ်တော့မယ် ထင်တယ်'လို့ ပြောလာပြန်ပါတယ်။

Kardashianဟာ ကျောင်းပညာကို များများစားစား သင်ယူဖူးသူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ငွေနဲ့ စွမ်းအားတွေကို သူ့ဆီ ဦးလှည့်လာအောင် သူ့ရဲ့ပင်ကို ဉာဏ်အင်အားနဲ့ ဆွဲယူတာပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ရုပ်/သံအစီအစဉ်တွေမှာ သူနဲ့ သူ့ရဲ့ ညီအစ်မတွေမှာက Glam Room ထက် ပိုပြီးရှုပ်ထွေးတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေအတွက် သူတို့ကိုယ်ပိုင် ဘာသာစကားရှိတယ်။ သူတို့က အရာဝတ္ထုတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ အကြောင်း သိလို့မဟုတ်ဘူး။ ခံစားကြည့်တတ်တာ။

သူတို့တွေရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းအပေါ် သံသယရှိတယ်ဆိုရင် မိခင်ဖြစ်သူ Kris ပြောပြတဲ့ ဆိုရှယ်မီဒီယာပေါ်မှာ သူ့သမီးတွေရဲ့ နောက်လိုက်ပရိသတ် သန်း ၃၀၀ လောက် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ။ Kardashian ဟာ သူ့ရဲ့ Selfie ဓာတ်ပုံတွေအကြောင်း ပြောပြတယ်။ အဝတ်ဗလာနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ Selfie တွေ သူ ဘာသာရိုက်ယူတတ်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ မပြောလိုပေမဲ့ သူတို့အားလုံးက သူတို့ရဲ့ ခွဲမက်စရာ Selfie ဓာတ်ပုံတွေကို ပြန်ပို့လာတတ်ကြတယ်လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ မိန်းကလေးပရိသတ်က အချင်းချင်းလည်း အဲဒီလိုဓာတ်ပုံတွေ ဖလှယ်တတ်ကြတယ်။ 'ဒါဟာ ပုံမှန်ကိစ္စတစ်ခုပဲတော့ မဆိုချင်ပေမဲ့ ကျွန်မ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒါဟာ Selfie ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခြင်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်'လို့ သူက ဆိုတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေ ကြည့်တာ ခံယူချင်လို့လားလို့ မေးတော့ Kardashian က 'အဲဒီလိုတော့ မထင်ဘူး'လို့ မရေမရာ ဆိုလာပါတယ်။ 'ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ပုံတစ်ပုံကို ပို့လာရင် မဟုတ်ဘူးလေ'လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

လိင်စိတ်စေ့ဆော်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြည့်လေ့ရှိတယ်လို့လည်း သိရတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမလာဘူးလား မေးတဲ့အခါ Kardashian က ခေါင်းကို ခပ်သွေး

သွက်ယမ်းခါလိုက်ပြီး စကားလမ်း
ကြောင်းကို ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းပါတယ်။

အဲဒီနောက် Kanye West
အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။
Kardashian က West အတွက် အနုပညာ
ကျွန်ုပ်တို့တွေ ဖန်တီးပေးနိုင်သူလား။
West က Kardashian ရဲ့ကြင်ရာတော်
လေလားပေါ့။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ဆက်ဆံ
ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး Kardashian က
“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ဆန်ကျင်ဘက်
တွေလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မက သူ့ရဲ့စိတ်
ကို အေးချမ်းတည်ငြိမ်စေတယ်။ သူက
ကျွန်မရဲ့စိတ်ကိုပိုပြီးလှုပ်ရှားစေပါတယ်”
လို့ ရှင်းပြပါတယ်။ အိမ်မှာ အတူရှိနေ
ကြတဲ့အခါမျိုးမှာ West က ဒေါသ
တကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ဆူနေတာကို အသံ
တိတ်သွားအောင် တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး
ဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့ရတာမျိုး ရှိသ
လား မေးတော့ မရှိဘူးလို့ သူက ဖြေ
ပါတယ်။ “အိမ်မှာ နေရင် West က
ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတာပဲ။ အင်နီမေးရှင်း
ဇာတ်ကားတွေ မှန်သမျှကို သမီးလေး
North နဲ့ မပျက်တမ်းကြည့်နေတတ်
တာ” လို့ ဆိုပါတယ်။

West က Keeping Up With the
Kardashians ဆိုတဲ့ ရုပ်/သံအစီအစဉ်မှာ
ပါချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ “ဒါကို
ကျွန်မ လေးစားတယ်” လို့ သူက ဆို
တယ်။ “ကျွန်မကို စင်မြင့်ပေါ် ခုန်တက်
ပြီး သီချင်းစဆိုဖို့ မျှော်လင့်လို့ မဖြစ်
ဘူး။ ဒါက ကျွန်မ လုပ်တဲ့အလုပ်
ဟုတ်ဘူးလေ” လို့ Kardashian က ရှင်း
ပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ West က သူ့ရဲ့ဇနီး
သည်အနားမှာ နှစ်အနည်းငယ်ကြာ နေ
ဆဲပြီး အဝတ်အစားဒီဇိုင်းတွေ ထုတ်
ဆေးပါတယ်။ “Kanye ပေးခဲ့တဲ့ တိုး
တက်မှုက ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေခဲ့
ပါတယ်”။

West က သူ သိပ်ပြီးချစ်ရတဲ့မိခင်
ရဲ့ သားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါ
ကြောင့်လည်း Kardashian မိသားစုရဲ့
အကြီးအကဲ အမျိုးသမီးနဲ့ အဆင်ပြေ
ဆီ နည်းလမ်းတွေ့ခဲ့တာပေါ့။ Kris

က သူ့ကိုယ်သူ Kim ရဲ့အမြွှာပိညာဉ်အဖြစ် ပြောလာခဲ့ရင် Kim က Kanye ရဲ့အမြွှာ
ပိညာဉ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောလာမှာပါ။ Kim နဲ့ Kanye တို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးထဲကို Kris
က ဘယ်လိုအဆင်ပြေအောင် ဝင်ခဲ့တာလဲလို့ မေးတဲ့အခါ Kardashian က “လူအတော်
များများက Kanye ရဲ့ အံ့ဩစရာ ပျော့ပျောင်းတဲ့ဘက်ကို မမြင်ကြဘူး” လို့ ဆိုပါ
တယ်။ “Kim ချစ်တဲ့သူကို ကျွန်မတို့လည်း ချစ်ကြမှာပဲ။ Kanye နဲ့ သူ့မိခင်တို့ရဲ့ဆက်
ဆံရေးကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ အစားထိုးနိုင်တယ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိ
သားစုက သူ့ကို ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ သူ သိအောင် ခြွင်းချက်မရှိ လုပ်ပေးနိုင်တာ
ကတော့ အသေအချာပါပဲ။ သူ့အတွက် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ကျွန်မတို့လည်း လုပ်ပေး
ကြမှာပါ” လို့လည်း Kim က ပြောပြပါတယ်။

Kris ရဲ့နောက်အိမ်ထောင်ဖက်
Caitlyn Jenner နဲ့ပတ်သက်တာတွေက
လည်း တော်တော်လေး ရှုပ်ထွေးပါ
တယ်။ “ကျွန်မအသက် ၁၁ နှစ်၊ ၁၂
နှစ်လောက် အရွယ်မှာတုန်းက မိန်းမ
အင်္ကျီတွေ Jenner ယူဝတ်တာ လူမိဖူး
တယ်လို့ ကောလာဟလစကားတွေ
ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်” လို့ သူက ဆိုပါ
တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့အသက် ၂၂ နှစ်
လောက်မှာ Jenner အဝတ်လဲတဲ့ ကား
ပိုဒေါင်ဘက်ကို လျှောက်ဝင်သွားတဲ့
အခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားမိ
တယ်လို့ ဆိုတယ်။ “Jenner ရဲ့အနက်
ရှိုင်းဆုံး၊ အသိုသိပ်ဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်
တစ်ခုကို တွေ့လိုက်တာလားဆိုတာ
လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမစေခဲ့တတ်အောင်
ပါတဲ့။ သူက ကျွန်မနောက်ကို လိုက်
လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်အိတ်ကို
ဆွဲပြီး ကားရပ်ထားတဲ့ဆီ ပြေးတော့
တာပဲ” လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ နောက်
နာရီဝက်လောက်နေတော့ Jenner က
Kim ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး “တစ်နေ့မှာ
ဒီအကြောင်းတွေကို မင်း သိအောင် ပြော
ပြမယ်။ အဲဒီနေ့အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောပါနဲ့” လို့ ဆိုလာတယ်။ Kim က
“အိုကေ” လို့ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကနေ နောက် ၈ နှစ်ကြာသွားတဲ့အခါ သူ
အသက် ၃၀ အရွယ်ရောက်တော့ Jenner က အဲဒီအကြောင်းကို ပြောကြဖို့လို့ ဆို
လာခဲ့ပါတယ်။

Kanye West နဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်မှာ Jenner အကြောင်းကို Kardashian က
West ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ “မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဘုရားကျောင်းထဲကို Bruce က
ကျွန်မကို တွဲပို့ပေးဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား မသိဘူး။ သူက လည်မျိုက လည်စေ
ကိုတောင် ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားထားတာ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။
Kanye ဟာ သူ့သမီးလေးရဲ့ ဘိုးဘွားတွေထဲကတစ်ယောက်အကြောင်း အမှန်အတိုင်း
သိထားသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ မြင်တယ်လေ” လို့ Kardashian က ပြောပြပါတယ်။

West ဘယ်လိုတွေးထင်မလဲဆိုတာကို သူ ကြောက်နေမိခဲ့တယ်။ *Kanye ကတော့ သူ့ဟာသူ ဘာသိဘာသာပဲ နေလိုက်တာပါပဲ။ သူက သူ့ဘဝမှာ နေချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့နေတာ။ တကယ့်ကို စစ်မှန်တဲ့ဘဝမျိုးပဲ။ သူက 'ဘဝကို စိတ်ရင်းအတိုင်း မနေနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမှာကိုယ် မရှင်သန်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘာသွားလုပ်မှာလဲ' ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးပါ' လို့ ရှင်းပြပါတယ်။

နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် SUV ကားရှိရာကို လျှောက်ပြန်လာရင်း Kardashian က သူ့ရဲ့ရွှေရောင်ဆံပင်အကြောင်း ပြောပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဆံပင်ကို အနက်ဆိုးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတင်းအဖျင်းသတင်းတွေရေးတဲ့ ဘလော့ဂ်တွေ မျက်စိလည်ကုန်ပုံကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။ အာမေးနီးယားနိုင်ငံကိုသွားဖို့ ဆံပင်အနက်ဆိုးတာလား၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့်ပို့လို့လားလို့ မေးတဲ့အခါ Kardashian က 'ကျွန်မက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ကိစ္စအတွက် လိုတာ အားလုံးလုပ်ထားပြီးပြီ' လို့ ဖြေပါတယ်။ ဒါက သတင်းဦးပဲ။ Kim ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ထင်တယ်လို့ စာရေးသူက ပြောတော့ 'ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ' လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကားပြတင်းပေါက်မှန်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်

တဲ့ Kardashian က 'ကျွန်မဆံပင်အနက်ပြန်ဆိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းတွေထဲက တစ်ခုက ဒါပါပဲ' လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။ Kardashian က သူ့ဗိုက်ကို ပုတ်ပြပြီး 'စိတ်ကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံးနေ့လယ်စာပဲ။ ရှင် သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ဗိုက်ကို တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေတော့မှာ' လို့ ဆိုလာပါတယ်။

Kardashian အကြောင်း နောက်ထပ်ဘာတွေ သိသင့်ပါသေးလဲ။ Kardashian က ကျေးဇူးစကား ပြန်ကြားတဲ့ကတ်လေးတွေကို လက်ရေးနဲ့ ရေးပြီး ပို့တတ်သူ၊ Dateline အမည်ရ ရုပ်/သံအစီအစဉ်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ဘာနဲ့မှ မတည့်တာမျိုး မရှိဘူး။ အလာဂျီတွေ ဘာတွေ မဖြစ်တတ်ဘူး။ ကော်ဖီဆိုလည်း အရသာကို မကြိုက်လို့ သောက်လေ့မရှိသူပါ။ မုန့်ညင်းတို့၊ ငါးသေတ္တာတို့ပါတဲ့ အစားအစာတွေဆို မစားတတ်ပါဘူး။ Kanye ကမှ သူထက် အစားစုံအောင် စားတတ်သူလို့ ဆိုပါတယ်။ စန္ဒရားတီးသင်နေတာ အခက်အခဲရှိ သလားဆိုတော့ အချိန်ပေးနိုင်ရင် မခက်ပါဘူးလို့ ဆိုတယ်။ သူက မော်တော်ကား ရှေးမလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ *Kanye အတွက်ကတော့ ကားက ဘာ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိဘူး။ သူက ၇ နှစ်အတွင်းမှာ ကားသစ်တစ်စီး ဝယ်မစီးခဲ့သူပါ။

ကျွန်မကတော့ ကားတွေကို ထူးထူး ခြားခြား မြတ်နိုးတတ်သူပါ။ Roll-Royce ကားကို ကြိုက်တယ်။ ဒီလို ပြောရတာ ကလေးဆန်မလားဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင်တစ်စီးလောက်တော့ ဝယ်ဦးမယ်။ ကလေးတွေ ဘာတွေရှိရင် ဒီကားက အကောင်းဆုံးပဲ။ နေရာ ကျယ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ကားက နိမ့်တယ်။ ကျွန်မက အဲဒီလို နိမ့်တဲ့ ကားတွေမှာမှ ကိုယ့်ကလေးကို ထိုင်ခုံ ပေါ်ထားရတာကို ကြိုက်တာ' လို့ Kardashian က ရှင်းပြပါတယ်။

SUV ကားကြီးက ပရိဘောဂဆိုင်ရာ ပစ္စည်းတင်တဲ့ဘက်ကို လှိုမိုဝင် လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာက Krisနဲ့ Kylie တို့ ရောက်နေကြတာ ရုပ်/သံအစီအစဉ် အတွက် အခန်းတချို့ ရိုက်ကူးဖို့ပါ။ ရုပ်/သံမှာ ပြတာတွေက အားလုံးအလိမ် အညာတွေချည်းပဲဆိုရင် အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ တကယ့်အစစ်လည်း မဟုတ်ဘဲ နဲ့လို့ လူတွေ တွေးစရာဖြစ်မယ်လေ။ 'ကောင်းတယ်၊ မီးထိုးပေးဖို့ အသင့်ရှိနေတာပဲ' လို့ မီးဘုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားတစ်ယောက်ကို ချောင်းကြည့်ရင်း သူက ဆိုပါတယ်။ Kardashian က မိသားစုအတွက် အထူး စီစဉ်ထားတဲ့ မီးပေးစနစ်တစ်ရပ် သီးသန့်ထားရှိလေ့ ရှိတာပါ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ ရုပ်ထွက်တွေ အမြဲလှနေတာပေါ့။

ဒီကနေ့ ရိုက်ကွင်းမှာ ရိုက်ရမှာက အိမ်သစ်အတွက် Kylie တစ်ယောက် ပရိဘောဂတွေဝယ်ဖို့လိုနေတဲ့အကြောင်းပါ။ Kim ကိုယ်တိုင်ရော၊ ဈေးဝယ်တဲ့ အလေ့အထကို စွဲလမ်းနေသလားမေးတဲ့အခါ 'အခုတော့ ငွေစုတဲ့အကျင့် စွဲနေပြီ။ ချွေတာစုဆောင်း လုပ်နေရတာပဲ' လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ 'အဲဒီနေ့ ဝယ်ထွက်တဲ့အကျင့်ကြောင့် ဟိုးအရင် တုန်းက eBay စတိုးမှာ စလုပ်ခဲ့တာပေါ့။ လက်ထဲက ငွေကို တစ်လထဲ သုံးရမှာဆိုရင် ဒီလိုနေရာကို ငွေအသတ်နဲ့ လာမှရမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် သတိပြန်ပေးရတယ်။' အခုလည်း

ကိုယ့်ဘတ်ဂျက်နဲ့ကိုယ် လုံလောက်အောင် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းတတ်တုန်းပါပဲ။ ကျွန်မ ဝတ်ပြီးသားတွေဆိုရင် ရောင်းပစ်တာ။ ကိုယ်က သိမ်းမထားချင်တာမျိုးဆိုရင်ပေါ့။ ငွေတန်ဖိုးအများကြီးတွေ မဝယ်မိအောင်လည်း အမြဲကြိုးစားပါတယ်လို့ Kardashian က ပြောပြပါတယ်။

ပရိဘောဂစတိုးဆိုင်ထဲမှာ Kylie နဲ့ Kris တို့က အဆုံးမရှိ ကျယ်ပြန့်တဲ့ စည်းခန်းထဲမှာ ခင်းကျင်းထားတာတွေကို လျှောက်ကြည့်နေတယ်။ ထိုင်ခုံရည်တစ်ခုရဲ့ အတိုင်းအတာ အရွယ်အစားအကြောင်း ပြောကြရင်း ကမာခွံအသေးလေးတွေနဲ့ အနက်ရောင်စားပွဲလေးတွေဆိုရင် Kylie ရဲ့အိမ်သစ်နဲ့ လိုက်ဖက်မှာလို့ ပြောနေကြတာ။ Kim က သူ့ရဲ့ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံအောက်က မိုက်ခရိုဖုန်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး Kris နဲ့ Kylie တို့ကောင်းစိုင်းထဲ ဝင်ပါတယ်။ 'အမေ့လိုအပြုနဲ့အမည်း နှစ်ရောင်စပ်ယူဖို့ သေချာသွားပြီလား'လို့ သူက မေးလိုက်တယ်။ Kylie က တကယ့်ဆယ်ကျော်သက်မလေးတစ်ယောက်အလား၊ စကားပိုင်းထဲ စိတ်မပါတစ်ချက် ပါတစ်ချက်နဲ့ တစ်ခါတလေ လက်ထဲက ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်၊ တခြားအချိန်တွေမှာ ရေတစ်ဘူးလုံး ကုန်အောင် မော့သောက်တိုက်၊ အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ပေးနေတယ်။ Kris က အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ထမဆုံးနေအိမ်အတွက် လိုတာတွေ အိမ်ခြမ်းနေတာကြည့်ရင်း အရမ်းစိတ်ချုပ်စွားနေတဲ့ မိခင်ကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။ သူက သင့်တော်မယ် ဆင်တာမှန်သမျှ အကုန်ဝယ်ချင်နေတာ။ အဲဒါလည်း သူတို့မိသားစုအပြင်မှာ အဆိုင်တဲ့စတိုင်လ်ပဲလေ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာမျိုးမှာ ကင်မရာသမား ၅ ယောက်အောက်နဲ့ မီးထိုးသမား၊ အသံဖမ်းသမားတွေက သူတို့နောက် တကောက်တောက်လိုက်နေပေမဲ့ ဘာအခက်အခဲမျှမရှိဘဲ အလွယ်တကူသရုပ်ဆောင်သွား

နိုင်တာပေါ့။

Kardashian က ရိုက်ကွင်းမှာ မိနစ် ၂၀ ပဲနေပြီး သူ့သမီး North ကိုကြည့်ဖို့ ထွက်သွားပါတယ်။ North က မနေ့က နည်းနည်းလေး ဖျားတယ်။ Kardashian က လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းတစ်ခွက်ကို ပျားရည်နဲ့စပ်ပြီး ဖျော်လာတယ်။ Kim က သူ့အိမ်ကို ပြန်မှာဖြစ်ပြီး အိမ်က အသံဖမ်းစတူဒီယိုမှာရှိနေတဲ့ West က Kim လာမှာလားလို့ မေးနေတယ်။ ဒီကနေ့ တစ်နေ့လုံး သူတို့ချင်း ကောင်းကောင်းမတွေ့ကြရသေးဘူးလေ။ 'အိမ်မှာ လူစုံပြီး ပေါ့ပဲ ဂီတပွဲတွေအကြောင်း ဘာအကြောင်း ညာအကြောင်း ပြောနေတာမျိုးကို သူက ကြိုက်တယ်။ သူတို့က အဲဒီလိုအတွေးအမြင်ဆွေးနွေးခန်းတွေ လုပ်တတ်ကြတယ်။ လူတိုင်း ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြပေါ့။ သီအိုရီတွေအကြောင်းနဲ့ တခြားအကြောင်းအရာတွေလည်း ပါတယ်။ အဲဒီစကားပိုင်းတွေကနေ ကျွန်မလည်း ဗဟုသုတအများကြီး ရပါတယ်'လို့ Kardashian က ပြောပြပါတယ်။

Kardashian က အိပ်ရာစောစော ဝင်ပြီး နောက်နေ့မနက်မှာ အားလုံးတစ်ပတ်လည် ပြန်လုပ်ရတာပါ။ မိတ်ကပ်လိမ်း၊ Twitter မှာ စာရေး၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝနဲ့ အနုပညာရှင်ဘဝတွေကို ဖန်တီးပေးတဲ့အရာတိုင်းကို နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း လုပ်နေရတာပါ။ သူ့ရဲ့ လူသားနဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ်အတ္ထပုံရိပ်၊ အတုအယောင်နဲ့ အစစ်အမှန်၊ လက်တွေ့ကျတာနဲ့ မကျတာတွေက အချင်းချင်း ယက်ရှယ်နေပြီး အက်ကြောင်းမရှိ ချောမွေ့နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

Kardashian ရဲ့ဘဝကို စာရေးသူတို့ အဆုံးထိအောင် ကြည့်လို့ မပြီးသေးပါဘူး။ ■ ရာပြည့်

Ref: American Woman by Vanessa Grigoriadis, Photograph by Terry Richardson, Rolling Stone Magazine.

ကလေးများ ဖျော်ဖြေရေးအတွက် ကာတွန်းဇာတ်ရုပ်

မိုးကျော်ထွန်း

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ကာတွန်း ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားများ
မထွန်းကားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံကြီးများမှာ
အင်ဒိုမေးရှင်းများနဲ့ ကလေးများအတွက် ဖျော်ဖြေရေးအနေနဲ့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားပေါင်းများစွာကို ရိုက်ကူး ထုတ်လုပ်နေကြပါတယ်။
ကလေးများအတွက်ဆိုပေမဲ့ လူကြီးများလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ကြပြီး
ဆုပေးပွဲများမှာ ဆုကြီးတွေ ဆွတ်ခူးကြတဲ့အထိ အောင်မြင်နေပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က မော်ဒန်ကာတွန်းဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို
ပြား ၆၀ ပေးဝယ်ပြီး မက်မက်မောမော ဖတ်ခဲ့ကြရပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒီကာတွန်း
စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့
ဆရာကြီး ဦးအောင်ရှိန်ရဲ့
လက်ရာ ဦးလူပေါ၊
ဦးလူချော၊ ဉာဏ်ကြယ်လေး၊
ဦးစိတ်တိုနဲ့ မျောက်ညို၊
ဦးကပ်စေးနဲ့ သူ့ဒရိုင်ဘာ
တိုက်ဂါး အစရှိတဲ့
ဇာတ်ကောင်များကို
စွဲလမ်းကြသလို
စာရေးဆရာကြီး ရွှေဒေါင်းရဲ့
စုံထောက် ဦးစံရှားနဲ့
ဦးသိန်းမောင်တို့ကို
တုပြီး ဖန်တီးထားတဲ့
ဦးရှံစားနဲ့ ဦးဒိန်းဒေါင်တို့
ဆိုရင်လည်း ကလေးများရဲ့
အသည်းစွဲပါပဲ။
ဒါကြောင့် ဦးရှံစား၊
ဦးဒိန်းဒေါင်အဖြစ်
အဲဒီခေတ်က ရေပန်းစားတဲ့
ဟာသာရုပ်ဆောင်
ဦးသန်းနွဲ့၊
ဦးသာဆန်းတို့အတွဲ၊
ဦးသန်းနွဲ့၊ ဦးမြင့်ဖေတို့
အတွဲများနဲ့ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားတွေလည်း
ရိုက်ကူးခဲ့ကြဖူးပါတယ်။
ဒီခေတ်ကလေးများကတော့
မြန်မာကာတွန်း
ဆိုတာကိုလည်း
မသိကြတော့ပါဘူး။
သူတို့သိတာက
စပိုက်ဒါမန်းတို့၊
စူပါမန်းတို့၊ ဘက်မန်းတို့
ဖြစ်ပါတယ်။ မိန့်ဌေး
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ
ဦးဝင်းကြည်နဲ့ ဒါရိုက်တာ
ကျော်ဇောလင်းတို့က
တစ်ခေတ်တစ်ခါက
နာမည်ကြီးခဲ့ကြတဲ့
မြန်မာကာတွန်း
ဇာတ်ကောင်များနဲ့
ကလေးများဖျော်ဖြေရေး

အတွက် ကာတွန်းဇာတ်ရှင် လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင် ကားတစ်ကားကို ပြင်ဦးလွင် မှာသွားရောက် ရိုက်ကူးခဲ့ပါ တယ်။

ဟာသသရုပ်ဆောင် ပေါင်းများစွာ ပါဝင်ထားတဲ့ အဲဒီရုပ်ရှင်ကားနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ဒါရိုက်တာ ကျော်စော လင်းကို ဆက်သွယ်မေးမြန်း ခဲ့ပါတယ်။

ကိုကျော်စောလင်းရေ ကျွန်တော် ပထမ သိချင်တာ တော့ မြန်မာကာတွန်း ဇာတ်ကောင်တွေကို ဒီဇိုင်း ကလေးတွေက သိပါ့မလား၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ဒီကား ရိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အရင် ပြောပြစေချင်ပါတယ်။

ဒီဇာတ်လမ်းက အခုမှ တည်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ DVD ဇာတ်ကားတွေကို ရုံ တင်ပြသခွင့်ရခဲ့တဲ့ ဇော်ဦး ပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုအရိုင်းရယ်၊ ဗိုလ်ကြီး ကျော်စင်ကိုကိုရယ် ပိုင်းဖွဲ့ ပြောကြရာကနေ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တွေ မပါဘဲ ဟာသသရုပ်ဆောင်များနဲ့ ကာတွန်းဇာတ်ကောင်တွေ အဖြစ်ရိုက်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဝင်းကြည်က DVD ကို စိတ်မဝင်စားတာ ကြောင့် အဲဒီတုန်းက မရိုက် ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အခု ရုပ်ရှင် အဖြစ် ရိုက်ဖြစ်သွားတာပါ။

ဒီဇာတ်ကောင်တွေကို ဒီဇိုင်းကလေးတွေက သိပါ့ မလားဆိုတာကို မြေရမယ်ဆို ရင်တော့ ကျွန်တော့်သား အငယ်ဆုံး ဒုတိယနှစ် MB တက်နေတဲ့ ကလေးတောင်မှ မြန်မာကာတွန်းဇာတ်ကောင်

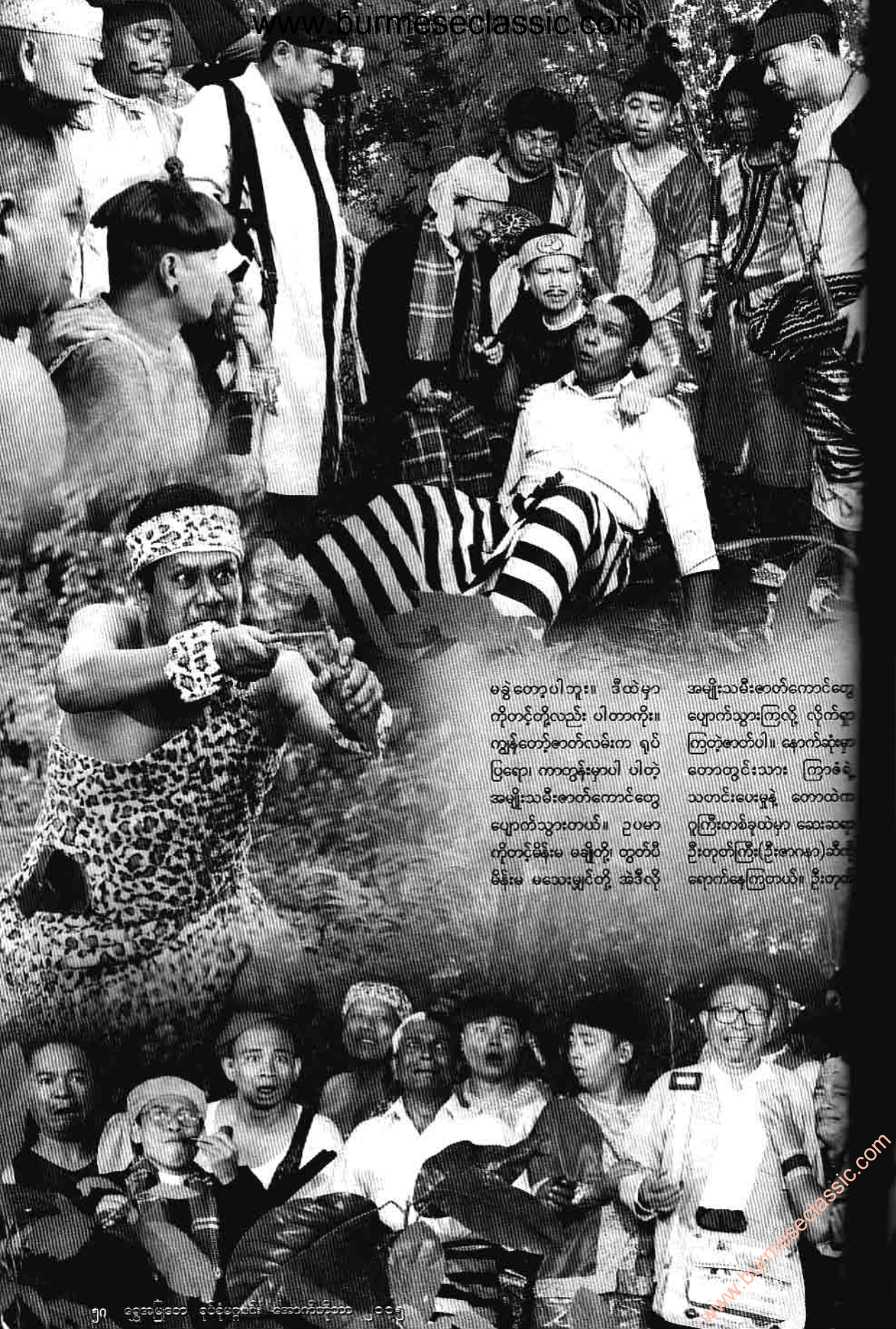
တွေကို မသိပါဘူး။ သူသိ အောင် ကျွန်တော်ကပဲ ပြောပြ ရတယ်။

ကာတွန်းဇာတ်ရှင် ကို ရိုက်မယ်လို့ တည်တဲ့အချိန်မှာ နာမည်ရ မင်းသား၊ မင်းသမီး ပါတဲ့ ဇာတ်တစ်ပုဒ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ရိုက်ဖို့ ရက်နဲ့ တစ် ထပ်တည်း လာဖြစ်နေပါ တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကား ကို ငြင်းပြီး ကာတွန်းဇာတ် ရှင်ကို ရွေးခဲ့တာပါ။

ဒီကားကို ရိုက်တဲ့ ရည် ရွယ်ချက်ကလည်း ဟာသ သရုပ်ဆောင်တွေကို နာမည် ကျော်ခဲ့တဲ့ မြန်မာကာတွန်း ဇာတ်ကောင်တွေအဖြစ် ဝတ် စားဆင်ယင်စေပြီး ကလေး တွေ ဖျော်ဖြေရေး ရည်ရွယ် တာပါ။ သူတို့မြင်နေကျ သရုပ်ဆောင်တွေကို အဝတ် အစားဆန်းဆန်းနဲ့ မြင်စေရ မယ်။ အဲဒီလိုကြည့်ရင်းမှ ကာတွန်းဇာတ်ကောင်တွေဖြစ် တဲ့ ရွှေဂေါင်းပြောင်တို့၊ သမိန် ပေါသွပ်တို့ကို မိတ်ဆက်ပြီး သားဖြစ်သွားမယ်။

အမှန်တော့ အခု ကို ကျော်စောလင်းပြောတဲ့ ရွှေ ဂေါင်းပြောင်တို့၊ သမိန်ပေါ သွပ်တို့၊ ခံရွှေမြင့်တို့ ဆိုတာ တွေက ကာတွန်းဇာတ် ကောင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ က ရုပ်ပြဇာတ်ကောင်တွေ။ ဦးရှုစာနဲ့ ဦးဒိန်းဒေါင်၊ ဦးလူ ပေါနဲ့ ဉာဏ်ကြွယ်လေး၊ ဦးစိတ်တိန်နဲ့ မျောက်ညို ဆို တာတွေကမှ ကာတွန်းဇာတ် ကောင်တွေ။ အခုဇာတ်ကား မှာ ရုပ်ပြဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ ကာတွန်းဇာတ်ကောင်တွေ ရောထားမယ် ထင်တယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလိုတွေ

မခွဲတော့ပါဘူး။ ဒီထဲမှာ
ကိုတင့်တို့လည်း ပါတာကိုး။
ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းက ရုပ်
ပြရော၊ ကာတွန်းမှာပါ ပါတဲ့
အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်တွေ
ပျောက်သွားတယ်။ ဥပမာ
ကိုတင့်မိန်းမ ချိုကို၊ ထွတ်ပီ
မိန်းမ မသေးမျှင်တို့ အဲဒီလို

အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်တွေ
ပျောက်သွားကြလို့ လိုက်စာ
ကြတဲ့ဇာတ်ပါ။ နောက်ဆုံးမှာ
တောတွင်းသား ကြာခံနဲ့
သတင်းပေးမှုနဲ့ တောထဲက
ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ ဆေးဆရာ
ဦးတုတ်ကြီး(ဦးဇာကုရာ)ဆိုတဲ့
ရောက်နေကြတယ်။ ဦးတုတ်

ကြီးကဒီမိန်းမတွေကို
ဆောက်လုပ်နိုင်တဲ့အခါ၊ နောက်
ဆီထောင်နဲ့မဆောက်ပြန်အောင်
(ထောင် ၇ နှစ် မကျအောင်
ပေါ့။)ဆေးခေါ်ပေးတာ။

ဒီကျောက်ဂူကြီးဆီ
ရောက်အောင်သွားတဲ့နေရာမှာ
ဩရတာတွေလည်း ရှိတာ

ပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီကားကို
ပြင်ဦးလွင်မှာ အားလုံး ရိုက်ခဲ့
ပြီးပါပြီ။ အဖွင့် အခန်းတစ်
ခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီ
အခန်းက ဟယ်လီကော်ပတာ
နဲ့ သွားကြတဲ့အခန်းပါ။
ဟယ်လီကော်ပတာ ငှားဖို့
လျှောက်ထားတယ်။ ချပ်ရှင်

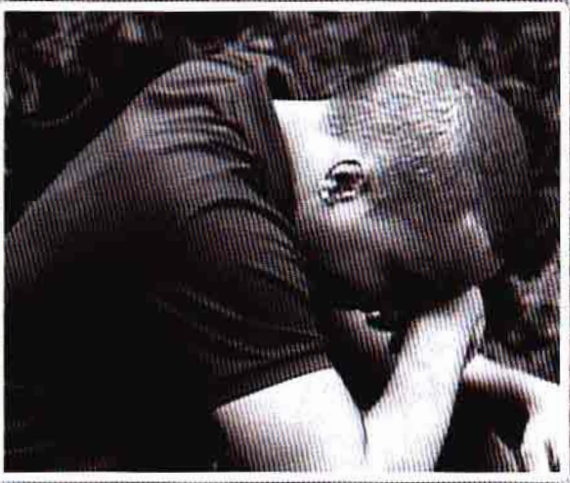
ကားဖြစ်တဲ့အတွက် ချပ်ရှင်နဲ့
တူအောင် ရိုက်ထားပါတယ်။
ကလေးတွေအတွက် ဖျော်ဖြေ
ရေးဆိုပေမဲ့ ကလေးတွေကို
လိုက်ပြမယ့် လူကြီးတွေ
အတွက်လည်း ထိုက်ထိုက်
တန်တန်ဖြစ်အောင်လို့ပါ။
ကျေးဇူးပဲ ကိုကျော်စော

လင်းရေး။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်
လောကမှာ ဖျောက်ကွယ်နေ
တဲ့ မြန်မာကားတွန်းဇာတ်
ကောင်တွေနဲ့ ကြည့်ရမှာမို့
ချပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်များက
လည်း စိတ်ဝင်စားကြမှာပါ။
■
မိုးကျော်ထွန်း

ကိုယ့်ဘဝမှာ
မင်းကို
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့
အတွက်
ကိုယ်
အရမ်းပျော်ခဲ့ပါတယ်
ကိုယ်
ထာဝရ အမြဲတမ်း
မင်းကို
ချစ်နေမှာပဲ
ဟိုတုန်းက
တို့နှစ်ယောက်
အတူရှိကုန်ခဲ့တဲ့
ဓာတ်ပုံကလေးတွေကို
မကြာမကြာ
ထုတ်ကြည့်မိတယ်
အဲဒီလို
ကြည့်မိတိုင်းလည်း
ကိုယ်
ပြုံးမိပါတယ်
အတူနေစဉ်
ကာလ
တုန်းက
ပျော်ခဲ့ကြ
တာလေး
တွေကို
သတိရမိပြီး
မျက်ရည်
ကျခဲ့တာ
တွေလည်း
ရှိခဲ့တယ်

ကွယ်လွန်သူ ဘော်ဘီစရစ္စတီးနားဘရောင်းရဲ့
 ချစ်သူဖြစ်တဲ့ နစ်မီဂေါ့ဒန်က
 ဘော်ဘီရဲ့သံချိုင်းဂျိုရ်ရာကို သွားရောက်ပြီး
 ဖန်းစည်းများချခဲ့တယ်ဆိုတာ The National Enquirer
 စာစောင်က သက်သေဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာနဲ့
 တင်ပြလိုက်ပါတယ်။ နယူးဂျာစီပြည်နယ်
 ဖဲယာဗျူးသုသာန်မှာရှိတဲ့ ဘော်ဘီရဲ့ဂူသို့ နစ်မီက
 ရောက်ရှိလာပြီး နှင်းဆီပန်းများချကာ ရှိက်ကြီးတင်
 ငိုကြွေးခဲ့တာကို ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့က
 မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီနောက်မှာတော့ နစ်မီက
 ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး သူနဲ့
 အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို သူ ဘာကြောင့်
 ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာဆိုတာ ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့တယ်လို့
 ဆိုပါတယ်။ နစ်မီ သွားရောက်ရင်ဖွင့်တဲ့ မိတ်ဆွေက
 NE စာစောင်သို့ ပြောကြားရာမှာ
 'သူ့အနေနဲ့ ခံစားနေရတဲ့အပြစ်တွေကို
 ချေဖျက်နိုင်အောင်လို့နဲ့ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့
 သွားရောက်ခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူ့ကို
 ရဲက ဘော်ဘီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆေးရုံနဲ့သံချိုင်းကို

ဘာကြောင့်လဲ ဘာအတွက်လဲ ဘို

၆ လ လာခွင့်မရှိဘူးလို့
ပိတ်ပင်ထားတာကြောင့် အခုမှ
သွားရခြင်းဖြစ်တယ် လို့လည်း
ပြောပြပါတယ်။
အသုဘချမယ့်ရက်က နှစ်ခံက
ဘော်ဘီရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို
လိုက်ပါပို့ဆောင်ပါရစေလို့
မိသားစုကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပေမဲ့
မိသားစုက လက်မခံခဲ့တဲ့အတွက်
နောက်ဆုံးခရီးကို
လိုက်ပါပို့ဆောင်ခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။
သူ့ကိုယ်သူ ဘော်ဘီရဲ့
‘ခင်ပွန်း’လို့ ဆိုတဲ့ နှစ်ခံက
ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်ရှိ နေအိမ်မှ
နယူးဂျာစီပြည်နယ်သို့ လာခဲ့ပြီး
ဘော်ဘီရဲ့နောက်ဆုံးနားနေရာ
အုတ်ဂူကို ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။
နှစ်ခံ ရောက်ရှိလာချိန်မှာ
NE စာစောင်မှ
သတင်းထောက်တစ်ဦးက

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
နာမည်ရေးထိုးထားတဲ့ ဘော်ဘီရဲ့အုတ်ဂူကို နှစ်ခံရောက်ရှိလာပြီး လက်ထဲက
နှင်းဆီပန်းစည်းကို ခေါင်းရင်းမှာ ချကာ အုတ်ဂူပေါ်မှ အမှိုက်သရိုက်များကိုလည်း
ရှင်းခဲ့ပါသတဲ့။ ရဲတပ်ဖွဲ့က နှစ်ခံကို လောဘကြီးသူ၊ သစ္စာဖောက်ဖျက်သူလို့
စွပ်စွဲထားပြီး ဆေးရုံမှာ ဘော်ဘီအသက်ကို ဆရာဝန်များ အကြိတ်အနယ် သေမင်း
လက်က လုယက်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ရဲက နှစ်ခံကို ဆေးရုံသို့ လုံးဝမလာရဘူးလို့
ပိတ်ပင်ခဲ့ပါတယ်။
ဘော်ဘီကို နှစ်ခံ နောက်ဆုံး တွေ့မြင်ခဲ့ရတာကတော့ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါ
ရီလ ၃၁ ရက်နေ့ကပါ။ ဘော်ဘီကို ရေအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ကြွေရေချိုးကန်
အတွင်းမှာ မျက်နှာမှောက်လျက်သား သတိမေ့မြောနေတာကို ကျော်ဂျီရာပြည်နယ်
ရောင်စဲဝဲလ်မြို့က သူတို့နှစ်ယောက် အတူနေကြတဲ့အိမ်မှာ တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
ဘော်ဘီကတော့ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လုံးဝ သတိပြန်လည်မလာတော့ပါဘူး။ ဇန်နဝါ
ရီလ ၂၆ ရက်နေ့မှာတော့ ကျော်ဂျီရာ ကျန်းမာရေးဌာနမှ အသက်မရှိတော့ကြောင်း
ဆရာဝန်များက အတည်ပြု ကြေညာပေးခဲ့ပါတယ်။
ဘော်ဘီကို မိခင်ဖြစ်သူ ဂီတအကျော်အမော်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဂွမ်တနီဟူ့စတန်နဲ့
အုတ်ဂူမှာပဲ ဩဂုတ်လ ၃ ရက်နေ့က မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြပါတယ်။
သင်္ဂြိုင်းမှာ မျက်မြင်ကြုံလိုက်ရသူများက ပြန်လည်ပြောပြတာကတော့ ဂေါ်အိ
ဟာ ညနေ ၆ နာရီခွဲအချိန်လောက်မှာ ရောက်ရှိလာတာဖြစ်ပြီး ဘော်ဘီရဲ့သင်္ဂြိုင်းဦး
တန်းတန်းမတ်မတ် သွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘော်ဘီရဲ့မိသားစုများက နှစ်ခံဟာ
ဘော်ဘီကို မသေသင့်ဘဲ သေအောင် သတ်ခဲ့သူအဖြစ် စွပ်စွဲထားကြပါတယ်။
ဒါကြောင့် နှစ်ခံကို ကျော်ဂျီရာပြည်နယ် ဖူလ်တန်ကောင်တီရဲတပ်ဖွဲ့က လူသေစေမှု

DESPERATE PRAYER

THE PHOTO: FOREVER TOGETHER

သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေပါတယ်။ ဘော်ဘီက ၂၀၁၂ ခုနှစ်တုန်းက မိခင်ဖြစ်သူ ဝှစ်တနီ ကွယ်လွန်ခဲ့သလို လက်သည်မပေါ်ဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ညနေ ၆ နာရီခွဲဖြစ်တဲ့အတွက် သင်္ချိုင်းအတွင်းမှာ လူရှင်းနေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖိုဒ်ကားအဖြူရောင်တစ်စီး သင်္ချိုင်းဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သင်္ချိုင်းအဝင်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ကားမောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး ဘော်ဘီရဲ့အုတ်ဂူရှာအနီးမှာ ရပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ မျက်မြင်ကြုံခဲ့သူက ဆိုပါတယ်။

အဲဒီကားပေါ်က နှစ်ခံ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ပန်းစည်းနှစ်စည်း ကိုင်လာတယ်။ တစ်စည်းက အနီရောင်နှင်းဆီပန်းတွေ ဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်စီးကတော့ ပန်းရောင် နှင်းဆီပန်းတွေပါ။ အဲဒီပန်းစည်းများနဲ့အတူ သူနဲ့ ဘော်ဘီတို့ အတူတွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံများလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က နှစ်ခံက နက်ပြာရောင် ပိုလိုစပိရပ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပြာရင့်ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားတယ်။ မျက်နှာမှာ နေကာမျက်မှန် တစ်လက်လည်း တပ်ထားပါတယ်။ သူလက်ဖွဲ့မှာ ဘော်ဘီရဲ့ရေစွတ်လို့ ရှေးထားတဲ့ တက်တူးကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ နှစ်ခံဟာ ဘော်ဘီရဲ့အုတ်ဂူရှေ့မှာ မလှုပ်မယှက် မိနစ်အနည်းငယ် ရပ်နေခဲ့ပါတယ်။ ပြီး တော့မှ ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ခုကို စာတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေတာကိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မြင်ရပါသတဲ့။ ပုံစံကြည့်ရတာ နေကာမျက်မှန်တပ်လျက်သားနဲ့ ငိုနေပုံရပါသတဲ့။ အဲဒီနောက်မှာတော့ နှစ်ခံက သူ့စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့တဲ့ပုံနဲ့ ဘော်ဘီရဲ့သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ဝမ်းလျှားမှောက်ချလိုက်ပါတယ်။ ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာအောင် သူ အဲဒီလိုနေပြီးတော့မှ နေကာ မျက်မှန်ကို နှုတ်ကာ မျက်ရည်များကိုသုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကားဆီကို ပြန်မသွားခင် ဝှစ်တနီတို့

သားအမိဂူရှေ့မှာ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ရပ်နေခဲ့သေးတယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ကားဆီကို လျှောက်သွားချိန်မှာတော့ နှစ်ခံက နောက်ပြန်လှမ်းဝလှည့်မကြည့်တော့ဘူးလို့လည်း သိရပါတယ်။ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ အတူနေထိုင်နေတဲ့ နှစ်ခံက နောက်တစ်နေ့မှာ သူသုံးနေတဲ့ လူမှုကွန်ရက်ဖြစ်တဲ့ တွစ်တာစာမျက်နှာပေါ်မှာ 'ကိုယ့်တဝမှာ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ် အရမ်းပျော်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ် ထာဝရ အမြဲတမ်း မင်းကို ချစ်နေမှာပါ။ ဟိုတုန်းက တို့နှစ်ယောက်အတူ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးတွေကို မကြာမကြာ ထုတ်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီလို ကြည့်မိတိုင်းလည်း ကိုယ် ပြုံးမိပါတယ်။ အတူနေစဉ် ကာလတုန်းက ပျော်ခဲ့ကြတာ လေးတွေကို သတိရမိပြီး မျက်ရည် ကျခဲ့တာတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်' လို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဘော်ဘီ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ တစ်လကျော်ခဲ့ပါပြီ။ (သတိလစ် နေခဲ့တာကတော့ ၉ လပေါ့။) ဒါပေမဲ့ ဘော်ဘီကို ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကြုံရအောင် လုပ်သွားတဲ့လက်သည်ကိုတော့ ရှာလို့ မတွေ့ကြသေးပါဘူး။

■ ဘို

Myanmar Media 7 မှ

ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်း

ရိုက်ကူးမယ်

ဝိညာဉ်စိမ်း ဇာတ်ကား

ကန်တော့ပွဲအခမ်းအနားကို

စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့

နံနက် ၉ နာရီအချိန်က

မြောက်ဒဂုံ၊ ၄၂ ရပ်ကွက်၊

ဗိုလ်မှူးဗထူးလမ်းမကြီးရှိ

ရန်အောင်မြင်ကျောင်းတိုက်၊

ပဋိကြွေးတော်ပြေ

ဘုရားဝင်းမှာ

ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။

ဝိညာဉ်စိမ်းရဲ့

မူရင်းဇာတ်က

ချမ်းသာ (ရွှေမန်းသဘင်)ရဲ့

လိပ်ပြာမှား

စင်တင်ပြဇာတ်ကို

ဒါရိုက်တာ

အကယ်ဒမီ ငြိမ်းမင်းက

ရုပ်ရှင်အဖြစ်

ရိုက်ကူးဖို့

ဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့ထားခြင်း

ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိညာဉ်စိမ်း ဇာတ်ကားမှာ

အဓိက သရုပ်ဆောင်များ

အဖြစ် ကျော်သူ၊

ရန်အောင်၊ မင်းမော်ကွန်း၊

နေမျိုးအောင်၊

ကျော်ကျော်စိုး၊

မြင့်မြတ်၊ ဟိန်းဝေယံ၊

စိုးမြတ်သူဇာ၊ ဇော်ဦး၊

ဇော်ဝင်းနိုင်၊ မေတ္တာ၊

ကင်းကောင်၊ Kညီ၊

မွန်လေး၊ ဂွမ်းပုံကြီး၊

ကလေးသရုပ်ဆောင်

ခန့်ကျော်နဲ့

အနုပညာရှင်များစွာတို့

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြမှာ

ဖြစ်ပါတယ်။

Media 7 က ရိုက်ကူးတဲ့

ရုပ်ရှင်ကားများထဲမှ

ဒီကားက

လိပ်ပြာမှားမှ ဝိညာဉ်စိမ်းသို့

မိုးကျော်ထွန်း

မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားတာတွေကို
လူမှုကွန်ရက်စာမျက်နှာများမှာ
တွေ့ကြရတဲ့ ပရိသတ်များက
ကြည့်ချင်လှပြီလို့ ဆိုခဲ့ကြပါတယ်
ကြည့်ချင်လောက်အောင်လည်း
မိတ်ကပ်များက ထူးခြားနေပါတယ်

တတိယမြောက်ကားလို့
ဆိုနိုင်ပါတယ်။
ပထမဦးဆုံး
သူတို့ရိုက်ခဲ့တဲ့ကားက
ထိုင်းနိုင်ငံမှာ
အလုပ်သွားရောက်
လုပ်ကိုင်တဲ့
မြန်မာအမျိုးသားကလေးနဲ့
ထိုင်းအမျိုးသမီးကလေးတို့ရဲ့
မေတ္တာဖွဲ့ဇာတ်လမ်းကို
ရိုက်ကူးပြီး ထိုင်းနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်ရုံပေါင်းများစွာမှာ
ရုံတင်ပြသခဲ့ပြီး
ဖြစ်ပါတယ်။
ဒုတိယဇာတ်ကားကတော့
မှော်ကျောက်စာ ဖြစ်ပြီး
ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားပြီ
ဖြစ်တဲ့အတွက် လိုအပ်တဲ့
အင်နီမေးရှင်းများကို
ထိုင်းနိုင်ငံမှာ
ဆောင်ရွက်နေပြီဖြစ်တယ်လို့
သိရပါတယ်။
ဒါကြောင့်
ဝိညာဉ်စိမ်း ဟာ
Media 7 အတွက်
တတိယမြောက်ကား
ဖြစ်ပါတယ်။
Media 7 ရဲ့ညက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့
ကိုဝေမင်းမောင်က
သူတို့အနေနဲ့ လူငယ်များ
ဦးဆောင်ပြီး ဝါသနာပါတဲ့
လုပ်ငန်းများကို

ကုပွဲင

လုပ်ဆောင်နေကြရာ မကြာမီမှာ Online Media
လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုလည်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားမှာ
ဖြစ်တယ်လို့ အသိပေးခဲ့ပါတယ်။ MD ဖြစ်တဲ့
စာရေးဆရာ သွန်းနေစိုးက ပြောကြားရာမှာ
Media 7 အနေနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာမှာ
မြန်ကောင်းသက်သာစေဖို့
ဦးတည်ချက်ထားခဲ့သော်လည်း
ရိုက်တိုင်းမှာ အချိန်အကြာကြီး ယူရသလို
ကုန်ကျစရိတ်မှာလည်း မုန်းတာထက်
အမြဲများနေခဲ့ကြောင်း၊
သို့သော် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်များအတွက်

ထိုက်တန်တဲ့ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားဖြစ်အောင်
ဖန်တီးရတာဖြစ်လို့ ကောင်းမယ်ဆိုတာကိုတော့
ကတိပေးနိုင်ပါကြောင်း ပြောကြားသွားပါတယ်။
အခမ်းအနားမှာ အမှတ်တရစကားပြောကြားတဲ့သူတွေ၊
မုဒိတာစကားပြောကြားတဲ့သူတွေ အများကြီးပါပဲ။
ဒီဇာတ်လမ်းက ပရလောကနဲ့ဆက်နွယ်တဲ့
ဇာတ်လမ်းဖြစ်တာကြောင့် ဘာသာရေးအခမ်းအနား
အစီအစဉ်များကို ဦးစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဝဋ်ကြွေး
တော်ပြေဆရာတော်က ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်
စေခြင်း၊ မေတ္တာသုတ်ရွတ်ခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်းတို့ကို
ဦးစွာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

က. သာသနာ့ရေးရာဇာနည်

ကန်တော့လူသား

5

6

20

Media 7 က အလှူငွေပေး
အပ်ခြင်း အစီအစဉ်များကို
လည်းဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါရိုက်တာအဖြစ် ဆောင်
ရွက်မယ့် ဝင်းထွန်းထွန်းရဲ့
ကြိုးစားအားထုတ်မှုကလည်း
ထင်ထင်ရှားရှားမြင်တွေ့နေ
ရပါတယ်။ ကားမရှိကင်
ပြင်ဆင်တဲ့အနေနဲ့ မိတ်ကပ်
အထူးပြုလုပ်ချက်လုပ်ပေး
မယ့် ပညာရှင်များကို ကျော်
သူ၊ ရန်အောင်တို့အား လက်
တွေ့လိမ်းခြယ်စမ်းသပ်ခဲ့ပါ
တယ်။ အထူးပြုလုပ်ချက်
မိတ်ကပ်များကို မြန်မာစိန်
ကလေးနှစ်ဦးနဲ့ နိုင်ငံခြားသူ
ကလေးနှစ်ဦးတို့က လာအို
နိုင်ငံမှ သူတို့ သင်ယူတတ်
မြောက်လာတဲ့ ပညာနဲ့ ပြု
လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
မိတ်ကပ်အထူးပြုလုပ်ချက်
အတွက် သရုပ်ဆောင်တစ်ဦး
ကို တစ်နာရီခန့် ပြုလုပ်ရမှာ
ဖြစ်ပေမဲ့ ဒါရိုက်တာက နှစ်
နာရီအထိ အချိန်ပေးမယ်လို့
သဘောတူထားပါတယ်။

ဒီမိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်
ထားတာတွေကို လူမှုကွန်
ရက်စာမျက်နှာများမှာ တွေ့
ကြရတဲ့ ပရိသတ်များက
ကြည့်ချင်လှပြီလို့ ဆိုခဲ့ကြပါ
တယ်။ ကြည့်ချင်လောက်
အောင်လည်း မိတ်ကပ်များက
ထူးခြားနေပါတယ်။

ဇာတ်ရဲ့ သဘောက
တော့ ကွယ်လွန်သူ ဦးဘ
သိန်းမောင်(ရန်အောင်)အတွက်
မိသားစုက အမျှအတမ်းပေး
ဝေရာမှာ ခေါ်နေကျနာမည်
အတိုင်း ကိုဘာဘိန်းရေ အမျှ-
အမျှ-အမျှ လို့ ဆိုခဲ့ရာက
သူတို့ရည်ရွယ်တဲ့ ဖခင် ကို
ဘသိန်းမောင်ဆီ မရောက်ဘဲ

မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတဲ့
ကိုဘသိန်း(ကျော်သူ)ဆီကို
ရောက်သွားတဲ့အတွက် ဒီ
ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း
ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မူရင်း
ဇာတ်လမ်းဖန်တီးသူ ကိုချမ်း
သာက လိပ်ပြာများ ဆိုတဲ့
အမည်တပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးပေးတဲ့
အကယ်ဒမီ ကိုငြိမ်းမင်းက
ပြောရာမှာတော့ ထိုင်းနိုင်ငံမှ
ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့တဲ့
နာနုတ်ဝိညာဉ် ကားဟာ
ကမ္ဘာကျော်ကားတစ်ကားဖြစ်
ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အဲဒီကားကို
ပြန်လည်ဆန်းသစ်ထားတဲ့
ဝီဒီယိုကလည်း ကမ္ဘာပတ်
ပြီး အောင်မြင်မှု ရခဲ့ကြောင်း၊
သူတို့ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဖြစ်ပေမဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံ
သားများ ကိုးကွယ်တဲ့ ထေရ
ဝါဒနဲ့ မကိုက်ညီတာတွေရှိ
ကြောင်း၊ ဝိညာဉ်စိမ်းမှားတော့
ထေရဝါဒရဲ့ အဆုံးအမနဲ့အညီ
ဇာတ်လမ်းရေးဖွဲ့ထားပါကြောင်း
ပြောကြားသွားပါတယ်။
အသံပိုင်းဆိုင်ရာကိုတော့ နာ
မည်ကြီး အသံပညာရှင်တစ်
ဦးဖြစ်တဲ့ ကိုကြည်မင်းသိန်း
က ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ။

သူတို့အားလုံး စက်တင်
ဘာ ၉ ရက်နေ့မှာ စတင်
ရိုက်ကူးဖို့အတွက် ပုပွားသို့
ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပါပြီ။
သရုပ်ဆောင်ကောင်းများနဲ့
ထူးခြားတဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်
တာကြောင့် မြန်မာရုပ်ရှင်
ကြည့် ပရိသတ်များ နှစ်မြှိုက်
စေမယ့်ကားတစ်ကား ဖြစ်
လာဦးမှာပါ။

မိုးကျော်တင်

ဒိုင်ယာနာ အသတ်ခံရသူများ

ဝင်းငြိမ်း

ကျွန်တော်က
ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးနဲ့တူသလိုပဲ
သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့
သူ့ဘဏ္ဍာစိုး ပေါက်ဘာရယ်လဲ
ရေးတဲ့ မင်းမူတမ်း ဆိုတဲ့အကြောင်း
ဘာသာပြန်ဖူးတာကြောင့်

မာစီဒီးကားပေါ်မှာ အသက်ရှင်လျက်
အောက်ဆုံးတွေမြင်ရတဲ့ ဒိုဒီနဲ့ဒိုင်ယာနာ

I held my head high —
this particular phase in
my life is the most
dangerous — my husband
is planning "an accident"
in my car. brake failure
& serious head injury in
order to make the path
clear for him to marry
Tiger. Camilla is nothing
but a delay, so we are all

ချားလ်စ်မင်းသားက သူ့ကို ဂြိုဟ်ဆိုင်ရာ
ဒိုင်ယာနာက သူ့အဖွားကို ပေါ်လောကရယ်ထဲ ရေးခဲ့တဲ့စာမှာ
ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဒီစာကို သိမ်းထားစေခဲ့ပါတယ်။

ဆဲဆဲခေါင်းအတွင်းမှာ တွေ့ရတဲ့ မာစီဒီးကား

ဒိုင်ယာနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
သတင်းများကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။
နိုင်ငံခြားစာစောင်များကို အပတ်စဉ်
ဝယ်ယူဖတ်ရှုလေ့ရှိတဲ့အထဲမှာ
အနုပညာရှင်များအကြောင်း
အများဆုံးဖော်ပြတဲ့

The National Enquirer,
The Globe, Star, The Sun တို့ကို
ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

သူတို့ရေးသားဖော်ပြတဲ့
အကြောင်းအရာအားလုံးကိုတော့
လုံးဝ ဥသမ့် ယုံကြည်တယ်ရယ်လို့
မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နိုင်ငံမှာတော့
ပြည့်ရှင်ဘုရင်မအကြောင်းကိုလည်း
မဟုတ်တာရော၊ ဟုတ်တာကိုပါ
ရေးသားဖော်ပြနိုင်တာဖြစ်လို့

တချို့သတင်းများက
ချဲ့ကားတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။
ဒါကြောင့် ရာနှုန်းပြည့်
ယုံတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ဟာ
ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ချားလ်စ်မင်းသားရဲ့
ကြင်ရာဟောင်းဖြစ်တဲ့ ဒိုင်ယာနာနဲ့
သူ့ချစ်သူ အိဂျစ်နိုင်ငံသား ဒိုဒီတို့
ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ

ကားတိုက်မှုဖြစ်ပွားပြီး
ကွယ်လွန်ခဲ့ကြတဲ့နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။
၂၀၁၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ
၃၁ ရက်နေ့မှာ သူတို့
ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ၁၈ နှစ်
ပြည့်သွားပါပြီ။

၁၈ နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ
သတင်းမျိုးစုံ ကြားခဲ့၊
ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုလည်း

The Globe စာစောင်က
၁၈ နှစ် နှစ်ပတ်လည်အဖြစ်
ဒီသတင်းကို ပြန်လည်တူးဆွ
လာပါတယ်။ ရာနှုန်းပြည့်
မဟုတ်သော်ငြားလည်း
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်တာကြောင့်
ရွှေအမြဲတေပရိသတ်များအတွက်
ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဘုရင်မကြီး ဒုတိယ
မြောက် အဲလစ်ဇဘက်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက
ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အာမေဇိုတ်သံတစ်ခု
က သူ့သားတော် ချားလ်စ်မင်းသားဟာ
ဇနီးဟောင်းဖြစ်တဲ့ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီး
ကို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးများနဲ့
ပေါင်းပြီး လုပ်ကြံခဲ့ပြီဆိုတာကို တစ်စွန်း
တစ်စ ဝန်ခံသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒိုင်ယာနာနဲ့ သူမရဲ့ မွတ်ဆလင်ချစ်
သူဖြစ်တဲ့ ဒိုနီဗာရက်တိုဟာ ၁၉၉၇
ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့က သူတို့
ယာဉ်မောင်းဖြစ်တဲ့ ဟင်နရီပေါလ်
မောင်းနှင်လာတဲ့ မာစီဒီးကားပေါ်မှာ
လိုက်ပါလာကြရင်း ပြင်သစ်နိုင်ငံ လိုဏ်
ခေါင်းတစ်ခုကို အဝင်မှာ ကားတိုက်မှု
ဖြစ်ပွားတဲ့အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး
ကွယ်လွန်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ယာဉ်မောင်း
ဟင်နရီလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး ပြင်
သစ်အာဏာပိုင်များက ယာဉ်မောင်းဟာ
ကားကို မောင်းနှင်စဉ်မှာ အရက်မူးနေ
ပြီး အမြန်နှုန်းလည်း များလွန်းခြင်း
ကြောင့် ကားတိုက်မှုဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်
သက်ပြီး စာရေးဆရာ အင်းဂရစ်ဆီး
ဝပ်ဒ်က အချင်းဖြစ်ပွားမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

ဇနီးဟောင်းကို သူ့ချောက်ဖျက်ခဲ့သည့် ယာဉ်

ရစ်စ်ဟိုတယ်က ထွက်ခွာဖို့ ဓာတ်လှေကားနဲ့
ဆင်းလာတဲ့ ဒိုင်နီနဲ့ဒိုင်ယာနာ

30- 8-97 ၂124
16:35:10

• ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ အမေရိကန်သမ္မတပါမိတ်ဆုတံဆိပ်
ပြတိုက်တစ်ခုကြီး

မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာ
တွေ့ရတဲ့ ဒီဒီဒီဒိုင်ယာနာ

ဘုရင်မကြီး နှုတ်ဖျားက 'တစ်ယောက်
ယောက်က ကားဘရိတ်ထဲမှာ ချောဆီ
တွေ ထည့်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့' လို့
မှတ်ချက်ချခဲ့တယ်လို့ ထုတ်ဖော်ပြော
ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒီပြောကြားချက်
က ဒိုင်ယာနာရဲ့ အသက်ကို နုတ်ယူ
သွားတဲ့ ကားတိုက်မှုဟာ မတော်တဆ
ဖြစ်ပွားမှုမဟုတ်ဘဲ နှစ်ရှည်လများ ဒိုင်
ယာနာ စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့သလို သူခင်ပွန်း
ဟောင်းက လုပ်ကြံလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်
ဆိုတာကို အတည်ပြုလိုက်သလိုပါပဲ။

ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှ သတင်းရင်း
မြစ်တစ်ဦးက မှတ်ချက်ပြုရာမှာတော့
'ဘုရင်မကြီးရဲ့စကားအရဆိုရင် ကျည်
ထွက်သွားပြီး အငွေ့တလူလူ ရှိနေခဲ့ဖြစ်
တဲ့ သေနတ်ဟာ ချားလ်စ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ
ရောက်နေပြီပေါ့' လို့ ဆိုပါတယ်။

အခြား အတွင်းသိ တစ်ဦးက ပြော
ကြားရာမှာတော့ ဘုရင်မကြီးကို နန်း
တွင်းဝန်ထမ်းများနဲ့ အစိုးရနဲ့ ရင်းနှီး
တဲ့ သတင်းရင်းမြစ်များက ချားလ်စ်မင်း
သားဟာ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးကို သေစေ
ချင်နေတယ်လို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
အစီရင်ခံခဲ့ကြတာကို ကြားဖူးခဲ့ပြီး ဖြစ်
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါတင်မကသေးဘဲ ဒိုင်ယာနာက
သူယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး
ကို ချားလ်စ်မင်းသားက သူ့ကို လုပ်ကြံ
ဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်း ပြောကြားခဲ့တာ
ကိုလည်း ဘုရင်မကြီး သိခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မကြီးက ဒိုင်ယာနာမင်း
သမီးဟာ စိတ်ထင်တာတွေကို ပြောနေ
တာပါလို့ အရေးမထား ရှိခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ချားလ်စ်မင်းသား
က ဒိုင်ယာနာကို သူ့အလိုအလျောက်
သေစေတဲ့နည်းနဲ့သာ သက်ရှိလောကထဲ
ကနေ ကွယ်ပျောက်သွားစေချင်ခဲ့တာပါ။

စာရေးဆရာ ဆီးဝပ်ဒ်က သုံးသပ်
ရာမှာ ဘုရင်မကြီးက ဒီကိစ္စကို ချားလ်စ်
မင်းသားအား မေးမြန်းခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီ
အခါမှာ ချားလ်စ်မင်းသားက 'မယ်
တော် မသိဘူးလား၊ အဲဒီမိန်းမ ရူး
နေတာ။ သွက်သွက်ခါအောင်လို့

သမားတစ်ဦး၏ နှုတ်တန်းပီဒီယိုမှာ
ဒိုင်ယာနာဟာ အသက်ရှင်ချက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရပါတယ်

ရူးနေတာ'လို့ တယ်လီဖုန်းထဲကနေ ပြန်လည်အော်ဟစ်ပြောခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
အဲဒီအချိန်က သားတော်နှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဝီလျံနဲ့ ဟယ်ရီတို့ကို မယ်တော် ဒိုင်ယာနာနဲ့အတူ
နေထိုင်ရာကနေ ပြန်လည်ခေါ်ယူဖို့ စီစဉ်နေချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒိုင်ယာနာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ၁၈ နှစ်အတွင်းမှာ သတင်းရင်းမြစ်များက
ဒိုင်ယာနာကို လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းမှာ ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

လျှို့ဝှက်ချက် အတော်များများကို
ဒိုင်ယာနာ သိထားတာကြောင့် ရှင်းလိုက်
ခြင်းဖြစ်မယ်လို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။
ဒိုင်ယာနာ သိထားတဲ့အကြောင်းအရာ
များထဲမှာ ချားလ်စ်မင်းသားဟာ လိင်တူ
များနဲ့လည်း ဆက်ဆံတတ်ကြောင်း
အပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်
ကြောင်းကတော့ ဒိုင်ယာနာက မွတ်
ဆလင်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒိုဒီနဲ့
လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက်
ဗြိတိသျှတော်ဝင်မိသားစုအနေနဲ့ အရှက်
တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်မှာကိုလည်း ခိုး
ရိမ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါတွေနဲ့လူစရာကောင်းတဲ့
အချက်တစ်ခုကတော့ ဒိုင်ယာနာက
ကားတိုက် ကွယ်လွန်ခြင်းမဖြစ်ခင် လ
ပေါင်းများစွာကတည်းက သူ့ကို
ချားလ်စ်မင်းသားက အပျောက်ရှင်း
တော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုသိနေခဲ့ပြီး အဲဒီ
အကြောင်းကို စာတစ်စောင်မှာရေးသား
ပြီး သူ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ဝန်ထမ်း
တစ်ဦးထံ ပေးပို့ခဲ့ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီကာလ
မှာ ချားလ်စ်မင်းသားက အခု ကြင်ရာ
တော်ဖြစ်နေတဲ့ ကယ်မီလာနဲ့ အိမ်ထောင်

ဒိုင်ယာနာနဲ့ နောက်ဆုံးခရီး

ဆေးရုံထွေးမှု စတင်နေပါပြီ။

ဒိုင်ယာနာရေးထားခဲ့တဲ့ စာမှာ ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟောင်းကတော့ ကျွန်မ ကို ရှင်းဖို့ ကြံစည်နေပါပြီ။ သူ့အကြံက တော်တဆဖြစ်သွားတဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ကျွန်မကားဘရိတ်တွေကို ဖျက်ဆီးထားပြီး မတော်တဆဖြစ်ကာ ခေါင်းကို ထိ နိတ်သွားစေအောင် ဖန်တီးမှာပါ။ လို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာကို သူ့ဘဏ္ဍာ နဲ့ဖြစ်တဲ့ ပေါလ်ဘာရယ်လ်ထံ ပေးပို့ခဲ့ပြီး လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားဖို့လည်း မှာခဲ့ပါတယ်။

ဒိုင်ယာနာ ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်မှာ ရုရှားစာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဂင်နာဒီဆိုကိုလော့ဗ်က ဒိုင်ယာနာရဲ့ မာစီဒီးကားထဲမှာ ဘရိတ်များ ဖျက်စီးသွားအောင် ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ M 16 ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ ထိပ်တန်း အရာရှိ သုံးဦးတို့က လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ သူတို့က Boston Brakes လို့ ခေါ်တဲ့ နည်းစနစ် ကို အသုံးပြုခဲ့တာပါ။ ဒီနည်းမှာ လျှပ်စစ် ခန္ဓာသုံးကလေးတစ်ခုကို ကားထဲမှာ အပ်ဆင်ထားလိုက်ပြီး ဒီပစ္စည်းက

အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်မှာ စတီရာရင်ကို လှည့်လို့မရနိုင်တော့တဲ့အပြင် ဘရိတ် များကလည်း အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ဒီပစ္စည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားအောင်လို့ ရေဒီယိုအချက်ပြ ဆက်သွယ်မှုနဲ့ ဆောင်ရွက်ရတာဖြစ်တယ်လို့ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

ဆိုကိုလော့ဗ်က ရှင်းပြရာမှာ ဒိုင်ယာနာ ကားနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်း ထောက်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးသမားက လိုက်ခေါင်းအတွင်း ရောက်သွားချိန်မှာ အချက်ပြဆက်သွယ် ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့လည်း သုံးသပ်ပြပါတယ်။ ဆိုကိုလော့ဗ်က ဆက်လက်ပြောကြားရာမှာ အခင်းဖြစ်ပွားပြီးတဲ့နောက် မော်တော်ကားကို စစ်ဆေးမယ်အလုပ် မှာ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက ပိတ်ပင်ဟန့်တားမှုကြောင့် စစ်ဆေးမှု မပြုလုပ်ခဲ့ကြဘူးလို့လည်း ဆိုပါတယ်။ သူက ဆက်လက်ပြောကြားရာမှာ ဒိုင်ယာနာနဲ့ ဒိုဒီတို့ဟာ နာမည်ကျော် ကြားသူများကို ဓာတ်ပုံရိုက်လေ့ရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် ဂျွန်အင်ဒါဆင်ရဲ့ လက်ချက်လို့ သုံးသပ်ပြီး မတော်

တဆမှု လုံးဝ မဟုတ်ဘဲ လူသတ်မှုသာ ဖြစ်တယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် ဂျွန်က ဗြိတိသျှနဲ့ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေး တပ်များမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပြီး သူက အဖြူရောင် ဖီးယက်ယူနီကားကို မောင်းနှင်ပြီး ဒိုင်ယာနာရဲ့ မာစီဒီးကားနောက်က လိုက်ကာ လိုက်ခေါင်းရောက်မှ ပေါက်ကွဲမှုမဖြစ်ပွားခင် ကျော်တက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့ လည်း ဆိုပါတယ်။

အခင်းဖြစ်ပွားပြီး သုံးနှစ်အကြာ မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးနေရာ တစ်ခုမှာ အသက် ၅၄ နှစ်အရွယ်ရှိ ဂျွန်ရဲ့ မီးလောင်ကျွမ်းထားတဲ့ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မေလမှာတော့ ဂျွန်ရဲ့အမှုကို မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေမှု လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အမှုပိတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ် မီးသတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ခရစ္စတိုဖာပီလတ်ဆိုသူကတော့ ဂျွန်ရဲ့အလောင်းကို သူ အနီးကပ်ကြည့်ရာမှာ ဦးခေါင်းကို သေနတ်နဲ့နှစ်ချက် အပစ်ခံထားရတာ တွေ့ရတယ်လို့ ဆို

ဒိုင်ယာနာစီးသွားတဲ့ မာစီဒီးကားကို စစ်ဆေးခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။

ဒိုဒ်နဲ့ဒိုင်ယာနာ

ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်လအကြာမှာတော့ ဂျွန်ရီအခန်းကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ခံရပြီး ကွန်ပျူတာများနဲ့ကင်မရာများ ခိုးယူခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ ဂျွန်ဟာ ဒိုင်ယာနာ မကွယ်လွန်မီ ရက်သတ္တပတ်ကတည်းက သွားလေရာကို တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး အကြောင်းစုံသိနေသူဖြစ်တာကြောင့် နှုတ်ပိတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်လို့ သတင်းရင်းမြစ်တချို့က ဆိုပါတယ်။

ဒိုင်ယာနာနဲ့ဒိုဒ်တို့ အသက်ရှင်လျက်သား နောက်ဆုံးတွေ့ရတဲ့ ဓာတ်ပုံကတော့ ရစ်စ်ဟိုတယ်ကနေ ထွက်ခွာဖို့အတွက် ဓာတ်လှေကားအနီးမှာ စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ်

ရိုက်ကူးထားတဲ့ပုံ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မာစီဒီးကားပေါ်တက်သွားကြပြီး အရှိန်နဲ့မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားရာ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များကလည်း ကားများ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များနဲ့ နောက်ကနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း ရောက်သွားတဲ့အခါ ဒိုင်ယာနာရဲ့ မာစီဒီးကားက မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ မီးယက်ကား အဖြူရောင်တစ်စီးက ဘေးကနေကပ်ပြီး ကျော်တက်သွားခဲ့ပါသတဲ့။ မထိန်းနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ မာစီဒီးကားက လိုဏ်ခေါင်းနံရံကို ဝင်တိုက်မိတဲ့အတွက် ဒိုင်ယာနာ၊ ဒိုဒ်နဲ့ ယာဉ်မောင်းပေါ်လဲတို့ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြခြင်းပါ။

အချို့ သတင်းရင်းမြစ်များက ချားလ်စ်နဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်များက တော်ဝင်မိသားစုတို့အကြောင်း လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိလွန်းတဲ့ ဒိုင်ယာနာအား နှုတ်ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ သူ့သာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖော်ထုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘုရင်မကြီးနဲ့တကွ တော်ဝင်မိသားစုဝင်တို့ အရှင်

ဒိုဒ်နဲ့ဒိုင်ယာနာ

ကားပျက်နဲ့ လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းများ

တကွ အကျိုးနည်း ရှိနိုင်တယ်လို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် အခုနေခါမှာတော့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ သုံးသပ်သူများက ဒိုင်ယာနာ ကွယ်လွန်ခြင်းဟာ မတော်တဆမှု မဟုတ်ဘဲ ဘုရင်မကြီး မှတ်ချက်ပေးသလို ကားဘရိတ်များကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် ကွယ်လွန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာသလောက် ရှိနေပါပြီ။

သတင်းရင်းမြစ်တစ်ဦးက The Globe စာစောင် သို့ ပြောကြားရာမှာ "ဘုရင်မကြီးအနေနဲ့ ဒိုင်ယာနာ ကွယ်လွန်ရတဲ့ကိစ္စမှာ ချားလ်စ် ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ သိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒိုင်ယာနာသတင်းကို ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့နှုတ်ဖျားက မှတ်ချက်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်" လို့ သုံးသပ်ပါတယ်။

ဒိုင်ယာနာ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ၁၈ နှစ် ပြည့်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် The Globe စာစောင်က အတွင်းကျကျ သတင်းများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီး ပုံများနဲ့တကွ ဖော်ပြခဲ့ရာမှာ အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေးတို့က The

Diana File ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဖိုင်တစ်ခုဖွင့်ကာ အမေရိကန်နိုင်ငံ မေရီလန် ပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ မော်ကွန်းတိုက်မှာ သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားစေတယ်လို့ သိရှိခဲ့ရပါတယ်။

CIA နဲ့ FBI တို့ ပူးတွဲ စုံစမ်းဖော်ထုတ် ရေးသားထားတဲ့ အစီရင်ခံစာက စာမျက်နှာပေါင်း ၁၀၆၄ မျက်နှာရှိပြီး ဒီအစီရင်ခံစာမှာ ဗြိတိသျှနဲ့ ပြင်သစ် အစိုးရရဲ့ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများ ပါဝင်ပတ်သက်စေမှုမရှိအောင် ဖုံးဖုံးမိမိ ရေးသားထားတာကို တွေ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အစီရင်ခံစာမှာ တွေ့ရှိလိုက်ရတဲ့ အံ့သြဖွယ်ရာ အချက်အလက်များကတော့ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါတယ်။

♦ မသဲမကွဲ ဖြစ်နေတဲ့ အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံတစ်ခုမှာ တွေ့ရတာက ကားတိုက်ပြီးချိန်မှာ ဒိုင်ယာနာဟာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆေးပညာကျွမ်းကျင်သူများက ချားလ်စ်မင်းသားရဲ့ ဇနီးဟောင်း ဒိုင်ယာနာဟာ သေဖို့ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

♦ ကားတိုက်မှုမဖြစ်ပွားမီ နှစ်လ၊ သုံးလကတည်းက ဒိုင်ယာနာကို လုပ်

ကြံဖို့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က ပစ်မှတ်ထား ကြိုးစားနေကြတယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။

♦ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဒိုင်ယာနာရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးရာမှာ ဒီဒီနဲ့ ရှေးထားတဲ့ ရင်သွေးကလေးကို လွယ်ထားတယ်ဆိုတာ တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်ကို လုံးဝ ကြေညာခြင်း မပြုခဲ့ပါဘူး။

♦ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့တဲ့ မျက်မြင်သက်သေများ၊ ကျွမ်းကျင်သူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဥပဒေပညာရှင်များက တရားဝင်စစ်ဆေးရာမှာ လိမ်လည်ထွက်ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ Eyes Only လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကသာ ဒိုင်ယာနာဟာ မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှုကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရတာဖြစ်တယ်လို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအစီရင်ခံစာကို လုံးဝ ထုတ်ပြန်ခြင်း မပြုပါဘူး။

အဲဒီအစီရင်ခံစာကို CIA က ရရှိခဲ့ပေမဲ့ ထုတ်ပြန်ခြင်း မပြုခဲ့ဘူးလို့ လျှို့ဝှက် သတင်းရင်းမြစ်က ဆိုပါတယ်။ ဗြိတိသျှ ထိပ်တန်းအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ဒိုင်ယာနာဟာ မတော်တဆ

TO: [REDACTED]
FROM: [REDACTED]
DATE: Sept. 19, 1997
certainly not at this time.

SECRET DOCUMENTS

Informant [REDACTED] in conversation with field agent [REDACTED], says subject was extricated from the accident vehicle and placed in waiting ambulance, where she was still breathing and maintaining an uninterrupted pulse. While further processing the scene we were able to ascertain the overall [REDACTED].

TO: [REDACTED]
FROM: [REDACTED]

Sept. 24, 1997

[REDACTED] would not be available.

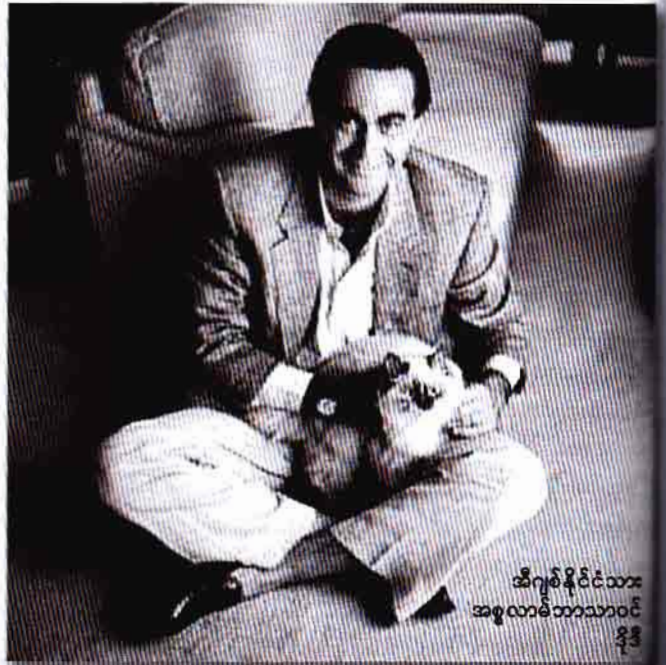
Two longtime and trusted CIs, in conversations with [REDACTED] and [REDACTED] representing the Agency, stated that the autopsy revealed Diana was nine weeks pregnant. They further stated the information was being kept TOP SECRET to avoid embarrassment by the Royal Family.

[REDACTED] also disclosed that other information regarding the autopsy findings is [REDACTED]

ဒိုင်ယာနာရဲ့ပစ်ကန်က ဝတ်စုံပြန်နေပြီး သိသေးသားရဲ့အကယ်လို့ အဆေးစစ်ချက်အရ သိရပါမယ်

အီဂျစ်နိုင်ငံသား အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ဒိုဒီ

ကွယ်လွန်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ တမင်တကာ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ယုံကြည်လက်ခံထားကြပါတယ်။ သူတို့က 'တော်ဝင်မိသားစုများထဲက ဘယ်သူတွေဟာ ဒိုင်ယာနာကို မွတ်ဆလင်တစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်တာထက် သေသွားတာ ပိုကောင်းတယ်လို့ ယူဆသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒိုင်ယာနာက မွတ်ဆလင်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒိုဒီနဲ့ ရင်သွေးတစ်ဦး မွေးဖွားလာခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီ ရင်သွေးက ဆွေတော်မျိုးတော်စာရင်း ဝင်လာမှာကို လုံးဝ မလိုလားကြပါဘူး'လို့ ဆိုပါတယ်။

ဆောင်းပါးအစပိုင်းမှာ ဖော်ပြထားခဲ့သလို ဗြိတိန် ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင်က ဒိုင်ယာနာဟာ မတော်တဆ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ပြီး ဒီအမှုမှာ သူ့သားတော်ရဲ့ ပယောဂမကင်းဘူးဆိုတာကိုလည်း သိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတင်းရင်းမြစ်တစ်ဦးက 'ချားလ်စ်ရဲ့ လက်ဟာ သွေးပေနေတဲ့ လက်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ဒိုင်ယာနာအလောင်းရှိရာ ပြင်သစ်ဆေးရုံကို သွား

ကြည့်ခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ရနိုင်တဲ့ သက်သေခံ အထောက်အထားအားလုံးက ဖျောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

သတင်းရင်းမြစ်တစ်ဦးက ပြောပြရာမှာ ဒိုင်ယာနာ ရရှိခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်အချက်အလက်များကို ကမ္ဘာသို့ ကြေညာခြင်း မပြုခဲ့ပါဘူး။

ဒိုင်ယာနာ ကွယ်လွန်ချိန်ကို တရားဝင်ကြေညာရာမှာ နံနက် ၄ နာရီလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းရင်းမြစ်များအဆိုအရ လျှို့ဝှက် စာရွက်စာတမ်းများမှာ ဆေးရုံကားပေါ်တင်လာတဲ့အထိ အသက်ရှင်လျက်ပါလာပြီး ဆေးရုံကားပေါ်ကျမှ လုပ်ကြံခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် နံနက် ၄ နာရီလို့ ကြေညာတာထက် နာရီပေါင်းများစွာစောပြီး ဒိုင်ယာနာဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။

The Diana Files နဲ့ နီးစပ်သူတစ်ဦးက ပြောပြရာမှာ 'အခင်းဖြစ်ပွားချိန်နဲ့ ဆေးရုံကိုရောက်လာတဲ့အချိန်တော်တော်ကြီး ကွာတယ်။ ဒီတော့ ကားတိုက်တဲ့နေရာမှာပဲ ဒိုင်ယာနာဟာ ၄၅ မိနစ် လောက်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ အချိန်

မှာ သူ အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ သူကို သေစေချင်နေတာ သေချာတယ်'လို့ ဆိုပါတယ်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ M-16ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့နဲ့ နီးစပ်သူတစ်ဦးက The Globe စာစောင်ကို ပြောပြရာမှာတော့ 'ကျွန်တော်တို့ သိထားတာက ဒိုင်ယာနာကို လက်စတုံးစေချင်တဲ့ အဖွဲ့က နှစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်။ ပထမတစ်ဖွဲ့ကတော့ တရားမဝင် လက်နက် အရောင်းအဝယ် လုပ်ကိုင်ကြတဲ့ လက်နက်ကုန်သည်တွေပဲ။ ဒိုင်ယာနာက မြေမြှုပ်မိုင်းတွေ ပပျောက်ရေးလုပ်ဆောင်နေတာဆိုတော့ သူတို့က မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာတယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့ ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်များပါပဲ။ သူတို့ကတော့ ဒိုင်ယာနာအနေနဲ့ ဒိုဒီနဲ့ လက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့အတွက် အရှက်ရဖွယ်ရှိတယ်လို့ ယူဆလို့ပါ။ ဒီတော့ ဒိုင်ယာနာကို ဘယ်အဖွဲ့က တိုက်တဲ့စေလိုက်သလဲ၊ လက်ဦးမှ ရသလဲသလဲဆိုတာက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။

ဆိုပါတယ်။ ဒိုင်ယာနာကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးရာမှာ သန္ဓေသားလောင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို စစ်ဆေးရာမှာ ပါဝင်တဲ့ ဆေးဝန်ထမ်းတော်တော်များ များ သိထားကြပါတယ်။ သွေးစစ်ရာ မှာ ထွက်လာတဲ့အဖြေများနဲ့ ဓာတ်မှန် နိုက်ကူးရာမှာ သန္ဓေသားလောင်းကို တွေ့မြင်ရတယ်လို့ ထောက်လှမ်းရေး သတင်းရင်းမြစ်များက ဆိုပါတယ်။

ဓာတ်မှန်ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာဝန် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ အဲလစ် ဇာကီဒီယွန်နဲ့ သူနာပြုဆရာမတစ် ဦးဖြစ်တဲ့ ဂျွန်နီလင်မက်ဂီလန်တို့က ဒိုင်ယာနာရဲ့ သားအိမ်မှာ သန္ဓေသား လောင်းကို တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒေါက်တာ အဲလစ်ဇာကီက သူမြင်ခဲ့ တဲ့အချက်ဟာ လုံးဝ အမှားအယွင်း မရှိဘူးလို့ မိတ်ဆွေများကို ပြောကြားခဲ့ ဆဲမဲ့ တရားဝင်စစ်ဆေးရာမှာတော့ သူ တို့ ထွက်ဆိုပေးဖို့ ဘယ်သူကမှ မခေါ် ခဲ့ကြပါဘူး။

ခွဲစိတ်စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်အား လုံးက ဒိုင်ယာနာမှာ သန္ဓေသားရှိနေ တယ်ဆိုတာကို သိခဲ့ကြပြီး အဲဒီ အချက် တို့ ဖျက်ဆီးလိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးညွှန်ကြား ခဲ့တယ်လို့ ထောက်လှမ်းရေးနဲ့ နီးစပ်တဲ့ သတင်းရင်းမြစ်က ဆိုပါတယ်။ 'သူတို့ ထ ဆေးစစ်ရာမှာ တွေ့ရှိထားတာ ကြောင့် ဒိုင်ယာနာရဲ့ သွေးနဲ့ တစ်သျှူး အစား တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သွေး နဲ့ တစ်သျှူးကို လဲလှယ်ပြီး ထည့်ခဲ့ တယ်'လို့ ဆိုပါတယ်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ ဗြိတိသျှတို့က ဒီအမှုကို ပြန်လည် စစ်ဆေးဖို့ လုပ် ဆောင်တဲ့အခါ အခင်းဖြစ်စဉ်က နမူနာ အဖြစ် ယူထားခဲ့တဲ့ သွေးနဲ့ တစ်သျှူး တို့ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အစစ်အမှန် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အစစ်အမှန်များကို ပြန်လည်စစ်ဆေးဖို့ တောင်းဆိုတဲ့အခါ နမူနာအားလုံးဟာ ထူးဆန်းစွာပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။

The Diana Files မှာ ဖော်ပြထား တဲ့ နောက်ထပ် အချက်တစ်ခုကတော့ ဒိုင်ယာနာရဲ့ကိုယ်က ထုတ်ယူခဲ့တဲ့ သွေး နဲ့ တစ်သျှူးအားလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဒိုင်ယာ နာနဲ့ ဒိုဒီတို့ကို လုပ်ကြံခဲ့မှုဟာ ပီရီ သေသပ်စွာ ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေရိကန် အစိုးရရဲ့ အမြင်ဆုံးအဆင့်အထိ အသိ ပေး ဆောင်ရွက်ခဲ့တာလို့လည်း ဆိုပါ တယ်။ 'အိမ်ဖြူတော်မှာ ရှိနေတဲ့ ဘီလ် ကလင်တန်ကို ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့သူက ဆက်သွယ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ ကြောင့် CIA ကရော၊ FBI ကပါ ဒီ အကြောင်းကို လုံးဝ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ ပါတယ်'လို့ သတင်းရင်းမြစ်က ဆိုပါ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေရိ ကန်အတွက် ဗြိတိန်ဟာ အကြီးမားဆုံး သော မဟာမိတ်ဖြစ်တာကြောင့် ဗြိတိ သျှတို့ စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ အမေရိကန် အစိုးရက ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းပါ။

ထင်ရှားတာကတော့ လူတချို့က ဒိုင်ယာနာနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အချက်

အလက်များကို သူမရဲ့ ရုပ်အလောင်းနဲ့ အတူ ဂူသွင်းမြှုပ်နှံလိုက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိပြီး ဒိုင်ယာနာကို သတ်ခဲ့တဲ့သူများ ဘယ်တော့မှ တရားဥပဒေမျက်မှောက် ရောက်မလာစေချင်ခဲ့ကြတာပါပဲ။

ရှာဖွေတွေ့ရှိချက် တစ်ခုကတော့ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီးပြီးချင်း အနားကို ရောက်ရှိသွားတဲ့ သတင်းထောက် ကိတ်သ်အယ်လင်က အဖြူအမည်း ဗီဒီယိုတစ်ခု ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဗီဒီယိုအရ ဒိုင်ယာနာဟာ ကားထဲမှာ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ သိသာ ပါတယ်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ ကိတ်သ်က Unlawful Killing လို့ အမည်ပေး ထားတဲ့ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု ထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒီကားက လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ သူရိုက်ခဲ့တဲ့ ဒိုင်ယာ နာမှတ်တမ်းများပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗြိတိသျှ အစိုးရက ပိတ်ပင်လိုက်တာကြောင့် အများပြည်သူသို့ ပြသခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ရိုက်ကူးခဲ့သူ ကိတ်သ်က ကျွန်တော် ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဗီဒီယိုမှာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒိုင်ယာနာဟာ မသေသေးပါဘူး။ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေခဲ့သေးတယ်လို့ အခိုင်အမာ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၈ နှစ် ကြာ ခဲ့ပါပြီ။ အမှန်တရားက အခုချိန်အထိ ပေါ်မလာသေးဘူးလို့ ယူဆရပါတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာမျှ ပေါ်လာမလဲဆိုတာ ကတော့...

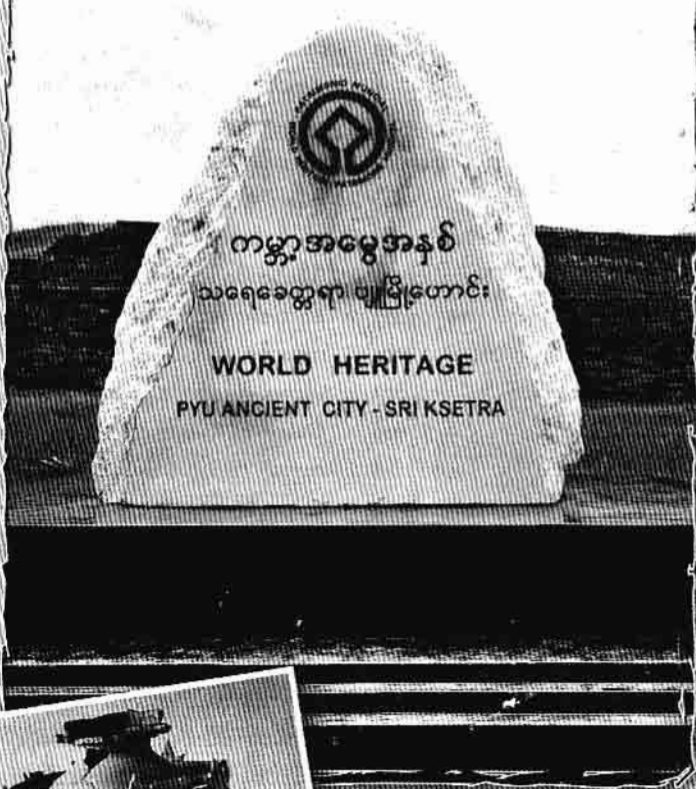
■ ဝင်းငြိမ်း

Ref: The Globe, 2015, September 7, 14.

ဒိုင်ယာနာကို ဆေးရုံကားနဲ့ သယ်ဆောင်စဉ် လမ်းခရီးမှာ လုပ်ကြံခဲ့ကြလေသလား

သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းအဝင်မှာ

မုဒိတာဝဂ်

မေတ္တာဦး

ကျွန်မ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ မေတ္တာခရီးနဲ့ စေတနာခရီးတွေ ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ မုဒိတာခရီး အကြောင်းကို ရေးချင်ပါတယ်။

မုဒိတာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောရရင် သူတစ်ပါးအောင်မြင်တာ၊ အဆင်ပြေတာ တွေ့ကြုံရရင် ကိုယ်က ဝမ်းသာပေးနိုင်တာပါ။ တချို့ကတော့ မုဒိတာ စကားလုံးကို လိုရာဆွဲယူပြီး မနာလိုမှုနဲ့ ယှဉ်တွဲပြောကြတာကိုတော့ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါမေ့ လူတိုင်းမှာ ကွဲလွဲမှု ရှိနိုင်ပါတယ်။ အပေါင်း လက္ခဏာနဲ့ လောကကို အကောင်းမြင်သူရှိသလို၊ အနက်လက္ခဏာနဲ့ လောကကို အဆိုးမြင်သူလည်း ရှိပါရဲ့။

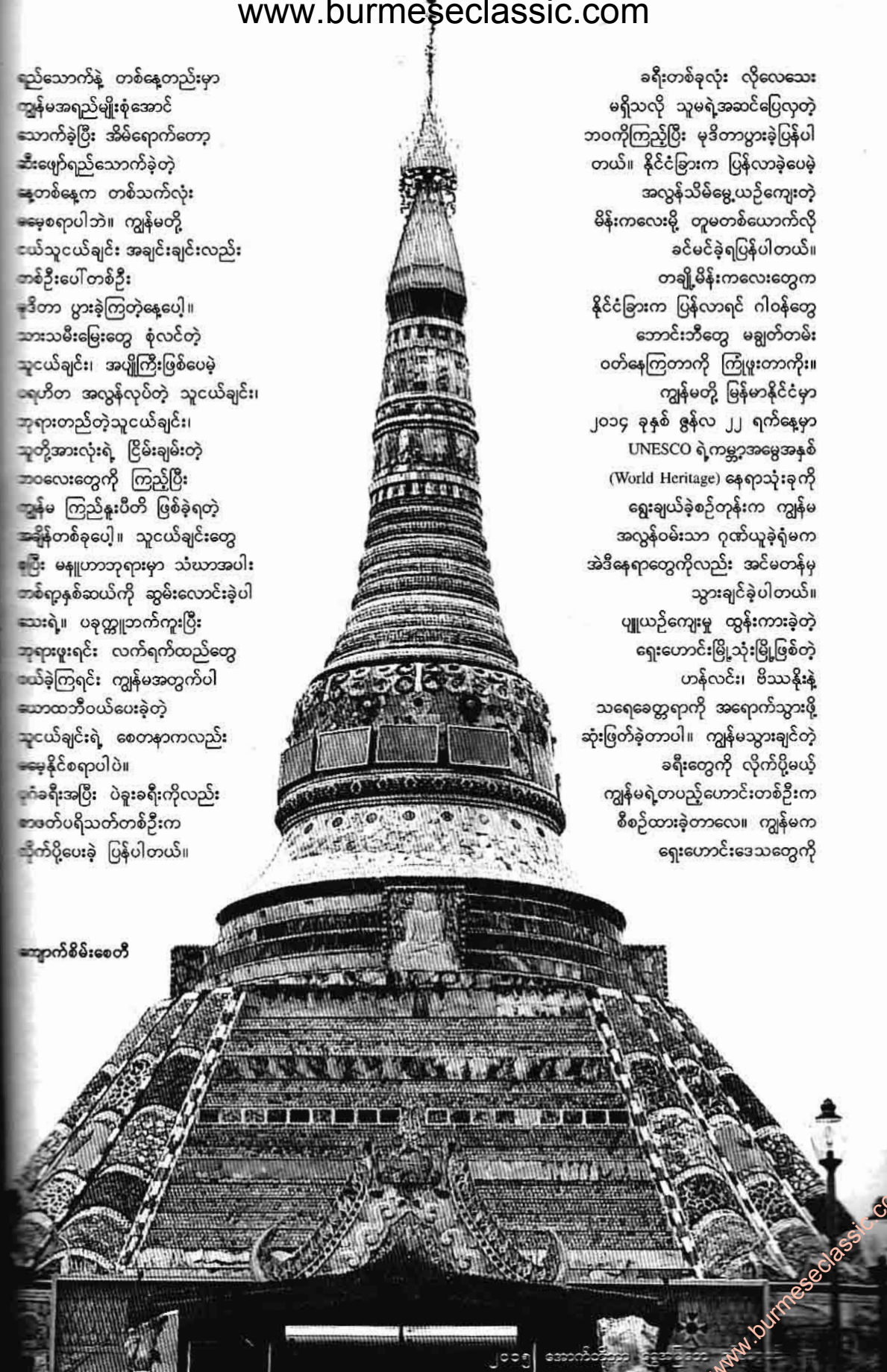
ကျွန်မ ဒီနှစ်ရောက်ခဲ့ချိန်က မိုးတွင်းကြီး ဖြစ်နေရုံမက မြစ်ရေလျှံ၊ မြေပြိုမှုတွေနဲ့ အမိမြေ ခါးစည်းခံနေရချိန်ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ မြန်မာပြည်ရောက်ရင် ဗန်းမော်ဘက်သွားပြီး၊ ဇေယျဝတီတက်ပြီး ဘုရားဖူး၊ သင်္ဘောနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကို စုန်ဆင်းပြီး မန္တလေးဝင်လည်မယ်လို့ တစ်နှစ်လုံး စိတ်ကူးခဲ့တာလေ။ ကျွန်မ ရေကြီးရေလျှံနေတဲ့ ဧရာဝတီကြောင့် ကျွန်မ သင်္ဘောခရီးကို မသွားနိုင်ခဲ့သလို မိုးကြီးလွန်းလို့ မော်လမြိုင်လည်း မသွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ရေမကြီးတဲ့ဘက်ကို ကြိုးစားပြီး ခရီးတွေ သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို သွားနိုင်အောင် ကူညီပေးကြသူများရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာက စာဖွဲ့လို့ မကုန်နိုင်သလို ကူညီပံ့ပိုးသူများရဲ့ ဘဝတွေကြည့်ပြီး အလွန် မုဒိတာပွားခဲ့ပါရဲ့။

ကျွန်မ မူကြိုကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်တန်းကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ရတဲ့သူငယ်ချင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းအောင်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်း မတက်ခင် မူလတန်းလုပ်အားပေးဆရာမအဖြစ် ခင်မင်ခဲ့ရပြီး ကောလိပ်မှာ(မေဂျာမတူ)လေးနှစ်လုံး ခင်မင်ခဲ့ရတဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပုဂံကို ခရီးအတူ ထွက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုယ်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာပြီး ပြည့်စုံနီးပါးရှိတဲ့ ဘဝတွေမှာ ကျင်လည်နေတာ ကြုံခဲ့ရတော့ မုဒိတာ ပွားမိခဲ့တာလေ။ ပြီးပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ လူ့ဘဝမှာ မရှိသေးပါဘူး။ ပုဂံအသွား တစ်လလုံး စကားတွေ ပြောမကုန်ခဲ့သလို ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးမှာ တစ်ယောက်တစ်ရပ် စာစိတ် တာဝန်ယူခဲ့ကြလို့ ဘာတွက်ကတ်မှုမှ မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ကားနဲ့ ကားမောင်းသမားကို ကျွန်မရဲ့ မောင်အငယ်ဆုံးက တာဝန်ယူပေးထားခဲ့တာမို့ လောကနန္ဒာ ဘုရားမှာ နွားနို့သောက်၊ ဓမ္မရုံကြီး ဘုရားနားမှာ ကြံရည်သောက်၊ အာဒွာနားမှာ ဘုရားနားမှာ အုန်းရည်သောက်၊ နန်းတော်ပြတိုက်ဝင်းထဲမှာ မင်းကျည်းဖျော်

ရည်သောက်နဲ့ တစ်နေ့တည်းမှာ
 ကျွန်မအရည်မျိုးစုံအောင်
 သောက်ခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်တော့
 မီးဖျော်ရည်သောက်ခဲ့တဲ့
 နေ့တစ်နေ့က တစ်သက်လုံး
 မမေ့စရာပါဘဲ။ ကျွန်မတို့
 ငယ်သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းလည်း
 တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး
 နုဒိတာ ပွားခဲ့ကြတဲ့နေ့ပေါ့။
 သားသမီးမြေးတွေ စုံလင်တဲ့
 သူငယ်ချင်း၊ အပျိုကြီးဖြစ်ပေမဲ့
 ဝေရဟိတ အလွန်လုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်း၊
 ဘုရားတည်တဲ့သူငယ်ချင်း၊
 သူတို့အားလုံးရဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့
 ဘဝလေးတွေကို ကြည့်ပြီး
 ကျွန်မ ကြည့်နူးပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
 အချိန်တစ်ခုပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေ
 ချပြီး မနုဿာဘုရားမှာ သံဃာအပါး
 တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကို ဆွမ်းလောင်းခဲ့ပါ
 သေးရဲ့။ ပခုက္ကူဘက်ကူးပြီး
 ဘုရားဖူးရင်း လက်ရက်ထည်တွေ
 ဝယ်ခဲ့ကြရင်း ကျွန်မအတွက်ပါ
 သောထဘိဝံသပေးခဲ့တဲ့
 သူငယ်ချင်းရဲ့ စေတနာကလည်း
 မမေ့နိုင်စရာပါပဲ။
 ဖုတ်ခရီးအပြီး ပဲခူးခရီးကိုလည်း
 စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးက
 ဆိုက်ပို့ပေးခဲ့ ပြန်ပါတယ်။

ခရီးတစ်ခုလုံး လိုလေသေး
 မရှိသလို သုမရဲ့အဆင်ပြေလှတဲ့
 ဘဝကိုကြည့်ပြီး မုဒိတာပွားခဲ့ပြန်ပါ
 တယ်။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာခဲ့ပေမဲ့
 အလွန်သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတဲ့
 မိန်းကလေးမို့ တူမတစ်ယောက်လို
 ခင်မင်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။
 တချို့မိန်းကလေးတွေက
 နိုင်ငံခြားက ပြန်လာရင် ဂါဝန်တွေ
 ဘောင်းဘီတွေ မချွတ်တမ်း
 ဝတ်နေကြတာကို ကြုံဖူးတာကိုး။
 ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ
 ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့မှာ
 UNESCO ရဲ့ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်
 (World Heritage) နေရာသုံးခုကို
 ရွေးချယ်ခဲ့စဉ်တုန်းက ကျွန်မ
 အလွန်ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူခဲ့ရုံမက
 အဲဒီနေရာတွေကိုလည်း အင်မတန်မှ
 သွားချင်ခဲ့ပါတယ်။
 ဖျူယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားခဲ့တဲ့
 ရှေးဟောင်းမြို့သုံးမြို့ဖြစ်တဲ့
 ဟန်လင်း၊ ဗိဿနိုးနဲ့
 သရေခေတ္တရာကို အရောက်သွားဖို့
 ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မသွားချင်တဲ့
 ခရီးတွေကို လိုက်ပို့မယ့်
 ကျွန်မရဲ့တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးက
 စီစဉ်ထားခဲ့တာလေ။ ကျွန်မက
 ရှေးဟောင်းဒေသတွေကို

ဆောက်စိမ်းစေတီ

ဘောဘောကြီးစေတီ

စိတ်ဝင်စားသူ ပီပီ
 ကိုယ့်မွေးရပ်မြေက ကမ္ဘာ့အမွေ
 အနှစ်တွေကို အရောက်သွားဖို့
 ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
 ရေကြီးပြီး လမ်းတွေ
 ရေကျော်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။
 လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ထောင်ကျော်က
 ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေ
 ကြည့်ရဦးမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့
 ကြည်နူးခဲ့ရပါရဲ့။ အချိန်မရတာမို့
 ဟန်လင်းကို မရောက်ခဲ့
 တော့ပါဘူး။ ဗီယန်နဲ့
 သရေခေတ္တရာကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။
 ဗီယန်ကတော့ ရှေးဟောင်း
 သုံးမြို့ထဲမှာ ရှေးအကျဆုံးပါပဲ။
 ကျွန်မတို့ ဗီယန်မြို့ကို
 နေပြည်တော်ကနေတစ်ဆင့်
 သွားခဲ့ပါတယ်။

နေပြည်တော်နားမှာရှိတဲ့ ငလိုက်ဆည်ဆို
 တဲ့ နေရာလည်း ရောက်ခဲ့ပါတယ်။
 ငလိုက်ဆည်ဘေးမှာရှိတဲ့
 ဟိုတယ်ကလည်း အလွန် မြန်မာဆန်လှ
 ပါရဲ့။ ရှေးဟောင်း ခြေတံရှည် သစ်
 သားအိမ်တွေကို ဟိုတယ်လုပ်ထားတာ
 လေ။ အတွင်းဘက်မှာတော့ အလွန်
 ခေတ်မီတဲ့ အပြင်အဆင်ကို မြန်မာမှု
 မြန်မာဟန်တွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထားတာပါ။
 ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်မှာ နေပူချိန်မှာ အေး
 အေးဆေးဆေးနားခဲ့ပြီး နေကျချိန်မှာ
 တော့ ငလိုက်ဆည်ကို လှေနဲ့ လိုက်
 ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အကြော်စုံ ပူပူနွေး
 နွေးလေးစားရင်း နေဝင်အလှနဲ့ ငလိုက်
 ဆည်အလှကို ကြည့်ရတဲ့ အရသာနဲ့
 ကြည်နူးမှုက နှိုင်းစာဖွဲ့လို့ မမီပါပဲ။
 ကျွန်မတို့ ကုက္ကိုရွာဘက်ကနေ
 ဗီယန်မြို့ကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ဟံသာ

ပြည်၊ ဟံသာမြို့လို့လည်း ခေါ်ခဲ့တာပါ။
 2BC လောက်ကတည်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ထွန်းကားခဲ့တာတဲ့။ ကျွန်မတို့ ဗီယန်
 မြို့ဟောင်းဘက်မှာရှိတဲ့ ပြတိုက်ကို
 အရင်သွားခဲ့တာပါ။ ပြတိုက်အဆောက်
 အဦက ခမ်းနားလှပါတယ်။ အတွင်း
 ဘက်မှာ ပြသထားတာတွေကလည်း
 စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှတာ အမှန်
 ပါ။ အထူးသဖြင့် မြန်မာအက္ခရာနဲ့တွဲ
 ပျူစာလုံးတွေ တွေ့ခဲ့ရပါရဲ့။ သင်္ချိုင်း
 သဏ္ဌာန်မျိုး ပြုလုပ်ပြီး ပြသထားတာ
 အဆောက်အဦတွေရဲ့ အုတ်စိပ်အမျိုးမျိုး
 ပြသထားတာ။ ရှေးဟောင်းငွေအကြေး
 ပြားတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာနဲ့ အိုးခွက်
 တွေကိုတော့ စိတ်အဝင်စားဆုံးပေါ့။
 သေပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ပြာအိုးတွေထဲ
 တဲ့ ဓလေ့မှာလည်း ပြာအိုးတွေထဲ
 ပြုလုပ်ထားပုံတွေက လက်

အောက်အောင် ကောင်းတဲ့ လက်ရာတွေ
ပါပဲ။ ပြာအိုးနဲ့အတူ ရိုးရိုးအိုးတွေထဲမှာ
အားအသောက်တွေ၊ ပုတီးလက်
အောက်တွေလည်း ထည့်မြှုပ်ထားတဲ့
အောက်အထားတွေကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ
ပါရဲ့။

ဗီဿနိုးမြို့ဟောင်းရဲ့ နန်းတော်ရာ
မြို့နိုးဟောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနဲ့
ဇနနီဟောင်းနေရာတွေကို မိုးတဖွဲဖွဲ
ကြားမှာ လေလာခဲ့ရတာ လွမ်းစရာ
အောင်းသလိုပါပဲ။ ဗီဿနိုးမြို့ဟောင်း
အပြန် ရန်ပယ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့
ခဲ့ရသလို ပန်ထွာမင်းသမီး တည်ခဲ့တဲ့
ဘုရားလည်း ဝင်ဖူးခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။
အုပ်စစ်ဓာတ်မီး မသွယ်ရသေးပါဘူး။
ကျွန်မ လျှပ်စစ်ဓာတ်မီး သွယ်ပေးနိုင်သူ
ဖြစ်ပါစေလို့တော့ ဆုတောင်းခဲ့ပါသေး
ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်ရင်
အကောင်းဆုံးပေါ့။ ကျွန်မတို့ ပြည်ကို
တည်သွားခဲ့ပါတယ်။ အောင်လံတစ်
မိုင်မှာ လမ်းတွေပေါ် ရေကျော်နေလို့
စိတ်ပူခဲ့ရတာပါ။ ပြည်မြို့ကို ရောက်ချိန်
မှာတော့ စီစဉ်ထားသလို သရေခေတ္တ
ဆု မြို့ဟောင်းကို ဝင်ကြည့်ဖို့ အချိန်မရှိ
တော့ပါဘူး။ ပြည်မြို့က မင်္ဂလာ

ဥယျာဉ် ဟိုတယ်မှာ ပစ္စည်းတွေချခဲ့ပြီး
ပြည် ရွှေဆံတော်ဘုရားကို သွားခဲ့ပါ
တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ်ကိုးနှစ်က
ခင်မင်ခဲ့တဲ့ ပြည်မြို့သူနဲ့ ဘုရားမှာ တွေ့ဖို့
ချိန်းထားခဲ့တာကိုး။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်က
ကွဲခဲ့တာ ၁၉၇၈ ခုနှစ်မှာ ခေတ္တ ဆုံခဲ့ပြီး
မတွေ့ခဲ့ကြတာ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အထိပေါ့။
ခက်တာက သူမမှာ အမြင်အာရုံ
မကောင်းတော့ပါဘူး။ မျက်ကြည်လွှာ
အစားထိုးမှ မြင်ရတော့မှာတဲ့။ အဲဒီအချိန်
လုံမျိုးမှာတောင် ကျွန်မကို လာတွေ့ဖြစ်
အောင် လာတွေ့တဲ့ ခွဲကို ခုဒိတာမပွား
လို့ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။

ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ရက်မနက်
သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းကို သွားခဲ့ပါ
တယ်။ UNESCO တံဆိပ်ကို တွေ့
ကတည်းက ကျေနပ်နေခဲ့ပါပြီ။ နိုင်ငံ
တကာက UNESCO ရဲ့ ကမ္ဘာ့အမွေ
အနှစ်တွေဆီ ရောက်သွားခဲ့ချိန်တွေမှာ
မချင်မရဲနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှုတွေ အနည်
ထိုင်သွားခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့ ပြောနိုင်ပါ
ရဲ့။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာ့အမွေ
အနှစ်ကို ခုမှပဲ ခြေချနိုင်ခဲ့တာကိုး။ ဖျူ
မြို့ဟောင်းဖြစ်တဲ့ သရေခေတ္တရာက ၅
ရာစုကနေ ၉ ရာစုအထိ ထွန်းကားခဲ့တဲ့

နေရာကြီးပေါ့။ ဖျူမြို့ဟောင်း သုံးမြို့
ဖြစ်တဲ့ ဗီဿနိုး၊ ဟန်လင်းနဲ့သရေခေတ္တ
ရာတွေမှာ သရေခေတ္တရာကတော့ အကြီး
ဆုံး ဖြစ်သတဲ့။ ကျွန်မတို့ မြို့ဟောင်း
ဘက်ကို အရင် သွားရောက် လေ့လာပါ
တယ်။ မြို့ဟောင်းပုံစံက ဘဲဥပုံနဲ့
စက်ဝိုင်းပုံကြားထဲမှာရှိပြီး မြို့ရိုးအရှည်
က ရှစ်မိုင်ခွဲကျော်လောက် ရှိသတဲ့။
မြို့ဟောင်းအကျယ်အဝန်းက စတုရန်း
ငါးမိုင်ခွဲလောက် ရှိတာလေ။

သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းလို့ ပြော
လိုက်ရင် ဒုတ္တဘောင်မင်းရဲ့ အမည်ကို
လည်း မပြောမဖြစ်ပါ။ ကျွန်မတို့က
တော့ ရဟန္တာဂူဘုရားကို ဝင်ဖူးဖြစ်ခဲ့
ပါရဲ့။ ကျောက်ဆင်းတု ရှစ်ဆူရှိပြီး အား
လုံး ထိုင်တော်မူ အနေအထားနဲ့ပါ။
ကျွန်မ ဘောဘောကြီးဘုရားကိုလည်း
ဖူးခဲ့ရပါသေးတယ်။ ၁၅၁၃ ပေမြင့်ပြီး
၅ ရာစုက တည်ခဲ့တဲ့ စေတီတော်ကြီးက
တော့ ဟိတ်ဟန်ထည်ထည်နဲ့ ရိုးရှင်းပြီး
ရပ်တည်ဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ စေတီပေါ်မှာ
ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေကို အချိန်မီ
သုတ်သင်နိုင်မှု မရှိရင်တော့ မလွယ်ပါ
ဘူး။ ဘောဘောကြီး စေတီကတော့
မြန်မာပြည်မှာ ရှေးအကျဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ

သရေခေတ္တရာပြတိုက်

ပြင်ဦးလွင်က
ပန်းချီဆရာ
MUU MUU လက်ရာ

စေတီလို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ဘဲဘဲကြီး ဘုရားကတော့ ပုဂံရဲ့ ဘုရားပုံစံနဲ့ ဆင်တူပါ။ ဘုရားမှာစေတီ(သိရိနိမာစေတီ)နဲ့ ဘုရားကြီးစေတီ နှစ်ဆူကိုတော့ ဖူးခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခါ သိရိပစ္စယာမြို့ဟောင်းနဲ့ ပြည်မြို့တို့ကို ထပ်သွားရဖို့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းနေပြန်တယ်ဆိုပါတော့။

ဓာတ်တော်ချိုင့်
ဓမ္မာရုံ

ကျွန်မတို့ အဲဒီနေ့ ပြည်ကနေ ရန်ကုန်ကိုပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်တစ်ရက် မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင် ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ တံတားဦး လေဆိပ်ကနေ ချက်ချင်းပဲ ကျောက်စိမ်းဘုရားကို မိုးထဲလေထဲကနေ သွားဖူးခဲ့ပါရဲ့။ ဘုရားဒကာတွေကိုလည်း အလွန် မုဒိတာပွားခဲ့ရတဲ့နေ့ပါ။ မြန်မာပြည်မှာ ကျောက်စိမ်းစေတီကြီးကို တည်ခဲ့တဲ့ စေတနာ့သဒ္ဓါတရားကိုလည်း လေးစားမိခဲ့ပါတယ်။ အမရပူရမှာလည်း မိုးရေတွေကြားထဲက မြန်မာပြည်ဖြစ်ချည်ထည်တွေနဲ့ ပိုးပဝါတွေ လိုက်ဝယ်ခဲ့ပြီးနောက် မန္တလေးက ဒေါင်းလန်းကြီးဆိုင်မှာလည်း နေ့လယ်စာ စားခဲ့ရပြန်တာပါ။ ကျွန်မ ဝယ်ချင်တာ သွားချင်တာတွေ အားလုံးကို ကျွန်မတပည့်မဟောင်းတစ်ဦးက လိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်ပေါ့။ ငလိုက်ဆည်ကအစ မြို့ဟောင်းအလယ် ပြင်ဦးလွင်အထိ ခရီးစဉ်ကို စနစ်တကျ ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ တပည့်မဟောင်းတစ်ဦးရဲ့ မေတ္တာစေတနာက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ် အချိန်

ကာလတစ်ခုကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့သလို ကြည်နူးပီတိ ပွားခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မက ပြင်ဦးလွင်နားက ဓာတ်တော်ချိုင့် ရေတံခွန်နေရာကို တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အနီးစခန်းက တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ရီဆော့(Resort)က ဓာတ်တော်ချိုင့် ရေတံခွန်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အလွန်သာယာ လှပကြောင်းကို ကြားခဲ့ကတည်းက သွားခဲ့တာပါ။ ရေတံခွန်က မိုးတွင်းဆိုရင် ပိုလှကြောင်းလည်း သိခွင့်ခဲ့တာမို့ ဒီနှစ်မှာ မဖြစ်မနေ သွားပြီး နှစ်ရက်လောက် အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ တောင်စောင်းတောတောင်ကြားက ဘန်ဂလိုထဲ လုံးချင်းအိမ်လေးတစ်လုံးမှာ နားမသိဆိုတဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ်စီစဉ်ထားခဲ့တာထက် ပိုကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တွေက ကြုံဆိုနေခဲ့တာပါ။

ကျွန်မတို့ ရီဆော့ရဲ့ အိမ်မကြီးဘဲ ခေါ်ရမယ့် တောင်ထိပ်နေရာမှာ နေခဲ့ပြီး ကျွန်မအိပ်ခန်းကနေ ရေတံခွန်ကို မြင်နေရရုံမက ရေကျသံ တဂုန်းသံကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေက လှိုင်းသံကြီးတွေ ရိုက်ခတ်တဲ့အသံနဲ့ တူနေပါမယ့် ကျွန်မကတော့ တောတောင်တွေကြားက မွှားအဆင့်မီ ရီဆော့ကို ဆောက်ထားတဲ့ လက်ရာရှင်ကို မုဒိတာပွားမိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မ ဒေသကောလိပ်မှာ ဆရာမ လုပ်ခဲ့စဉ်က ရီဆော့ပိုင်ရှင်က ကျောင်းသားတစ်ဦးအနေနဲ့သာ ပြန်ပါသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ အိပ်မက်တွေ ပြင်ဦးလွင်မှာ အကောင်အထည်ဖော်တာတွေ ကျွန်မကို ပြသဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ။ ညစာကို ရီဆော့ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်ဝရန်တာက ရေတံခွန် မြင်နေနေရာမှာ စားခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာတော့ မနက်စာ မစားရီဆော့ရဲ့ လုံးချင်းအိမ်တွေရယ်၊ ရွှေအဟောင်းကို အပြင်ဘက်က လာမပျက်ထားပြီး အတွင်းဘက်မှာ သိုလှောင်ခန်းဖြစ်အောင် သူ့ရဲ့စိုထိုင်းဆတွေ ထိန်းသိမ်းထားတာ

ထားခွင့် ရခဲ့ပါရဲ့။

မနက်စာကို ယခင်က ဂေါက်
ထလပ်ကို FEEL CAFE စားသောက်
ဆိုင်အဖြစ် ဖွင့်ထားတဲ့ နေရာမှာ သွား
စားခဲ့ရပါတယ်။ ဆိုင်တစ်ခုလုံးရဲ့ ၈၀
ရာခိုင်နှုန်းကို Recycle လို့ခေါ်တဲ့ စွန့်ပစ်
အစားအသောက်တွေဖြစ်တဲ့ သစ်သား
တွေ၊ ကြမ်းခင်းကျောက်ပြားတွေ၊
ကျောက်တုံးတွေကိုသုံးပြီး ပြန်လည်
ပြုပြင်ထားသတဲ့။ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး
ပြင်ဦးလွင်က မလိုင်နဲ့ နံပြား၊ တိုရှည်၊
မြီးရှည်နဲ့ စားချင်တာတွေ စားရင်း
ဆိုင်အဆင်အပြင်ကို အထူး စိတ်ဝင်စား
ခဲ့တာပါ။ ရှေးဟောင်း ဟောလိဝုဒ
မင်းသားတွေရဲ့ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံ
တွေ နံရံအပြည့်ချိတ်ထားတာရယ်၊ ရှေး
ခေတ် ရထားလုံးကို ပြသထားတာရယ်၊
(ဦး)ဝင်းဦးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ စားသောက်

ဆိုင်တစ်ဖက်မှာ အများအပြား ချိတ်
ထားတာတွေ၊ စက်ဘီးဟောင်း ဆိုက်
ကားဟောင်းတွေကို ဆိုင်မျက်နှာကြက်
တွေမှာ ဆွဲချိတ်ထားတာတွေက တခြား
ဆိုင်တွေနဲ့ မတူပါဘူး။

ကျွန်မတို့ ပြင်ဦးလွင်က ပြည်
တော်ပြန်ဘုရားကြီး သွားဖူးခဲ့ပြီးမှ
ကျွန်မ ပြင်ဦးလွင်မှ နေထိုင်စားသောက်
ရေးကို တာဝန်ယူထားတဲ့ တပည့်
ဟောင်းရဲ့ အိမ်ကို သွားခဲ့ပါတယ်။
ပန်းချီကားတွေကို ဝါသနာပါတဲ့ ကျွန်မ
ကို MUU MUU (ပြင်ဦးလွင်)ရဲ့ ပန်းချီ
ကားတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရုံမက သူ့ရဲ့
မြေးဦးလေးနဲ့လည်း ဆုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့တာ
ပါ။ မြေးအနုစိဆိုတဲ့ စကားကတော့
တကယ် မှန်လှပါရဲ့။ သူ့ရဲ့ စပိန်ပုံစံအိမ်
ကို ဆောက်ပြီး အတွင်းဘက် ပြင်ဆင်
နေတာကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပါသေး

တယ်။ နေ့လယ်စာကို ကန်တော်လေး
ရှေ့က FEEL စားသောက်ဆိုင်မှာ ဂျပန်
စာရယ်၊ ညစာကိုတော့ ဟိုတယ်ပြင်ဦး
လွင်မှာ အိန္ဒိယစာနဲ့ ဧည့်ခံခဲ့ပြန်ပါရဲ့။
ဟိုတယ်ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ လုံးချင်းပုံစံ ဒီဇိုင်း
နဲ့ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ အထင်ကရ နာရီစင်ပုံစံ
တူကိုပါ ဟိုတယ်ဥယျာဉ်မှာ တည်
ဆောက်ထားတာလေ။ ပြင်ဦးလွင် Feel
စားသောက်ဆိုင်တွေမှာလည်း သူ့ရဲ့
အစုစပ်လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်သတဲ့။

တစ်ချိန်က လူငယ်တစ်ဦးရဲ့စိတ်
ကူး အကောင်အထည်တွေကို ပြင်ဦး
လွင်မှာ ရုပ်လုံးဖော်နေတဲ့သူကို ကျွန်မ
မုဒိတာ အလွန်ပြားမိခဲ့ပါရဲ့။ အဲဒီသူက
ယခုအခါ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ မြို့တော်ဝန်ပါ။

မုဒိတာတရား ပွားများကြပါစေ

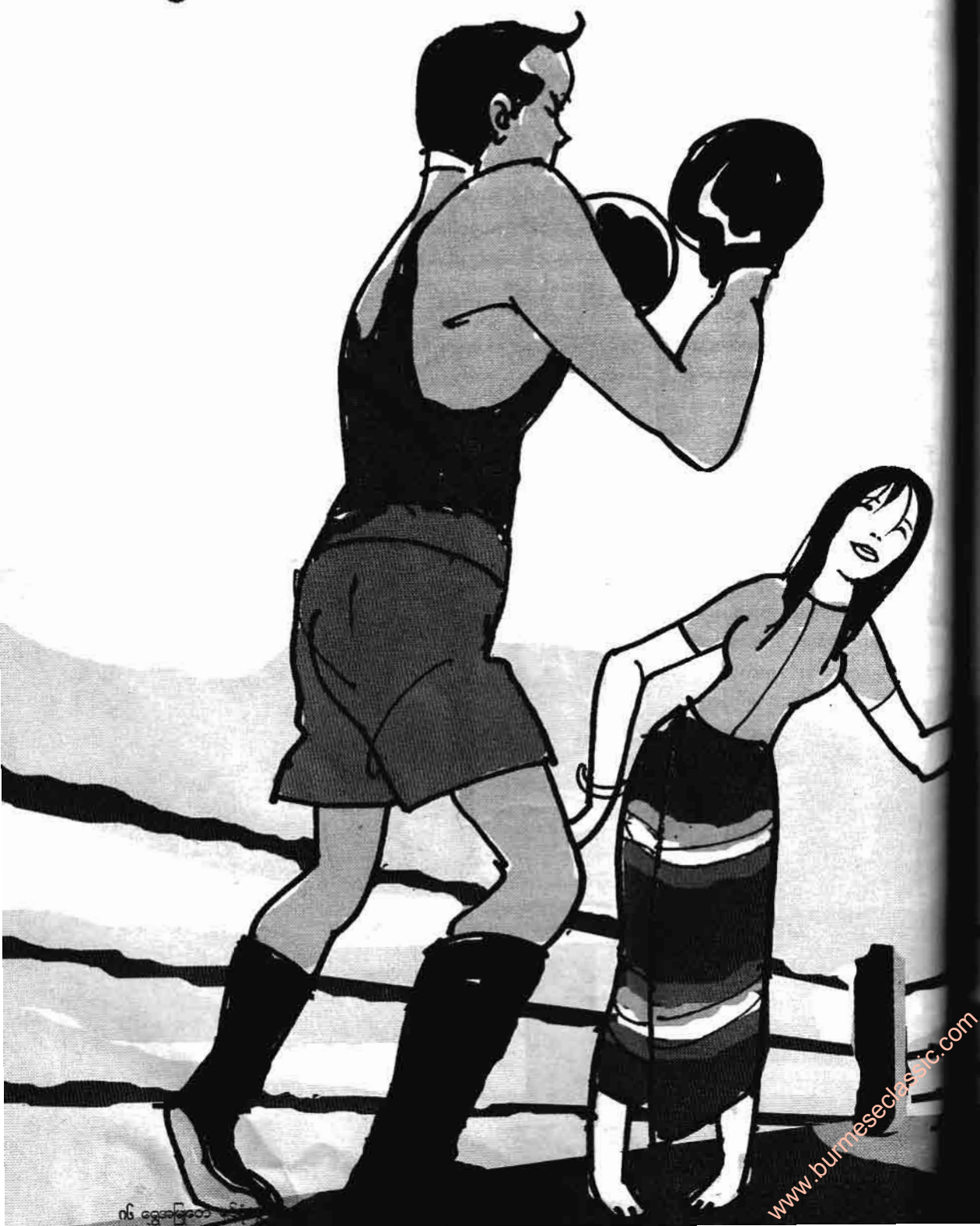
■
မေတ္တာဦး

ဆိုတယ်ပြင်ဦးလွင်က နာရီစင်ပုံတူ

အမှတ် ၃၁၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၅

မြန်မာ့

*ဟဲ့ အိပ်တော့လေ၊
တိဗ္ဗီများ ညဉ့်နက်အောင်
ကြည့်ရတယ်လို့*
*အမယ်လေးတော်
အလကားနေ
ဖုန်းပဲ ကစားနေတာ*
*အဝတ်အစားတွေ
ဝယ်လှချည်လား၊
ငွေဆိုတာ
စုရတဲ့အမျိုးဟဲ့*
အစရှိတဲ့
စကားသံတွေဟာ
အဘွားကြီး
စိတ်တိုင်းမကျရင်
အမြဲလိုလို ပုံစု ကြားရတဲ့
အသံတွေပါ။
အဘွားကြီးဆိုတာက
ပုံစုယောက္ခမပေါ့။
ဒေါ်မြင့်မြသွယ်တဲ့။

အသက်က
ငါးဆယ်စွန်းစွန်း။
အပွင့်ကားတဲ့
စည်းကမ်းချက်
တွေကြောင့်
အတူသာနေရတယ်။
ပုံစုအဖို့ ရွံ့ကြောက်ကြီး။
စားလည်း မလွတ်လပ်၊
အိပ်လည်း မလွတ်လပ်။
ကိုကိုမျက်နှာတစ်ခု
ကြောင့်သာ အတူနေရတာ။
*အမေတစ်ခု
သားတစ်ခုလေ ပုံစုရဲ့*
ဆိုတဲ့ ကိုကိုစကားကို
မငဲ့ရင် ပုံစု
အိမ်ခွဲဖြစ်မလား မသိဘူး။
*တို့သားက ပြောစရာ
မလိုဘူး။ အသောက်အစား

ကျွန်းပြင်
မှီခိုရသူ
ပြစ်စစ်
စာရေးဆွဲ
1 PM

အပျော်အပါး မရှိ။ အမေက ဒါဆိုဒါပဲ။ ပုံစံကျအောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်ထားတာ

တစ်ခါတစ်ခါ အလိုမျိုး မဏ္ဍပ်တိုင် တက်တာလည်း ရှိတယ်။ ပုံစုယောကျ်ား အနေအထိုင် ကျစ်တာကို ပုံစု သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ပုံစု ကိုကိုကို စပြီးစိတ်ဝင်စားခဲ့ရာမှာ အဘွားကြီး ပြောတဲ့အချက်တွေ မပါဘူး။ ပုံစု စိတ်ဝင်စားတဲ့ အချက်က ကိုကိုဟာ အားကစားသမားမို့လို့ပဲ။ အားကစားသမားမှာ မှ ပုံစုတို့ ပြည်တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် လက်တွေ့အားကစားသမား။

ပြောရရင် အားကစားထဲမှာ ပုံစု သဘောအကျဆုံးအားကစား။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကို ပုံစု စိတ်ဝင်စားတာ ကိုယ်၌က ထိုးချင်ကြိတ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်မြန် ချနိုင်တာရယ်။ ခန္ဓာကိုယ်စွမ်းအားနဲ့ ဉာဏ်စွမ်းအား တစ်ထပ်တည်း ကျမှ နိုင်ခြေရှိတာရယ်။ ကြိုးပိုင်းထဲမှာ ပြိုင်ဘက်၊ ကြိုးပိုင်းအပြင်မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျိုးထောင်ပေးနိုင်တာတွေကြောင့် သဘောကျတာပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ ပြည်တက္ကသိုလ်ကို ပုံစု စတက်တဲ့နှစ်မှာ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံအားကစားပွဲက အကြီးအကျယ် ကျင်းပတာ။ ဒီမှာ ကိုကိုက ပုံစုတို့တက္ကသိုလ်ရဲ့ ကိုယ်စားပြုလက်တွေ့သမား။ ပထမတော့ ကျောင်းသူအသစ်ကလေး ပုံစုအဖို့ ကိုကိုကို မေဂျာတူမှန်း ဘယ်လာ

‘ဘယ်ကောင်လဲက
ကိုကို
ဆိုတာ’
‘ငါတို့နှမမှန်း
မသိဘူးလား။
ဘယ်သန်နဲ့
ညသန်
အကြောင်း
မကြားသေးဘူး
ထင်တယ်’
‘ကြာတယ်ကွာ
ထွက်ခဲ့’

သိမှာတုံး။ မသိတော့ ကိုကိုလည်း ရွှေတံဆိပ်ဆုရရော ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်စားဂုဏ်ယူပြီး အတင်းဝင်လုံးမိတာပေါ့။ ဒီအထိ ယောက္ခမ ဆိုတာကြီးကို ပုံစု ထည့်မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။

‘ပုံပုံစုပါ၊ ပထမနှစ်ဘူမိက။ ဆုရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူတယ်ဗျာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘူမိပဲ။ ဖိုင်နယ်ကလေး’

‘ဆို ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ပုံစုက ဒီနှစ်မှ ကျောင်းစတက်တော့ သူငယ်ချင်းနည်းတယ်။

ပြီးတော့ ရွှေတောင်မြို့ကနေ နေ့တိုင်းအသွားအပြန်လုပ်တော့ အချိန်က ကားပေါ်မှာ တင် ကုန်တာ။ ဘယ်မှမှသွားဖြစ်တော့ မိတ်ဆွေ နည်းတာပေါ့’

‘ကျွန်တော်ကတော့ သာယာဝတီသားလေ။ မြို့သစ်ဘက်မှာ အဆောင်ငှားနေတယ်။ အားရင် လက်တွေ့ပဲ ကျင့်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း အပြင်ကို ထွက်လေ့မရှိပါဘူး’

ပုံစုလေ ရင်းနှီးစရာပဲ ကိုကိုကို စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမျက်နှာကိုတော့ ရဲရဲမကြည့်ရဲပါဘူး။ သူ့အားကစားဝတ်စုံ ကြက်သွေးရောင်လေးကိုပဲ ငေးရင်း ပြောနေမိတာပါ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဝါသနာထူတဲ့ပုံစုတို့နှစ်ယောက် အတူတွဲဖြစ်လာတယ်။ ပိုဆိုးတာက ကိုကိုလက်တွေ့ကျင့်တိုင်း အားကစားခန်းမကို ပုံစုလိုက်လေ့ရှိတဲ့အဖြစ်ပေါ့။ ဒီလိုလိုက်ရင်း ကိုကိုလေ့ကျင့်တာကို ပုံစု ထိုင်ကြည့်တယ်။ ပုံစု မသိသေးတဲ့ လက်တွေ့စည်းကမ်းချက်တွေ ကိုကိုရှင်းပြရင် ပုံစု မှတ်တယ်။ ကိုကို ချွေးထွက်ရင် သုတ်ဖို့ တဘက်ကလေး ကိုင်ထားခွင့်ရတာကို ပျော်တယ်။ ဒါကြောင့် အားကစားခန်းမကို ကိုကို သွားတိုင်း ပုံစု မဖြစ်မနေ လိုက်တတ်လာတယ်။ ပြောရရင် ဒီအချက်ကိုက ပုံစုနဲ့ကိုကို ခိုးရာလိုက်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့တဲ့အချက်ပေါ့။

ဒီလိုမျှ အိမ်နွေးကလည်း တခြားအားကစားသမားတွေနည်းတူ ကိုကို လေ့ကျင့်နေ

တာကို ပုံစု ထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။ အရပ်ရှည်တာရယ်။ အသားအရေ စိုပြည်တာရယ် အပြင် ကိုကိုမှာ ထပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆီတစ်ကွပ်သားတောင် မရှိတော့ ကိုကိုကိုငေးရင်း ဘေးဘီကို ပုံစုမေ့နေတာပေါ့။ ဒီအခိုက်မှာ ပုံစုအစ်ကို အမြွှာပူး ‘အစ်ကို ဘယ်သန်နဲ့ ‘အစ်ကိုညာသန်’ ရောက်လာတာ။

‘ဘယ်ကောင်လဲကွာ ကိုကို ဆိုတာ’

‘ငါတို့နှမမှန်း မသိဘူးလား၊ ဘယ်သန်နဲ့ညာသန် အကြောင်း မကြားသေးဘူးထင်တယ်’

‘ကြာတယ်ကွာ၊ ထွက်ခဲ့’

ရွှေတောင်ရေနံမြေမှာ အလုပ်ဝင်နေတဲ့ အစ်ကို ဘယ်သန်နဲ့ ညာသန်ဟာ ပုံစုနဲ့ပတ်သက်ရင် လူမိုက်တွေ။ မြို့မှာတော့ ပုံစုကို ဘယ်သူမှ မကြည့်ရဲအောင် မျက်နှာထားတင်းတင်းထားတဲ့ အစ်ကိုတွေပေါ့။ လက်ရဲစက်ရဲကလည်း ပုံစုနဲ့ပတ်သက်ရင် ရှိသလား မမေးနဲ့။ ဒါကြောင့် အသံလည်းကြားရော ကိုကိုအတွက် ဖိုးရိမ်ပြီး ပုံစုမှာ ခူးတွေတောင် တုန်လာတယ်။ ပုံစုကသာ ခူးတုန်တာ ကိုကိုကတော့ ချွေးသုတ်ရင်း စကားပြောနေတာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

‘ပုံစုအစ်ကိုတွေလား ကိုကိုဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲ။ နောက်ဆုံးနှစ် ဘူမိကပါပဲ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။’
‘ဟေ့ကောင် ဝမ်းသာစရာမလိုဘူး။ တို့နှမကို အ

အစားခန်းမဘက် ခေါ်သွား
တတ်တယ်ဆိုလို့ လာတာ။
တို့နှစ်ယောက် မထိနဲ့ကွ'

‘ဟဲ့လေ ကျွန်တော်တို့
ချင်း မေတ္တာမျှနေကြပြီ’

‘ဘာကွ လာစမ်းပါ။
ငါ့နှမနဲ့ တွဲချင်တဲ့အကောင်
ငါ့အကြောင်း သိရအောင် ပြ
မယ်။ ငါ့ကို ကြောလို့ ရမယ်
ထင်သလား’

ကိုကိုရဲ့ရွှေပြည်အေး
တရားမှာ အစ်ကို ဘယ်သန်
ရော အစ်ကိုညာသန်ပါ လုံးဝ
မပျော်ဝင်ဘူး။ ပိုဆိုးတာက
ရုရှာလက်တွေ့အိတ်တစ်စုံ ငှား
ပြီး ကြိုးပိုင်းထဲကို အစ်ကို
ဘယ်သန်ဝင်လိုက်တာ။ အစ်
ကို ဘယ်သန်ရဲ့ စိန်ခေါ်ချက်
ဆက်တိုက်ထွက်လာတော့
တိုက်လည်း မနေသာတော့
ဘူး။ ကြိုးပိုင်းထဲ ဝင်ရတော့
တာပေါ့။ ဒီမှာတင် လက်တွေ့
နည်းကမ်းချက်တွေ နည်း
နည်းနားလည်တဲ့ပုံစံက ကြိုး
ပိုင်းပိုင်း ဖြစ်သွားတာပါ။

‘ခြေ မသုံးရဘူး။
အောက်ပိုင်းကို မထိုးရဘူး။
အနားတောင်းလို့ ရတယ်။
သုံးချိပ် ခွင့်ပြုမယ်’

တတ်သရွေ့ စည်း
ကမ်းချက်တွေ ပုံစံ ကြေညာ
တော့ ကိုကိုကသာ ခေါင်း
ညိတ်တာ။ အစ်ကို ဘယ်သန်
က မရဘူး။ တစ်ချိန်အပြတ်
ထိုးမယ်တဲ့။ အဲ ပွဲလည်းစ
ရော အစ်ကို ဘယ်သန်က
အတင်းမိထိုးတော့တာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ထူးခြားတာက
ကိုကိုရဲ့ ခြေအရွှေ့၊ ခေါင်းအငုံ့
တွေကြောင့် အစ်ကို ဘယ်
သန်ရဲ့လက်သီးတွေဟာ လေ
ထဲမှာချည်းပဲ။ မကြာပါဘူး။
အတင်းမိဝင်တဲ့ အစ်ကိုဘယ်

သန်ဟာ ကိုကိုထောက်လက်
သီးကြောင့် အရွှိက်ကိုထိပြီး
ဗုန်းဗုန်းလဲတော့တာပါပဲ။

အစ်ကိုဘယ်သန် လဲ
အကျမှာတော့ အစ်ကိုညာသန်
ထပ်ဝင်လာတယ်။ သူနဲ့ထိုး
မယ်တဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ
အစ်ကို ဘယ်သန် လဲကျသွား
တာကြောင့် အတော်ဒေါသ
ထွက်နေပုံပဲ။ အသားတွေ
တောင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ
တယ်။ ပုံစံဆို ဒိုင်သာ လုပ်
ရတာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး
ကြောက်တောင်လာတယ်။
ပုံစံကသာ ကြောက်နေတာ
ပါ။ ကိုကိုကြည့်ရတာက
အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ အစ်ကို
ညာသန် ထိုးသမျှကို ခြေ
အနုတ်အသိမ်းတွေနဲ့ ဝှေ့ပိုင်း
ရှောင်တယ်။ ဖိထိုးလေ ရှောင်
လေ၊ လိုက်ထိုးလေ တိမ်းလေ
လုပ်ရင်း တစ်ချက်မှာတော့
ညာပိုက်လက်သီးပြင်းပြင်းဟာ
အတင်းဝင်လာတဲ့ အစ်ကိုညာ
သန်ရဲ့ဘယ်မျက်ခုံးကို ဆတ်
ခနဲထိုးမိသွားတယ်။ ဆိုးတာ
က ထိလည်းထိ သွေးတွေ
ဖြာခနဲ ထွက်သွားတာ။

အစ်ကို ညာသန်ဟာ
ပထမတော့ ကျလာတဲ့ သွေး
တွေကို သုတ်သေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ နေပူပူ၊ သွေးဆူဆူ
မှာ သွေးတွေက သုတ်မနိုင်
တော့ဘူး။ နောက်တော့ ပွဲကို
ရပ်လိုက်ပြီး ပုံစံတစ်သိက်
နီးရဆေးခန်း ပြေးကြရတော့
တာပေါ့။

ဆေးခန်းရောက်တော့
အရေးပေါ်အခြေအနေကြောင့်
အစိမ်းချပ် ငါးချက် ချုပ်ရ
တယ်။ ချုပ်ပြီး ပလတ်စတာ
အုပ်နေခိုက်မှာ ဆေးခန်းအပြင်
ဘက်က ဆူဆူညံညံအသံ

တွေ ကြားလိုက်ရတာ။ အသံ
ကတော့ ပုံစံတို့အမေရဲ့အသံ
ပါ။

‘ဘယ် အကောင် လဲ
ဟေ့၊ ငါ့သားတွေကို အနိုင်
ကျင့်တာ။ သိန်းရှင်တဲ့ တစ်
ရှင်တည်း ရှိတယ်။ ထွက်ခဲ့
စမ်း။ ငါနဲ့ တွေ့ရအောင်’

အမေရဲ့ကြိမ်းမောင်း
သံ စူးစူးဝါးဝါးကိုလည်း
ကြားရော ပုံစံခြေဖျားလက်
ဖျားတွေ အေးသွားတာမှ ရေ
ခဲတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့်
ပုံစံအစ်ကိုတွေ ပြည်မြို့မှာ
ဖြစ်တဲ့သတင်း ရွှေတောင်က
နေ အမေ ဘယ်လိုကြားပါ
လိမ့်။ ကြားပြီး ဘယ်လို
ရောက်လာပါလိမ့် စတာတွေ
ကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထွက်
ပြေးဖို့အရေး ပုံစံ ခြေလှမ်း
တွေကို ဆေးခန်းနောက်ပေါက်
ဘက် ဦးတည်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ဟေ့ ကောင် မင်း
လည်း သွားတော့။ တို့အမေ
အကြောင်း တို့ သိတယ်။
တော်ကြာ မင်းမဏိ ကွမ်းစား
သွားမယ်’

ထွက်ပြေးဖို့ ပုံစံ ခြေ
လှမ်းအစမှာ ဆေးဖိုးရှင်းနေ
တဲ့ ကိုကိုကို အစ်ကိုညာသန်
က သတိပေးစကားဆိုတော့
ကိုကိုခမျာလည်း မျက်နှာ
လေး ငယ်သွားတာပေါ့။ ဒါ
ကြောင့် ပုံစံကပဲ ဦးဆောင်
ပြီး ကိုကိုလက်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲရင်း ဆေးခန်းကနေ
အပြေးထွက်ခဲ့ကြရတယ်။

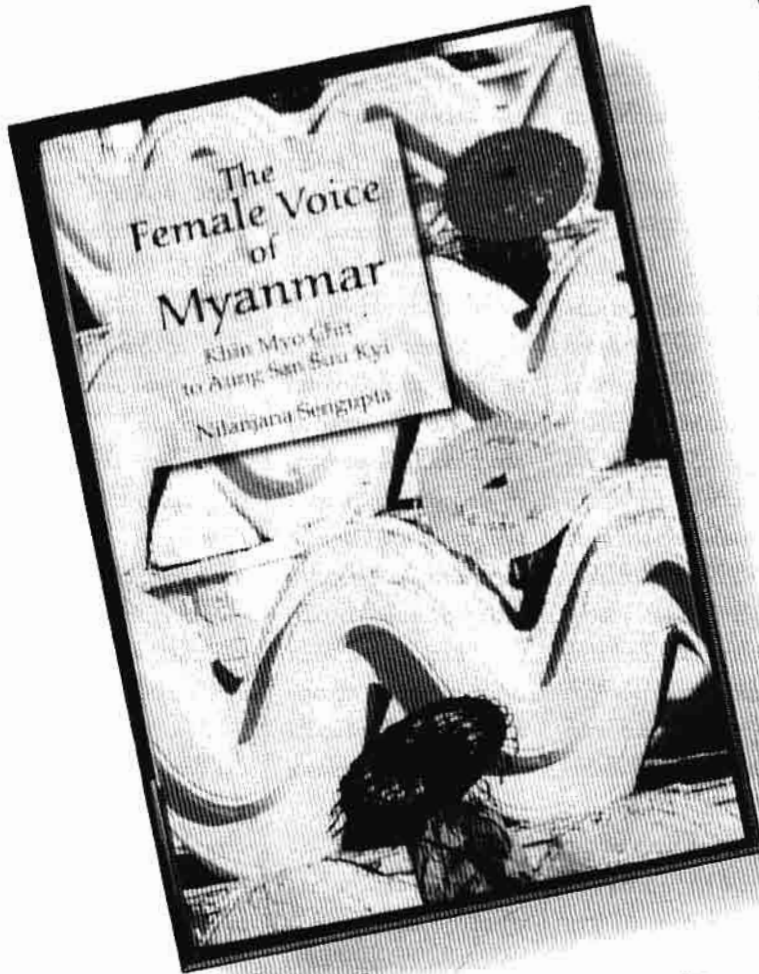
ဆေးခန်းနောက်ပေါက်
က ပြေးထွက်လာတဲ့ ပုံစံတို့
ဟာ ပထမမှာ ဘယ်ကိုသွား
ရမှန်း မသိသေးဘူး။ နောက်
တော့ အေးစက်နေတဲ့ ပုံစံ
လက်ဖဝါးတွေကို ကိုကိုက

ဆုပ်ကိုင်ရင်း အဝေးပြေးကား
ဂိတ်ကို ခေါ်လာတယ်။ ပြီး
တော့ သာယာဝတီမြို့ကို
သွားဖို့ ကိုကိုက ဆုံးဖြတ်
တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုကိုနဲ့ပုံစံ
ညားရော ဆိုပါတော့။ အဲဒီ
တော့မှ ယောက္ခမဆိုတာကြီး
ကို ပုံစံ တည့်တည့်တိုးတာ။

‘အမယ် လေးတော်
ပညာလေးများ ဆုံးခန်းတိုင်
အောင် မသင်ဘူး။ ငါ့သား
လေး တော်လှတော်လှနဲ့
ယောက်မ မြင်းစီးတာ အံ့ပါ
ရဲ့။ ကဲကဲ ခုမှတော့ မထူး
ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်အလုပ်သာ
ကိုယ် လုပ်ပေတော့ သား
လိမ္မာကြီးရေ’

ပြင်းတဲ့ လေသံ၊ ထန်
တဲ့မျက်နှာထားပိုင်ရှင် ကိုကို
တို့အမေဟာ ပုံစံတို့ကို မင်္ဂလာ
တော့ ကျကျနန ဆောင်ပေး
ပါရဲ့။ စကားလုံးတွေကတော့
ကြီးလွန်းလို့ နားတောင် မဆုံ
ဘူး။ တော်တာက ကိုကိုတို့
မှာ မိရိုးဖလာ ပဲလှော်ဖို့လုပ်
ငန်း ရှိတယ်။ ဒါကို ကိုကိုက
ဦးစီးရတယ်။ ကိုကိုကို
ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်
တက်ခွင့်ပေးသလို ပုံစံကို
အဝေးသင် ပြောင်းပေးတယ်။
ဒီအချက်တွေပဲ ရှိတယ်။ ကျန်
တာကတော့ နေ့စဉ်လိုလို နား
အနိုင်ကျင့်ခံရတာကြောင့် ပုံစံ
စိတ်မချမ်းမြေ့ပါဘူး။

နားအနိုင်ကျင့်ခံရတာ
ပုံစံတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်
ဘူး။ ကိုကိုလည်း ခံရတာပဲ။
အပြင်ထွက်တာ အချိန်ကြာ
ရင် ဆူတယ်။ ဘောလုံးပွဲ
ညဉ့်နက်အောင် ကြည့်ရင်ဆူ
တယ်။ ကားမောင်းရင်
တောင် ကိုကိုက ဖီယာတိုက်
ကိုင်ရုံသက်သက် ပါကနဲ့

**အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမများ၏
အသံများမှတစ်ဆင့်
မြန်မာ့ရေးကို ချုံးချပ်ခြင်း**

မေဒါ

မြန်မာနိုင်ငံက အမျိုးသမီးများ၏ အသံ။ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်မှသည်
ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သို့ အမည်ရစာအုပ်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံသူ
နီလန်ဂျဟာဆင်ဂုပ်တား ရေးသားပြီး စက်တင်ဘာလကုန်တွင် စင်ကာပူနိုင်ငံ၌
ဖြန့်ချိမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်ကို ကိန်းဘရစ်ချ် တက္ကသိုလ်က
ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ကာ စာတမ်းစာအုပ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ နီလန်ဂျဟာဆင်ဂုပ်တားသည်
စင်ကာပူအမျိုးသားတက္ကသိုလ်
အာရှဒေသ လေ့လာရေးကျောင်းတွင်
စဉ်ပညာရှင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ
ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ကိန်းဘရစ်ချ်
တက္ကသိုလ်ပုံနှိပ်တိုက်က
ယခုစာအုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့်
ယင်း၏အမျိုးသမီးများ၏
ပြောင်းလဲလာသောအခြေအနေများကို
ကိုလိုနီခေတ်မှစတင်ကာ
မျက်မှောက် အနေအထားအထိ
တက်ကြွသောအမျိုး
သမီးစာရေးဆရာမ လေးဦး၏
လက်ရာများ၊ အသံများမှတစ်ဆင့်
ချဉ်းကပ်လေ့လာထားသော
စာအုပ်ဖြစ်သဖြင့် အလွန်
အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုသည်။
အဆိုပါစာရေးသူအား အွန်လိုင်း
စာပေဝက်ဘ်ဆိုက်မှာ
ဇာဗာအန်ယမ်က
တွေ့ဆုံမေးမြန်းထားသည်ကို
ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ဘယ်လို
စိတ်ဝင်စားသွားတာလဲ။
ပြင်းထန်တက်ကြွတဲ့
မြန်မာအမျိုးသမီး
စာရေးဆရာမလေးယောက်နဲ့
ဘဝတွေ အတွေးတွေက
တစ်ဆင့် ဒီစာအုပ်ကိုရေးသား
ဖြုရမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်
စိတ်ကူးမိသွားစေတာလဲ။
ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ
သေသေချာချာ ထဲထဲဝင်ဝင်

ပြန်လေ့လာကြည့်ရင်တော့ ငယ်ငယ်က ကာလကတ္တားမှာ နေခဲ့ရတဲ့
အချိန်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်လို့ထင်ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာနေခဲ့ရတုန်းက ဘင်္ဂါလီစာပေတွေနဲ့
ဖတ်ရင် မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း မကြာခဏ ညွှန်းထားတာတွေ တွေ့တာပေါ့။

အကြောင်းအကြောင်း၊ လုပ်တဲ့တောင် ပေါ်မြို့လေး မေမြို့အကြောင်းပေါ့။ ခုတော့ ပြင်ဦးလွင်လို့ ခေါ်တယ်လေ။ နောက်တစ်ခုက ဘင်္ဂါလီမိသားစုတွေအတွက် အင်္ဂလိပ်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့ မွေးရပ်မြေဆိုပေမဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာ အလုပ်လုပ်တဲ့မြေလို့ ယူဆတာကိုး။ သူတို့ အခေါ်အရ ယာမိုဗ်သန်နဲ့ ကာမိုဗ်သန်ပေါ့။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မသိရနိုင်တာက ဆာရတ်ဆူပတ်ချန်ဒရာဘိုနဲ့ သီရိကန္တာ ဝတ္ထုရှည်ပဲ။ အဲဒါ မြန်မာပြည်အကြောင်းလေ။ သူရဲကောင်းတွေရဲ့ ခေတ်ဖြစ်တဲ့နေရာဆိုတာ။ အဲဒီနေရာမှာပဲ သူဟာ သူ့ရဲ့စာရိတ္တနဲ့သီလဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်တွေကို ပြန်လည်သုံးသပ် ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့စာအုပ်လေ။ အဲဒီလိုပဲ နေတရီ ဆူပတ်ချန်ဒရာဘိုနဲ့ သူ့အစ်ကိုဆီ ရေးတဲ့စာတွေ။ ၁၉၂၅ ခုနှစ်က စာတွေပေါ့။ အဲဒီအချိန် သူက မန္တလေးမှာ အကျဉ်းကျနေခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံက အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လူမှုရေးအဆင့်အတန်းအကြောင်းတွေကို အဲဒီစာထဲမှာ ထည့်ရေး ထားတာလေ။ ဒါကြောင့် ရှင်က မြန်မာနိုင်ငံကို ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားတာလဲလို့ မေးရင် အနောက်နိုင်ငံက စာပေတွေကို မဖတ်ဖြစ်ခင်မှာ ဘင်္ဂါလီစာပေကို မဖတ် ဖြစ် ဖတ်ရမယ်လို့ တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့စည်းကမ်းကြီးတဲ့ အမေကြောင့်လို့ပဲ ဖြေရမှာပေါ့။

ဒီစာအုပ်က မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ သမိုင်းတစ်လျှောက် ဖြစ်စဉ်တွေ အပေါ်မှာ သုံးသပ်ထားတဲ့စာအုပ်ပါ။ အဲဒီလို ကိုလိုနီခေတ်ကနေ ဒီနေ့ခေတ်အထိ အမျိုးသမီးတွေရဲ့အသံကနေတစ်ဆင့် လေ့လာလိုက်တော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ပုံရိပ်ကို ဘယ်လိုတွေ့လိုက်ရလဲ။

ဒီမေးခွန်းကိုမဖြေခင် ကျွန်မအနေနဲ့ သဘောမတူတာလေးကို နည်းနည်း ပြောချင် ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်၊ ဒေါ်အမာ၊ မသီတာ၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဆိုပြီး အမျိုးသမီး လေးယောက်ကို အခြေခံကာ ရေးခဲ့ပေမဲ့ ဒီစာအုပ်မှာ အဓိက အကြောင်းအရာကတော့ မြန်မာနိုင်ငံကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ ဘာလို့လဲဆိုရင် ဒီအမျိုးသမီး လေးယောက်စလုံးကို ကျွန်မက မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်နေသူတွေလို့ ခံစားရလို့ပါ။ တကယ်လည်း သူတို့အကြောင်းကို ရှာလေ သူတို့တွေရဲ့ နိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင်ဖြစ်မှု၊ ဒီနိုင်ငံအကြောင်းကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားလောက်အောင် စူးစူးနံနံနံ ဖြစ်မှုတွေကို ရှာတွေ့ လေဖြစ်တော့ သိပ်ကိုအံ့သြခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မပြောတာက ရှင်အနေနဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်က သူ့ယောက်ျား ဖြစ်တော့မယ့်သူကို သူ့နိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြွေး ရှိနေတယ်ဆိုတာမျိုး ပြောတာကို သိရရင် ရှင်ကရော မအံ့သြဘဲ နေနိုင်မှာလား။ ဒါ ၁၉၇၀ လောက်ကတည်းက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ပြောခဲ့တာ။ သူ့အနေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရေးမှာ မပတ်သက်ခင်ကတည်းက ပြောခဲ့တာလေ။ သူက ဒေါက်တာ အဲရစ်ဆီ စာရေးတော့ 'တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုပါရစေ။ ကျွန်မရဲ့လူထုက ကျွန်မကို လိုအပ်ခဲ့ရင် ရှင်အနေနဲ့ သူတို့အတွက် ကျွန်မ တာဝန်ကျေနိုင်အောင် ကူညီပါနော်' တဲ့။ အင်းလေ ကျွန်မက အဲဒီလို အမျိုးသမီးလေးယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကနေ တစ်ဆင့် မြင်ကြည့်တော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ပုံရိပ်ကို မြင်ရတာတွေ ရှိတာပေါ့။ ဗြိတိသျှ ခေတ်က စာရေးခဲ့ကြတဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နဲ့ ဒေါ်အမာတို့ဆိုရင် တင်းမာမှုတွေ၊ ကျွန်ပြု ကြီးမားမှုတွေ ကြားကနေပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာလေ။ ပုံရိပ်တွေကတော့ နွေးထွေး သလောက် အရောင်စုံပါပေရဲ့။ ဥပမာ- ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်က သူ ငယ်ငယ်က စစ်ကိုင်း မှာနေခဲ့စဉ်က ပုံရိပ်တွေကို ရေးပြတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားက သူတို့အိမ်မှာ မနက် စောစော ရွှေဝါရောင်ကိုယ်တော်တွေ ဆွမ်းခံကြတဲ့အခါ သူ့အဘွားက ယွန်းအုပ်ထဲ က နှမ်းဆီဆမ်းထားတဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့ ဆွမ်းကိုလောင်းတဲ့အကြောင်း တွေပေါ့။ တခြား အိမ်တွေကလည်း ဆွမ်းထွက်လောင်းကြတာ လမ်းတစ်လမ်းလုံးအပြည့်ဆိုတဲ့

ပုံရိပ်မျိုးကို သူ ငယ်ငယ်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတယ်။ မတူ ကွဲပြားတာကတော့ မသီတာရဲ့အမြင် ပေါ့။ သူကတော့ ၁၉၆၆ ကျမှ မွေးတဲ့ သူနို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စစ်အုပ်ချုပ်မှုနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ပုံရိပ်ကို သူက စမှတ်မိ နေတယ်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်က တရုတ်- ဗမာအရေးအခင်း ဆိုပါတော့။ ဒီလိုပဲ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့လတ်တလော အရေးအသားတွေမှာဆို အပြုသဘော ဆောင်တဲ့ ပုံရိပ်တွေမြင်ရတယ်လေ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဒီမိုကရေစီဖြစ်အောင် ဖြတ်သန်းနေတဲ့ပုံရိပ်မျိုးပေါ့။

ဒီအမျိုးသမီးလေးယောက်ကို ဘာ ကြောင့် ဘယ်လိုရွေးဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ သူတို့ ဘဝတွေထဲက စိတ်ဝင်စားစရာ အမြင် တချို့ကို မျှပြောပြပါလား။

တကယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စာပေကို စိုက်လိုက်မတ်တတ်ရော ခွန်နဲ့ အားနဲ့ပါ ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေး မှုနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးတူတဲ့ ဂျာနယ်ကျော် မမ လေး၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသုံးသပ်မှုကောင်း လှတဲ့ ဒေါ်မြစိန်၊ ခေတ်ပြိုင်ထဲမှာဆို လည်း အတွေးဆွေးနွေးတတ်တဲ့ မစန္ဒာ၊ မိုးမိုး(အင်းလျား)၊ နောက် ဂျူးပေါ့။ ပထမတော့ လေးယောက်ကို စဉ်းစား တာက ခေတ်အလိုက် တစ်ယောက်စီကို ကိုယ်စားပြုနိုင်မယ့်သူမျိုးပေါ့။ သူ့သမ္မာ အလျောက် သူတို့လေးယောက်ဟာ ခေတ်တွေကို ကိုယ်စားပြုမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာကြာ ဖတ်မိလေ သူတို့လက်ရာတွေကို ထိတွေ့မိလေ ကျွန်မကတော့ သူတို့ရဲ့ စာပေရေးဟန် ရော တစ်ကိုယ်ရေအတွေးအမြင်တွေကို ပါ သဘောကျသထက် ကျလာတာနဲ့ပဲ အဲဒီလေးယောက်ကို ရွေးလိုက်တာပါ။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်တော်အမြင်အရ မိသားစုနဲ့ နေရာဒေသတွေဟာ ဒီလေး ယောက်ရဲ့အသံတွေကို ပုံသွင်းပေးလိုက် တာပဲ။ သူတို့ရဲ့ပုံပြင်တွေဟာ ထင်တဲ့ ဟာတွေ ရှိသလို တစ်ခုထဲကို နောက် တစ်ခုက စီးမျောဝင်သွားတာမျိုးလည်း

ရှိနေတာပါပဲ။ တကယ့်ကို နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ ရာသီလေးခုလိုမျိုး ချုပ်သိရာမရှိဘဲ ဆက်စပ်နေတော့တာပါ။ ဒေါ်အမာနဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်က ၁၉၁၅ ခုဖွားတွေ ချည်းလေ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကိုလည်း မရှေးမနှောင်းရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဗြိတိ သူ့အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ရာမှာတော့ ကိုယ့် အပိုင်း ကိုယ့်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ကိုယ် ကွဲပြား ပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း သူတို့ရဲ့ဘဝ အမြင်တွေအပေါ်မှာ အဲဒီလှုပ်ရှားမှုတွေ ရဲ့သက်ရောက်မှုတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒေါ် ခင်မျိုးချစ်ကတော့ လိင်ခွဲခြားဆက်ဆံ မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံးရေးသားတဲ့ စာရေးဆရာမ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒေါ်အမာ ကတော့ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း အကြောင်းအရာတွေကို ထုတ်ရေးတဲ့ လူထုအယ်ဒီတာပေါ့။ ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုကတော့ သူတို့လေး ယောက်စလုံးရဲ့ဆုံရပ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ရော ဒေါ်အမာပါ စာပေလောကမှာ အမြင့်ဆုံး အနေအထားကိုရောက်နေကြပါပြီ။ တစ် ဖက်မှာတော့ မသိတာက ဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုတွေ လက်စမသတ်နိုင်ခင်မှာ ကို သတင်းစာပညာကို ထဲထဲဝင်ဝင် နက် နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဆောင်ရွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ စိတ်အားထက်သန် တဲ့ လေ့လာသူအဖြစ်နဲ့ပဲနေရင်း မြန်မာ့ နိုင်ငံရေးကို ထဲထဲဝင်ဝင်ပါဝင်ဖို့ကိုတော့ တွန့်ဆုတ်ပြီး ကိုယ်ယောင်မျှောက်နေ တယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကလည်း ၁၉၈၈ နောက်ပိုင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံရေးထဲ ရောက်သွားတယ်လေ။

ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လိုသုတေသန လုပ်ခဲ့တာလဲ။ အခက်အခဲတွေ ရှိခဲ့လား။

ကျွန်မ လုပ်ခဲ့သမျှထဲမှာ ဒီပရော ဂျက်ကတော့ အခက်ဆုံးထဲ ပါတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်ပဲနဲ့ တူပါတယ်။ သိပ်ကိုလည်း ကျေနပ်စရာ ကောင်းခဲ့ပါ တယ်။ ဘာသာစကားက အဓိက အခက်အခဲပါပဲ။ တကယ်တော့ မြန်မာ စာရေးဆရာတွေကို နားလည်ဖို့ ဆိုရင် သူတို့ရေးထားတာတွေကို ဖတ်ရမှတ်

ရမှာလေ။ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နဲ့ ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်ကမှ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထား တာရှိပေမဲ့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ အများစုဟာ မြန်မာလိုရေးတာတွေချည်း ပါပဲ။ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်ဆိုတာ ကလည်း နိုင်ငံခြားသားတွေအတွက် လက်လှမ်းမီဖို့ ခက်ပြန်ရော။ နိုင်ငံရေး ကလည်း မတည်ငြိမ်ခဲ့လေတော့ မှတ် တမ်းမှတ်ရာမော်ကွန်း ဆိုတာတွေလည်း ပျက်စီးကုန်ကြတယ်လေ။

အခုတလော မီဒီယာတွေမှာ ရေး နေဖော်ပြနေကြတဲ့ လူမျိုးရေးအကြမ်း ဖက်မှုတွေအကြောင်းရော ဒီစာအုပ်ထဲ မှာ ပါသေးလား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရို ဟင်ဂျာကိစ္စဟာ ကမ္ဘာမှာ မြန်မာရဲ့ပုံရိပ် ကို ထိခိုက်စေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား။

သေချာတာပေါ့။ ရိုဟင်ဂျာ အကြောင်းကိုထည့်ရေးထားတာ ပါပါ တယ်။ ဒါကလည်း လူတော်တော်များ များရဲ့စိတ်ထဲမှာ သိချင်တာတွေ ရှိနေ တယ်ထင်လို့ပါ။ နောက်တစ်ခါ ရိုဟင် ဂျာအကြောင်းမှ မရေးရင် ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်အကြောင်းလည်း မရေးနိုင် သလိုထိ ဖြစ်နေကြတာကိုး။ ဒီစာအုပ် ထဲမှာတော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ ရပ်တည်ချက်ကိုရော ရိုဟင်ဂျာတွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှုအပေါ်မှာပါ အမှန်အမှား သုံးသပ်ထားတာမျိုး မရေးထားပါဘူး။ ဒီနေ့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အနေအထားတွေကို ဝီဝါဒကွဲပြားစရာ မရှိတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို ရေးထားပါတယ်။ ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးတဲ့ မီဒီယာတွေမှာ ရေးကြ သလို သေတာတို့ ဖျက်ဆီးခံရတာတို့ ဆိုတာတွေထက် ပိုပြီးအသေးစိတ်နိုင် တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို ထင်ဟပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားထားတာပါ။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်ကိုရော ဘယ်လိုမြင်လဲ။

၂၀၁၂ ကတည်းက လူထုထောက် ခံမှု အများစုကို ရထားတဲ့ ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်က လက်ရှိသမ္မတဦးသိန်း စိန် သက်တမ်းပြီးရင် သမ္မတဖြစ်ချင် တယ်လို့ ထုတ်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၀၈

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပြင်ဆင်ရေးက လည်း အင်မတန် ရှည်လျားပြီး မပြီးနိုင် တဲ့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေဆဲပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ၂၀၁၄ ကနေ ၂၀၁၅ ကို ကူးတဲ့အခါ ဒီပြင်ဆင်ရေးက မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆို တာ မြင်လာရပြီ။ အရင်ကတော့ သူရ ဦးရွှေမန်းက နောက်တက်မယ့် သမ္မတ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ တွေးခဲ့ ကြတယ်။ ဒေါ်စုကလည်း သမ္မတဖြစ် ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ မဲအများစု အနိုင် ရနိုင်ခြေကလည်း ရှိတော့ ပြည်သူ့လွှတ် တော်ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ပေါ့။ ဦး ရွှေမန်းနဲ့ ဒေါ်စုကြား နားလည်မှုတွေက ရွေးကောက်ပွဲအလွန် နိုင်ငံရေးအလှုပ် အခတ်တွေမှာ အဆင်ပြေစေမယ်လို့ပြော ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဦးရွှေမန်း လည်း ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီရဲ့ ဦးဆောင် ကဏ္ဍမှာ မရှိတော့ဘူး။ သမ္မတ ဦးသိန်း စိန်ကပဲ သမ္မတသက်တမ်းဆက်မယ့်ပုံ ရှိ နေတယ်။ နိုင်ငံတိုင်း လူတိုင်းလိုလိုက တော့ နိုင်ငံဘာ ၈ ရက် ရွေးကောက်ပွဲ ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြမှာ ပဲ။ ဟိုးအရင် ၁၉၈၅ ခုနှစ်က လန်ဒန်က ထုတ်တဲ့ ကလေးသူငယ်စာပေစာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်၏နိုင်ငံနှင့်လူမျိုး ဆိုတဲ့စာအုပ်မှာ အတိုက်အခံသဘော မပါဘဲ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရေးခဲ့ တာလေး ရှိပါတယ်။ ‘နိုင်ငံအနေဖြင့် ယင်း၏သဘာဝသယံဇာတ မည်မျှပင် ကြွယ်ဝသည့်အတွက် အနာဂတ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသည်မှာဖြစ်ပါသည်။ ထိုအနာဂတ်ဆိုသည်မှာလည်း ထိုနိုင်ငံ သူနိုင်ငံသားများ၏ လက်တွင်သာ တည်နေပေသည်’ လို့ ရေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ သူ့အမြင်က မပြောင်းလဲသေးဘူးလို့ပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း သူ့အတွေးအမြင်ကိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပဲ့တင်ထစ် လိုက်ပါရစေ။

■ **ဗေဒါ**

Ref: A fresh evaluation of the burmese narratives through the female perspective; interview with Nilanjana Singupta by Zafar Anjum.

စာမျက်နှာ(၈၉)မှ...

မောင်းတာ အဘွားကြီးပဲ။
'လီဗာလျော့လေ'
'ညာဘက်လမ်းကျဉ်း
ဆဲက ကားထွက်လာတယ်
သတိထား'

'ဘရိတ်ကို အရမ်းအား
မကုန်းနဲ့၊ ဂီယာနဲ့ ညှပ်ဖမ်း'

လုံးဝကားမမောင်း
ဘတ်ပါဘဲ ဘေးကနေ
ခါးစပ် နဲ့ မောင်းတော့ ပုံစု
အရမ်း ရယ်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့
တည်တည် သူ့မျက်နှာထား
ကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှို
ချထားလိုက်တယ်။ ခုလို
နေရာတကာ ဆရာကြီး လုပ်
တာတော့ ပုံစု လုံးဝကို
မကြိုက်ပါဘူး။ ပိုဆိုးတာက
ညီယံဝန်နဲ့ပုံစုကို မညာမတာ
ချုပ်ချယ်တာ ပုံစု မကြိုက်ဆုံး
ဘဲ။ စား စားပြန်ပြီ။ အိပ်
အိပ်ပြန်ပြီ။ နေရာတကာ
လိုက်ပြောတတ်သလို ပြော
တဲ့လေသံကလည်း အထက်
ထ။ ပုံစုကသာ လေသံကို
လျှော့ပြီး 'အမေရယ်'၊ 'သမီး
ကလေး' စသဖြင့် သုံးနှုန်းရင်း

စကားပြောတာ၊ သူကတော့
'ညည်း'တွေ 'ကျပ်'တွေနဲ့
အမြဲပြောတယ်။ ဒါကြောင့်
ယောက္ခမဟာ ဘယ်တော့မှ
အမေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ပုံစု
သတ်မှတ်တာပေါ့။ သတ်
မှတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့ကို
ပုံစု 'အမေ' လို့မခေါ်တော့ဘူး။

ပုံစုလေ ကိုယ့်အိမ်မှာ
အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အစ်ကို
တွေ၊ မိဘတွေရဲ့ အလိုလိုက်
မှုကို ခံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပုံစု အခွင့်အရေးယူပြီး မဆိုး
ခဲ့ဖူးဘူး။ ချက်ရေးပြုတ်ရာ
ကအစ အမေ့ကို ကူတယ်။
အမေကလည်း မီးဖိုချောင်
ကိစ္စမှန်သမျှ ပုံစုကို သင်

'ဘယ်အကောင်လဲ
ဟေ့၊
ငှက်တော့ကို
အနိုင်ကျင့်တာ
သိန်းရှင်တဲ့
တစ်ရှင်တည်း
ဂျီတယ်
ထွက်ခဲ့စမ်း
ငါနဲ့
တွေ့ရအောင်'
အမေရဲ့
ကြမ်းမောင်သံ
စူးစူးဝါးဝါးကိုလည်း
ကြားရော
ပုံစု
ခြေဖျား
လက်ဖျားတွေ
ဒေးသွားတာမှ
ရေခဲတုံး
အတိုင်းပဲ

တယ်။ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့
အိမ်ထောင်ကျတော့ ယောက္ခမ
ရဲ့မီးဖိုချောင်မှာ ပုံစု ကူနိုင်
သမျှ ကုခဲ့တယ်။ ခက်တာက
ဘယ်လိုကူကူ အဘွားကြီး
စိတ်တိုင်းမကျဘူး။ ကြာလေ
စိတ်ဝမ်းကွဲလေပဲ။ ဘယ်လို
မှ ညှိလို့မရတော့ဘူးလို့တောင်
ပုံစု ထင်သွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
မထင်မှတ်တဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ခု
ဟာ တစ်နေရာတော့ ပေါင်းစု
သွားတယ်။ အဲဒီနေ့ကိုတော့
ပုံစု ဘယ်လိုမှ မမှမရဘူး။

မျဉ်းပြိုင်နှစ်ခု မထင်
မှတ်ဘဲ ပေါင်းစုတဲ့နေ့က ပုံစု
ဝမ်းနားတဲ့လေ။ ဖြစ်ချင်တော့
အဲဒီနေ့က ကိုကို အိမ်မှာ မရှိ

ဘူး။ အောင်လံကို ပဲဝယ်
ထွက်တယ်။ ခန့်မှန်းမွေးဖွား
ရက်ကလည်း ဆယ်ရက်
လောက် လိုသေးတော့ စိတ်
ချလက်ချ ကိုကို သွားတာ
ပေါ့။ ကိုကို မရှိခိုက်မှာ ဝမ်း
နာတော့ ပထမမှာ ပုံစု အောင်
အည်းနေသေးတယ်။ အဲ ရေ
မြွှာလည်း ဗွမ်းခနဲပေါက်ရော
အဘွားကြီး ရောက်လာပြီး
ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ
ဖြစ်တော့တာ။

'ဟယ် သမီးရယ် ဖြစ်
မှဖြစ်ရလေ'

'သမီး' လို့ အဘွားကြီး
ခေါ်လိုက်သံကြားတော့ ပုံစု
ခွေခွေကလေး လဲနေပြီ။ ပုံစု
ကသာ ဝေဒနာကြောင့် လဲနေ
တာ။ အဘွားကြီးကတော့
အသင့်ထုပ်ပိုးထားတဲ့ကလေး
အနီးတွေ၊ လုံချည်ဟောင်း
တွေ၊ ရေခွေးဓာတ်ဘူးတွေက
အစ အိမ်က ကားပေါ် တင်
ပြီးနေပြီ။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ
ဘယ်အချိန် ကတည်းက
အဘွားကြီး ပြင်ဆင်ထား
တယ်ဆိုတာ ပုံစု မသိဘူး။
မွေးဖွားရက် လိုသေးတယ်လို့
တွေးထားတဲ့ပုံစုဟာ အလိုလို
အဘွားကြီးကို လေးစားသွား
တယ်။

ခဏကြာတော့ အဘွား
ကြီးဟာ ပုံစုကို တွဲပြီး ကား
ပေါ်တင်တယ်။ ဒီနေရာမှာ
ပုံစု သိတာက ပုံစုတို့အိမ်က
သာယာဝတီမြို့ပြင်နားမှာ။
နေရာတကာ စစ်စိတ်အဘွား
ကြီးဟာ အိမ်ဖော်မထားဘူး။
ဒီရိုင်ဘာ မထားဘူး။ ဒီတော့
ဘယ်လိုဆေးရုံကို သွားမှာ
လဲ။ အိမ်ကို ဘယ်လိုထားခဲ့
မှာလဲဆိုတာတွေကို ဝမ်းနား
ရင်း တန်းလန်းကနေ ပုံစု

စိတ်ပူနေပြီ။ ပုံစုကသာ စိတ်
ပူနေတာပါ။ အဘွားကြီးက
တော့ လက်တွေ့ကြီးပိုင်းထဲမှာ
ကိုကို လက်တွေ့ထိုးနေသလို
ပဲ။ တည်ငြိမ်တဲ့မျက်နှာထား၊
သွက်လက်တဲ့အမူအရာတွေနဲ့
'သမီး ဘာမှမကြောက်နဲ့၊
အမေ ဂျီတယ်' လို့ပြောရင်း
အိမ်တံခါးတွေကို ပိတ်တယ်။
ကားစက်ကို နှိုးတယ်။

ပုံစု မှတ်မိသမျှမှာ စီ
ယာတိုင်ကို ကိုင်၊ ဂီယာကို
စမ်းထိုးနေတဲ့ အဘွားကြီးရဲ့
ဟန်ဟာ အတော်ကြီးကို
တည်ငြိမ်တာ။ လုံးဝကား
မမောင်းဖူးပါဘဲ။ ခေါင်းအေး
အေးနဲ့ စက်နှိုးပြီး ထွက်ပုံက
ထွက်ခါစ တစ်ချက်ပဲ သိမ့်
ခနဲဖြစ်သွားတာ။ နောက်
တော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို
ဆေးရုံကို ပို့စုတို့ ရောက်
တယ်။ သားလေးကို ဘယ်
လိုမွေးလိုက်တယ်ဆိုတာတွေ
ပုံစု မမှတ်မိတော့ဘူး။ သတိ
ကို လုံးလုံးလွှတ်သွားတာ။

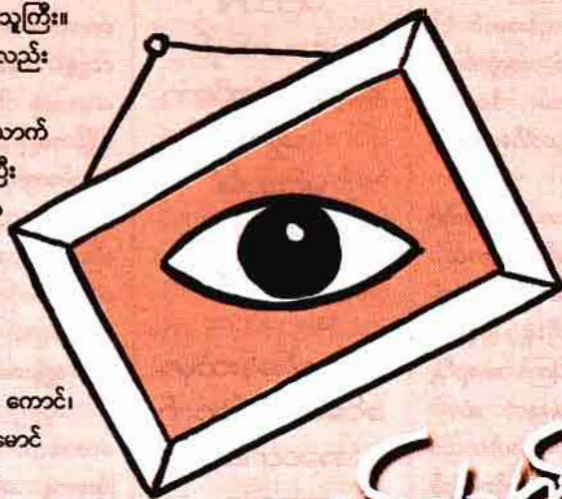
ပုံစု သတိရတော့ သား
လေးကို ပွေ့ချိုထားတဲ့အဘွား
ကြီးဟာ ဆေးရုံခွတင်ပေါ်
က ပုံစုကို စိုးမိုးပြီး ငေး
ကြည့်နေတယ်။ ကြည့်နေတဲ့
မျက်ဝန်းတစ်စုံမှာတော့ မျက်
ရည်ကြည်တွေ ပြည့်လို့ပါ။
ဒါကြောင့် အဘွားကြီးကို စူး
စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက
လာတဲ့ အသံတိတ်စကားတစ်
ခွန်းပြောလိုက်မိတယ်။ 'ကျေး
ဇူးပါ အမေရယ်' လို့ပေါ့။

ခုတော့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ခု
ပေါင်းဆုံပြီးဆိုရင် ဘယ်ဟာ
'ကျော့'၊ ဘယ်ဟာ 'ရင်'
လည်းဆိုတာ ပုံစု ခွဲလို့ကို မရ
တော့ပါဘူး။

မောင်အင်းဌာ

ထွန်းမောင် ထောင်က ထွက်တဲ့နေ့မှာပဲ
 သူကြီး ဦးဘခင်ကိုယ်တိုင် ရွာထိပ်မှာ
 သွားကြိုတယ်။ ဦးဘခင်က
 မန်ကျည်းစုရွာသူကြီး။
 ထွန်းမောင်ကလည်း
 မန်ကျည်းစု
 ရွာသားတစ်ယောက်
 ပါပဲ။ နောက်ပြီး
 ထွန်းမောင်ဟာ
 လူမိုက်
 တစ်ယောက်
 ဖြစ်တဲ့အပြင်
 ဓားပြတိုက်၊
 လူသတ်နေတဲ့ ကောင်၊
 ဒါပေမဲ့ ထွန်းမောင်
 ဓားပြတိုက်ရင်
 တခြားနယ်တွေသာ တိုက်ပြီး
 ကိုယ့်ရွာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ
 ဒုက္ခ မပေးဘူး။ အချုပ်တို့၊
 အကျဉ်းထောင်တို့ဆိုတာ သူ့အတွက်
 ရေကြည်ရာမြက်နုရာလို့
 သဘောထားတဲ့ ကောင်၊
 ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဆိုပါစို့။
 ထောင်ထဲမှာလည်း ထွန်းမောင်လို
 နာမည်ကြီး လူမိုက်
 တစ်ယောက်အတွက် တပည့်
 တပန်းတွေနဲ့ အနေချောင်၊
 အစားချောင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင်
 ထွန်းမောင်လို လူမိုက်တစ်ယောက်ကို
 သူကြီး ဦးဘခင်ကိုယ်တိုင် ဘာလို့
 ရွာထိပ်က ထွက်ကြိုရသလဲဆိုတာ
 အကြောင်းရှိပါတယ်။ မျက်နှာက
 အရပ်ဆိုးရတဲ့အထဲ ကန်လန်ဖြစ်
 ဓားဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကြီးက
 ထွန်းမောင်ရဲ့ လူမိုက်ဘဝကို
 ထောက်ခံနေသလိုပါ။ လူလုံးလူထည်
 ထွားကျိုင်းသလို၊ အရပ်အမောင်းကလည်း
 ငါးပေ ဆယ်လက်မလောက်ရှိတဲ့
 ထွန်းမောင်ကို တော်ရုံ တန်ရုံ
 လူမိုက်တွေ တို့ဖို့ဆိတ်ဖို့ စဉ်းတောင်
 မစဉ်းစားရဲကြဘူး။ ခုလည်းကြည့်လေ၊
 လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားပြီး
 ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ မန်ကျည်းစု

သုန်းမောင်ကြီး

ဇာတိသမီးတို့

ကျုပ်က
 တစ်ချိန်လုံး ဓားပြတိုက်
 လူသတ် ဆိုတဲ့
 အလုပ်တွေပဲ
 လုပ်လာတော့
 တခြားအလုပ်
 ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။
 သူကြီးပြောသလို
 ကောင်းကောင်း
 နေလိုက်ရင်
 ကျုပ်ကို ဘယ်သူက
 ထမင်း လာကျွေးမှာလဲ။

ရွာထိပ်ရောက်လာတဲ့ ထွန်းမောင်ကို သူကြီးက ဖက်လဲတကင်း ဆီးကြိုပြီး-

‘ဟာ ထွန်းမောင် ငါ့ကောင်ကြီး ဝ၊လာလိုက်တာကွာ ကြည့်စမ်း၊ ဒီတစ်ခါ ထောင်ထဲမှာ တော်တော်ကြာတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ် သူကြီး၊ ကျုပ် ခုနစ်နှစ်နေခဲ့ရတယ်’

ထွန်းမောင်က အသံအောအောကြီးနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ နီကြင်ကြင် အရောင်နဲ့ ကုပ်ပေါ်ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ခါယမ်းလိုက်တယ်။

‘ထွန်းမောင် မင်း ကြည့်ရတာ ထမင်း မစားရသေးဘူးနဲ့တူတယ်၊ လာကွာ ငါ့အိမ်သွားရအောင်။ အိမ်မှာ မင်းအဒေါ် ထမင်းပွဲပြင်ထားတယ်ကွ’

သူကြီး ဦးဘခင်ရဲ့ ပီယဝါစာက အသလိုမျိုး။ ထမင်းဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတဲ့ ထွန်းမောင်ဗိုက်ထဲက အသံတစ်သံ ရုန်းထွက်လာတယ်။ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ထောင်ထမင်း၊ ထောင်ဟင်းနဲ့ သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ ထွန်းမောင်ဟာ အခုလို အပြင်မှာစားရမယ့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းဝိုင်းမျိုးကို တောင့်တမိတာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ သူကြီး ဦးဘခင်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုနောက်ကို ကောက်ခနဲ လိုက်သွားတာပေါ့။ သူကြီးအိမ်ရောက်တော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ထွန်းမောင် ခေါင်းမဖော်တမ်း စားတာပေါ့။ အားရပါးရစားလို့ ပြီးတဲ့အခါမှာ သူကြီးကတော်က အကြမ်းအိုးနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို ချပေးလိုက်တယ်။ ဒီ

ဗိုလ်အောင်ဒင်
ဘိုင်းစကုတ်ထဲက
မင်းသား
ခင်မောင်ရင်
ချောတယ်ဆိုတာ
ပဉ္စား
မင်းသမီး
မေမေဝင်း
လှတယ်ဆိုတာ
အလကား
ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ
ခင်မောင်ရင်ထက်
အဆတစ်ရာ
ချောတဲ့လူ
ရှိပါတယ်

အချိန်မှာ သူကြီး ဦးဘခင်ဆီက အသံထွက်လာတယ်။

‘ဒီမှာ ထွန်းမောင်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ တစ်ရွာတည်းသားတွေနော်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကို ရွာထိပ်ထိ တကူးတက လာကြိုတာဟာ အကြောင်းရှိတယ်ကွ။ ပြောရရင်ကွာ တစ်ရွာတည်းသားဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မင်းရှေ့ရေးကို ကောင်းစေချင်လို့ ဆိုပါစို့’

ထွန်းမောင်လို လူမိုက်တစ်ယောက်အဖို့ သူကြီးနီဒါနဲ့ ချီနေတဲ့စကားတွေအပေါ် ဘာမှ ရေရေရာရာ နားမလည်သေးတာအမှန်၊

ဒါပေမဲ့ နားတော့ စိုက်နေလိုက်တယ်။

‘မင်းဘဝရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်လေ။ အခု ငါပြောချင်တာက ခုချိန်ကစပြီး အဲဒီမကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ပြီး ကောင်းရာကောင်းကြောင်း လုပ်ကိုင်စားရင်းကိုယ့်ရွာကိုယ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါလို့ ပြောချင်တာ ထွန်းမောင်’

သူကြီး ဦးဘခင်က စကားလေး နည်းနည်းပြောပြီးတာနဲ့ အဖန်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်း မျက်လုံးတွေက ထွန်းမောင်အခြေအနေကို အက်ခတ်နေတယ်။ ခဏ ဆိတ်ငြိမ်နေတဲ့ ထွန်းမောင်ဆီက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး-

‘ခက်တာပဲ သူကြီးရာ၊ ကျုပ်က တစ်ချိန်လုံး ဓားပြတိုက်၊ လူသတ် ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေပဲ လုပ်လာတော့ တခြားအလုပ် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးဗျ။ သူကြီးပြောသလို ကောင်းကောင်းနေလိုက်ရင် ကျုပ်ကို ဘယ်သူက ထမင်းလာကျွေးမှာလဲဗျ’

‘အဲဒီအတွက်ကို ငါစဉ်းစားပြီးသား ထွန်းမောင်၊ မင်း ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ ငါ့မှာ လယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲက မင်းကို လယ်နှစ်စက ပေးမယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် လယ်လုပ် မစားတတ်ဘူးဆိုတော့ လယ်အငှားသမားတွေနဲ့ ငါ လုပ်ခိုင်းမယ်။ အဲဒီ လယ်က ထွက်လာတဲ့ အသီးအနှံတွေကို ရောင်းချပြီး မင်း ရပ်

တည်ရုံပဲ’

သူကြီး ဦးဘခင် ပြောသလိုဆိုရင် အတော် အဆင်ပြေမှန်း ထွန်းမောင် သိတယ်။ တကယ်တမ်း ထွန်းမောင် စိတ်ထဲမှာလည်း ဓားပြတိုက်၊ လူသတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ငြီးငွေ့လာတာအမှန်။ အဓိကကတော့ ထွန်းမောင်ကိုယ်တိုင် အသက်ကလေးက လေးဆယ်ကျော်လို့ ငါးဆယ်နားကို တွားတက်နေပြီ။ နာမည်တစ်လုံးနဲ့သာ လူမိုက်လုပ်နေရပေမဲ့ သန်တန်းမြန်တုန်းကလို မမျှတ်လတ်ချင်တော့။ လူမိုက်လောကထဲမှာပဲ ဘဝအဆုံးမခံချင်တော့ဘူးလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ့-

‘ဒါဆိုရင် သူကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဗျာ၊ ခုနစ်ကစပြီး ဒုစရိုက်အလုပ်တွေကို ကျုပ် ရပ်လိုက်ပြီ’

အဓိကက အဲဒါ သူကြီး ဦးဘခင် လိုချင်တဲ့စကားပဲ။ ထွန်းမောင်လို လူမိုက်လည်း လူမိုက်၊ ဓားပြလည်း ဓားပြ၊ အခန့်မသင့်ရင် လူသတ်တတ်တဲ့ကောင်မျိုးကို ကိုယ့်ရွာသာယာရေးအတွက် အသုံးချဖို့ အကွက်ချလိုက်တာ။ မန်ကျည်းစုရွာဆိုတာ မြို့နဲ့အတော် အလှမ်းဝေးတော့ ဥပဒေလက်တံကလည်း တယ်။ သူနီး၊ ဓားပြတွေ တောကြောင်တွေ၊ သူပုန်တွေလည်း ရှိနေတော့ ဒီရွာနဲ့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ထွန်းမောင်လို့ လူမျိုးလိုတယ်။ ပြောရရင် သူကြီး ဦးဘခင်ရဲ့ ခါးထဲထဲကို ထွန်းမောင် ရောသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခါးထဲထည့်ထားတာက ကောင်း

အက်ကို အသုံးချချင်လို့၊
နောက်တစ်ချက်က သူကြီး
ဇနီးတိုင်လည်း တတိယ
အရွယ် ရောက်နေပြီလေ။

□
'အဲဒါပဲ ထွန်းမောင်၊ ငါ
အိမ်မှာ ဘုရားပွဲဆိုတာ ဒီနား
အစ်ကိုမှာရှိတဲ့ တခြား ရွာ
ဘုရားပွဲတွေထက် ပိုစည်
ကားတယ်။ ဘုရားပွဲ ၃ ရက်
ခန့် စားအိုးစားခွက်တွေနဲ့
ရွာလုံးကျွတ် လာကြတဲ့
အိမ်သတ်တွေ ကွင်းလုံးပြည့်
အောင် အရင်နှစ်တွေကတော့ ပွဲ
ဆော် လုံခြုံရေးအတွက် မြို့
ထဲ ပုလိပ် အင်စပက်တော်နဲ့
ပုလိပ်သားတွေကို အကူအညီ
ဆောင်ပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်း
ရတယ်။ ဒီနှစ် မင်းရှိနေပြီဆို
တော့ ရွာက ကာလသား
အချို့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ပွဲ
ခင်းကို မင်း အုပ်တော့ ထွန်း
မောင်'

သူကြီး ဦးဘခင်ရဲ့ စိမ့်
မိုက် အသံလို့ မြို့က ပုလိပ်
တွေ ခေါ်ပြီး အကူအညီ
ဆောင်ရင် ဆင်ဖိုးထက် ချွန်း
မိုက် ဆိုသလို စည်ခံစရိတ်
ထောင်းတယ်လေ။ နောက်ပြီး
ပုလိပ်ဆိုတာ လူမိုက်လောက်
စာမည် မကျော်ဘူး။ လူမိုက်
ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ နာမည်က
ဇနီးချုပ်စပ်တင်မက ရပ်ဝေး
နယ်တွေအထိ သတင်းကြီးပြီး
သား။ ဒီပွဲမှာ လူမိုက် ထွန်း
မောင် အုပ်တယ်ဆိုရင် သေ
ဆုပေါက် အေးချမ်းရမယ်လို့
သူကြီး သိတယ်လေ။ လူ
မိုက်ဆိုတာ နာမည်တစ်လုံး
ရှိပြီးသားဆိုရင် အသက်
လေးကြီးလာတဲ့အထိ လူ
တွေ ကြောက်ကြ၊ ရွံကြတုန်း
လေ။ ထွန်းမောင်ရပ်က

လည်း လူမိုက်ဆိုတဲ့ ဝိသေ
သနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိပြီး
သား။ ထွန်းမောင် မျက်မှောင်
တစ်ချက် ကြွတ်လိုက်တာနဲ့
မျက်နှာပေါ်က ကန့်လန့်ဖြတ်
အမာရွတ်ကြီးပါ တွန့်သွား
တတ်တယ်။ ထွန်းမောင်ကို
ပွဲဦးထွက် တာဝန်ပေးခဲ့တာ
ကတော့ ဟိုတလောက
ကြက်ပိုင်းကို သွားတားဆီး
ခိုင်းတာ။ ကြက်ပိုင်းက
လောင်းကြေးကြီးတယ်လို့
သူကြီးက သတင်းရပြီးသား။
နေရာက မန်ကျည်းစုရွာအုပ်
ဖြစ်တဲ့ ရွာအရှေ့ဖျားက
ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ။
မန်ကျည်းစုရွာက ကောင်တွေ
နဲ့ သပြေတောရွာက ကောင်
တွေချိန်းတိုက်ကြတာ။ ထွန်း
မောင် အဲဒီ ကြက်ပိုင်းဆီကို
တစ်ယောက်တည်း သွား
တယ်။ လက်ထဲမှာ တုတ်တို
တစ်ချောင်းပဲ ကိုင်သွားတာ၊
ညောင်ပင်နားရောက်တော့
ကြက်ပိုင်းကိုသာ အာရုံစိုက်
ပြီး အော်ဟစ်နေကြတဲ့ ကြက်
သမားတွေအားလုံး ထွန်း
မောင်ကို သတိမပြုမိကြဘူး။
ထွန်းမောင်ကလည်း မြန်
တယ်။ လက်ထဲက တုတ်နဲ့
ဘာမပြော ညာမပြော လူစေ
တက်စေ ပတ်ရိုက်ပစ်တာ
ကြက်ပိုင်းပျက်ပြီး ထွက်ပြေး
ကြလေရဲ့။ ထွန်းမောင်မှန်းသိ
တော့ ဘယ်ကောင်မှ ပြန်
မလုပ်ရဲဘူး။ သပြေတောရွာ
ကကောင်တွေ ထွက်ပြေးတာ
ဘာမှမလုပ်ပေမဲ့ မန်ကျည်းစု
ရွာက ကြက်သမားတွေနဲ့
လောင်းကြေးငွေတွေကိုတော့
သူကြီးဆီ အပ်လိုက်တယ်။
သူကြီးကလည်း ဆန်ရင်း
နာနာဖွပ်ဆိုသလို ကိုယ့်ရွာက

ကြက်သမားတွေကို ထိတ်
တုံးထဲမှာ တစ်နေ့တစ်ည
ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဒီ
ကောင်တွေ နောင်ကြည့်သွားပုံ
ရတယ်။ ကြက်ပိုင်းဆိုတဲ့
အသံကို မကြားရသလောက်
ဘဲ။ သူကြီးကလည်း ပြော
ထားတယ်။ နောက်တစ်ခါမိ
လိုကတော့ မြို့က ဂါတ်တဲ
အချုပ်ကို ပို့မှာလို့။ ဆိုရင်
မန်ကျည်းစုရွာထဲမှာ လူတွေ
ပြောစမှတ်တစ်ခုရှိလာတယ်။
အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့-

'ထွန်းမောင် ရွာကို
ရောက် လာကတည်းက
ကြက်ပိုင်းမပြောနဲ့ 'အောက်
အီးအီးအွတ်' ဆိုတဲ့ ကြက်တွန်
သံတောင် မကြားရတော့ပါ
ဘူးကွာ'

ဒါက လှတောသား
မဟုတ်တဲ့ မန်ကျည်းစုရွာ
သားတွေရဲ့စကား။ ဘာပဲ
ပြောပြော မန်ကျည်းစုရွာ
သူကြီး ဦးဘခင်ကတော့
ရွာမှာ ထွန်းမောင် ရှိနေတာကို
ကျေနပ်တဲ့အပြင်၊ ရွာထဲမှာ
သူခိုးသူဝှက်သံတောင် အရင်
လို မကြားရတော့ပါဘူး။

□
ထွန်းမောင် ထောင်ထဲ
မှာ ၇ နှစ်လောက် ကျန်တာ
နဲ့ ကိုယ့်ရွာဘုရားပွဲအကြောင်း
တောင် ရေရေရာရာ မသိခဲ့
ဘူး။ အခုလို နဖူးတွေ၊ ခူး
တွေ ကြုံပြီးဆိုတော့ သူကြီး
ဦးဘခင်ပြောသလို အလွန်
စည်ကားသိုက်မြိုက်တာကို
မြင်လိုက်ရတယ်။ ပွဲခင်း
အကျယ်ကြီးထဲမှာ ပရိသတ်
တွေ ပြည့်နေတဲ့အပြင် ဘေး
ပတ်ပတ်လည် မှာလည်း
လှည်းပိုင်းတွေ၊ လှည်းပိုင်း
တွေဆိုတာ တစ်စီးနဲ့တစ်စီး

ဆောင်ပန်းအိမ်ချင်း ပူးကပ်
လို့။ စားစရာ၊ သောက်စရာ
ဈေးဆိုင်တွေလည်း အများ
ကြီး။ တစ်နေရာမှာတော့
မျက်လှည့်ရုံတစ်ရုံ ရှိတယ်။
ထွန်းမောင်က သူ့ကျောပေါ်
မှာ ဓားကို လွယ်ထားပြီး
ကာလသား ငါးယောက်ကို
ဦးဆောင်ရင်း ပွဲခင်းထဲကို
ပတ်နေတာပေါ့။ ဒီပွဲကို
လူမိုက် ထွန်းမောင် အုပ်တယ်
ဆိုတာနဲ့ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး မီး
ကို ရေနဲ့ သတ်ထားသလို ငြိမ်
လို့။ မျက်လှည့်ရုံမှာလည်း လူ
စည်ကားတယ်။ ထွန်းမောင်
မျက်လှည့်ရုံရှေ့ရောက်လာ
တော့ သူ့နောက်က ကာလ
သားတွေကို-

'ဟေ့ကောင်တွေ မျက်
လှည့် ခဏ ဝင်ကြည့်ရ
အောင်'

အဲသလို ပြောလိုက်
တယ်။ မျက်လှည့်ရုံအပေါက်
စောင့်ကလည်း လူကောင်
ထွားထွားနဲ့ ဓားကြီးလွယ်
ထားတဲ့ ထွန်းမောင်ကို ခပ်
ရွံ့ရွံ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေ
တုန်း ထွန်းမောင်က ရုံပေါက်
စောင့်ကို-

'ဒီမယ် ငါတို့က ပွဲ
တော်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ပဲ။ တာဝန်
အရ ငါတို့ ခဏဝင်မယ်'

ထွန်းမောင်က ပြော
ပြောဆိုဆိုနဲ့ ရုံထဲဝင်လိုက်
တာနဲ့ ကာလသားတွေပါ
လိုက်ဝင်ကြတယ်။ မျက်
လှည့်ရုံပေါက်စောင့် ခမျာ
မျက်လုံးလေး ပေကလတ်
ပေက လတ်နဲ့ ကြည့်နေရုံပဲ။
ဘာမှ မပြောလိုက်နိုင်ဘူး။
ရုံထဲမှာ မျက်လှည့်ပွဲကြည့်တဲ့
ပရိသတ် အတော်များတယ်။
စင်ပေါ်က မျက်လှည့်ဆရာ

က ရှမ်းဘောင်းဘီပွဲကြီး
ဝတ်ထားပြီး-

‘ကဲ ဟောဒါက ဇော်ဂျီ
မျက်ခုံးမွေးလို့ ခေါ်တယ်။
ဒီကောင်က အင်မတန် ရှား
တယ်။ ပီမဝန္တာတောထဲမှာပဲ
ပေါက်တာ၊ ဟောဒီမှာ
ကြည့်’

မျက် လှည့် ဆရာရဲ့
လက်ထဲက အပင်ဟာ စကြာ
လေးလို အပင်မျိုး။ အဲဒီအပင်
လေးကို ရေနဲ့ တောက်ပြ
လိုက်တာနဲ့ အပင်လေးက
စကြာလို လည်သွားတယ်။
အောက်ကကြည့်နေကြတဲ့
ပရိသတ်ကလည်း တအံ့
တဩပေါ့။ ထွန်းမောင်တို့
အုပ်စုကလည်း ပရိသတ်တွေ
နောက်ကနေ အကဲခတ်နေ
တယ်။ အကျည်းတန်လှတဲ့
လူမိုက်ထွန်းမောင်ရဲ့ မျက်နှာ
ပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်
မဲ့သွားတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်
မိလိုက်ဘူး။ မျက်လှည့်ဆရာ
က ဆက်ပြီးတော့ ဘာပြော
သလဲဆိုတော့-

‘ဟောဒီ ဇော်ဂျီမျက်ခုံး
မွေးဟာ ဘာကောင်းသလဲဆို
တော့ သူ့ကို ရေစိမ့်သောက်
လိုက်ရင် ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝိယ
သိဒ္ဓိ အကုန်ပြီးမြောက်မယ်။
စီးပွားလာဘ်လာဘတိုးပွား
မယ်။ ဒါကို စိတ်ဝင်စား
တယ်ဆိုရင် တစ်ပင်ကို တစ်
မူးနဲ့ ရောင်းပါ့မယ်’

အောက်က ပရိသတ်က
လည်း ဝိယသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ
တို့ ပြီးတယ်ဆိုတော့ ဘုမသိ
ဘမသိနဲ့ ပိုက်ဆံ တစ်မူးပေး
ပြီး အလှအယက်ဝယ်နေကြ
တယ်။

‘ဟိတ် ခဏရပ်စမ်း’

မျက်လှည့်ရုံတစ်ရုံလုံး

မေမေဝင်းထက်
လှတဲ့လူကို
ဝင်ကြည့်ဖို့က
အမျိုးသမီးများသာ
ပြစ်ပြီး
ခင်မောင်ရင်ထက်
ချောတဲ့လူကို
ကြည့်ဖို့က
အမျိုးသားများသာ
ပြစ်ပါတယ်
လူတစ်ယောက်ကို
ဝင်ကြည့်ခက
မများပါဘူး
တစ်ယောက်မှ
တစ်ပဲရယ်ပါ

တောင် သိမ့်သိမ့်ခါသွားနိုင်
တဲ့ ကျယ်လောင်မှုမျိုး အသံ
လုံးကြီးကြီးတစ်သံက လူ
မိုက် ထွန်းမောင်ပါးစပ်က
ထွက်လာတယ်။ မျက်လှည့်
ဆရာရော၊ ပရိသတ်တွေပါ
လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ
ခေတ္တရပ်သွားပြီး အသံလာရာ
ဘက်ကို အားလုံးလှည့်ကြည့်
ကြတော့ အရပ်ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနဲ့ စားကြီးလွယ်
ထားတဲ့ ထွန်းမောင် မျက်
လှည့်စင်ပေါ်တက်လာတယ်။
စင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ထွန်း
မောင်က မျက်လှည့်ဆရာကို
လက်သီးနဲ့ ထိုးချလိုက်တာ

မျက်နှာမှာ သွေးတွေဖြာထွက်
လာပြီး လဲကျသွားတယ်။

‘ဟာ အို ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ’

စင်အောက်က ပရိသတ်
ဆီက အထိတ်တလန့် အာမေ
ဒိုတ်သံတွေ ထွက်လာတယ်။
ထွန်းမောင်က စင်ပေါ်ကနေ
ပရိသတ်ဘက်လှည့်ပြီး-

‘ကျုပ်နာမည် ထွန်း
မောင်၊ လူမိုက် ထွန်းမောင်
ဆိုရင် သိကြမှာပါ။ အခု
သူကြီးက ကျုပ်ကို ပွဲတော်
လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင်တာဝန်
ပေးထားတယ်။ ဒီတော့ ဒီပွဲ
ကို ထွန်းမောင် အုပ်တယ်။
ခင်ဗျားတို့အားလုံး သောက်
အေးတွေ၊ ဟိုမျက်လှည့်ဆရာ
ခွေးကောင် လိမ်တာ ခံနေရ
တယ်။ ဒီအပင်ဟာ ဇော်ဂျီ
မျက်ခုံးမွေးဆိုပြီး ညာရောင်း
တာ၊ ဒါကို မြေကပ်ရွက်လို့
ခေါ်တယ်။ နေပူကြီးထဲမှာ
တစ်ချိန်လုံး အပူဒဏ်ခံနေရ
တော့ ရေနဲ့ထိလိုက်ရင် စကြာ
လေးလိုလည်သွားတာ။ ဘာ
သောက်ဖိုးမှမတန်တဲ့ အရွက်
ကို ဒီကောင် တစ်မူးနဲ့ လိမ်
ရောင်းတာ နားလည်ပလား’

လူမိုက် ထွန်းမောင်
ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ပရိသတ်
တွေ သဘောပေါက်သွားပြီး
မျက်လှည့်ဆရာကို အမျိုးမျိုး
ဆဲရေးတိုင်းထွာကြပြီး ရုံထဲ
ကနေ ပြန်ကုန်ကြတယ်။ ဒီ
တော့မှ ထွန်းမောင်က ကြမ်း
ပြင်ပေါ်လဲနေတဲ့ မျက်လှည့်
ဆရာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲ
ထူလိုက်ပြီး-

‘ဟေ့ကောင် ခွေးမ
သား၊ ငါ့ရွာကို လာလိမ်ဖို့
မကြိုးစားနဲ့၊ ငါ ဘယ်သူလဲ
သိလား။ ဒီတစ်ကြောမှာ လူ

မိုက် ထွန်းမောင် ဓားပြတိုက်။
လူသတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဒါပေ
မဲ့ ငါ မလိမ်ခဲ့ဘူး။ လိမ်တာ
ကိုလည်း ငါ မကြိုက်ဘူး။
ဒီတော့ အခု မင်း မျက်လှည့်ရုံ
ကို ညတွင်းချင်းဖျက်ပြီး ပြန်
တော့။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်
မင်း လည်ပြတ်ဖို့ သေချာနေ
ပြီ’

မျက်လှည့်ဆရာလည်း
ထွန်းမောင်ကို ကြောက်ပြီး
ညတွင်းချင်း ရုံဖျက်ပြီး သိမ်း
ဆည်းလစ်တော့တာပေါ့။ ဒါ
ဟာ မန်ကျည်းစုရွာ ဘုရားပွဲ
ရဲ့ ပွဲဦးညမှာ ထွန်းမောင်
ထမ်းဆောင်လိုက်ရတဲ့တာဝန်
ဆိုပါစို့။

မနေ့ညက ဖျက်သိမ်း
သွားရတဲ့ မျက်လှည့်ရုံနေရာ
ကွက်လပ်ကြီးမှာ ဒီနေ့ မနက်
ရုံတစ်ရုံ လာဆောက်သူတချို့
ကို တွေ့ရတယ်။ ရုံပေါက်ကို
ဝဲယာ နှစ်ဖက် ဖောက်ထား
လေရဲ့။ ဘာကို ပြမယ့်ရုံဆို
တာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူကြီး ဦးဘခင်နဲ့
ထွန်းမောင် ဆီ ကို တော့
သတင်းရောက်ပြီးသားပါ။
အခု လာဆောက်တဲ့ရုံဟာ
ဘာရုံလဲဆိုတာကို ညကမှ
ထွန်းမောင်တို့ စစ်ရမှာလေ။
မနေ့ညက မျက်လှည့်ပွဲကြီး
ကို သူကြီး သိတော့-

‘အေး ကောင်းတယ်
ထွန်းမောင်၊ ငါတို့ရွာ ဘုရား
ပွဲကို ရိုးရိုးသားသား လာပြီး
တော့ လုပ်ကိုင်စားရင် ကျွ
နပ်တယ်။ ငါ့ရွာသားတွေမှ
မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူတွေပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အလိမ်ခံရရင်
မကောင်းဘူး။ ဘုရားလည်း
မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား’

‘စိတ်ချ သူကြီး၊ ကျုပ်
 နှိပ်စက်တိုင်း လူမိုက်တစ်
 ယောက်၊ ဓားပြတစ်ယောက်
 ထုပ်ခွဲပေမဲ့ လိမ်တာတော့
 တစ်ခါမှ မလိမ်ခဲ့ဖူးဘူး။
 နေမိတဲ့လူ တွေ့ရင်လည်း
 ကျုပ် အလွန် မုန်းတယ်ဗျ’
 လူမိုက်ဆိုတာ ခေတ်
 ဆက်ဆက် ရှိခဲ့ကြပေမဲ့
 ချစ်မတူတဲ့ လူမိုက်တွေ
 အများကြီးပါ။ အခြေအနေ
 အရ လူမိုက်ဖြစ်နေပါစေ၊ ဓား
 ပြဖြစ်နေပါစေ သဘောမနော
 ကောင်းတဲ့ လူမိုက်တွေလည်း
 ရှိတာပါပဲ။ ဒီအထဲမှာ လူမိုက်
 တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ထွန်း
 မောင်ဟာ လူမိုက်ဆိုတဲ့ နာ
 မည်လက်ကျန်ကလေးရှိနေ
 တာကလွဲလို့ ကောင်းတဲ့ဘက်
 က မိုက်ပြရမယ့် လူမိုက်
 ဖြစ်နေပါပြီ။ သူကြီး ဦးဘခင်
 တို့ယံတိုင်ကလည်း ထွန်း
 မောင်ကို စိတ်ချ လက်ချ
 အနေအထားကို ရောက်ပြီလို့
 ထူဆထားပါတယ်။ ကနေ့ည
 ဣဘုရားပွဲ ဒုတိယညမှာ ပွဲ
 တော်လုံခြုံရေးအတွက် ထွန်း
 မောင်တို့အဖွဲ့ ဇာတ်ပွဲ မကခင်
 ကတည်းက ပွဲခင်းထဲ ရောက်
 နေပါပြီ။ နည်းနည်းစောနေ
 သေးလို့ ထွန်းမောင်တို့အဖွဲ့
 အကြော်ဆိုင်မှာ အကြော်စား
 ရင်း အဖန်ရည်သောက်နေကြ
 တယ်။ ထွန်းမောင်က-
 ‘ဟေ့ကောင် သောင်း
 ဌေး’
 ‘ဗျာ ကို ကြီးထွန်း
 မောင်’
 ထွန်းမောင်က သူ့
 နောက်လိုက် ကာလသားအုပ်
 စုထဲက အသက်အကြီးဆုံး
 သောင်းဌေးရဲ့ နာမည်ကို ခေါ်
 လိုက်တယ်။

‘မျက်လှည့်ရုံနေရာမှာ
 နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့ရုံ
 က ဘာပြမှာလဲ မသိဘူးကွ’
 ‘ဟုတ်တယ် ကိုကြီး
 ထွန်းမောင် ဘာလဲတော့ မသိ
 ဘူး၊ ရုံရှေ့ရောက်မှသိမှာပေါ့’
 ‘ဒါဆိုလည်း ခပ်သွက်
 သွက်စားကြကွာ၊ အဲဒီရုံဘက်
 သွားရအောင်’
 သူတို့အားလုံး အကြော်
 စားတဲ့အလုပ်ကို လက်စ
 သတ်ပြီး ပွဲခင်းဘက်ကို
 ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ထုံးစံ
 အတိုင်း ထွန်းမောင်ကတော့
 ကျောပေါ်မှာ ဓားကိုလွယ်
 လျက်ပေါ့။ သူတို့ ဘာမှန်း
 မသိဘူးဆိုတဲ့ ရုံရှေ့ရောက်
 တော့ ရုံပေါက်မှာ လူတွေ ဟို
 တစ်စု၊ ဒီတစ်စု ရပ်နေကြ
 တယ်။ ခက်တာက ရုံရှေ့မှာ
 လည်း ဘာပြပွဲ၊ ညာပြပွဲဆို
 တဲ့ နဖူးစည်း စာတန်းလည်း
 ချိတ်မထားဘူး။ ရုံဝင်ပေါက်
 က နှစ်ပေါက်၊ ဟိုဘက်တစ်
 ခန်း၊ ဒီဘက်တစ်ခန်း ခြား
 ထားပြီး တစ်ခန်းမှာ လူဝင်
 ပေါက်တစ်ပေါက်စီပဲ။ အဲဒီရုံ
 ဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်မှာ တစ်
 ပေါက်ကို လူတစ်ယောက်စီ
 ရပ်စောင့်နေတယ်။ ရွှေပွဲလာ
 အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေ
 လည်း ဘာပြပွဲမှန်း မသိတဲ့
 ရုံရှေ့မှာ ဘုမသိ ဘမသိ၊
 ပွဲတော်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ လူမိုက်
 ကြီးထွန်းမောင်တို့လည်း
 ဘုမသိ ဘမသိ။ အဲသလိုဖြစ်
 နေချိန်မှာ ရုံဝင်ပေါက်စောင့်
 လူတစ်ယောက်ဆီက လက်
 ခုပ်တီးသံအရင်ထွက်လာပြီး-
 ‘ကဲဗျာ ကျွန်တော့်
 အစ်ကိုများ၊ အစ်မများ ရုံရှေ့
 မှာရပ်ပြီး ဧဝဧဝဖြစ်နေပြီ
 ထင်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့

အထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာကို
 သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေမယ်ဆို
 တာလည်း သေချာပါတယ်။
 ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်ရင်
 လည်း ထူးဆန်းတယ်ပေါ့၊
 မထူးဆန်းဘူးဆိုရင်လည်း
 မထူးဆန်းဘူးပေါ့။ ဗိုလ်
 အောင်ဒင် ဘိုင်စကုတ်ထဲက
 မင်းသား ခင်မောင်ရင် ချော
 တယ်ဆိုတာ ပွဲစား၊ မင်းသမီး
 မေမေဝင်း လှတယ်ဆိုတာ
 အလကား။ ဟိုဘက်ခန်းထဲ
 မှာ ခင်မောင်ရင်ထက် အဆ
 တစ်ရာ ချောတဲ့လူ ရှိပါတယ်။
 ဒီဘက်ခန်းထဲမှာ မေမေဝင်း
 ထက် ပိုချောတဲ့ အမျိုးသမီး
 ရှိပါတယ်။ မေမေဝင်းထက်
 လှတဲ့လူကို ဝင်ကြည့်ဖို့က
 အမျိုးသမီးများသာဖြစ်ပြီး
 ခင်မောင်ရင်ထက် ချောတဲ့လူ
 ကိုကြည့်ဖို့က အမျိုးသားများ
 သာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်
 ယောက်ကို ဝင်ကြည့်ခဲ၊ က
 မများပါဘူး၊ တစ်ယောက်မှ
 တစ်ပဲရယ်ပါ’
 ဒီအသံကြားလို့ က
 တော့ ထွန်းမောင်တို့အပါ
 အဝင် ရုံရှေ့မှာ စုရုံးစုရုံးလုပ်
 နေကြတဲ့လူတွေ အကုန်လုံး
 အံ့သြကုန်တယ်။ ဒီလိုပြပွဲမျိုး
 ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မကြား
 ဖူးကြဘူး။
 ‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’
 ‘မသိဘူးလေ’
 ‘ခင်မောင် ရင်ထက်
 တော့ ချောမယ် မထင်ပါ
 ဘူး’
 ‘မေမေဝင်းထက် ချော
 ရအောင် အဲဒီအခန်းထဲမှာ
 နတ်သမီး ထည့်ထားမှပဲ’
 လူတွေဆီက အဲသလို
 ဝေဖန်သုံးသပ်သံတွေ၊ သံသ
 ယတွေ တစ်ယောက်တစ်

ပေါက် ထွက်လာကြတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ် သီးနှံလေးတွေ
 ကောင်းကြတော့ ရုံဝင်ခ တစ်
 ပဲဆိုတာ မြင်မနေကြတော့ဘဲ
 အမျိုးသမီးတချို့က ရုံပေါက်
 နားကပ်လာကြတော့-
 ‘ကျေးဇူးပြုပြီးတော့
 ခင်ဗျား တစ်ယောက်ဝင်
 ကြည့်ပြီး ထွက်လာမှ တစ်
 ယောက်ဝင်လို့ ရပါမယ်။ နှစ်
 ယောက်၊ သုံးယောက် တစ်ခါ
 တည်း ဝင်လို့ မရပါဘူး
 ခင်ဗျ’
 ရုံပေါက်စောင့်သူက
 အဲသလို အော်လိုက်တော့ ခုန
 က ရုံပေါက်နားကပ်လာတဲ့
 အမျိုးသမီးတစ်စုထဲက-
 ‘ငါ အရင်ဝင်ကြည့်
 မယ်အေ၊ ညည်းတို့ ဒီက
 စောင့်၊ ငါ ပြန်ထွက်လာလို့
 ဟုတ်တယ်ဆိုမှ ညည်းတို့ ဝင်
 ကြပေါ့’
 အမျိုးသမီးတစ်
 ယောက်က အဲသလိုပြောပြီး
 ရုံထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ၅
 မိနစ်တောင် မကြာလိုက်ပါ
 ဘူး။ အရင်ဆုံး ဝင်သွားတဲ့
 အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်လာ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ထွက်လာ
 တော့ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာ
 ဟာ ဝင်သွားတုန်းကနဲ့ မတူ
 ဘဲ ပြုံးစိမ်းနဲ့ ထွက်လာတာ၊
 ရုံပေါက်ကနေ သိချင်စောနဲ့
 စောင့်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီး
 တချို့က ထွက်လာတဲ့ အမျိုး
 သမီးကို-
 ‘ဟဲ့ကောင်မ ဟုတ်
 လား၊ မေမေဝင်းထက် ချော
 တယ်ဆိုတာ’
 အဲသလို ဝိုင်းမေးကြ
 တော့ ရုံထဲက ထွက်လာတဲ့
 အမျိုးသမီးက-
 ‘ဟီးဟီး အတော်ပဲ
 စာနာတဲ့(သို့)ဆို...’

'သူငယ်ချင်းလို့
 ပြောပေမဲ့ ခိုးချစ်ရသူလေး
 ရှိဖူးတယ်။
 ရင်ထဲသိမ်းဆည်းကာရယ်
 ရိုးသားခဲ့ယောင်လည်း
 ဆောင်ဖူးတယ်။
 သူ ပြန်လည် ချစ်နိုင်မှာ
 မဟုတ်မှန်းလည်း
 သိသားပဲ။
 သူ ငြိငြိသွားမှာကို
 အကြောက်ဆုံးမို့
 ဖုန်းဖြည့်သံကြောင့်
 အိပ်ရာမှ သူ လန့်နိုးလာရ
 သည်။ ဖုန်းမျက်နှာပြင်တွင်
 သူ မသိသော ဖုန်းနံပါတ်
 တစ်ခုက ပေါ်နေသည်။
 ဖုန်းနံပါတ်အသစ်တွေဆို
 သူ သိပ်မကိုင်ချင်။
 သို့သော်လည်း
 ဖုန်းခေါ်သူက
 သူ့အသိထဲက တစ်ဦးဦး
 ဖြစ်နေမှာစိုး၍ ဖုန်းကို
 ကိုင်လိုက်သည်။
 ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်နှင့်-
 'ဟယ်လို
 ကိုလရောင်လား။
 ကျွန်မက ဧကရီပါ'
 စစ်ပိုင်၏ အစွပ်ထုပ်ပဲ
 ဖြစ်ရမည်ဟု သူစိတ်ထဲ
 တွေးလိုက်မိသည်။
 'ဟုတ်ကဲ့၊
 ကျွန်တော် လရောင်ပါ'
 'ဪ...ကျွန်မက
 ကိုစစ်ပိုင်ရဲ့ချစ်သူပါ။
 ကိုလရောင်ကို
 နည်းနည်းလောက်
 မေးချင်လို့'
 သူ၏ မျက်ခုံးအစုံက
 ပင့်တက်သွားသည်။
 အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထပြီး
 ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ရင်း-
 'ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါ'
 'ကိုစစ်ပိုင်က မဖြူပြာ

ငါ မင်းကို
 ခိုးကြည့်တယ်
 ဆိုတာလည်း
 မှန်တယ်
 ကျိတ်ပြီး
 သဘော
 ကျနေတယ်
 ဆိုတာ
 လည်း
 မှန်တယ်
 ဒါပေမဲ့
 အဲဒါက
 အချစ်
 မဟုတ်ဘူး
 ငါ
 မပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့
 အရာတွေ
 အားလုံးက
 မင်းမှာ
 ရှိနေတာ
 ငုတ်ငုတ်မှာ
 အလိုချင်ဆုံးဆုက
 မင်းလို
 ယောက်ျားပီသတဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်နဲ့
 ခံ့ညားတဲ့မျက်နှာကို
 ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ

ကို ပြန်ဆက်သွယ်နေတယ် ဆို။ ဟုတ်လား ကိုလရောင်။

စစ်ပိုင်၏ ရာဇဝင်တွင် ဖြတ်ပြီးသား ချစ်သူကို ပြန် ဆက်ရိုးထုံးစံမရှိတာ သူသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး။ မဇက ရှိ အထင်မှားတာ နေမယ်။ စစ်ပိုင်ဘက်က ပြတ်ပြီးသား ချစ်သူကို ပြန်ဆက်တတ်ပါ ဘူး’

‘ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေက နောက်လိုက်တာနေမှာ။ အခု မှပဲ စိတ်အေးရတယ်။ ပျော် လိုက်တာရှင်’

‘မင်းရဲ့ အပျော်တွေက အလွန်ဆုံးခံရင် တစ်လပေါ့။ စစ်ပိုင်က ကောင်မလေးတစ် ယောက်ကို တစ်လထက်ပိုပြီး မတွဲတတ်ဘူးကွ’ သူ၏ စိတ် ထဲကနေ စကားလုံးတချို့ ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးနော် ကိုလ ရောင်’

‘ဟုတ်၊ ဒါပဲနော်’

‘ခဏခဏ၊ ကိုလ ရောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ’

‘ဟိုလေ၊ ဟိုဟာ...။

စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့နော်။ ကိုလရောင်နဲ့ ကိုစစ်ပိုင်က ရိုးတော့ ရိုးပါတယ်နော်’

‘ဗျာ’

‘ကိုလရောင်နဲ့ ကိုစစ်ပိုင် က ရိုးတော့ ရိုးပါတယ်နော်။ ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်။ ကိုလရောင်နဲ့ ကိုစစ်ပိုင်က မရိုးကြဘူးတဲ့’

‘ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ် ချင်းတွေပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဆောရီး

ပါနော်။ စိတ်ပူလို့ မေးမိတာ ပါ။ ဒါပဲနော် ကိုလရောင်’

ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေးညွတ် နေအောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုစကားမျိုး အပြောခံရတာ အခုမှမဟုတ်။ စစ်ပိုင်နှင့် တွဲခဲ့ သမျှ မိန်းကလေးတွေ အား လုံးက သူနှင့် စစ်ပိုင်ကို ယိုး စွပ်ကြသည်။ အထင်လွဲချင် စရာ ကောင်းလောက်အောင်

လည်း စစ်ပိုင်က သူ့ကို ဂရု စိုက် အရေးပေးလွန်းသည်။ ‘သူငယ်ချင်းလို့ ပြော ပေမဲ့ ခိုးချစ်ရသူလေး ရှိဖူး တယ်။ ရင်ထဲသိမ်းဆည်း ကာရယ် ရှိသားခဲ့ယောင် လည်း ဆောင်ဖူးတယ်’

ရုတ်တရက် သူ့ဖုန်းက ထ၊ မြည်လာပြန်သည်။ ဖုန်း မျက်နှာပြင်တွင် လာပေါ် သည့်မှာမည်က စစ်ပိုင်။

‘အေး၊ လရောင် မြန်မြန် ထတော့။ ဒီမနက် ကုသိုလ် တော်ဘုရားကို သွားဖူးရ အောင်’

‘အေး၊ ငါစောင့်နေ မယ်။ ဒါပဲ’

‘နေဦး၊ ဖုန်းမချသေးနဲ့ ဦး။ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ဆော်အသစ်လေ မင်း သိ တယ်မဟုတ်လား။ မနက် အစောကြီးကွာ ငါ့ကို အရင် ဆော်နဲ့ ပြန်တွဲနေတယ်ထင် ပြီး ပြဿနာ လာရူာနေ တယ်။ ငါက မဟုတ်ဘူး ငြင်းတော့ မင်းကို မေးကြည့် မယ်တဲ့။ မင်းဖုန်းနံပါတ် တောင်းသွားတယ်။ သူ ဖုန်း ဆက်မေးရင် မဟုတ်ဘူးဆို တာ ပြောလိုက်ဦး။ ခဏ နေရင် မင်းအဆောင်ကို လာခဲ့ မယ်။ ဒါပဲ’

‘နေဦး၊ ဖုန်းမချသေးနဲ့ ဦး။ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ဆော်အသစ်လေ မင်း သိ တယ်မဟုတ်လား။ မနက် အစောကြီးကွာ ငါ့ကို အရင် ဆော်နဲ့ ပြန်တွဲနေတယ်ထင် ပြီး ပြဿနာ လာရူာနေ တယ်။ ငါက မဟုတ်ဘူး ငြင်းတော့ မင်းကို မေးကြည့် မယ်တဲ့။ မင်းဖုန်းနံပါတ် တောင်းသွားတယ်။ သူ ဖုန်း ဆက်မေးရင် မဟုတ်ဘူးဆို တာ ပြောလိုက်ဦး။ ခဏ နေရင် မင်းအဆောင်ကို လာခဲ့ မယ်။ ဒါပဲ’

‘အေး၊ ငါစောင့်နေ မယ်။ ဒါပဲ’

‘နေဦး၊ ဖုန်းမချသေးနဲ့ ဦး။ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ဆော်အသစ်လေ မင်း သိ တယ်မဟုတ်လား။ မနက် အစောကြီးကွာ ငါ့ကို အရင် ဆော်နဲ့ ပြန်တွဲနေတယ်ထင် ပြီး ပြဿနာ လာရူာနေ တယ်။ ငါက မဟုတ်ဘူး ငြင်းတော့ မင်းကို မေးကြည့် မယ်တဲ့။ မင်းဖုန်းနံပါတ် တောင်းသွားတယ်။ သူ ဖုန်း ဆက်မေးရင် မဟုတ်ဘူးဆို တာ ပြောလိုက်ဦး။ ခဏ နေရင် မင်းအဆောင်ကို လာခဲ့ မယ်။ ဒါပဲ’

စစ်ပိုင်က သူ့ဆီမှ စကားပြန်ကို နားမထောင်ဘဲ ဖုန်းချသွားသည်။

□

‘တီ...တီ...’

အဆောင် အနောက် ဘက်ရေချိုးကန်၌ သူ ရေချိုး နေစဉ် အဆောင်အရှေ့မှ ကား ဟွန်းတီးသံ ကြားရသည်။

‘မင်းရဲ့ချစ်သူ လာပြီ ထင်တယ်’

ရေအတူချိုးနေသည့် အဆောင်မှ သူငယ်ချင်းက သူ့ကို စစ်ပိုင်နှင့် စ၊သည်။

‘ဟာကွာ...မင်းကလဲ စ၊စရာရှားလို့’

‘စ၊တာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ရောင်။ မင်းတို့နှစ် ယောက်က အမြဲတမ်း တပူး တွဲတွဲမို့ ပြောနေတာ။ အဟိ’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ စစ်ပိုင်ကြားသွားမှ လက်သီး စာ မိနေဦးမယ်’

‘ဟား ဟား၊ ကဲကဲ မြန်မြန်ကြပါ။ ဟိုက ရွှေစိတ် တော် ညှိနေပါမယ်၊ ဟား ဟား’

ရေချိုးတာ လက်စ သတ်၊ ရေလဲပူဆိုး အမြန်လဲ ပြီး အဆောင်အရှေ့ အမြန် ထွက်လာမိသည်။ စစ်ပိုင်က ကားအရှေ့ခန်းထဲ ကနေ လက်ပြသည်။

‘အေး စစ်ပိုင်၊ ခဏ နော်’

စစ်ပိုင်က ခေါင်းတစ် ချက် ညှိတ်ပြသော်လည်း စစ်ပိုင်၏ မျက်ဝန်းတွေက အထက်ပိုင်းတွင် ဗလာကျင်း နေသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သာ ငေးမောနေသည်။

‘ဟေ့ ဘာငေးနေတာ လဲ’

သူ အော်လိုက်မှ စစ်ပိုင် က-

‘ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ သွား အင်္ကျီမြန်မြန်လဲခဲ့။ မင်းကို စောင့်ရတာ ငါ့ကောင် မလေးကို စောင့်ရတာထက် တောင် ကြာတယ်’

‘အေးပါကွ။ သုံးမိနစ်ပဲ စောင့်’

အဆောင် အပေါ်ထပ် အမြန်ပြေးတက်ပြီး သူ့အဝတ် လဲရသည်။ သူတို့အဆောင် အရှေ့တွင် စစ်ပိုင်ကို အကြာ ကြီးရပ်မနေစေချင်။ အဆောင် ကျောင်းသားများ၏ လှောင် ပြုံးတွေကို စစ်ပိုင်မြင်သွား မှာ သူ စိုးရိမ်မိသည်။

စစ်ပိုင်၏ ကားထဲ ဝင် လိုက်သည်နှင့် မန္တလေး၏ အပူချိန်က သူ့ကို နှုတ်ဆတ် သွားသည်။

‘အား... အေးလိုက် တာကွာ။ အဲကွန်းလျှော့ပါ ဦး’

‘အပြင်မှာ ဒီလောက် ပူနေတာ၊ ဒီလောက် အတော် ပါပဲကွ’

စစ်ပိုင်က စကားပြော ရင်း ကား စ၊မောင်းသည့် သူနှင့် စစ်ပိုင်က ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်သော် လည်း တွေ့ဆုံချိန် တစ်နှစ် အတွင်း ငယ်ပေါင်းတွေထဲ ရင်းနှီးတွယ်တာသွားကြသည့် စစ်ပိုင်၏ဘဝက လက်ညှိုး ညွှန်ရာ ရေဖြစ်သည့် ဦးမောင် ရွှေမင်းသား ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ဘဝက စစ်ပိုင်နှင့် သူ ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ သူ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှ မန္တလေး မြို့ပေါ်သို့ လာရောက် အလုပ်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည့် သူနှင့်စစ်ပိုင် စတင်တွေ့ဆုံ

အလည်း သူ့အလုပ်လုပ်
သည့် ဖုန်းဆိုင်တွင်ဖြစ်သည်။

စစ်ပိုင်က ကောင်မလေးတွေ
ထည့်လဲတွဲသည်။ စစ်ပိုင်
၏ အကျင့်တစ်ခုက ကောင်
မလေးတွေနှင့် ချစ်သူဖြစ်လျှင်
အနီးဆက်တစ်လုံး လက်
ဆောင်ဝယ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။
သူ့အလုပ်လုပ်နေသည့်ဆိုင်
တွင် စစ်ပိုင်တို့စုံတွဲ ဖုန်းလာ
ဝယ်ကြသည်။ လူကြားထဲ
တွင် စစ်ပိုင်၏ ကောင်မလေး
အသံက ဘေးလူတွေ အမြင်
တတ်စရာကောင်းလောက်
အောင်ပင် ချွံ့နေသည်။

‘မောင်...၊ ဝတ်ရည်
ကလေး မောင့်ဖုန်းဆိုင်တူပဲ
ဆိုချင်တယ်။ iPhone ပဲ
ယူမယ်နော်။ မောင့်ကို သိပ်
ချစ်တာပဲ။ သိလား’

စစ်ပိုင်က သူ့ကို ဟန်း
ဆက်တွေ ထုတ်ပြခိုင်းသည်။
ဝတ်ရည်ဆိုသည့် မိန်းမက
ဈေးအကြီးဆုံး အမျိုးအစား
ကိုသာ ယူပြီး စစ်ပိုင်၏
လက်ကို နှမ်းလိုက်သေးသည်။
သူတောင် ရှက်ပြီး မျက်နှာလွှဲ
လိုက်ရသည်။ စစ်ပိုင်၏
မျက်လုံးများက သူ့မျက်နှာ
နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
နေရာလပ်မကျန် လိုက်ကြည့်
နေသည်။

‘ဟဲ့ဘက်ကောင်တာ
မှာ ငွေရှင်းပေးပါဗျ’

သူက အဲဒီလို စကားဆို
တော့ စစ်ပိုင်တို့ စုံတွဲနှင့်
သူတို့ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းတချို့က
ရယ်ကြသည်။

‘ဆောရီ : ဆောရီ’
လရောင်က အလုပ်ဝင်တာ
နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးလို့
ဆရာကို မသိတာပါ’

သူတို့ဆိုင်၏ မန်နေဂျာ

မလတ်က စကားဆိုမှ စစ်ပိုင်
က သူ့အလုပ်လုပ်နေသည့်
ဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်မှန်း သူ သိရ
သည်။

‘ရတယ်မလတ်၊ ကျွန်
တော်လည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်
နေတာနဲ့ ဒီဆိုင်ခွဲကို မရောက်
တာကြာပြီလေ။ အစစအရာရာ
အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘အဆင်ပြေပါတယ်
ဆရာ’

စစ်ပိုင်က မန်နေဂျာ
မလတ်နှင့် စကားပြောပြီး သူ
ဘက်လှည့်လာသည်။

‘မင်း ဘာနဲ့ကျောင်းပြီး
ထားလဲ၊ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်း
လား’

‘Chemistryနဲ့ ပြီးထား
တာပါဆရာ၊ ကွန်ပျူတာ
ဘောစစ်တက်ထားပါတယ်’

စစ်ပိုင်က ခေါင်း
တညိတ်တညိတ်လုပ်ပြီး မန်နေ
ဂျာ မလတ်ဘက်သို့ လှည့်
ကာ-

‘ဟုတ်ပြီ။ မလတ် သူ
လုပ်ပုံကိုပုံကို ကျွန်တော်
သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော်
ရုံးခန်းထဲ ကွန်ပျူတာကိုင်ဖို့
လူလိုနေလို့ သူ့ကိုခေါ်သွား
ရင် အဆင်ပြေမလား’

‘ပြေပါတယ်ဆရာ’

ဒီလိုနှင့် သူက စစ်ပိုင်
၏ လက်စွဲတော် ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ စစ်ပိုင်၏ ကောင်မ
လေးတွေ အထင်လွှဲရလောက်
အောင်ပင် စစ်ပိုင်သွားသည့်
နေရာတိုင်း သူ လိုက်ရသည်။
စစ်ပိုင်က သူ့ကို အလုပ်ရှင်နှင့်
အလုပ်သမား ဆက်ဆံရေးမျိုး
တစ်ခါမှ မဆက်ဆံခဲ့။ ညီ
အစ်ကိုအရင်းလို သူငယ်ချင်း
လိုသာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။
အစပိုင်းတွင် အလုပ်ရှင်ကို

‘မင်းနဲ့ငါနဲ့’ စကားလုံးတွေ
သုံးပြီး ပြောရတာ ကြောက်
ရွံ့နေ၍ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဟူ
သော နာမ်စားများဖြင့် ပြော
သော်လည်း စစ်ပိုင်က ‘မင်း
နဲ့ ငါနဲ့’လို့သာ ပြောခိုင်း
သည်။ အနေကြာလာသော်
သူနှင့်စစ်ပိုင်က ငယ်ပေါင်း
ရင်းချာတွေလို ဖြစ်သွားကြ
သည်။ စစ်ပိုင်၏ ဘေးက
ကောင်မလေးတွေ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း
သူနှင့်စစ်ပိုင်တို့၏ သံယော
ဇဉ်က ပိုမိုခိုင်မာလာခဲ့သည်။
တစ်ခါတလေ စစ်ပိုင်က သူ
ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသော
အကြည့်များ၏ အောက်တွင်
သူရင်တွေ တိတ်တခိုး ခုန်ဖူး
သည်။

‘ဟေ့ရောင်။ ဘုရား
ရောက်ပြီ။ ဘာတွေ တွေးနေ
တာလဲ’

စစ်ပိုင်က သူ့အနားနား
ကပ်အော်မှ သူ၏ အတွေးစ
တို့ ပြတ်တောက်သွားသည်။
ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်း-

‘မင်း မြာပွေတဲ
အကြောင်းတွေနေတာ။
တစ်လ သုံးယောက်လောက်
ပြောင်းနေတာ အံ့ဩတယ်။
အတည်တကျ တစ်ယောက်ပဲ
တွဲပါလား’

စစ်ပိုင်က သက်ပြင်း
တစ်ချက်ကို လေးပင်စွာ မှုတ်
ထုတ်သည်။

‘ငါလည်း အဲဒီလို
မျက်နှာ မများချင်ပါဘူး။
သူတို့ကမှ ငါ့ကို တကယ်
မချစ်တာ။ သူတို့ချစ်တာ ငွေ
လေ၊ ငါ့ ရုပ်ရည်မဟုတ်ဘူး’
စကားတပြောပြောနှင့်
ပန်းသည်တွေနား ရောက်လာ

တော့ စစ်ပိုင်က ပန်းနှစ်စည်း
ဝယ်သည်။

‘အောင်မယ်၊ မင်းက
ပြောရတယ်ရှိသေး။ မင်းက
ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချော၊ မင်းဘက်
ကသာ ဖြတ်ပစ်နေတာ
မဟုတ်လား’

‘မ င်း မ သိ’ ဘူး
လရောင်။ သူတို့ ငါ့ကိုတွဲတာ
ငွေတစ်ခုတည်းအတွက်ပဲ။
သူတို့ဆီက အချစ်ဆိုတာကို
ငါတစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး။ ငါ့
ကို တကယ်ချစ်မယ့် မိန်း
ကလေးမျိုး ငါမျှော်လင့်နေပါ
တယ်ကွာ’

စစ်ပိုင်၏ မျက်ဝန်းတွေ
က ဆွေးမြည့်စွာနှင့် ဘုရား
ဝန်းထဲက အတွဲတွေကို ငေး
ကြည့်နေသည်။ သူနှင့်စစ်ပိုင်
လမ်းယှဉ်လျှောက်စဉ် လက်
ဖရိုးချင်း ထိမိသွားသည်။
သူ၏ရင်ထဲ ဓာတ်လိုက်သလို
တုန်ခါသွားပြီး ရင်ခုန်သံတွေ
မြန်လာသည်။ သူရင်ခုန်တာ
ကိုသာ စစ်ပိုင်၏ ကောင်
မလေးတွေ သိသွားလျှင် သူ
ကို ဘယ်လိုပြောကြ မည်
မသိ။

‘ဒါနဲ့၊ မနက်က မင်း
ကောင်မလေး ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်
သေးတယ်။ မင်းနဲ့ငါ့ကို ရိုး
ရော ရိုးကြလားတဲ့’

စစ်ပိုင်၏ ခြေလှမ်းတွေ
က ရပ်တန့်သွားသည်။ စစ်
ပိုင်၏ မျက်ဝန်းတွေက မှုန်
မှိုင်းနေသည်။

‘ဟား...ဟား...’
ဧကရီက အဲဒီလို ပြောတယ်
ပေါ့။ အေးလေ၊ သူထင်မယ်
ဆိုလည်း ထင်ချင်စရာကိုး။
ဟား...ဟား...’

စစ်ပိုင်၏ ရယ်သံတွေ
က နာကျင်ပြီး အသက်သံအ

သည်။

‘မဟုတ်တာကွာ၊ လာဘုရားကန်တော့ပြီး ခရေပြင်ကောက်ရအောင်’

‘မင်းနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ဒီကိုလာခဲ့တာ’

သူနှင့်စစ်ပိုင် အတူသောက်နေကျ အအေးဆိုင်တွင် အအေးသောက်နေစဉ် စစ်ပိုင်က ထူးဆန်းစွာ စကားဆိုသည်။

‘အလဲ့၊ ပြောမယ့်စကားသာ ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်ကောင်မလေးကို သဘောကျ ပြန်ပြီလဲ’

စစ်ပိုင်က ကားလမ်းပေါ်ကို ငေးနေရာမှ သူ့မျက်ဝန်းကို တည့်တည့်ကြည့်လာသည်။

‘ငါ လက်ထပ်တော့မယ် လရောင်’

သူ့ပါးစပ်က တဟားဟားနှင့် အသံထွက်ပြီး ရယ်မောမိသည်။

‘အဝိုတွေကွာ။ ကောင်မလေးအသစ်ရတိုင်း ဒီစကားကို မင်းပြောနေကျပဲ’

စစ်ပိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

‘ဒီတစ်ခါအတည်။ စံပယ်က ငါ့ကို တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကွ။ သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်နေတာလို့လည်း ငါ့ဘက်က ခံစားရတယ်။ ငါလည်း သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်’

စစ်ပိုင်က သူ့ကို နောက်နေတာဟု သူထင်သည်။ သို့သော် စစ်ပိုင်၏ စကားများက ပြတ်သားပြီး စစ်ပိုင်၏ မျက်ဝန်းများက တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။ စစ်ပိုင်က

တကယ်ချစ်ရမည့်သူ တွေ့ပြီး လက်ထပ်တော့မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက လက်ခံလိုက်တော့သူရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားမှုက တိုးဝင်လာသည်။ သူ့ရင်တွေ ပူလောင်လာသည်။ ရေခဲရေကို မော့သောက်လိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ အပူတွေသာ ထပ်ဆင့်တိုးလာသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မင်း လက်မထပ်ရဘူး စစ်ပိုင်’

သူ့စကားသံက အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားသည်။ စစ်ပိုင်က သူ့ကို ထူးဆန်းစွာကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါမင်းကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ’

သူ၏စကားအဆုံးတွင် စစ်ပိုင်၏ မျက်ဝန်းတွေက ပြူးကျယ်ကုန်သည်။

‘ငါတကယ်ပြောတာ၊ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်’

‘မင်းရဲ့ နေလားလရောင်၊ မင်းကိုပေးထားတဲ့ အခွင့်အရေးကို အခွင့်အရေးယူတာလား။ တောက်...’

‘မဟုတ်ဘူးစစ်ပိုင်၊ သဘာဝကို မလွန်ဆန်ချင်ပါနဲ့။ ငါ မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူလက်တွဲပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ကြရအောင်။ ငါ မင်းကို တကယ်ချစ်မိနေတာ မေစစ်ပိုင်’

စစ်ပိုင်က အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာပြီး မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လာသည်။

‘မင်းပါးစပ်က နောက်ထပ် မေစစ်ပိုင်ဆိုတဲ့နာမည်ထွက်ရဲထွက်ကြည့်စမ်း၊ မင်းနဲ့ ငါရဲ့ ခင်မင်မှုက ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ်။

မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်းလရောင်၊ ခပ်ညံ့ညံ့ဇာတ်ကားတွေထဲကလို လင်ယူသားမွေး လုပ်လိုက်တာနဲ့ ငါက မိန်းမစိတ် ပြန်ဝင်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးအားလုံး ဖောက်ထုတ်ကြည့်၊ မိန်းမစိတ်ဆိုတာ တစ်စက်မှ မရှိဘူး။ မင်းသိထားဖို့က စစ်ပိုင်ဆိုတဲ့ ငါက မိန်းမခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အကျဉ်းချခံ ထားရတဲ့ ယောက်ျားစစ်စစ်ပဲ’

စစ်ပိုင်၏ စကားသံက ကျယ်လောင်သွား၍ ဘေးအနီးနားပိုင်းများ၌ ထိုင်နေသော လူများက လှည့်ကြည့်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ ဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ သူရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ အားလုံးကို ဖွင့်ချလိုက်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ငါ့ကို ခိုးခိုးကြည့်နေတဲ့ မင်းမျက်ဝန်းတွေကို မလိမ်ချင်ပါနဲ့စစ်ပိုင်။ မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့်ပဲ ငါရင်ခုန်တတ်ခဲ့တာ’

စစ်ပိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းခါယမ်းသည်။

‘မင်း အထင်လွဲနေပြီလရောင်။ ငါ မင်းကို ခိုးကြည့်တယ်ဆိုတာလည်း မှန်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကျနေတယ်ဆိုတာလည်း မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အချစ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ မပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အရာတွေ အားလုံး

က မင်းမှာ ရှိနေတာ။ ငါ့ဘဝမှာ အလိုချင်ဆုံးဆုက မင်းလို ယောက်ျားပီသတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ခုံညားတဲ့ မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ပုံပဲ’

စစ်ပိုင်၏ စကားအဆုံးတွင် သူ့ဘက်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင်ကို ရော့ခရသွားသည်။ အဲဒါဆို သူ့ဘက်ကပဲ လွဲမှားစွာ ရင်ခုန်ခဲ့တာပေါ့။

‘မင်းနဲ့ငါ အရင်လိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် နေကြရအောင်လရောင်’

ခေါင်းညှိတ်မိလိုက်သလား၊ ခေါင်းခါမိလိုက်သလား သူ သတိမထားမီးသူရင်ထဲ အရာအားလုံးက ပျောက်ဆုံးနေသလို ခံစားရသည်။ အချစ်စစ်တိုင်းက ဖြူစင်တယ်ဆိုလျှင် သဘာဝကပဲ မှားနေသလား။ သူမဝခွဲတတ်။

‘မင်းက ငါ့အတွက် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါလရောင်။ မင်းနဲ့ငါရဲ့ ခင်မင်မှုကို မပျက်စီးစေချင်ဘူး။ မင်းနဲ့ငါ အရင်လိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် နေကြရအောင်ပါ’

စစ်ပိုင်က စကားပြောရင်း ညာလက်ကို သူ့ခေါက်လှမ်းလှမ်းလာသည်။ သူ့လက်ကို ပြန်လည် ကမ်းလှမ်းရမှာလား၊ မကမ်းလှမ်းရဘူးလား သူ ခဏတော့တွေဝေသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်မိသွားသော စစ်ပိုင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးအတွက် သူ့အချစ်တွေကို စတေးလိုက်ရုံမှတစ်ပါး...

တစ်ပိုင်း(ဆေး-မန်း)

အမျက်နှလုံး(၉၉)မှ...

အတူတကွ၊ ပိုက်ဆံတစ်ပဲက
တော့ တန်ပါတယ်ဟာ

ထောက်ခံသူ အမျိုး
သမီးရှိလာတာကြောင့် အမျိုး
သမီးတွေ ကြည့်ရမယ့် ရုံဝင်
ခေါက်ကို တစ်ယောက်ဝင်
အစ်ယောက်ထွက်နဲ့ အတော့်
တို အလုပ်ဖြစ်သွားတယ်။
ပြန်ထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီး
တိုင်းရဲ့ မျက်နှာတွေဟာ
လည်း ပြုံးလို့ ရှင်လို့ ဒါပေမဲ့
အမျိုးသမီး ဝင်ရမယ့် ရုံဝင်
ခေါက်မှာသာ အဝင်အထွက်
နဲ့ပေမဲ့ တိုင်စကုတ်မင်းသား
ခင်မောင်ရင်ထက် ချောတဲ့လူ
ဆိုတဲ့ အမျိုးသားတွေအတွက်
ရုံဝင်ခေါက်မှာ တစ်ယောက်မှ
အေးဦးမပေါက်သေးဘူး။ ဝင်
ကြည့်ကြဖို့ ဆော်ဩရတဲ့ ရုံ
ဝင်ခေါက်စောင့်လူကောင် အသံ
တွေပြောနေပြီ။ ယောက်ျား
တွေဆိုတာ အရာတစ်ခုကို
မိန်းမသားတွေလောက် ယုံ
လွယ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ဝင်ကြည့်ဖို့ မကြည့်ဖို့ ချိန်
ဆနေကြသလို အလိမ်ခံရရင်
လည်း အရှက်ရမှာကို မလို
လားကြဘူးလေ။ အဲသလို
တောင်တောင်ဤဤ စဉ်းစား
ပြီး ချီတုချတု ဖြစ်နေကြတဲ့
ယောက်ျားတွေထဲမှာ ဓားကြီး
ထွယ်ပြီး ခါးထောက်ရပ်ကြည့်
နေတဲ့ လူမိုက်ကြီးထွန်းမောင်
လည်းပါတာပေါ့။ ထွန်း
မောင်ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်
တွေထဲမှာ သံသယတွေ အိုင်
ခဲ့နေတယ်။ သူ့ နောက်လိုက်
ဖြစ်တဲ့ သောင်းဌေးတို့
ကာလသားအုပ်စုကလည်း
ဒီလူတွေပရိသတ်ကို လိမ်စား
တယ်ဆိုရင်တော့ လူမိုက်
ထွန်းမောင်လက်ချက်နဲ့ နာ
တော့မှာပဲလို့ တွေးနေကြ

ငါ့နာမည်
လူမိုက်
ထွန်းမောင်
ဓားပြ
တိုက်တယ်
လူလည်း
သတ်တယ်
ဒါပေမဲ့
သူများကို
တစ်ခါမှ
မလိမ်ခဲ့ဘူး
အခု
မင်းတို့
ငါ့ကို
လိမ်ရင်တော့
ဟောဒီဓားက
ဝက်မရွေးဘူးမှတ်

တယ်။ မနေ့ညက မျက်
လှည့်ဆရာလည်း ပရိသတ်
ကို လိမ်စားတာပေါ့လို့ ထွန်း
မောင်လက်ချက်နဲ့ ညတွင်း
ချင်း ထွက်ပြေးရပြီးပြီ။
သောင်းဌေးတို့ ကာလသား
အုပ်စုဟာ သူကြီး ခိုင်းလို့သာ
ထွန်းမောင်နောက်က လိုက်
နေရပေမဲ့ လူမိုက်တွေမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ သာမန်ရွာသား
တွေဆိုတော့ ထွန်းမောင်လို
လက်ရဲဇက်ရဲ မဟုတ်ဘူး
လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး
ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထွန်းမောင်ကို
လေးစားတာတော့ အမှန်ပဲ။
အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ လူ

အများစုကို လိမ်တာ ညာတာ
ကို မှန်းတဲ့ လူမိုက်လို့ သူကိုယ်
တိုင်လည်း သူများကို မလိမ်
တဲ့သူမို့လို့။
'ဟိတ်ကောင်တွေ...'
'ဗျာ... ကိုကြီး ထွန်း
မောင်'
ရုတ်တရက် လူမိုက်
ထွန်းမောင်ဆီက အသံကျယ်
ကျယ်လောင်လောင်ထွက်လာ
တာနဲ့ သောင်းဌေးတို့ ကာလ
သားတွေ ပျာပျာသလဲ ထူး
လိုက်တယ်။
'မင်းတို့ ဒီရုံပေါက်က
နေ စောင့်နေကြ၊ ငါ ရုံထဲကို
ဝင်ကြည့်မယ်။ ဒီကောင်တွေ
ကလီကမာလုပ်ပြီး လိမ်
တယ်ဆိုရင်တော့ ရုံကို မီး
တိုက်ပြီးသာ မှတ်တော့'
အဲသလိုပြောပြီး ထွန်း
မောင် ရုံစောင့်တဲ့လူရဲ့ လက်
ထဲကို ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ခပ်
ဆတ်ဆတ်ထည့်ပေးပြီး-
'ငါ့နာမည် လူမိုက်
ထွန်းမောင်။ ဓားပြတိုက်
တယ်၊ လူလည်းသတ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ သူများကို တစ်ခါမှ
မလိမ်ခဲ့ဘူး။ အခု မင်းတို့ ငါ့
ကို လိမ်ရင်တော့ ဟောဒီ ဓား
က ဇက်မရွေးဘူးမှတ်'
ရုံပေါက်စောင့်တဲ့ လူကို
အဲသလို ကြိမ်းဝါးပြီး အထဲ
ကို ဝင်သွားတယ်။ ရုံပေါက်
ဝမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ထွန်းမောင်
နောက်လိုက် ကာလသားတွေ
ခမျာလည်း ထွန်းမောင် ပြန်
ထွက်လာရင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့
ထွက်လာမလဲ၊ အာဠာဝက
စိတ် ပူးပြီးတော့များ ထွက်
လာမလားဆိုတဲ့ ပူပန်စိတ်
ကလေးတွေ တထင့်ထင့်နဲ့၊
သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး ထွန်း
မောင် ပြန်ထွက်လာတယ်။

သောင်းဌေးတို့အုပ်စု ထွန်း
မောင်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်။
အရပ်ဆုံးပြီး အကျည်းတန်နေ
တဲ့ လူမိုက် ထွန်းမောင်ရဲ့
မျက်နှာပေါ်မှာ တစ်ခါမှမတွေ့
ခဲ့ဖူးတဲ့အပြုံးတစ်ပွင့်က ဘီလူး
ပန်းပန်းလာသလိုမျိုး တွေ့လိုက်
ရလို့။ ရုံပြင် ရောက်လာတဲ့
ထွန်းမောင်က-
'ဟီးဟီး... ဟုတ်
တယ် သောင်းဌေး။ ခင်မောင်
ရင်ထက်ချောတယ်ကွ။ မင်း
ဝင်ကြည့်ရင် ကြည့်လိုက်
လေ၊ ပြီးရင် ပွဲခင်း အနောက်
ဘက်ကို လိုက်ခဲ့တော့'
ထွန်းမောင်လို လူမိုက်
တစ်ယောက်က ထောက်ခံနေ
မှတော့ သောင်းဌေး ရုံထဲကို
ဝင်လိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့
ကာလသားတချို့နဲ့ ထွန်း
မောင်ကတော့ ပွဲခင်းဘက်ကို
ထွက်သွားတယ်။ မကြာခင်
သောင်းဌေး ရုံထဲကနေ ပြန်
ထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့
သောင်းဌေးမျက်နှာပေါ်မှာ
သူများတွေလို ဘာအပြုံးမှ
မတွေ့ရဘူး။ သေချာကြည့်
ရင် သောင်းဌေးမျက်နှာဟာ
တစ်ခုခုကို မကျေနပ်တဲ့မျက်
နှာ။ သူ မကျေနပ်တာက ဒီပွဲ
ကို ပြစားတဲ့ ရုံက လူတွေကို
လည်း မဟုတ်ဘူး။ သောင်း
ဌေးကိုယ်တိုင် ကလည်း
ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို မကျေ
နပ်တာဆိုတာကို ဖွင့်ပြောဖြစ်
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သောင်း
ဌေး ရုံထဲဝင်ကြည့်တော့ ရုံ
ထဲမှာ ကိုယ်လုံးအိမ်မှန်ကြီး
တစ်ချပ် ထောင်ပြထားတာ
က လွဲလို့ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး
လေ...။

မောင်သစ်လိုဦး

၁။

သူ့ကို ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်က
'ပါကင်ဌေး'လို့ ကွယ်ရာမှာ
ခေါ်ကြတယ်။ 'ပါကင်'ဆိုလို့
တလွဲမထင်ပါနဲ့။

သူ့ နာမည်ရင်းက ဒေါ်ငွေဌေးပါ။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်မဆို
ပစ္စည်းကို ရောင်စုံစက္ကနဲ့ ပါကင်ထုပ်ပြီး
လက်ဖွဲ့လို့ နာမည်ပြောင် ခေါ်ကြတာပါ။
ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်က မန္တလေးအရှေ့ဘက်
ဆင်ခြေဖုံးက ရတနာစု ရပ်ကွက်ပါ။
အိမ်ခြေ ၂၀၀ ကျော် ရှိတယ်။ ဝန်ထမ်း၊
ပင်စင်စား အနည်းငယ်သာရှိပြီး
အများစုက လက်လုပ်လက်စား
အခြေခံလူတန်းစားတွေ များတယ်။
သာရေးနာရေးဆို တတ်အားသမျှ
ကူညီကြတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုရင်
သတို့သားဘက်က ဖိတ်ရင်၊
ရင်းနှီးရင် ငွေလက်ဖွဲ့ကြတယ်။
သတို့သား မိဘတွေက မင်္ဂလာစရိတ်
ကုန်ကျရတာကိုး။ သတို့သမီးနဲ့
ရင်းနှီးရင်တော့ ပစ္စည်းကို

ဒေါ်ငွေဌေး
ကတော့
ဘယ်ဘက်က

ဖိတ်ဖိတ်

ပါကင်ထုပ်ပဲ

လက်ဖွဲ့တာ

ဆိုတော့

သားရှင်

မိဘတွေက

သိပ်မကျေနပ်

ကြဘူး

သူ့သား

မင်္ဂလာဆောင်လည်း

'ပါကင်'ထုပ်ပဲ

လက်ဖွဲ့မယ်လို့

ကြိုမ်းထား

ကြတယ်

ပါကင်ထုပ်ပြီး လက်ဖွဲ့ကြ
တယ်။ ပစ္စည်းက သတို့သား
နဲ့ သတို့သမီး ရတာကိုး။
ဒါက ရပ်ကွက်ထုံးစံလို ဖြစ်
နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ငွေဌေးက
တော့ ဘယ်ဘက်ကဖိတ်မိဘ
ပါကင်ထုပ်ပဲ လက်ဖွဲ့တာဆို
တော့ သားရှင် မိဘတွေက
သိပ် မကျေနပ်ကြဘူး။ သူ့
သား မင်္ဂလာဆောင်လည်း
'ပါကင်'ထုပ်ပဲ လက်ဖွဲ့မယ်
လို့ ကြိုမ်းထားကြတယ်။

တခြား မကြည့်နဲ့၊ ကျုပ်
နဲ့ ဒေါ်ငွေဌေးက အိမ်နီးချင်း
မုဆိုးမချင်း၊ သားတစ်ယောက်
ချင်းလည်း အတူတူ။ သူ့
အတူ လာအတူ၊ ဆိုးတိုင်ထင်
ကောင်းတိုင်ပင်။ ဒါတောင်
ကျုပ်သား မင်္ဂလာဆောင်မှာ
တိုက်ပန်းကန်ပြား ၂ ချပ်နဲ့
ဇွန်းခက်ရင်း ၂ စုံပါတဲ့ လင်

ပြတင် ပုံစံ

မင်းတင်ထွန်း

ဆောင်ပစ္စည်းကတ်ကို ရောင်
စုံစက္ကနဲ့ပါကင်ထုပ်ပြီး လက်
ဖွဲ့တာ။

ကျုပ်လည်း မနေနိုင်
လို့-

‘မငွေဌေးရယ် ရှင့်မလဲ
မင်္ဂလာဆောင်ဆိုရင် ပါကင်
ထုပ်ကလွဲပြီး လက်မဖွဲ့တတ်
ဘူးလား’

လို့ အငေါ်တူးစကား
ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့
ဒေါ်ငွေဌေးက-

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မအေး
ကြည်ရဲ့၊ ကျွန်မက ကလေး
တွေ အိမ်ထောင်ဦးမှာ လိုတဲ့
ပစ္စည်းတွေ လက်ဖွဲ့တာလေ။
ဘာလဲ ဖန်းကန်ပြားတွေ များ
နေလို့လား။ ဒါဆိုရင် ထမင်း
အုပ်နဲ့ လာလဲလေ’လို့ ပြော
တယ်။ မခက်လား။

ဒေါ်ငွေဌေးက မရှိတာ
လည်းမဟုတ်ဘူး။ ရပ်ကွက်
ထဲမှာ စတိုးဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။
သူ့ဆိုင်ကပစ္စည်းလက်ဖွဲ့တာ။

ဒါကြောင့် ကျုပ်က
လည်း သူ့သား အေးထွန်း
မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် ပြန်
လက်ဖွဲ့ဖို့ သူ့လက်ဖွဲ့ထားတဲ့
‘ပါကင်ထုပ်’ကို သိမ်းထား
တယ်။

□

၂။

အေးထွန်း မင်္ဂလာ
ဆောင်တော့မယ်ဆိုတော့
တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပျော်သွား
ကြတယ်။ သိမ်းထားကြတဲ့
ပါကင်ထုပ်တွေကို ထုတ်ထား
ကြတယ်။ ပြန်လက်ဖွဲ့ဖို့လေ။

ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေး
က မန္တလေးက မဟုတ်ဘူး၊
မက္ကရာနယ် ဧရာဝတီမြစ်ရိုး
ကျွန်းထဲကတဲ့။ အေးထွန်းနဲ့
ရတနာပုံတက္ကသိုလ် အတူ

အေးထွန်း
မင်္ဂလာဆောင်
တော့မယ်
ဆိုတော့
တစ်ရပ်ကွက်လုံး
ပျော်သွားကြတယ်
သိမ်းထားကြတဲ့
ပါကင်ထုပ်တွေကို
ထုတ်ထား
ကြတယ်
ပြန်လက်ဖွဲ့ဖို့လေ

တက်ကြတာတဲ့။ ဘွဲ့ပြီးလို့
ယူကြမှာတဲ့။

‘ဒါဆိုရင် နေ့စပ်ပွဲ သွား
ရဦးမှာပေါ့’

ကျုပ်က မေးလိုက်
တယ်။

‘မနေ့က မဟာသီအဖေ
ကိုကြီးညို အိမ်လာသွား
တယ်။ ကလေးတွေ ကို
မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ လာပြော
တာ။ ကျွန်မက နေ့စပ်ပွဲ လုပ်
ပေးရဦးမလားဆိုတော့ မလုပ်
ပါနဲ့၊ ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ်တဲ့။
လူကြီးတွေ သဘောတူနေ
တာပဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပဲ တန်း
ဆောင်ပေးရအောင်ဆိုပြီး မင်္ဂ
လာရက် သတ်မှတ်ပေးသွား
တယ်။ သူ အကုန်လုံး စီစဉ်

ထားပါ့မယ်။ ကုန်ကျငွေ
လည်း စိုက်ထားပါ့မယ်။
မင်္ဂလာရက်မတိုင်မီ တစ်ရက်
အလိုသာ လာခဲ့ပါလို့ ပြော
သွားတယ်’

‘ဘာကျွေးမှာလဲ’

‘ကိုကြီးညိုက သူတို့ဆီ
က ထမင်းပဲ ကျွေးတယ်တဲ့။
မတတ်နိုင်ရင် အသားကိုသား
ပြွမ်းကျွေးပါ။ တတ်နိုင်ရင်
ဒယ်ကြီးချက် ကျွေးပါတဲ့’

‘ဒယ်ကြီးချက်ဆို ကုန်
မှာပေါ့’

‘မကုန်ပါဘူး၊ သူတို့
နတ်ရွာကုန်းက အိမ်ခြေငါး
ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိတာတဲ့’

‘ဒါဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲ
လည်း မင်္ဂလာထပ်ဆောင်
ပေါ့’

ကျုပ်က သွေးတိုးစမ်း
မေးလိုက်တယ်။

‘အောင်မယ်လေး...
မအေးကြည်ရယ်၊ ရပ်ကွက်
ထဲ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ပါကင်
ထုပ်ပဲ များများရမှာပေါ့။ ရွာ
မှာ မင်္ဂလာဆောင်ရင် လက်ဖွဲ့
က ပိုက်ဆံတင်ရတာ မဟုတ်
ဘူး။ အမျိုးအရင်းတွေက
လယ်တို့၊ ကုန်းတို့၊ ယာတို့၊
နွားတို့၊ လှည်းတို့လက်ဖွဲ့တာ’

ဒေါ်ငွေဌေးက ကြား
သလို ပြောတော့ ကျုပ်မှာ
နားကြားပြင်းကတ်မိတယ်။
ရပ်ကွက်ထဲမှာ မင်္ဂလာ
မဆောင်ဘူးဆိုတော့ ပါကင်
ထုပ် တေးထားသူတွေ ငုတ်
တုတ် မေ့ရောပေါ့။

□

၃။

ဖိတ်စာကို အိမ်နီးချင်း
၁၀ အိမ်၊ ၁၅ အိမ်လောက်
တော့ ဖိတ်တယ်။ တစ်နေ့
လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသူတွေမို့

၂ ရက်လောက် အလုပ်ပျက်
မခံနိုင်လို့ မလိုက်နိုင်ကြဘူး။

‘မလိုက်တော့ပါဘူး
ဒေါ်ငွေဌေးရယ်၊ အပြန်ကျမှ
ပဲ လက်ဖွဲ့ပါ့မယ်’လို့ ပြော
ကြတယ်။ အပြန်ကျရင်
ပါကင်ထုပ်တွေ လက်ဖွဲ့မှာ
သေချာတယ်။

ကျုပ်က တော့
မကောင်းတတ်လို့ လိုက်
တယ်။ ပါကင်ထုပ်ပဲ လက်ဖွဲ့
ဖို့ အိတ်ထဲထည့်ယူသွားတယ်။

ကားက ရပ်ကွက်ထဲက
ကိုကျော်လေးရဲ့ လိုက်ထရပ်
ကားကို ငှားတယ်။ သွားမှာ
က ဒေါ်ငွေဌေးတို့ သားအိမ်
ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ဒေါ်ငွေဌေး
က လက်ဖွဲ့ခံထိုင်ဖို့ ဖိတ်လာ
တဲ့ လူပျိုခေါင်း ချစ်ဆောင်
ရယ်ပဲ ပါတယ်။

အေးထွန်းနဲ့ ချစ်ဆောင်
က ကားရှေ့ခေါင်းမှာ ထိုင်
တယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဒေါ်ငွေဌေးက
ကားနောက်ခန်းမှာထိုင်တယ်။

နေ့လယ်ကျမှ ကား
ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

‘မငွေဌေးကလည်း ငှာ
လေး ဒီလောက်ပါတာ နေ့
ဘီလူးကားလောက်ငှား ငြီး
တာပဲ’

ကျုပ်က ပြောလိုက်
တယ်။

‘မအေးကြည် ဘာသိ
လို့လဲ၊ အပြန်ကျရင် သင်္တံ
သမီးလည်း ခေါ်ခွဲဦးမယ်။
လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း
တင်ရဦးမယ်လေ’

ဒေါ်ငွေဌေးက ပြုံးရင်း
ပြီး ပြောတယ်။

တစ်လမ်းလုံး ဒေါ်ငွေ
ဌေးက စကားတွေ စောင်း
ပြောလာတယ်။ ရယ်ခေါ်
ပျော်နေပုံရတယ်။

မတ္တရာရောက်တော့
ထိပ်ဖက်ရည် ဝင်သောက်
ကြတယ်။ စားရင်းသောက်
ရင်း ဒေါ်ငွေဌေးက ကျုပ်
နဲ့-

‘မောင်ချစ်ဆောင်နဲ့
အတူ မအေးကြည်လည်း
ထက်ဖွဲ့နဲ့ ထိုင်ပေးနော်။
အဲဒါကြီးညှိက ငွေရော၊ လက်
ဖွဲ့ဝှည်းရော ကျွန်မကို အား
ထုံး သိမ်းသွားပါလို့ ပြော
ထားတယ်’လို့ ပြောတယ်။

‘ရပါတယ်၊ ဒါဆိုရင်
ထက်ဖက်ရည်နဲ့ မရဘူး။
နုနုတိပါ မှာစားမယ်’လို့
ကျုပ်ကပြောပြီး မုန့်မှာတယ်။
‘စားပါ...စားပါ’

ဒေါ်ငွေဌေးက မချီသွား
ပြောတယ်။

စားသောက်ပြီးလို့ ငွေ
ဌေးမယ်လုပ်မှ ဒေါ်ငွေဌေးက
သူ့အိတ်ထဲရှာရင်း-

‘ဟောတော့...ပိုက်ဆံ
အိတ် မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ’လို့ ပြော
တယ်။ ကျုပ်က-

‘ဘယ်မေ့ကျန်ခဲ့တာ
ထဲ’လို့ မေးလိုက်တယ်။

‘အိမ်ပေါ့၊ မနေ့ညက
ငွေသုံးသိန်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ
ထည့်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်
ထားအိပ်ခဲ့တာ။ မနက်ကျ
တော့ အဝတ်အိတ်ထဲထည့်ဖို့
မေ့သွားတယ်။ အိမ်ပြန်ယူမှ
ဖြစ်မှာ’

‘မင်္ဂလာပွဲ သွားတယ်ဆို
တာ နောက်ပြန် မလှည့်
ကောင်းဘူးတဲ့ မငွေဌေးရဲ့
ကျုပ်က ကြားဖူးနားဝ
ကောင်း ပြောလိုက်တယ်။

‘မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး
အေးကြည်ရဲ့၊ မင်္ဂလာပွဲပြီး
ရင် ကုန်ကျငွေ ရှင်းပေးရဦး
မှာလေ’

ရပ်ကွက်ထဲ
မင်္ဂလာဆောင်ရင်
ပါကင်ထုပ်ပဲ
များများရမှာပေါ့
ရွာမှာ
မင်္ဂလာဆောင်ရင်
လက်ဖွဲ့က
ပိုက်ဆံတင်
ရတာ
မဟုတ်ဘူး
အမျိုးအရင်းတွေက
လယ်တို့
ကုန်းတို့
ယာတို့
ရွာတို့
လှည်းတို့
လက်ဖွဲ့တို့

ဒေါ်ငွေဌေးက စိုးရိမ်သံ
နဲ့ ပြောတယ်။

‘ဒါတော့ မပူနဲ့၊ ဒေါ်ငွေ
ဌေး ကုန်ကျငွေကို လက်ဖွဲ့
ငွေထဲက ရှင်းလိုက်ရင် ရပါ
တယ်’

ကိုချစ်ဆောင်က ပြော
လိုက်သည်။ ကိုချစ်ဆောင်က
ရပ်ကွက်ထဲက မင်္ဂလာဆောင်
တိုင်း လက်ဖွဲ့နဲ့ ထိုင်နေကျ
ဖြစ်တယ်။

‘ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊
ကဲ သွားစို့’

ဒေါ်ငွေဌေးက ပျော်
သွားပြီး နေရာက ထလိုက်
တယ်။

‘သွားလို့ မဖြစ်သေး
ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဘယ်

လိုရှင်းမှာလဲ’
ကျုပ်က မေးလိုက်
တယ်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ အေး
ထွန်း မင်းမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်
လောက်ပါလဲ’

ဒေါ်ငွေဌေးက သူ့သား
ကို မေးလိုက်တယ်။

‘မပါဘူးအေး၊ မနေ့ည
က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘက်
ချလာနိုင် လုပ်လိုက်လို့ ကုန်
သွားပြီအေး’

အေးထွန်းက တိုးတိုး
ပြောတယ်။

‘ဘဲသားဟင်းချက်
တာနဲ့ ဒီလောက် ကုန်သလား
ဟဲ့’

ဒေါ်ငွေဌေးက သူ့သား
ဆူတော့ အေးထွန်းက ပြုံးစိ
စိ ဖြစ်သွားတယ်။

‘ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊
အနောက်တိုင်းစတိုင် ကိုယ်
စားတာ ကိုယ်ချင်းကြရ
အောင်’

ကားသမား ကိုကျော်
လေးက သူ့အတွက်သူ ရှင်း
ပြီးကားဆီ ထွက်သွားတယ်။

‘ကျွန်တော်ကတော့
ဒေါ်ငွေဌေးက လက်ဖွဲ့နဲ့ထိုင်
ဖို့ ဖိတ်လာလို့ ပိုက်ဆံ မပါ
ဘူး’

ကိုချစ်ဆောင်က ပြော
ပြီး ခေါင်းပွတ် ထွက်သွား
တယ်။ အေးထွန်းကလည်း
မယောင်မလည် လိုက်သွား
တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဒေါ်ငွေဌေး
နဲ့ ကျုပ်ပဲ ကျန်တယ်။ စားပွဲ
ထိုးလေးက ငွေယူဖို့ အနား
မှာ စောင့်နေတယ်။

‘မအေးကြည် ရှင်မှာ
ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါလဲ’

ဒေါ်ငွေဌေးက ကျုပ်ကို
ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

‘ငါးထောင် ပါတယ်’
‘လက်ဖွဲ့ဖို့ မဟုတ်လား၊
အခုကတည်းက လက်ဖွဲ့
လိုက်လေ...ပေး...’

ဒေါ်ငွေဌေးကလည်း
လက်ဖြန့်တောင်းတယ်။
ကျုပ်မှာ အဖြေရ ကျပ်သွား
တယ်။ လက်ဖွဲ့မှာက သူ
လက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ပါကင်ထုပ်။
အဝတ်အိတ်ထဲမှာ ပါတယ်။
ငွေက လိုလိုပိုပို ယူလာတာ။

‘ကဲပါ မအေးကြည်
ရယ် ခရီးဖင့်ပါတယ်။ မြန်
မြန်ပေးစမ်းပါ၊ ရှင်က လက်
ဖွဲ့နဲ့ ထိုင်မှာပဲ စာရင်းမှတ်
လိုက်ပေါ့’

ကျုပ်က ဒေါ်ငွေဌေးကို
မပေးချင် ပေးချင်နဲ့ ငွေ၅၀၀၀
ထုတ်ပေးလိုက်ရတယ်။
လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ခရီး
ဆက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဆို
ပါကင်ထုပ် လက်မဖွဲ့ရတော့
ဘူး။ ဟူး...။

□ ၄။

မတ္တရာကနေ မြောက်
ဘက် ကားလမ်းအတိုင်း
ဆက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ရက်
ကန်းစင်တောင် ရောက်တော့
မြေနီလမ်းအတိုင်း ကားကို
အနောက်ဘက် မောင်းခဲ့ကြ
တယ်။

မြစ်ရိုးရောက်တော့ ကူး
တို့ဆိပ်တစ်ခုကို တွေ့တယ်။
စိုက်ခင်းတွေနဲ့ စိမ်းစိုနေတဲ့
မြေနုကျွန်းကြီးကိုလည်း
လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ကျွန်းထဲ
မှာ ခြေတံရှည်အိမ်တွေ၊ ရွာ
တွေ မြင်နေရတယ်။

ကျွန်းထဲကို ကားနဲ့
တိုက်ရိုက်သွားလို့ မရဘူး။
တံတား မရှိဘူး၊ လူတွေက
လှေနဲ့ ကူးကြတယ်။

ကယ်၊ လှည်း၊ ထော်လာဂျီ
နဲ့ ကားကတော့ သမ္ဗန်ပေါ်
တင်ပြီး ကူးကြတယ်။ ကူးခ
၁၀၀၀ ပေးရတယ်။

‘ကိုကျော်လေး သမ္ဗန်ခ
စိုက်ထားဦးနော်’

ဒေါ်ငွေဌေးက မျက်နှာ
ချိုသွေး ပြောတယ်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ရပါ
တယ်၊ လက်ဖွဲ့စာရင်းထဲ
ထည့်လိုက်မလေ’

ကိုကျော်လေးက ရယ်
ပြီး ပြောတယ်။

‘အောင်မယ် ဘယ်ရ
မလဲ၊ ကျွန်မက ကားကို
တစ်ရက်ငါးသောင်း အကျန်
ပေး ငှားခဲ့ရတာ။ လက်ဖွဲ့ငွေ
က တစ်သောင်းလောက်
တော့ ထည့်မှပေါ့’

ဒေါ်ငွေဌေးက ပြုံးတူး
ပျာတာနဲ့ ပြောတယ်။

‘အဲဒါတော့ အိမ်က
မိန်းမနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမှာ။ မိန်းမ
က ပြောတယ်၊ ဒေါ်ငွေဌေး
သား မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်ရင်
ပါကင်ထုပ် လက်ဖွဲ့ဖို့ လုပ်
ထားတယ်တဲ့’

ကိုကျော်လေးက ကွမ်း
ဝါးရင်းနဲ့ ဗလုံးမထွေး ပြော
တယ်။ ဒေါ်ငွေဌေး မျက်နှာ
မဲ့ သွားတယ်။ ကျုပ်က
ကျိတ်ပြီး ရယ်တယ်။

ကျွန်းထဲရောက်တော့
လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း
ကားကို မောင်းခဲ့ကြတယ်။
ကျွန်းပေါ်မှာ လှည်းထက်
ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ထော်လာဂျီ
တွေက သွားလာနေကြတာ
များတယ်။

ရွာဆိုပေမဲ့ အိမ်ခြေ ၅၀
လောက် စုဖွဲ့နေကြတယ်။
တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာလည်း
အလှမ်း သိပ်မဝေးဘူး။ အသံ

‘မလိုက်တော့ပါဘူး
ဒေါ်ငွေဌေးရယ်
အပြန်ကျမှပဲ
လက်ဖွဲ့ပါမယ်’လို့
ပြောကြတယ်
အပြန်ကျရင်
ပါကင်ထုပ်တွေ
လက်ဖွဲ့မှာ
သေချာတယ်
ကျုပ်ကတော့
မကောင်းတတ်လို့
လိုက်တယ်
ပါကင်ထုပ်ပဲ
လက်ဖွဲ့ဖို့
အိတ်ထဲ
ထည့်ယူသွားတယ်

ချဲ့စက်ကဖွင့်တဲ့ တွံတေး
သိန်းတန် သီချင်းလည်း ကူး
တို့ဆိပ်ကတည်းက ကြားနေ
ရတယ်။ ရွာ ၃ ရွာကျော်
တော့ နတ်ရွာကုန်းကို ရောက်
တယ်။

ကားက ဝင်းကျယ်ထဲ
ဝင်ခဲ့တယ်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်
အိမ်ကြီးဘေးမှာ မင်္ဂလာ
မဏ္ဍပ်ထိုးထားတယ်။မဏ္ဍပ်
ထိပ်ကနေ အသံချဲ့စက် ဖွင့်
နေတယ်။ မဏ္ဍပ်ဘေးမှာ
ထမင်းရုံ ၂ ရုံ ဆောက်ထား
တယ်။

ကားရပ်တော့ အသား
ညိုညိုချောချော ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ကားနား ပြေး
လာပြီး ကြိုတယ်။

‘အဲဒါ ကျွန်မချွေးမ
မဟာသီတဲ’

ဒေါ်ငွေဌေးက ကျုပ်ကို
ပြောတယ်။ ကားပေါ်က
ဆင်းလိုက်ကြတယ်။

မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ဆတ်တွန့်
တွေ၊ ဘောလုံးတွေ ချိတ်ဆွဲ
နေကြတယ်။ ထမင်းရုံဘေး
မှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ထမင်း
ချက်နေကြတယ်။ ထမင်းရုံ
ထဲမှာထမင်းစားနေကြတယ်။

‘အမေ အိမ်ပေါ်ခဏ
နားကြပါဦးလား၊ နောက်မှ
ထမင်းစားကြတာပေါ့’

မဟာသီက ဒေါ်ငွေဌေး
နား လာပြီး ပြောတယ်။

‘ထမင်းကျွေးနေတာ
လား’

ဒေါ်ငွေဌေးက ထမင်းရုံ
ဘက် ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

‘ဟုတ်တယ် အမေ၊
လာရောက် ကူညီကြတဲ့ သူ
တွေကို ကျွေးတာ’ မဟာသီ
က ဖြေတယ်။

‘ထမင်းရုံက နှစ်ရုံ
တောင်နော်’

ကျုပ်က စပ်စုလိုက်
တယ်။

‘ဟုတ်တယ် အဒေါ်၊
တစ်ရုံက ရွာအတွက်၊ တစ်ရုံ
က အခြားရွာတွေ အတွက်
လေ’

မဟာသီက ဖြေတယ်။
ကျုပ်တို့ မဟာသီနောက်ကနေ
အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့ကြတယ်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ပြတင်း
ပေါက်နား သင်ဖြူနဲ့ ခေါင်း
အုံး ခင်းထားတယ်။ ခန်းမ
အလယ်မှာ ထမင်းစားပွဲဝိုင်း
ကြီး ချထားတယ်။ စားပွဲ
ပေါ်မှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊
လက်ဖက်၊ မုန့်ပေါက်ကြော်၊
မုန့်ဆီကြော်၊ မုန့်လက်ကောက်

ကြော်၊ ငှက်ပျောထုပ်၊ ငှက်
ပျောသီး၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်တို့
နဲ့ ပြည့်နေတယ်။

‘အမေ...အမောပြေ
သုံးဆောင်ပါဦး’

မဟာသီက ပြောတော့
အားလုံး စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝိုင်း
ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ အားရ
ပါးရ ယူစားကြတယ်။

ခဏနေတော့ အသား
မည်းမည်း လူတစ်ယောက်
အိမ်ပေါ် တက်လာတယ်။

‘ကိုကြီးညို အလုပ်များ
နေတာလား’

ဒေါ်ငွေဌေးက မေး
လိုက်တယ်။

‘ဟုတ်ပဗျာ၊ သမီး
မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတော့ ဟာ
ကွက်မရှိအောင်လို့ နေရာ
တကာ လိုက်ကွပ်ကဲနေရ
တာ။ နောက်ပြီး ကျုပ်သား
အကြီးကောင်က ဖားကန့်၊
အလတ်ကောင်က မိုးကုတ်၊
သမီး အကြီးက စင်ကာပူ
ရောက်နေကြတော့ ကျုပ်မှာ
ကိုယ်ခွဲ မရှိဘူးလေ’

ဦးကြီးညိုက အာလာ
သလွှာပစကား ပြောပြီး အိမ်
ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။

မိုက်တင်းတော့ သင်
ဖြူပေါ်မှာ ခဏလုံကြတယ်။
ကျုပ် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား
တယ်။ မဟာသီက ထမင်း
စားဖို့ လာခေါ်မှ နိုးတယ်။
အောက်ကို ဆင်းခဲ့ကြတယ်။

ထမင်းက အသား
သားပြမ်း၊ ငှက်ပျောဖူးသုပ်၊
ငရုတ်ကြော်တောင့်နဲ့ စား
တော့ မြိန်လှတယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့
ဒေါ်ငွေဌေးက အိမ်ပေါ်
တက်သွားတယ်။ ကျုပ်
ကိုချစ်ဆောင်က မျက်ပြာ

ဘက် ရောက်သွားတယ်။
သားဟင်းတွေ ချက်ပြီးပြီ။
အိမ်နီးကြီး ၂၀ စာလောက်
ချက်ထားတာ။

‘အိမ်ခြေ ငါးဆယ်
သောက် ကျွေးမှာ ဟင်းက
ဒီလောက် ချက်ရသလား’
ကျုပ်က မနေနိုင်လို့
အနားက အမျိုးသားကြီး
တစ်ယောက်ကို မေးလိုက်
တယ်။

‘ဖိတ်တာက ဒီရွာတစ်
ခုတည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။
ကိုကြီးညိုက သူ့သမီးမင်္ဂလာ
ဆောင် စည်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်း
ဆံတစ်နယ်လုံး ဗျိုးဟစ်ထား
တာ။ ဒယ်နစ်ဆယ်တောင်
လောက်လောက်ဘူး။ ငါး
အယ်လောက် အရန် လုပ်ထား
ရတယ်’

လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်
တည်း မစပ်စုတော့ပါဘူး၊
အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။

‘မငွေငွေတော့ ပွဲပြီ၊
ထက်ဖွဲ့ငွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ
အများကြီးရမှာ’ လို့ ကျုပ်က
ဒေါ်ငွေငွေကို အားရဝမ်းသာ
ပြောလိုက်တယ်။ ဒေါ်ငွေငွေ
မျက်နှာကြီးက ပြုံးလို့။

၅။
မင်္ဂလာဆောင်က ၈၀
လေးလင်းကတည်းက စ၊
တယ်။ ထမင်းရုံကစည်လွန်း
လို့ အသံချဲ့စက်နဲ့ တားယူရ
တယ်။

လက်ဖွဲ့နဲ့မှာ ကိုချစ်
ဆောင်က ငွေစာရင်းကိုင်
တယ်။ ကျုပ်က ပစ္စည်း
စာရင်း ကိုင်တယ်။

‘ကျုပ်က...နစ်လုံး’
‘ငါက...လေးလုံး’
ပဲထုပ်လေးတွေ ကိုင်ပြီး

လက်ဖွဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်မှာ
အုံ့ညိုရင်းနဲ့ စာရင်းမှတ်နေ
ရတယ်။ လက်ဖွဲ့နဲ့နားမှာ
တောင်းလေးတွေ ချထား
တယ်။ တောင်းတွေထဲ တူ
ရာတူရာ ပဲထုပ်တွေ ထည့်
သွားကြတယ်။ ပဲကတော့ စုံ
တယ်။ မြေပဲ၊ မတ်ပဲ၊
ကုလားပဲ၊ ပဲကြား၊ ပဲကြီး၊
ပဲစိမ်းငုံ။

ဒေါ်ငွေငွေက ကျုပ်နား
ခဏလာရပ်တယ်။ မျက်နှာ
လေးက အိုနေရတယ်။
ကိုချစ်ဆောင်ဘက် သွား
တယ်။ အဲဒီမှာ လူရှင်းနေ
တယ်။ ဒေါ်ငွေငွေမျက်နှာ
ဆီးရွက်လောက်ပဲ မြင်ရတော့
တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်က
မနက်လင်းတော့ လူရှင်းပြီ။
စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ ငွေက
၁ သိန်း မပြည့်ဘူး။ ပဲတွေ
ကတော့ တော်တော်ရတယ်။
ဦးကြီးညိုက ပဲတွေကို ပိန်
အိတ်ထဲ ထည့်ခိုင်းနေတယ်။

ဦးကြီးညိုက ဒေါ်ငွေ
ငွေကို ကုန်ကျစာရင်း လာ
ပေးတယ်။ ၁၅ သိန်းကျော်
တယ်။ ဒေါ်ငွေငွေ မျက်နှာ
မနံ့ကျည်းရွက်လောက် ရှိ
တော့တယ်။

‘ဟို...ပိုက်ဆံအိတ်က
အိမ် မေ့လာခဲ့လို့ နောက်မှ
ရှင်းရင် ရမလား’

လို့ တုန်တုန်ယင်ယင်
မေးရှာတယ်။

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ နောက်
မှ ပေးပါ။ ကျုပ်က ကျုပ်
သမီး မင်္ဂလာပွဲ ဒီလိုစည်စည်
ကားကား ဖြစ်သွားတာကို
ဝမ်းသာနေတာ’

ဦးကြီးညိုက ဝမ်းသာ
ပေမဲ့ ဒေါ်ငွေငွေကတော့ ဝမ်း

ထဲမှာ ငိုရွှက်နေရပြီ။ သူ့ကို
ကြည့်ပြီး ကျုပ် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိတယ်။

‘ဟေ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း
တွေ အားလုံး ကားပေါ်တင်
ကြ’

ပဲအိတ်တွေကို ကားပေါ်
တင်ကြတယ်။

ပြန်ဖို့ ကားပေါ်တက်
ကြတယ်။ အေးထွန်းနဲ့
မဟသီက နေခဲ့ကြတယ်။
ကားစက်နိုးသွားမှ ဦးကြီးညို
က ပျာပျာသလဲနဲ့...

‘ဟို...ဟို...ဟို...
နေဦး...နေဦး...မဟသီ
အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတွေက လှမ်း
လက်ဖွဲ့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ကျန်သေးတယ်။ ဟဲ့...ယူခဲ့
ကြပါဟဲ့’ လို့ ပြောတယ်။

လူငယ် ၃ ယောက်က
အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေပြီး စက္ကူ
အညိုနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ပါကင်
ထုပ်ကြီး ၃ ထုပ် မှ၊သယ်
လာကြတယ်။ ကားပေါ် တင်
ပေးကြတယ်။

လမ်းရောက် တော့
ကျုပ်က-

‘မငွေငွေ ရှင်တော့ ပွဲ
ပြီ၊ ဖားကန်က ပို့တာဆိုတော့
ကျောက်စိမ်းတုံးနေမှာ။ တစ်
ထုပ်က မိုးကုတ်က ပို့တာ
ဆိုတော့ ပတ္တမြားနေမှာ။
ကျန်တစ်ထုပ်က စင်ကာပူက
ပို့တာဆိုတော့ စင်ကာပူဒေါ်
လာတွေ နေမှာ’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။
ပါကင်ထုပ်တွေ ကြည့်ရင်း
ဒေါ်ငွေငွေမျက်နှာ တဖြည်း
ဖြည်း ပြန်ပြည့်လာတယ်။

၆။
ဒေါ်ငွေငွေ အိမ်ရောက်
တော့ အိမ်နီးချင်းတွေက ဝိုင်း

ကြိုကြတယ်။
‘အိတ်တွေ အများကြီး
ပါလား’

‘ဟာ...ပါကင်ထုပ်
ကြီး သုံးထုပ်ရော’
တအံ့တသြ ဖြစ်နေကြ
တယ်။

‘ကဲ ကူချကြပါဦး’
ကျုပ်က ပြောမှပဲ အိတ်
တွေနဲ့ ပါကင်ထုပ်ကြီး ၃ ထုပ်
ကို ကားပေါ်ကနေ အိမ်ထဲ
ကူချကြတယ်။

‘ပါကင်ထုပ်ကြီးတွေ
က ဘာတွေတုံး’

သိချင်လို့ မေးကြ
တယ်။ ကျုပ်လည်း သိချင်
နေတယ်။ ဒေါ်ငွေငွေလည်း
သိချင်ပုံရတယ်။

ကိုချစ်ဆောင်က-

‘ပါကင်ထုပ်ကြီးတွေ
ဖြေလိုက်မယ်နော်’ လို့ ပြော
တော့ ဒေါ်ငွေငွေက ခေါင်း
ညိတ်ပြတယ်။

ကိုချစ်ဆောင်က ပထမ
ပါကင်ထုပ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်
တယ်။ ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်
ခါးတုံး။

‘ဟာ...’

ဒုတိယ ပါကင်ထုပ်ကို
ဆက်ဖွင့်တယ်။ ငရုတ်ဆုံနဲ့
ငရုတ်ကျည်ပွေ့။

‘ဟင်...’

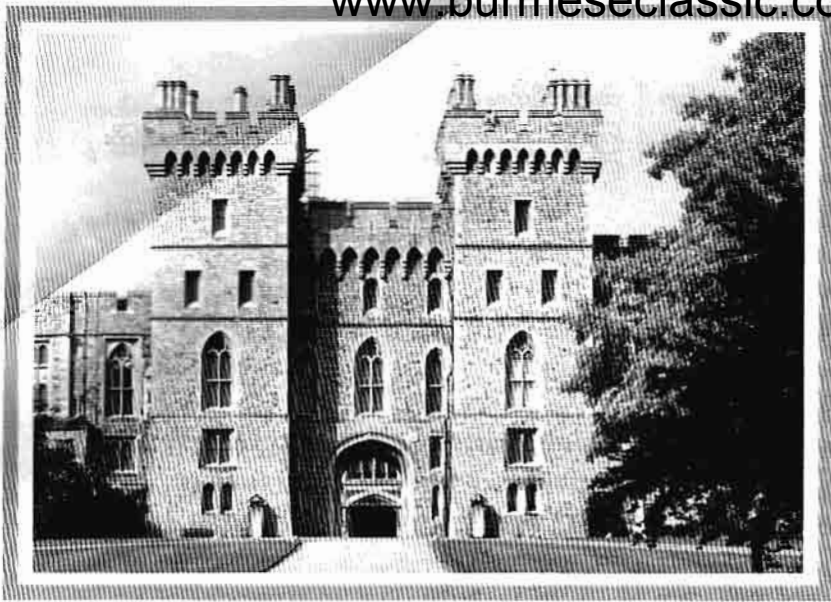
တတိယ ပါကင်ထုပ်
ကြီးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဓား
သွေးကျောက်နဲ့ ဓားမတို့။

‘အို...’

အားလုံး ပါးစပ်
အဟောင်းသား၊ မျက်လုံး
အပြူးသားတွေ ဖြစ်သွားကြ
တယ်။

ဒီအထဲမှာ ပါကင်ငွေ
က အဆိုးဆုံး။

မင်းတင်ထွတ်

ဝင်ဆာရဲတိုက်မှ
ဗြိတိသျှတော်ဝင်
ပရဟိတသားများ
မောင်သနိုးဆွေ၊ ထားစထီ၊

စာရေးသူအနေဖြင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားသောအခါ သမိုင်းသမားပီပီ ဗက်ကင်ဟန်နန်းတော်ကြီးသို့လည်းကောင်း၊ ဝိတိုရိယနှင့် အဲလဘက်ပြတိုက်သို့လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှ တော်ဝင်ရတနာများ ပြသထားရာ လန်ဒန်မျှော်စင်သို့လည်းကောင်း၊ ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးသို့လည်းကောင်း အလေးဂရုဖြင့် သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။

ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးကို နံနက်ပိုင်းတွင် သွားရောက်ခဲ့ရာ စာရေးသူတို့ကား သည် ပြောင်ချောလျက်ရှိသော ကတ္တရာလမ်းပေါ် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည့် လန်ဒန်မြို့ပြ ရောက်လာသည်နှင့် ခင်းများ၊ နွားစားကျက်များ၊ ယာတောများ၊ သစ်ပင်အုပ်များကို မြင်စပြုသည်။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အိမ်အုံ အိမ်ဟောင်းကြီးများမှာ စာရေးသူတို့ကား ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။

ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးသည် လန်ဒန်မြို့မှ မိုင် ၂၀ ကွာဝေးပြီး ရှေးပဝေသီကပင် ဗြိတိသျှတော်ဝင် မိသားစုများ နွေရာသီခံနန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး

ဝင်ဆာရဲတိုက်ကို ခရစ်နှစ် ၁၀၇၈ ခုနှစ် ခန့်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘုရင်ကြီး ဝီလျံက တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ပထမ တည်ဆောက်စက ရဲတိုက်ကြီးကို သစ် သားနှင့် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ခရစ်နှစ် ၁၁၁၀ ပြည့်နှစ်ရောက်မှ ပထမမြောက် ဟင်နရီဘုရင်ကြီးသည် သစ်သားရဲတိုက် ကြီးကို ဖြိုဖျက်၍ ကျောက်သားဖြင့် လက်ရှိမြင်ရသည့်အတိုင်း တည်ဆောက် ခဲ့သည်။

စာရေးသူသည် ဝင်ဆာရဲတိုက်သို့ မသွားမီညက Andrew Duncan ရေး သည့် "The Reality of Monarchy" (ဘုရင်စနစ်၏အဖြစ်မှန်) စာအုပ်နှင့် စာရေးဆရာ ပီတာအန်ဒါဝုဒ် ရေးသော "Gazetteer of British Ghosts" (ဗြိတိသျှ နာနာဘာဝပြန်တမ်း) စာအုပ် တို့ကို ဖတ်ခဲ့သည်။

ထိုစာအုပ်များ၌ ဝင်ဆာရဲတိုက် ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော လက်ရှိ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘုရင်မကြီး၊ ညီမတော် မာဂရက်မင်းသမီးနှင့် မယ်တော် အဲလီ ဇာကင်မီဖုရားကြီး အပါအဝင် အခြား

ဧည့်သည်တော်ကြီးများကိုယ်တိုင် ဝင်ဆာရဲတိုက်တွင် နာနာဘာဝတို့ ကိုယ် ထင်ပြခြင်း၊ အသံဖြင့် ခြောက်လှန့်ခြင်း ကို ကြားရမြင်ရသည် ဆို၏။ နောက် ဆုံး၌ ဘုရင်မကြီးနှင့် တော်ဝင်အနွယ် တော်များသည် ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးနှင့် ဝင်ဆာသစ်တောတို့အား ပြည်သူတို့ အမြဲလေ့လာနိုင်ရန် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး တော်ဝင်မိသားစုများကမူ အခြားစံနန်း များသို့ ပြောင်းရွှေ့ စံနေခဲ့ကြသည်။ သို့ ဖြစ်၍ ရဲတိုက်ကြီးနှင့် သစ်တောတို့အား သက်ဆိုင်ရာမှ တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်ခဲ့ကြပြီး အများပြည်သူများအား အခကြေးငွေဖြင့် လေ့လာကြည့်ရှုခွင့် ပြုခဲ့သည်သာမက လာရောက်လေ့လာ သူများ တည်းခိုရန် ဝင်ဆာဟိုတယ် ဟူ၍ပင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါ သည်။

"Gazetteer of British Ghosts" (ဗြိတိသျှနာနာဘာဝပြန်တမ်း) စာအုပ်အရ ဝင်ဆာသစ်တောကြီး အတွင်း ထာဝစဉ် ခြောက်လှန့်နေသော ပရလောကသားမှာ ဒုတိယမြောက် ရစ်

ချက်ဒ်ဘုရင်၏ ညာလက်ရုံး မုဆိုးကြီး ဟာနီဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။ ဟာနီနှင့် ဘုရင်ကြီးတို့သည် ထိုဝင်ဆာသစ်တော အတွင်း အမဲလိုက်ကြလေ့ ရှိသည်။ မုဆိုးကြီး ဟာနီသည် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဝင်ဆာ သစ်တောကြီးအတွင်းရှိ အကြီးဆုံး ဝက် သစ်ချပင်ကြီး၌ ကြိုးဆွဲချ၍ သေဆုံးခဲ့ သည်ဟု မှတ်တမ်းများရှိ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ မုဆိုးကြီး ဟာနီသည် မြင်းနက်ကြီး စီး၍ ဝင်ဆာရဲတိုက်စောင့် စစ်သားများ ကို ခြောက်လှန့်လေ့ ရှိသည်။

ထိုမြင်းနက်ကြီး၏ မြင်းဟိုသံ၊ ခွာသံများနှင့်အတူ ဟာနီ၏ တောလိုက် ခွေးများ အူသံဟောသံ သံများကိုလည်း ကြားရသည်ဟု ဒေသခံ ကျေးလက်နေ သူများက ပြောကြသည်။ ဝင်ဆာ ရဲတိုက်၏ မှတ်တမ်းအရ ခရစ်နှစ် ၁၈၆၃ ခုနှစ် မိုးရာသီတွင် ပြင်းထန် သော လေမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သဖြင့် မုဆိုးကြီး ဟာနီ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးခဲ့ သော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှာ လဲကျသွား ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာတွင် ဝက်

သစ်ချ အသစ်တစ်ပင်ကို ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးက ပြန်လည် စိုက်ပျိုးခဲ့ သည် ဆို၏။ စာရေးသူတို့ သွားကြည့်ခဲ့ သော ဝင်ဆာသစ်တောကြီးအတွင်းရှိ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှာ မုဆိုးကြီး ဟာနီ ကြီးဆွဲချ သေဆုံးခဲ့သော ဝက်သစ်ချပင် ကြီး မဟုတ်ချေ။

ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီး၏ မှတ်တမ်း များနှင့် ထိုရဲတိုက်ကြီးအား အစဉ် အဆက် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရသူများ၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ထိုရဲတိုက်ကြီး တွင် ဗြိတိသျှ တော်ဝင်မိသားစုများကို မြှုပ်နှံထားသည့် သင်္ချိုင်းတော် ရှိသည်။ အုတ်ဂူပေါင်း ၂၅ ခုနဲ့ ရှိသည်ဆိုသည်။ ဗြိတိသျှ တော်ဝင်မိသားစုများ၏ ဝိညာဉ် များကို မြင်ခဲ့ရသူများတွင် ယခုလက်ရှိ ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီး ဒုတိယမြောက် အဲလိဇဘက်နှင့် ညီမတော် မာဂရက် မင်းသမီးတို့ ပါဝင်ပါသည်။ မာဂရက် မင်းသမီးသည် သူ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဖြစ်သော ပထမမြောက် အဲလိဇဘက် ဘုရင်မကြီးကို ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီး၏ စာကြည့်တိုက်တွင်လည်းကောင်း၊ စင်္ကြံ တွင်လည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ် မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့ရသည်ဟု ပြောသည်။ ပထမမြောက် အဲလိဇဘက် ဘုရင်မကြီး သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသမိုင်းတွင် လျှမ်း လျှမ်းတောက် ထင်ရှားခဲ့သော ဘုရင်မ ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ခရစ်နှစ် ၁၆၀၃ ခုနှစ်တွင် နတ်ရွာစံခဲ့သည်။

မာဂရက် မင်းသမီးအပြင် ဝင်ဆာ ရဲတိုက်တွင် လက်ထောက် အိမ်တော်ဝန် အဖြစ် ထမ်းဆောင်သူကလည်း ၁၇ ရာစု တော်ဝင်မိသားစုများထဲမှ အမျိုးသမီး တစ်ဦးအား စာကြည့်တိုက်အနီးတွင် နေ့လယ်နေ့ခင်း၌ မြင်ခဲ့ရသည် ဆို သည်။ ထိုအမျိုးသမီးနောက်သို့ လက် ထောက်အိမ်တော်ဝန်က လိုက်သွားခဲ့ သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးအနီး တိုးသွား သောအခါ ယင်းအမျိုးသမီးကြီးမှာ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ သည်ဟု ဆိုသည်။

မာဂရက် မင်းသမီးကဲ့သို့ပင် လက်

ရှိ အဲလိဇဘက် ဘုရင်မကြီးနှင့် မယ်တော် မိဖုရားကြီး(ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်၏ မိဖုရားကြီး)တို့သည် လည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ပြည်တွင်းစစ် ကာလ ပါလီမန်ဘက်တော်သားများက ဖမ်းဆီးရမိ၍ ခရစ်နှစ် ၁၆၄၉ ခုနှစ်တွင် ဦးခေါင်း ဖြတ်ခံရသော ပထမမြောက် ချားလ်ဘုရင်ကြီးကို ဝင်ဆာရဲတိုက် စာကြည့်ဆောင်တွင်လည်းကောင်း၊ မျှော်စင်ကြီးအနီး စင်္ကြံတွင်လည်း ကောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ကြရ သည်ဆို၏။ သူတို့ တွေ့ရသောသူမှာ ပထမမြောက် ချားလ်ဘုရင်ကြီးပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်း ရွေးမရအောင် တူသည် ဟု အခြား တော်ဝင်မိသားစုများအား ပြောပြခဲ့ကြကြောင်း သတင်းများ ထွက် ခဲ့သည်။

ဘုရင်မကြီး၏ မယ်တော် အဲလိ ဇဘက် မိဖုရားကြီးကမူ ဝင်ဆာရဲတိုက် တွင် စံတော်မူစဉ် တစ်ခါတစ်ရံ အိပ် မပျော်သည့် ညများတွင် မြင်းခွာသံများ၊ တောလိုက်ခွေးများ၏ ဟောင်သံ၊ အူသံ များကို ကြားခဲ့ရသည် ဆိုသည်။ ဤ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိဖုရားကြီးသည် အိမ်တော်လုံခြုံရေး တာဝန်ယူရသော လုံခြုံရေးအရာရှိများကို မေးမြန်းစုံစမ်း သောအခါ တာဝန်ရှိသူများအနေဖြင့် ထူးဆန်းသော မြင်းခွာသံများ၊ ခွေးအူသံ များကို သူတို့လည်း ကြားရကြောင်း ပြောပြခဲ့ကြသည် ဆိုပါသည်။

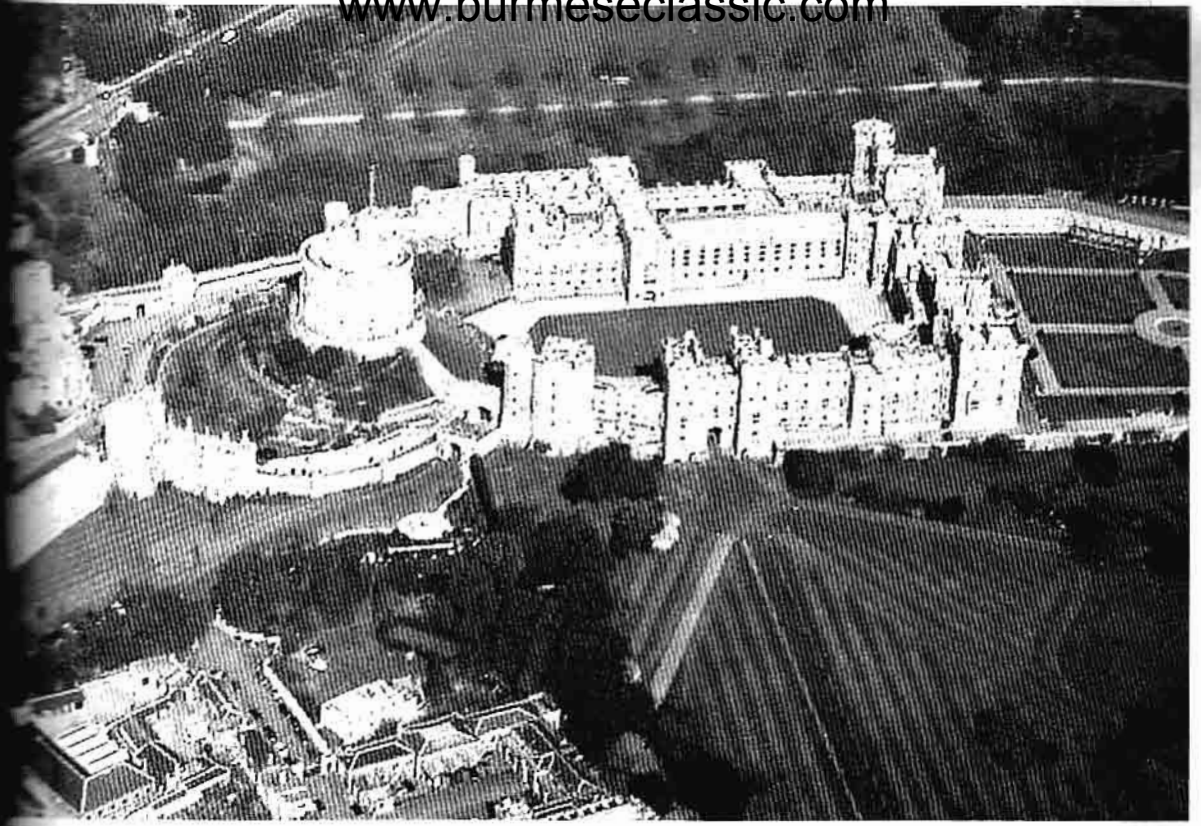
တစ်ခါတွင်မူ မာဂရက် မင်းသမီး သည် ခရစ်နှစ် ၁၈၂၀ ပြည့်နှစ်က စိတ် ပျံ့လွင့်သော ရောဂါဝေဒနာဖြင့် နတ်ရွာစံ ခဲ့ရသော တတိယမြောက် ဂျော့ဘုရင် ကြီးကို ရဲတိုက်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းနှင့် ဧည့်သည်တော်များ၏ အိပ်ခန်းများအနီး တွင် တွေ့လိုက်ရသည် ဆို၏။ အိမ် တော် အစေအပါး အမျိုးသမီးများနှင့် စားဖိုဆောင် တာဝန်ကို ယူကြရသော အစေအပါးများကလည်း တတိယ မြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီးကို ရဲတိုက်ကြီး ၏ မဟာလေကားနှင့် မျှော်စင်ကြီးများ အနီးတွင် သူဝတ်ဆင်ခဲ့သော ဝတ်စုံကို

ဆင်မြန်းထားပြီး နှုတ်မှလည်း အဓိပ္ပာယ် ဖော်မရသော စကားများ ပြောဆိုသွား သည်ကို မြင်တွေ့ ကြားသိရသည် ဆိုပါ သည်။

ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲတိုက် ကြီးမှ တာဝန်ရှိသူများကမူ အိမ်တော်မှ ဝန်ထမ်းများကို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုခဲ့သည်။ အစေအပါးများကို ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းများ၊ အစေ အပါးများက အမှန်တကယ် တွေ့ခဲ့သည် ဟု ထွက်ဆိုကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ထူးခြား ဖြစ်စဉ်များကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားခင်ကလည်း တွေ့ကြသည်ဟု သော သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရာ ထိုစဉ်က လန်ဒန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော "Psychic-News" (မနောစွမ်းအင် သတင်းစာကြီး)တွင် အကယ်တဝင့် နေ သား ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ပါ သည်။

ထိုအကြောင်းများကို စာရေးသူ သည် ဖတ်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ဝင်ဆာ ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း လိုက်လံကြည့်ရှုရာ

တွင် စိတ်ထဲမှ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ နှင့်ပင် လိုက်ကြည့်နေရသည်။ ပထမတွင် ဘုရားစာများ ရွတ်၍ သွားသည်။ အဖော်ပါသူက-

‘ခင်များရွတ်နေတဲ့ ဘုရားစာတွေကို ဒီအင်္ဂလိပ်သရဲတွေက ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ’

ဟု ပြော၍ ဆက်မရွတ်တော့ပါ။ အထူးသဖြင့် ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးမှတော်ဝင်သင်္ချိုင်းကို သွားကြည့်သောအခါတွင် ပို၍ ကြောက်ရွံ့မိပါသည်။ သင်္ချိုင်းသည် မြေပေါ်သင်္ချိုင်း မဟုတ်ပါ။ အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဆင်း၍ ဝင်သွားရပါသည်။ ထင်ထင်ရှားရှား ကြီး မြင်ရသည်မှာ ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးနှင့် ကြင်ရာတော် မင်းသားကြီးတို့၏ ဂူသင်္ချိုင်းတို့ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ပါသကဲ့သို့ အုတ်ဂူ ၂၅ ခုခန့် ရှိသည် ဆိုသည်ကိုပင် ရေတွက်မကြည့်မိတော့ပါ။ အထူးသဖြင့် သက်ရှိ အဲလိဘက် ဘုရင်မကြီး၏ ခမည်းတော် ဆွေမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီး၏ အုတ်ဂူ

ကို သွားကြည့်ချိန်က ဖြစ်သည်။ သူတို့ သင်္ချိုင်းများသည် များသောအားဖြင့် ကျောက်ဂူပေါ်တွင် ကျောက်သားဖြင့် အလောင်းအတိုင်း အိပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဌာန် ထုထားသည်က များပါသည်။ ယခင်က မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ သာလှနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ဒေါက်တာ သာလှသည် စာရေးသူတို့ကဲ့သို့ပင် ဝင်ဆာရဲတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ တော်ဝင်မိသားစု သင်္ချိုင်းတော်ကြီးကို သွားကြည့်ရာ ဆွေမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီးသည် လဲလျောင်းမနေဘဲ ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဆို၏။

ထိုသို့ ဖတ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် စာရေးသူသည် ဆွေမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကြီး၏ အုတ်ဂူကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် အနီးကပ် သွားကြည့်ခဲ့ရသည်။ ထိုသင်္ချိုင်း အဆောက်အအုံ အဝမှ တာဝန်ကျသူကို မေးကြည့်ရာ သူတစ်ခါမျှ

ခြောက်လှန့်မခံရဖူးကြောင်း၊ သို့သော် အခြားသူများသည် မကြာခဏ ဝင်ဆာသစ်တောဘက်မှ မြင်းခွာသံများ၊ လူအများ စုဝေး၍ တောခြောက်သည့် အသံများ၊ တောလိုက်ခွေးများ ဟောင်သံအသံများကို ကြားကြရသည်ဟု ပြောပြကြောင်း ဆိုပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ကိစ္စရပ်များသည် အချို့က သူပြောကိုယ်ပြော ကောလာဟလ သတင်းများဟုသာ ယူဆခဲ့ကြသည်။ သို့သော် စာရေးသူ အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် စာအုပ် ၂ အုပ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော လက်ရှိ တော်ဝင်မိသားစုများ၊ ဝင်ဆာရဲတိုက်မှ တာဝန်ရှိသူများက ထိုဖြစ်ရပ်များသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များသာ ဖြစ်ပါကြောင်း ပြောသည်ကို အတိအလင်း ရေးသားထားပါသည်။ မဟုတ်မူကား လက်ရှိ တော်ဝင်မိသားစုက ငြင်းဆိုပေလိမ့်မည်။

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်

အမှတ် ၃၁၊ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၅

 ရန် နံ မ ဂ င်း

အ ခန်း ဆက် ၀ ဩ ရည်

ဖောင်တည်

၁၁၀ ခြေအမြင့်တော့ ချိန်မပွင့်စမ်း

အားလုံး ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ။
အေးသာယာမြို့ထိပ်က
ကိုရွှေဗိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ထိုင်နေတဲ့သူတွေအားလုံး
ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းကြောင့်
ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။
‘ဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊
လုံကြပ်ကြီးပါ’ လို့ ဆိုသူဆို။
‘တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်တတ်တဲ့
ဒီကောင့်အကြောင်း သိလျက်သာနဲ့’
လို့ ပြောသူပြော။ ဒါပေမဲ့
‘ဟုတ်မယ် ထင်တယ်နော်၊
မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင်
ဖြသိန်းကိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တာ’
ဆိုတဲ့ ရွှေသာရွာသား

ငါ့အဖေ ငါ့အဖေ ညိုထွန်းလှ

စံပြည့်စုံကားကြောင့် စောစောက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အသံ
တွေ လျော့ကျသွားတယ်။ 'ဘယ်နှယ်မှာ အထင်တွေ စမောလ်
လိုက်ကြတာ။ မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး ပြော
လိုက်တာ။ မသေချာဘဲ ရှိပါ့မလား'။ ကိုမြသိန်းက လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေကြတဲ့သူတွေ အားလုံးကို ရေငိုက်ကြည့်
လိုက်ရင်း အသံမြင့် ပြောလိုက်တယ်။ သူ့စံက တိုက်ပွဲတစ်ရာ
မှာ အောင်ပွဲ သုံးလေးပွဲလောက် အနိုင်ရလာတဲ့ စစ်သူကြီး
လို ခါးမတ်မတ်နဲ့ ရင်ကော့နေတာကော။

တကယ့်ကို Breaking News ပေါ့။ ကိုမြသိန်း ထုတ်ပြန်
ကြေညာလိုက်တဲ့ အထူးသတင်းဟာ မီဒီယာပါးစပ်တွေက
တစ်ဆင့်ချက်ချင်းဆိုသလို အေးသာယာ တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွား
တယ်။ ဟိုး...အမြင့်ဆုံး နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကြီးရဲ့ လမ်း
ညွှန်ချက်နဲ့ ငွေတွင်းကုန်း မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းသား
၁၀၀ ဆုံမယ့် စာသင်ဆောင် ဆောက်ပေးမလို့တဲ့။ အဆောက်
အဦက သမံတလင်းခင်း၊ သွပ်မိုးနဲ့ကပ် အဆောက်အဦ၊
ငွတ်ရှယ်ပဲတဲ့။ ကဲ... ဒီထက်ထူးတာ ဘာရှိသေးလဲ။ အစက
တည်းက လေလုံးထွားထွားဆိုတော့ ကိုမြသိန်းရဲ့အသံက
အရင်ထက် ပိုပြီး ကျယ်တယ်တယ် ဖြစ်နေတာပေါ့။

'ဧမ္မုထိပ် နိမိတ်ထွန်း ဆိုသလိုပေါ့လေ။ ငွေတွင်းကုန်းဆို
တဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ ရွာကလည်း ဟိတ်ကြီးပါဘိသနဲ့။ အချိန်
တန်တော့ သိကြားမင်း ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာတင်းသလို
နိုင်ငံတော် လူကြီးမင်းများလည်း မနေသာတော့ဘဲ ကျုပ်တို့
ရွာကို မြှောက်စားကြရပေသကဲ့သို့အာ' ခပ်ကြွားကြွား စကားသံ
က အနားမှာရှိတဲ့သူတွေကို ကလိလိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်းပင်

**ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် အခေါ်လွှတ်လို့
ဒုန်းဒုန်းဒေါင်းဒေါင်း ဒါသံပေးပြီး ဆရာတော်ထံ
ပြေးရပြန်တယ်။ ဆရာတော်အဖို့ ကိုပြုသိန်းရဲ့
ထော်ဟာဂီက ပရုဒိုနီတူစွ ဟုတ္တကပေါ့လေ
အေးသာယာပဲသွားသွား၊ အနီးအနား
ရွာတွေပဲသွားသွား ထော်ဟာဂီ မရှိလို့မပြစ်**

ရွာသား လှဆောင် မနေနိုင်တော့ဘူး။

'မြသိန်းရာ တန်ရာတန်ရာစကား ကြည့်ပြောပါဟ၊ ရွာ
မူလတန်းကျောင်းလေး ဆောက်ပေးတာများ ဧမ္မုထိပ် နိမိတ်
တွေရော၊ သိကြားမင်း ပဏ္ဍုကမ္မလာတွေရော မဆိုင်လိုက်လေ
ဗျား'

အောင်သက်သက်နဲ့ လှမ်းခွပ်လိုက်တာကို မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေလိုက်တယ်။ အစကတည်းက တွေးပြီးသား။ သူတို့
အားလုံး ငွေတွင်းကုန်းရွာကို မနာလိုနေကြတာလေ။ တကယ်
တော့ အေးသာယာမြို့နယ်ထဲက ရွာတွေထဲမှာ ကြိဖန်ပြီး
ကံစမ်းမိပေါက်သွားတဲ့ ငွေတွင်းကုန်းရွာကို မနာလိုတာလည်း

မထူးဆန်းဘူး။ ရွာချင်းယှဉ်လိုက်ရင် ငွေတွင်းကုန်းက အစုတ်
ဆုံး အချာဆုံး။ အားလုံးရဲ့နောက်က ဘိတ်ချေး။ စီးပွားရေးက
လည်း မစွဲဘူး။ တစ်ရွာလုံး တောင်သူနဲ့ ထန်းတက်တဲ့ သူတွေ
ပဲရှိတာ။ တောင်သူက ကျောက်စရစ်မြေပေါ်မှာ ကျားကုတ်
ကျားခဲ စိုက်ရပျိုးရ၊ မိုးလေမမှန်ရင် မွတ်ကရော။ ရာသီဥတု
ဖောက်ပြန်ရင်တော့ ထန်းသမားရော တောင်သူရောပိုင်။ အဓွ
တကား ထိပ်ခေါင် ဖွတ်မင်းနောင် ကြွရောက်တော်မူတဲ့ကိန်း
ဆိုက်သွားတယ်။ သိတဲ့အတိုင်း ရာသီဥတုဆိုတာကလည်း
အစိုးရတာ မဟုတ်ဘူး။ သုံးလေးနှစ်မှာ တစ်ခါလောက်ပဲ
စိတ်ကောင်းဝင်တတ်တယ်။ ဒီတော့ ရာသီဥတုအပေါ် မှီခိုနေရ
သမျှ မွဲပြီးရင်းမွဲ၊ အဲဒါကို ရွာမှာမည်က ငွေတွင်းကုန်းတဲ့။
'အဆင်မပြေသာလည်း မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ရွာ နာမည်ကို

က စီးနေသာ။ သူ အိုးနဲ့သူဆန် တန်ဖို့လိုသာပေါ့ကွာ'

ခပ်မိမိပြောလိုက်တဲ့ ကြာကန်ရွာသား ရဲချိုရဲ့ စကားလုံး
တွေက ကိုမြသိန်း နံဘေးကို ပိသားလေးနဲ့ ဆောင့်ပစ်လိုက်
သလို ဖြစ်သွားတယ်။

'အဲမာ စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ ရဲချိုရာ၊ မင်းတို့ရွာထဲ
တော့ ဘာမို့လို့တဲ့'

ချက်ချင်း ပြန်ပက်လိုက်တော့ ရဲချို ငြိမ်ကျသွားတယ်။
ဟုတ်တယ်လေ၊ ရွာမှာမည်က ကြာကန်ဆိုပေမဲ့ ကြာပေါက်နဲ့
နေနေသာသာ ရေကန်တောင် တူတူတန်တန် မရှိတဲ့ဦး
ကိုမြသိန်းက ပြောရင်းနဲ့ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတဲ့
လှဆောင်ကို မျက်လုံးရွေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ လှဆောင်ရဲ့ ရွာ
နာမည်ကလည်း ကျွန်းပင်တဲ့။ ကဲ...စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း

ပါဗျာ။ ကျွန်းပင်မပြောနဲ့ သောင်
ပင်တောင် မရှိတဲ့ရွာက ဘယ်
နာကြောင့် ကျွန်းပင် ဖြစ်ရတာ
တဲ့။ အမှန်တော့ ကိုယ်အချင်း
ချင်း စာကြ နောက်ကြရင်း
ကလေးတွေလို စကားနိုင်လှနေ
ကြတာပါ။ တော်လှတဲ့၊ သင်္ကြံ
တန်းတဲ့၊ ရွှေနံ့သာတဲ့၊ အားလုံး
ရွာနဲ့ နာမည်နဲ့ မလိုက်အောင်

နာမည်စီးနေတဲ့ ရွာတွေချည်းပဲ။ အလို...ရွာတွေအကြောင်း
ပြောမှတော့ အေးသာယာကို ချန်ထားလို့ မဖြစ်ချေဘူး။
အညာဒေသရဲ့ မိုးခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်းဒေသထဲက အင်မတန်
ချောင်ကျလှတဲ့နေရာမှာ တည်ရှိနေတဲ့ အေးသာယာမြို့
တစ်မြို့လုံး မန်ကျည်း၊ ထနောင်းပင်လို အရိပ်ရသစ်ပင်တွေ
နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်။ နွေဆိုရင် အပူဒဏ်ကို ကော့
အောင် ခံရတယ်။ ပြီးတော့ ရေကလည်း ရှားလိုက်သေးတယ်။
အေးသာယာကို ရောက်တာနဲ့ မြို့ထိပ်က ရွှေကိုမလို၊ ငွေ
မလို၊ ရေကိုသာ လိုပါသည်လို့ ပြူးပြူးပြီပြီ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်
ဘုတ်ကြီးကို အရင်ဆုံး တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါ မလွဲစေအောင်

အနုပညာပညာ အေးသာယာပေါ့။

အေးသာယာမြို့နယ်ထဲက ငွေတွင်းကုန်းကို သွားချင်ရင် မြို့နဲ့ ခရိုင်မြို့ကြီးကို ဆက်ထားတဲ့ မော်တော်ကားလမ်းက ဆင်းပြီး တောလမ်းအတိုင်း လေးမိုင်လောက် သွားရတယ်။ တောလမ်းဆိုပေမဲ့ တောင်တောရယ် သာယာတဲ့ ရွှေခင်းတွေထဲမှာ ဖောက်လုပ်ထားတဲ့လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နံဘေးဝဲယာ တစ်လျှောက် ဖုန်အလူးလူး ပေနေတဲ့ နဘူးချုံတွေ၊ ဆူးလေပင်တွေ ဝန်းရံထားတဲ့ လှည်းလမ်းလေးပါ။ ကိုမြသိန်းက အဲဒီလမ်းပေါ်မှာ သူ့ရဲထော်လာဂျီကို တစ်ကောင်တည်းသော ခြင်္သေ့မာ မှတ်ယူပြီး ဖုန်းဖုန်းဖောင်းဖောင်း အသံပေး မောင်းနှင် လေ့ရှိတယ်။

ဆူးစည်းရိုးတွေနဲ့ ကာရံထားတဲ့ ငွေတွင်းကုန်းရဲ့ ရွာလယ်လမ်းကတော့ တိဗ္ဗိထံ ပါလေ့ရှိတဲ့ ရွာကလမ်းမျိုးလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ လှည်းနှစ်စီး ရှောင်သာရုံလောက် ကျယ်ပြီး ကျောက်ခဲတွေ ဖုန်နေတဲ့လမ်း။ တစ်နေရာရောက်ရင် လမ်းက နီနီဆင်းသွားပြီး လျှိုထဲရောက်သွားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဆားနှစ်ဖက် ကမ်းပါးပေါ်မှာတော့ ပဲစင်းငုံရိုးတွေနဲ့ ခြံကာထားတဲ့ ထန်းရွက်မိုး တံအိမ်လေးတွေကို တွေ့ရမယ်။ ထန်းသားတိုင်ထူ၊ ထန်းရွက်မိုး ထရံကတော့ တံအိမ်လေးတွေနဲ့ ဖန်ရနေတဲ့ ငွေတွင်းကုန်းရဲ့ အလှဟာ စာပန်းချီ ခြယ်မှုန်းလို့ တောင် မမိုင်လောက်ဘူးထင်ပေရဲ့။

ကိုမြသိန်းကတော့ ငွေတွင်းကုန်းရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ဦးတည်းသော ဟိုက်(စ)ဘော့(စ)ပဲ။ ရွာလယ်က တံအိမ်လေးတွေ ဝန်းရံထားတဲ့ သူ့ရဲသွပ်မိုး၊ ထရံကာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဟာ ဒီဝန်းကျင်မှာဖြင့် ဘာကင်ဟန် နန်းတော်နဲ့ နင်လား ငါလား။ သူ့မှာ ယာ ၁၅ ဧက၊ အိမ်အောက်ထပ်မှာ မီဒီယံစက်နဲ့ မီဒီယံပြတယ်။ ဆိတ်အကောင် နှစ်ဆယ်ကျော် မွေးထားတယ်။ နွားတစ်ရှဉ်း၊ လှည်းတစ်စီးနဲ့ ထော်လာဂျီလည်း ရှိတယ်။ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေက နည်းရိုးလား၊ ပေါ့သေးသေးမှတ်လို့။

ကုမ္ပဏီတွေက အပြိုင်အဆိုင် ထုတ်လုပ်ရောင်းချကြတဲ့ ထော်လာဂျီတွေထဲမှာ ကိုမြသိန်းဆီ ရောက်သွားတဲ့ ထော်လာဂျီတော့ ကံ၊ကံငယ် ဆိုးရှာတော့တယ်။ သူ့ခမျာ နေ့တိုင်း မနက်လင်းမှ နေ့ဝင်းမိုးချုပ် တစ်စက်ကလေးမှ မနားရတာကော။ အေးသာယာနဲ့ ငွေတွင်းကုန်းကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် ဆွဲရတယ်။ အသွားရောအပြန်ရော သူ့ကျောပေါ်က လူတွေ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို မီးခိုးတလုံးလုံးနဲ့ တဒုန်းဒုန်း အော်သံပေးပြီး ပို့ဆောင်ပေးနေရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ပဲနမ်းပေါ်ချိန် ရောက်ရင်လည်း ရောင်လို့ မလွယ်ဘူး။ 'ယာတောနဲ့အိမ်၊ တစ်ခါ ရွာနဲ့မြို့ကို ကူးချည်သန်းချည်။ တစ်ခါတလေ ထူးထူးခြားခြား အားတဲ့ရက်ကလေး ပေါ်လာလို့ နားရမလားမှတ်တယ်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် အခေါ်လွှတ်လို့ ဒုန်းဒုန်းဒေါင်းဒေါင်း အသံပေးပြီး ဆရာတော်ထံ ပြေးရပြန်တယ်။ ဆရာတော်အဖို့ ကိုမြသိန်းရဲ့ ထော်လာဂျီက ပရောဒိုက်တစ် ဟုတ္တာပေါ့လေ။

အေးသာယာပဲသွားသွား၊ အနီးအနား ရွာတွေပဲသွားသွား ထော်လာဂျီ မရှိလို့မဖြစ်။ သူစီးတော်ယာဉ်ရဲ့ ဘက်စုံ အသုံးတည့်မှုကြောင့် ကိုမြသိန်းတစ်ယောက် မြောက်ကြွကြီးဖြစ်သွားရင်း 'လမ်းမကောင်းလို့သာပဲ၊ လမ်းများကောင်းလို့တော့ တပည့်တော်က မိုးပျံသွားမတတ် မောင်းပြလိုက်ချင်သေးတယ်ဘုရား' လို့ ဆရာတော်ကို လျှောက်လိုက်သေးတာ။

'အခုလည်း မိုးမပျံရုံ တစ်မည်ပါပဲ မောင်မြသိန်းရယ်'။ ဆရာတော်နဲ့အတူ လိုက်ပါလာတဲ့ ကပ္ပိယကြီးက ကသောကမျော ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူ့ခမျာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေတဲ့ ထော်လာဂျီပေါ်က လွင့်စဉ်ကျမသွားအောင် နီးရာသံတန်းကို ဖမ်းဆုပ်ထားရရှာတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခန္ဓာကိုယ်က မြောက်ခနဲ မြောက်ခနဲ ဘယ်အချိန် အရိုးအဆစ်တွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်မလဲတွေးရင်း ဘုရားတ၊နေရရှာတယ်။

ကိုမြသိန်းက ရွာမှာတော့ ထူးထူးခြားခြားလို့ ဆိုရမှာပါ။ မန္တလေးမှာ ကိုးတန်းအထိ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးတယ်။ မန္တလေးမြင်းဝန်တိုက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ကုတ်ကတ်နေရင်း ကိုးတန်းအထိ စာသင်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ အရည်အချင်းလား။ ဖခင်ကြီးဆုံးတော့ ကျန်ရစ်တဲ့ ညီမလေးနဲ့ မိခင်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ရွာကို ပြန်လာရတယ်။ မြို့မှာနေခဲ့လို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်တဲ့ ပညာရလာတယ်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းလေးလည်း ကောင်းတာမို့ လေးငါး၊ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ရွာရဲ့ ဟိုက်စံဘော့နဲ့ နံပါတ်ဝမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ အခုထိ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး၊ သူဌေးလူမျိုးကြီး။

ဒီကနေတော့ ရွာပြန်ရတာ စိတ်ပေါ့ပါးပြီး ရောက်ချင်စရာ ကြီးနေတယ်။ သတင်းကောင်းကို ပြောပြချင်နေပြီလေ။ ကျောင်းဆောင်အသစ် ဆောက်လုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက မင်္ဂလာပါပဲ။ ဟန်ကျပြီပေါ့။ ကျောင်းဆောင်အသစ် ဖွင့်ပွဲနေမှာ လူကြီးတွေ ရောက်လာမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီအခါ ရွာလူကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဘာလိုသေးလဲ မေးရင် ရေတွင်းတူးပေးဖို့ ပြောကြည့်ချင်တယ်။ လုပ်ပေးချင်ရင် ဘာခက်တာမှတ်လို့။ သူတို့လူကြီးတွေက တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ အမိန့်ပေးလိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေ၊ အိုလကေ စုံပြည်။ ကိုမြသိန်း တွေးရင်းနဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားရင်း ဟာ ဟာ ဒါမှ ငွေတွင်းကုန်းလို့ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဇာတာစန်းလက် ကောင်းတော့မယ့် သူတို့ရွာ အနာဂတ်ကို ဘယ်သူကများ အထင်သေးရဲတော့မလဲ။

မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း သတင်းကောင်း ကြားလို့ကံရသမို့ အားလုံး ဝမ်းသာအယ်လဲ။ တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်နေတဲ့ ဘကြီးပြီးက သူညာဘက်ပေါင်ကို ဖြန့်ခနဲ ရိုက်ထည့်လိုက်ရင်း ကျုပ်တစ်သက်လုံး စောင့်ခဲ့ရတဲ့ ငွေတွင်းကုန်း အခုမှ ကံထ၊လာသဟော့လို့ ဆိုလိုက်တယ်။ ဒွေးလေးကောင်ကလည်း 'ဟုတ်ပရယ်၊ မင်္ဂလာရှိပြီး ရွာကျက်သရေတို့ပြီပဲ။ ဒီည

ကျောင်းကောင်းကောင်းကြီးကို ကျုပ်မြေးလေး မြင်သွား
စေချင်လိုက်တာ' ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားပြီး မျက်ရည်
လေး စမ်းတမ်းစမ်းတမ်းနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ထန်း
လျှော့ပြီးသေသွားတဲ့ သူ့မြေး တိုက်မောင်းကို သတိရလိုက်ပါ
ရော။ ထန်းလျှော့တယ်ဆိုတာ ထန်းတက်ရင်း ထန်းပင်ပေါ်က
ပြုတ်ကျတာကို ပြောတာပါ။ ဒွေးလေးကျင်က ဒီလို နတ်သံ
နှောပြီး အလွမ်းစကား ဆိုလိုက်တော့ ကျန်တဲ့သူတွေလည်း
ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ သွားလေသူတွေကို လွမ်းရသလို ဖြစ်ကုန်
တယ်။ မအိမ်တင်က ပိုးထိပြီး အနီစွသဘော ကိစ္စချောရှာတဲ့
လင်ယောက်ျား ကိုပါမောက်ကို လွမ်းတယ်။ သာဝင်းကလည်း
မီးတွင်းထဲ ဆုံးသွားရှာတဲ့ သူ့မိန်းမ အေးတင်ကို သတိရပြီး
မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်လာတယ်။ ရှုပ်ကုန်ပြီ။
ကျောင်းဆောင်အသစ် ဆောက်လုပ်ပေးမယ့်အကြောင်း အသိ
ပေးတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကနေ မဆီမဆိုင် သန့်ရှင်းကုန်းဆီ
ရောက်ကုန်လို့ လွမ်းမျက်ရည်တွေ ဝဲကုန်ကြပြီ။

အသစ်ဆောက်လုပ်ပေးမယ့် ကျောင်းက ဘယ်ဆီမှန်း
မသိ၊ သတင်းကြားရတာနဲ့တင် ဝမ်းသာကြပြီး ရွာကျက်သရေ
ဆောင်မယ့် ကျောင်းဆောင်သစ်ကို မမြင်ရရှာလေခြင်းဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ သွားလေသူတွေကို သတိရ ဝမ်းနည်းကုန်ကြ။ အဲဒီ
ညက ကိုမြသိန်းအိမ်မှာ စုဝေးရောက်လာကြတဲ့ ငွေတွင်းကုန်း
ပရိသတ်ခမျာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းနဲ့ ရှုပ်ထွေးကုန်ပြီး ဘယ်လို
နိဂုံးချုပ်ရမှန်းမသိလို့ ကိုမြသိန်း ခေါင်းတဖျင်းဗျင်းနဲ့ ကုတ်
လိုက်မိတယ်။ ပြီးမှ ဝမ်းသာစရာသတင်းစကား ကြားရတာ
တောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပျော်ရွှင်ပုံမရတဲ့ ဆရာမလေး

က ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်။

အားလုံး တိတ်စေလို့ အမိန့်ထုတ်စရာမလိုဘဲ ငြိမ်ကျ
သွားတယ်။ ကိုမြသိန်းလည်း တွေ့သွားတယ်။ ဖတ်စရာ
ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေ၊ ရေးမှတ်စရာ ဗလာစာအုပ်နဲ့ ခဲတံ စသဖြင့်
စာသင်သားကလေးတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေက မပင်မမိတ်ဘဲနဲ့
သူ့ခေါင်းထဲကို တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီး ရောက်လာတယ်။
ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်ပေးမှတော့ တခြားလိုအပ်ချက်
တွေလည်း ကျွဲကူးရေပါနဲ့ ပြည့်သွားမှာပါ ဆရာမလေးရာလို့
ပြောလိုက်ပေမဲ့ သူ့လေးသံက စောစောကလို တက်တက်ကြွကြွ
မဖြစ်တာ သတိထားမိလိုက်တယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။
နောက်လာမယ့် ကိစ္စတော့ လျောက်လျားပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ သူ
တွေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပေရဲ့၊ ဉာဏ်မမီတဲ့ အကြောင်းအရာ
တွေကို မစဉ်းစားတာက ခေါင်းပူသက်သာမှာကိုးနော။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာမလေး မရွှေရီ အိပ်မပျော်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ရွာလုံးက နှုတ်ကျိုးနေလို့ ဆရာမ
လေးလိုသာ ခေါ်ကြတာ။ ငွေတွင်းကုန်းကိုရောက်တာ ရှစ်နှစ်
ကျော်နေပြီမို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှေရီလိုတောင်
အမည်သညာ ခေါ်ထိုက်တဲ့အဆင့်ကို ရှိနေပါပြီ။ အိပ်မပျော်တဲ့
သူစိတ်အာရုံထဲမှာ ငွေတွင်းကုန်းကို ရောက်လာတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို
ပြန်မြင်ယောင်သွားတယ်။ သူ့အကြောင်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါပဲ။ စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့ယူရပြီး
အိမ်မှာပဲ ဈေးရောင်းတာ ကူလုပ်ပေးရမလိုလို၊ စက်ချုပ်သင်ပြီး
စက်ချုပ်စားရမလိုလိုနဲ့ ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်

ပျင်ကြမ်းလှံချည်ကြီးနဲ့ အာဆင်နယ် ဘောလုံးဂျာစီ
အင်္ကျီဝတ်ပြီး စာသင်နေတဲ့ သမီးကို မပျော်ပင်ဘဲ
တွေ့လိုက်ရလို့ သူ့ခမျာ အံ့အံ့ဩဩ၊ ဂျာစီအင်္ကျီက
အာဆင်နယ်အသင်းကို အားပေးတဲ့ သားအကြီးကောင်
စွန့်ကြဲထားတာပေါ့၊ ကျောင်း ဆရာမ အပျိုလေးဆိုတဲ့
သိက္ခာကိုမထောက် ပြစ်သလို ဝတ်စားထားတဲ့သမီးကို
ကြည့်ရင်း စိတ်တိုသွားပြီး ဒေါင်ခနဲ ခေါက်လိုက်ချင်မိတယ်

ငွေတွင်းကုန်းက ပင်စင်သွား
ခါနီး ဆရာကြီး ဦးမောင်လေး
ဆုံးသွားတာနဲ့ သူ့ခမျာ ချစ်
ချင်းလက်ငင်း ကျောင်းဆရာမ
ဖြစ်ပြီး ငွေတွင်းကုန်းကို ရောက်
လာတာပါ။ ဘယ်လိုကြောင့်
မှန်းမသိဘူး။ ပညာဖြင့် ခေတ်
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်
သစ်ကြီးဆီသို့လို့ ကြွေးကြော်

မရွှေရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဆရာမလေး မရွှေရီဆိုတာ ငွေတွင်းကုန်းကျေးရွာ မူလ
တန်းကျောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းဆရာမလေး။
စာရင်းအရ ကျောင်းသားကျောင်းသူ တစ်ရာကျော် ရှိပေမဲ့
ဘယ်တော့မှ ခြောက်ဆယ်ထက်မကျော်တဲ့ ငွေတွင်းကုန်း မူလ
တန်းကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးလို့လည်း ဆိုနိုင်
တယ်။

*စာသင်ဆောင် အဆောက်အဦဆောက်ပေးတာ ကောင်း
ပါတယ်။ ထန်းရွက်မိုးနဲ့ပဲ သင်သင်၊ သွပ်မိုးနဲ့ပဲ သင်သင်
ကလေးတွေ စာအုပ်စာတမ်းနဲ့ စာရေးကိရိယာတွေ ပြည့်စုံဖို့

ထားပေမဲ့ ကျေးလက်တောရွာတွေမှာ ကျောင်းဆရာ လုပ်ချင်
တဲ့သူတွေ ခပ်ရှားရှားရယ်။ ဒီတော့လည်း မရွှေရီတစ်ယောက်
အလုပ်လျှောက်တဲ့သူ ပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့ ငွေတွင်းကုန်းကို ရောက်
လာရပါလေရော။ ကိုယ့်မြို့နယ်ထဲမှာ ရှိပေမဲ့ ဒီရွာအကြောင်း
သိတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကိုသွားဖို့ အလုပ်လျှောက်တဲ့သူက
လည်း သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်
ရင်း အင်တင်တင် ဖြစ်နေမိတယ်။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးက
နှစ်နှစ်လောက် ဒုက္ခခံ သွားလိုက်ပါအေ၊ နှစ်နှစ်ကျော်
မြို့ကိုပြောင်းရွှေ့ဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အဲဒီဆိုစကား ယုံမှန်
ပြီး ဟုတ်မလား ထင်ခဲ့မိတယ်။ နှစ်နှစ်ကျော်လို့ သုံးနှစ်ခန့်

ဆောက်တော့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ကိစ္စ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးကို သွား
တွေ့တယ်။ နည်းနည်းလေး သည်းညည်းခံလိုက်ပါဦး။ အစား
ထိုးပို့ရမယ့်သူ မတွေ့သေးလို့ပါဆိုတဲ့ ချွေးသိပ်စကား ကြားရ
တယ်။ နောက်တစ်ခါ တွေ့ပြန်တော့ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးက
အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေတယ်။ ဒါဆို သိလိုက်ပါပြီ၊ ပြောင်းဖို့ရွှေ့
ဖို့တော့ မမျှော်လင့်နဲ့ပေါ့။ မရွှေ့ရီ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။

ကျောင်းတက်လာကြတဲ့ ကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချမိတယ်။ ရောက်စတုန်းကတော့ တက်တက်ကြွ
ကြွနဲ့ သင်လိုက်မဟုတ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်စာစာအုပ်တောင်
ကိုယ်စီကိုယ်ငါ မရှိရှာတဲ့ ကလေးတွေကို စာတတ်အောင်
ဘယ်လိုလုပ် သင်ပေးလို့ရမလဲ။ ကျောင်းခေါ်ချိန်မှတ်တဲ့
စာရင်းစာအုပ်ဆိုရင် ဘယ်နားထားမိမှန်းတောင် မသိဘူး။
မှတ်လို့လည်း မရဘူးလေ။ ကျောင်းဖွင့်စတုန်းက ကျောင်းသား
ဦးရေများပေမဲ့ နှစ်လယ်လောက်ရောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း
လျော့ကျသွားတယ်။ တချို့ကလေးတွေများဆိုရင် တစ်လမှာ
နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်ပဲ လာတယ်။ ကျောင်းမှန်မှန် မတက်
ရကောင်းလားဆိုပြီး အပြစ်ပေးဖို့လည်းမဖြစ်။ ဆင်းရဲတဲ့ မိဘ
တွေက မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးတွေမို့ မိဘအလုပ်ကို ကူလုပ်
ပေးရင်း အလုပ်ပါးတဲ့ အချိန်ရောက်မှ ကျောင်းကို လွှတ်ကြ
တာကိုး။

စတုတ္ထတန်းမှာ အောင်ချက်ည့်ရင် မြို့နယ်ပညာရေးမှူး
က သက်ဆိုင်ရာ မူလတန်းကျောင်းအုပ်နဲ့ ဆရာမတွေကို ထုချေ
လွှာ တောင်းပေမဲ့ ငွေတွင်းကုန်းကျောင်းကိုတော့ မသိချင်
ယောင် ဆောင်ထားကြတယ်။ အဆင်မသင့်လို့ ထုချေလွှာ
တောင်းတာကို ဆရာမက စိတ်ကောက်ပြီး အလုပ်ထွက်သွား
ရင် ခက်ပြီလေ။ ရွာကလည်း မရွှေ့ရီ အေးသာယာ ပြန်သွားမှာ
နီးရိမိတယ်။ ရွာမှာ ဆရာရှိတဲ့ မူလတန်းကျောင်းဆိုတာကိုက
နည်းတဲ့ဂုဏ်မဟုတ်လား။ ရွာကကလေးတွေရဲ့ ပညာရေး
အကြောင်းမေးရင် ကလေးတွေလည်း စာတတ်သင့်သလောက်
တတ်ကြပါတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။
မြို့ကကလေးတွေနဲ့တော့ ကလေးချင်းယှဉ်ရင်တော့ ဘယ်တူ
နိုင်ပါ့မလဲ။

တစ်နှစ်လာလည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက်တစ်နှစ်လာလည်း
ထူးမခြားမို့ မရွှေ့ရီ စိတ်ပျက်လာပြီး အလုပ်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူး
လိုက်သေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ရွာနဲ့ကလေးတွေကို သံယောဇဉ်တွယ်
နေမိတော့ သူ့မှာစိတ်ကူးတာပဲ ရှိတော့တယ်။ ပြီးတော့ မရွှေ့ရီ
မှာ ငွေတွင်းကုန်းက ခွာလို့မရတဲ့ သံယောဇဉ် အမျှင်အတန်း
တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်
သနပ်ခါးခြံလေးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က အေးသာယာ
တို့ပြန်တော့ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဦးကျော်ဆွေနဲ့ တွေ့တယ်။
ဦးကျော်ဆွေက သနပ်ခါးဧက နှစ်ဆယ်ကျော် စိုက်ပြီး အောင်
မြင်နေတယ်။

‘ဟဲ့ ရွှေရီ နင်ဘာမှ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ငွေတွင်းကုန်း

မြေက သနပ်ခါးကြိုက်တဲ့မြေဟ၊ စမ်းပြီး စိုက်ကြည့်စမ်း’

ဦးကျော်ဆွေက တိုက်တွန်းလည်း တိုက်တွန်း၊ မျိုးစေ့နဲ့
အပင်ပေါက်တွေလည်း အလကားပေးလိုက်လို့ သနပ်ခါး စိုက်
ဖြစ်သွားတယ်။ ဦးကျော်ဆွေ စကားမမှားဘူး။ မြေကလည်း
သနပ်ခါးဖြစ်ထွန်းတဲ့မြေ။ ဒီလိုနဲ့ သူလည်း အားတက်သွားပြီး
အေးသာယာမြို့ရောက်တိုင်း သနပ်ခါးမျိုးစေ့တွေ ထပ်ဝယ်ပြီး
စိုက်ရင်း အပင်ငါးထောင်နီးပါး ရှိသွားပြီ။ သနပ်ခါးဆိုတာ
မဖြစ်ထွန်းခင်က အောင့်အည်းသည်းခံနေရတာ။ အဲဒီအခက်
အခဲ ကျော်လွန်ရင် တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ခုတ်ရောင်းနေရုံပဲ။
ခုတ်လိုက်တဲ့ အပင်ကလည်း အတက်ပြန်ထွက်ပြီး သုံးလေး
နှစ်ကြာရင် ရောင်းတမ်းဝင်ဖြစ်သွား ပြန်ရော။ နောက်ထပ်
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံစရာမလိုဘဲ ငွေရမယ့်အရေးမို့ အပွေးတက် စ၊ ပြု
နေတဲ့ သနပ်ခါးပင်တွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။

တစ်ရက်က ဦးကျော်ဆွေကိုယ်တိုင် ငွေတွင်းကုန်း ရောက်
လာပြီး သူ့သနပ်ခါးခြံကို လိုက်ကြည့်တယ်။ နောက်ရှစ်လ
လောက်ကြာရင် ခုတ်ရောင်းရမယ့် အပင်တွေကိုမှတ်ပြီး ခန့်မှန်း
ခြေ စာရင်းတွက်လိုက်တယ်။

‘အနည်းဆုံး အောက်ထစ် ငါးသိန်းငါးသောင်းလောက်
တော့ ရမှာ။ ဒါက အစမှီရယ်၊ နောက်ဆိုရင် ဒီထက်မက
ပိုပြီးရပြီ။ ရွှေရည် သနပ်ခါးခြံ အောင်မြင်သွားရင် နင် သူဌေး
ဖြစ်ပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့’

ဦးကျော်ဆွေရဲ့ဗျာဒိတ်ခြေတာကို နားထောင်ရင်း မျက်လုံး
တွေ ပြူးကျယ်သွားပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် တစ်နှစ် တစ်နှစ်
သနပ်ခါးခုတ်ရောင်းတာနဲ့တင် သိန်းအစိတ် သုံးလေးဆယ်ရ
ဖို့ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူးပေါ့။

လူစိတ်ကလည်း အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။ ငွေ
သံလေးမျှည်းမျှည်း ကြားရခါစ ရှိသေးတစ်ခါတည်း ထိုင်းမှိုင်း
တဲ့စိတ်တွေ လွင့်ပျောက်ကုန်ပြီး တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာ
တယ်။ သနပ်ခါးခြံနဲ့ ကျောင်းဝင်းက ကပ်နေတာမို့ ကျောင်း
ရောက်ရင် ကလေးတွေ စာသင်ပေးပြီး သနပ်ခါးခြံထဲ ရောက်
သွားတာပဲ။ အပင်ခုတ်ရောင်းရမယ့် အချိန်ရောက်ရင် ကျောင်း
ဝင်းထဲ ပြောင်းရွှေ့နေရမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ သူနဲ့အတူနေ
တပည့် မိန်းကလေး သုံးလေးယောက်ရှိနေလို့ ဘာမှ ခိုးရိမ်
စိတ်ပူစရာ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ငွေတွင်းကုန်းနဲ့ အနီးအနား
ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း ဆင်းရဲကြပေမဲ့
ဖြူစင်ရိုးသားကြတယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တတ်နိုင်သမျှ
မေတ္တာနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်ကြဖို့ပဲ တွေးကြတာပါ။
တစ်နှစ်နေလို့ အမှုအခင်းဆိုတာ ရွာမှတစ်ဆင့်လောက်အောင် ဖြစ်
ခဲ့တယ်။

အေးသာယာကို မရောက်ဖြစ်တာ သုံးလေးလရှိနေပြီ။
သမီးကလည်းမလာ၊ ဦးကျော်ဆွေဆီက သနပ်ခါးခြံ
အကြောင်း ကြားရလို့ ဒေါ်ကြည်ထူး မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုမြ
သိန်း ထော်လာရှိနဲ့ ငွေတွင်းကုန်းကို ရောက်လာတာလား။

ဖျင်ကြမ်းလုံချည်ကြီးနဲ့ အာဆင်နယ် ဘောလုံးဂျာနီ အင်္ကျီ
ဝတ်ပြီး စာသင်နေတဲ့ သမီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့
သူ့မမျှာ အံ့အံ့သြသြ။ ဂျာနီအင်္ကျီက အာဆင်နယ်အသင်းကို
အားပေးတဲ့ သားအကြီးကောင်း စွန့်ကြဲထားတာလေ။ ကျောင်း
ဆရာမ အပျိုလေးဆိုတဲ့ သိက္ခာကိုမထောက် ဖြစ်သလို
ဝတ်စားထားတဲ့သမီးကို ကြည့်ရင်း စိတ်တိုသွားပြီး ဒေါင်ခနဲ
ခေါက်လိုက်ချင်မိတယ်။

‘ကျောင်းစိမ်းတွေ၊ ကျောင်းဖြူတွေ ဝတ်စရာမလိုပါဘူး
အမေရာ။ သမီးက ဆရာမဆိုတာ တစ်ရွာလုံး သိနေတာပဲ’

အဲသလို ပြောလိုက်ပေမဲ့ ဒေါ်ကြည့်ထူး စိတ်ထဲမှာ တယ်
မကျေနပ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်ကိုး၊ ဘယ်
တတ်နိုင်မလဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီအဝတ်အစားနဲ့ သနပ်ခါးခြံ
ရောက်လိုက်၊ စာသင်ခန်းထဲဝင်လိုက်နဲ့ တောသူမကြီးလုံးလုံး
ဖြစ်နေတဲ့ သမီးကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ရှာတယ်။ မိဘ
မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သားသမီးကို သူ့အဆင့် သူ့အရွယ်နဲ့သူ
ကြည့်ကောင်း ရှုကောင်းလေး မြင်ချင်တာပေါ့။ ပြီးတော့
အေးသာယာကို အလာကျသွားတဲ့ သမီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်
စိတ်က အမြဲ ရှိနေတယ်။ အလုပ်ဝင်စတန်းက အေးသာယာကို
မရွှေ့ရီ တစ်ပတ်တစ်ခေါက်လောက် ပြန်တတ်တယ်။ နောက်
တော့ တစ်လတစ်ခေါက်၊ နှစ်လတစ်ခေါက်ဖြစ်လာတယ်။
အမှန်တော့ အေးသာယာကို ကျောင်းပိတ်တိုင်း နေရာပြောင်း
ရွှေ့ဖို့သတင်းများ ကြားရမလားလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မရွှေ့ရီ
ပြန်လာတာပါ။ ကျောင်းဆရာမ လုပ်သက်ပဲ ရလာတယ်၊
အပြောင်းအရွှေ့သတင်းက ဘာမှ ဖြစ်မလာလို့ သူ့မျှော်လင့်

တစ်ထွာလောက်ရှိမယ့် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်းကြား
ညှပ်ပြီး ပန်းရန်တွေ၊ လက်သမားတွေကို ညှန်ကြားနေတဲ့
ကန်ထရိုက်ကို အားကျနေတယ် အရှိန်အဝါကလည်း
ကြီးပါ့ဗျာ။ ကန်ထရိုက်ရဲ့ နာမည်ကို မမေးရဲတာနဲ့
ဆရာကြီးလို့ပဲ ခေါ်လိုက်တယ်။ သူ့သွားပေရာ နောက်က
ရိုးရိုးကျိုးကျိုးလိုက် ရင်း ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ
တံတွေသီး မတတ် ပေါ်လိုလိုပေးနေရတာကော

ချက်တွေ တစ်ခါတည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး အေးသာယာကို
အရောက်အပေါက် နည်းသွားတယ်။

‘သမီးက ပြန်မလာတာကြာတော့ အမေစိတ်ပူတာပေါ့။
မောင်မြသိန်းကိုပဲ ပြောရတယ်၊ မင်းနှမလေးကို စောင့်ရှောက်
ပါကွယ်လို့’

အမေဆီက လှလှပပ ပစ်သွင်းလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေ
ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်တယ်။ ကိုမြသိန်းနဲ့ သူ့အခြေ
အနေကို သိချင်နေတာ။ အချို့က အထင်နဲ့ မှန်းသန်း ပြောကြ
တာကို အမေလည်း ကြားချင်ကြားမှာပေါ့။ ရွာကလည်း
ကိုမြသိန်းနဲ့ သူ့ကို နီးစပ်စေချင်ကြတယ်။ နေ့နဲ့လ ရွှေ့မြပဲ

တဲ့။ အဲဒီစကားကြားတော့ ကိုမြသိန်းတစ်ယောက် ဣန္ဒြေ
မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ပြုံးဖြဲဖြဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။
ကိုမြသိန်းကလည်း သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှန်း သိပါရဲ့။ သူက
လည်း နည်းနည်းတော့ ညှပ်ချင်သလိုလိုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းမသိ သူ့စိတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ အရာရာကို
အလိုမကျမှုတွေ အုံ့နေတယ်။ ဝန်ထမ်းသက် ရှစ်နှစ်ထဲ
ရောက်လာတာတောင် ပြောင်းရွှေ့ဖို့ကိစ္စ ဖြစ်မလာတာကိုဘဲ
မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်းနဲ့ စိတ်တိုချင်ချင် ဖြစ်လာတာကို သတိ
ထားမိလိုက်တယ်။ အရင်တုန်းက မရွှေ့ရီဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနေတဲ့ ကောင်မလေး။ အခုတော့ ထုံထုံ
အေးစက်စက်။ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းနဲ့ ငွေတွင်းကုန်းက
ဒေါ်ကြည့်ထူး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ခန့်မှန်းရသလောက်တော့
မောင်မြသိန်းနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးတဲ့ပဲ။ ပြီးတော့ ဖြစ်သလို
ဝတ်စားထားတဲ့ ရွှေရီကိုမြင်ရတာလည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး။
ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးတွေ အဆင်ပြေပြေ ပျော်ဖို့
ရွှင်ရွှင် ရှိစေချင်တာပေါ့။ နောက်လကျ ရွှေရည်မလာရင်
ငါပဲ သွားရမှာပဲလို့ တွေးလိုက်ရှာတော့တယ်။

‘သောက်ကျိုးနည်း ဗျာ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
လာလိုက်ကြတဲ့ လူကြီးတွေ၊ ရွာက ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင်
ပေါက်လာပြီ’

ကိုမြသိန်းရဲ့လက်စွဲ ဒုန်းစိန်က ညည်းညည်းညာညာနဲ့
ပြောလိုက်တယ်။ သူ ညည်း မယ့်ဆိုလည်း ညည်းလောက်ပဲ

ပေတယ်။ ငွေတွင်းကုန်း မူလ
တန်းကျောင်း အဆောက်အဦ
ဆောက်တော့ မယ့် သတင်း
ထွက်ပေါ်လာပြီးကတည်းက
အဆင့်ဆင့်သော အထက်ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးများဟာ ရွာကို ဦးတိုက်
ရောက်လာကြတယ်။ မရောက်
ဘူးဆိုရင်တောင် မြို့နယ်ကလာ
လိုက်၊ ခရိုင်ကရောက်လာလိုက်။

တိုင်းအဆင့်က ကြွချီတော် မူလာလိုက်နဲ့ ရက်တစ်ပတ်ကို
နှစ်ဦးသုံးဦးလောက်တော့ ရှိမယ်။ ကျောင်းအဆောက်အဦ
ဆောက်ပေးတော့မှာမို့ ထုံးစံအတိုင်း အဆောက်အဦဖြစ်မြောက်
ရေး ကော်မတီ ကမန်းကတန်း ဖွဲ့ကြရတာကိုး။ ဘကြီးပြီး
ဦးကြီးချစ်ဆွေ၊ ဘိုးလေးသိန်းတို့သုံးယောက်က နာယက၊ သူက
ဥက္ကဋ္ဌပေါ့။ ဘဏ္ဍာထိန်းနဲ့ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ကတော့
ဆရာမ ဒေါ်ရွှေရီဆီ မဲကျသွားတယ်။ ဆရာမ ဒေါ်ရွှေရီ က
တာဝန်မယူပါရစေနဲ့လို့ ငြင်းတယ်။ အိုး...ဒါတော့ မဖြစ်ရော့
မဖြစ်။ ကိုယ့်ကျောင်းအတွက် အဆောက်အဦဆောက်မှာမို့
တာဝန်ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူးလေ။ ရွာမှာလည်း ဘာအရေးကိစ္စ

ကြိုက် နည်းနည်းပါးပါး ပြောရဲဆိုရဲတာက သူတို့လောက် ခံနိုင်တာ။ အရန် အစားထိုးစရာမရှိတဲ့ ဘောလုံးအသင်းလိုပေါ့။

အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီးဆိုတာ သွေးထွက်အောင် နှိပ်ပါပေ။ လျှိုတွေ၊ သဲချောင်းတွေ၊ ယာခင်းတွေထဲက ကွေ့ ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြတ်သန်းနေတဲ့ရွာနဲ့ အေးသာယာလမ်း ဟာ အခုတော့ ဘုဒ္ဓဇာန်ထိုးကော် အပြောင်ရှင်းပြီး မြောင့်ဖြူးတဲ့ ခြေသားလမ်းကြီးအဖြစ် ထင်ရှားစွာ တည်ရှိလာတယ်။ သွား နေ့လာရေးက အရင်နဲ့မတူ။ ဖုန်တထောင်းထောင်း မောင်းနှင် လိုက်ရင် အေးသာယာကို ခဏလေးနဲ့ ရောက်သွားတယ်။ လမ်းဖောက်တော့ ယာတွေ ဖွဲပေးခံလိုက်ရတဲ့ သူတွေကတော့ မကျေနပ်ချင်ဘူးပေါ့။

‘အစိုးရမင်းများ လုပ်တာကို အသံတစ်ချက်တောင် ထွက်ကြလေနဲ့။ တော်ကြာ သူတို့ကြားသွားလို့ ဒေါသ ထွက်သွားရင် လက်ထိတ်ဟ လက်ထိတ် ဘာမှတ်နေလဲ’

ဘိုးလေးသိန်းက ဟန့်လိုက်လို့ မကျေနပ်တဲ့ အသံတွေ လည်း စုပ်စမြတ်စ ပျောက်သွားတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ မပြော ရဲလို့သာပဲ။ မကျေနပ်တာ ပြောကြစတမ်းဆိုရင် သူကအပိုးဆုံး ပြောပစ်လိုက်ချင်တာလို့ ကိုမြသိန်း တွေးလိုက်တယ်။ ကျောင်း ဆောင်သစ် ဖွင့်ပွဲနေရောက်ရင် ဟိုး...နေပြည်တော် ရွှေနန်း တော်ကြီးဆီက နိုင်ငံတော် အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဘတ်စကီးနဲ့ ကြွမြန်းလာမှာမို့ ဟတ်စကီး ဆင်းသက်ဖို့ မြေ နုရာအတွက် သူ့ယာတစ်ဧက ပေးလိုက်ရတယ်လေ။ ကျောင်း နဲ့ အနီးဆုံးနေရာတွေက ဆရာမ ဒေါ်ရွှေရီရဲ့ သနပ်ခါးခြံနဲ့ သူ့ယာခင်းပဲ ရှိတယ်။ ဒေါ်ရွှေရီက သူ့သနပ်ခါးခြံကို အထိခံမှာ မဟုတ်လို့ အထွေအထူး ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့ယာခင်းကိုပဲ သဘောရှိကလောဟိ လိုရာသုံးဖို့ ဝေးကွက်အပ်လိုက်ရရှာတယ်။ ကျောင်းဆောင်ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ရခြင်း အကျိုးကျေးဇူးပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာတုံး။

ငွေတွင်းကုန်းကို ဂရီး ဂရီး ရောက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ယေများဟာ ကျောင်းဆောင်သစ် ဖြစ်မြောက်ရေး ကိစ္စကို ဆုံးပန်းရင်း ရွာက ဆရာတော်ထံ သွားရောက် ဖူးမြော်ကြ တယ်။ တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် လာကြတိုင်း လျှာကြတန်းကြ တာလည်း စုံပါပေ။ ထန်းလျက်ခဲတောင် များများစားစားမရှိ တဲ့ ဆရာတော် ကျက်သရေခန်းထဲမှာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ် တွေ၊ အချိုရည်တွေနဲ့ ပေါကြွယ်ဝသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်း တ ဆရာတော်က စွန့်ကြဲလိုက်လို့ ရွာကကလေးတွေ အားလုံး ဦးတံတံလေးနဲ့ ဖောက်သောက်ရတဲ့ ပလတ်စတစ် အချိုရည်ဘူး တွေနဲ့ စိတ်ကြီးဝင်နေကြတယ်။ ထူးထူးခြားခြားလေး ပြောရ ခြီးမယ်။ ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်ဖို့ ပန္နက်ရိုက်နေတဲ့ နေ့ကပေါ့။ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ တာဝန်ယူဆောက်လုပ်မယ့် ကန်ထရိုက်က တစ်ရွာလုံးကို ဒံပေါက်ကျွေးတယ်။ ဒံပေါက်ဆို ဘာ နာမည်သာကြားရဖူးတာ။ ဘယ်လိုအရသာရှိမှန်း မသိမို့ တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းအားပေးလိုက်ကြလို့ တက်တက်ကို ပြောင်က

ရော။ ကန်ထရိုက်လည်း သူ့အလှူဒါန ဖြစ်မြောက် ပြည့်ဝသွား လို့ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညနေခင်းမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဒံပေါက်ဒါနပြုတဲ့ ကျွေးရဲနားရောက်တော့ သီဟိုဠ်စေတီ ပြန်ကျနေတာ မြင်ရလို့ အံ့သြသွားရင်း မစဉ်း စားတတ်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ အကြောင်းအရင်းကို သိဖို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ ဖိုးစီကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

‘ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ မနက်က စားခဲ့ရတဲ့ဒံပေါက် ကြိုက်ကြ ရဲ့လား’

ဖိုးစီရဲ့အဖြေကြောင့် ကန်ထရိုက်ခမျာ ကိုယ့်နဖူးကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်မိမတတ်။

‘ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ဒံပေါက် ချက်တဲ့သူတွေ နည်းနည်းလိုသေးတယ်။ ဒံပေါက်ထဲပါတဲ့ မြေပဲက မနပ်တော့ အဲဒါတွေ ဖယ်စားရတာပေါ့’တဲ့။ ကောင်း ကရော။ သူတို့ပြောတဲ့ မြေပဲဆိုတာ သီဟိုဠ်စေတီ ပြောတာပါ။

အဲဒီတုန်းက သီဟိုဠ်စေတီဆိုတာ ဈေးကြီးလို့ ရောင်းတမ်း ဒံပေါက်ထမင်းထဲတောင် မထည့်နိုင်ဘူး။ ကန်ထရိုက်ခမျာ မှားပါတယ် ကိုသောင်းရယ်လို့ ကက်ဆက် ဇာတ်လမ်းထဲက လေသံမျိုးနဲ့ အသံထွက် ညည်းလိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားရှာတယ်။

ပြီးလုပြီးခင်ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းအဆောက်အဦကို ကြည့် ရင်း ပိုက်ဆံများ တန်ခိုးကြီးပါပေ။ ကိုယ့်လက်ထဲရှိလို့တော့ ကြိုက်တာလုပ်ရုံပဲဟလို့ အသံတိုးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ကျောင်းဆောက်တာပဲကြည့်လေ ဘာမှ ကြာတာမှတ်လို့။ ကိုယ့်ရွာ အခြေအနေနဲ့ဆိုရင် ဒီလို ကျောင်းဆောင်မပြောနဲ့ တစ်ခန်းစာလောက်ကို ဆောက်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ကျောင်း ဆောက်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကို စိတ်မှန်းနဲ့ တွက်ကြည့်လိုက် တယ်။ ကျပ်သိန်းတစ်ရာ အထက်မှာရှိမယ်။ ကိုမြသိန်းတို့က ကျောင်းဆောင် ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီ ဖွဲ့ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ကိုင်စရာမလိုဘူး၊ ဘာမှလည်း လုပ်စရာမလို ဘူး။ အားလုံး ကန်ထရိုက်က သူ့ဘာသာ စီမံသွားတာ။ ကန်ထရိုက်က သူ့ရဲ့ ဖိုးဝိုး မော်တော်ကားနဲ့ ရွာကို နှစ်ရက်ခြား သုံးရက်ခြားဆိုသလို ရောက်လာတတ်တယ်။ ကိုမြသိန်းအလုပ် က ကန်ထရိုက်နဲ့ ကျောင်းဆောက်တာ ခဏလှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး လေဖောရုံပဲ။ တစ်ထွာလောက်ရှိမယ့် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်း ကြားညပ်ပြီး ပန်းရန်တွေ၊ လက်သမားတွေကို ညွှန်ကြားနေတဲ့ ကန်ထရိုက်ကို အားကျနေတယ်။ အရှိန်အဝါကလည်း ကြီးပါ ဗျာ။ ကန်ထရိုက်ရဲ့ နာမည်ကို မမေးရတာနဲ့ ဆရာကြီးလို့ပဲ ခေါ်လိုက်တယ်။ သူသွားလေရာ နောက်က ရိုဂျိုကျိုးကျိုးလိုက် ရင်း ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ တံတွေးသီး မတတ် ဖော်လိုလိုကပေးနေရတာကော။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ အသံ ထွက်နဲ့ သူရိုကျိုးရတဲ့ ကန်ထရိုက်ကလည်း တိုင်းအဆင့်ထ သေနတ် ခါးကြားထိုးထားတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေလာရင် သူ့လိုပဲ ခါးတညွတ်ညွတ်နဲ့ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျတွေ မိုးမွန်အောင် ရွတ်ဆိုကြ

အရိအသေ ပေးနေပြန်ရော။ ဒီတော့ သူ့အရိအသေပေးတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ဆရာကြီး။ အဲဒီ ဆရာကြီးရဲ့အထက်မှာ ဆရာကြီးတွေ ဘယ်နှပါးများ ရှိပါလိမ့်လို့ ကိုမြသိန်း တွေးလိုက်တယ်။ လေး၊ငါး၊ခြောက်ယောက်မက ရှိရင်တော့ မချောင်ဘူး။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရှိသေဂါရဝ ဦးညွတ်လို့မဆုံးဘဲ မြေကြီးပေါ် မှောက်လျက် လဲကျသွားနိုင်တယ်။

‘အဲမယ်၊ မင်းက ဘာမှတ်နေလို့လဲ။ အဲဒါ တိုင်းမျိုးဟ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ငါ့ကောင်ရ’

အစောင့်အရှောက် ယာဉ်တန်းတွေနဲ့ ပြန်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အဲဒီလူကြီးက ဘာတုံးဗျာလို့ မေးမိလိုက်တော့ ကန်ထရိုက်ကြီးက တယ်လည်း အမေးအမြန်း ထူရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ တိုင်းမျိုးတဲ့ ခင်ဗျ ကိုမြသိန်းတစ်ယောက် ဆက်မမေးရဲဘဲ ဇက်ပုသွားတယ်။ ဒီတိုင်း ဒီနယ်မြေတစ်ကြောမှာတော့ သူသာလျှင် ရေမြေသခင်။ တိုင်းမျိုးနဲ့ တစ်ခွန်းမျှ မပြောလိုက်ရပေမဲ့ ပြောမှား ဆိုမှားဖြစ်မှာကို ကြောက်သွားတယ်။ တစ်ခုတလေများ မှားသွားရင်တော့ မတွေးဝံ့စရာ ဒုက္ခော။

ကန်ထရိုက်ကြီးက ရိုးသားပြီး အူအအပုံ ပေါက်နေတဲ့ ကိုမြသိန်းကိုကြည့်ရင်း သနားသွားဟန်တူရဲ့။ ငွေတွင်းကုန်းမှာ ကျောင်းဆောင်အသစ် ဆောက်လုပ်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို သူသိသမျှ ပြောပြတယ်။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အဆင့်မြင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ စစ်သားလေး ဘဝတုန်းက ဒီရွာလေးမှာ ရက်တစ်ပတ်လောက် နေဖူးသတဲ့။ တစ်ခါတော့ ခရီးလှည့်လည်ရင်း လမ်းကြိုလို့ ငွေတွင်းကုန်းကို မော်တော်ကား မောင်းခိုင်းပြီး ရွာထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်သတဲ့။ ရွာသူ ရွာသားတွေက သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ဝိုင်းအုံ နှုတ်ဆက်ကြတာတွေ့ရတော့ ရွှေသဘောတော် ကျသွားပြီး ရွာကို မူလတန်းကျောင်းဆောင်ဆောက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ သူတို့လည်း အားချင်း ဆောင်ရွက်ပေးရတာ ဖြစ်သတဲ့။

ကန်ထရိုက်ကြီး ပြောတာကို သိပ်မရေလည်ပေမဲ့ ဆက်မမေးရဲတော့ဘဲ အိမ်စာပေးခံလိုက်ရတဲ့ ကျောင်းသားလို ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြန်လာခဲ့တယ်။ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲကြီးက စစ်သားလေးဘဝတုန်းက တို့ရွာကို ရောက်ဖူးတယ်ဆိုပါကလား။ ဒါကြောင့်မို့ ရွာကို တစ်ခေါက် လာကြည့်ပြန်ရောတဲ့။ အဖြေမှန်ရဖို့အတွက် စဉ်းစားရင်း လမ်းလျှောက်ရင်း...။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိဘူး။ သူ့အိမ်နားရောက်ခါနီး မန်ကျည်းပင်ကြီး အုပ်ဆိုင်ထားတဲ့ ဧရပ်ခေါင်းတုံးကို မြင်လိုက်တော့ ခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုနွေးသွားတယ်။ ဧရပ်ခေါင်းတုံးဆိုတာ အမိုးမရှိတဲ့ ဧရပ်ကိုပြောတာပါ။ မသိစိတ်ထဲမှာ ရှာဖွေနေတဲ့အဖြေဟာ သူ့ဆီကို နီးကပ်လာသလိုလို ခံစားရတယ်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဒီဧရပ် ခေါင်းတုံးကြီးက ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဆော့နေကျ၊ ဆက်စပ်မှုများရှိနေသလား တွေးရင်းနဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ အဖြေတစ်ခုကို ဆုပ်

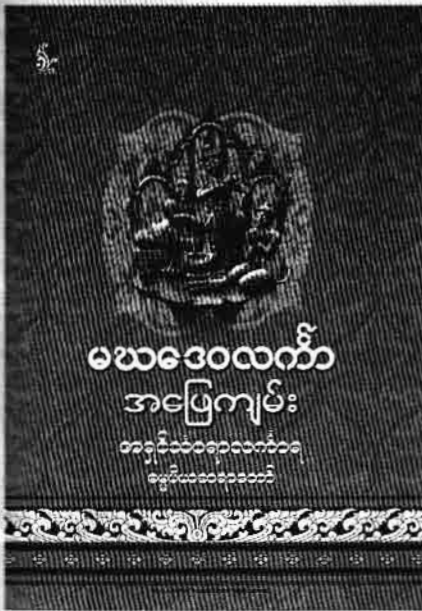
ကိုင်မိလိုက်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက အေးသာယာနယ် တစ်ခုလုံး ကွန်မြူနစ်အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရောက်ခဲ့တယ်။ အစိုးရတပ်နဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ကြပြီး ဧရပ်ခေါင်းတုံးကြီးဟာ အစိုးရစစ်သားတွေ စခန်းချတဲ့ နေရာတဲ့။

အဖြေမှန်ကို ဆွဲထုတ်မိလိုက်တော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ငုပ်နေတဲ့ သတိရစရာတွေ ထပ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက် သူတို့ရွာကို နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲကြီး မော်တော်ကားနဲ့ လှည့်ကြည့်သွားတယ် ဆိုတုန်းကပေါ့။ အဲဒီနေ့က ရွာက သံဒွေးဆုံးလို့ အသုဘပျိုကြရတယ်။ လကွယ်ဥပုသ်နေ့မို့ အေးသာယာကိုသွားတဲ့ သူကလွဲပြီး တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှလူအကုန် အသုဘလိုက်ပျိုကြတယ်။ ကလေးတွေရော ခွေးတွေရော ဆိုပါစို့။ အသုဘပျိုပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ ဧရပ်ခေါင်းတုံးနားရောက်တော့ ရွာထဲကို ဖုန်တထောင်းထောင်းနဲ့ မောင်းနှင်လာတဲ့ မော်တော်ကားတန်းကြီးနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံလိုက်ကြတယ်။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲဆိုသဟာကြီး ငွေတွင်းကုန်းကို တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူတာကို ဘယ်သိမှာတုံး။ မော်တော်ကားတွေကို မုန်အနက်ကြီးတွေနဲ့ အလုပ်ဝံ့ကာထားလို့ အထဲမှာ ဘယ်သူဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးလေ။ ထော်လာဂျီလောက်ပဲ မြင်ဖူးကြတဲ့ ငွေတွင်းကုန်း ရွာသူ ရွာသားတွေဟာ ထူးပေဆန်းပေ ထင်ရတဲ့ မော်တော်ကားကြီးတွေကို မြင်ရဖူးလို့ အံ့သြဝမ်းသာသွားပြီး ဟေး ဟေး ဝိုင်းအော်ကြ၊ လက်တွေပြကြပေါ့။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျေးလက်တောရွာတွေမှာ ဒီလိုမျိုးရှိတတ်တာပါ။ သူလည်း ထော်လာဂျီ ဝယ်လာခါနီးတုန်းက ကြုံရဖူးတယ်။ ဒါပေသီ ကံကောင်းလိုက်ပုံများနယ် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကြီးက သူ့ကို ရိုသေကြ၊ လေးစားချစ်ခင်ကြလို့ မှတ်ယူသွားတာကိုးနော။ အကြောင်းရင်းမှန်သိပြီး ဇာတ်ရေလည်သွားလို့ ကိုမြသိန်း အူမြူးသွားရင်း တခွီခွီရယ်လိုက်မိတယ်။ တကယ်လို့များ အင်မတန် ကြောက်ရွံ့ရတဲ့ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲကြီးနဲ့များ ကံကောင်းလို့ ဆုံမိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ငွေတွင်းကုန်းက အဘကို အမြဲတမ်းသတိရနေတာပါခင်ဗျ။ မူလတန်းကျောင်းဆောင်အသစ် ဆောက်လုပ်ပေးလို့ ဝမ်းသာနေတာပါခင်ဗျ။ တို့အဘက တို့ရွာအတွက် လိုအပ်တာ အကုန်လုပ်ပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတာပါခင်ဗျ။ အဘကျန်းမာပါစေလို့ နေ့တိုင်းဆုတောင်းနေတာပါခင်ဗျ။ အဲသလိုမျိုးပြောချလိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လိုနဲ့ ကျေးတောသားတွေ ထိပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်အနား ရောက်ဖို့ဆိုတာ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ကိုး ရာခိုင်နှုန်း ခက်ခဲတာကို မသိဘူး။ မသိတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူ ပျော်နေတယ်။ အင်း...ပျော်ထားကိုမြသိန်း။ မုန်တိုင်းမလာခင် လေပြည်လေညင်းလေးနဲ့ အရသာကို ခဏတစ်ဖြုတ် ခံစားလိုက်ဦး။

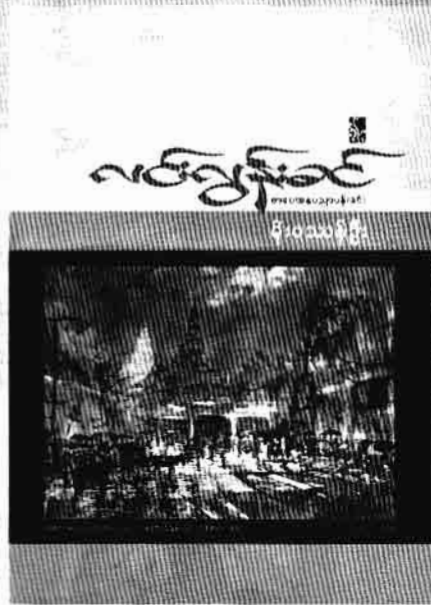
(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၈၅၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၀၀၀ ကျပ်

၃၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

စီကန်ပန်းခြံဈေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

ထွက်ပြီ

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓ၏အသံ သမီးပေးတဲ့အသံကလေး

‘ဝေမာတစ်ယောက်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
အတွဲနဲ့ ထိုင်နေတာကို
တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့ မေဦး’
ဘုရားရေ
ဒီသတင်းက မေဦးရဲ့
ဦးခေါင်းကို
ရစ်စိတ်ကွဲအောင်
မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရတဲ့
အတိုင်း။ တစ်ကိုယ်လုံး
ထူပူချောက်ချားပြီး
ဘာလုပ်လို့
ဘာကိုင့်ရမယ်မှန်း
မသိတော့ဘူး။

အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲ
ပွဲစည်းထားတဲ့မိသားစုမှာ
ဒီသတင်းမျိုးကို မေဦး
အကြောက်ဆုံးလေ။
သမီးကလေးကို
ဝိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရတဲ့
ဒုက္ခက မေဦးအဖို့
ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး
ထမ်းထားရတဲ့အတိုင်း
ပင်ပန်းခက်ခဲခဲ့တာ။
ဒါပေမဲ့လေ
ဒီအချိန်ရောက်မှတော့
ပန်းနဲ့ပေါက်တာလောက်ပဲ
မှတ်တော့တာကို။
အဓိကက မေဦးသမီးဟာ

မေဦးလမ်းကြောင်းတဲ့အတိုင်း
လိုက်နာဖို့ပဲပေါ့။

ဒီသမီးဆီမှာ မေဦးဘဝ
ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ၊ တန်ဖိုး
တွေ၊ အနှစ်သာရတွေ အား
လုံး စုပုံထားဆဲ။ စုန်းမကြီး
မှာ သူ့ရဲ့အသက်ကို ခန္ဓာ
ကိုယ်ရဲ့သီးခြား တစ်စုံတစ်
ရာမှာ သိုဝှက်ထားသလိုမျိုး
မေဦးရဲ့ အသက်ကိုလည်း ဒီ
သမီးဆီမှာ ပေးအပ်ထားပြီး
သား။ သမီးရဲ့ ဘဝကို
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမယ့်
အမှုန်အမွှား သေးသေးငယ်
ငယ် ကိစ္စလေးဆိုရင်တောင်
အသက်ပေးလို့ သန့်စင်ရှင်း
ပေးဖို့ အရန်သင့်။ သမီးလေး
နဲ့ ပတ်သက်တာမှန်သမျှ
အသေးအဖွဲ့ဟူသည် မရှိဆို
တဲ့အထဲက။

ဒီသတင်းကို သယ်ယူ
လာတဲ့ ခင်ဖြူကြည်ဆိုတာက
လည်း မေဦးအပေါ် နားလည်
မှု အပြည့်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း
မ။ အရေးဟယ် အကြောင်း
ဟယ်ဆိုရင် မေဦးကို အား
ပေး ကူညီပြီး အမြဲတမ်း
မေဦးဘက်က ရပ်တည်ပေး
နေကျ။ သမီးအပေါ်ထားတဲ့
မေဦးရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို
ထဲထဲဝင်ဝင် သိနေပြီးသား။
ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဖြူကြည်
စကားကို မေဦး ယုံကြည်
လက်ခံရတာ။ အခုဟာက
ခင်ဖြူကြည်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့
တာ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း သူ့ရဲ့
သားနဲ့ ချွေးမတို့ ခြို့ကိုတက်
သွားလို့ အပ်ကျမပ်ကျ တွေ့
ခဲ့တာဆိုရဲ့။ ခင်ဖြူကြည်ရဲ့
သား သာပုဆိုတာ ရွာမှာ
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်
လုပ်စားနေတဲ့ သမာသမတ်နဲ့
ကလေးပဲလေ။ လူတွေကို

ဒုက္ခပါပဲနော်
အသက်ချင်း
အတော်ကွာတဲ့
လူကြီးနဲ့မှ
ပြစ်ရသတိလား
အခုခေတ်
ယောက်ျားတွေက
ဒီမိမိထောင်
ရှိလျက်နဲ့တောင်
သိက္ခာထိန်းကြတာ
မဟုတ်ဘူး
သမီးအရွယ်
မနူးမနပ်
ကလေးတွေ
တွေ့ရင်
ဟာထား ဆိုတဲ့
အမျိုးအစား
ချည်းပဲ

လည်း မဟုတ်တမ်းတရား
လျှောက်ပြောတတ်တဲ့ ကလေး
ကချေအစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။
အဲဒါကြောင့်လည်း အခုလို
မေဦး ဖြေရာမရတဲ့အထိ
ခေါင်းခဲနေရတာ။ ပြီးတော့
ကြည့်ပါဦး။

‘ဝေမာတွဲတဲ့ အမျိုး
သားက ဝေမာထက် အသက်
အတော်လေး ပိုကြီးလိမ့်မယ်
တဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့
ထောင့်ကျကျ စားပွဲမှာ ထိုင်
ကြပြီး အမျိုးသားရဲ့ အပြော
မှာ ဝေမာက မျောပါနေပြီး
ရယ်မောပျော်ရွှင် နေသေး
သတဲ့ မေဦး’
ခင်ဖြူကြည်ရဲ့ စကား

လုံးတွေက မေဦးရဲ့ အသည်း
နှလုံးတွေကို နှပ်နှပ်စဉ်းလို့
ရယ်။ ပုံကြီးချဲ့ ပြောလာ
တယ်လို့တော့ မေဦး မထင်
နိုင်ဘူး။ ခင်ဖြူကြည်က
လည်း ကြားကနေ မခံချင်
လွန်း အားကြီးလို့ ဝေမာကို
သွားတွေ့တဲ့အခါ သူလည်း
လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ဆိုလာတယ်။
ခင်ဖြူကြည်တောင် အဲဒီ
လောက် ဆိုလာတော့ မေဦး
က ပြောဖို့ လိုသေးလား။
အခုချက်ချင်းပဲ သမီးဆီ ပြေး
သွားပြီး တွေ့မေးချင်လိုက်
တာလေ။ မိခင်အပေါ် ဒီ
လောက် သစ်စိမ်းချိုး ချိုးရက်
တဲ့ သမီးမိုက်။

သမီး မိုက်တဲ့လား ငါ့
သမီးဟာ...။ တွေးရင်း
တွေးရင်းနဲ့ မေဦး တစ်ကိုယ်
လုံး ကျဉ်းစက်နဲ့ အတိုခံရ
သလို တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်
လာတယ်။ မျက်ရည်တွေ
ဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီး ဆောက်တည်
ရာ မရတော့သလို မတ်တတ်
ရပ်ကနေ ကြမ်းခင်းပေါ် လဲ
ပြိုအကျ-

‘မေဦး နင် ဒီကောင်ကို
မခွဲနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။
တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်လာတဲ့ မိဘတွေ
ကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ခွဲနိုင်
တယ်။ နင် သတ္တိကောင်းလှ
ချဉ်းလား ချွေးမ၊ တောက်...’

‘ငါ့သမီးကို အဖေတို့
မခွဲပါဘူး ကွယ်၊ ကျောင်း
တက်ပြီး ပညာရေး ဆုံးခန်း
တိုင်အောင် သင်ဖို့ပဲ ပြော
တာ။ အဖေတို့လို ပင်ပင်ပန်း
ပန်း လုပ်စားနိုင်တဲ့ အတွေ့
အကြုံမျိုး သမီးမှာမှ မရှိတာ။
သမီး ဘယ်တုန်းက လယ်
ထဲ ဆင်းဖူးလို့လဲ၊ ကောက်ပင်

တစ်ပင် ကိုင်ဖူးလို့လဲ။ ပညာ
ဆက်သင်ဖို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ
သမီးရယ်။ ကျောင်းပြီးတဲ့
အခါ သမီးတို့စိတ်ကြိုက် ဆုံး
ဖြတ်ပေါ့နော် သမီး’

‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း
အဖေ အမေတို့ရယ် သမီးကို
ခွင့်ပြုပေးပါ။ ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့
ပြီးပြီပဲ။ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ
ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြ
ပြီ။ သမီးကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့
ကြပါတော့။ သမီး ကိုကိုနဲ့
ယုံတယ်။ သမီးကို သူ တစ်
သက်လုံး အနှစ်နှစ်စောင့်
ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။ကန်တော့
ပါတယ် အဖေ အမေတို့ရယ်’

‘သမီး အမိုက်တဲ့ကြီး
ရေ နေခဲ့တော့ဟေ့ အီး ဟီး
ဟီး’

‘မေဦးရယ် သမီးနဲ့
အဖေတို့ ဒီလောက်ပဲ ကံမ
တယ်ထင်ရဲ့’

မေဦး တရှိုက်မက်မက်
ငိုတယ်။ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်
ထားတဲ့ကြားက အဖေ့နှုတ်
တို့ နားဝမှာ ကပ်ပြောလာ
သလို။ တောအဝတ်အစား
တွေနဲ့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေး
သလို ကိုယ်ထင်ပြလို။ မေဦး
ခေါင်းတခါခါနဲ့ မျက်စိမှိတ်
နားပိတ်ထားပါလျက်...

မေဦး ဂုန်းခနဲ ထ၊ရပ်
ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့ ပြေးကပ်
လိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေနဲ့
မှုန်ဝါးနေတဲ့ကြားက မိဘနှစ်
ပါးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို မမှိတ်မသန်
ကြည့်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘာမှတော့ မမြင်ရဘူး။

‘သမီးကို အသေသတ်
လိုက်ကြပါတော့လား အဖေ
အမေတို့ရယ်။ မိဘအရိုက်
စုံကန်ခဲ့ပြီး မသာယာ မပြော
ဖြူးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ

သတ်တမ်းတိုတိုနဲ့ ပြတ်စဲ
ပျက်စီးသွားအောင် မိုက်မဲတဲ့
မေဦး အမိုက်မကိုလေ အီး
ဟီး။ အခု မေဦး ဝဋ်
သေနေပါပြီ။ မိဘမေတ္တာ
ဆွနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ မေဦးက
တိုနဲ့စာမိနေသလိုပါပဲ အမေ
ရယ်။ သေတောင်သေချင်
တယ် အီး’

အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ
ဆွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ငိုပစ်
လိုက်တယ်။

သေလို့တော့ မဖြစ်သေး
ဘူးရယ်။ မေဦးရဲ့ ရင်သွေး
သမီးလေး ရှိသေးရဲ့။ မေဦး
တို့ မဖြစ်ရအောင် ကယ်တင်
ဦးမယ်။ အချိန်မီလောက်ပါ
တယ်လေ။

သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်
သူတွေ ဘယ်လောက်ကောင်း
ပါစေ အမေလောက် မကောင်း
ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလို့
ခေါင်းထဲ စွဲနေအောင် မှာထား
လျက်သားနဲ့။ ဒီကလေးနယ်
လေးပီပီ သတိလက်လွတ်
ဖြစ်သွားတယ်ထင်ရဲ့။

ဒုက္ခပါပဲနော်။ အသက်
ချင်း အတော်ကွာတဲ့ လူကြီး
နဲ့မှ ဖြစ်ရသတဲ့လား။ အခု
ခေတ် ယောက်ျားတွေက
အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့တောင်
သိက္ခာထိန်းကြတာ မဟုတ်
ဘူး။ သမီးအရွယ် မနူးမနပ်
လေးတွေ တွေ့ရင် လာ
ထားဆိုတဲ့ အမျိုးအစားချည်း
ပဲ။ ဝမ်းဂိုး တူးကမ်း သရီး
စိတ်ထဲလို မရှက်မကြောက်
ကြွေးကြော်တတ်တဲ့ မဟာ
ယောက်ျားသားတွေ။ သူတို့
တိုယ် သူတို့ ခြံဝင်းထဲက
မထွက်သေးဘဲနဲ့တောင် လှေ
ထား သုံးထစ်ဆင်းရင် လူပျို
ဖြစ်သွားတယ်လို့ အထင်

ဝမ်းဂိုး
တူးကမ်း
သရီး စိတ်ထဲလို
မရှက်မကြောက်
ကြွေးကြော်တတ်တဲ့
မဟာ
ယောက်ျားသားတွေ
သူတို့ကိုယ်သူတို့
ခြံဝင်းထဲက
မထွက်သေးဘဲ
နဲ့တောင်
ပျောက်သုံးထစ်
ဆင်းရင်
လူပျို
ဖြစ်သွားတယ်လို့
အထင်
ရောက်တတ်
ကြတာကလား
ဟင်း
မပြောချင်ဘူး

ရောက်တတ်ကြတာကလား။
ဟင်း မပြောချင်ဘူး။ လမ်း
ပေါ် ရောက်သွားလို့ကတော့
စောင်းက လွတ်သွားတဲ့ မြင်း
လိုပဲ ကမြင်းချင်ကြတာလွန်
ရော။

ဘာတဲ့ နားပျိုသန်လှ
နားအိုပေါင်ကျီးသလောက် ရှိ
တာကွဆိုပြီးလည်း ဟီရီ
ဩတ္တပ္ပကင်းတဲ့ဟာတွေ။
ဒါမျိုးကျ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှာနဲ့
နှိုင်းလို့တောင် ရိုင်းမှန်းမသိ။
တရုတ်ကား၊ ကိုရီးယားကား
ဇာတ်လမ်းတွေကြည့်ပြီး
တစ်ပင်မလဲခင် တစ်ပင်
ထောင်ဖို့ အားပြိုင်ကြတာ
လည်း သူတို့တွေ။ ဒါမျိုး

အတွက်ဆိုရင် ချက်ချင်းပဲ
အဲဒီနိုင်ငံတွေ အရောက်သွား
ပြီးပဲ အခြေချကြတော့မလို့လို့။
ဟွန်း နားသိုး ကြီးပြတ်တွေ။
ဘယ်သူတွေ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ်လေ၊ ကိုယ့်တာကိုယ် လုံ
အောင် ကာဖို့ပဲ အရေးကြီး
တယ်။ မေဦး အတွေးစတွေ
ရပ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်လိုက်
တယ်။ ဒီနေ့ ရွာကကား မမီ
လိုက်တော့ဘူး။ မနက်ဖြန်
မနက်ခြောက်နာရီ ကားနဲ့
ထ၊လိုက်သွားဖို့ စီစဉ်ရမယ်။

□
ကိုယ့်ရွာက အထက်
တန်းကျောင်းမှာ ပညာရည်
ချွန်နေတဲ့ သမီးကို အားလုံး
က ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်း
ပေါက် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်
မယ်လို့ တစ်ပေးထားပြီး
သား။ မေဦးကတော့ သမီး
ကို ပိုမိုထူးချွန်စေချင်တာ
ကြောင့် မြို့ကျောင်းမှာထား
ပြီး စာကျက်ပိုင်းမှာ ပို့ခဲ့တာ။
ကိုယ်တိုင်က ပညာတစ်ပိုင်း
တစ်စနဲ့ ရူးရူးမိုက်မိုက်
အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီး ကာလတို
တိုမှာ အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲ၊
ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့ ရင်းလိုက်ရ
တာ မိဘကို စိတ်ဒုက္ခပေးတဲ့
အပြင် သမီးတစ်ယောက်နဲ့
တစ်ခုလပ်ဖြစ်။ ဒီသင်ခန်းစာ
တွေကြောင့် သမီးကို အငြို
အငြင်ကင်းကင်းနဲ့ မပြည့်စုံတဲ့
ကြားက ထမ်းတင်ပေးနေ
တာ။ သမီးလည်း ဒါကို
သိပါတယ်လေ။ ဒါတောင်
အမေရင်ကို စုံကန်ဖို့ ပြင်ရက်
တယ်လားကွယ်။

‘အစ်မကြီး ဂိတ်ဆုံးပြီ၊
သမီးဆီကိုပေါ့နော်’
အယ် ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကား
ပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်

တည်း ကျန်နေတော့တာကို
ကားသမားက သတိပေးရင်း
နှုတ်ဆက်လာမှ ပြုံးပြဲနှုတ်
ဆက်နိုင်တယ်။ သမီးကို
ကျိတ်ပြီး ဆုံးမရမှာဆိုတော့
သူငယ်ချင်း ခင်ဖြူကြည်ကို
လည်း အသိမပေးခဲ့တော့ဘဲ
တစ်ယောက်တည်း။

‘မဟုတ်ရပါဘူး အမေ
ရယ်။ သမီးမှာ ဘယ်
ယောက်ျားလေးနဲ့မှ တွဲစရာ
မရှိဘူး။ စာတွေကျက်ရ၊
ဆရာမဆီ စာပြန်ရ၊ တွက်ရ
ချက်ရ၊ ကျောင်းတက်ရနဲ့
သမီးတင်မကဘူး ဒီက
ဘယ်ကျောင်းသူမှ ရည်းစား
ထားချိန် မရကြတာ’

သမီးက ရိုးရိုးကလေးပဲ
ငြင်းနေတယ်။ မေဦးကတော့
သမီးတစ်ကိုယ်လုံးဆီ လုံခြုံ
ရေးကင်မရာတွေနဲ့ တပ်ဆင်
စောင့်ကြည့်သလိုမျိုး မျက်
တောင်မခတ် စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်လို့။ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်စေ
ချင်လိုက်တာ သမီးရယ်။
သမီးစကားက အမေရင်ကို
ငြိမ်းချမ်း သက်သာခွင့် ပေး
နိုင်တာ မှန်ပေမဲ့-

‘သမီး လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်တာ မှန်
တယ်။ ဒီအနီးအနားမှာ အား
လုံးလည်း သွားထိုင်ကြတာ
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခဏတော့
မဟုတ်ဘူးနော် အမေ၊ ရှား
ရှားပါးပါး ရတဲ့အချိန်ကလေး
မှာ ပြေးပြေးလွှားလွှားရယ်။
ဒီက မထွက်ခင်ကတည်းက
ဆရာမကြီးက အချိန်မှတ်ပြီး
လွှတ်လိုက်တာ။ သမီးတို့ချင်း
ပေါက်တတ်ကရ ဆူဆူညူညူ
ပြောပြောတာကလွဲရင် အခြား
ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောချိန်ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီဆိုင်

မှာ ယောက်ျားလေးဆိုလို့ ငါး
တန်း ကျောင်းသားကလေး
လောက် တစ်ယောက် တွေ
တယ်။ အားလုံးက အဘိုး
အဘွားအရွယ်တွေ။ အမေ
လည်း ရောက်ဖူးလျက်သား
နဲ့။ မယုံရင် အခုပဲသွားကြည့်

သမီးကို ပက်ပက်စက်
စက် ပြောဆိုဆုံးမဖို့ အား
တင်လာခဲ့သမျှ ဒီမှာတင်
မေဦး အားစေး ပိတ်နေခဲ့ပြီ။
သူတို့သားအမိကို အခြား
ကျောင်းသူတွေကလည်း
ဘာမှ ပိုလို့ ထူးထူးခြားခြား
ဂရုစိုက်တာ မတွေ့ရ။ ပုံမှန်
လှုပ်ရှားနေကြရုံ။ သမီးဆီ
ထားတဲ့ သံသယက ကိုယ့်ဆီ
ပဲ ပြန်လာနေသလိုလို။ ဒီ
နေရာမှာ ကျန်းလို့ မဖြစ်မှန်း
မေဦး သတိထားပြီး တိုက်စစ်
ထိုးဖို့ အားတင်လိုက်တယ်။

‘သမီး ဆရာမတွေကို
အမေ မေးကြည့်ရင်ကော’
ဒီတစ်ခါမှာ သမီးက
မေဦးဆီ စူးခနဲကြည့်လို့။

‘မေးလိုက်လေအမေ၊
ဟုတ်ရင် ဟုတ်သလို ရှင်းရ
မှာပေါ့။ မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့
အမေပြန်သွားပြီးရင် ဒီနေရာ
မှာ သမီးက သံသယသား
ကောင်ဖြစ် ကျန်ခဲ့တော့မှာ’
မေဦးရင်ထဲ နင့်ခနဲတစ်
ချက်။ အလျှော့ပေးရတော့
မယ့် လက္ခဏာ။

‘ချစ်လိုက်ပါတဲ့ အာရုံ။
ရွှေမြင်းမိုရ်တစ်တောင်လုံး
တုံးမှတ်လို့ ခုန်ဆိုသလိုပေါ့
သမီးရယ်။ မြင်းမိုရ်တောင်လို
ကြီးမားတဲ့ အမေမေတ္တာကို
ခုန်ကျော်ပြီး တစ်ဖက်သားဆီ
ပုံအပ်မှာစိုးလို့ အမေ လာပြော
မိတာ’

‘အဲဒါ အမှန်ကို ထမင်း

လမ်းပေါ်
ရောက်သွားလို့
ကတော့
လောင်းက
လွတ်သွားတဲ့
မြင်းလိုပဲ
ကမြင်းချင်ကြတာ
လွန်ရော
ဘာတဲ့
နွားပျိုသန်လှ
နွားအိုပေါင်ကျိုး
သလောက်
ရှိတာကွ
ဆိုပြီးလည်း
ဟိုဒေါ့ဒေါ့
ကင်းတဲ့ဟာတွေ။
ဒါမျိုးကျ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
နွားနဲ့
နှိုင်းဂျိုတောင်
ရှိုင်းမှန်းမသိ

လုံးတစ္ဆေ ခြောက်နေတာနဲ့
သမီးကို လာစွပ်စွဲတာပဲ’
‘ဘာ ဟဲ့’

စာကျက်နေတဲ့ ကလေး
တွေတောင် လှည့်ကြည့်လာ
တယ်။ သမီး မျက်လုံးတွေက
အရမ်း ရဲရင့်နေသလိုပဲ။
မေဦး တစ်ခါမှတောင် မမြင်
ဖူးသေးတဲ့ သတ္တိတွေ သမီး
အကြည့်ထဲမှာ ပါနေပါရော
လား။ သမီး အမှန်ကို ရှက်လို့
တိုက်ခိုက်တာ နေမှာပါလေ။
မျက်လွှာချလိုက် ရတာက
မေဦး ဖြစ်နေရော။

‘အမေ ဒီလောက်
တောင် စိတ်မချဖြစ်နေရင်
အခုပဲ အမေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့တော့

မယ်။ ရွာကနေပြီး စာမေးပွဲ
လာဖြေရုံပဲလေ’

‘ဟဲ့ ဟဲ့ မဖြစ်ဘူး။
အဲဒီလို မလုပ်နဲ့။ ကံပါလေ
သမီး ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ
လုပ်နော်။ ဒီနှစ် ထူးထူးချွန်
ချွန် အောင်ဖို့ အဓိက။ အခု
ဟာတွေ ဘာမှခေါင်းထဲထည့်
မထားနဲ့တော့ သိလား သမီး’
သမီးက မေဦးရဲ့
အညှာကို ကိုင်လိုက်တာကိုး။
ခေါင်းမီးတောက်ရောပဲ။
အထိတ်တလန့်နဲ့ ကယောင်
ချောက်ချားတွေဖြစ်လို့။ မီး
ခဲပြာဖုံး အပြုံးမျိုးနဲ့ အားလုံး
ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပေါ့။
အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်
စိတ်တွေ မငြိမ်မသက်နဲ့။

‘ဒီနှစ်အောင်မယ့်အထဲ
မှာ ဝေမာက ထိပ်ဆုံးကပဲ
အစ်မရယ်၊ ထူးချွန်အောင်ပဲ
လုပ်ပေးနေရတာ။ ပညာရေး
အတွက် စိတ်ချလက်ချ နေပါ
နော်’

‘သမီးမှာ ဘာရည်းစား
သနာမှ မရှိပါဘူး အမေရယ်၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ခဲ့
ကြတဲ့အထဲမှာလည်း ဘယ်
က သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ ယောက်ျား
နဲ့မှ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ အမေ ယုံ
လိုက်’

အေးလေ စာကျက်ဝိုင်း
ဆရာမရဲ့ အားပေးစကားနဲ့
သမီးရဲ့ ကတိ ကဝတ်တွေက
စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်ပါရဲ့။
အတန်းတင် စာမေးပွဲက
လည်း တစ်လလောက်ပဲ လို
တော့တာပဲလေ။ ဒီကြားထဲ
သမီးဆီ မကြာမကြာ ရောက်
နေရင် မဟုတ်တာလုပ်မယ်
ဆိုဦး စောင့်ကြည့်နိုင်တာ
ပေါ့။ ပြောသာပြောရတယ်
သာပုတို့ လင်မယားကို တိုး

တိုးကျိတ်ကျိတ် သွားမေးခဲ့
တုန်းကလည်း တိတိကျကျ
ပြန်ပြော ပြကြတာကြောင့်
ဘဝင်မကျစရာလေးက
လည်မျိုထဲ ငါးရိုးမျက်နေ
သလိုရယ်။

‘ပြေးကြည့်မှ ဒီအမေ
ဒီသမီး နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ
မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ကြား လျှိုငှက်ချက်တွေ
မထားကြေးနော် သမီး၊ သမီး
မှာ ဘာကိစ္စရှိရှိ အမှန်ကို စွန့်
ပြောရမယ် သိလား’

မေဦးက သမီးထံ
အပျော့ဆွဲနဲ့ ချည်နှောင်စကား
ဆိုတယ်။

‘အမေက သမီးထံ
လုံးဝ စိတ်မချဖြစ်နေတာပဲ
နော်။ စိတ်ချပါ အမေရယ်၊
အမေ ဒုက္ခရောက်အောင်
သမီးက လျှိုငှက်ချက်ကြီး
တွေထားပြီး လုပ်ကြံနေပါ
မလားလို့။ သမီးအတွက်နဲ့
အမေ ဒီလောက် ချီချီငို
ကြိုးစားနေတဲ့ဟာကို။ အမေ
စိုးရိမ်ပြီး ရောဂါတွေ ဝင်လာ
ရင် သမီးပယောဂ မပါဘူး
နော် ဒါပဲ’

ကြည့် မြို့ကြီးရောက်ပြီး
စာတော်တဲ့ကလေးဆိုတော့
မေဦးရဲ့ သောကတွေကို မြီး
ကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်သလို
မျိုးဆိုက်အောင် ပြောတတ်
လိုက်တာ။ ကိုယ့်လူ သူ့ဘာသာ
သားတော့ မဖြစ်လောက်ပါ
ဘူးလေ။ လိမ္မာတဲ့ကလေးပဲ
ဥစ္စာ။ ရွာမှာ သာပုတို့မိသားစု
ဆီ သွားပြီး ဖုံးတန်ဖုံး ဖိတန်
ဖိ လုပ်ရဦးမယ်။

□
ပြောရုံနဲ့တော့ မပြီးသေး
ဘူးရယ်။ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်
ခဲ ဆိုသလို ကိုယ့်ဘာသာ

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ရသေးတယ်။ သမီး စာမေးပွဲရက်တွေမှာ မြို့သွားလို့ အနီးကပ် စောင့်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီနေ့က စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့။ စာမေးပွဲ ပြီးတာနဲ့ ရွာကို တန်းပြန်ဖို့ စီစဉ်ရင်း သမီးကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ တည်းခိုတဲ့ အိမ်ကနေ အထုပ်တွေပါ ဆွဲထွက်လာပြီး သမီး ညအိပ်နေထိုင်တဲ့ စာကျက်ပိုင်းကိုသွားပြီး စောင့်လိုက်တယ်။ သမီးရဲ့ နေ့စဉ်ပြေဆိုမှုတွေက အားရစရာကောင်းလို့ အောင်ဖို့ သေချာပြီးသားတဲ့၊ ဂုဏ်ထူးရနိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်ကိုတော့ ဆရာမက မသေချာခင် မပြောချင်သေးဘူး ဆိုရဲ့။

ငါ့ သမီးလေး ဒီလောက်တော်တဲ့ဟာ အမှောင့်ပယောဂတွေက ဝင်လိုက်ရသေးတယ်နော်။ လောကဓံဆိုတာ ဒါမျိုးရယ်။

ဟေး ခနဲ အော်သံကိုပြုပြီး သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကြောင့် မေဦးပါ သူတို့နဲ့ ပျော်ဝင်သွားတယ်။ သမီးတို့ စာမေးပွဲက ပြန်လာကြပြီ။ ပင်ပန်းခက်ခဲမှုကနေ လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဆိုတော့ ပျော်စရာကြတာလေ။

‘အန်တီ ဒါ ဝေမာပေးလိုက်တဲ့စာ။ ကျွန်မတို့ကို အရင်ပြန်နှင့်ခိုင်းပြီး သူက ကျောင်းရှေ့က ကုက္ကိုပင်ရိပ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်မက အန်တီနဲ့ ချိန်းထားတယ်ထင်တာ။ အခု ဒီစာပဲ...’

ကမ္ဘာမြေကြီး ပြောင်းပြန်လည်သွားသလားလို့ ထင်

လိုက်တယ်။ ပစ်လဲမသွားအောင် မေဦး အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းနေရတယ်။ လက်ထဲက စာကို ဖွင့်မဖတ်အားဘဲ သမီးစာမေးပွဲဖြေတဲ့ ကျောင်းဆီ အပြေးကလေး။

သို့သမီးချစ်တဲ့ အမေရေဒီစာနဲ့ နှုတ်ဆက်ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ အမေဘယ်လောက် ကြေကွဲခဲ့စားရလိမ့်မလဲဆိုတာ သမီးရင်နဲ့အမျှ သိပါတယ်။ ရှက်ရွံ့စိတ်နဲ့ ထင်ရာမလုပ်မိအောင် ကြမ္မာရိုင်းတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်လာတဲ့ အမေက အတွေ့အကြုံနဲ့ ထိန်းနိုင်မယ်လို့ သမီး ယုံကြည်တယ်။ သမီးလည်း ဒီစာကို နှလုံးသွေးနဲ့ ရေးရလို့ မျက်ရည်မစဲခဲ့ရဘူး။

ပထမဦးစွာ သမီးအသိပေးချင်တာက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကို သမီး ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်မယ်ဆိုတာပါ။ အမေအတွက် သမီး တာဝန်သိသိနဲ့ ဝတ္တရား ကျေပါတယ်နော်။

အမေက ပြောဖူးတယ်။ အမေနဲ့ သမီးတို့ကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက် မထားကြေးဆိုတာလေ။ သမီး လျှို့ဝှက်ချက်ထားခဲ့ပါတယ်အမေ။ အမေမျက်နှာက သောကတွေကို မြင်ရတဲ့အခါ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်ပြောချင်လိုက်တာလေ။ သမီး လျှို့ဝှက်ချက်ထားခဲ့ပါတယ်အမေ။ အမေရယ် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောသင့်ဘူးလို့ ပညာရှိအမတ် ဘုရားလောင်း မဟော်သမာက သူ့အရှင်ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးဆီ လျှောက်ခဲ့တယ်။ မှန်ကန်ကြောင်းလည်း သက်သေပြခဲ့

တယ်လေ။

အဲဒီ ပညာရှိအမတ်ရဲ့ အဆုံးအမ စကားနဲ့ ဖြေသိမ့်ပြီး သမီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖုံးဖိနိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အမေကို ဒုက္ခပေးမယ့် လျှို့ဝှက်ချက်မျိုး မရှိဘူးလို့တော့ သမီး တာဝန်ခံခဲ့ပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့တာ သမီးရဲ့အဖေ ဦးခင်မောင်ဝေပါ အမေ။ သိပ်အံ့သြသွားပြီလား။ အဖေနဲ့အမေ ထွက်ပြေးလာတုန်းက လက်ခံထားခဲ့တဲ့ အမေတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဦးဦးလည်း ပါတယ်။ ဦးကျော်ဖြူတဲ့။ ဒါဆိုရင် သမီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို နားလည်ပြီ ထင်ပါရဲ့နော်။

အဖေဆီကနေ အမေဆင်းလာပြီးတဲ့နောက် ဒီနေ့ထိ အဖေက နောက်အိမ်ထောင် မပြုဘဲ နေခဲ့တာပါ။ အဖေနဲ့အမေတို့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့ ဒီနေ့လိုမျိုးမှာ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတယ်လို့ ဒုက္ခပင်လယ်ဆရာတော်ကြောင်းတွေ သမီးကို ပြောပြတယ်။ အမေနဲ့ ပြန်ပေါင်းပြီး တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားချင်လွန်းလို့ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီး အလုပ်ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း၊ သမီးလည်း အမေနဲ့ ရှိနေတာသိရလို့ သမီးရှေ့ရေးအတွက် ပါ နှစ်ဆ ကြိုးစားခဲ့ကြောင်းလည်း သိရတယ်။ အဖေကလေ အမေ စိတ်မာန်ကြီးတဲ့ အကြောင်းတွေကို အထောက်အထားနဲ့ ပြောပြလို့ သမီးဖတ်ဖတ်မောအောင်လည်း ရယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

သမီး အခု ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး အဖေနဲ့

ခေတ္တ လိုက်သွားပါတယ်။ အမေတစ်ယောက်တည်း ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ရတဲ့ ဒုက္ခ သက်သာအောင်ရယ်။ အဖေတစ်ယောက်အတွက် သမီး ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့် ဝတ္တရားတွေ ရယ်အတွက် သမီး စီစဉ်မိခဲ့တာ။ ဦးဦးကျော်ဖြူကလည်း သမီးတို့ သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်လာတဲ့နေ့မှာ အမေဆီကို သူ့ပါ လိုက်ပြီး နေ့စပ်ပေးမယ်လို့ တဖွဖွ ပြောတယ်။ အဖေဆောက်ထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ကလေးမှာ သမီး အနားယူပါရစေဦးနော် အမေ။ အမေ ရောက်တဲ့အခါ အမေအကြိုက် သစ်ပင်ပန်းမန်တွေနဲ့ ချိုပြီးသားဖြစ်အောင် စိုက်ပျိုးရင်းပေါ့။

သမီးတို့သားအဖ အမေဆီ မကြာခင် လာကြမှာနော်။ အမေကိုချစ်တဲ့ သမီးလေး ဝေမာဦး

ကျောင်းရှေ့မှာ သမီးကို မတွေ့လိုက်ရတော့တဲ့ မေဦးတစ်ယောက် လမ်းဘေး အုတ်ခုံမှာထိုင်ရင်း စာကိုဖတ်ပြီး မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။ ဘယ်နှခေါက် ဖတ်နေမိတယ် မသိတော့။ အနိပ်ထဲ နေစောင်းထိုးမှ ထ၊ ပြန်ဖို့ သတိရတယ်။

ကျနေက အတော်ပူတာပဲ။ လက်ထဲ ဆုပ်မိဆုပ်ရာ ပါလာတဲ့ ထီးကလေးကို ဖွင့်ဆောင်းလိုက်တော့မှ အင်းသမီး တမင်တကာ ပေးထားခဲ့တဲ့ ထီးကလေး ဖြစ်မှာပါ။

နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ။

လှမြင့်အောင်တောင်လှတား

MINN NDA

မြန်မာ့
 နိုင်ငံ
 နှစ်ပတ်လည်

တောင်လေ
 မှတ်သုံးအရာတွင်
 နောင်တော်မြစ်ရေပြင်သည်
 လှိုင်းအိကလေးများကို
 ခပ်သော့သော့ ပြေးလွှား
 ဆော့ကစားစေ၏။
 ပသျှူးပိုက်လှေများသည်
 အကျီစားသန်နေကြသော
 လှိုင်းလုံးကလေးများကို
 ဖိနှင်းရင်း ဟိုနားဒီနား
 ပြေးလွှားနေကြသည်။
 လခြမ်းမြေ
 ရခိုင်ကမ်းခြေအတွင်းရှိ
 ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊
 မြေပုံမြို့နယ်၊
 အမ်းမြို့နယ်အစပ်
 နောင်တော်မြစ် ပင်လယ်၌

ဘယ်နှံရောအခါကပင်
 ကျက်စားနေခဲ့ကြလေ
 သည်မသိ။ နွေကာလ
 ရေကြီးချိန်များတွင်
 ငါးလက်ခွာ(ကကူရံ)များ
 အုပ်နှင့်သင်းနှင့်
 ရှိနေတတ်ကြသည်။
 ခေတ်အဆက်ဆက်
 ကာလအတန်တန်
 ပသျှူးပိုက်များဖြင့်
 ထောင်ဖမ်းကြသော်လည်း
 ကုန်ခန်းသွားသည်ဟူ၍
 မရှိ။ ယနေ့တိုင်
 ရှိနေကြ ဆဲပင်။
 ပသျှူးပိုက်ချခြင်းကို
 ဝါလကင်းလွတ်သီတင်းကျွတ်

ပြီး ပွင့်လင်းရာသီအဝင်တွင် စတင် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဆောင်းရာသီ ရေအေးချိန်တွင် ငါးလက်ခွာ(ကကူရံ)ပျောက် တတ်သည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ ဆုတ်သွားကြဟန် ရှိသည်။ ပူနွေးစ တပေါင်းလရာသီ တွင် တစ်ဖန် ပြန်လည် လုပ် ကိုင်ကြသည်။ တပေါင်း လပြည့် ရေကြီးချိန်ကာလ သည် ငါးလက်ခွာ အကျဆုံး သောကာလအဖြစ် ရေလုပ် သားတို့ သတ်မှတ်ကြသည်။ တပေါင်းလပြည့် ရေကြီးချိန် တွင် အမေ ဆုံးရင်တောင် ဖျာဖုံးပြီးထားခဲ့ သည်ဟု ပညာရှိပိုက်သမားများ နှုတ် စကားစဉ်ဆက် ရှိခဲ့ကြသည်။

‘ကံ ရေတက်နဲ့ တစ် တန်းချလိုက်ကြရအောင် ကွမ်းချောင်းတောင် ပျောက် သွားပြီ’

နာယာ(ပိုက်လေ့၏ အကြီးအမှူး ပဲ့ကိုင်း) ဦးဖိုး သာက ရွှေမောင်နှင့် အလယ် တိုင် ထွန်းခိုင်တို့အား ပြော လိုက်၏။

ကွမ်းချောင်းတောင် ပျောက်သည်ဆိုခြင်းမှာ ပင် လယ်ပြင်ထဲတွင် ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ် အများအပြား ရှိ ကြရာ ပညာရှိပိုက်ခွင်အနီးရှိ နောင်တော်တောင်ကြီးနှင့် ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီးတို့ တစ်တန်းကျသွားချိန်တွင် အနီးမှ နောင်တော် တောင် ကြီး ဆီးကာသွားသဖြင့် ဟိုး ဝေးဝေးက ကွမ်းချောင်း တောင်ကြီး ကွယ်သွားခြင်း ကို ပိုက်သမားစကားဖြင့် ကွမ်းချောင်းတောင်ကြီး ပျောက်သွားပြီဟု ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကွမ်းချောင်း

ယဉ္ဇာပိုက်ပေါင်
ထောင်ခြင်းကို
ပိုက်နာယာများက
လုပ်ကိုင်ကြသည်
ပိုက်ချရာတွင်
ရရှိသည့်
ငွေကြေးကို ၄ စုစီ
ခွဲဝေကြသည်
ပိုက်သမား
၃ ယောက်က
တစ်ယောက်
တစ်စုစီ၊
ပိုက်နှင့်
ပျော့အတွက်
၁ စုထား၏
ပိုက်နာယာမှာ
ပိုက်နှင့်ပျော့ကို
ပိုင်းပိုင်း
ဝေစု ၂ စု
ရသည်

တောင်ပျောက်လျှင် ပိုက်ခွင် အကောင်းဆုံးသောနေရာဟု နာယာဦးဖိုးသာက တွက်ဆ ထားပေသည်။

‘သူများတွေတော့ မသိ ဘူး၊ ငါတော့ ဒီခွင်လေး ကြိုက်တယ်ကွာ။ ကျောက် လည်း လွတ်တယ်၊ ပိုက် တိုင်လည်း လွတ်တယ်။ ကံ ရွက်ချကြကွာ’

နာယာဦးဖိုးသာ အပြော တွင် ပိုက်သမားနှစ်ယောက် စလုံး နပျံကြီးကို ဖြုတ်လိုက် ကြပြီး ရွက်ကိုလိပ်ကာ ရွက် တိုင်ပေါက်မှ ဆွဲနုတ်လိုက် ကြ၏။ ရွက်နှစ်ဖုံစလုံးကို

ချလိုက်ရာ အရှိန်ဖြင့်သွားနေ သော လှေမှာ ခေါခနဲ ထိုးရပ် သွားသည်။

‘ကံ ရွှေမောင် ခတ် တက် ဆွဲခတ်ပေး’

ရွှေမောင်မှာ လှေဦးပိုင်း ထုပ်တန်းပေါ်ထိုင်ပြီး ခတ် တက်ကို အားရပါးရ ဆွဲခတ် လိုက်ရာ ပညာရှိလှေမှာ လှိုင်း တောကို ထိုးဖောက်ပြီး ရုန်း ထွက်နေပေပြီ။

‘ကံ ထွန်းခိုင် လက် ဖျားဖော့ ပစ်ချတော့’

ရွှေမောင်၏ ခတ်တက် ဆွဲခတ်သံ၊ ထွန်းခိုင်၏ ဖော့ ပစ်သံ၊ ပိုက်ချသံတို့မှာ မြစ် ရေပြင်တစ်ဝိုက်တွင် သော သောညံ သွားခဲ့ ပေသည်။ နာယာဦးဖိုးသာကတော့ ပိုက် လမ်းကြောင်းကောင်းမွန်ရေး အတွက် လှေထိန်းတက်မ၊ကို မြဲမြဲကိုင်ကာ လမ်းဖြောင့်ပေး နေ၏။

နောက်ဆုံး လက်ရင်း ဖော့ကြီးကို ပစ်ချလိုက်ချိန် တွင်တော့ ခတ်တက်ခတ် ခြင်းကို ရပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် လှေလည်း အသွားနှုန်းရပ် သွားသည်။ တာဝန်ကိုယ်စီ ထမ်းပြီး အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်လိုက်ကြရာ သုံး ယောက်စလုံး မောပန်းသွား ကြသည်။ တံတွေးများပင် စေးစေးပျောင်းပျောင်း ဖြစ် ကုန်ကြတော့၏။ ပိုက်နာယာ ဦးဖိုးသာသည် ပဲ့စင်ပေါ် မတ် တတ်ရပ်ရင်း ပိုက်အသွား ပိုက်လမ်းကြောင်းကို ကြည့် လိုက်၏။ ပိုက်ဖော့တန်းမှာ ရေတက် ၏။ တွန်းအား အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်တန်း တန်း ရွှေနေ၏။ နာယာဦးဖိုး သာ ပိုက်တန်းကိုကြည့်ပြီး

ကျေနပ်ပြီးတစ်ချက်ပြီးရင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

‘ပိုက် တန်း အသွား တော့ မဆိုးဘူးဟ၊ ကံ တို့ ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်’

ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ က ထမင်းတောင်းထဲက ဆွဲ တွေ့ကိုထုတ်ပြီး လှေကပ်စင် ပေါ်ချစီလိုက်ကြ၏။ သွပ် ပန်းကန်ပြားလေးပေါ်မှာ ထမင်းကို အညီအမျှထည့်ပြီး ပါလာသည့် ဟင်းကို ခွက်စု ထည့်လိုက်ကြသည်။ ထမင်း တစ်ဆုပ် ဆုပ်ပြီး ဦးဖိုးသာက ပဲ့စင်ဖျားတွင် ဆွမ်းတော် သွားတင် ထားလိုက် ၏။ လှိုင်းကလေးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ထမင်းစားရသည်မှာ ရေလုပ် သားတို့အဖို့ အဝင်ကောင်းသ သည်။ နာယာဦးဖိုးသာမှာ ခပ်မြန်မြန်စားပြီး ပဲ့စင်သို့ တက်ကာ ပိုက်တန်းအသွား ဖြောင့်ရေးအတွက် တက်မဖြင့် လှေကို ယက်လိုက်ကာ၊ ထောင့် လိုက်ကာ လိုအပ်သလို လှေ ပေးနေသည်။ နောင်တော်မြစ် ပြင်အနှံ့ ပညာရှိပိုက်လှေများ ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ပိုက်ခွင် စိတ်ကြိုက် မတွေ့သေးသော ပိုက်လှေများမှာ ရွက်ကလေး တယမ်းယမ်းဖြင့် ဟိုနားဒီနား ရွက်တိုက်သွားလာပြီး နေရာ ကောင်းကောင်း ရွေးနေကြ သည်။

‘ပိုက်တန်းတော့ မဆိုး ဘူးကွ၊ အသွားလှတယ်’

ပိုက်တန်းအသွားတို့ ကြည့်ပြီး နာယာဦးဖိုးသာ၏ နှုတ်မှ အားရကျေနပ်သံ ဆို သွက်သွက်ထွက်သွားသည့် ပညာရှိပိုက်တစ်စင်းတွင် အလျား ၆ လံခန့်ရှိသော ပိုက်လက်ပေါင်း ၁၆ လက်

လက်လံအားဖြင့် ၃၆ လ အရှည်ရှိသည်။ ပိုက်အမြင့် ၈ ၁ လံခွဲ ရှိသည်။ ပသျှူး ပိုက်ကို ရေအနက် ၁၀ လံနှင့် အထက်မြစ်ကြောင်းများတွင် သာ မျှောရသည်။ ပိုက်ဖော့ ကြီးကိုလည်း ရေအနက်ကို ချိန်ဆပြီး လက်လံ ၁၀ ကျော် အထိ လွှတ်ပေးရသည်။

ပိုက်အစဖျားတွင် လက် ဖျားဖော့ကြီး တစ်လုံးတပ်ပြီး တောင် ပစ်ချရသည်။ ပိုက်၏ အလျား ၆ လံစီ ကွာတိုင်း ပိုက်ကိုဆောင်ရန်အတွက် ရေ အနက်ကိုချိန်ဆပြီး ဖော့ကြီး တစ်လုံးစီဖြင့် ဖော့ကြီး ၁၆ လုံး တပ်ဆင်ရသည်။ ပိုက် ၏ အပေါ်ထိပ်ဖျားပိုင်းတွင် ပိုက်နှင့်ပူးတွဲပြီး ‘ငါးလှန့် ဖော့’ခေါ် ဖော့သေးသေးမျှင် ချင်လေး(မီးချောင်းလုံးခန့်) ကို ၃တောင်စီ အကွာထားပြီး ပိုက်အစအဆုံး တပ်ရသည်။ ပိုက်ရေတွန်းအားဖြင့် ရွေ့ လျားသွားနေချိန်တွင် ငါးလှန့် ဖော့တောင့်လေးများသည် အပေါ်သို့ထောင်ပြီး လှုပ်လှ လှုပ်လီပါနေ၏။ ငါးလှန့်ဖော့ ၈လေးများမှာ ရေအောက်ရှိ ငါးများ ပိုက်ပေါ်က ကျော် ပြေးမှာစိုး၍ ခြောက်လှန့်ထား သော ပိုက်၏ အစိတ်အပိုင်း ငယ် တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ပိုက်မချမီ ပိုက်ကို ကပ် ဇင်ပေါ်တွင် ပိုက်ချရန် အသင့် အနေအထားဖြင့် စီထားရ၏။ ပိုက်ချနေစဉ် ပိုက်ချသူသည် ပိုက်ဖော့ကြီးဖြင့် ရစ်ပတ် ထားသော ဖော့လုံးကိုပစ်ချ လိုက်။ ပိုက်ကိုပစ်ချလိုက်၊ ငါးလှန့်ဖော့ကို ပစ်ချလိုက်ဖြင့် အတော် အလုပ်များသည်။ ကျွမ်းကျင်ရန်လည်း အထူး

လိုအပ်လှသည်။ ပိုက်ချ မကျွမ်းကျင်ပါက ဖော့ကြီး တို့၊ ပိုက်တို့ ငါးလှန့်ဖော့တို့ နှင့် ရှုပ်ထွေးပြီး ပြဿနာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ပိုက်လှေ တစ်စီးတွင် ပိုက်ချကျွမ်းကျင် သော ပိုက်သမားကောင်း တစ်ဦးစီ မဖြစ်မနေ ရှာဖွေ ထားရပေသည်။ ဖော့လုံးတွင် ရစ်ပတ်ထားသောဖော့ကြီး ထဲမှာ ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက် စဉ် ပိုက်ရေအောက်သို့အဆင်း တွင် အလိုအလျောက်ပြေ ထွက်အောင် ဆောင်ရွက်ထား ရသည်။ ကြိုးဆုံးသည်နှင့် ရေအောက်က ပိုက်ကို ဖော့ လုံးများ၏ ဆွဲအားဖြင့် ဖြန့် ကားပြီးသား ဖြစ်နေပေတော့ သည်။

ပသျှူးပိုက် ဖော့ငယ် ထောင်ခြင်းကို ပိုက်နာယာ များက လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ပိုက်ချရာတွင် ရှိသည့်ဓွတ်ကြေး ကို ၄ စုစီ ခွဲဝေကြရသည်။ ပိုက်သမား ၃ ယောက်က တစ်ယောက်တစ်စုစီ၊ ပိုက် နှင့်လှေအတွက် ၁ စုထား ၏။ ပိုက်နာယာမှာ ပိုက်နှင့် လှေကို ပိုင်သူမို့ ဝေစု ၂ စု ရသည်။ ပိုက်အဖုလုံးလိုက်သူ နှစ်ယောက်ကို မင်းကျသား ဟု ခေါ်သည်။

‘ကညင်ချိုင့်တောင် ပေါ်လာပြီကွာ၊ ရေလဲငြိမ် သွားပြီ ပိုက်ဆွဲကြရအောင်’

နာယာဦးဖိုးသာက အချက်ပေးလိုက်သည်။ ချက် ချင်းပင် ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေ မောင်တို့ ကပ်စင်ပေါ် မတ် တတ်ရပ်ပြီး ပိုက်ကို ဆွဲတင် လိုက်ကြ၏။ ပိုက်ဆွဲတင်ချိန် တွင်လည်း နောက်တစ်ချိန် ပိုက်ပြန်လည်ချနိုင်ရန်အတွက်

ပိုက်ကို စီပြီးသားဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်တတ်ရသည်။ ပိုက်ကို ပိုက်ထုံးအလိုက် လှေ ကပ်စင်ပေါ်တွင် စီတန်းချရ သလို ငါးလှန့်ဖော့တွေကို လည်း စနစ်တကျစီရသည်။ ဖော့ကြီးမှာ ရှည်လွန်းသဖြင့် ဖော့တွင် ပြန်ရစ်နေလျှင် ကြာ မှာစိုး၍ ဖော့တွင် မရစ်ပတ် တော့ဘဲ ဖော့လုံးကြီးများ အလိုက် အခွေလိုက်ပုံထားရ သည်။

‘ပါလာပြီကွ’

ငါးတွေ ပိုက်တွင် ပါ လာလျှင် ရေပေါ်သို့ မပေါ်မီ ရေအတော် နက်နက်ကပင် မြင်ရသည်။ ရွှေရောင်လေး တောက်ပြီး ဝါဝါထိန်ထိန်ဖြင့် အလွန် ကြည့်ကောင်းသည်။ ထွန်းခိုင်သည် ငါးကိုယ်လုံး ကြီးကို ပိုက်နှင့် လုံးထွေးဖက် ယူကာ ဖြိုးရင်းခွကို သူ၏ သန်မာသော ထွာဆိုင်လက်ခွ ကြီးဖြင့် အမိအရ ကိုင်ပြီး လှေ ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်၏။

‘နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး’

‘ငါးမ၊ ဝင်တာပေါ့ ကွာ’

ငါးမ၊ ဟု သတ်မှတ် သော ငါးမှာ သာမန်ထက် ကြီး၍ ရေဆယ်သမား(ကုန် သည်)တို့ ၂ ကောင်တွက်ပေး သော ငါးအကြီးစား ဖြစ် သည်။ ပသျှူးပိုက်ကွက်မှာ လက်ညှိုးလုံး ၉ လုံးကိုက် အကွက်ဖြစ်၍ သာမန်ငါး အသေးအမွှားများ မရ။ ၃ ပိဿာမှ ၁၀ ပိဿာထိ စီး သော ငါးအကောင်ကြီးများ သာ တင်သည်။ ငါးမရဟု ဆိုလျှင် ဟင်းစားပင် မတင် သော ပိုက်မျိုးဖြစ်သည်။

ပိုက်တစ်တန်း ဆွဲပြီးချိန် တွင်တော့ ဦးဖိုးသာတို့မှာ ငါး လက်ခွ(ကကူရံ) ၄ ကောင် တိတိ ရလိုက်ကြသည်။

‘အကျရေမှာ ရေဦး လိုက်မယ်ကွာ’

‘ရေနောက်လည်း မနေ့ ကတည်းက ပါနေကြပြီလေ၊ မနေ့ကဆို ဦးထွန်းခံတို့ ရေ နောက်လိုက်တာ ၁၂ ကောင် တိတိ မိလာတယ်’

‘ဒါဆိုလည်း တို ကျောက်ဖျာမော်ကြီးသို့ထိ မတက်နဲ့ကွာ၊ ငါးသန်သာမြစ် ဖျားလောက်က စ၊ ချမယ်။ အဲဒီကနေ မြစ်ဝဘက်ဆင်း ရင်လည်း တစ်တန်းလောက် မိနိုင်တာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ဦး ဒါ ကောင်းတယ်’

‘ကဲ ဒါဆို ရွက်ထူကြ’

ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင် ရွက်နှစ်ဖုံကို ဆွဲထူပြီး နယျ ကြိုးများကို လှေထုပ်တန်း တွင် ဆွဲချည်လိုက်ကြ၏။ နာယာဦးဖိုးသာက လေစားခံ ပြီး ရွက်ကို လေသွင်းလိုက် ရာ လှေမှာ လှိုင်းခေါင်းဖြူ များကို ဖိနင်းပြီး တရဲရဲ ပြေး နေပေပြီ။ ရေကြီးရက်မို့ ရေ ဆန်ခံသွားနေရာ လှေမှာ ထင် သလောက် ခရီးမတွင်။ အခြား ပိုက်လှေများလည်း ရေဦးလိုက်သူလိုက်၊ ရေ နောက်ခံသူခံနဲ့ နောင်တော် မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး ဖွေးဖွေး လှုပ်လှုပ်။

ပသျှူးပိုက်ခွင်များ တွင် တိုင်ထိုးပိုက်ကြီးများဖြင့် လည်း ထောင်ဖမ်းကြသဖြင့် ပသျှူးပိုက်မျှောရာတွင် ပိုက် တိုင်နဲ့ လွှတ်အောင်ရှောင်ပြီး မျှောတတ်ရသည်။ မြင်လို

လယ်ထဲရှိ တောင်တန်းနှင့် ကျွန်းတို့၏ တည်နေရာ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ရေအောက်တွင် စိုက်ထူထားသော ပိုက်တိုင်များရှိရာနေရာများကို မှန်းဆနိုင်သော အသိဉာဏ်နှင့် စွမ်းရည်သည် ပိုက်နာယာတို့၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးဖိုးသာတို့မှာ ငါးသန့်သာဖြစ်မှ ရေကျခံပြီး ပိုက်မျှောလိုက်ကြ၏။ နောင်တော်ကျွန်းဖျားအရောက်တွင် ပိုက်ကိုကောက်ဆွဲလိုက်ကြသည်။ ဦးဖိုးသာတို့ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်ကိုက်ခဲ့ကြပေပြီ။ ငါးလက်ခွာ(ကကရုံ) ချည်း ၈ ကောင်တိတိ ပါလာသည်။

‘တို့ မြစ်ဝခွင်မှာ တစ်တန်းမီ နိုင်သေးတယ်ဟ၊ အောက်ဘက် နည်းနည်းခတ်ဆင်းမယ်’

ဦးဖိုးသာ စကားအဆုံးတွင် ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ ခတ်တက်နှစ်ချောင်း ပြိုင်တူဆွဲပြီး ရှေ့တိုး နောက်လန်ခတ်လိုက်ကြရာ ရေတစ်ဝက်ခန်းချိန်မှ လှေမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြေးဆင်းနေပေသည်။ ရေသင့်သော်လည်း လေကပင်လယ်ပြင်ဘက်က ခပ်ပြင်းပြင်း ပင့်ရိုက်နေပေရာ လှေကို ရွက်တိုက်၍ မရပေ။ လေနှင့် ရေတို့မှာ လက်ခုပ်လက်ဝါးရိုက်ကာ ရင်ဆိုင်တိုးနေပေရာ လှိုင်းက မြောင်းဆန်အောင် မင်းမူနေပေသည်။ ပညာလှေများမှာ လှိုင်းများကြားတွင် မြှုပ်ချည်ပေါ်ချည် ပြေးရင်းလွှားရင်းပင်လယ်လှိုင်းကြီးများနှင့် နှုတ်ဆင်းနေကြ၏။

နောင်တော် မြစ်မှာ

ပညာလှေများ
ပိုက်ကွက်မှာ
လက်ညှိုးလုံး
၉ လုံးကိုက်
အကွက်ပြစ်၍
သာမန်ငါး
အသေးအမွှားများ
မရ
၃ ပိဿာမှ
၁၀ ပိဿာထိ
စီးသော
ငါးအကောင်ကြီးများ
သာ
တင်သည်
ငါးမရဟု
ဆိုလျှင်
ဟင်းစားပင်
မတင်သော
ပိုက်မျိုးပြစ်သည်

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှ ကမ်းခြေပိုင်းသို့ တိုးဝင်နေသော မြစ်ဝကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းကို ကူးလူးဆက်သွယ်သွားလာရာတွင် မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းရသော ပင်လယ်ဝကြီးလည်း ဖြစ်၏။ လှိုင်းကြီးလွန်းသဖြင့် ရေယာဉ်များအား မကြာခဏ ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ ခရီးသည်များမှာ နောင်တော်ပင်လယ်နားနီးလာလျှင် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ကြရသည်။ နောင်တော်မြစ်ကို ကူးပြီးဆိုလျှင် လှိုင်းမူးသူ၊ အော့အန်

သူ၊ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်သူ၊ ငိုသူတို့ဖြင့် ကျွက်ကျက်ဆူနေတတ်ကြသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ ထုရိုက်သံ၊ ပစ္စည်းများ ပြိုလဲသံများနှင့်အတူ ရေယာဉ်မှာ လှိုင်းလုံးကြီးများအောက်သို့ ဆင်းလိုက်၊ လှိုင်းထိပ်ဖျားပေါ်တက်လိုက်နဲ့ မြှုပ်တော့မလို၊ မှောက်တော့မလို ရုန်းကန်သွားလာကြရသောနေရာပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပင်လယ်ကမ်းခြေနေ အောက်ကျွန်းစဉ်သားများသည် ၅ လံ ၃ တောင်၊ ၆ လံမျှသော ပညာလှေများဖြင့် နွေကာလ ရေကြီးချိန်များတွင် ပညာလှေပျော်ကြ၏။ ခွန်အား၊ သတ္တိ၊ ကျွမ်းကျင်မှုတို့ကို အခြေခံပြီး လှိုင်းသရမ်းများနှင့် စီးချင်းထိုးကာ ဘဝဝမ်းမီးအတွက် သက်စွန့်ဆံဖျား လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဘဝအသိကို ထိပ်ပေါ်တင်ပြီး ဒေသ၊ သဘာဝအခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တန်ခူး၊ ကဆုန် ရေကြီးရေထရက်များ၏ ရေကျချိန်သည် ရေစီးကြမ်းနှင့် ရမ်းပေါက်လေတို့ ပြေးအရိုက်တွင် လှိုင်းများပွက်ပွက်ဆူပြီး မြောင်းဆန်အောင် သောင်းကျန်းချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ရမ်းပေါက်လေမှာ နွေရာသီ မွန်းလွဲချိန်များတွင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ တိုက်ခတ်သော လေကြမ်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

‘ကဲ ကျောက်ကြားခွင်တစ်တန်းချမယ်ကွာ’

တက်ခတ် သားနှစ်ယောက်တို့ တက်ခတ်ခြင်း

ကို ပြိုင်တူရပ်လိုက်ကြ၏။ တက် ခတ်ရပ်လိုက်သော်လည်း လှေမှာ ရေစီးအားကြောင့် ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းနေ၏။

‘ကဲ ပိုက်ချတော့’

‘ကျွီ ရှောင်း ပွမ့်’

ရွှေမောင်၏ ခတ်တက်ကြိမ်ကွင်းက မြည်သံ၊ ရေထဲသို့ ခတ်တက်ကျသံ၊ တစ်ကြိတ်ဆွဲသံတို့မှာ လှိုင်းရိုက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

‘ဖန်း’

ထွန်းခိုင်က လက်ဖျားဖော့ကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဖျန်း ဖျန်း ဖျန်း ဖျန်း’

ပိုက်ချသံ ကလည်း အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်သွားသည်။

ပိုက်ချခြင်းမှာ နေ့လ ၁၀၊ လှိုင်းဒဏ်တို့ကို ကြုံကြုံခံပြီး ပညာလှေပိုက်သမားတို့ ဘဝမာန်ကို ပြနေကြခြင်းဟု ဆိုက မမှားနိုင်ပေ။ နာယာဦးဖိုးသာသည် ပိုက်ချအပြီးတွင် လှေပဲ့ချောင်တွင် တည်ထားသော သောက်ရေအိုးထဲက ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူပြီး မော့သောက်ချလိုက်သည်။ ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်ကတော့ အိုးထဲတွင် ကပ်ကွန်နေသော ထမင်းဟင်းကျန်လေးများကို မျှဝေစားလိုက်ကြ၏။ ပိုက်သမားများမှာ ချစ်ချစ်တောက်ပူပြင်းသော လောင်ဒဏ်ကို စလုခမောက်ကလေးတစ်ခုစီဖြင့် တစ်ကုန် ကာကွယ်ကြရသည်။ ‘ထွက်တဲ့နေလည်း ကျောက်မှာ၊ ဝင်တဲ့နေလည်း ကျောက်ပြင်မှာ’ ဆိုသော စကားမှာ

သွေးပိုက်သမားတို့၏ ဘဝနှင့် တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

‘မင်းတို့ ထမင်းစားပြီး နှင့် ပိုက်ပြန်ဆွဲရမှာနော်၊ ဒီနား ဘာရည်ထားလို့ မရဘူး။ ရေအောက်မှာ ရေခွဲကျောက် နို့တယ်’

ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများကို မြစ်ရေထဲသို့ နှစ်ဆေးလိုက်ကြပြီး အိုးတောင်းထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကြသည်။

‘ဆွမ်းမယ်နော် ဦး’
‘အေး ဆွဲတော့ မြန်မြန် လုပ်ရမှာနော်’

ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ ခပ်မြန်မြန် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲတင်လိုက်ကြ၏။

‘ကကူရဲတွေ အများ ကြီးပဲနော်’

တင်မောင်က ငါးတွေကို ကြည့်ပြီး အမောပြေသယောင်တွေသွား၏။

‘ဒီမှာ ကသမြင်ကြီး ကြီးတစ်ကောင်တောင် ပါလာသေးတယ်’

ထွန်းခိုင်သည် လှေနားရောက်နေသော ကသမြင်ငါးကြီးကို အားရပါးရ ဖက်ပြီး ဆွဲတင်လိုက်၏။

‘ကသမြင် ပါလာရင်တော့ ကျောက်နားပိုနီးသွားပြီကွာ၊ အဲဒီကောင်တွေက ကျောက်ခိုငါးတွေ’

နာယာဦးဖိုးသာ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ဟောဗျာ ပိုက်ဆွဲမရတော့’

ထွန်းခိုင်နှုတ်မှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား၏။ ဦးဖိုးသာဘက်သို့ အားကိုးစာကြီး တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ သွားပြီကွာ’
ဦးဖိုးသာထံမှ စိတ်ပျက်သံတစ်ချက် ထပ်ဆင့် မြည်ဟည်းသွားသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ’
ရွှေမောင်၏ စူးစမ်းမေးမြန်းသံ။

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဲဒါ ပိုက် ရေအောက်မှာ ရေခွဲကျောက်ကို ပတ်မီသွားပြီပေါ့’

‘ဟင်’
ဦးဖိုးသာ ရှေ့နောက် ဝဲယာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ငပသုန်ကျွန်းကို နတ်စဖိုကျွန်း ကွယ်သွားပြီလေ၊ ဒီကျောက်က နောင်တော်ပင်လယ်နဲ့ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ကို ခွဲခြားတဲ့ ရေခွဲကျောက်ခေါ်တာလေ’

‘တော်တော်ကြီးလား ဦး’

‘ဒီကျောက်က ရေပေါ်မပေါ်ဘူး၊ ရေအောက်ထဲမှာပဲ ရှိတာလေ။ ကြီးတော့ကြီးတာပေါ့ကွာ၊ ပိုက်သမားတွေကို ခဏခဏ ဒုက္ခပေးတာလေ’

‘ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦး’

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွာ၊ ပိုက်ဖြတ်ပစ်ရင်လည်း ဆုံးမှာပဲ’

ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ ပိုက်ကိုကိုင်လျက် တန်းလန်းကြီး မတ်တတ်ရပ်နေကြ၏။ လှိုင်းကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်သွင်းနေပေ

ရာ လေမှာ လှိုင်းလုံးများ ကြားသို့ ကျဆင်းလိုက်၊ မြင့်တက်လိုက်နှင့် ပြောင်းဆန်အောင် ကခုန်နေ၏။ ပိုက်သမားများ၏ ကိုယ်တွင် မြစ်ရေနှင့် ချွေး ရောထွေးပြီး ရွှဲစိုနေကြပေပြီ။ ဦးဖိုးသာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချချ လိုက်၏။

‘ကဲ ကွာ ပိုက်နည်းနည်း ပြန်လျှော့ ရေပြန်တက်အောင်ထိ စောင့်မယ်’

ပင်လယ်ပြင်လုပ်ငန်းတွင် နည်းပရိယာယ်နှင့် ခွဲသတ္တိတို့ရှိရန်လည်း လိုအပ်လှပေသည်။

‘ဟာ လွယ်မလား ဦးရယ် လှိုင်းက ကြီးသနဲ့၊ ရွာကော ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မှာလဲ’

‘ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ရေပြန်လာတော့ ပိုက်ကျောက်ကနေ ကွာလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ ဆွဲရမှာ’

ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ ခပ်မှိုင်မှိုင် ဖြစ်သွားကြ၏။ မြစ်ပြင်အနှံ့ ဝှေ့ယမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ အနောက်ဘက်တွင် နေလုံးနီရဲကြီးက ပင်လယ်ပြင်အောက်သို့ ငုပ်ဆင်းရန် ကြံစည်နေပေပြီ။ ပသျှူးလှေများမှာ ရွက်ကလေးတွေ တယမ်းယမ်းဖြင့် လာရာလမ်းဘက် ကမ်းခြေသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေကြပေပြီ။

‘သိပ် မကြာပါဘူးကွာ၊ ဒီနေ့ လပြည့်ကျော် ၂ ရက်ဆိုတော့ ညနေ ၆ နာရီလောက်ဆို ရေပြန်မှာပါ၊ တို့ကျွန်းကျွန်းမာမာဆို ည ၁၀ နာရီလောက် ရွာပြန်ရောက်နိုင်ပါတယ်’

နာယာဦးဖိုးသာက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြလိုက်၏။ ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ဆီက ဘာသံမျှ ထွက်မလာ၊ အခြေအနေပေးသည်နှင့် အလုပ်လုပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပေသည်။ ရေလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ မမျှော်လင့်သောအန္တရာယ်များ လက်တစ်ကမ်းမှာ အမြဲရှိနေတတ်ကြောင်းကို ရေလုပ်သားတို့ သိရှိပြီးဖြစ်ကြသည်။

ရွှေရာသီ ရေကြီးရေထရက် ရေစစ်ချိန်တွင် ပင်လယ်လှိုင်းများသည် အကြီးဆုံး၊ စောက်အနက်ဆုံး၊ အပြင်းထန်ဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ရေလုပ်သားတို့က ‘ဗျာပါဒလှိုင်း’ (ဒေါသအကြီးဆုံးလှိုင်း)ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။

ပိုက်လှေကလေးမှာ ပင်လယ်လှိုင်းကြီးများ ကြမ်းသမျှ၊ ရမ်းသမျှကို လူးလိုမ့်ခံနေရပေသည်။ ပိုက်သမားများမှာ ဆန်ကောထဲက ဆီးဖြူသီးလုံးများနှင့် ဘာမျှ မခြား။

ဖြူလှသော သဲဖြူတန်း၊ စိမ်းမြသော အနီးပင်တန်းတို့ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကို နောက်ခံထားပြီး တည်ရှိနေသော ငပသုန်ရွာသည် သာယာလှပါသည်။ ညနေဆည်းဆာချိန်များတွင် ပင်လယ်ပြင်မှ ရွက်လွင့်ပြန်လာကြသော တံငါလှေများ၏ နောက်တွင် စင်ရော်ငှက်ကလေးများ ဝဲကာပျံကာ လိုက်ပါလာလေ့ရှိတတ်ကြရာ သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်အဖြစ် မြင်တွေ့နေကြရသည်။

နေ့ဆို ပိုက်လေ၊
ဆောင်းဆို များတန်းလှေများ
သည် လခြမ်းသဏ္ဌာန် ဝေ
ပိုက်နေသော ကမ်းခြေတ
လျှောက် ထွက်ကြ ဝင်ကြနဲ့
ဘဝ၏ ရုန်းကန်ရမှု သရုပ်
သကန်ကို လှစ်ပြလျက်ရှိကြ
ပေ၏။ လှေတစ်စီးစီ ဆိုက်
ကပ်လာတိုင်း ဘယ်သူတို့
ဘယ်ဝါတို့ စသဖြင့် ကြင်သူ
သက်ထား သားမယားများ
က ပြေးကြွကြသည်။ ဘယ်
လှေမှာဖြင့် ဘယ်နှကောင်၊
ဘယ်သူတို့မှာဖြင့် ဘယ်
လောက်ရသည် စသည်ဖြင့်
အသံတွေ ညံ့စားစာဖြင့် တံငါ
ဆိပ်ကမ်းတို့၏ သဘာဝကို
ဖော်ပြနေကြ၏။

နေ့လုံးကြီးသည်
တဖြည်းဖြည်း ပင်လယ်ပြင်
အောက်သို့ အဆီးအတားမဲ့စွာ
ငုပ်လျှိုးသွားခဲ့လေပြီ။

‘ဒီနေ့ ဦးဖိုးသာတို့လှေ
ပြန်မဝင်ဘူးတဲ့’

‘ဟင် ဟုတ်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်ရှင် ရေ
တက်ဆွဲတုန်းကတော့ နောင်
တော်ခွင်မှာ တွေ့သေးတယ်
တဲ့၊ သာဓံမောင်တို့ ပြော
တယ်လေ’

‘ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ ပင်
လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ လှေတစ်
စီးနဲ့တစ်စီး၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မှတ်မိဖို့ဆိုတာ
လည်း ဘယ်လွယ်မလဲ’

‘ဒီနေ့က လေကြမ်း
လည်း မပေါ်ဘူးနော်’

‘လှိုင်းကြီးတာတော့ ရှိ
တယ် သိလား’

‘အို နင်ကလည်း ဒီ
လှိုင်းလောက်က လူတိုင်း နား
လည်ပါတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်
လောက်ပါဘူး’

မြစ်ပင်လယ်ထဲရှိ
တောင်တန်းနှင့်
ကျွန်းတို့၏
တည်နေရာ
အနေအထားကို
ကြည့်ပြီး
ရေအောက်တွင်
စိုက်ထူထားသော
ပိုက်တိုင်များ
ရှိရာနေရာများကို
မှန်းဆန့်င်သော
အသိဉာဏ်နှင့်
စွမ်းရည်သည်
ပိုက်နာယာတို့၏
အရည်အချင်း
တစ်ရပ်ပင်
ဖြစ်ပေသည်

ဦးဖိုးသာတို့လှေ ရွာပြန်
မရောက်သည့်ကိစ္စနှင့် ကမ်း
ခြေတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်
နေကြ၏။

‘နင်တို့ တောင်စကား၊
မြောက်စကား ပြောမနေကြ
နဲ့။ ဒီလူတွေ လှိုင်းလောက်
စဉ်းစားတာ မဟုတ်ဘူး။

ဧကန္တ ပိုက်တိုင်မှာ ငြိနေတာ
ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါ ပိုက်လည်း
မဖြတ်ရဲတာနဲ့ ရေတက်ပြင်း
အောင်ထိ စောင့်နေတာဖြစ်
လိမ့်မယ်။ ဥ နာရီ၊ ၁၀ နာရီ
လောက် ဝင်လာကြလိမ့်မယ်၊
ကြည့်သာနော်’

ပိုက်နာယာကြီး ဦးဖြူ

သီးစကားကြောင့် အားလုံး
ငြိမ်ကျသွား၏။ သို့သော်
ဦးဖိုးသာ၊ ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေ
မောင်တို့ မိသားစု၏ နှလုံး
အိမ်မှာတော့ သံယောဇဉ်
တရားကြောင့် ဖြစ်တည်လာ
သော သောကဒီရေသည်
တိုးမြှင့်နေသည်။

‘သမီးရယ် သမီး
အဖေကြီးက အသက်တွေ
လည်း ကြီးနေပြီ၊ မရှိလို့သာ
လုပ်စားနေရတာ ဒီအလုပ်နဲ့
တန်တော့တာ မဟုတ်ဘူး’

ဦးဖိုးသာ၏ဇနီး ဒေါ်
အောင်ဖြူက သမီးအေးမြခိုင်
ကို ပြောလိုက်၏။ မျက်နှာပြင်
အသီးသီးမှာတော့ စိုးရိမ်မှု
သင်္ကေတများဖြင့် ပြည့်နေ
ကြသည်။ ပိုက်သမားသုံး
ယောက်စလုံး၏ မိသားစုဝင်
များ အုန်းပင်တန်းအောက်
ကနေ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို
မျှော်တလင့်လင့် ကြည့်နေကြ
၏။

‘လေလည်း မရှိတော့
ဘူး၊ လေသေသွားပြီ၊ သူတို့
ပြန်လာကြရင်တောင် ပင်
လယ်ပြင်ကနေ တောက်
လျှောက် တက်ခတ်လာကြရ
မှာပဲ’

‘တော်တော်ပင်ပန်းကြ
မှာနော်’

ထွန်းခိုင်ဇနီး ခိုင်စံနုက
ပါ အားငယ်စိတ်နှင့် ပြော
လိုက်၏။ မွန်းလွဲပိုင်းနှင့်
ညနေချိန်များတွင် အား
ကောင်းမောင်းသန် ရှိလှသော
ရမ်းပေါက်လေမှာ နေခြည်
ပျောက်သည်နှင့် ရပ်သွားလေ
ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော
အကြောင်းကြောင့် ပင်လယ်
ပြင်ထဲ နောက်ကျကျန်ခဲ့သူ
များမှာ ရွာသို့ရောက်အောင်

ထိ တောက်လျှောက် တစ်
ခတ်ဝင်လာကြရသည်။

ညသည် ပိုမို မည်း
မှောင်လာသည်။ သို့သော် ရွာ
အရှေ့ဘက် ဝါးတောင်မော်
တောင်ကြီးကို ကျော်ပြီး ရွာ
ပြင်ကို စီးမိုးကြည့်လာသော
လမင်းအလင်းရောင်ကြောင့်
ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး လင်း
လက်သွားသည်။ ငါးဖုန်
ပြား တဲတန်းလေးများတွင်
ငါးများကို စည်ဖောင်းထုတ်
ပြီး ခုတ်ပိုင်းခွဲစိတ်ပြုလုပ်
နေကြသည်မှအပ လူသံ
တိတ်ဆိတ်စ၊ ပြုလာ၏။

ဦးဖိုးသာတို့ မိသားစု
တွေမှာတော့ သန်းခေါင်တိုင်
သွားပါစေ၊ မိုးလင်းသွားပါ
စေ ဆက်လက်စောင့်နေကြရ
ဦးမည်သာ။ သံယောဇဉ်အား
ကောင်တွေဆိုတော့လည်း
သောက အပူတွေက ရင်ထဲ
မအေးရှာကြ။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟိုမှာ ဆွေ
တစ်စီး တက်ခတ်လာနေ
တယ်။ တွေ့ကြတယ်မဟုတ်
လား’

ဦးဖိုးသာဇနီး ဒေါ်အောင်
ဖြူစကားကြောင့် အားလုံး
မြစ်ပြင်ဆီသို့ အကြည့်စူးစူး
ရောက်သွားကြသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်
တယ် ဟုတ်တယ်’

အားလုံး မြစ်ဆိပ်သို့
အပြုလိုက် ပြေးဆင်းသွားကြ
သည်။ လှေမှာ တဖြည်း
ဖြည်း ကမ်းသို့ နီးကပ်လာ
သည်။

‘ဟေး ဖေကြီးတို့ဆွေ
ဟုတ်တယ်ဟေ့’

ထွန်းခိုင်၏သားကလေး
မြတ်ခိုင်သည် လှေဆီသို့
ဆင်းလိုက်သည်။ သက်လုံး

တလေးများ ဝင်နေပြီမို့ ထွန်း
ခိုင်မိန်းမ ခိုင်စံနက သားလေး
မြတ်ခိုင်၏လက်ကို လိုက်
ဆွဲထားလိုက်၏။

ထွန်းခိုင်နှင့် ရွှေမောင်က
ဦးတိုင်ပုံတိုင်စိုက်ပြီး လှေကြီး
ကို မြဲမြဲ ချည်လိုက်ကြ၏။
ဝင်လယ်ကမ်းခြေဆိပ်ကမ်း
များတွင် လှေကြီးကို တစ်
ဝင်တည်းဖြင့် လှေချည်၍
မရ။ လှိုင်းရိုက်လိုက်လျှင်
လှေတစ်ပတ်လည်ပြီး သဲ
သောင်နှင့်ရိုက်ပြီး လှေကွဲ
သွားတတ်သည်။

‘ဟာ ငါတွေ အများ
ကြီးပဲ’

‘ခိုင်စံနရယ် ငါတွေ
အများကြီးပဲ ပြောမနေနဲ့၊
ဘယ်လို ဖြစ်လာကြသလဲ
ဆိုတာကိုလည်း မေးပါဦး
ဟ’

ဦးဖိုးသာက ခိုင်စံနကို
ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်
လာကြသလဲ ဖေကြီးရယ်၊
ဒီကဖြင့် ရင်တမမနဲ့ စိုးရိမ်
လိုက်ရတာရှင်’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရေခွဲ
ကျောက်မှာ ပိုက်ငြိနေခဲ့လို့
လေ၊ အတက်ရေနဲ့မှ ပြန်ခွာ
ယူခဲ့ရတာပေါ့ကွာ’

‘ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ
ရှင်’

‘ကဲ ကဲ ထွန်းခိုင်၊
ရွှေမောင် မင်းတို့ငါတွေ
တင်ကွာ ခိုင်ပို့’

ထွန်းခိုင်နဲ့ ရွှေမောင် ငါး
တွေကို ပါးဟက်အောက်
ကြိုးသွင်းသိပြီး တက်ရိုးနဲ့
ထိုးလိုက်ကြ၏။

‘နှစ်ခေါက်သယ်နော်၊
ငါတွေက ငါးမများတယ်။
ကြီးတယ်၊ မင်းတို့ တစ်
ခေါက်နဲ့ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦး’
ရွှေမောင်နဲ့ ထွန်းခိုင်တို့

ငါးတွေကို တစ်ဝက်သိပြီး
တက်ရိုးနဲ့ လှည့်သွင်းကာ သယ်
သွားကြသည်။ ဇနီးသားမီး
များက ရွက်သယ်သူက
သယ်၊ တက်သယ်သူက
သယ်၊ ထမင်းတောင်းရေအိုး
တို့ကို သယ်သူသယ်နဲ့ မြစ်
ဆိပ်ကမ်းတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်နေကြ၏။

ရေထွက်ပစ္စည်းတန်ဖိုး
မှာ တစ်နေ့တခြား မြင့်တက်
လျက်ရှိသည်။ ပသျှူးပိုက်
သမားများမှာ ငါးလက်ခွာ
ကိုယ်ထည်ပိုင်းကို ခိုင်တွင်
သွင်းသည်။ ခိုင်သမားများ
က ခေါင်းခြေဖြတ်ပြီး
အသားတုံးကြီးကို နှစ်ပိုင်း
အညီအမျှဖြတ်ကာ ငါးပုပ်
ပြား လုပ်ကြသည်။ ရန်ကုန်၊
ပြည်၊ မန္တလေးမြို့များသို့
တင်ပို့ကြ၏။ ငါးစည်ဖောင်း
ကိုမူ ပိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော
ပိုက်နာယာက ရရှိသည်။

‘ဦးက ကြီးမှ ပိုဟုတ်
လာတာဗျ၊ ဒေါ်ကြီး ဦးကို
အသက်ကြီးနေပြီဆိုပြီး
အထင်မသေးနဲ့နော်။ ငါတွေ
ရလာတာ တွေ့တယ် မဟုတ်
လား’

‘ဟေ့ ကောင် ဟေ့
ကောင် ရွှေမောင် ငါ ရေထဲ
ခုန်ချမိလိမ့်မယ်နော်’

‘ရတယ် ဦးရဲ့ ကမ်းစပ်
ရောက်နေပြီလေ’

‘ဟား ဟား ဟား
ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား
ဟား’

‘ဟား ဟား ဟား
ဟား’

ရေလုပ်သား တံငါ
သည် မိသားစု၏ ရယ်သံများ
မှာ သောင်ယံတွင် ပဲ့တင်ထပ်
သွားတော့သည်။

■
ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်

Dictionary for All

သာလှန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလှန်စာအုပ်တိုက်

၁ ဥပဇ္ဈာန်ပုံနှိပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၀၁၊ ၂၄၂၂၀၁
၂ အမှတ် (၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ အထက်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၀၃၇၊ ၂၄၂၀၃၈
၃ ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅လမ်းထောင့်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂၀

စင်ကာပူမှာသာတဲ့လ လို့
 ဝတ္ထုလား၊ ဗီဒီယိုလား
 မမှတ်မိတော့။ ဝိုးတဝါး
 ကြားဖူးသလို။
 ကျွန်မအတွက်တော့
 စင်ကာပူမှာ
 သာတဲ့လတွေလောက်
 ရန်ခန့်စရာ မကောင်းတာ
 မကြုံခဲ့ဖူး။ ဒီမှာသာသည့်
 လပြည့်ည
 ပေါင်းများစွာကို
 ကြည်နူးစွာ
 မခံစားဖူးတာ
 ဘယ်နှနှစ်ပါလိမ့်။
 ကျွန်မနေတာ
 မြေညီထပ်မို့
 မွန်းတည့်ချိန်
 တိုင်အောင်
 လည်ပင်းပါ
 လိမ်ကာ
 ထွက်၍
 စောင့်ကြည့်မှ
 မြင်ရသော
 ကိုရွှေလမင်းမှာ
 တိုက်ခေါင်မိုးတို့က
 ခေါင်းချင်းဆိုင်
 ခြံရံ စားနေတာကို
 ဘဝင်မြင့်နေသယောင်။
 မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်မှ
 မြင်ရသော
 လပြည့်ညပေါင်းစွာကို
 မက်မက်မောမော
 ငေးကြည့်ရင်း
 အလွမ်းတွေကို
 ဖြန့်ကြက်နေခဲ့သည်မှာ
 ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။
 အလွမ်းဒဏ်ရာတွေဟာ
 အသည်းဖျားကို
 အပ်မြဲမြဲနှင့် ဆွနေသလို။
 မိုးကောင်းကင်ဆီ
 ပျံတက်သွားလို့ရလျှင်ဖြင့်
 သားလေးမျက်နှာကို
 အပြေးသွားလို့

စင်ကာပူ
 မြေညီထပ်

‘သား
 လက်မထပ်လို့
 မဖြစ်တော့ဘူး
 မေမေ’
 တဲ့
 အခုတော့
 အတောင်အလက်
 စုံပါရောလား
 မအော့ရင်ငွေနှင့်
 ထွေးအုပ်လို့မှ
 မဝသေးခင်
 ဖေးမ ပျံသန်းမည့်
 တောင်ပံတစ်စုံ
 ရရှိသွားခဲ့ပြီ
 သူမရင်ငွေသည်
 တောင်ပံ
 လောက်တော့
 အသုံးမဝင်မှာ
 သေချာ၏

နမ်းလိုက်ချင်ပါသည်။ သား အကြောင်းကို စိတ်ရောက်စဉ် ရင်မှာ နှင့်ခနဲ။ သားလေး။

‘သားလက်မထပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး မေမေ’ တဲ့။ အခုတော့ အတောင်အလက် စုံပါရောလား။ မအေရင်ငွေ နှင့် ထွေးအုပ်လို့မှ မဝသေးခင် ပေးမ ပုံသန့်မည့် တောင်ပံ တစ်စုံ ရရှိသွားခဲ့ပြီ။ သူမ ရင်ငွေသည် တောင်ပံလောက် တော့ အသုံးမဝင်မှာ သေချာ ၏။ အမှန်ဆို နေကုန်မညာ မတာ ခိုင်းစေထားသော ခန္ဓာ ကိုယ်လေးကို အနားပေးဖို့ သင့်ပြီ။ ပင်ပန်းနွမ်းရီနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မသိကျိုးကျွန် ပြုရင်း အလွမ်းဒဏ်ရာတွေ ထဲ စီးမျောနေမိဆဲ။

သူမကကော မေမေရင် ခွင်မှာ မပူပင် အေးချမ်းခဲ့တာ နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးနှင့် မေမေ ရင်ငွေ မနွေးနိုင်၊ မလုံလောက် နိုင်တော့ဘူးလား ဦးနှောက် မှတ်မဲ့ အတွေးဝင်ခဲ့စဉ် မောင့် ရင်ခွင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့လှုံ့ခဲ့မိ သည်။ မေမေခမျာ နှမြော တသ အလူးအလဲ။ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ရယ်လို့ အမြဲတင် တာကလွဲလျှင် သမက်ကိုပါ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် သားတစ် ယောက် အမြတ်ရပါတယ်လို့ ထင်မှတ်ရှာခဲ့သော မေမေ။ သူမ ကံကောင်းခဲ့ပါသည်။ မချမ်းသာပေမဲ့ မေမေအရိပ်၊ မောင့်အရိပ်တွင် အေးဆေး သက်သာစွာ ဆုံးရှုံးပိုင်ကျရင်း နေ့ရက်တိုင်းတို့ ရွှေရောင် လွမ်းခဲ့သလို။ ကံကြမ္မာဆို တာ သူနှင့်မဆိုင်သည့်အလား အနားပင်မသိခဲ့။ သားလေးရ လာတော့ အိမ်ဆည်းလည်း။

ဝင်ကယုမြေသည်
သူမကို
နွေးထွေးစွာ
မကြိုခဲ့ပါ
နားရည်မဝသော
ဘာသာစကား
လူပု
ဆက်ဆံရေးများ
ကြားတွင်
အလူးလူး
အလိမ္မော်လိမ္မော်
ဒေါင်းတို့
အပယ်
ရောက်သော
ကိုးသူငယ်ကို
အရာရာဟာ
အသစ်အဆန်း
များ

ကြည့်နူးပီတိ တဝေဝေနှင့် မေမေမှာ သမီးငယ် လင်ယူ စောလေခြင်းဟု လေသံမျှ မဟာတော့။ ချမ်းမြေ့လှသော ဘဝလေးမှာ သာယာလွန်းခဲ့ ပါသည်။

ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာ မပေး၊ ရက်ရာစာမရွေးဘဲ ရောက်လာသည့်နေ့မှာတော့ မောင်ဟာ အလုပ်တစ်နေရာ အမြင့်ပေါ်မှ ခြေချော်ကျပြီး ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက် ထွက်သွားခဲ့စဉ် မတ်တတ် မေ့သွားခဲ့ရသည်။ ထင်မှတ် မထားသော ထိုးနှက်ချက် သည် တစ်ချက်တည်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား အလဲထိုး အနိုင်ယူသွား၏။

‘သား အဝေးသင်ပဲ

တက်ပါမယ် အမေရာ’

သားအသံတို့က အဝေး တစ်နေရာမှ စီးမျောလာ သလို။ သူ ပြောလိုက်မိရဲ့ လားလို့ သတိမထားမိ သယောင်။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသော မျက်ဝန်းတို့ မှာ အဝေးကိုငေးလျက် ဘာ ကိုမှ ကြည့်မနေသလို။ ဘာ ပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ရင်မှာ ဆိုနှင့် ကြေကွဲနေ၏။ သားလေး နောင်တတွေ ရနေ ပြီလား။ မေမေဆီ အားကိုး တကြီး ကြည့်မိစဉ် ကျိတ်၍ ရှိုက်ငိုကာ မျက်ရည်သိမ်းနေ ၏။ သူမကတော့ မျက်ရည် လည်း မသိမ်းနိုင်၊ ဘယ်လို နှစ်သိမ့်မှုမျိုးနှင့်မှ ရဲရဲတောက် အာမခံချက် မပေးနိုင်ဘဲ ဆို့ နှင့်ကြေကွဲနေမိသည်။ သူမ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် လောကကြီးနှင့် တစ်ခါဖူးမှ ရင်မဆိုင်ခဲ့ဘူး။ မောင့်အရိပ်၊ မေမေအရိပ်တွင် ကလေးငယ် တစ်ဦးလို ပူပင်မဲ့ခဲ့သမျှ ယခု မှပဲ အရိပ်မိုးပေးနိုင်စွမ်းသော အင်အားမရှိခဲ့ မှန်းသိရပြီ။ ကျောင်းဆက်တက်လိုလှသော သားလေးကို ကျောင်းဆက် ထားဖို့မှာ မီးပြင်းပြင်းနှင့် မြို့ကံထားသလို ရင်မှာကျွမ်း လှပြီ။

‘ဒီအိမ်လေးရောင်းပြီး အိမ်ငှားနေကြတာပေါ့။ အတိုး လေး ဘာလေးပေး။ အမေ လက်သုပ်စုံလေးပဲ ဆက်ရောင်း ရင်း ကျောင်းထားကြတာပေါ့။ တခြားလည်း ဘာမှ မလုပ် တတ် မကိုင်တတ်ကိုး’

မေမေ၏ ခပ်တိုးတိုး အသံကြားမှာ မေမေကိုဖက် ရင်း ရှိုက်ငိုမိသည်။ လောက ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်စဉ်

အရာရာသည် အစိမ်းသစ် သက်နှင့် သူမအား လှောင် ပြောင်နေသယောင်။ အိမ်ထ လေးကိုလည်း မရောင်းရင် ပါ။ အသက်ကြီးမှအခြေယိုင် သွားရှာမည့် မေမေကို ဒုက္ခ မပေးရက်တော့ပါ။ မေမေ ခေါင်းချသွားသော ဒီအိမ်လေး ကို ဘယ်လောက် မြတ်နိုး တယ်ဆိုတာ သူမ အသိဆုံး သူမရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်နေ တာ မကြည့်ရက်လို့သာ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ရှာသော မေမေမေတ္တာ တို့ အနှိုင်းမဲ့။

‘သူဖြစ်ချင်တဲ့ အင်ကုင် နီယာလေး တက်ပါစေအေ’ ပင့် သက် လေးလေး စကားသံက သူမရင်ကို ခြိတ်စီးသွားခဲ့၏။ သူမ နည်း လမ်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေ ဖြစ်တော့မည်။

‘ညည်းလည်း ပညာ လေးထိုက်သလောက် တင် တာပဲအေ။ ဘာကြောက်စရာ ရှိလဲ။ ညည်းလိုပဲ ဥဒဟိုသွား နေကြတာ။ ဟိုရောက်ရင် သူဟာသူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။’

‘ဒီခေတ်ထဲ ဒီလိုဝင်နေ မျိုး ဘာအလုပ် သွားရှာလုပ် မှာလဲ။ ဒီမှာနေလိုက်တော့ မရဘူး။ ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါအေ...။ ညည်း သားလေးလည်း ကျောင်း ဆက်ထားနိုင်အောင်။’

‘ညည်းအသက်နဲ့လား ရလောက်ပါတယ်အေ။ မေ တော့လဲ ရသလို ကုလားအေ ထိုးကြတာပေါ့။ ပူမနေနဲ့ ငါ လုပ်ပေးမယ် ညည်းက နား လေးရယ်’

ပွဲစားမ၏ နားလည် အောင် တိုက်တွန်းသံရော

တော်ကုန်း တွင်းထဲကျသလို အမေအိမ်လေးလည်း ရောင်း ရောမလို၊ သားလေးလည်း ကျောင်းဆက်တက် အဆင် ပြေလှသည်မို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုင်ပိုင် ချလိုက်ရသည်။ အလွမ်းဒဏ်ရာတွေ ခံစားနိုင် ချိမလားနှင့် ဇေဝေဝါ။

စင်ကာပူမြေသည် သူမ ကို နွေးထွေးစွာ မကြိုခဲ့ပါ။ နားရည်မဝသော ဘာသာ ကား၊ လူမှုဆက်ဆံရေးများ ကြားတွင် အလူးလူးအလိမ့် လိမ့်။ ဒေါင်းတို့ အလယ် ရောက်သော ကျီးသူငယ်လို အရာရာဟာ အသစ်အဆန်း များ။ အမြဲတစေ နှိပ်စက်နေ သော သိမ်ငယ်စိတ်များ၊ ကိုယ့်ထက် ပညာတတ်တွေ တောင် လုပ်နိုင်သေးတာပဲလို့ မျက်စိစုံမိတ် အံ့ကြိတ်အား တင်းခဲ့ရသော နေ့စွဲများ။ အနိမ့်ခံ လူတန်းစားတစ်ရပ် အဖြစ် ရပ်တည်နေရသော သူမလို မိန်းကလေးများ။ ကိုယ့်မိသားစုတစ်စု အဆင် ပြေရေးတစ်ခုတည်းနှင့် ကိုယ့် နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုး၏ သိက္ခာ ကိုမျှား ထိခိုက်စေပြီလား ဟူ သော အတွေးမျိုးကလည်း ရင်ကိုနှိပ်စက်အခါခါ။ ရံဖန် ရံခါ လူမျိုးနှင့်ချီ၍ ထိပါး လာသော စကားလုံးများကို မခံချင်သော မာနများနှင့် အားလုံးကို လက်ဆွဲလို့ ကိုယ့် ဌာနေဆီ ပြန်လာချင်လှသော ဆန္ဒများ။ အားမတန် မာန် လျော့၍ မျိုချခဲ့ရသော သက် ပြင်းများ။ တိတ်တဆိတ် ငို ကြွေးခဲ့ရသော မျက်ရည်များ။ အားလုံးသော ခံစားမှု၏ အစိတ်အပိုင်းတိုင်းသည်

သားလေး အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ် တည်လာခြင်းအပေါ် တစ်စစီ တပ်ဆင်ပေးနေသည်လား။ ယခုတော့ သူမ၏အလွမ်းများ၊ နာကျင်မှုများ၊ ခါးသီးမှုများ၊ မျိုသိပ်မှုများ၊ သိမ်ငယ်မှုများ အားလုံးတို့နှင့် ဖြည့်ဆည်းပုံ ဖော်ရေးဆွဲခဲ့သော ဖန်းချီကား လေးသည် ပြီးလျပြီးခင်တွင် ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီး ခံခဲ့ရပါရော လား။

သား လက်မထပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး မေမေ' နားစည်သို့ ဝှံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို အံ့ဩ မှင်တက်စွာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ ရသည်။ ပြန်ပြောစရာ စကား လုံးတို့ ရှာမတွေ့။ အပြစ်တင် ငြူစူလိုက်ဖို့ကို ဖုန်းထဲမှ စီး မျောလာသော သား၏ အား ငယ် ကြေကွဲနေသလေးကြောင့် ပြောမထွက်ခဲ့။

နောက်ပြီး... အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် သွားပြီး သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ နှင့်အတူ...

မေမေ ဘာအလုပ်လုပ် နေတယ်ဆိုတာ သား မပြော ရသေးဘူး။ ဘယ်လို ပြော လိုက်ရမလဲ မေမေ'

သူလိုချင်တာကို တိုက် ရိုက် တောင်းဆိုရန် မဝံ့ရဲ၍ သာ ဒီမေးခွန်းကို မေးခဲ့တာ ဖြစ်ပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် သူ့ဆန္ဒကိုသိစေချင်နေကြောင်း သဘောပေါက်မိစဉ် ရင်မှာ ကျင်ခနဲနေအောင် ဆတ်ဆတ် ခါ နာသွားခဲ့ရသည်။ မျက် ရည်တို့ ဝှေ့ခနဲ၊ အမြင်အာရုံ အားလုံး မှန်ဝါးဝါးနှင့် လက် ဖဝါးအုံ့ကို ဖြန့်ကြည့်မိစဉ် မျက်ရည်စက်တို့ ပေါက်ခနဲ။

အက်ကွဲကြမ်းရှနေသော လက် ဖဝါး၊ အစွန်းချွတ်ဆေး ပြင်း ပြင်းတွေ၊ တစ်နေကုန် ရေနံ ဖိတ်တုတ်တွေကြောင့် လက် သည်းခွံတို့မှာ ရှိတဲ့လျက် ငုတ်စိ လေးတွေ။ ဒီလက်ဖဝါးတစ် စုံဟာ သားတစ်ယောက်ကို အချိန် မတန်သေးခင် လွတ် ထွက် မသွားအောင် မဖမ်း ဆုပ်နိုင်တော့ပြီလား။

သားဖြေချင်သလို ဖြေ လိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သား တစ် သက်လုံး လက်တွဲသွားရမယ့် သူတစ်ယောက်အပေါ် လိပ်ပြာ လုံမယ့် အဖြေမျိုး ဖြစ်ပါစေ'

သားသည် သူမနှင့် အဝေးဆုံးသို့ လွင့်စဉ်သွား သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူမ အမြတ်တနိုး ထုဆစ်ပုံဖော်ခဲ့ သော အမြဲတေလေးသည် သင့်တော်ရာနေရာသို့ တက် လှမ်းသွားခဲ့ပြီ။ သူမ တွန်း တင်လိုက်သော အမြင့် တစ် နေရာမှာ သူမအတွက် နေရာ မရှိနိုင်တာ စောစောက ဘာ လို့ မရိပ်မိပါလိမ့်။ အင်ဂျင်နီ ယာ အမေရယ်လို ဂုဏ်တက် လိုက် မဟဲ့လို့ အားတင်းရင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော နှစ်များစွာ သည် ခုတော့ သူမကို အပြီး သတ် အလဲထိုးခဲ့ပြီ။ မျှော် လင့်ချက် မှန်သားပြင်တို့ တစ်စစီ ဖွဖွကြေ။

ဆန် စေ ချင် သော စေတနာများနှင့် သူမ စုန်ဆင်း နေမိခဲ့သည်လား။ မည်သည့် အခါမျှ ဆန်တက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်သော ရေအလျှင်ကို စုန်လာလိမ့်နိုးနိုးနှင့် ပေးဆပ် မိခဲ့၍ ကြေကွဲရခြင်းများလား။ မဝေခွဲနိုင်တော့ပါ။

သားတို့ သွားတော့

မယ်နော် မေမေ' သူမလက်ကို ဆွဲကိုင် ကာ အားပေးသလို ဖျစ်ညှစ် လိုက်သော်လည်း ကိုယ်တွင်း ရှိ အင်အားများ ဆွဲယူစုပ် ထုတ်သွားသလို။ ခွေယိုင်လဲ မကျသွားအောင် အားတင်း ရင်း ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဒုတိယမို့ စွန့်လွှတ်မှုသည် အလဲမထိုးနိုင်သေးသလို မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိဆဲ။

မောင်းထွက် သွား သော ကားငယ်လေးသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည် လား။ မျက်ရည်တို့ကြောင့် ဝေဝါးသွားသည်လား။ အား ကိုးရာ မဲ့သွားသလို ရင်မှာ လှစ်ဟာသွား၏။

သမီး' တိုးဖွဖွ ခေါ်လိုက်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ အားမာန်အပြည့်နှင့် ရင်ထဲမှလာသောအသံ။ ဒီ တစ်ကြိမ် သူမလက်ကို ခပ် တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက် သော လက်တစ်စုံကတော့ အားအင်တွေ ပြည့်ဝနေသေး သည့်အမိန့်ပွယ်နှင့် အကြော များ ပြိုင်းထနေသည့်တိုင် သန်မာဆဲ။ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမှုမှတစ်ဆင့်၊ ရင်ထဲမှတစ်ဆင့် သွေးကြော များသို့ စီးဝင်သွားသော အား အင်များ။

အမေ့သမီးလေးကို အမေ ရှာကြွေးနိုင်ပါသေး တယ်။ ညည်းသူများနိုင်ငံမှာ ကျွန်သွားခံစရာ မလိုတော့ပါ ဘူးအေ'

ဖျတ်ခနဲ နှလုံးသားတို့ ကွဲကြေသွားရင်း ဆန်နိုးထုံးစံ မရှိသော ရေအလျှင်တွင် သူမ စီးဝင် မျောပါသွားခဲ့သည်။

မေလားနိုး။

ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့မယ့် စာရေးသူဟာ ကိုယ်ရေးမယ့် ဇာတ်လမ်း(အကြောင်းအရာ)ကိုလည်း စဉ်းစားပြီးပြီး ရေးဖွဲ့ရမယ့် ဇာတ်လမ်းလည်းရပြီဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းကိုရေးဖွဲ့နိုင်ဖို့ ဇာတ်ကွက်(Plot) ကိုချရာပါတော့မယ်။ ဇာတ်ကွက်(Plot) ဟာ ကိုယ်ရေးမယ့်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ လမ်းပြမြေပုံပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်ကွက်(Plot) ကိုချတဲ့ အချိန်မှာ မပါမဖြစ် ပါရမယ့် အရာကတော့ ဇာတ်လမ်းထဲက ပဋိပက္ခ

ပြဿနာများပါပဲ။
ပဋိပက္ခ၊ ပြဿနာ(Conflict)
ဇာတ်လမ်းထဲက ပဋိပက္ခ
ပြဿနာဟာ ဇာတ်ကွက် တစ်ခုအတွက် သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့အရာပါ။
ကလေးစာပေကိုပဲရေးရေး လူကြီးစာပေကိုပဲရေးရေး ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့မယ့် စာရေးသူဟာ ဇာတ်လမ်းကို သယ်ဆောင်သွားနိုင်ဖို့အတွက် ဇာတ်လမ်းထဲက အဓိကဇာတ်ကောင် (Main Character) နဲ့ ထိပ်တိုက် တွေ့ရမယ့် ပဋိပက္ခ ပြဿနာများကိုဖန်တီး ပေးဖို့လိုပါတယ်။
ဟိုအရင် ရှေ့လတွေတုန်းက အဓိကဇာတ်ကောင်မွေးနည်း အရံဇာတ်ကောင်၊ ဗီလိန်ဇာတ်ကောင် မွေးနည်းများကို ကွဲနဲ့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။
စာရေးမယ့်စာရေးသူဟာ ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုထဲမှာပါမယ် ဇာတ်ကောင်များအကြောင်းကို သေသေချာချာ နောကျေနေအောင် သိထားဖို့ လိုပါတယ်။
ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ မြင်းဇက်ကြိုးနဲ့ တူပါတယ်။
စာရေးသူက မြင်းစီးသူပါ။
ဇာတ်ကောင်တွေကတော့ မြင်းပါပဲ။
မြင်းဇက်ကြိုးကို လိုသလိုဆွဲပြီးတော့ မြင်းကိုစီးနိုင်ဖို့အတွက် စာရေးသူဟာ ကိုယ်ရေးမယ့်ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်ကောင်(မြင်း)ကို သေသေချာချာ နှိပ်နှင်းစွာ စီးနိုင်တဲ့သူ သိတဲ့လူ ဖြစ်ရပါမယ်။ ဒီလို နှိပ်နှင်းပြီးဆိုရင်ဖြင့် ဇာတ်ကောင်ဇာတ် လိပ်တိုက်တွေ့ရမယ့် ပဋိပက္ခများကို လိုသလို ဖန်တီး၊ ရေးဖွဲ့နိုင်ပါတယ်။
ကလေးစာပေကို ရေးဖွဲ့သူတချို့ ရေးတဲ့ ကလေးအတွက် ပုံပြင်တွေထဲက

ပဋိပက္ခ ပြဿနာ (Conflict) တွေ မပါတတ်ကြပါဘူး။ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ရေးတတ်ကြပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်း တွန့်မတုံ့နိုင်ငံက ကလေးတို့အတွက် ရေးတဲ့ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတချို့မှာ ပျင်း ရော သိပ်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်း ရိုး စင်းစင်းကြီးတွေကို တွေ့နေရပါတယ်။ တကယ်တော့ ပုံပြင်၊ အရုပ်လေးတွေ ကြည့်တဲ့ အရွယ် (နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်) အတွက် ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေမှတစ်ပါး တွန့်တဲ့ ကလေးအသက်အရွယ်များ အတွက် ရေးတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ ကာတွန်း၊ ရုပ်ပြ၊ အခန်းဆက်ဇာတ် လမ်းအားလုံးမှာ မူလဇာတ်ကောင် (Main Character) ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့် ပဋိ ပက္ခ ပြဿနာလေးတွေကို ထည့်ကို ထည့်ပေးဖို့ လိုပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဓိက ဇာတ်ကောင် (Main Character) ကြုံတွေ့ ရတဲ့၊ ဖြေရှင်းရတဲ့ ပဋိပက္ခ ပြဿနာ များဟာ စာဖတ်သူကို မချင်မရဲဖြစ်စေ နှိုး၊ ဝမ်းနည်းစေဖို့၊ ပျော်စေဖို့၊ ဒေါသ ထွက်စေဖို့၊ ချစ်ခင်စေဖို့၊ ကြောက်ရွံ့စေဖို့ လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိလို့ပါပဲ။ တစ်နည်း ခြောရမယ်ဆိုရင်တော့ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ် နှလုံးကို ကိုင်လှုပ်စေဖို့အတွက် ဖန်တီး ဆေးနိုင်လို့ပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း တဲ့၊ သိချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနိုင်တဲ့ ပဋိပက္ခနဲ့ ပြဿနာတွေ ဘာမှ မပါတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ကလေးစာဖတ်သူ အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးစာဖတ်သူ အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပျင်းစရာ အင်မတန် ကောင်းလှပါတယ်။

ဥပမာ 'မီးမီးလေးနဲ့ မေမေ ဈေး သွားတယ်။ ဈေးမှာ ဘာတွေဝယ်တယ်။ ဘာတွေစားတယ်။ ပြီးတော့ ဈေးက ပြန်လာတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ မောင် ဆေးနဲ့ ကစားတယ်။ မောင်လေးကငို တော့ မေမေက ရိုက်တယ်။ သမီး ဝမ်း နည်းတယ်။ မီးမီးက ငိုတော့ မေမေက အာချော့တယ်' ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုပါ တော့။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဇာတ်ကောင်

မီးမီးအတွက် ဖြေရှင်းစရာ ပြဿနာ တွေ၊ ပဋိပက္ခတွေ ဘာမှ မပါပါဘူး။ ကလေးတို့ရဲ့စိတ်ကို နှိုးဆွနိုင်တဲ့ သိချင် စိတ်လည်း ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ မပါလာ ပါဘူး။ ဒီဇာတ်လမ်းကိုဖတ်တဲ့ ကလေး ဟာ ဇာတ်ကောင်(မီးမီး) ဈေးသွားသလို သူလည်း သွားဖူးပါတယ်။ ဈေးထဲက ပစ္စည်းတွေ (မီးမီး)ဝယ်သလိုလည်း ဝယ်ဖူးတယ်။ မောင်လေးနဲ့ကစားရင်း မောင်လေးငိုလို့ မေမေ ရိုက်တာလည်း ကြုံဖူးပါတယ်။ ကလေး ကြုံဖူးတာတွေ ကို ရေးထားတာမှန်ပေမဲ့ ကလေး(စာ ဖတ်သူ)ရဲ့စိတ်ကို နှိုးဆွနိုင်တဲ့ သိချင် စိတ်ကိုတော့ စာရေးသူဟာ မနှိုးဆွနိုင်၊ မပုတ်ခတ်နိုင်ပါဘူး။ သိချင်စိတ်ကို မပုတ်ခတ်နိုင်တဲ့ စာတစ်ပုဒ်ဟာ ကလေးစာပေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးစာပေ မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မအောင်မြင်တဲ့ စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ် လမ်းကို ဒီလို ပြင်ရေးပါမယ်။ 'မီးမီးနဲ့ မေမေ ဈေးသွားတယ်။ ဒီမနက် ဈေးကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဈေးကြီးတစ်ခုလုံး ကခြောက်ကပ်လို့။ ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ခန်း တွေလည်း ပိတ်ထားလို့ပါလား။ ပုံမှန် ထွက်နေကျ ကြက်သားသည်လည်း မတွေ့ရဘူး။ ဈေးတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ဆိုင်ခန်းတချို့က တံခါးတွေ ပွင့်နေပေ မဲ့ အထဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူး။ မေမေက မီးမီးလက်ကို တင်းတင်းဆွ ထားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ... ရုတ်တ ရက် အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ တယ်...' စသဖြင့် ဇာတ်လမ်းကိုစ၊ မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ဖတ် သူ(ကလေးများ)အတွက် စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ဖြစ်လာပါပြီ။ ဈေးကြီး ဘာလို့ ပိတ်တာလဲ။ ဈေးထဲကို ဂေါ်ဖီလာ ဝင်လာလို့လား၊ ဒိုင်နိုဆော ရောက်လာ သလား၊ လူဆိုးတွေ မြို့ကို ဝင်လာ သလား စသဖြင့် ဆက်ဖတ်ချင်(သိချင်) လာပါတော့တယ်။

ဝတ္ထုပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်ရှိန် အတက်အကျ

ဆိုတာတွေကို လုပ်ပေးနိုင်ခြင်းဟာ ဇာတ်လမ်းထဲက ပဋိပက္ခများပဲ ဖြစ် ပါတယ်။ ဒီပဋိပက္ခများဟာ စာဖတ်သူ ကိုဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ အတူတူ ဇာတ် လမ်းထဲမှာ စီးမျောပါဝင်လာစေဖို့ အတွက် အကောင်းဆုံး ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရာပါ။

ဇာတ်လမ်းထဲက ပဋိပက္ခများ

ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ရမယ့် ပြဿနာ ပဋိပက္ခတွေနဲ့ ကြုံရ မယ့် အဓိက လူကတော့ ဇာတ်လိုက် လို့ ကျွန်မတို့ခေါ်ကြတဲ့ မူလဇာတ် ကောင် (Main Character) ပါပဲ။

ဇာတ်လိုက်(လူ)နဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရ မယ့် ရန်သူ (ဗီလိန်)ကတော့ အမြဲတမ်း လူချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးသူ ရေးဖို့အတွက် ရွေးချယ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာပေါ်လိုက်ပြီးတော့ ဇာတ်လိုက် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့် ပဋိပက္ခနဲ့ ပြဿနာရင်းမြစ်ဟာ ကွဲပြား သွားပါတော့တယ်။

(၁) ဇာတ်လိုက်ဟာ လူနဲ့ လူကြား ဖြစ်တတ်တဲ့ ပြဿနာ ပဋိပက္ခတွေနဲ့ ကြုံရနိုင်သလို၊ (၂) လူနဲ့ သဘာဝ (Nature) ကြားမှာလည်း ကြုံရနိုင် တယ်။ (၃) လူနဲ့ လူ့အဖွဲ့စည်း (Soci- ety) ကြားမှာလည်း ကြုံရနိုင်တယ်။ (၄) လူနဲ့ စက်ပစ္စည်း။ (၅) လူနဲ့ သဘာ ဝလွန်ဖြစ်ရပ် (ဥပမာ- သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ နတ်ဘုရား၊ ကံကြမ္မာ) စတာတွေနဲ့ လည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတတ်ပါတယ်။

ကလေးဖတ်ဖို့အတွက် ရေးတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများမှာတော့ လူနဲ့ လူ ပဋိပက္ခတွေ၊ လူနဲ့သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ် တွေ၊ လူနဲ့စက်ပစ္စည်းလိုမျိုးတွေကို ရေးဖို့ဖန်တီးကြတာ များပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်ကောင်တွေဟာ လူတွေပဲမို့လို့ လူ ဘဝမှာ ကျန်မတို့ ကြုံတွေ့ရမြဲဖြစ်တဲ့ အတိုင်းပဲ အတွင်းပဋိပက္ခ (Internal Conflict)နဲ့လည်း ဇာတ်ကောင်များဟာ ကြုံတွေ့ရနိုင်သလို၊ အပြင်ပဋိပက္ခ (External conflict) ဆိုတာနဲ့လည်း ကြုံ

တွေရတတ်ပါတယ်။

အပြင်ပပဋိပက္ခ (External Conflict)

External Conflict လို့ခေါ်တဲ့ အပြင်ပပဋိပက္ခဆိုတာက-

- ကျောင်းမှာ ကိုယ့်ကို အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာမျိုး။

- ကျော်ကျော်က ဘောလုံးကန် ဖိနပ်လေး လိုချင်တယ်။ ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး မှာ အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံစုပြီး ဝယ်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါကြောင့် မို့လို့ အိမ်နားက ကလေးလေးကို သူ့အမေ မအားတဲ့အချိန်မှာ ကူထိန်းပေးတယ်။ ဒီကလေးကို ထိန်းရင်းနဲ့မှ တက်ရတဲ့ ပြဿနာတွေအကြောင်းကို ရေးထားတာမျိုးတွေဟာ အပြင်ပပဋိပက္ခ လို့ခေါ်တဲ့ External Conflict ပါ။

- နာမည်ကျော် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ Beverly Carly ရေးတဲ့ Beezus and Ramona မှာဆိုရင်ဖြင့် ညီမငယ် Ramona ကြောင့် Beezus ကြုံရတဲ့ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်စရာလည်းကောင်းတဲ့ ပြဿနာများ ဟာလည်း External Conflict ပါပဲ။

- ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ ကလေးများ ကြိုက်ကြတဲ့ ကာတွန်း မင်းဇော်ရဲ့ ဘိုဘိုကာတွန်းများမှာ ဘိုဘို ကြုံရတဲ့ ပြဿနာများဟာလည်း External Conflict ပါ။

- ယုန်ကလေးပီတာ (Peter Rabbit) ဇာတ်လမ်းမှာ ယုန်ကလေးက မေမေစကား နားမထောင်ဘဲ ယာခင်းထဲကိုသွားမိလို့ ယာရှင်ရဲ့ ထောင်ချောက်မိတာ။ ထောင်ချောက်ထဲကနေ လွတ်အောင် ထွက်ပြေးရတာတွေဟာ External Conflict တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အတွင်းပပဋိပက္ခ Internal Conflict

အတွင်းပပဋိပက္ခကတော့-

- မိဘရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်မှုကြောင့် ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာခံစားရတဲ့ သောက၊ အားငယ်မှု၊

စိတ်ဝင်စားစရာ

ကောင်းတဲ့

သိချင်စိတ်ကို

နှိုးဆွပေးနိုင်တဲ့

ပဋိပက္ခနဲ့ ပြဿနာတွေ

ဘာမှ မပါတဲ့

ဇာတ်လမ်းဟာ

ကလေးစာပေမှာ

အတွက်ပုံပြစ်ပြစ်

လူကြီးစာပေမှာ

အတွက်ပုံပြစ်ပြစ်

ပျင်းစရာ

အင်မတန်

ကောင်းလှပါတယ်

မပြေလည်မှု၊ ဒေါသ စတာတွေ။

- ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု လျော့နည်းလာတာတွေ။

- အပြေးမသန်လို့ ကျောင်းအားကစားခန်းမထဲမှာ အားငယ်၊ စိတ်ပျက်ရတာတွေ။

- အရပ်လေးပျောက်သွားလို့ ဝမ်းနည်းရတာတွေပါ။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှုသောက စတာတွေကို ရေးဖွဲ့တာမျိုးကို ဥပမာ အနေနဲ့ ပြောဖို့အတွက် ကျွန်မတို့ရဲ့ ကလေးစာပေမှာ ရှားလွန်းလှတာမို့လို့ လူကြီးဝတ္ထုမှာပဲ ညွှန်းဆိုပြချင်ပါတယ်။ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှာပဲ ပါသွားပြီးသား ဖြစ်တဲ့ ဆရာ ဒေယျာလင်းရဲ့ ရေမြောင်းထဲက ည ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုဆိုရင်ဖြင့် ဇာတ်

ကောင်ကလေးရဲ့ ရင်ထဲကကြောက်စိတ်၊ သနားစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေကို အတွင်းပပဋိပက္ခ (Internal Conflict) ရေးထားတဲ့ အပြောင်မြောက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။

ကလေးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများနဲ့ ပဋိပက္ခ

လေးနဲ့ အောက်ကလေးများ အတွက် ရေးဖွဲ့တဲ့ အရပ်များမှာ စာနည်းနည်း ဇာတ်လမ်းမျိုးမှာ ပဋိပက္ခတွေ၊ ပြဿနာတွေကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့ဖို့ မလိုမမဲ ခုနစ်နှစ် ၊ ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးများအတွက်ရေးဖွဲ့မယ့် ဇာတ်လမ်းမျိုးမှာတော့ ပဋိပက္ခ (Conflict) ကို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ဖို့ လိုပါပြီ။

ကလေးတို့အတွက်ရေးတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ဇာတ်ကွက် (Plot) နိုင်နိုင်မာမာ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကလေးစာပေကိုရေးတဲ့ စာရေးသူများ ပဋိပက္ခကို ဖန်တီးတဲ့အခါမှာ အပြင်ပပဋိပက္ခ (External Conflict) ကိုပဲ ဖန်တီးတာများပါတယ်။

ကလေးစာပေကိုပဲရေးရေး၊ လူကြီးစာပေကိုပဲရေးရေး စာရေးသူများ အနေနဲ့ သတိပြုရမယ့်တစ်ချက်ကတော့ အပြင်ပပဋိပက္ခကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့တဲ့အခါမှာ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စိတ်တွင်းခံစားချက် (ပဋိပက္ခ) တွေကိုလည်း ပါအောင် ရေးဖွဲ့သွားနိုင်ဖို့ သိပ်ကိုမှ အရေးကြီးလှပါတယ်။ အပြင်ပပဋိပက္ခကြောင့် ခံစားရတဲ့ ဇာတ်ကောင်များရဲ့ အတွင်းပပဋိပက္ခစိတ်ဟာ ဇာတ်လမ်းရေးဖွဲ့ရာမှာ ပါမသွားနိုင်ဘူးဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်ရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာပါဝင်နေတဲ့ ဇာတ်ကောင်များဟာ အသက်မဝင်နိုင်တာပါဘူး။

ဒီအကြောင်းကို ရှေ့လမှာ တွေ့ဆုံရမယ့် ဆွေးနွေးတင်ပြသွားပါမယ်။

ခေတ်ဘုန်းသား

How to write

Great Children Books

Using Conflict in Children's Stories

by Laura Barton

External Conflict & Internal Conflict

စာနဒီစာအုပ်တိုက်

စာနဒီတိုက်ထုတ်ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

နေလင်းစင်း

ဝိဘတ်လိုက်သော အသုံးများ၊ စကားလုံးများ / ၁၀၀ဝိ -
ကြိယာရေးနည်းများ VERB PATTERN / ၃၀၀ဝိ -

နှစ်ဘက်လှည့်ကျရှောင်

ပုဒ္ဒဝင်အမြဲတေ / ၄၀၀ဝိ -

လင်းထိုက်

တရားမျှတလွတ်လပ်ခြင်းနဲ့ မသွေခွံမြဲခွံမြဲ / ၁၀၀ဝိ -
တင့်ခိုင်

ပိုင်းစာ ပိုင်းဘဝ ပိုင်းစိတ်ဓာတ် / ၂၅၀ဝိ -

ရဲသူမိုး

အန်ချလိုက်တဲ့စာတွေ ပညာစေတီဆောင်းပါးများ / ၁၂၀ဝိ -

တင်မောင်မြင့်

နိဘယ်ဆရာစာရေးဆရာ ဖြန့်စိတ်နိုးဘာဝ၏
ဂန္ထမာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ / ၁၅၀ဝိ -

ကျော်စွာမိုး

ပြည်သူတွေကို တောင်းပန်ရမယ်နှင့်

ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ကိုလုပ်ကြံရန်ကြံစည်သူတစ်ဦးရဲ့ရှင်ဟူရက်
အပါအဝင်အခြားအင်တာဗျူးများ / ၃၅၀ဝိ -

တက္ကသိုလ်နေဝင်း (မြန်မာပြန်)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရေးသားသော

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမိုင်း / ၁၂၀ဝိ -

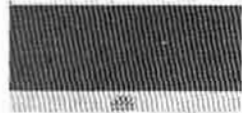
တင်မိုး

အမေ့ကျောင်း ကလေးကဗျာများ / ၃၅၀ဝိ -
ရောင်စုံပုံများနှင့် အတူ ကဗျာပေါင်း ၅၇ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

တင်မိုး

အမေ့ကျောင်း ကလေးကဗျာများ / ၃၅၀ဝိ -
ရောင်စုံပုံများနှင့် အတူ ကဗျာပေါင်း ၅၇ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

ဝါးဇွန်မင်းတင် သိုက်ထွန်းသက်

အမှတ် ၃၁၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၅

 ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

ထွက် ၈/ရက်

ဒီရက်ပိုင်း
ဘာတွေဖြစ်တယ်မသိဘူး
သူတော်တော် စိတ်တိုနေတယ်
နန်းရှေ့မှာ၊ ဘုရားကြီးမှာ ဘုန်းကြီးတွေ၊ လူတွေ
စုစုစုစု ဖြစ်နေတယ် အသံကြားတာ
စက်ဘီးကောက်နင်းပြီး ပြေးကြည့်တတ်တာ
အဲဒီက ပြန်လာတိုင်း ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းထုတ်
စိတ်လှုပ်ရှားနေတတ်တာ

အဲဒီနေ့က ကဗျာဆရာ နှင့် ကျောင်းဆရာဟာ မဆွေး နွေးဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲက စကား ဆုံးတွေကို ပြန်လည်ဆန်း သစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ဝန်းကန်ပေါ်မှာ မုန့်တိုင်းထန် ခဲ့ကြတယ်။

‘တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် တို့ ဓနရှင်ပေါက်စ ပညာ တတ်တွေက စတင်တတ်တာ ဟုတ်ပါတယ်။ ပန်းတိုင် မရောက်မချင်း မဆုတ်မနစ် တိုက်ပွဲဝင်သွားမှာကတော့ ဝဋ္ဋည်းမဲ့လူတန်းစားတွေနော်’ တဲ့။

စောစောလေးက မု နေ့စဉ်ထုတ်ပုဂ္ဂလိက သတင်း စာတစ်စောင်ဖတ်ပြီး သွေး ထူးဆေးတစ်လုံး သောက် ထားရတဲ့ ကျောင်းဆရာ ရှေ့ မှောက်ကို စောစောစီးစီး

ရောက်ချလာတဲ့ ကဗျာဆရာ က ဒီလိုစကားစလိုက်တယ်။ ကျောင်းဆရာရဲ့ကျောပြင်ဟာ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံနဲ့ကွာသွား တယ်။ တစ်မနက်လုံး အပြန် ပြန်အလှန်လှန်ဖတ်နေမိတဲ့ သတင်းစာကိုပဲ စားပွဲအောက် မှာ စီထပ်ထားတဲ့ သတင်းစာ ဂျာနယ်အဟောင်းပုံပေါ် လှမ်း တင်လိုက်တယ်။

‘ဘာလဲဗျ။ ပစ္စည်းမဲ့ ဆိုတာ၊ သူတို့ပြောပြောနေတဲ့ လမ်းပေါ်က လူတွေဆိုတာ လား၊ အလုပ်အကိုင် မရှိ ကလေးကချေတွေကို ဆိုချင် တာလား’

ကျောင်းဆရာ တမင် ဘုတောမှန်း သိတော့ ကဗျာ ဆရာက ‘ဟာဗျာ’လို့ ပြော ပြီး ရယ်နေတယ်။

‘ဒီမှာတော့ အလုပ် သမားလူတန်းစားသတ်သတ်

မရှိဘူးဗျ။ အခြေခံလူတန်း စားတစ်ရပ်လုံး ဝင်ရောက် အလုပ်လုပ်ဖို့ စက်ရုံ၊ အလုပ် ရုံကြီးတွေလည်း မီးခိုးတလူ လူဝေအောင် မပေါ်ပေါက် သေးဘူး။ လူတွေက ကြုံရာ ကျပန်းလုပ်ကိုင်စားသောက်နေ ရတယ်။ အဲဒီလို ကြုံရာကျ ပန်းသမားတွေကို ခင်ဗျားတို့ က ‘လန်ပန်တွေ’လို့ သတ် မှတ်ထားတာ မဟုတ်လား’

ကဗျာဆရာကို ရေပက် မဝင်အောင် သူ့ဘက်က ပြော ထားမှ တော်ကာကျမှန်းသိတဲ့ ကျောင်းဆရာက ကဗျာဆရာ ပါးစပ်မဟာနိုင်အောင် တရ စပ် ဖိပြောလိုက်တယ်။ ပြီး တော့ သူ့အိမ်ရဲ့ ပြတင်း ပေါက်က လှမ်းမြင်နေရတဲ့ အနောက်တောင်ယွန်းယွန်းဆီ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ‘အရေး တော်ပုံတစ်ရပ်ကို ပြီးအောင်

စီးအောင် အဆုံးသတ်ပေး မယ့်ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားတွေ ထဲမှာ ကြုံရာကျပန်း အလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရနေ သူများလည်း ပါနိုင်တယ်လို့ ဆိုရင်ဖြင့် ဘုရားသုံးဆူရပ် ကွက်လေးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ စောင့်ကြည့်မျှော်လင့်ကြရ မယ့် နေရာလေးတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ အဲ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ဆယ် စုနှစ် သုံးလီလေးလီတိုင်တဲ့ အထိ ဘုရားသုံးဆူရပ်ကွက် လေးထဲက အထူးအထွက်တိုး မွေးဖွား ထုတ်လုပ်ပေးနေတာ ကတော့ အာဏာရအစိုးရ အဆက်ဆက်ရဲ့ခါးပိုက်ဆောင် တပ်သားတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေ တာက အခက်ဗျ။ ဒီလူတွေ ဆီကမျှား အရေးတော်ပုံ တစ် ရပ်မှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲဖို့ နေရာ သာသာ မျက်စိလည်လမ်း

မှားပြီး အဲဒီရပ်ကွက်အတွင်း အခြေချနေထိုင်မိသူတွေတောင် ရှေ့ပြောနောက်ကြည့် သတိကြီးကြီး ထားနေကြရတယ်။

ကျောင်းဆရာက အဲဒီ စကားပြောပြီး သူ့အိမ်လေးထဲ ဝင်လာလာချင်း အလွတ်ကျက်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေကို သွန်ချလာတဲ့ကဗျာဆရာရဲ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်တယ်။

‘ဒါတော့ဗျာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုဒဏ်၊ ဆင်းရဲကျပ်တည်းမှုဒဏ် အဆမတန်ခံစားကြရမယ့်အခါ သူတို့ကိုယ်တိုင်ရှုန်းထမလာဘူးလို့ အတပ်ပြောနိုင်လို့လား၊ ဆရာလေးကရော အတပ်ပြောရဲလို့လား’

ကဗျာဆရာကလည်း ကျောင်းဆရာကို စိန်ခေါ်လိုက်တယ်။

‘ဟာ ပြောရဲတာပေါ့၊ ပြောရဲတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကားကို ငြင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီရပ်ကွက်လေးထဲကနေတော့ ဘယ်တော့မှအရေးတော်ပုံတစ်ရပ်မှာ မားမားမတ်မတ်နဲ့ ရှေ့ကရပ်ပြီး ဆင်နွဲ့မယ့်လူတွေ ထွက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ပြောချင်တာ၊ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပြောရဦးမယ်ဆိုရင် တစ်နေရာရာကနေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လာမယ့်လူတွေကို တားဖို့၊ ဆီးဖို့၊ နှိပ်ကွပ်ဖို့လိုအပ်လာရင် အာဏာပိုင်တွေက ဆင့်ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ဝါးစိမ်းတုတ် ကိုင်ပြီး ပြေးထွက်လာမယ့်သူတွေဆိုတာ အဲဒီရပ်ကွက်လေးထဲက အများဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ’

ရပ်ကွက်ထဲ
ဟာလည်း
ဒေးဒေး
ဆေးဆေး
နေကြ
ထောင်ထောင်
ထောင်ထောင်
မလုပ်ကြနဲ့
ဘာမှတော့
ပြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး
တို့မန္တလေးက
ဘုရားနဲ့
တရားနဲ့
သံဃာနဲ့
ပြစ်ပြီ
ဆိုရင်လည်း
ဘုန်းကြီးတွေ
ထိန်းသိမ်း
သွားလိမ့်မယ်

ကျောင်းဆရာခဗျာ ခံစားချက်ပါပါ စကားတွေ ပြောပြီး မောသွားပုံရတယ်၊ ဓာတ်ဘူးထဲက ရေခွေးကြမ်းကို အကြမ်းဖျင်းကန်နှစ်လုံးထဲ ငှဲနေလေတယ်။ ပြီးတော့ ရေခွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန် မှတ်သောက်နေတယ်။ ကဗျာဆရာက သူ့ရှေ့ချထားတဲ့ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အတန်ငယ် ငြိမ်လို့။

အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ၆.၃.၂၀၁၅။

ပြောရရင် ဘုရားသုံး ဆူရပ်ကွက်လေး ဆိုတာကတော့ အာဏာပိုင်တွေက ခါးပိုက်ဆောင်တွေအတွက် ရွာတည်ပေးထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသားလက်လုပ်လက်စားဆင်းရဲသားများ ချည်းနေထိုင်ကြတဲ့ ရပ်ကွက်သေးသေးလေးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်ကတော့ မြို့မြောက်ပြင်တောင်နဲ့မြောက်တန်းနေတဲ့ လမ်းမကြီး ဘေးကပ်လျက်မှာပဲ လူနေအိမ်တွေ ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ အဲဒီအနောက်ဘက် မီးရထားသံလမ်းအထိက ဟင်းလင်းဟာလာကြီးတဲ့ လူနေအိမ်တန်းရဲ့နောက်မှာ လှည်းလမ်း။ လှည်းလမ်းရဲ့တစ်ဖက် ချုံတော၊ ဗွက်တောတွေထဲ ထိုးထွက်နေတဲ့စေတီပျက်သုံးဆူနဲ့ ကုန်းမို့တစ်ခု။ (နောက်တော့ အဲဒီစေတီများကို ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ဧရပ်တစ်ဆောင်လည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြတယ်) ဘုရားကုန်းတော်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာတော့ ရေစီးရေလာကောင်းသေးတဲ့ မြောင်းတစ်မြောင်း။ (အဲဒီမြောင်းက နန်းမြို့ထဲကနေ မြောက်ကျုံးလမ်းနဲ့ ရာပြည့်ကွင်းဖြတ် ထွက်လာတဲ့မြောင်း၊ မတ္တရာလမ်းကိုကျော် ဥပုသ်တော်ရပ်ကွက်ထဲဖြတ်ပြီးမှ အမရဌာနီအရှေ့ရပ်ကွက်ထဲရောက်၊ အဲဒီကနေ ထန်းတောထဲဝင်ပြီး မြောက်ဘက်တန်းတန်းစီးသွားခဲ့တာ) မြောင်းနဲ့အပြိုင်တန်းနေတာက မန္တလေး-မတ္တရာရထားသံလမ်း...။ အဲဒီလိုပဲ ရှိခဲ့သတဲ့။ နောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘုရား

ကုန်းတော်ရဲ့တောင်ဘက်မှာ တပုပုလေးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ထိုးလာကြတော့ လမ်းမတန်းက လူတွေလေလိုက်ကြတဲ့ အမည်အတိုင်း ‘ဘုရားသုံးဆူချောင်’လို့ တွင်ပါရောလား။ ဘုရားသုံးဆူချောင်ရဲ့ တောင်ဘက်မှာတော့ စိုက်ပျိုးရေးခြံတွေ ချင်းဆက် ရှိနေခဲ့တယ်။

ဘုရားသုံးဆူချောင်ထဲမှာ နေထိုင်ကြသူများ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသလဲဆိုတာ စာရင်းချကြည့်ရအောင်။

အမျိုးသားအများစုက ပန်းပဲလုပ်ကြံ ပန်းနုလုပ်ကြံ၊ တချို့ ကုန်ထမ်း၊ တချို့လက်သမားလိုက်၊ တချို့ဆေးသုတ်လိုက်၊ တချို့လျှပ်စစ်ဝါယာရိမ်းရိုက်၊ ဆိုက်ကားနှင့်၊ မြင်းလှည်းမောင်းသူလည်း ရှိ။ နေချောင်းတို့ အောင်ဘာလေတို့အရပ်ကတာလှည့်ရောင်းသူလည်း ရှိ။

အမျိုးသမီးတွေကလည်း ဘာထူးမှာလဲ။ ဂါဝန်ဝတ် အရွယ်လေးကနေ မျက်နှာနုမွှားအသွားကြီးတွေ အသက်လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရမယ့် အတိုင်း အမျိုးမျိုးလုပ်ကိုင်နေကြရတာ။ ကြည့်ဦး မြင်ဆင်း ပန်းခူး ပန်းသီးကြံ ကန်စွန်းရွက်၊ မန်ကျည်းရွက် တမာရွက်၊ ထနောင်းရွက် ခူးကြ။ ပြီးတော့ ပြန်ရောင်းကြ။ ကုန်စိမ်းသည် ငါးသည် ထန်းသီးမုန့်သည် ကြည့်စားစားသည်စတဲ့ ခေါင်းရင်း ဈေးသည်လုပ်ကြ။ တချို့က နုနုရေရဆေးလိပ်လိပ် သီးစိတ်၊ လွယ်အိတ်ခွက်

စက်ချုပ်၊ ဂုဏ်နီအိတ်ကြိုးစ
ချုပ်၊ တချို့ကရပ်ကွက်
ချုပ်၊ မုန့်လာချုပ်တည်
ချုပ်၊ မုန့်ပျစ်သလက်
ချုပ်၊ ကြော်ရောင်း၊ တစ်မိသား
ချုပ်၊ ပွဲချေးလိုက် မုန့်လင်
ချုပ်၊ ဆိုင်ထွက်သူလည်း
ချုပ်၊ အားလုံးသမ္မာအာစီဝ။
ချုပ်၊ ဥပဒေနဲ့ငြိစွန်းသူ
ချုပ်၊ လုံးဝမရှိဘူးလား
ချုပ်၊ စရာရှိလာမယ်။ ရှိတယ်။
ချုပ်၊ ပုန်းရောင်းတဲ့သူ၊
ချုပ်၊ ခိုင်းထောင်တဲ့သူ ရှိတယ်။
ချုပ်၊ အောက်ပိုင်း နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး
ချုပ်၊ ထက်ခွဲတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။
ချုပ်၊ ပေမဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ၊
ချုပ်၊ အလစ်သမားတွေ၊ ကြမ်းပိုး
ချုပ်၊ သူခိုးတွေ၊ လူလိမ်တွေ (မိတ်
ချုပ်၊ ဆွဲ) မရှိခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့
ချုပ်၊ ဘောင်းဘီဝတ် ဟောက်စား
ချုပ်၊ ခေါက်စားလုပ်တဲ့သူ လုံးဝမရှိ
ချုပ်၊ ခဲ့ဘူး။

ချုပ်၊ ဒီလိုဘောင်းဘီဝတ်
ချုပ်၊ ဟောက်စားခေါက်စားတွေ
ချုပ်၊ က ၁၉၇၈ နောက်ပိုင်းမှ ဒီရပ်
ချုပ်၊ ထွက်လေးထဲကနေ ထွန်း
ချုပ်၊ ဆက်လာကြတာ။ ဒုတိယ
ချုပ်၊ အကြိမ် ပြည်သူ့ကောင်စီ
ချုပ်၊ ဆက်ဆံပါတော့ အဲဒီမတိုင်မီ
ချုပ်၊ အခြားရပ်ကွက်ပြည်သူ
ချုပ်၊ ကောင်စီနယ်မြေတစ်ခုရဲ့
ချုပ်၊ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘုရား
ချုပ်၊ သုံးဆူချောင်လေးဟာ ဒုတိယ
ချုပ်၊ အကြိမ် ပြည်သူ့ကောင်စီရွေး
ချုပ်၊ မယ်ဆိုတော့ လူဦးရေအရ
ချုပ်၊ ကောင်စီဝင်လောင်း တစ်ဦးရ
ချုပ်၊ တယ်။ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်
ချုပ်၊ ကြိုက်သူတစ်ယောက်တည်း
ချုပ်၊ အဖြူ၊ အမည်း မဲပွဲထောင်
ချုပ်၊ တော့ ပန်းပဲလုပ်တဲ့ ဦးသန်း
ချုပ်၊ ရွှေ (နာမည်တူရှိရင်လည်း
ချုပ်၊ တိုက်ဆိုင်မှုပါ)က အရွေးခံရ
ချုပ်၊ တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ

ချုပ်၊ တောင် ပါတီမိတ်ဆွေပဲ ဖြစ်
ချုပ်၊ သေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပန်းပဲ
ချုပ်၊ ဆရာကြီးက ရပ်ကွက်ကောင်
ချုပ်၊ စီဝင်အဖြစ် အရွေးခံရ၊ ရပ်
ချုပ်၊ ကွက်တရားရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်
ချုပ်၊ တာဝန်အပ်နှင်းခံရ၊ အနုပညာ
ချုပ်၊ ဝင်ဖြစ်သွား။ သူ့ကိုကောင်စီ
ချုပ်၊ ဝင်အဖြစ် ဝိုင်းတင်ပေးကြတဲ့
ချုပ်၊ ရပ်ကွက်က လူတချို့လည်း
ချုပ်၊ အရန်ပါတီဝင်တွေ ဖြစ်လာ။
ချုပ်၊ ကောင်စီရုံးကနေ လုပ်အား
ချုပ်၊ ပေးတပ်ဖွဲ့ဆိုတာ ဖွဲ့စည်း
ချုပ်၊ တော့ လမ်းမတန်းက သစ်
ချုပ်၊ စက်တာလီစာရေး ကိုရွှေဝင်း
ချုပ်၊ နဲ့ လျှပ်စစ်ကန်ထရိုက် ကို
ချုပ်၊ သောင်းစိန် ပါလာ။ ဘန်း
ချုပ်၊ မုန့်ပို့တဲ့ ညိုမောင်ပါလာ။
ချုပ်၊ ပြီးတော့ ဦးသန်းရွှေပန်းပဲ
ချုပ်၊ ဖိုမှာ ကလေးဘဝကတည်း
ချုပ်၊ က ဖိုခွဲလာခဲ့ရင်း နောက်ပိုင်း
ချုပ်၊ လုပ်ငန်းမျက်နှာလွှဲရတဲ့အထိ
ချုပ်၊ လုပ်နိုင်လာတဲ့ သူတပည့်ရင်း
ချုပ်၊ ချစ်မွေးပါ ပါလာ။ သူတို့က
ချုပ်၊ ပထမဆုံးဘောင်းဘီဝတ်တွေ
ချုပ်၊ ပေါ့။ ထွန်းမြတ်၊ ကုလားတို့၊
ချုပ်၊ ရှိန်းမြင့်တို့၊ သာဆန်းတို့က
ချုပ်၊ နောက်ကျတယ်...ဂျူနီယာ
ချုပ်၊ တွေ။

ချုပ်၊ ပထမတော့ သူတို့ပုဆိုး
ချုပ်၊ ဝတ်နဲ့ပဲ ဆရာစံဘောလုံး
ချုပ်၊ ကွင်းထဲမှာ အခြေခံစစ်ပညာ
ချုပ်၊ သင်ရတယ်။ သတိသက်
ချုပ်၊ သာ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ
ချုပ်၊ လုပ်ရတယ်။ ဘောလုံးကွင်း
ချုပ်၊ ပတ် လမ်းလျှောက်ရတယ်။
ချုပ်၊ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ကောင်
ချုပ်၊ စီဝင် ၁၈ ဦးအပိုင်က စည်း
ချုပ်၊ ရုံးခေါ်ယူဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့
ချုပ်၊ လုပ်အားပေးတပ်ဖွဲ့မှာ တပ်ဖွဲ့
ချုပ်၊ ဝင်အင်အား အတော်လေး
ချုပ်၊ များတယ်။ အင်အားစာရင်း
ချုပ်၊ အတိအကျဖြစ်တော့ ရပ်
ချုပ်၊ ကွက်ကောင်စီရုံးက သူတို့ရန်

ချုပ်၊ ပုံငွေနဲ့ အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့
ချုပ်၊ ဝင်တွေလို၊ ကြက်ခြေနီတပ်
ချုပ်၊ ဖွဲ့ဝင်တွေလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ချုပ်၊ ဖြစ်အောင် ယူနီဖောင်းတွေ
ချုပ်၊ ချုပ်ပေးတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့
ချုပ်၊ ကိုရွှေဝင်းတို့၊ ကိုသောင်း
ချုပ်၊ စိန်တို့၊ ညိုမောင်တို့၊ ချစ်မွေး
ချုပ်၊ တို့တစ်တွေလည်း ဘောင်း
ချုပ်၊ ဘီဝတ်ရုံမျှမက ဦးထုပ်ဆောင်း၊
ချုပ်၊ ဘွတ်ဖိနပ်စီးပြီး တပ်သား
ချုပ်၊ ကြီးလုံးလုံးဖြစ်ကြရရော။

ချုပ်၊ ယူနီဖောင်းဆင်ပေးပြီး
ချုပ်၊ တော့ ရပ်ကွက်ရုံးက ဂျူတီ
ချုပ်၊ ချတယ်။ တစ်ပတ်မှာတစ်ည
ချုပ်၊ လောက် ရုံးဂျူတီကျတယ်။
ချုပ်၊ ဘာမှ အလုပ်မည်မည်ရရ
ချုပ်၊ မရှိပါဘူး။ ရပ်ကွက်ရုံးမှာပဲ
ချုပ်၊ ဆေးလိပ်လေးသောက်လိုက်၊
ချုပ်၊ ကွမ်းလေးဝါးလိုက်၊ စကား
ချုပ်၊ တပြောပြောနဲ့ ညဉ့်ခက်သွား
ချုပ်၊ ရင် စားပွဲရှည်တွေပေါ် တက်
ချုပ်၊ အိပ်သူအိပ်၊ ကုလားထိုင်တွေ
ချုပ်၊ ဆက် အိပ်သူအိပ်၊ ခြင်တဖျပ်
ချုပ်၊ ဖျပ်ရိုက်ရင်း မိုးလင်းသွား
ချုပ်၊ ကြတာပါပဲ။ ကိုယ့်တဲနန်းမှာ
ချုပ်၊ စံမြန်းရသလောက်တော့
ချုပ်၊ ဘယ်မိမိကျမလဲ။ တချို့က
ချုပ်၊ မသွားချင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့
ချုပ်၊ ချစ်မွေးကတော့ အဲဒီလို
ချုပ်၊ ဂျူတီကျတာကိုပဲ သဘော
ချုပ်၊ တော်ကျနေတယ်။ သူပါးစပ်
ချုပ်၊ က ဒီညရုံးဂျူတီရှိတယ်ဗျလို့
ချုပ်၊ ပြောလိုက်ရတာကိုပဲ အရသာ
ချုပ်၊ ရှိတယ်လို့ ထင်နေပုံပဲ။

ချုပ်၊ ချစ်မွေးဆိုတာ လူမှန်း
ချုပ်၊ သိတတ်စကတည်းက ဦးသန်း
ချုပ်၊ ရွှေပန်းပဲဖိုမှာ ဖိုဆွဲရင်း ကြီး
ချုပ်၊ ပြင်းလာခဲ့တာ။ ကျောင်းနေ
ချုပ်၊ ဖူးပေမဲ့ တစ်တန်းလား၊
ချုပ်၊ နှစ်တန်းလား မည်မည်ရရ
ချုပ်၊ မပြောနိုင်သလို စာလည်း
ချုပ်၊ ပြောနိုင်အောင် ဖတ်နိုင်ရှာတာ
ချုပ်၊ မဟုတ်ဘူး။ စကားပြော

ချုပ်၊ တော့လည်း မေးတစ်ခွန်း
ချုပ်၊ ဖြေတစ်ခွန်း သူများပြောတာ
ချုပ်၊ ကို နားကျပါးကျ နား
ချုပ်၊ မထောင်တတ်ဘူး။ ကိုယ့်
ချုပ်၊ စကားကိုလည်း သူများ
ချုပ်၊ နားဝင်အောင် မပြောတတ်ဘူး။
ချုပ်၊ ကိုရွှေဝင်းနဲ့ကတော့ အပုံကြီး
ချုပ်၊ ကွာတာပေါ့။ ကိုရွှေဝင်းက
ချုပ်၊ မွတ်နေအောင် လည်တယ်။
ချုပ်၊ သစ်စက်မှာ တာလီစာရေး
ချုပ်၊ အဆင့်လောက်ရှိတာကို မန်
ချုပ်၊ နေကျာဖြစ်အောင် ပြောပြီး
ချုပ်၊ ဂိုက်ပေးလည်း ကြမ်းတယ်။
ချုပ်၊ မျက်နှာက ခပ်ရူးရူး။ ခေါ်
ချုပ်၊ တောမျက်လုံးနဲ့။ မိန်းမများ
ချုပ်၊ ကျအောင်လည်း သူမို့ ပြော
ချုပ်၊ တတ်ပါ။

ချုပ်၊ သူနဲ့ တွဲဖက်ညီတာက
ချုပ်၊ အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်တဲ့ မီး
ချုပ်၊ ကန်ထရိုက် ကိုသောင်းစိန်။
ချုပ်၊ သူကလည်း လျှပ်စစ်အဖိုနဲ့
ချုပ်၊ အမ နှစ်ကိုယ်အလှည့်ကျ
ချုပ်၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုထိရခွာရ
ချုပ်၊ မယ်ဆိုတာ ကျွမ်းကျင်သူကြီး။
ချုပ်၊ ဒီနှစ်ယောက်ပေါင်းမိမှတော့
ချုပ်၊ ဘုရားသုံးဆူချောင်လေးက
ချုပ်၊ သူတို့စားကျက် ဖြစ်သွားပြီ
ချုပ်၊ ပေါ့။ ညစာစားပြီးတာနဲ့ သူ
ချုပ်၊ တို့နှစ်ယောက်လုံး အိမ်က
ချုပ်၊ မိန်းမများကို အကြောင်း
ချုပ်၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုပြပြီး အဲဒီ
ချုပ်၊ ချောင်ထဲဝင်သွားတာ တွေ့ရ
ချုပ်၊ တယ်။ များသောအားဖြင့်
ချုပ်၊ ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးက
ချုပ်၊ လုံခြုံရေးစနည်းနာခိုင်းထား
ချုပ်၊ လို့၊ ရပ်ကွက်ထဲ လူစိမ်းသူ
ချုပ်၊ စိမ်းတွေအဝင်အထွက် များနေ
ချုပ်၊ တာကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထား
ချုပ်၊ လို့ဆိုတဲ့ လှိုင်းလုံးကလေးတွေ
ချုပ်၊ သုံးပြီး အိမ်က ထွက်ခွင့်ရ
ချုပ်၊ အောင် ပြောကြတယ်။ သူ
ချုပ်၊ တို့ ဒီလိုလှုပ်ရှားနေတာကို
ချုပ်၊ ချစ်မွေးတို့၊ ညိုမောင်တို့

တောင် အသိမပေးခဲ့လို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောထားတယ်လည်း ဆိုရာ မိန်းမများပါးစပ်တွေ ပိတ်ရပြီပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ကိုရွှေဝင်းက ရေခဲချောင်းရောင်းတဲ့ ကိုစောဟိန်းရဲ့တဲလေးထဲမှာ ကိုစောဟိန်းမိန်းမ မခင်ဝေ ခင်းပေးတဲ့ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် အကျအနေထိုင်ပြီး ဖျာစုတ်ပေါ် ခူးလေးတုပ်ထိုင်ရင်း မျက်လွှာလေးချကာ ရေရွေးကြမ်းငဲ့ငဲ့ ပေးနေတဲ့ မခင်ဝေရဲ့ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှုစားတော်မူနေတတ်တယ်။ လမ်းမတန်းအိမ်က သူ့မိန်းမမရင်ရင်ခမျာမှာတော့ သူ့ယောက်ျားကင်းပုန်း ဝပ်နေတယ်။ ဒုစရိုက်ကောင်ချောင်းနေတယ်လို့ မှတ်ယူနေမှာပေါ့။ ကျားငစဉ်းလဲ ကိုရွှေဝင်းချောင်းနေတာက ရေခဲချောင်းသည်ကြီးရဲ့မိန်းမ ယိမ်းသမခင်ဝေ။ လင်ယောက်ျားကြီးမရှိနိုင် သူ့ဘက်ပါလာအောင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးပစ်သွင်းရင်း ဘယ်လိုခန့်အပ်ကိုက်ဖဲ့ စားလိုက်ရမလဲ အကြံယူနေတာ။

ဘုရားသုံးဆူချောင်ထဲမှာရှိတဲ့ တဲပုတ်လေးတွေက တစ်တဲနဲ့တစ်တဲ ခေါင်ချင်းဆက်နေတာ။ အမိုးချင်းထိ အဖီချင်းကပ်နေတာ။ ဘာဝင်းထရဲ့ ဘာတဲခါးရယ်လို့မှ ခြားနားထားတာ မဟုတ်။ ကိုယ့်တဲက အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံကို သူ့တဲက ကြားနေရတတ်သလို၊ သူ့တဲလှုပ်တာနဲ့ ကိုယ့်တဲပါ ပြိုမြာလေလား စိုးရတဲ့အနေအထားမို့ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ရှိရမယ့် လင်နေ

ချစ်မွေး
တစ်ယောက်
ကတော့
မတစ်ထောင်
တစ်ကောင်ကွား
ထူးထူးခြားခြားလို့
ဆိုရလိမ့်မယ်
ဒီကောင်
စွမ်းအားရှင်
ပြစ်ဟတယ်
အရင်
ရဲဆက်ဟောင်းတွေ
ထဲကနေ
သူ
တစ်ယောက်တည်း
ချွန်ပြီး
ပြစ်ဟခဲ့တာ

သားမွေးကိစ္စတွေဆိုတာလည်း ရှေ့က ဘယ်လိုဖုံးဖုံး နောက်က ပေါ်နေတတ်တယ်။ ဉာဏ်မပိုင် ကံမခိုင် သံတိုင်နဲ့အိမ်ဆောက်ထားတာလည်း မဟုတ်တော့ မရှိတဲ့စည်းရိုးဝင်တိုးကြတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ရှိကြပေမပေါ့။ အဲဒါကို ရှာတတ်ဖွေတတ် ဖော်ထုတ်တတ်တဲ့ ကိုသောင်းစိန်က 'ငါ မသိဘူး မှတ်နေလား'၊ 'ငါဗွင့်ချလိုက်ရင် နှင်ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ' ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတစ်ခွန်းစ

နှစ်ခွန်းစ ပြောလိုက်ရင် နှုတ်ပိတ်ခ ရသွားတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုနှုတ်ပိတ်ခမျိုးလဲ ဆိုတာတော့ ပြောစရာ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်။

သူတို့ရပ်ကွက်ကြီးက ကျယ်လည်းကျယ်၊ လူနေလည်း ထူထပ်ပြီး ဘုရားကျောင်းဇရပ်တွေကလည်း ပေါများလှပါတယ်။ သီတင်းကျွတ်ပြီဆိုတာနဲ့ ရပ်ကွက်ဘုရားပွဲတွေ၊ ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းလှူပွဲတွေ ဆက်နေသလို တစ်ရပ်နဲ့တစ်ရပ်အပြိုင်ဇာတ်ပွဲတွေထည့်ပြီး ဧည့်ခံကြတယ်။ ဘုရားပွဲတွေမှာ ဇာတ်ပွဲပါပြီဆိုရင် ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးက လုံခြုံရေးပေးရတယ်။

ဘုရားပွဲကော်မတီက စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေ ချပေးပြီး ပွဲတော်လုံခြုံရေးသတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာမှာ လုပ်အားပေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ယူနီဖောင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ပြီး အချို့ပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲသုံးဆောင်ရင်း ပေးလာတဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရတာပေါ့။ ဒီလိုအချိန်မှာ ကိုရွှေဝင်းတို့၊ ကိုသောင်းစိန်တို့က မီးပူအကျအနေတိုက်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းတွေနဲ့ ကော့ပျံနေတတ်တယ်။ ချစ်မွေးကတော့ အင်္ကျီတွန့်ကြ၊ ဘောင်းဘီမာတောင့်၊ ဦးထုပ်လိမ်ခေါက်ခေါက်နဲ့ နောက်နားက ခပ်ရိုရို ရှိနေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံကောင်စီအတွင်းရေးမှူးနဲ့ သူတို့ တပ်စုမှူး ဆရာထွန်းအောင်တို့ကတော့ ချစ်မွေးကို သဘောကျတယ်။

သဘောကျမှာပေါ့။ ချစ်မွေးကလည်း ကွမ်းယာသွားဝယ်ချေဦး၊ လက်ဖက်ရည်မှာပေးဦး၊ အစည်းအဝေးမိတ်စာလိုက်ဝေလိုက်ဦး၊ ဘာခိုင်းခိုင်း ဖင်ပေါ်ရှာတာကိုး။ အရိပ်မထွက် ဘုရားပွဲတစ်ညသားမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ကျတဲ့ ချစ်မွေး အထိုးခံရတယ်တဲ့။ မျက်ကွင်းကြီး ညိုမည်းသွားအောင် လက်သီးချစ်ခပ်ပြင်းပြင်း မိသွားခဲ့တာပွဲခင်းထဲ ရန်ဖြစ်ကြသူတွေကြား တိုးဝင်ဖျန်ဖြေရင်း အထိုးခံရတာ။ နောက်ညမှာတော့ ချစ်မွေးက ဝါးခိမ်းတုတ်တစ်ချောင်းယူလာတယ်။ ပန်းပဲဖိုမှာ ဓားရိုးလုပ်တဲ့ ဝါးစိမ်းတစ်လုံးကို အနေတော်ဖြတ်ယူလာခဲ့တာ။ လုံခြုံရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုလက်နက်လောက်တော့ ရှိထားမယ်လို့လည်း တွေးမိပုံရရဲ့။ ပထမတော့ သူ့လက်နက်ကို ကောင်စီအတွင်းရေးမှူး မြင့်အောင် ခပ်လျှိုလျှိုဖျက်ယူလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်က ယူကြည့်လိုက်၊ ဒီတစ်ယောက်က သမံတလင်းပေါ် တဒေါင်ဒေါက် ခေါက်ကြည့်လိုက် လုပ်ကြတော့ ကောင်စီအတွင်းရေးမှူးကြီးလည်း မြင်သွားတယ်။ အတွင်းရေးမှူးကိုယ်တိုင်လည်း သဘောကျသွားတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့လုပ်အားပေးတပ်ဖွဲ့လည်း ဦးအောင်ဇေယျရဲ့ အမွေခံနဲ့ ဆက်များဖြစ်လာကြတယ်။ လက်နက်ပြည့်တင်းရေးအတွက် တာဝန်ခံ ရတာကတော့ ချစ်မွေးပဲပေါ့။

သင်္ကြန်ရွာက

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဝါးစိမ်းတုတ်
ကိုယ်စီနဲ့ မြောက်ကျွန်းလမ်းမှာ
တာဝန်ကျတယ်။ နဂါးဆေး
လိပ်ဆိုင်ခွဲတိုက်ရှေ့ မန်ကျည်း
ပင်ရိပ်အောက်က ဦးရှုရစ်ရဲ့
ဇက်ဘီးပြင်ဆိုင်နေရာမှာ
ပေါ့။ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်က ကျုံး
မြို့ရိုးကိုကျောပေးပြီး မြောက်
ဘက် လှည့်ဆောက်ထား
တယ်။ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ
ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှုမဖြစ်
အောင် ရေစိုယူနီဖောင်းတွေနဲ့
လမ်းရှင်းပေးရတယ်။ ရေ
ပက်ခံအမျိုးသမီးတွေအပေါ်
လက်ရောက်ကျူးလွန်မှု မဖြစ်
အောင်၊ ခိုက်ရန် မဖြစ်ပွား
အောင် ထိန်းသိမ်းပေးရတယ်။
ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်
ဖြစ်တာနဲ့ ရိုးရာလက်ဝှေ့ဒိုင်
လူကြီးတွေလို သူတို့ကြား
အမြန်ပြေးဝင်ဖျန်ဖြေပေးရ
တယ်။ ဆွဲခေါ်တန်ဆွဲခေါ်၊
ဖမ်းချုပ်တန်ဖမ်းချုပ်လုပ်ရ
တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း
မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ကြ
နဲ့လို့ အော်ဟစ်သတိပေးရ
တယ်။ လက်ကလည်း သူတို့
လှုပ်ရှားမှုတန်သွားအောင် ဝါး
စိမ်းတုတ်ကိုယ်စီ မြှောက်ပြီး
ဟန့်ရတာပေါ့။ ရိုက်တော့
မရိုက်ရဘူးလို့ ကောင်စီ
အတွင်းရေးမှူးက မှာထား
ခဲ့တဲ့အတိုင်း နားထောင်ကြရ
တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့
ကိုင်ထားတဲ့ဝါးစိမ်းတုတ်နဲ့
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ယိုက်ရိုက်
ထိုးချင်တယ်။ မကောင်း
တဲ့စိတ်ကို ချိုးနှိမ်နေရတာက
အတော်ပင် ပန်းလှတယ်။
ကောင်စီရုံးအုတ်သစ်တလင်း
နဲ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာပဲ
အဒေါင်ဒေါင် ခေါက်နေရ

တာလောက်နဲ့ မကျေနပ်ချင်
တော့ဘူး။

တစ်ရက်မှာ ချစ်မွေး
တစ်ယောက် တိုက်ချင်ခိုက်
ချင်ရိုက်ချင်မိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ
ပြည့်ဝသွားတယ်။ ဝါးစိမ်း
တုတ်ကို သူ့လက်က မိမိ
ရရကိုးပြီး တစ်ချက်တည်း
အားရပါးရ ရိုက်ခွင့်ကြိုလိုက်
တယ်။ တိကျသေချာအားပါ
တဲ့ ရိုက်ချက်ကြောင့် ခွပ်ခနဲ
အသံထွက်သွားတာကိုလည်း
သူနားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်
ရတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဘာ
တွေဖြစ်လာမလဲ။ သူ့ကို ပြန်
လည်ရန်ပြုတိုက်ခိုက်လာရင်
အသင့်ဖြစ်အောင် ဝါးစိမ်း
တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ပြီး စောင့်ကြည့်လိုက်
တယ်။ ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်
နိုင်တော့ဘူး။ လုံးလုံးကြီး
ငြိမ်ကျသွားပြီ။ တစ်ချက်
တည်းနဲ့ သေသွားပြီ။ ရပ်
ကွက်နေပြည်သူတွေကို မြိမ်း
ခြောက်နေတဲ့အန္တရာယ်ကောင်
တော့ သွားရှာပြီပေါ့။ ဘုရား
သုံးဆူချောင်လေးထဲက
စာရေးမမိသားစု လမ်းမ
တန်းဘက်မှာ မြေဝယ်အိမ်
ဆောက်ပြီး အိမ်ပြောင်းသွား
ကြတော့ သူ့အိမ်ဟောင်းကို
တံခါးလေးစေ့ခဲ့တယ်။ သူတို့
မွေးထားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်
က သူတို့နောက်လိုက်မသွား
ဘဲ အိမ်ထဲမှာ နေရစ်တယ်။
သခင်တွေက ခေါ်တော့ ခေါ်
ပါရဲ့၊ ဒင်းကိုယ်တိုင်က
မလိုက်တာ။ မလိုက်ရုံမက
အိမ်အပြင်မထွက်ဘဲ ခုတင်
အောက်ဝင်ပြီး တအိအိအော်
နေတာ။ ဒင်းကို သနားတဲ့
သူတွေက ခုတင်အောက်ငဲ့
ကြည့်ပြီး အို့အို့ခေါ်လည်း

ထွက်မလာ။ ဝါးလုံးနဲ့ လှမ်း
ထိုးတော့လည်း ဝါးလုံးကို
ပြန်ကိုက်ပြီး မာန်တဖီဖီ။ အဲဒီ
လိုနဲ့ ဒီခွေးတော့ ရူးနေပြီ
ဖြစ်ရော။ ရူးချင်မှလည်း ရူး
မှာပေါ့။ ကြောက်နေတာ
လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ခွေးရူးဆိုတဲ့ အသံ
ကြားတာနဲ့ ချစ်မွေးက ဝါး
စိမ်းတုတ်ကိုးပြီးရောက်လာ
တယ်။ တစ်ယောက်က ခွေး
ထွက်အောင် ခြောက်အပေး
ပြေးထွက်လာတဲ့ ခွေးကို
အသင့်စောင့်နေတဲ့ချစ်မွေးက
တစ်ချက်တည်းမှ တစ်ချက်
တည်း ရိုက်ချလိုက်တယ်။
အဲဒီနေ့ကစ ချစ်မွေး
လည်း နာမည်တစ်လုံး ရ
သွား။ ချစ်မွေးတို့များ မိုက်
သလား၊ ရိုက်သလား မမေးနဲ့
ခွေးတောင် အသေရိုက်တဲ့သူ
တဲ့။

မြို့နယ်ပြည်သူကောင်
စီဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံ
ဘောလုံးပြိုင်ပွဲကြီး ဆရာစံ
ကွင်းမှာ ကျင်းပတဲ့အချိန်
ကပေါ့။ ကွာတားပိုင်နယ်မှာ
အမရဌာနီအရှေ့/ အမရစံ
ခေါင် ရပ်ကွက်ဘောလုံး
အသင်းနဲ့ အမရဌာနီအနောက်
ရပ်ကွက်ဘောလုံးအသင်း နှစ်
သင်း တွေ့ကြတယ်။ ဘော
လုံးပွဲကျင်းပတဲ့ ဆရာစံဘော
လုံးကွင်းဆိုတာကလည်း ရပ်
ကွက်နှစ်ခုအပိုင်ဆိုတော့ အေ
စီမီလန်နဲ့ အင်တာမီလန်တို့လို
နှစ်သင်းပိုင်ကွင်းပေါ့။ အမရ
ဌာနီဒါဘီပွဲမို့ အတော်လေး
အကြိတ်အနယ်ရှိတယ်။ ဌာနီ
အရှေ့တိုက်စစ်မှူး သာချို
ရော၊ ဌာနီအနောက်တိုက်
စစ်မှူး မောင်မောင်ထွန်းပါ

ဂိုးပေါက်တွေကို မခြိမ်းခြောက်
နိုင်ကြဘူး။ ကွင်းလယ်မှာပဲ
အပျက်များနေကြတယ်။ ပရိ
သတ်တွေက ယောက်ျားရော၊
မိန်းမပါကွင်းနှစ်ဖက်အပြည့်။
ဂိုးတိုင်နောက်တွေမှာလည်း
အပြည့်။ ဆရာစံဘောလုံး
ကွင်းဆိုတာက ဘာပွဲကြည့်
စင်မှမရှိဘူး။ ဘာသံဆန်ခါမှ
မပါဘူး။ ဟင်းလင်းဟာလာ
နွားခြေရာခွက် ကုဋေကုဋေနဲ့
ဘောလုံးကွင်းကို ထုံးစည်း
သားပေးထားတာ။ ပရိ
သတ်တွေက ထုံးစည်းနောက်
က တစ်ချိန်လုံး ရပ်ကြည့်
ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အဝေးဂိုး
ပေါက်ရှေ့ဘောလုံးရောက်
သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ အားမလို
အားမရရှေ့တိုးကြည့်ကြတာ။
အဲဒီတော့ ဖြောင့်နေတဲ့လူ
တန်းကြီးက ရကောက်လို
ကွေးကောက် သွားရော။
ဘောလုံးကွင်းထဲအထိ လူ
တွေ ရောက်ကုန်ကြရော။
နောက်ဆုတ်ကြ၊ နောက်
ဆုတ်ကြ လုပ်အားပေးရတော်
တွေက ဝါးစိမ်းတုတ်တယမ်း
ယမ်းနဲ့သတိပေးကြရ။ ဒါပေ
မဲ့ ချက်ချင်း မဆုတ်ကြဘူး။
ဘောလုံး ဒီဘက်ရောက်
လာမှ ကမန်းကတန်း နောက်
ပြန်ဆုတ်ကြ။ လဲသူလဲ၊ ပိသူ
ပိ တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်း။
ဒီအနေအထားကပဲ ကိုယ့်လူ
ဘောလုံးရသွားရင် လက်ခုပ်
သံတဖြောင်းဖြောင်း၊ လက်
ခေါက်မှုတ်သံ တဦးဦး။ အား
ပေးမှုက အလွန်အကျွံ။ တစ်
ဖက်အသင်း ဘောလုံးသမား
ကို အဖေနာမည်ခေါ်ပြီး ဆဲ
သူက ဆဲသေး။ တစ်ခါတစ်
အသင်းသားများ လဲကျလို့
ကတော့ သေသေ ဆေးသေ

မေတ္တာပို့သံများ ဆူညံသွား။
ချစ်မွေးတို့ရဲဘော်များခမျာ
ကွေးကောက်နေတဲ့လူတန်း
ကြီး ပြောပေးလိုက်ရ၊ အော်
ဟစ်ဆဲဆိုနေတဲ့သူရှေ့ သွား
ရပ်ပေးလိုက်ရ။ ဘေးစည်း
ထွက်သွားတဲ့ဘောလုံး လူ
အုပ်ထဲကနေ တော်တော်နဲ့ ပြန်
ထွက်မလာရင် ဝင်ယူပေးရနဲ့
ချွေးတွေသံတွေ ရွံ့လို့။

တစ်ခါမှာတော့ ဌာနီ
အရှေ့စစ်မှူးဇော်ဝင်း လွတ်
ထွက်သွားပြီး ဌာနီအနောက်
တိုက်စစ်မှူး မောင်မောင်
ထွန်းက ဘောလုံးကို ဂိုး
ဧရိယာထဲ ဆွဲအပြေး လှည့်သန်း
က လျှော့ထိုးဖျက်လိုက်
တယ်။ လူရော ဘောလုံးပါ
အဖျက်ခံလိုက်ရတဲ့ မောင်မောင်
ထွန်းခမျာ ကျွမ်းပစ်သွား
တယ်။ သူတို့တိုက်စစ်မှူး လဲ
ကျအောင် အဖျက်ကြမ်းရမ
လားဆိုပြီး လှည့်သန်းကိုရန်ပြုဖို့
ပရိသတ်တစ်ယောက် ပြေး
ဝင်လာတယ်။ အဲဒီသူကို
လှည့်သန်းဆီ မရောက်ခင် ပင်း
ဗိုလ်က လှမ်းဆွဲတယ်။ ဘယ်
နေမလဲ။ နှစ်ဖက်ပရိသတ်
ပြေးဝင်လာတာပေါ့။ လုံခြုံ
ရေးတွေ တားကြ၊ ဆီးကြ။
အသံချွတ်ကန်နေလည်း မေတ္တာ
ရပ်ခံတယ်။ ခဏနေတော့
အခြေအနေ ထိန်းနိုင်သွား
တယ်။ ပရိသတ်တချို့က
တော့ ဆဲဆိုအော်ဟစ်နေတာ
ပေါ့။ နှစ်ဖက်ရပ်ကွက်ပရိ
သတ်ချင်း ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုပေ
မဲ့ ဒီမျက်နှာတွေက နေ့
တိုင်းမြင်နေကြရတာ။ တချို့
ဆွေမျိုးစပ်ရင် တော်ကြသေး
တယ်။ ဒီတော့ ပြီးတော့
လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ အဲဒီ
အထဲမှာ မပြီးနိုင်သူတစ်ဦးက

ဒီတစ်ခါတော့
ခပ်ဒါဒါ ချစ်မွေး
မဟုတ်တော့ဘူး
နောက်လိုက်လည်း
မဟုတ်တော့ဘူး
နေရာက
သူ့ဆရာ
ဆရာထွန်းဒေါင်
နေရာ
ခါးမှာ
တတိတိ မြည်တဲ့
ဝေါ့ကင်တော့ကီနီ
လက်မှာ
နံပါတ်တုတ်
လက်မောင်းက
ဒါကီမှာ
နန်းတော်ပုံ
ဘက်တံဆိပ်နီ
ခေါင်းမှာ
ကွန်မန်ဒို
ဦးထုပ်ဒါဝိုင်းနဲ့

သူခေါင်းသူပွတ်ရင်း ချစ်မွေး
ကို နာမည်တပ်ဆဲနေတယ်။
ဟေ့ကောင် ချစ်မွေး သတ္တိရှိ
ထွက်ခဲ့လို့လည်း စိန်ခေါ်သံ
ပေးနေတယ်။ အတွင်းရေး
မှူးက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ သူ
အနားလှမ်းခေါ်ထားလိုက်
တယ်။ ဆရာထွန်းအောင်နဲ့
တိုင်ပင်ပြီးလည်း တာဝန်က
နေ တစ်လတိတိ ရပ်စဲလိုက်
တယ်။ ချစ်မွေး ရိုက်ချက်ထိ
သွားသူက ဘီယာစက်ရုံဝင်း
ထဲနေတာ။ ချစ်မွေးအပေါ်
ကျေနပ်ပုံ မရဘူး။ □

ဘောလုံးကွင်း လုံခြုံ
ရေးအပါအဝင် တာဝန်က
ရပ်စဲခံထားရတဲ့ ချစ်မွေးတစ်
ယောက် ဘုရားပွဲတွေဘက်
ခြေဦးလှည့်နေပြန်တယ်။
ဘုရားပွဲ လုံခြုံရေးတာဝန်နဲ့
လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ သူတို့ ဘုရားသုံးဆူ
ချောင်ကနေ ပွဲဈေးတွေလိုက်
ထွက်နေတဲ့ မုန့်လင်မယားသည်
မိမာ မိတာ ညီအစ်မနောက်
တကောက်ကောက်လိုက်နေ
တာ။ ခုတော့ လူရိုင်းလေး
ချစ်မွေး ရင်တွေဘာတွေ ခုန်
တတ်နေပြီ။ မိတာရဲ့မျက်နှာ
ပိုင်းပိုင်းလေးကို မျက်စိထဲက
ဖျောက်မရတော့ဘူး။ သူတို့
ညီအစ်မ ပွဲဈေးထွက်ရင်
သယ်ရတဲ့မီးဖိုတို့၊ ဒယ်အိုး
တို့ကအစ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ
ပါတဲ့ တောင်းတစ်လုံးကို
စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်တင်ပြီး
ဘုရားပွဲရှိတဲ့နေရာ လိုက်ပို့နေ
ရတာကပဲ သူတာဝန်တစ်ရပ်
ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီညကလည်း နှစ်
ပါးသွားအစလောက် ဆိုင်
သိမ်းပြီးရင် အတူတူပြန်ရ
အောင်လို့ မိတာက ချစ်မွေးကို
ပြောထားပြီးသား။ ချစ်မွေး
ကလည်း မိတာ ငါ့ကို အဖြေ
ပေးတော့မှာလားလို့ ပြန်မေး
လိုက်သေးတယ်။ မိတာက
ဘာမှမဖြေဘဲ မျက်စောင်း
လှလှလေး ထိုးသွားတော့
ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီညက မိတာဆီ ချစ်မွေး
ပြန်မရောက်လိုက်ဘူး။ မိတာ
တို့ မုန့်လင်မယားဆိုင်ကနေ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်ထွက်
အလာမှာ ဆရာထွန်းအောင်နဲ့
ဆုံပါလေရောလား။ ဆရာ

ထွန်းအောင်က သူ့ကိုကောင်စီ
ရုံးပြန်ခေါ်သွားတယ်။ ကောင်
စီရုံးမှာ သူတို့ရဲဘော်တွေ
အားလုံးရောက်နေကြတယ်။
ကိုရွှေဝင်း၊ ကိုသောင်းစိန်တို့
လက်ထဲမှာလည်း ဝါးစိမ်း
တုတ်ကိုယ်စီနဲ့ ညှိမောင်တို့
သာဆန်းတို့၊ ကုလားတို့
လည်း ရောက်နေကြပြီ။ ဘာ
လုပ်ကြမလို့လဲ။ သူတို့တိုး
မေးတော့ ကိုရွှေဝင်းက
ခေါင်းယမ်းတယ်။ ကိုသောင်း
စိန်က စီမံချက်ရှိတယ်ထင်
တယ်လို့ တိုးတိုးပြောတယ်။
ည ၁၂နာရီမထိုးခင် မိနစ် ၂၀
အလိုမှာ အမှတ်(၇)လိုင်း
ကားတစ်စီးအပေါ် သူတို့အား
လုံးကို တက်ခိုင်းတယ်။
ကားကဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်း
တယ်။ ညောင်ပင်ဈေးနား
ရောက်တော့ တောင်ထ
လာတဲ့ ကားတွေနဲ့ အချိန်
ကိုက်ဆုံတယ်။ ၁၉ လမ်း
အတိုင်း ကားတွေက တန်းစီ
ဆင်းသွားတယ်။

အဲဒီညက မြို့အနောက်
ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း
တွေကို မြို့နယ်လုပ်အားခေး
တပ်ဖွဲ့များ အင်အားသုံးပြီး
ရုတ်တရက် ဝင်ဖမ်းကြတယ်။
ပြေးသူတွေပြေး၊ ပုန်းသူတွေ
ပုန်း၊ ပြေးတဲ့နောက် လိုက်
သူက လိုက်၊ ရိုက်သူကရိုက်၊
ပြန်ခံခဲ့တဲ့သူက ခုခံ၊ မိတာ
လည်းရှိ၊ လွတ်တာလည်းရှိ၊
မိဘလူတွေကို ကားပေါ်တင်
ခေါ်လာတယ်။ ကားပေါ်ပါ
လာသူတိုင်းကတော့ ပြန်
ကျူးလွန်သူ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်
မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အား
လုံးလိုလို ရဲအချုပ်တွေထဲခွဲပြီး
ရောက်သွားကြတယ်။ ခေမာ
တစ်နေ့မနက်မှာတော့ ချစ်မွေး

တစ်ယောက်ကို ခေါင်းမှာ
တစ်ကြိမ်နဲ့ တွေ့ကြရတယ်။

□

အဲဒီနောက်ပိုင်း ချစ်မွေး
အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။
လုပ်အားပေးတပ်ဖွဲ့တာဝန်
လည်း မကျေပွန်တော့ဘူး။
မိတာကလည်း ကောင်စီရုံးကို
ပေးမလွှတ်တော့ဘူး။ မိတာ
က ချစ်မွေးတို့ထဲကို လိုက်
နေတယ်။ တဲလေးမှာက သူနဲ့
သူ့အစ်မ စိန်တုတ်ပဲ ရှိကြ
တာ။ လမ်းမတန်းအိမ်တွေမှာ
အလှည့်ကျအဝတ်လိုက်ဖွပ်တဲ့
အလုပ်လုပ်တဲ့ မစိန်တုတ်က
သူ့မောင်လေး မိန်းမရတာကို
လည်း လိုလိုလားလားရှိပုံပဲ။
ချစ်မွေး မိန်းမရပြီး ကလေး
တစ်ယောက်ရမှ ဝါးစိမ်း
တုတ်ကိုင်ပြီး ရပ်ကွက်ရုံးကို
တစ်ခေါက် ရောက်ရတယ်။
သူ့ဆရာထွန်းအောင်ကိုယ်တိုင်
လာခေါ်တာ။

‘တိုင်းပြည်ကြီးက သိပ်
ဧပြီမချင်ဘူး။ ရုံးမှာ မင်းရှိမှ
ဖြစ်မယ် ချစ်မွေး။ ခု ကိုရွှေ
စင်းတို့၊ ကိုသောင်းစိန်တို့
လည်း မရှိကြတော့ဘူး။ မင်း
ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ဦး’ဆိုတာနဲ့
တစ်ကျော့ပြန်ပါသွားတာ။
ဟုတ်တယ် ကိုရွှေစင်းတို့တစ်
တွေ တပ်ဖွဲ့က ထွက်သွား
ကြပြီ။ ညိုမောင်တို့၊ ကုလား
တို့တော့ ရှိကြသေးတယ်။

ရုစလေးလုံး အရေး
တော်ပုံကြီး ဖြစ်ခါနီးတော့
ညတိုင်းလိုလို ရုံးကျတီ ကျ
တယ်။ ရုံးသွားခါနီးတိုင်း
လည်း မိတာနဲ့ တဂျိန်းဂျိန်း
ရန်ဖြစ်ရတယ်။ တိုင်းပြည်
ကြီး ဒါလောက် အရေးကြီး
နေတာ နင့်...ပါးစပ်ပိတ်ထား
မင်းလို့လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း

ကြိမ်းရတယ်။

ဒီရက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်
တယ်မသိဘူး။ သူတော်တော်
စိတ်တိုနေတယ်။ နန်းရှေ့မှာ၊
ဘုရားကြီးမှာ ဘုန်းကြီးတွေ၊
လူတွေ စုစုစု ဖြစ်နေတယ်
အသံကြားတာနဲ့ စက်ဘီး
ကောက်နင်းပြီး ပြေးကြည့်
တတ်တယ်။ အဲဒီက ပြန်
လာတိုင်း ရင်တွေတဒိန်းဒိန်း
တုန်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတတ်
တယ်။ ကောင်စီအတွင်းရေး
မှူးကတော့ ကောင်လေးငြိမ်
ငြိမ်နေ၊ အေးအေးနေလို့ ပြော
တယ်။ တုတ်တကိုင်ကိုင်
လုပ်မနေကြနဲ့၊ တော်ရာ ဝှက်
ထားကြဆိုလို့ ဝါးစိမ်းတုတ်
တွေကို လှေကားအောက်
သွားထားရတယ်။

တစ်ညမှာတော့ မင်းတို့
အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်
ကြတော့လို့ ရပ်ကွက်ကောင်စီ
ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောတယ်။
ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း အေး
အေးဆေးဆေး နေကြ။
ထောင်ထောင်ထောင်ထောင်
မလုပ်ကြနဲ့။ ဘာမှတော့ ဖြစ်
မှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့မန္တလေး
က ဘုရားနဲ့၊ တရားနဲ့၊
သံဃာနဲ့။ ဖြစ်ပြီးဆိုရင်လည်း
ဘုန်းကြီးတွေ ထိန်းသိမ်းသွား
လိမ့်မယ်လို့ပြောပြီး လူစု ခွဲ
လိုက်တယ်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံး
တံခါးကြီးကိုလည်း သော့
ခတ်လိုက်တယ်။

□

‘ခင်ဗျား ပြောတဲ့
ချစ်မွေးဇာတ်လမ်းက ဒီနေရာ
မှာ တစ်ခန်းရပ်ပြီလား’

‘ရပ်ပြီဆိုလည်း ရပ်ပြီ
ပါဗျာ။ မဆလဆိုတဲ့ ညောင်
ပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး ပြုလဲသွား

မှတော့ သစ်တစ်ပင်ကျောင်း
ငှက်အပေါင်းလည်း ညောင်း
ပြီပေါ့ဗျာ။ ဟဲ ဟဲ’

‘ဒါဆို မဆလ စက်
ယန္တရားကြီးရဲ့ ခွေးသွားစိပ်
လေးတစ်စိတ်ဖြစ်တဲ့ ချစ်မွေး
ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့သမိုင်း
စာမျက်နှာတစ်ရွက်လည်း
ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ခင်ဗျား
ဆိုလိုတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပြီလေ’
ဟုတ်ကဲ့ပြီးပြီလေ ဆိုတဲ့
ကျောင်းဆရာမျက်နှာက မချို
မချည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြော
တယ်။

‘ပြီးတော့ ပြီးသွားပြီ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်
ကိုယ်တိုင် ကျောင်းဆရာ
အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းလုပ်ရင်း အူတည်း
အူကြောင်နဲ့ ရပ်ကွက်ကောင်
စီဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့
တဲ့ မဆလရဲ့ ခွေးသွားစိပ်
တစ်စိတ်မို့ ချစ်မွေးနဲ့အတူ
လည်ပတ်ခဲ့တဲ့ ယန္တရားကြီး
ရပ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ပြီးသွားပြီ
လို့ပဲ ပြောလိုက်ကြရအောင်။
ယန္တရားကြီးက ထိုးရပ်သွား
ရုံမက စက်ကိရိယာအစိတ်
အပိုင်းတွေကိုလည်း တစ်စစီ
ဖြုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်တာမဟုတ်
လား’

ကျောင်းဆရာရဲ့ မျက်
လုံးတွေထဲမှာ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့
တစ်စုံတစ်ရာအပေါ် နှမြော
တသတဲ့ အရိပ်အယောင်ကို
မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု
ပြောချင်နေသေးတာတော့
သေချာတယ်။ ကဗျာဆရာက
အဲဒီမျက်လုံးထဲကနေ သမိုင်း
ပုံရိပ်တစ်ခုခု မိတ္တူကူးယူ
နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေ
တယ်။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။
တပ်မတော်အစိုးရနဲ့အတူ ပေါ်
ပေါက်လာတဲ့ ရပ်ကွက်ငြိမ်ပိ
တွေက မဆလတွေ မဟုတ်
ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ဒီမိုကရေစီ
တွေလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်
တို့ရပ်ကွက်မှာ ရဝတလို့ ခေါ်
တဲ့ ငြိမ်ပိဖြစ်လာသူတွေက
ကျုပ်တို့ခေတ်မှာ ပါတီမိတ်
ဆွေတောင်ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်
ဘူး။ ပါတီထဲ ဝင်လာမှာကို
ကျုပ်တို့က စိုးရိမ်လွန်းလို့
မစည်းရုံးရဲခဲ့တဲ့ သူတွေ။
အများစုက လူညစ်တွေဗျ။
သူတို့က ကျုပ်တို့လို မဆလ
အဟောင်းတွေကို မကြည်
သလို ဒီမိုကရေစီအသံပေး
နေတဲ့သူတွေကိုလည်း ရန်သူ
အဖြစ် မျက်စိဒေါက်ထောက်
ကြည့်နေတဲ့သူတွေ။ ကောင်စီ
ရုံးဆိုတာကလည်း ထောက်
လှမ်းရေးတွေ ခြေချင်းလိမ်
နေတဲ့နေရာ။ ရပ်ကွက်တွေထဲ
သတင်းပေးတွေ မွေးထား
ကြတယ်။ အဲဒီသတင်းပေး
တွေကလည်း သူတို့မျက်စိနဲ့
မတွေ့တဲ့သူဆို ဟုတ်ဟုတ်၊
မဟုတ်ဟုတ် သူတို့အဖေတွေ
ကို လက်တို့နေတဲ့အချိန်’

ကျောင်းဆရာ ဘာ
ဆက်ပြောမလဲ။ ကဗျာဆရာ
ကတော့ အသက်ရှူဖို့တောင်
မေ့နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်မွေး
ကိုတော့ မမေ့ဘူး။

‘ငြိမ်ပိတွေကလည်း
မဆလတွေလိုပဲ။ သူတို့
ယန္တရား အထောက်အကူ
ဖြစ်ဖို့ စွမ်းအားရှင်ဆိုတာတွေ
မွေးလာကြတယ်။ ဘုရား
သုံးဆူချောင်ထဲက အများဆုံး
ပေါ်ထွက်ခဲ့တာပေါ့။ မျိုး
ဆက်သစ်တွေ ပေါ်ထွက်လာ
ခဲ့တာ။ လုပ်အားပေးတပ်ဖွဲ့

လုပ်ဖူးသူတွေ ဘယ်သူမှ စွမ်းအားရှင်အဖွဲ့ထဲ မဝင်ကြပါဘူး။ ကိုရွှေဝင်းတို့၊ ကိုသောင်းစိန်တို့၊ ညိုမောင်တို့ ဘယ်သူမှ မဝင်ကြပါဘူး။ သူတို့ဆရာ ဆရာထွန်းအောင်အပါအဝင်ပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ကျောင်းဆရာက သူ့စကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ ကဗျာဆရာမနေနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ဇာတ်လိုက် ချစ်မွေးရောလို့ သူပါးစပ်က ထွက်သွားတယ်။

‘ဟဲဟဲ ချစ်မွေးတစ်ယောက်ကတော့ မ၊တစ်ထောင် တစ်ကောင်သွား ထူးထူးခြားခြားလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဒီကောင် စွမ်းအားရှင်ဖြစ်လာတယ်။ အရင်ရဲဘော်ဟောင်းတွေထဲကနေ သူတစ်ယောက်တည်း ချွန်မြီးဖြစ်လာခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်အအ ချစ်မွေး မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်လိုက်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ နေရာက သူ့ဆရာ ဆရာထွန်းအောင်နေရာ။ ခါးမှာ တတိတီ မြည်တဲ့ ဝေါ့ကင်တော့ကိနဲ့ လက်မှာ နံပါတ်တုတ်၊ လက်မောင်းက အင်္ကျီမှာ နန်းတော်ပုံ ဘက်တံဆိပ်နဲ့ ခေါင်းမှာ ကွန်မန်ဒိုဦးထုပ်အပိုင်နဲ့။

■ ကျောင်း ဆရာက ကဗျာဆရာကို ဒါလောက်အထိပဲ ပြောပါတယ်။ သူလည်း ဒါလောက်အထိပဲ သိပါသတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ၁၉၉၀ ရွှေကောက်ပွဲကြီးပြီးတော့ ကျောင်းဆရာလည်း နယ်ပြောင်းခဲ့ရတယ်ဆိုပဲ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အရောက်

မှာတော့ သူ့အသက် ၆၀ ပြည့်ပြီး အငြိမ်းစားယူလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာပြန်ရောက်လာတယ်။ ခုတော့ မဆလဟောင်း အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာ နိုင်ငံရေးလေ့လာသူကြီးပေါ့။

သူရပ်သူရွာကို ကျောင်းဆရာ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မိတ်ဆွေဟောင်းတော်တော်များများ မရှိကြတော့ဘူး။ သေသူ သေ၊ အိုသူ အို၊ နသူ န မြင်မြင်သမျှ သင်္ခါရ။ ဘုရားသုံးဆူချောင်လေးကလည်း အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲသွားပြီ။ ဘုရားကုန်းတော်ပတ်လည်က တဲပုတ်ကလေးတွေနေရာမှာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ ရောက်နေကြပြီ။ တချို့တိုက်တောင် တည်ထားကြတယ်။ ကားအင်အထွက် ကောင်းအောင် လမ်းဖောက်ထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ တချို့လူတွေကတော့ တဲပုတ်လေးတွေနဲ့အတူ သာဓုဝေးရာစွန့်ခွာသွားကြပြီပေါ့။ အဲဒီလို ချစ်မွေးလည်း ပါသွားတယ်။ မိတာရဲ့အိမ်ဖြစ်သူ မိမာက ရန်ကုန်သားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက်ျားနောက်ပါသွားတယ်။ ရန်ကုန်မှာ အဆင်ပြေတော့ မိတာတို့လင်မယားကို လှမ်းခေါ်သတဲ့။ ရွှေပြည်သာဆိုလား၊ ဒဂုံမြို့သစ်ဆိုလား ကွဲကွဲပြားပြားတော့ မသိဘူး။

ချစ်မွေးကို မမြင်ဖူးဘဲ ကျောင်းဆရာအပြောနဲ့ ပုံရိပ်ရပ်သွင် ဖော်ကြည့်နေမိတဲ့ ကဗျာဆရာဟာ သူ့မေးမွေးနှစ်ပင်သုံးပင်ကို ပွတ်ရင်း ပြီး

နေတယ်။ ရေနွေးကြမ်းပူပူကြောင့် ချွေးကလေးကလည်း စို့လာတော့ စားပွဲအောက်က သတင်းစာတစ်စောင်ဆွဲယူပြီး ယပ်ခတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ယပ်ခတ်နေတာကိုရပ်ပြီး သတင်းစာမျက်နှာဖုံးကို ဖတ်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောဦးလေလို့ ဆိုတယ်။

‘ရန်ကုန် ပြောင်းသွားပြီဆိုမှ ဘာဆက်ပြောစရာရှိသေးလို့လဲ။ ခင်ဗျား သိချင်ရန်ကုန် လိုက်ကြည့်၊ ဘုရားသုံးဆူချောင်ထဲ သွားမေးရင် သူလိပ်စာ ရချင်ရမှာ’လို့ ကျောင်းဆရာက ဘုတော့ပြန်တယ်။

အဲဒီလို ပြောလာတဲ့ ကျောင်းဆရာရှေ့ကို ကဗျာဆရာက သူ့လက်ထဲရှိတဲ့ သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးထိုးပြတယ်။

တာဝန်ဆိုတဲ့ စာတန်းပါ လက်ပတ်အနီရောင်ပတ်ထားတဲ့ လူအယောက် ၃၀၀ ကျော်နဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အင်အား ၅၀၀ ကျော်က ဆန္ဒပြနေတဲ့ကျောင်းသားတွေနဲ့ ထောက်ခံသူတွေကို အင်အားသုံး ရိုက်နှက်ဖြိုခွဲ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ သတင်း။

မတ်လ ၅ရက်၊ ညနေ ၄နာရီခွဲလောက်က ရန်ကုန်မြို့လယ်၊ မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တာ။ သူတို့က အမျိုးသားပညာရေးဥပဒေမူကြမ်းကို ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြတဲ့အနေနဲ့ မန္တလေးမြို့ကနေ ချီတက်လာခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ထောက်ခံဆန္ဒပြကြတာ။ ရန်ကုန်မြို့အထိ

ချီတက်မယ့် အဲဒီပင်မကျောင်းသားသပိတ်စစ်ကြောင်း လက်ပံတန်းမြို့မှာ ပိတ်ဆို့ထားဆီးခံထားရတုန်း အင်အားသုံးအကြမ်းဖက်ဖြိုခွင်းခြင်း မပြုဖို့ဆန္ဒဖော်ထုတ်ကြရင်း သူတို့ကိုယ်တိုင်အကြမ်းဖက်ခံကြရတာ (မှတ်ချက်- လက်ပံတန်းမြို့မှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ပင်မသပိတ်စစ်ကြောင်းလည်း ၁၀.၃.၂၀၁၅ရက်နေ့၊ မွန်းလွဲ ၁ နာရီ မှာ အဲဒီထက်ဆိုးရွားတဲ့ အကြမ်းဖက်နှိမ်နင်းခြင်းကို ခံခဲ့ကြရပါတယ်)။

မျက်နှာဖုံး မှာရော အတွင်းမှာပါ သတင်းဓာတ်ပုံတွေဝေဝေဆာဆာနဲ့၊ တာဝန်စာတန်းပါ လက်ပတ်အနီပတ်ထားတဲ့ ဆံပင်နီကြောင်အကြမ်းဖက်ကောင်တစ်ကောင်က နုနုနုယုယ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးရဲ့နောက်ကနေ လက်တစ်ဖက်နဲ့ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး ကာယိန္တရဗျူဟာ လောက်အောင် ချုပ်နှောင်ခေါ်သွားတဲ့ပုံလည်း ပါသေးနဲ့။ ကဗျာဆရာက သတင်းစာကိုကိုင်ရင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့အနား တိုးလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ကို ညှစ်ကိုင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ကျောင်းဆရာကို မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်တယ်။

‘ဟောဒီတာဝန်လက်ပတ်အနီပတ်ထားတဲ့သူလေးထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လိုက် ကျော် ချစ်မွေးကြီး ပါမလား နိုင်ဘူးလို့ရော ခင်ဗျား အတည်ပြောနိုင်သလား’

သိုက်လွန်းသထုံ

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ခေါက်စာအုပ်ဆက်ခံ

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် ခေါင်းဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍတွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တို့၏အရည်အချင်းကို တွေ့ဆုံအဆုံးအမ လမ်းညွှန်ချက်ထုတ်ဝေမှု ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကိုအရည်အချင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်များ၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ ခေါင်းဆောင် ကောင်းတို့၏ အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် ခေါင်းစဉ် ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဓမ္မစရိယ ဦးအောင်နိုင်(ဘီအေ)

ဓမ္မအတွေအကြံပြု မြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားပုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားအယူအဆတော်များကို အသီးသီးဖော်ညွှန်း လျက်ရှိနေကြသည်။ စကားပုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဘုရားပြောစကားကို မေးလိုသည့်အခါ မိုးမိုးစကားဖြင့် ဆုံးမညွှတ်ပေးမည်ထက် စကားပုံများကိုစွဲတဲသိရှိပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဘုရားပြောခဲ့ပေးခြင်းက ပို၍ထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဣပန်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ဦးအောင်နိုင်(ဘီအေ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြုပြင်ဆင်ဆင်ဆင်ဆင် ဣပန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးပုံစံပြောင်းလဲလာခဲ့ရာတွင် အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိက ဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပေါ်တွင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြှင့်တင်ရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့် အသစ်လေ့ရှိသောစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်ပွန်းတတ်း လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစာတစ်ခု ဖော်ညွှန်း ထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်သုံးကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ အတတ်ပညာမြှင့်တင်မှုများ၊ ငွေကြေး ထွေးကွက်တွင် လုပ်ကိုင်သူများ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများ၏ ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ရာထူးစင်သွင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာစဉ်အဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေရေးရာဆိုင်(၁)၊ ချိန်နှယ်တရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဒီပီပူးများ၊ ဒု-အကောက်ခွန်မှူးများ၊ ဒု-ဝန်ကြီးမှူးများ၊ စသည့်ရာထူးတို့ အချိန်စနစ်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကျိုးရရှိမှုအား လုံးအတွက် ရေးပြော နှုတ်ပြောပြောဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြနိုင်ရန်ပြုစုထားသည့် အထွေထွေယဟူသောနှင့် မြန်မာစာ ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးစင် စာမေးပွဲစနစ်သို့မဟုတ်အခြားအမျိုးမျိုးအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုး မြှင့်နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ရေးခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာစဉ်ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒစွဲထောင် - ခင်နုနု(ခင်စန္ဒာ)

လူသားတစ်ယောက်၏ တန်ဆောင်မိတ်ဖြစ်သော ဘဝကောင်းဘဝဆိုးကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိ ကိုယ်တိုင် တီထွင် တိုက်ရိုက်ကျင့်သော ဓမ္မကံသွား ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ် သည်။ သီလမူဝါဒနှင့် သမာဓိသို့မဟုတ် လောဘလည်းပါးလျှော့စွာ၊ ဘာတရားထူးများလည်းမရှိနိုင်၊ သော တာပန် ဖြစ်နိုင်သည့်အထိ အကျိုးရှိသည့် ထေရဝါဒစွဲထောင်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလဝင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အဖွဲ့သစ်များ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုတ်မြတ်နိုင်သောအခါတစ်ချိန်သည်မဟုတ်၊ မိန်းမများသည်လည်း ထိုထို အရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အခါတစ်ချိန်သည်ဖြစ်ကြောင်း ထေရဝင်ကျမ်းစာနှင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အဖွဲ့သစ် ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယဟူမတယတိဂေါတမီ၊ ယသောရဓမ္မဒေဝီ၊ သောဒေဝီ၊ ယုတရာဇာ၊ ဟိရု၊ ဟော၊ ဟိရု၊ အပ္ပမာ၊ ဣဒ္ဓာ၊ သုနုဒေဝီ၊ ဒီယကောသီ၊ ဥတ္တရာနှင့် သီရိမာ၊ စာပါ၊ ဥပ္ပလဝတ္ထာတို့ ပါဝင်ပါသည်။

ဟေ့ကောင် ကုလား၊ ငါပုံ ရိုက်မယ်ဆို ပြောဦးဟ၊
ဟိုကောင် မောင်ချစ် မင်းကလည်း ကုလားဓာတ်ပုံ ရိုက်မယ်ဆို
ဘေးဖယ်နေ။ ထီးမိုးထားတဲ့ပုံပါသွားရင် မင်းအမေလင်
ဘိုးတော်က ဆဲလိမ့်မယ်။ ဘိုးတော်က နေပူတာတွေ
မိုးရွာတာတွေ သိတာ မဟုတ်ဘူး

ချမ်းသာကြီးဟု ဘယ်သူက
 နာမည်ပေးလိုက်သည် မသိ။
 လူနှင့်နာမည် လိုက်...လိုက်လွန်းတော့သည်။
 အရပ်တကာက ဇွန်ကြိုလိုက်သော
 စုတ်ပြတ်ပေရေက အရောင်မထွက်တော့သည့်

အချစ်

ဟန်ချက်အညီအမျှအတိုင်း

အဝတ် အစား ၃၊ ၄ စုံ သူ့မှာ ရှိသည်။
 သူ နေထိုင်ရာ သစ်နှစ်ဝင်ကြား ချုံပုတ်လေးအောက် ကမူလေးမှာ
 ခင်းထားသော ကြော်ငြာစီဒီနင်းတစ်ချပ်ရှိသည်။ လက်ကြားမှာက
 ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် မီးသေနေသည့် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်တို။
 သူ ပိုင်ဆိုင်သူဟု ခံယူသော မိုးနှင့်ဆောင်း အခါများမှာတော့
 တစ်ယောက်ယောက် လာစွန့်သွားသည့် စောင်အစုတ်များ
 တိုးလာသည်။ စောင်များ မလိုအပ်သည့် အချိန်ကျတော့
 ချမ်းသာကြီးက ဒီစောင်များကို သိမ်းမထား။ အမှိုက်ပုံမှာ
 သွားပစ်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများ နေ့စဉ်ဆွမ်းခံ
 ထွက်သလို ချမ်းသာကြီးလည်း စားသောက်ဆိုင်တွေ၊
 ရေကန်တွေမှာ နေ့စဉ် အချိန်မှန် ထမင်း၊ ဟင်း လိုက်တောင်း
 တတ်သည်။ ထမင်း၊ ဟင်း တောင်းသည့်အချိန်နှင့်
 မိုးတွင်း မိုးရွာချိန်တို့မှတစ်ပါး သူ့နေထိုင်ရာ
 ဘုံဗိမာန်လေးကို ချမ်းသာကြီး ဘယ်တော့မှ
 ဇွန်ခွာမသွားတတ်။ ဒီနေရာလေးကို ချမ်းသာကြီး
 ရောက်ရှိလာပုံက တိမ်တစ်စလို့ ညင်သာလွန်း လေတော့

သူ့ဟာသူနေသည့်ရပ်ကွက်ကိုထားတော့၊ ပေ ၅၀ လောက်ပင် မဝေးသည့်လမ်းမဘေးမှာ ကွမ်းယာရောင်းသော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် မသိလိုက်။ စ၊ သိလိုက်သော အချိန်မှာ ဒီနေရာလေးနှင့် ချမ်းသာကြီးက အတော်ပင် အသားကျနေပြီ။ လိုက်တောင်းရာက ပြန်လာသည့် ချမ်းသာကြီးလက်ထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ထမင်းဟင်းတွေက ည၊ မနက် ဗိုက်ရိုက်စားလို့ရသည်။ လမ်းဘေးသောက်ရေအိုးစင်အရိပ်မှာ ထမင်းစားသည်။ ရေသောက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် သူ့က မူလေးပေါ်မှာ ထမင်းလုံးစီငိုက်မျဉ်းရင်း မနာလိုစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် တခူးခူးဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်လိုက်သည်မှာ နေ့လယ်တစ်ခင်းလုံး။ ရေချိုးတော့မီးသတ်ကန်မှာ အဝတ်အစားတွေ မချွတ်ဘဲဆင်းစိမ်သည်။ ရေလည်းချိုး၊ အဝတ်လည်းလျှော်သည့်သဘော။

‘ဟေ့...ညီလေး နိုင်တီတူးနဲ့ ငါးရာဖိုး ထုပ်စမ်းကွာ။ ဒါနဲ့ ဒီလမ်းက ဘာလမ်းလဲ’

‘ဖိုးရာစာလမ်း ဆရာ၊ ဘယ်သူ့ဆီ သွားမလို့လဲ ဆရာ’

‘မသွားပါဘူးကွာ၊ လမ်းဘေးမြောင်းတွေဆယ်ရမယ်ဆိုလို့ နေရာလိုက်မှတ်နေတာ’

ကွမ်းဝယ်သူက စည်ပင်အရာရှိ ဖြစ်ပုံရသည်။ သူ့နောက်မှာက ထီးကိုင်း၊ အိတ်ကိုင်း တပည့် ၃၊ ၄ ယောက်နှင့်။ ဒီအရာရှိက လက်ညှိုး

ခင်ဗျား
မသိဘူးဗျ
ခင်ဗျားမှာက
သမီးလေး
တစ်ယောက်တည်း
ကျုပ်မှာ
လေးယောက်
ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်နဲ့
မိန်းမယူမိတာ
မှားတာပဲဗျာ
ရှုံးရှုံးမိုက်မိုက်နဲ့
ဂန်းမ
သူ့ဟာသူ ငြင်းရင်
ကျုပ်
ခိုးပြေးပြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး

တထိုးထိုး ညွှန်ကာ ပြောသမျှဘေးမှ တစ်ယောက်က စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဂရုတစိုက်ရေးမှတ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာလေးဖြင့် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် သူ့ဆရာကိုရော၊ လမ်းနှင့် လမ်းဘေးရေမြောင်းကျယ်ကြီးကိုရော ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူသည်။ ကွမ်းယာနေရင်း သူတို့စကားတွေကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။

‘ဟေ့ကောင် ကုလား၊ ငါ့ပုံ ရိုက်မယ်ဆို ပြောဦးဟ၊ ဟိုကောင် မောင်ချစ် မင်း

ကလည်း ကုလားဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ဆို ဘေးဖယ်နေ။ ထီးမိုးထားတဲ့ပုံပါသွားရင် မင်းအမေလင် ဘိုးတော်က ဆဲလိမ့်မယ်။ ဘိုးတော်က နေပူတာတွေ၊ မိုးရွာတာတွေ သိတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဆရာ နေ့လယ် ၂ နာရီ အစည်းအဝေးနော်’

‘ငါ သိတယ် ကုလား။ မောင်ချစ်ရေ ကားလှမ်းခေါ်လိုက်တော့။ တို့ ဒီလိုလုပ်မယ်။ ကုလားနဲ့ ဘိုက် မင်းတို့က ဒီမှာ ကျန်တာ ဆက်လုပ်၊ ဟိုကောင် ဘိုက် မြို့နယ်ရုံးက မြေပုံ ပြီးရင် သွားယူ။ မြေပုံနဲ့ တိုက်ပြီး လမ်းတောက်လျှောက် အကုန်လိုက်စစ်။ မှတ်စရာရှိတာ သေချာမှတ်။ ကုလားကို မင်းတွေ့သမျှ အကုန်ရိုက်ခိုင်း။ ညနေ ရုံးဆင်းအစီ ငါ့ဆီ ပုံတွေအပ်’

‘ဓာတ်ပုံထုတ်ပေးရမှာလား ဆရာ’

‘ဟ...ထုတ်ပေးရမှာပေါ့ ခွေးမသားလေးရဲ့။ ဒီပုံတွေနဲ့ ဘိုးတော်ကို တင်ပြရမှာ’

သူတို့ ကျွန်တော့်ဆိုင်နားက ရေတမာရိပ်လေးမှာ ခိုရင်း ကားစောင့်သည်။ မကြာခင် ခရမ်းပြာရောင်ဟိုင်းလပ်ဆာဖ်ကားတစ်စီးရောက်လာသည်။ ဆရာသမားတို့ ပြန်သွားတော့မှ ကျန်ခဲ့သည့် ကုလားနှင့် ဘိုက် ဆိုသူတို့ကို ဘာကိစ္စလဲဟု မေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်မိသည်။

‘ဆရာတို့က တိုင်းကလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်

ကွင်းဆင်းရမယ်ဆိုလို့ဗျာ’
‘ဘာစီမံကိန်းများလဲ ဆရာ’

‘ဪ အင်း... အခုက မိုးကျတော့မယ်လေးမနစ်က ရေစီးရေလာတွေ မကောင်းလို့ ရပ်ကွက်တွေ ရေနစ်တယ်လေဗျာ။ ဒီမြောင်းကြီးတွေ ပိတ်နေရင် ရပ်ကွက်ထဲက မြောင်းတွေရှိတယ်မလား။ အဲဒီမြောင်းတွေပါ ပိတ်ပြီး မိုးများရင် ရေလျှံတယ်ဗျာ။ ရေမစီးတော့ ခြင်တွေပေါက်ပြီး သွေးလွန်တုပ်ကွေးတွေ ဖြစ်ရော။ အဲဒါ နိုင်ငံတော်က အခုကတည်းက ရေနုတ်မြောင်းတွေဆယ်ဖို့ ညွှန်ကြားလို့ဗျ’

‘ဟာ...ဆရာနေ ကျွန်တော်က ဒီရပ်ကွက်သားဗျ။ ကျွန်တော် တစ်ခု တင်ချင်တယ်။ ဆရာတို့လည်း သိမှာပါ။ အခု ဒီမြောင်းကြီးက ရေခန်းနေတာ ဆရာတွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ရေကွက်ထဲက မြောင်းတွေတော့ ရေကအပြည့်ပဲ။ ဆရာမယုံရင် လိုက်ကြည့်’

‘သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လည်း ဒီလို ရပ်ကွက်ထဲနေနေတာပဲဥစ္စာ။ လူတွေက ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ ကိုယ်အပိုင်စားရပြီဆိုပြီး မြောင်းပိတ်ပြီး ဈေးဆိုင်တွေ ဆောက်အဆောင်တွေဖွင့် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်တော့ မြောင်းတွေပိတ်ပြီး ရေက ပုပ်တောင်တာ။ ညဘက်ဆို မြောင်းပုပ်ရေနံက လှိုင်နေတာပဲ။ ဒါတွေက ရပ်ကွက်တာပဲ။ သူတွေ လုပ်ရမယ့်အပိုင်ကျုပ်တို့က ဝင်မမြဲအလုပ်ဘူး။ အခုလည်း အထက်

ဆိုဒါပဲလုပ်ရတာ။ ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ချောင်းပေါက်နဲ့ ရေပါအောင် ခပ်နေရတဲ့ခေတ်ဗျ်

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက် ပြောစရာစကား မရှိတော့။ သူတို့က ကိုယ့်ထက် သိနေ၊ တတ်နေသူတွေလေ။ သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းမကြီး အတိုင်း ဓာတ်ပုံတွေရှိကံရင်း တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွား သည်။ တကွစီကားတစ်စီး ဇိတ်ထိုးလာ၍ ကြည့်လိုက် တော့ ဒီလမ်းဆုံလေးမှာ လာ ဇိတ်ထိုးနေကျ ကိုတာ ဖြစ်နေ သည်။ ကားပေါ်က ဆင်း လာသော ကိုတာက ပုဆိုးတို တို၊ ခွပ်ကျယ်လက်ပြတ် အပြင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အလတ်စားတစ်ထည်ကိုပါ ဖန်းနှစ်ဖက်ပေါ် ခွတင်ထား လေတော့ ကားဆရာပုံမပေါ် ဘဲ ဆိုက်ကားဆရာပုံပေါက် နေသည်။ ဒီလောက် လေ တဟူးဟူးနှင့် ကားမောင်းနေ သည့်ကြားက ကိုတာ့မမျှာ ချွေးတွေရွဲလို့။

‘ဟား...ပူလို့ကံတာ ကိုအောင်ကြီးရာ ခင်ဗျားပဲ ကောင်းတယ်။ အရိပ်အောက် မှာ လေလေး တဖြူးဖြူးနဲ့’

‘ဟင်းဟင်း နေရာချင်း လဲမလား။ ခင်ဗျားက မမောင်းချင်ရင် မအားဘူး ပြောပြီး အိပ်နေလို့ရတယ်။ ကျုပ်မှာ ပူပူအေးအေး ဒီခုံက ခွာလို့ မရဘူးဗျ်’

‘အေးဗျာ ခုနေ အဲကွန်း ခန်းလေးထဲ ပေါင်တိုမလေး နဲ့ နှပ်နေလိုက်ရ ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ အိမ်က စပီ ကာကြီးနဲ့ ပြန်ကိုပေါင်းချင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ခင်ဗျားက နှပ်ချင်နှပ် လို့ရတယ် ကိုတာရယ်၊ ကိုယ့် ကား ကိုယ်မောင်းနေရတဲ့ ဘောစိပ်။ ကျုပ်တို့ရှာတာ ခင်ဗျားကားတစ်ကြောင်းစာ ရှိတာ’

‘ခင်ဗျား မသိဘူးဗျ။ ခင်ဗျားမှာက သမီးလေးတစ် ယောက်တည်း။ ကျုပ်မှာ လေးယောက်။ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ မိန်းမယူမိတာ မှားတာ ပဲဗျာ။ ရူးရူးမှိုက်မှိုက်နဲ့၊ ဂန်းမ သူသာ ငြင်းရင် ကျုပ် ခိုးပြေး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟားဟား ဟားဟား...’

ကိုတာက ပါးစပ်က သာ ပေါက်ကရလျှောက်ပြော သူ၊ လက်တွေ့မှာတော့ အပို ကုန်မှာစိုး၍ ထမင်းချိုင့် အိမ် က ထည့်ယူလာသည်။ ရေ နွေးဓာတ်ဘူးနှင့် ကော်ဖီမစ် ၄၊ ၅ ထုပ် အိမ်က အပြီးယူ လာသည်။ သောက်တော့ ရှမ်းစတားဆေးပေါ့လိပ် တစ် ထုပ် ၁၀၀ တန်။ တစ်ထုပ် မှာပါသည့် ၁၀ လိပ်ကို ၂ ရက် သောက်သည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျွန်တော်က ‘ကိုတာ လက်ဖက်ရည်တိုက်’ဆိုလျှင် ကိုလန်ဘားဆိုင်မှာ လိုက် တိုက်သည်။ သူကတော့ မသောက်။ အင်မတန် ခြိုးခြံ တတ်သူဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူက ချမ်းသာကြီးအတွက် တော့ မိန်းမစပွန်ဆာ။ အခု လည်း ကားပေါ်က ဆင်းလာ သည့် သူ့လက်ထဲမှာ ပုဆိုး ဟောင်းလေး ၂ ထည် ပါလာ သည်။ ကျွန်တော် မေးစရာ

မလို။ ဒါ ချမ်းသာကြီး အတွက်။

‘ကဲ ကိုအောင်ကြီး ကျုပ်တို့ ချမ်းသာကြီးက တော့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ကို အိပ်တုန်းနေမှာ။ ဒါလေးတွေ ခင်ဗျားဆီမှာပဲ ထားခဲ့မယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ဦး မလား’

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ချမ်းသာကြီးများ မှတ်နေလား’

‘ဟားဟား ဟားဟား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား သောက်ရင် တိုက်မလို့ပါ။ အေးဗျာ၊ ချမ်းသာကြီးဆိုလို့ သူ့အကြောင်းပြောရဦးမယ်။ တစ်လောတုန်းက သူ့ချုံလေး မှာ ငှက်မည်းမည်းလေး နှစ် ကောင်လာနေတယ်တဲ့ဗျ။ ဘာငှက်လေးတွေလဲ လိုက် ကြည့်ပေးပါဆိုတာနဲ့ ကျုပ် လိုက်သွားကြည့်သေးတယ်။ ဘာငှက်မှ မတွေ့ဘူးပါဗျာ။ သူက အဲဒီငှက်လေးတွေ စား ဖို့တဲ့၊ ကြပ်ကြပ်အိတ်လေးနဲ့ ဆန်လေးတောင်းလာတယ်’

‘ဟုတ်လား စိတ်မနှံ့ပေ မဲ့ ဒီလူမှာ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံး ကောင်းလေးရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း သတိထားမိ တယ်။ သူက ရယ်တာပြုံး တာ မရှိပေမဲ့ သူ့ရုပ်က ကြမ်း တမ်းမနေဘူးဗျ။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိဘူးဗျာ’

‘ဟဲ့ဟာလေ အကြည် ဓာတ်၊ အကြည်ဓာတ်ဆိုတာ လေဗျာ’

‘ဟာ ဟုတ်တယ်၊ စကားမပြော ဘာမပြော သူဟာသူ တွေးနေ ပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဲဒီ အကြည်ဓာတ်က သူ့မျက်နှာ

ပေါ်မှာ အမြဲရှိနေတာဗျ။ အခု ကိုတာ့ကို ပြောတယ် မဟုတ် လား၊ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် ဆိုတာလေ။ အဲဒီငှက်ကလေး နှစ်ကောင်က သူ့စိတ်ကူးထဲ က ငှက်ကလေးတွေနေမှာ ဗျ်’

‘အင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲမယ်...ငှက်ကလေးတွေ အဖြူ၊ အမည်းနှစ်ရောင်စပ် တဲ့။ အရောင်ပါ သူက ပြော လိုက်သေး။ ပြီးတော့ ချစ်သူ တွေတဲ့။ ဟားဟားဟား ဟား’

သူ့အကြောင်း ပြောနေ သည်ကို ချမ်းသာကြီးက တော့ မကြားနိုင်။ သူ နေ့စဉ် ဝတ္တရားအတိုင်း စားသောက် ပြီး ညှို့နှိုင်းနှိုင်း သစ်နှစ်ပင် ရိပ်အောက်မှာ လောကကြီး ကို မေ့လျော့စွာ အိပ်မောကျ နေလေပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငှက်ကလေးများနှင့် ခွန်တုံ့ စကားများပင်ဆိုနေမည်လား မသိ။

ဆူညံလှသော အင်ဂျင် စက်သံနှင့်အတူ သစ်ပင်သစ် ကိုင်းတို့၏ တဖြောင်းဖြောင်း ကျိုးကြေသံ၊ မြေပြင်ပေါ် ပြိုလဲကျသံတို့က ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ အဝါ ရောင် ဘက် ဟို :ကြီး၏ ကဏန်းလက် မကြီးလို မောင်းတံကြီးဖြင့် ပုတ်ချလိုက် တိုင်း လမ်းဘေးမြောင်း ပေါင်ပေါ်မှာ ပေါက်ရောက် နေသည့် ရေတမာပင်၊ ကုက္ကို၊ မလေးရွာ၊ ပိတောက်နှင့် ပိတောက်ပင်တို့၏ ကိုင်း တက်ကိုင်းလက်များ ဟက် ခနဲ ဟက်ခနဲ ကျိုးပဲ့ကာ မြေ ပေါ်ပြိုကျကုန်သည်။

တိုင်သာ ကျန်တော့သည့် အခါမှာလည်း ဘက်ဟိုးကြီးက အမြစ်ကနေ ကုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ယခင် နေပေါင်းများစွာတုန်းက စိမ်းစိုနေသောသစ်ပင်တို့ အမြစ်ကနေ ဖြိုလှဲခံလိုက်ရတော့သည်။

အသက်နှင့် ခန္ဓာမမြဲတော့သည့် သစ်ပင်အကိုင်အခက်များကို ယူနီဖောင်းဝတ်များက လက်ကိုင်လွှစက်ဖြင့် တဝေါဝေါ ဝိုင်းဖြတ်ပြီး အသင့်ပြင်ထားသည့် ထော်လာဂျီများ၊ အဖို့က်ကားများပေါ် ဆွဲတင်ကြသည်။ အားလုံး ရှင်းလင်းသွားချိန်မှာပဲ ဘက်ဟိုးကြီးက မြောင်းဖော်ခြင်းအလုပ်ကို စတင်လုပ်ဆောင်ကြသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းဆုံကြည့်ကြ၊ တီးတိုးပြောကြနှင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ စည်ကား၍ နေတော့သည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မှန်းဆကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရင်ထဲ တဖြည်းဖြည်း စိုးရိမ်လာသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးချင်ပေမဲ့ သက်ဆိုင်သူအားလုံးက လုပ်ငန်းခွင်ထဲ မှာဆိုတော့ ကျွန်တော်အတော်ကြာအောင် မေးခွင့်မရ။ ဘက်ဟိုးမောင်းသည့် ဆရာကြီး ကွမ်းလာဝယ်တော့မှ ကျွန်တော်ရင်ထဲ အောင့်ထားသည့်မေးခွန်းကို မေးခွင့်ရတော့သည်။

‘ဒီမှာ ကားဆရာကြီး မြောင်းဖော်ဖို့က ဒီဘက်ခြမ်းရောပါလား’

‘ပါတယ်၊ ဒီနေ့တော့

ဘက်ဟိုးကြီး၏
အစွမ်းကို
ပရိပတ်ထုက
ဝိုင်းငေးကြည့်
နေချိန်မှာပဲ
လူအုပ်ကြီးနား
ချမ်းသာကြီး
ရောက်ချ
လာသည်
ပြီးတော့
‘မဟုတ်နဲ့ မဟုတ်နဲ့’
ဟု
အသံနက်ကြီး
နှင့်
အော်ကာ
ဘယ်သူမျှ
မတားနိုင်ခင်
သူတို့ဗီမာန်ပေး
ဂျီဂျာဆီ
ပြေးဝင်ပွားသည်

ဒီဘက် မရောက်ပါဘူး။ နက်ဖြန်တော့ အစ်ကိုတို့လည်း နေရာရွေ့ပေးရမယ် ထင်တယ်’

‘ရွေ့ဆိုလည်း ရွေ့ပေးရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် မေးချင်တာက ဒီရေတမာပင်လေးတွေကိုရော လှဲပစ်မှာလားလို့ပါ’

‘မလွတ်ရင်တော့ လှဲပစ်ရမှာပဲ အစ်ကိုရ၊ ဟိုဘက်လိုပေါ့။ လွတ်တဲ့အပင်ကတော့ ကျန်မှာပေါ့။ ဘယ်အပင် ကျန်မလဲတော့ မသိဘူး’

ကျွန်တော် ဘုရားတ၊ရ

ပြီ။ ဟိုလူတွေ လာစစ်သွားတုန်းက ဒီလောက်ကြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လုံးလုံး မထင်ထားခဲ့။ အခုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ ထင်မှတ်မထားခဲ့သောအရာများက ထင်မှတ်မထားလောက်အောင် မျက်ဝါးထင်ထင်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်လာပြီ။ ဒီနားလေးမှာ ကျွန်တော်လိုပဲ အရိပ်ကောင်းသည့် အပင်လေးများကို အမှီသဟဲပြုပြီး ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ် လမ်းဘေးဆိုင်လေး ဖွင့်စားသူ ၄၊ ၅ ဦး ရှိသည်။ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်စာရင်းထဲ မည်သူတွေ ပါလေမည်မသိ။ ပါလို့ကတော့ တခြား တစ်နေရာရာ ရွေ့ဖို့သာပြင်ပေတော့။ တခြား တစ်ယောက် အပိုင်စားရထားသည့်အပင်ရိပ်ကို သွားကျူးကျော်၍ မရ။ ဒါလမ်းဘေးဈေးသည်တို့၏ ပဋိညာဉ်။

ထိုတစ်နေ့လုံး ညနေလုပ်ငန်းမသိမ်းခင်အထိ တဒီးဒီးခုတ်မောင်းနေသည့် ဘက်ဟိုးစက်သံကြီးက ကျွန်တော်တို့လမ်းဘေးဈေးသည်များ၏ နှလုံးသားများကို ကြိတ်ခြေနေသကဲ့သို့ပင်။ ဈေးရောင်းရတာ စိတ်မပါတော့။ ကိုယ့်အပင်ရိပ်လေးပဲ့ပါသွားလျှင် ဘယ်နေရာသစ်ဆီ ပြောင်းရွှေ့ရပါဆိုပြီး မီးသင့်အတွေးတို့က အမျှင်မပြတ်။ စိတ်တွေ နောက်ကျနေသောကြောင့် မှောင်စပျိုးချိန်မှာပဲ ဆိုင်ခုံအခွံသာကျန်သည်အထိ သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ မပြန်ခင်လက်တံ ကွေးကြိုးအောက်စိုက်ပြီး ငိုက်မျှင်းစပြုနေသည့်

ဘက်ဟိုးကြီးဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘက်ဟိုးလက်တံကြီးကို အနီးကပ်မော့ကြည့်နေသူတစ်ယောက်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားများကို ပွေ့ပိုက်လို့။ ထိုသူမှာ ချမ်းသာကြီးပင်တည်း။

□

နောက်တစ်နေ့... ဘက်ဟိုးကြီးက တအိအိနှင့် လုပ်ကွက်သစ်ဆီ ရွေ့လျားလာသည်။ ဘက်ဟိုးမောင်းရင်း ဝိုင်းကြည့်နေသူများဘက် ဝေ့ဝဲကျလာသည့် ဘက်ဟိုးမောင်း ဆရာကြီး၏ အကြည့်နှင့် ကျွန်တော်အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်။ ဘက်ဟိုး ဆရာကြီး၏ အကြည့်များထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေသည့် အိမ်မှာလေး အနည်းငယ် ပါဝင်နေသလို ထင်မိတော့ ကံစမ်းမိပေါက်သလို ဝမ်းအသာကြီးသာမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘက်ဟိုးကြီးက ကျွန်တော်အထိ လေးရှေ့မှာ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ သွားပြီ... သွားပြီ။ မကြည့်ရင်တော့၍ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်မည့်အလုပ်မှာ ဘက်ဟိုးကြီး၏ စက်သံက တိမ်ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်အထဲ အသံတွေအားလုံး တိမ်ဆိတ် သွားသလိုလို။

‘ဟေ့ ကော့ငါ့ နေ့အတွင်းလမ်းကို သွားပိတ်လိုက်တော့။ ဖြတ်သွားဖြစ်လာတွေထိမရင် ရှင်းရမှာဗျာ’ ဟိုကမူလေးပေါ်က ချစ်ထူးမနေ့က လူဝင်အိပ်နေသောတွေ့တယ်။ သွားကြည့်

တွေ့ရင် တစ်ခါတည်းဖယ်
ခြင်း၊ မြန်မြန်လုပ်ဟေ့၊ နေ
ဘယ်လာပြီ’

ဒါ ဘက်ဟိုးဆရာကြီး
အသံ။ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့
အသံ။ ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ
ပြန်လှည့်ပြီးကြည့်လိုက်တော့
ဆရာကြီး၏ အသံမှ ဒီဆရာ
ကြီး၏ အသံစစ်စစ်။ မျှော်
သင့်ချက်က အညောက်လေး
မြန်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်
မပြန်နိုင်တော့။ ဘက်ဟိုး
ဆရာကြီးက သူ့လူတွေ
အလုပ်လုပ်သည်ကို တစ်
ဆောင်စောင့်ကြည့်ပြီး ဘက်
ဟိုးပေါ် ဖတ်ခနဲ တွယ်တက်
လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ
လည်း လုပ်ခနဲ။ ဝေါခနဲ
နှိုးထလာသည့် စက်သံနှင့်
အတူ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ
လည်း တဒိတ်ဒိတ် တုန်ခါ
နေသည်။ ငြိမ့်ခနဲ ဘီးလှိမ့်
ပြီး ကျွန်တော့်အပင်လေးကို
လွန် သွားချိန် မှာတော့
ကျွန်တော် ထ၊ ခုန်မိ မတတ်
ပင်။ ကျွန်တော့်အပင်လေး
လွတ်လေပြီလား။ ဒီတော့မှ
စိတ်အမောများ အနည်းငယ်
ပြေကာ ဝန်းကျင်ကို လှည့်
ပတ်ကြည့်ရင်း ချမ်းသာကြီး
ဘုံ ဗီမာန် ဆီ အကြည့်
အရောက် ကျွန်တော်အံ့လည်း
အံ့ညွှံသွားသည်။ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်မိသည်။ ပြီးတော့
ကရုဏာလည်း သက်မိ
သည်။

ဪ...ဒါကြောင့် သူ
မနေ့ညက ကိုင်းဖျားကိုင်းနား
တွေ လိုက်ကောက်နေတာ
ကိုး။ ချမ်းသာကြီးက သူ
ကောက်ထားသည့် ကိုင်းဖျား
ကိုင်းနားများကို ခြံစည်းရိုးလို
မြေမှာစိုက်ပြီး သူ့ဘုံဗီမာန်

လေးကို ကာကွယ်ထား
သည်။ ဒီလို ခြံကာလိုက်ရုံနှင့်
သူ လွတ်ပြီလို့ တထစ်ချ
ယုံကြည်ထားသည်။ ချမ်း
သာကြီး ဘုံဗီမာန်လေးကို
ကြည့်ပြီး တချို့က ရယ်ကြ
သည်။ တချို့က ကရုဏာ
စကားဆိုကြသည်။ တချို့က
ချမ်းသာကြီး ဘယ်နေရာ
သွားနေမလဲ စိတ်ပူကြသည်။

‘ချုံထဲမှာ ချမ်းသာကြီး
တော့ မရှိလောက်ပါဘူးနော်’

‘မရှိဘူး၊ မရှိဘူး။ ဒီ
အချိန်က သူ အလျှင်ထွက်တဲ့
အချိန်လေဗျာ။ ဈေးတန်းထဲ
ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်
တွေ့ခဲ့တယ်’

‘ချမ်းသာကြီးကျွန်း
တော့ မှန်တိုင်းကျပြီဟေ့။
ချမ်းသာကြီးတော့ ဒီတစ်ခါ
တကယ် ချမ်းသာပြီ ဟား
ဟား ဟားဟား’

‘မရယ်ကြပါနဲ့ကွာ၊
ချမ်းသာကြီးက ဒီနေရာလေး
မှာနေလာတာ ၃၊ ၄ နှစ်
တောင် ရှိပြီ။ ဘာပဲပြောပြော
ဒီနေရာလေးကိုတော့ ခင်
တွယ်နေမှာပဲ။ သူဟာသူကွာ
အေးအေးဆေးဆေးလေး နေ
တာအခုတော့ ဘယ်သွားနေ
ရှာရဦးမလဲ မသိဘူး’

‘ဟာ ဦးလေးကလည်း
ချမ်းသာကြီးက ဒီလောက်
ချမ်းသာတဲ့စွာ။ ဘယ်နားနေ
နေ သူက အေးဆေးပဲ။
ကျွန်တော်တို့တောင် သူ့
လောက် နေစရာ မချမ်းသာ
ဘူး။ ဦးလေး ပူမနေနဲ့။
ဦးလေးကိုတောင် သူက နေ

စရာ ပြန်ပေးလိုက်ဦးမယ်။
ဟားဟား ဟားဟား’

ဒီကောင်လေးပြောတာ
လည်း ဟုတ်တော့အဟုတ်
သားဆိုတော့ ကျွန်တော်
လည်း ရောယောင် ရယ်မိ
သည်။ ရယ်သံတွေက ဘက်
ဟိုးမောင်းသံကြီးနှင့် အပြိုင်။
အသက်ဝင်လာသည့်ယန္တရား
ကြီးကတော့ သူတာဝန် သူ
စတင်ထမ်းဆောင်နေလေပြီ။
ယန္တရားလက်တံကြီးက သူ
နှင့် မလွတ်သည့် သစ်ပင်၊
သစ်ကိုင်းတွေကို တဖြောင်း
ဖြောင်း ထိုးဆွချိုးခြေပစ်
သည်။ မြင်ကွင်းက ယမန်နေ့
ကအတိုင်းပင် ရုတ်ရုတ်သံသံ
နိုင် လှသည်။ ဘက်ဟိုး
လက်တံကြီး ကျွန်တော့်သစ်
ပင်လေးနားက ဝဲခနဲ၊ ဝဲခနဲ
ဖြတ်သန်းသွားလေတိုင်း
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ၊
ထိတ်ခနဲ။ ပွတ်ဆွဲလိုက်ရုံနှင့်
သစ်ပင်လေးက ဘဝပျက်
သွားနိုင်သည်။ ဒီသစ်ပင်ရိပ်
လေးအောက်က ကျွန်တော့်
၏ ကွမ်းယာသည်ဘဝလေး
ကရော...။

ဝင်ဝင်ချင်း အပုတ်ခံ
လိုက်ရလို့ ကျွန်တော့်ဘဝတူ
များ၏ အပင် ၃၊ ၄ ပင်
ဧကပြတ်ကာ တုံးတိုကြီးကျန်
ခဲ့သည်။ ထိုဘဝတူတွေ
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ပြန်သွား
တာကို ကျွန်တော် ဘယ်လို
အားပေးရမှန်း မသိ။ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင်က ရင်တ
မမ။ ဘက်ဟိုးကြီး၏အစွမ်း
ကို ပရိသတ်ထုက ဝိုင်းငေး
ကြည့်နေချိန်မှာပဲ လူအုပ်ကြီး
နား ချမ်းသာကြီး ရောက်ချ
လာသည်။ ပြီးတော့ ‘မလုပ်နဲ့
မလုပ်နဲ့’ဟု အသံနက်ကြီး

နှင့် အော်ကာ ဘယ်သူမျှ
မတားနိုင်ခင် သူ့ဘုံဗီမာန်
လေးရှိရာဆီ ပြေးဝင်သွား
သည်။ ဘက်ဟိုးအသွားကြီး
က သူ အမှီပြုရာ အပင်ကြီး
နှစ်ပင်၏ ကိုင်းတက်များကို
စ၊ ချိုင့်နေပြီ။ တဒင်္ဂအတွင်း
အော်ဟစ်တားမြစ်သံများ
တစ်ခဲနက် ဟိန်းထွက်သွား
သည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် ၄၊
၅ ယောက် လိုက်ဆွဲပေမဲ့
ချမ်းသာကြီးကို မမိ။ မောင်း
တံကြီးဆီပြေးဝင်လာသည့်
ချမ်းသာကြီးကို ဘက်ဟိုး
ဆရာကြီး ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ပုံ
ရသည်။

ကျယ် လောင် သော
ဘရိတ်အုပ်သံကြီးနှင့်အတူ
လက်တံကြီးက လေထဲ
တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ တဆတ်ဆတ်
ခါနေသည်။ ချမ်းသာကြီးက
အကိုင်းအခက်များအောက်
တွင်ပိနေသော ချုံကို ဖြဲရဲကာ
တစ်စုံတစ်ခုကို လှည့်ပတ်ရှာ
သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခု
တွေ့သွားဟန်နှင့် ချုံတွေ
ကြားထဲ အတင်းဝင်တိုး
သည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်များ
က နောက်က အတင်းဆွဲ
ထုတ်တော့ ချမ်းသာကြီးက
ကျိုးကျနေသည့် ကိုင်းတစ်
ကိုင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ
ရိုက်မည် တက်ကဲလုပ်တော့
သူတို့ ရှောင်ပြေးကြသည်။
အရမ်းဝင်မဆွဲရဲတော့။ ဒီတော့
မှ ချမ်းသာကြီးက ချုံကြားထဲ
ခုန်ကာ နေရာကနေ ပြန်တိုး
ဝင်ကာ သူရှာနေသောအရာ
ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထုတ်ယူပြီး
ရင်ဘတ်မှာပိုက်ကာ ကုန်း
ကုန်းကွကွနှင့် လူအုပ်ကြီး
ရှိရာဘက် ပြန်လျှောက်လာ
သည်။ ခုန်က လွတ်ကူးသွား

သည့် ထမင်းထုပ်ကို ပြန်
ကောက်သည်။ လမ်းပေါ်
ဖိတ်နေသည့်ထမင်းကို လက်
တစ်ဖက်ဖြင့်ကူးပြီး အိတ်ထဲ
ပြန်ထည့်သည်။ ချမ်းသာ
ကြီးထဲမှာ တစ်ခါမျှ ဒီလို
ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အပြုအမူ
မျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးလေတော့ ရုတ်
တရက် ဘယ်သူမျှ အနား
မကပ်ရဲကြ။

ချမ်းသာကြီးက ဘယ်
သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။ သူ
ယူလာသည့် အရာလေးကို
ရင်ဘတ်ထဲက ထုတ်ပြီး
လမ်းဘေး ရေအိုးစင်လေး
ပေါ်တင်လိုက်တော့မှ ငှက်
သိုက်လေးဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော်တို့သိရတော့သည်။
ပြီးတော့ ထမင်းထုပ်ကို ဖြေ
စားသည်။ ကားဆရာကိုတော့
ကို ချက်ချင်း ပြေးခေါ်ကာ
ပြလိုက်ချင်သည်။

“သူ့မှာ ငှက်ကလေး ၂
ကောင် ရှိတယ်လို့ သူက
ကားဆရာ ကိုတော့ ပြောဖူး
တယ်။ ကိုတာက လိုက်
ကြည့်တော့ မတွေ့ဘူးတဲ့။
အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ချမ်း
သာကြီး စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြော
တာလို့ ထင်ထားတာ။ အခုမှ
သူ တကယ်ပြောမှန်း သိ
တော့တယ်”

“ရှိတော့ရောကွာ၊ ငှက်
ပဲ သူ့အန္တရာယ် သူ လွတ်
အောင်ပျံ့ပြေးနိုင်ပါတယ်။
အခုတော့ ငှက်ကို ကယ်တာ
အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ လူ
က ကံကောင်းလို့မသေတာ”

“ဒါကတော့ အဘရယ်
သူက ဦးနှောက်ပဲဥစွာ။ ငှက်
တွေ ပျံ့ပြေးနိုင်မှန်း သူ ဘယ်
သိမှာလဲ၊ ဟားဟားဟား”
ဒီစကားကို ကျွန်တော်

ချမ်းသာကြီးကို
လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့
ဘာကိုမျှ
စိတ်မဝင်စားဘဲ
သူ့ထမင်း
သူ့စားနေသည့်
မျက်နှာပေါ်
မှာတော့
ခုနုက
ပြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်
ရုန့်ရင်း
ကြမ်းတမ်းမှုများ
ကွယ်ပျောက်ကာ
အကြည်ဓာတ်တို့
ပြန့်လည်
စွန်းထင်းစ
ပြုလေပြီ

ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။
ဘေးနားက လူငယ်တစ်
ယောက် ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ချမ်း
သာကြီးအတွက် ရင်နှာမိ
သည်။ ချမ်းသာကြီးကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ ဘာကိုမျှ
စိတ်မဝင်စားဘဲ သူ့ထမင်း
သူ့စားနေသည်။ မျက်နှာပေါ်
မှာတော့ ခုနုက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့
သည့် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းမှု
များ ကွယ်ပျောက်ကာ
အကြည်ဓာတ်တို့ ပြန့်လည်
စွန်းထင်းစ ပြုလေပြီ။ ဒီ
တော့မှ သူ့အတွက် ကိုတာ
လာပေးထားသည့် ပုဆိုး

ဟောင်းလေး ၂ ထည်ကို
ဖြတ်ခနဲ သတိရမိ၍ ကျွန်
တော် ချက်ချင်း အိမ်ပြန်
ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ချမ်းသာကြီးကို သွားပေး
တော့ သူက ထမင်းစား
နေရာကနေ တစ်ချက် မော်
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ
ထမင်းသူ ဆက်စားသည်။

“ကားမောင်းတဲ့ ကိုတာ
က ခင်ဗျားဝတ်ဖို့ ပေးသွား
တာ...ရော။ ဒါနဲ့ ငှက်
ကလေးတွေရော ဘာဖြစ်
သွားသေးလဲ”

သူက ခေါင်းခါပြ
သည်။ ပြန်ဖို့အထဲမှာ ကျည်
ကျည်ကျာကျာအသံလေး
တွေ ကျွန်တော့်နားထဲ တိုး
ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်
အကြည့်က သောက်ရေအိုး
စင်ပေါ်က ငှက်သိုက်လေးဆီ
အလိုလို ရောက်သွားသည်။
အထဲမှာ လှုပ်စီလှုပ်စီနှင့်။
ကျွန်တော် အသေအချာ
ကြည့်လိုက်တော့မှ အမွှေး
မည်းမည်းလေးတွေ ကျိုးတိုး
ကျဲတဲနှင့် မွေးခါစ ငှက်က
လေး ၃ ကောင်။ ကျွန်တော်
အံ့သြရပြန်သည်။ ပြီးတော့
ရင်ထဲမှာလည်း အမျိုးအမည်
မသိ ဝေဒနာတစ်ခုကို တငြိမ့်
ငြိမ့် ခံစားမိလာသည်။ ချစ်
သူ ငှက်အကျားလေး နှစ်
ကောင်၏ သားသမီးတွေ
မဟုတ်ပါလား။

“လူကြီးတွေ မရှိဘူး၊
အစာရှာထွက်နေကြတုန်း”
ကြားရခဲ့သော ချမ်း
သာကြီး၏ နှုတ်ထွက်စကား။
ကျွန်တော့်နှလုံးသား ဖြတ်ခနဲ
တုန်ခါသွားသည်။ ဪ
ချမ်းသာကြီး ချမ်းသာကြီး။
ချမ်းသာကြီး ချမ်းသာတာ

ဘာတွေလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်
နှလုံးသားကသိလိုက်မိပြီ
ကော။

□
ကံကောင်းထောက်
စွာ ကြွင်းကျန်ရစ်သော
ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်အနီး
ရေတမာပင်ရိပ်လေး ၂ ရိပ်
အောက်မှာ ကားစောင့်ရင်း
ပြတ်သိပ်အရိပ်ခိုနေသူတွေကို
ကြည့်ကာ ကျွန်တော် ချမ်း
သာကြီးကို လွမ်းမိသည်။
အရင်က သစ်ရိပ်လွှမ်းသော
လမ်းမကြီးကိုလည်း ပြန်မြင်
ယောင်ကာ လွမ်းမိသည်။
အခုတော့ နွေလယ်နွေစံ
တံလျပ် တရိပ်ရိပ်အောက်မှာ
နေပူဒဏ်ကို ကျောစင်းခံနေရ
သော လမ်းမကြီးက သွေ
ခြောက်လွန်းစွာ။

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်
မြောင်းထဲက ချမ်းသာကြီး၏
ဘုံမိမာန်လေး ပြိုပျက်သွား
သကဲ့သို့ တိမ်မြိုင်တွေလို
တိတ်ဆိတ်ညင်သာစွာ
ရောက်ရှိလာသည့် ချမ်းသာ
ကြီးတစ်ယောက်သည်လည်း
တိမ်တစ်စလို့ပင် ပြန်လည်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ကျွန်တော်တို့ အချိန်အတော်
ကြာမှ စိတ်မကောင်းခြင်းကြောင့်
စွာဖြင့် သိလိုက်ရသည်။

သစ်ပင်တို့ သီခေါင်ရာ
အရပ်မှာ ချမ်းသာကြီး နေထိုင်
ပိုက်ဟန် မတူ။

ထို့ကြောင့် သည်အရပ်
နှင့် ဝေးရာ၊ သစ်ပင်သစ်တော
တို့ စိမ်းလန်းစိုပြည်ရာ အရပ်
ဆီသို့ ငှက်ကျားလေးများ
မိသားစုလေးနှင့်အတူ လိုက်
ပါပျံသန်းသွားလေရောလား။
မသိ။

စာပေချစ်မြတ်နိုးသူတိုင်းအတွက် ကိုယ်တိုင်ပဲဖတ်ဖတ်၊ လက်ဆောင်ပဲပေးပေး ခဝါလှေမွန် စာအုပ်တိုက်မှ စီစဉ်သည်။

ထွက်ပြီ

■
ရွှေအမြူတော ဝတ္ထုတိုဆုရ
ပြန်လမ်းဘယ်မှာ လမ်းဘယ်မှာ' အပါအဝင်
စာရေးဆရာမ စံပယ်ဖြူနု ၏
မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို ၁၇ ပုဒ်ကို
ဆစ်စုတစ်စည်းတည်းဖတ်ရှုရမည့်စာအုပ်။

■
ချစ်ဦးညို၊ နေဝင်းမြင့်
မာန်(တောင်လုံးပြန်)၊ မင်းဝေဟင်၊
ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)
ဝေ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)၊ စံပယ်ဖြူနု
တို့၏ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များစုစည်းမှု။

စံပယ်ဖြူနု
အပြန်လမ်းဘယ်မှာ လမ်းဘယ်မှာ
နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

ရဲခတ်ဂျာနယ်
(မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ)

ချစ်ဦးညို၊ နေဝင်းမြင့်
မာန်(တောင်လုံးပြန်)၊ မင်းဝေဟင်၊ ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)
ဝေ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)၊ စံပယ်ဖြူနု

မိုးတုန်းက ဘုရားလှ

ပြာသိုည၏ လွန်ကဲသော
အအေးဓာတ်သည်
တငွေ့ငွေ့
လောင်မြိုက်လျက် ရှိသော
ရင်ကိုတော့ အေးမြခြင်းကို
မစွမ်းသာခဲ့။
မီးတောက်အသွင်
ကျားပြောင်းရန်
အူလျက်ရှိသော
ဝေဒနာမီးတို့သည်
နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို
လှိုက်စားလောင်မြိုက်လို့
နေပြီလား။ တမ်းတသံတွေ
ပါရှိနေမည်ဖြစ်သည့်
‘နေနိုင်ရက်တယ်’
ဆိုစကား တစ်စကို
ကြားယောင်မိချိန်တိုင်း

ရင်မှာနင့်မျှ ခံစားရပြန်
သည်။ တကယ်ဆို နေ့ဝက်
ခရီးအား ခြောက်နှစ်ကျော်
ခုနစ်နှစ်ဆိုသော ဝန်းကျင်
ကာလမျှထိ ခြေဦးမလှည့်
ဖြစ်ခဲ့သော မိမိ၏
အဖြစ်တွေက
ခုတော့လည်း မိမိအဖြစ်
တွေပါလားဟု ပြန်မြင်ရင်း
ကျွန်တော့်အား ပြန်၍
ဒဏ်ခတ်နေပါပေါ့။
ဒီမတိုင်ခင်က
‘ကို အဖေတို့ဆီ
သွားလည်ကြရအောင်’ဟု
အိမ်သူက ဆိုလာလေတိုင်း
အကြောင်းအမျိုးမျိုး
တို့ကြောင့်ဖြင့်

‘အေး၊ သွားကြတာပေါ့ကွာ’ဟု ပြီးစလှေ
ပြောဖြစ်ခဲ့သော စကားတစ်လုံးနှင့် ပြန်မရနိုင်တော့
အချိန်တွေကို ခုမှ နှမြောတမ်းတ ရယူချင်နေမိပြန်သည်။
အဲဒီတုန်းက ဖော့ခဲမိသော အတွေးအမြင်တို့
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ရှိခဲ့သမျှ ခုတော့ နှလုံးထဲ
တစ်ခုလုံး နောင်တတွေဖြင့် တနင့်တပိုး။ အဖေ
မမြင်မိခဲ့သည့် သားကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါအောင်
အိမ်သူသက်ထား၏ တမ်းတစကားများ၊ ကြား

IN ISUZU

သော ဟင်္သာတမောင်နှမများ၏ မိသားစုကန်တော့ပွဲ တေး
သီချင်းလေးအား ရေဒီယိုလိုင်းတစ်ခုမှ ဒီမတိုင်မီလေး အတွင်း
မှာ ကြားရခိုက် အဖေအား ပို၍ သတိတရ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း၊
ဖြစ်လာတတ်ခြင်းတွေသည် တယ်လီပသီခေါ် စိတ်ချင်းဆက်
နှယ်နေကြလို့ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ငွေကြေးလည်း လက်ဝယ်
ရွှင်ရွှင်ပျံ့ ဖြစ်ချိန်ကို မျှော်ကိုးရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း
ထုတ်ပြတ် ပိုင်ပိုင်ချထားခဲ့ချိန်ကျမှ နောင်ခဲရသည့်အဖြစ်
လောက် ရင်မှာဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာ မရှိ။ ဒီဘဝတွင် မည်သို့မျှ

ပြန်လည် ဆုံစည်းရန် အခွင့်မရှိတော့သော ခွဲခွာခြင်းဖြင့် အဖေ
သည် ကျွန်တော် ပြန်လာမည့်အချိန်အထိ မစောင့်ဆိုင်းတော့ဘဲ
ခရီးရက်ရှည် ထွက်ခွာသွားပြီပဲလေ။

အဖေတစ်သက်တာတွင် မိမိကြောင့် အဖေ လူလုံးပြမလှ
စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကို မပြုမူ မပေးစွမ်းခဲ့သည့် သားတစ်ယောက်
အဖြစ်နှင့် ဖြေသည်။ ငယ်ကတည်းက ညီအစ်ကို ဘေးနှုန်း
တစ်စုလုံး အဖေဆိုးသွမ်းဒဏ်ကို အလူးအလိမ့်နှင့် ခံစားကြပြီး
ခဲ့ကြရရင်းမှ အဖေဦးဆောင်မှုမဲ့အောက်ကနေ ကိုယ့်လမ်းကို

ဖောက်တည့်မတ်စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သော သားတစ်ယောက်အဖြစ် ဝင့်ထည်စိတ်တွေ ထည့်လျက် ပြောသည်။ အဖေရှိစဉ်ကတည်းက လက်လှမ်းမီရာ ညီငယ်များကို အစ်ကိုကြီး အဖအရာအဖြစ် ပရုံးပေါ်တင် ထမ်းရွက်နိုင်ခဲ့သော ဘဝတစ်သက်စာ ထမင်းစားလက်မှတ်ကို အိပ်ထဲတွင် နေရာချထားပေးနိုင်ခဲ့သည့် အဖေကိုယ်စား တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့သူ သားလိမ္မာတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ဂုဏ်ယူဖြေသိမိကြည့်သည်။

မီးရောင်ထိန်ထိန်မှာ ပျော်ဝင်ရုံ မင်နေခဲ့လည်း အဖေအား တွယ်တာစိတ်ပျောက်ရုံမနေခဲ့သူအဖြစ် အဖေအား သတိမရနိုင်အားလောက်အောင်ပင် တေလေစိတ်တွေဖြင့် လမ်းဘေးတထိုမှာ မူးရူးလဲကွဲဖြစ်ပျက်နေတတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ရသလို အဖေအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီး စိမ်းရောင်မသန်းခဲ့သူအဖြစ် အိမ်ထောင်မှုနွှဲထဲမှာသားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတွေနှင့် လုံးချာလည်နေခဲ့ပြီး အဖေအား မေ့လျော့နေနိုင်အားလောက်အောင် သတိမရနိုင်တဲစိတ်တွေ ဖူးလွန်းနေခဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲလေဟု ကျွန်တော် ဖြေဖျောက်သည်။

ပသိုဆိုစေ-

အဖေ၏နောက်ဆုံး အချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာအား နောက်ဆုံးပင် မမြင်လိုက်ရခြင်းအတွက်တော့ဖြင့် ကျွန်တော် မည်သို့ဖြေနိုင်ပါမည်လဲ။ ကာလရှည်ကြာ ခွဲခွာကွဲကွာနေကြချိန်အတွင်း တအောက်မေ့မေ့

စိတ်က ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယတိပြတ်ချထားချိန်ကျမှ ထာဝရ မတွေ့နိုင်တော့သည့် အဖြစ်ကလည်း ကျွန်တော်ရင်ကို မည်သို့မျှမပြေနိုင်။ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ပဲ့ကြွေနေရပြီ။ ဒါဟာ အနေလေးသူတို့၏ ရရှိဝေဒနာပေပဲလား။

နယ်မြေခြား ရှိနေခြင်း အသိထက်ပြင်းသော ဝေဒနာက ကျွန်တော်ရင်ကို မီးအဖြစ်လောင်ကျွမ်းစေပေါ့။

အဖေ...

အရက်သမားကြီးတစ်ယောက်၏ဘဝနိဂုံးသည် မလှမပနှင့် ပြီးဆုံးချုပ်ငြိမ်းလို့ သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဖြေ နှစ်ဆိုသော အသက်ထက်မကသည့် ပြင်ရာမျက်ရာများဖြင့် ပေပွလျက်ရှိသော အဖေ၏ စာမျက်နှာများထဲ၌ကြီးကျယ်သော နားဖူးမှုပင် မရှိခဲ့သော အဖေတစ်ယောက် အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်တာကိုတော့ အဖေ သိမသွားခဲ့ရှာပါချေ။ နောက်ဆုံးချိန်ထိ အရက်ကို ပွေဖက်သွားရင်း ချမ်းအေးလွန်းလှသည့်ပြာသို့ နေ့ညများစွာ ထဲ၌ လူမှန်းသူမှန်း မသိ ဖြစ်နေခဲ့သော အဖေခန္ဓာကိုယ်အား ဦးနှောက်သွေးကြောတွေက ရုတ်ခြည်းရပ်ဆိုင်း ပြတ်တောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြင့် အဖေအသက်ဖြတ်လို့ သွားပြီကို ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့ရသည်။ ဤသတ္တလောကကြီးနှင့်တကွ အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စည်းခြားသွားခဲ့ပြီပေါ့နော်။

ပူရိန်ပြင်းသည့် နေမင်းအောက်က အဖေမြေပုံမို့မို့လေးကို ကြည့်လျက် ရင်၌

ဆိုနှင့်နေရ၏။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကိုတင်ဝင်းလေး၏ ပိုင်ရာဆိုင်ရာများကို တိုင်တည်ခွင့်တောင်းနေသူများက နားထဲသို့ အလုံးစုံမဝင်ရောက်။ မြေပုံမို့မို့ကို ထွင်းလျက် သေတ္တာပျဉ်ဖုံးထဲက အဖေ၏ ရုပ်သွင်ကို မှန်းဆမြင်ယောင်နေမိသည်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏နှလုံးသားကို မသိမမြင်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဒီကောင်ကို အဖေခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လား။ အဖေကိုရှိတယ်လို့မျှ မထင်နိုင်စွမ်းလောက်အောင်ထိ လျစ်လျူရှုပေကွာပြုခဲ့မိသလို နေနိုင်စွမ်းအား ရက်ခဲ့သည်။ မွေးရကျိုးမနပ်သည့် သားငမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ သားတောင်းဆိုရင်းနှင့် သားရင်ကို ဖော့ပါရစေအဖေရယ်။ အဖေ မရှိတော့သည့်နောက် အဖေရှိရာ အရပ်ဆီ မကြာ မကြာ သားမောင်ရောက်သင့်ခဲ့ပါလျက်။

သားချည်း လေးယောက် ဆက်တိုက်မွေးခဲ့သော မိခင်က တမလွန်သို့ အရင် သွားနှင့်သည်။ နို့ညှာဖြစ်သော တစ်ယောက်တည်းသော ညီမလေးဖြစ်သူကလည်း အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်လောက်မှာ အမေ့နောက်သို့ မရေးမနောင်တွင်ပဲ လိုက်လို့သွား၏။ ကျန်ခဲ့သည်က သားလေးယောက်နှင့် ဒီအဖေ။

မွေးချင်းလေးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းသော ယောက်ျားလေးအဖြစ် ထွန်းခဲ့သည့်အဖေ၊ အမေနှင့် ညီမလေးတို့ ရှိသည့်အချိန်ကပင် နှစ်ဖြစ်သူများနှင့် မိဘနှစ်ပါးအပေါ် မိသားစုအပေါ်

၌ ဆိုးရွဲအနိုင်ယူစိတ်တွေလှမ်းခြုံခဲ့သည့်အဖေ၊ အဖေနှင့် ညီမလေးတို့ လူလောကထဲက ထွက်ခွာသွားသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ငဲ့စရာတွေ ပိုလို့ မဲသွားပြီး လောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပို၍ ဖြစ်သွားသည့် အဖေသားဖြစ်သူတွေ လက်ပေါ်မှာ ဘုရားတရား အလုပ်တွေနှင့် အိမ်ဦးခန်းမှာ ကြောင့်ကြန့်အဖေ နေထိုင်ခွင့်ရှိခဲ့ပါလျက် အဖေရယ်။ 'မင်းတို့အဖေဘင်္ဂါယားကွ၊ စနေဘင်္ဂါယားတွေကို ငါ သေချာလေ့လာကြည့်မိသလောက် မင်းတို့ အဖေဟာ ကောင်းဆိုး တစ်ခဏခဲစနေ ဘင်္ဂါတွေဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်မတည့်ငြိမ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့စိတ်က စက်ဝိုင်းလို့ ဆိုးလိုက်ကောင်းလိုက် အဖြစ်ကို စည်းချက်ညီညီနဲ့ တစ်လှည့်စီ ပြောင်းလဲနေတတ်တဲ့ စာတာရှင်တွေပေါ့' တဲ့အေးအဲဒီစကားလုံးတွေနှင့်ပဲ အဘဝ၊ အဖေဇာတ်ကြောင်း၊ အဖေဖြစ်အင်ကို သား ဆိုသိမိရမည်လား။

ပုံပြင်ပေလား ယုံတမ်းလေပဲလား မသိ။ သားယောက်ျားချည်း လေးယောက်ဆက်တိုက် မွေးသည့် မိခင်ဖြစ်သူဟာ သက်တမ်းစေ့ မနေရဘူးဆိုတဲ့ ကြားနားနားဝ ဆိုစကားတစ်ခဲလည်း ကျွန်တော်အနေနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေခဲ့တာ သိမှတ်မိလိုက်သည့်အမေ့ကိုပါ သွားသတိမလိုက်သည်။ ဒီပိတောက်မှာပဲ အမေနှင့်ညီမလေးတို့ ချာပန်ကို မြေချင်းတာသို့

သည်။ အမေ မိသားစုကို ခွဲသွားတော့ အမေအသက် ၈၀ ပင် မပြည့်တတ် သေး။ ကောင်းချိန်၌ မိသား စုပေါ် မျက်နှာအညှိမခံအရိပ် လိုကြည့်နေတတ်သလို ဆုံး သွမ်းမှုမှာလည်း ပိုသော အရက်သမားကြီးလက်က အညွန့် ဝဋ်ကျွတ်သွားတာလို လည်း အချို့ကပြောကြသည်။

ဪ...။ မောင် လေး ယောက်အောက်မှာ လူဖြစ်လာ ခွင့်ရရှိခဲ့သည့်တစ်ယောက် တည်းသော ညီမလေးဖြစ်သူ ကလည်း လောကဓာတ်ကျမ်း တွေ၏ အဆိုအရ ခြေလေး ချောင်း ခုတင်အပါးက အပူ သည်မလေးဖြစ်ရသည်တဲ့ လေ။ ဒါအမှန် တကယ်ပဲ လား။ အစ်ကိုမောင်ဖြစ်သူ တွေကြားမှာ ညီမလေး၏ တိုးတိုးဖော်အမေ အားလုံးကို ခွဲခွာသွားပြီးအပူတစ်ခု မငြိမ်း သေးသေးမိမှာဘဲ ညီမလေး ကလည်း အသောက်အစား မရှိသည့် အစ်ကိုမောင်ဖြစ်သူ တွေနှင့် မူးရူးနေသည့် ဖခေ ကြားမှာ အပူတွေပိုင်း အရှက် တွေသည်းလျက် သူ့ဘဝကို အဆိပ်ဆေးနှင့် အဆုံးသတ် တာ သွားခဲ့လေသည်ပဲ။ ဒါ တွေဟာ အံ့သြလောက်အောင် တိုက်ဆိုင်မှု တွေပဲလား။ သတ် နှားတစ် ကောင် ၏ ကျောထက်က အမှတ်တံဆိပ် လို အမိဝမ်းမှာ သန္ဓေတည်ပြီ ဆိုကာတည်းက လူတစ်ယောက် ချင်းစီကို ခတ်နှိပ်လိုက်သည့် ရှောင်လွှဲရုန်းထွက်မရနိုင်သည့် ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းတွေလား။ သက်တမ်းရင့်လာသည်နှင့် အမျှ လူတစ်ယောက်ချင်းစီ မှာ ပါလာသည့် အတိတ်က

အကြောင်းတရားတွေပဲဆို တာ ယုံကြည်စွာ လက်ခံမိပြီ။ ဘယ်သူမျှ ဆန့်ကျင်ပယ်ရှား လွန်ဆန်လျှောက်လဲခွင့် မရခဲ့ သည့် ကြမ္မာမင်း ချမှတ် လိုက်သည့် အမိန့်တွေ။

ကျွန်တော်ကရော အဖေ ရယ်။ ကြမ္မာချုပ်ကိုင်ထား သည့် သူလက်ခုပ်တွင်းက လူတစ်ယောက်ပေပဲလေ။ ကံစိမ့်ရာအတိုင်း ဒီအမေ၊ ဒီ အဖေ၊ ညီတွေ ညီမဖြစ်သူတွေ နှင့် စုရုံးသိုက်မြိုက်စွာနေလို သူဖြစ်ခဲ့ပါလျက်နှင့်။ မိဘ ရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးပျော်ရွှင် စွာ ခိုလှုံခွင့်မရခဲ့သည့် ကျွန် တော်ဘဝပေး အကြောင်း တရားတွေနှင့် လက်ရှိဘဝ အခြေအနေကို မရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့ သော ကျွန်တော်စိတ်တွေကို ကံကြမ္မာကလည်း အချိန်အကြာ ကြီး ရင်ကြားစေ့ မပေးခဲ့။ အမေတိမ်းပါးပြီးသည့်နောက် တွင်မှ အဖေနှင့် ပို၍ စိမ်းပြတ် သလို ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

နံဘေးမှာ အီးခနဲ ငိုရှိုက် လိုက်သံကြောင့် အဖေမြေပုံကို ငေးရီရင်း ကိုတင်ဝင်းလေး ၏ ပြောဆိုလုပ်ဆောင်နေမှု များကို ကြားမြင်သိရှိနေပါ လျက် အဝေးသို့ လွင့်သွား သော ကျွန်တော်စိတ်တွေက ခုမှ ခန္ဓာနှင့်ပြန်ပူးကပ်သည်။ ညီလူမျိုးကြီးက အဖေမြေပုံကို ကုန်း၍ ကန်တော့နေလျက် မျက်ရည်တွေ စိုစွတ် ရှိုက်သံ တွေ ထွက်လို့ အတူနေ သံယောဇဉ်တွေဖြင့် ကိုမျိုး၏ ရင်ထဲ၌ ကျွမ်းမြိုက်ကာနေပါ သလား။ ၎င်းအောက်တစ် ယောက်ကတော့ဖြင့် နေပူကျ တောက်အောက်က ဖခင်ဖြစ် သူ၏ မြေပုံကို မကြည့်ရက်

လို့ထင် မျက်နှာကို တစ်ဖက် လွှဲထားရဲ့။ တစ်ချိန်က သောက်ဖော်စားဖက်အတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ကိုတင်ဝင်း လေးသည်လည်း ဦးလေး ဖြစ်သူရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မြေပုံ ပုတ်ခေါ်လျက် သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာလည်း မျက်ရည် ကြည်တွေပုံးနေ။ မီးပြင်း တိုက်ထားသည့် ရင်တွေနှင့် ပူနွေးစိုစွတ်နေကြ။

မြင်ကွင်းများကို တွေ တွေကြည့်နေမိလျက်မှ ခံစား တတ်သော နှလုံးသားတစ်ခု လုံး ရင်မှာ ပျောက်ဆုံးနေပြီ ထင်သည်။ မျက်ရည်တစ် စက် တစ်ပေါက်ကလေးမျှ စိမ့်ထွက်စီးကျမလာ ဖြစ်ခဲ့ သော ကျွန်တော်အား မည်သို့ နားလည်ကြပါလေမည်လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် အံ့သြမိရ သည်။ ခါးသီးသည့် ရိုက် ချက်တွေနှင့် လူဖြစ်လာခဲ့ သည့် ကျွန်တော် ဘဝတစ် လျှောက်လုံး ကိုတံပြီး ငိုရှိုက် ရဖန်များလွန်းလို့ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက် ကုန်ပြီထင်။ အို...အနေဝေး လို့များ ကျွန်တော် နှလုံးသွေး တွေ အေးစက်မာကျော၍ သွေးခဲသွားပြီလား။ ဟင့် အင်း။ ကျွန်တော်ရင်ထဲက ရှိုက်သံကိုတော့ မည်သူကြား ကြပါလေမည်လဲ။ ဘဝ၏ ဒဏ်ချက်ပေါင်းများစွာနှင့် အတူ နာလန်မထူအောင် အတွင်းခံကြဖြစ်နေခဲ့ ရသည့် ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ ပစ္စုပ္ပန်ထပ်ဆင့် ဝေဒနာတွေ နှင့် ကျွန်တော်နှလုံးသားတစ် ခုလုံး သွေးအလူးလူးဖြစ်ကာ အက်ကွဲ ကြေမှုနေပေါ့အဖေ။ မငိုတတ်တော့သည့် မျက်လုံး၊

ဒီ ထက် ထပ်ပြီး ကြေကွဲစရာ မရှိတော့တဲ့သည့် ကျွန်တော် နှလုံးအိမ်ကို မြင်အောင် ကြည့်ကြပါ။ ကျွန်တော်ကို နားလည်ပေးပါ အဖေ။

အဖေမြေပုံကို ငေးစိုက် ကြည့်လျက် အဖေရုပ်သွင်ကို မှန်းဆပြီးလျှင် ကုန်း၍ ဦး သုံးကြိမ် ချလိုက်သည်။ ထို့ နောက် ဒူးထောက်ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် ကိုတင်ဝင်းလေး ၏ လက်ထဲမှ သစ်ခက်ကို ကျွန်တော်လက်သို့ ပြောင်းယူ လိုက်၏။ ပြီး အဖေမြေပုံကို ကျွန်တော် ဦးညွှတ်ရင်း-

‘အဖေ၊ နက်ဖြန်ခါ နံနက်မိုးအသောက်မှာ အဖေ အတွက် ရည်စူးပြုလုပ်မယ့် ဒါနအလှူကို သားတို့နဲ့အတူ အမျှယူဖို့ သားတို့နဲ့တူကကွ လိုက် လာ ခဲ့ ပါ အဖေ’

မိုင်ဒါဈေးထိပ် ဟင်္သာ ဦးဂိတ်မှ ထွက်လာခဲ့သော ရဲရင့်ခိုင်သည့် လယ်တော်ကုန်း၊ ဒူးယား၊ ဇလွန် စသည့် နယ် မြို့များစွာတို့ကို ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ မွေးရပ်မြေသည် ကျောဘက် ဆီ၌ ခပ်ပါးပါး ကျန်ခဲ့၏။ နေဖြူ၊ စက်ကျော၊ ဗိုလ်မြတ် ထွန်းတံတားကြီးကိုတောင် ဖြတ်ကျော်လာပေါ့။ လမ်း သုံးခွအဆုံ ဆားမလောက်သို့ ရောက်လာသည်။ မဲခဲလီ ကျွဲ၊ ဝန်တိုင်း။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီခွဲ တိတိတွင် ဟင်္သာတမှ ထွက် လာခဲ့သည့် ရဲရင့်ခိုင်သည့် ရန်ကုန် နယ်မိမိတ်ကို မေး တင်ခဲ့ရန်မှာ နေ့ချိန် ၈ လေးပင် ဖြစ်၏။ စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကား နှင့် ဆိုင်ကယ်မြို့တော်ဟု တင် စားရမည်ဖြစ်သော ဇာတ်

ချက်ကြွေသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ၏ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီတည်း။ ပျဉ်းရားရားလှမ်းမြင်နေရသော လှိုင်သာယာ တံတားက မျက်လုံးထဲသို့ ထိုးဝင်ရောက်လာခဲ့။
ဪ...။

၁၂ နာရီမခွဲခင်ကထိ မိမိခြေရာတွေ ပူနွေးနေဦးမည် ဇာတ်မြေ။ မြင်တွေ့ခဲ့သော စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကားနှင့် ဆိုင်ကယ်တွေ။ ခုနနှင့် ယခုအကြားက လက်ရှိနာရီပိုင်းလေးအတွင်း၌ပင် မိမိခြေချနေထိုင်ရာ မြို့ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာပါပေါ့လားဆိုသည့် အတွေးတစ်စ။ လာချင်လျှင် အနီးကလေးတံ့။ မလာချင်လျှင် ခရီးဝေးသတုံလေ။ ဖခင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိခဲ့ရာအရပ်ဆီ ဒီမျှ နှစ်တွေကြာညောင်းမျှထိ တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ ရောက်မလာမိခဲ့သော ကျွန်တော့်အား ခုတော့ နောင်တတွေကို ကြွင်းဖြစ်စေပေ။

ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အသိတရားများနှင့် ထုသားပေသားကျနေခဲ့သော နှလုံးသားက လောကကြီး မတရားဘူးဟုလည်း လောကကြီးကို ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုချင်တော့ပါ။ ကံတရား၏ မဇာနည်လုံးဝ ညာတာမှုမရှိသည့် အဖြစ်တွေကိုလည်း ဝဋ်ကြွေးအဖြစ် ပေးဆပ်နေရခြင်းဟု ကြိုးစား ဖြေသိမ့်ကာ သံသရာကြွေးကို ဒီမျှနှင့်ပဲ ပြေစေလိုပါသည်။ တောင်းဆုခြေလိုပါသည် ရှင်တော်ဘုရား။ သံသရာအဆက်ဆက် ဒီကဲ့သို့သော အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေနှင့် မတိုးရသောကိုယ် သား

တပည့်တော် ဖြစ်ရပါလို၏။ ကွယ်...။ ဦးခေါင်းထဲ ယတိပြတ် ထည့်ထားမိချိန်မှာ အတွေးတွေဖြင့် ပျော်ခဲ့မိသည့် ဒီခရီး။ ခုတော့လည်း ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကျွန်တော့်မိသားတစ်စုလုံး မီးအုံးထားသည့် ရင်တွေနှင့် အသွားအပြန် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး စကားတွေ ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့ကြ။

ဟူး-။ ကျွန်တော် တွေးထင်ခဲ့လေသည့်အတိုင်းပါပင်။ အဖေ၏ ဒီဈာပန၌ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက် စလုံးမစုံလင်နိုင်ဟု။ တကယ်အမှန်ပါပဲလေ။ ကျွန်တော့်အောက် ဒုတိယမြောက် ညီဖြစ်သူ ဒုစက်ခေါင်းမောင်းမီးရထားဝန်ထမ်းက မကြာသေးမီကပင် မိတ္ထီလာသို့ သင်တန်းတက်ရန် သွားရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော်သိရှိထားခဲ့သည်ပဲ။ စည်းကြပ်သော သင်တန်းဖြစ်ကြောင်း သူနှင့် ဖုန်းပြောစဉ်က ကျွန်တော် သိရှိပြီးမို့ သူထံသို့ ကျွန်တော် လှမ်းအကြောင်းမကြားခဲ့တော့ပါချေ။ အားလုံးနှင့် တစ်ဘာသာ ကွဲထွက်နေသော အငယ်ဆုံး ညီတစ်ယောက်ကတော့ ဖြင့် ဌာနေပြန်ရောက်မှ ခြေရာပျောက်နေမှန်း ကျွန်တော် သိရတော့၏။ မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ ညီငယ်။ ဘယ်ပုံစံ၊ ဘယ်အချိုး၊ ဘယ်ခံယူချက်မျိုးတွေနှင့် မင်းခြေရာဖျောက်ထားလေသလဲ။ ဘာကို အလိုမကျဖြစ်ပြီး လောကကြီးကို မင်း ရွဲ့စောင်းလို့ နေလေသလား။ ခံယူချက်တွေ ခိုင်ခိုင်မာမာ

ထားရှိပြီး တစ်ကိုယ်တော်ရွက်လွင့်သွားတာများလား ညီရေ။ လူတွေဟာ လောကကြီးထဲကို တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်စီ ရောက်ရှိလာကြပြီး ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆိုတာကို အစ်ကိုသိနားလည်ထားပါတယ်ညီ။ ကောင်းသော ရောက်လာခဲ့ခြင်းမှာခရီးအဆုံးကို ကောင်းသောသွားခြင်းနဲ့ပဲ ညီကို အစ်ကိုမြင်လိုပါရဲ့ကွယ်။

လူလောကထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့သော အဖေသည် တစ်ယောက်တည်းပဲ လူလောကထဲမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုများအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ အဖေ မည်မည်ရရ ထားမသွားခဲ့ပါချေ။ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုမှလွဲ၍ ဘာမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မည်မည်ရရ ယူဆောင်မသွားနိုင်ခဲ့ပါ။

ဘုရားစင်ထက်မှ ဖြုတ်ယူခဲ့သည့် အဖေပုတီးလေးကို လက်ဖြင့် အသာစမ်းမိလိုက်သည်။ ကောင်းချိန်၌ ရံဖန်ရံခါ စိပ်တတ်သည့် အဖေ၏ ၁၀၈ လုံး ပုတီးကုံးလေးဖြင့် ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့မိသည့် အလုပ်တစ်ခုကို မိမိနောက်သို့ တစ်စုံတစ်ခုပါ အောင်တော့ဖြင့် ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ဖို့ ကျန်နေသေးတာ သွားသတိရလိုက်သည်အဖေ။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ အစဉ် ကိန်း ၀ ပဲ နေသည် မေတ္တာတရားတွေနှင့်အတူ ညီ ငယ် ၏ သ တ င်း ကို အတတ်နိုင်ဆုံး နားစွင့်ရင်း ညီအားရှာဖွေဖို့ တာဝန်တွေ

မည်သူမျှ မပေးခဲ့ဘဲနှင့် ကျွန်တော်ထမ်းရွက်ရပေဦးမည်လေ။ တမလွန်ဘဲကနေ သားတို့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလှသည့် အဖေစိတ် ဖြောင့်နိုင်ပါစေ။

အရာအားလုံးသည် ကားပြတင်း၏ နောက်မှာ စေဝါးကျန်ခဲ့သည်။ အအေးဓာတ်ပါသော ပြာသိုညနေစောင်းက ကားပြတင်းမှတစ်ဆင့် စိမ့်ခနဲ ဝင်သည်။ 'အေးတယ် ကို'ဟုဆိုပြီး ဇနီးဖြစ်သူက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ အနွေးထည်ကို ထုတ်ယူပေးသည်။ အနွေးအင်္ကျီကို လက်မှာ ကိုင်ထားလျက် ရင်၌ ဆွတ်ကျင်ရပြန်သည်။

အဖေ၏ အနွေးအင်္ကျီကလေး။ 'မနှစ်က အဖေအတွက် ဝယ်ပေးထားတာ အစ်ကို'ဟု ဆိုပြီး ညီတွေလက်ဆင့်ကမ်း ကန်တော့လိုက်သည့် အဖေ၏ အနွေးအင်္ကျီကလေးပဲပေါ့။ ဒီမနှစ်ကပင် အဖေခုတင်ထက်မှာ စိပ်ပုတီးကလေးနှင့်အတူ အဖေကိုယ်စား နောက်ဆုံးကန်တော့လိုက်ရသည့် အဖေ၏ကိုယ်ပွား အနွေးအင်္ကျီကလေးပါပဲ အဖေရယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာဓာတ်တွေပါသည့် ဒီအနွေးထည်ကလေးဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အေးမြနွေးထွေးစေမှာ အမှန်ပါ။ အဖေရယ်။ ပကတိ အကြည်ထက်တော့ပါဝါမျက် မှန် နောက်က အမြင်တွေ ကွာဟမှုရှိနေတာကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် သိလိုက်ရပြီပဲ။

ကြည်ထွန်းလှ

ငွေလ စာပေမှ (၆) အုပ်မြောက်အဖြစ်
စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်သော

ရသစာတမ်းများ

အမှတ် - ၂

သုမောင်
မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း)
မင်းချမ်းမွန်
နတ်မှူး
မောင်သာချို
ထက်မြက်
ဒေါင်းနေမင်း
မောင်နှင်းပန်း
မောင်စံဝင်း (ပန်းမော်)
ပန်းရိပ်ဖြူ

ကိုငြိမ်း (မန္တလေး)
မြေလတ်မောင်မြင့်သူ
အောင်ဝေး
ရဲသူမ်း
မောင်ခိုင်လတ်
ရွှေကူမေနှင်း
နိုင်မြင့်
မင်းဝေဟင်
မောင်ရေချမ်း
ဝါန

ဆုဲ စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမများ၏ အတွေးရသစာအုပ်

ပင်းချပ်းမွန်

သင်္ဂြိုဟ်ငပိက ပျားရည်စက်ပျား

ကဏ္ဍတစ်ကဏ္ဍ

ကျွန်တော်ကိုသည်း
စိစိဖတ်စိနေရက်များကို
ကျော်လွှားဖြတ်သန်းရင်း
တော်တော် အမောတောက်ခဲ့ကြပြီ။
ကြည့်ပါ။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့်
ကျောက်တုံးကို ကိုယ်စီရွက်ကာ
(...)ရုံးဆိုသည့် တောင်ကုန်းပေါ်
ကုန်းရုန်းတက်ခဲ့ရသည်။
ရုံးမှာလည်း နေ့တစ်နေ့သည်
တလှုပ်လှုပ်။ ရှိဘော့ပမာ
တလှုပ်လှုပ်။ ငေးကြည့်ရင်း၊
တောက်လောင်ရင်း၊
စိတ်ပျက်ရင်း တဒုတ်ဒုတ်
ရယ်သံတွေနှင့် မီးစက်မောင်းသလို
ဦးခေါင်းကို ကြမ်းခင်းဈေးဖြင့်
ချရောင်းသည်။
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ဟု
သဘောထားရင်း
အိုမင်းခြင်းတောအုပ်နား
ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။
ဘဝမှာ ဒုံးဟောင်း
ဒုံးဟောင်းတွေနှင့်
အိပ်မက်မရှိ၊ မနက်ဖြန် မရှိ။
လက်ထဲ ပိုက်ဆံဆိုတာလည်း
မရှိ။ တုံးလုံးစာ မဆိုထားနှင့်
မတ်တတ်စာအတွက်ပင်
တော်တော် ယောက်ယက်
ခတ်နေရသည်။ ဒီလိုနှင့်
အချိန်နာရီတွေ ကုန်ဆုံးကာ
ညနေခင်း ကမ်းပါးသို့
ရောက်ခဲ့သည်။ ဆေးလိပ်လည်းတို၊
နေလည်း ညိုပြီ၊ ထိုအခါ
စိစိဖတ်စိနေရာ
ကျောက်တုံးကိုရွက်ကာ
မတ်စောက်သောတောင်ခြေသို့
ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းသက်
ခဲ့ရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့်

ရုပ်ပုံမဂ္ဂဇင်း

ရသစာတည်း

အမှတ် ၃၁၁၊ အောက်တိုဘာ၊

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အသက်တွေလည်း ကြီးခဲ့ရသည်။

ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ...။

ကမ္ဘာကျော် War and Peace ဆရာကြီး တော်လစ်စတိုင်းကတော့ ဘဝဆိုတာ ကန္တာရထဲ ခရီးသွားတစ်ဦးနှင့် ပမာတူသည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ အဆိုပါ ခရီးသည်သည် ပူလောင်သော တရိပ်ရိပ်ထဲနေသည့် ကန္တာရထဲ ခရီးသွားရင်း နောက်က သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီး တစ်ကောင်လိုက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအခါ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ သေရေးရှင်ရေးမို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရရှာပေါ့။ ကာရန်သင့်စွာပဲ လမ်းတစ်ဆစ်မှာ ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ မိတော့ ရေတွင်းပျက်ထဲ ကသုတ်ကရက် ဆင်းပုန်းသည်။ ရေတွင်းပေါင်ဝယ် တွယ်ကပ်ပေါက်နေသော သစ်ခက်နွယ်ကို ခိုတွယ်လျက်ပေါ့။

ခရီးသည်သည် သစ်ခက်နွယ်ကို ခိုတွယ်လျက်နေရင်းက အပေါ်ဘက် ရေတွင်းဝဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သားရဲကောင်က သွားဖြိုလျက်။ သူတက်လာမည့်အချိန်ကိုစောင့်နေသည်။ သို့ဖြင့် ရေတွင်းပျက်အောက်သို့ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပြန်ရာ အောက်မှာလည်း မြွေကင်းတွေက သူ့ကို ကိုက်ဝါးရန် မော့ကြည့်နေကြတာကို မြင်ရပြန်သည်။ အပေါ်သို့ ပြန်တက်လို့လည်း မရ၊ အောက်သို့ ဆင်းလို့လည်း မဖြစ်။ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်လို့နေသည်။ အရေးထဲ တွယ်ဖက်ထားသည့် သစ်နွယ်ခက်ကိုလည်း ကြွက်ဖြူနှင့် ကြွက်မည်းတို့က တတိတိဖြင့် လာရောက်ကိုက်ဖြတ်နေကြပြန်သည်။ ဤသို့သော အချိန်တွင် သစ်နွယ်ခက်၏ စိမ်းမြသစ်ရွက်ပေါ်သို့ ပျားအုံတစ်ခုဆီမှ ချိုမြသော ပျားရည်စက်တွေ တစ်စက်ချင်း ကျရောက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေသော အခါ ခရီးသည်သည် သေဘေးကိုမေ့ကာ သစ်ရွက်ပေါ်က ပျားရည်စက်တွေကို ဖြိန်ရေရှက်ရေ လျက်နေလေသည်...

သည်...တဲ့။ စာရေးဆရာကြီးက လူ့အဖြစ်ကို ဤသို့သော ခရီးသွားတစ်ဦးနှင့် ပမာတူစားပြခဲ့ရာ ထိုလိုက် ငြိလိုက် ပါဘိတော့။

ကျွန်တော်တို့ဘဝကလည်း ဆိုခဲ့ပါခရီးသည်နှင့် ဘာများ ကွာခြားလို့လဲ။ သံသရာထဲ ခရီးသွားရင်း အန္တရာယ်မျိုးစုံ နောက်ကလိုက်နေသဖြင့် ရေတွင်းပျက်ထဲ ဆင်းပုန်းရ၊ သစ်နွယ်ခက်ကို မှီတွယ်ရနှင့် မဟုတ်လား။ အချိန်ကာလနှင့်တူသော နေ့နှင့်ည ကြွက်ကြီးများ မှီတွယ်ရာသစ်ကိုင်းကို မည်သို့ပင် ကိုက်ဖြတ်နေငြား သစ်ရွက်ပေါ်က ချိုမြပျားရည်စက်ကို တစ်စက်ချင်း လျက်နေဆဲ။

သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ပျားရည်စက်တွေက မည်သည့် အရာတွေပါနည်း။

ဘဝကို ခင်တွယ်ခြင်း၊ ချစ်သူကို တမ်းမက်ခြင်းနှင့် နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ စာကဗျာအနုပညာအမျိုးမျိုး မွေ့လျော်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ အခြားသူတွေအဖို့တော့ မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အချို့အတတ်မက်ဆုံး ပျားရည်တစ်စက်သည် စာကဗျာအနုပညာတို့ သို့မဟုတ် စာအုပ်စာပေ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပျားရည်စက်သည် ဘဝဝယ် တစ်ခါတစ်ရံ ချိုမြသလောက် တစ်ခါတစ်ရံ ခါးသက်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိလှချေသည်။

အနုပညာသမား စာချစ်သူတို့၏ ဘဝက အဘယ်မှာ သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းအတိနှင့် ပြည့်စုံပါမည်နည်း။ စာရေးဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်တင်စားပြောဆိုခဲ့ဖူးသည့် တောပျော်ရသေ့ကြီးတစ်ပါး၊ ကြမ်းရှု သစ်ခေါက်လျှော်သင်္ကန်းကို မစွန့်ခွာနိုင်သလိုဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင် ဘဝမှာ စိန်ခေါ်ခြင်းတွေ များနေပါစေ ဆရာ

နတ်နွယ် စကားအတိုင်း စာအုပ်သည် ဘုရား၊ စာအုပ်သည် မယားဟု သဘောထားခံယူတတ်သူပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ဘဝမှာ မည်သည့် အဖိုးတန်ရတနာတွေကို မပိုင်ဆိုင်သော်ငြား တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးရသော စာအုပ်အများကြီးကိုတော့ တစ်နေ့နေ့ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် စုဆောင်း ပိုင်ဆိုင်လာမိလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ချစ်လှစွာသော ဆဋ္ဌမန်ရိုးတွေက များလှစွာသောစာအုပ်ကို မျက်စောင်းထိုးလာကြကုန်၏။ ဒီစက္ကူစုတ်တွေက တစ်အိမ်လုံးရှုပ်ပွနေတာပဲဟု ငြူစုခြင်းအမှုကိုလည်း ပြုလာကြကုန်၏။ ခက်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ စာချစ်သူအဖို့ကလည်း စာပေသားရဲတွင်း(ခေါ်) စာအုပ်ပုံကြီးထဲ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်လို နေထိုင်ရတာကို မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်သည်။ ထူထပ်ပါးပါး မည်သည့် စာစောင်၊ စာအုပ်ကိုမျှ မစွန့်လွှတ်မပစ်ရက်။ အားလုံးကို အသည်းအသက်လို ချစ်ခင်စုံမက်သည်။ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ပတ်ချာလည်မှာ စာအုပ်၊ စာစောင်တွေသာ တိုးပွားရင်းတိုးပွားလာနေတော့သည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်က ပိုဆိုးပါသည်။

အနုပညာအရာ၌ လောဘကြီးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် စာစုံဖတ်သလို စာစုံလည်း ရေးသည်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊ စာပေခံစားဖတ်ညွှန်းမူပါ မကျွန်၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ စာပေရေး၊ ယဉ်ကျေးရေးရာတွေပါ တီးမခေါက်မိရှိစေရန် ခြိုးဝန်းသိမ်းပိုက်ထားရသည်။ စာရေးကျမ်းကိုးလိုလျှင် ဖျတ်ခန့် ဆွဲယူသော ကားနိုင်စေရန် သူ့အကန့်နှင့်သူ သိန်းထားရှိရသည်။ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဝတ်စုံဝန်းကျင်မှာ အမည်စုံ စာနယ်ဇင်းတွေက အပါးပါး များမှများ။

မော်လမြိုင်လေသံအတိုင်း အာပေါးပါး... များမှများဟု နောက်ထပ် ခြိတ်မြည်တမ်းသူတစ်ဦးကား ကျွန်တော်အိမ်သူ မော်လမြိုင်သူပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ ကကျည်ကကျောင်ဖြင့် ဆူလောင်ပူ
လောင် လုပ်လာတာလည်း သူ့ဘက်
ဆိုက်က ကြည့်လျှင် သဘာဝကျသည်။
ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ကိုး။
တစ်အိမ်လုံး ရှုပ်ထားဖွယ်လိုက်သည့်
စာအုပ်တွေက ကြည့်မကောင်း ရှု
မကောင်း။ အကြောင်းအရာ အချက်
အလက်တစ်ခုခုကို လိုချင်ပြီဆိုလျှင်
များပြားလှသောစာအုပ်ပုံကို ထိုးဖွမှု
နောက်လေးတော့ရာ ဖရိုဖရဲနှင့် မပြန့်
ကျဘဲနေနိုင်ပါတော့မလား။ အားပါး
တရ၊ လောဘတကြီးဝယ်ယူစုဆောင်း
ထားသည့် စာအုပ်စာတမ်းတွေက နည်း
တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါ့အပြင် နေ့စဉ်
ထုတ်သတင်းစာတွေ၊ အပတ်စဉ်ထုတ်
ဂျာနယ်တွေကလည်း ရှိသေးသည်။
ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ကျင်းထဲမှာ စာအုပ်
စာတမ်းတွေက နေရာယူတတ်သလို
သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေကလည်း
စရိယာများစွာကို သိမ်းပိုက်တတ်လေ
ရာ တစ်အိမ်လုံး စာဘူးတောင်းအလိုက်
လို ရှုပ်ပွနေတာအမှန်။ ထိုဒဏ်ကို မိမိ
မှ တစ်ပါး အဘယ်သူ ခံနိုင်မိမည်
နည်း။

ဤမဟာသင်္ကြန် ဆယ်ရက်တာ
အလုပ်နားရက်မှာတော့ အိမ်သူက
ဓမ္မဇင်းတွေ၊ စာအုပ်တွေမှတစ်ပါး အပုံ
လိုက် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေကို တော
ရှင်းထုတ်ပေးပါတော့ဟု အရေးဆိုလာ
သည်။ ဒီလို ရုံးပိတ်ရက်ရှည်တွင်မှ
ရှင်းလင်းလျှင် ဘယ်တော့မှ ရှင်းဖြစ်
မည်မဟုတ်ဟု သဘာဝကျကျ သာသာ
ချီချီ ဖွင့်ဆိုလာသဖြင့် စာအုပ်နှင့် ပတ်
သက်ပြီး အိမ်တွင်းစစ် မဖြစ်လိုသော
ကျွန်တော်ဘက်က အလျှော့ပေးရေးမူ
ဝါဒကို လက်ခံရလေသည်။

မောလိုက်တာ။ နှစ်ရက်သုံးရက်
ဆောက် မဟာပလိုက်နေသည်။ ခရမ်း
ညွန့်ရောင်ခြည် ကက်ပိုပို ရက်ရက်ရော
ဆရာ ဖြာဆင်းမင်းမူနေသည့် အပုလုန်
ဗြိလထဆိုတော့ ချွေးတရွှံ့နှင့်ပေါ့။
ချွေးမရွှံ့ဘဲနေပါမည်လား။ သတင်းစာ၊
ဂျာနယ်တွေကို သွားတော့ဟု အပုံလိုက်

လွင့်ပစ်ရက်တာမှ မဟုတ်တာ။ Daily
Eleven ထဲက အထူးအချပ်ပိုနှင့်
ဆောင်းပါးကောင်းတွေကို ယက်သံ
ကျင်ယူနေရသည်။ ဒီမိုကရေစီ တူဒေး၊
ဆဲဗင်းဒေးနှင့် မဇ္ဈိမ သတင်းစာတို့မှ
စိတ်ကြိုက် ဆောင်းပါးတွေကိုလည်း
ရွေးထုတ် စုစည်းနေရသည်ဆိုတော့
ဖတ်ဖတ်မောပေါ့။ ပြောရလျှင် သေချင်
စော်ကို နံသွားသည်။

စိတ်ထဲ ညှိတ်တိုနှင့် အလိုမကျ
မိသည်က သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်ရှည်
အတွင်း စာတွေကဗျာတွေ အားပါးတရ
ရေးလိုက်ဦးမည်ဟု အားခံထားသည့်
နေ့ရက်အချိန်နာရီတွေကို ဖွဲ့ထုတ်ပေး
လိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့
ဆိုစေ အိမ်သူသက်လျာကတော့ ရှင်း
လင်း လေ့ပါးသွားသော သတင်းစာ၊
ဂျာနယ်ပုံကြီးကြည့်ပြီး ကျေနပ်ရွှင်
မြူးနေလေသည်။ ကျွန်တော်ကား
သတင်းစာဂျာနယ်တွေထဲက စိတ်
ကြိုက်ရွေးချယ် ဖယ်ထုတ်ထားသည့်
အထူးအချပ်ပိုနှင့် ဆောင်းပါးများကို
ဘာသာရပ်အလိုက် ခွဲထားလုံးလုံးဖြင့်
ရွေးချယ်လိုက်။ ဖတ်လိုက်လုပ်နေရင်း
မဆုံရတာကြာပြီဖြစ်သော စာပေ
မိတ်ဆွေကြီး ကိုချမ်းမင်းအိမ်ကို သတိ
အကြောင်းရမိနေပါသည်။ အကြောင်းရှိ
လို့ပါ။

စာကဗျာချစ်ခြင်း အယ်ဒီတာဘဝ
ဖြတ်သန်းမှုရှိခြင်း၊ သွေးအမျိုးအစား
တူသူချင်းမို့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုရှိတာ ပြော
မနေချင်တော့ပါ။ တစ်နေ့သားမှာ မှတ်
မှတ်ရရဆိုရပါလျှင် အမျိုးသားကစာတ်
ရုံည့် ကျင်းပသောစာပေပွဲနှင့် စာအုပ်
ရောင်းချပွဲတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်က ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်
လိုအပ်သော ဖတ်ချင်သောစာအုပ်တွေ
ကို ထိုးဖွမှုနောက်ကာ သင်္ကြန်မဲကြီး
ရွေးချယ်စုပုံနေခိုက် ကျွန်တော့်နောက်
နားမှ ရပ်ကာ ပြောလိုက်သောစကားကို
ဖျတ်ခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကိုယ့်လူ စာအုပ်တွေဝယ်လှချည်
လား’

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့် တဟဲဟဲ သရော်တော်တော်
ရယ်နေသော ကိုချမ်းမင်းအိမ်ကို မြင်
လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နှုတ်
ဆက်ပြီးဖြင့် ‘ကြွတုန်းကြွခိုက်မို့ပါဗျာ’
ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြေလိုက်ပါ
သည်။ ထိုအခါ သူက ဆက်ပြီး ရယ်
ရယ်မောမောဖြင့် မေးပြောပြောပြန်
သည်။

‘ဒီလောက် စာအုပ်တွေ ဝယ်နေ
တာ ဖတ်ဖို့ အချိန်အများကြီး ကျန်သေး
တာပေါ့လေ’

ကျွန်တော် တွေ့သွားသည်။ သူ
စကားမှာ တွေးစရာတွေ အများကြီး
ပါသလို ဆင်ခြင်စရာ တသီတတန်း
ကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်မိသည်။
အချိန်တွေ အများကြီးကျန်သေးတာပေါ့
လေ... ဟူသောစကား။ စကားနောက်
မှာ တရားပါသည် ဟု ထင်သည်။
ကျွန်တော်တို့သည် စာရေးဆရာ အလံ
ဘတ်ကမူးပြောသည့် စီစီဖတ်စံတစ်
ယောက်လို ကျောက်တုံးကို နေ့စဉ်
တောင် ကုန်းပေါ်သယ်တင်လိုက်။
တောင်အောက်သို့ ပြန်သယ်ချလိုက်ဖြင့်
အချိန်တွေကို ဘဝအတွက် သွန်မှောက်
ဖြန်းတီးပစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဘဝမှာ နောက်ထပ်
နေစရာအချိန်က ဘယ်လောက်များ
ကျန်တော့လို့လဲ။

ခုတင်ပေါ်က လှမ်းကြည့်တော့
သောက်စရာ ရေက ပုလင်းထဲ သိပ်
မကျန်တော့ပါပေ။ သို့တိုင် နောက်ထပ်
ဖတ်စရာ စာအုပ်၊ စာပေတွေကို တမ်း
မက်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်သည်
တောလစ်စတိုင်းပြောသော ကြွက်ဖြူနှင့်
ကြွက်မည်း၏ ကိုက်ဖြတ်နေမှုကြောင့်
မကြာမီပြတ်ကျတော့မည့် သစ်ကိုင်း
သစ်ရွက်ပေါ်က ပျားရည်စက်ကို ငမ်း
ငမ်းမက်မက် လျက်ချင်နေတုန်းလား
ဆိုသည်ကို အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
တွေးဆ ဆင်ခြင်နေမိပါသည်။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုချမ်း
မင်းအိမ်။

မင်းချစ်ဖွယ်

၁။

‘ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်’
သိပ္ပံမေးလှတဲ့ မီးကင်းစောင့်တဲမှ
နာရီသံချောင်း ခေါက်သံ လေးချက်တိတိ
ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်လေး
ပေါ်ထွက်လာတယ်။ မြို့ထားတဲ့
ခပ်ပါးပါး တဘက်စောင်လေးကို
အသာအယာ ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး
သူ ထ,ထိုင်လိုက်တယ်။ အင်း
မန္တလေးမှာဆိုရင်တော့ အိပ်ရာထဲ

‘ပြေးတည်း ခြွေးသရို... ခြွေးသရို...
ပြေးသောသော’

ကွေးနေဆဲပေါ့။

‘သားကြီး နိုးပြီလား’

အတတ်နိုင်ဆုံး ခြေသံကို လုံအောင် ဆင်းခဲ့ပေမဲ့ အောက်
ထပ် လှေကားဘေးအခန်းထဲမှ အမေ့အသံက ရုတ်တရက်
ထွက်လာတယ်။ အမေလည်း နိုးပြီ။

‘ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ အမေတော့ မထ,ပါနဲ့ဦး၊ သားလုပ်

တတ်ပါတယ်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးမှ ခေါ်လိုက်ပါမယ်’

ခပ်သွက်သွက်လေးမျက်နှာသစ်လိုက်ပြီး ကိုယ်လက်သန်စင်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ မီးဖိုခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့တယ်။ မနေ့ညကတည်းက အရန်သင့် ပြင်ဆင်ထားတာမို့ မီးလေး မွေးလိုက်ရုံပါပဲ။ ပထမဆုံး ရေခွေးအိုးမဆူခင် မှာ အသင့် ထည့်ထားတဲ့ ကောက်ညှင်းမုန့်နှစ် ဇလုံကြီးထဲသို့ ရေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလောင်းထည့်လိုက်ပြီး ၈၊ ၁၀ တင် နယ်ဖတ်လိုက်၏။

အင်း၊ ဒီနေ့ပြီးရင်တော့ နောက်ရက်မှာ အမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။ နေဦး၊ မမစမ်းတို့ ပြန်လာတဲ့အထိတော့ စောင့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ စောင့်လိုက်တာကောင်းပါတယ်၊ ဒီတစ်ရက်တည်းနဲ့။

ဘဝဆိုတာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို သူမိသားစုများ နားလည်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ဒီလိုပဲ အချစ်ဆိုတာကလည်း အလင်းရောင်တွေ ကွယ်ပျောက်လို့ အမှောင်ရိပ်တွေ ကြီးစိုးချိန်မှ ထပြီး ခြောက်တတ်တဲ့ တစ္ဆေတစ်ကောင်လိုပဲလို့ ဆိုလိုက်ရင်ရော ဘယ်လိုများ တုံ့ပြန်လာကြမလဲ။

ရွာမှာ အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ပေါင်းထုပ်ပြီးနေကြတာမှ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးရှိသေး။ သူမိသားစုကို ဒုက္ခပေးဖို့ရောက်လာမိပြန်ပြီ။

‘သားကြီးရေ... ဘယ်နှပန်းကန် ရပြီလဲ’

အသံနဲ့အတူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ သူ့အမေ ဝင်လာတယ်။

ဘဝဆိုတာ
အပြတ်တမ်း
ပြောင်းလဲ
နေတတ်တယ်
ဆိုတဲ့
သဘောကို
သူမိသားစုများ
နားလည်
နိုင်ကောင်းပါရဲ့၊
ဒီလိုပဲ အချစ်
ဆိုတာကလည်း
အလင်းရောင်တွေ
ကွယ်ပျောက်လို့
အမှောင်ရိပ်တွေ
ကြီးစိုးချိန်မှ
ထပြီး
ခြောက်တတ်တဲ့
တစ္ဆေ
တစ်ကောင်လိုပဲလို့
ဆိုလိုက်ရင်ရော
ဘယ်လိုများ
တုံ့ပြန်လာကြမလဲ

မျက်နှာသစ်တဲ့ အသံတောင် မကြားလိုက်။

‘နှစ်ပန်းကန် အမေ၊ အဖြူတစ်ပန်းကန် အနက်တစ်ပန်းကန်’

‘အမယ်လေး သားကြီးရယ် ကျောက်ခဲတွေကျနေတာပါပဲလား’

‘ဗျာ...’

သူ့အမေက ပန်းကန်ထဲက မုန့်လက်ခပ်ကြော်တွေကို တစ်ခုချင်းလိုက်စမ်းနေတယ်။

‘ရေနည်းသွားတာသား၊ မုန့်နှစ်ထဲ ရေထည့်တာနည်းသွားတာ၊ ပြီးတော့ သားက အကြာကြီး ကြော်နေ

တာကိုး။ မုန့်နှစ်တွေရော ကျန်သေးလား’

‘ဟင့် အင်း... အမေ၊ အကုန် နယ်ပလိုက်တာ’

‘ကဲ...ကဲ...တစ်ပန်းကန်လောက်ပဲ ကောင်းတာလေးရွေးလိုက်၊ အိုးထဲက မုန့်တွေကိုလည်း ချလိုက်တော့။ သား မနွှလေးက ပါလာတဲ့ ထိုးမုန့်တစ်ထုပ်လောက် ဖောက်ထည့်လိုက်။ ပြီးရင် သွားကြစို့၊ လူတွေ သွားကုန်ကြပြီ’

‘တစ်ရက် လောက်တော့ မနက် အရုဏ်ဆွမ်းကို မုန့်အခြောက်တွေ မပို့ချင်ဘူး ကွယ်’လို့ အမေက ညည်းပြောလေး ပြောခဲ့လို့ သူတို့ သားအမိ ကောက်ညှင်းမုန့်လက်ခပ်ကြော်လေးကို ကြီးစားလိုက်ကြခြင်းပါ။

ဒီနေ့က မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၇ ခုနှစ်ရဲ့ နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့။

၂။

တပေါင်းတန်ခူးပေမဲ့ ဘာမိုးသားမှ ကျူးမနေပါ။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြူလိုလို အနိုးအငွေ့လေးတွေသာ ရစ်မြဲသိုင်းနေတယ်။

ရွာလယ် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာပေမဲ့ တခြားဆိုင်ကယ်နဲ့ လူများ မတွေ့ရသေး။ စောနေသေးလို့လား၊ ဒီနေ့က နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့ပေမဲ့ သူမိတ်ထဲ အရာအားလုံးဟာ ဟောင်းမြဲဟောင်းလျက်။ တကယ်တော့ လုံးဝ မရောက်ဖြစ်တော့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ဇာတိ ရွာလေးဟာ တော်တော်များ

များ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ရွာကပ်လျက်က လယ်ကွင်းကလေးတွေက လူနေအိမ်များ ဖြစ်သွားပြီ။ ရွာလယ်ထဲလမ်းမကြီးဟာလည်း ကျယ်ပြန့်ပြန့် ခိုခိုဓားဓားနဲ့ ညနေ ၆ နာရီမှ ည ၉ နာရီထိလည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး မီးနဲ့ တစ်ရွာလုံး လင်းထိန်လို့။

သို့ပေမဲ့ သူမိတ်တွေထဲ လန်းဆန်းမနေ။ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် လေးလံလှဲနေတယ်။

နောင်တဆိုတာ နောင်မှ ရတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးခဲ့ပေမဲ့ သူ နောင်တရခဲ့ပါသလား၊ ဒီမေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ မေးချခဲ့ပေမဲ့ အဖြေက ယနေ့ထိတိုင် မရနိုင်သေး။ တစ်ခါတစ်ရံ ငါမှားမိပြီလို့ ရေရွက်ပေခဲ့ချက်ချင်းပဲ သူ့နှလုံးသားက ‘မမှားဘူး ဟေ့ မမှားဘူး ငါ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေမှ ဗရမ္မ၊ သူ မွန်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီအမေဆိုတဲ့သူ မွန်ခဲ့တာပေါ့’လို့ အော်နေသယောင်ယောင်။

‘ဟော... မောင်မောင်ထွန်းကြီး မဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲဟ’

ရွာလယ်လမ်းမကြီးမှ ရှေးရိုးတဲ့ အရှေ့ဘက် လမ်းချိုးသို့ ကွေ့ကွေ့ချင်းမှာ ဟွန်းလည်းမတီး၊ လမ်းမှာတာ မမှန်ဘဲ ဖွတ်ကွေ့လာတဲ့ ခုနစ်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်လို့ ဘရိတ်ဇီကျီခနဲ အုပ်လိုက်မိကြတယ်။

‘ဪ... ဦးလေး ဉာဏ်ပါလား၊ ဟုတ် အကြံနေ့ မတိုင်ခင်ရက်က ရောက်နေတာ။ ဦးလေးဉာဏ်ရော

ဥပုသ်ကျောင်း မတက်ဘူး လားဗျ။ မနက် မနက် မတွေ့ လို့’

‘အေးကွာ...အခါတွင်း တစ်တွင်းလုံး ဖျားနေတာ မောင်ရေ။ အလုပ်တွေ လုပ် နေတုန်းက အကောင်းကြီးဟ၊ အခါရောက်မှ အလုပ်ကလေး နားလိုက်တာ တစ်ခါတည်း အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်ပဲဟေ့။ ဒီနေ့မှပဲ နည်းနည်းသက်သာ လို့ ဈေးဘက် ထွက်လာတာ ...မင်းကွာ...’

မင်းကွာ... ဆိုပြီး ပြော ရင်းတန်းလန်း ရပ်သွားတဲ့ ဦးညာဏ်ထွန်း မျက်လုံးကို သူ စေ့စေ့ ကြည့် လိုက်တယ်။ ဘာလဲ ဘာပြောချင်လို့လဲ။

‘အကြိတ်နေလေး တစ် ရက်လောက်တော့ ကျောင်း တက်ပါဦးသားရယ်’လို့ အမေ က တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ပြောလာလို့ ဥပုသ်ကျောင်းလေး သွားလိုက်ပါတယ်။ အသံ မကြားရတဲ့ စကားလုံးပေါင်း နှားစွာက သူရင်ကိုလာပြီး ထိုး ဖိုက်ကုန်ကြတယ်။ ယုတ်စွ အဆုံး သီလပေးတဲ့ ဦးပဉ္စင်း လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာ မဆိုင် ညာမဆိုင် မိဘကျေးဇူး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားဟော တဲ့အထဲ ထည့်ပြောသွားတယ် လေ။

သူတို့အားလုံးအတွက် တော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့။ သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေး ဇွပ်ခဲ့တဲ့ သားလို့ပဲ မြင်ကြမှာ ပေါ့။ အဖေတစ်ယောက်လုံး သေတာကိုတောင် လာပြီး နေကန်တော့ခဲ့တဲ့ သားဆိုး တစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်ကြမှာ ပေါ့။

‘ဪ...အော်သံ

လူကြား၊ ကထန်းညပ်တာ လူမသိ’

ဟိုး...ငယ်စဉ်ဘဝ ကတည်းက သူ့မှာ အဖေရဲ့ ချစ်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ ယုံ ကြည်ခြင်း ဘာတစ်ခုမှ မရခဲ့။ အားမလိုအားမရဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်တိုင်းမကျခြင်း၊ ဆူပူခြင်း တွေနဲ့ သူ့မှာ နေရာကို မရှိ ခဲ့။ နှစ်စဉ် ကျောင်းစာမေးပွဲ တွေမှာ ပထမ၊ ဒုတိယ ဆု တစ်ခုတလေမှ မချိတ်ခဲ့တဲ့ အတွက် အောင်စာရင်းထွက် တိုင်း အရှိက်ခံခဲ့ရတယ်။ ငါ လို ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ရဲ့သားက ဆုမရ ရကောင်း လားတဲ့၊ ငါငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လိုဆုတွေရခဲ့တာနဲ့ အမြဲ တမ်း သူ့အဖေက ငါနဲ့ ငါ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောခဲ့တယ်။

သူ့အဖေရဲ့ ဖြတ်သန်းမှု အမျိုးမျိုးက ရွာသားတွေ အတွက်တော့ အံ့မခန်းပေါ့။ သူ့အဖေက ဒီရွာမှာ ပထမဆုံး (ခ)အဆင့်နဲ့ ဆယ်တန်းအောင် ခဲ့သူ၊ ဒီရွာက ပထမဆုံးကျောင်း ဆရာဖြစ်လာသူပေါ့။ ဒီရွာရဲ့ ကောင်းကျိုးကို သေတဲ့အထိ စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်သွားသူ၊ သေတော့လည်း အသက် ၇၀ မှာ ဘုရားလူကြီး၊ ဂေါပက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ သေသွားခဲ့တာ။ သူ့အဖေ ပြောပြနေတတ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။

‘မင်းဟာ ငါ့သား မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားမဟုတ် ဘူး’

တကယ်တော့ ဘယ် ကလေးပေါက်စ တစ်ရေခိုး သွားမေးဦးမလဲ။ သူနဲ့ သူ့ အဖေကို သားအဖလို့ ပြော စရာပင်မလို။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွတ်စွပ်။ အဲ အသားအရေက

လွဲလို့ပေါ့။ သူ့အဖေက ညိုညို မောင်းမောင်း၊ သူက ဖြူဖြူ မွေးမွေး။ ဖြူဆို သူ့အဖေက ရှမ်းမစစ်စစ်ကို။ ရွှေလီထဲက ‘ကွမ်းချောင်း’ဆိုတဲ့ ရွာသူ။ အဲဒီကွမ်းချောင်းဆိုတဲ့ ရှမ်းရွာ လေးကို သူ့အဖေ ကျောင်း ဆရာအဖြစ် တာဝန်ကျတုန်း တွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်သွားခဲ့ကြ တာ။

ရုပ်ရည်ကသာ ချွတ်စွပ် နီးပါး တူခဲ့ပေမဲ့ အကျင့် ဝါသနာ စရိုက်တို့ကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မတူ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့မှာ မနက်လင်းရင် အဖေ ငါ့ကို ဘာတွေဆွဲဦးမှာလဲ၊ ငါ့ရဲ့ ဘယ်လို ချို့ယွင်းချက်တွေကို မြင်ပြီး ပြောဦးမှာပါလိမ့်နဲ့ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြတ်သန်းခဲ့ ရတယ်။ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။

‘မင်းကွာ...နေနိုင် လိုက်တာ၊ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပဲ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက် တော့ ပြန်လာသင့်ပါတယ်’ လို့ ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားတဲ့ ဦးလေးညာဏ် ထွန်းရဲ့ ကျောပြင်ကို လှမ်း ငေးရင်း သူ့စိတ်တွေ ဟိုး အဝေးကို ခဏ လွင့်ထွက် သွားခဲ့တာ။

နေနိုင် လိုက်တာတဲ့။ အမှန်က မနေနိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒီမြေဒီရေမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်း ကာ လူဖြစ်ခဲ့ရပေမဲ့ ဒီမြေ ပေါ် မြေချလိုက်ရင်ပဲ သူ့စိတ် ထဲ ဘာမှန်းကိုမသိတဲ့ ကြောက် စိတ်တစ်ခုခုက ဖိနှိပ်လာတယ်။ ပျော်ဖို့ မကောင်းခဲ့တဲ့ ငယ် ဘဝအဖြစ်တွေက အတွေးထဲ ကို မတွေ့ဘဲနဲ့ ဝင်ရောက် လာတတ်တယ်။

ဈေးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း

နီးလာတော့ ဈေးသွားဈေးပြန် တွေ ခပ်စိပ်စိပ် တွေ့ရတယ်။ တချို့မြင်ဖူးသလိုလို ရှိပေမဲ့ တချို့က အစိမ်းသက်သက် မျက်နှာတွေ။ အဖေမဆုံးခင် နောက်ဆုံးအခေါက် မန္တလေး ကို လာသွားတုန်းက ပြော သွားခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး သူ ပြုံး လိုက်မိတယ်။

‘အဟေး ဟေး...ပြီးခဲ့ တဲ့အခေါက် ရုပ်ပြေးနဲ့ ရွာ ပြန်တော့ သင်္ဘောဆိပ်ကနေ မြင်းလှည်းလေးငှား ပြန်တာ။ မြင်းလှည်းသမားလေးက ဘကြီး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ တဲ့။ ငါက ဟ ငါ့အိမ်ကို မောင်းပေါ့လို့ဆိုတော့ ဘကြီး ရဲ့အိမ်က ဘယ်အကွက်ဘက် လဲတဲ့။ ဟ မြမောင်အိမ်လေ၊ ဈေးမြောက်ဘက်က ဦးမြ မောင်အိမ်ပေါ့ဟ ဆိုတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျတဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီအင်းရွာကို ရောက်တာ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာတဲ့။ ငါ့မှာ ဒီနီးခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မြမောင်လို့ ဆိုလိုက်ရင် အင်းရွာ တစ်အုပ် စုလုံး သိနေမယ် ထင်တာ ကိုး’တဲ့။

တံတားအောက်က ရေ တွေ အမြဲတမ်း စီးနေတာကို အဖေ အဲဒီတော့မှ သိသွား ပဲ့ပဲ။

□

၃။

ပြီးပါပြီ။ ချက်ပြီးပြုတ် ပြီးတာတော့ မဟုတ်သေး ဘူး။ ချက်ရန် ပြုတ်ရန် အတွက် အရန်သင့် လုပ်ထား ခဲ့တာ။

လူ တစ် ကိုယ် လုံး ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ နံသွားလေမဲ့

ဒီအချိန်ကြီး ရေတော့ မချိုးရဲသေး။ ကယျာကယာလေးမျက်နှာသစ်၊ ခြေရေလက်ရေလေး ထပ်ဆေးကြောပြီး အဖြူရောင် အင်္ကျီသစ်လေး တစ်ထည် ကောက်ဝတ်လိုက်တယ်။ ‘နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေမှာ ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီအသစ် ကလေးပါခဲ့ရဲ့လား’တဲ့ အမေက...

လင်ပန်းတစ်ချပ်ထဲမှာ လက်ဖက်သုပ်၊ ထိုးမုန့်နဲ့ မနက်က အစောကြီးထပြီး ကြော်ထားတဲ့ မုန့်လက်ခပ် ကြော်က တစ်ယန်းကန့်၊ နောက် ရေနွေးဓာတ်ဘူး တစ်လုံးနဲ့ လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်၊ ကဲ အရန့်သင့်။ အိမ်တံခါးတွေ လျှောက်ပိတ်ပြီး ဗန်းကလေးကို ပခုံးပေါ်တင်လိုက်တယ်။

လမ်းမပေါ်မှာတော့ အဝတ်သစ် အစားသစ် ကလေးတွေနဲ့ ချိုင့်ကလေးတွေ၊ လင်ပန်းလေးတွေရွက်လို့ လူငယ် လူရွယ်များကို လန်းဆန်းစွာတွေ့မြင်ရတယ်။ နှုတ်ဆက်ပြုပြင် ရယ်မောစွာနဲ့ ကျောင်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်။ တချို့ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့သင်္ကြန်ရက်တွေက ဘယ်လိုကဲခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ စားမြုံ့ပြန်သံလေးတွေကလည်း လေထဲလွင့်ပျံ့လို့။ လမ်းပေါ်မှာ အများဆုံး တွေ့မြင်ရတာက ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေ။ သူ့မျက်နှာရှိန်းခနဲ နွေးလာတယ်။ တော်တော်များများကလည်း သူ့ကို မသိကြ။

တကယ်ဆို ကျောင်းနဲ့ အိမ်နဲ့ကြားမှာ ခြံစည်းရိုးလေးပဲ ခြားထားတာ။ ဘုန်းကြီးဦးဥတ္တမ လက်ထက်ကတည်းက အပေါက်လေးတစ်ပေါက်

ဖောက်ထားပေးခဲ့ပေမဲ့ ခုကျောင်းထိုင်တစ်ဆက်ခြား ဒီဦးပဉ္စင်းလေး လက်ထက်မှာတော့ ကျောင်းဆောင်တွေ တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ပြီး အပေါက်ကို လုံးဝပိတ်လိုက်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ ထမင်းချက်ဆောင်ရဲ့ နံနံနံကပ်လျက် ဖြစ်သွားရာ အဝင်အထွက်ကို အလွယ်တကူလုပ်၍ မရတော့။ ဒါကိုပဲ သူ့အမေကတော့ တဖျစ်တောက်တောက် ပြော၍ မဆုံး။

‘ဟေး...မောင်မောင်ထွန်းကြီး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ၊ မင်းအဖေ ဆုံးတုန်းကတော့ မမြင်ပါလား။ မင်းနှယ်...ကွယ်...’

အရှေ့တစ်လမ်းကျော်က ကြီးဒေါ်စန်းငွေက သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏတောင် မရပ်ဘူး ကျောင်းထိပ်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ သူကလည်း ‘ဟုတ်’လို့ပဲ တစ်ခွန်းတည်း ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ရွာကို ပြန်ရောက်တော့ အမေအပါအဝင် တော်တော်များများ နှုတ်ဆက်ကြတာ တစ်ခုခု ထူးခြားပါတယ်လို့...ဒါကိုး...။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေး၊ငါး၊ ခြောက်နဲ့ ကအထိတော့ မောင်မောင်ထွန်းလေးလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ခုကျော့တော့ မောင်မောင်ထွန်းကြီးတဲ့။ သူ့အမေကိုယ်တိုင်ကတောင် သားလေးလို့မှ မခေါ်တော့တာ။ သားကြီးတဲ့၊ ‘လေး’မဟုတ်တော့ဘူး။ ‘ကြီး’ဖြစ်သွားပြီ။

ဟော ဟိုမှာ အမေနဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

‘ဪ... အနန်းသားကြီး ရောက်နေတာကိုး။ စန်းစန်းတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ရော ဘုရားဖူးသွားကြတယ်ဆို ပြန်ရောက်ကြပြီလား’

‘မနက်ဖြန်ရောက်မှာ မမလှိုင်ရေ၊ ကျွန်မလည်း သားကြီးရောက်လာလို့ စိတ်အေးလက်အေးလေး ကျောင်းတက်နိုင်တာ။ သမီးတို့က ဘုရားဖူး ခေါ်ကြသားပဲ။ ဒီလိုအခါရက်ကြီးထဲ ကျွန်မဘယ်လိုနိုင်မှာလဲ’

အင်း...ခက်တော့နေပါပြီ။ တွေ့သမျှလူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း တစ်မျိုးတည်းပဲ ကြည့်ကြည့်လာကြတယ်။ ငါ့နှယ်...။

‘ဒါနဲ့ အနန်းသားက ဘာအလုပ်လုပ်တယ်၊ စာရေးဆရာဆို။ ဘာစာတွေ ရေးတာလဲဟင်’

ဪ...ဒုက္ခ မှားပါတယ်။ ငါကလည်း အရင်ရက်တွေကလိုပဲ အမေထိုင်နေကျ နေရာလေးမှာပဲ လက်ဖက်ရည်ပွဲလေး ထားခဲ့ရင် ကောင်းသား။ ခုတော့ ဟိုလူက ကြည့်၊ ဒီလူက မေး။

‘ဟုတ်တယ် မမလှိုင်ရေ...မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ရေးတာလေ။ နောက်ရက်ကျ ကျွန်မ ယူလာပြမယ်။ သားကြီး ကြီးကြီးလှိုင်တို့ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ဦးလေကွယ်’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ရက် ကျွန်တော် လာပေးပါမယ်ဗျ’

သူသားရဲ့ ရှိစဉ်မှာ မရှိခဲ့ရဲ့အလုပ်အကိုင်လေးကို အားရဝမ်းသာ ပြောပေးနေရာတဲ့ အမေ့ကို သူ ငေးနေမိ

တယ်။ နားထဲမှာတော့ အမေရဲ့ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေကို ကြားယောင်လာမိပြန်တယ်။

‘ဖွတ်ဖြစ်မယ့်ကောင်။ ဘာစာရေးဆရာလဲ၊ ဘာသတင်းထောက်လဲ။ တစ်လနေလို့ ငွေတစ်သိန်းဝင်ဖို့ မသေချာတဲ့ အလုပ်ကို ထမင်းငတ်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်’

ပထမဆုံး စာမူလေး ပါလာပြီး သတင်းထောက်သင်တန်း တက်ချင်တယ်လို့ ပြောမိရုံရှိသေး ဂုန်းဂုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပေါက်ကွဲသွားတဲ့အခါ ခုနစ်တန်းကျောင်းသားအထိ ရွာကျောင်းမှာ နေခဲ့တဲ့သူတို့ မြို့ကျောင်းပြောင်းထားပေးခဲ့တဲ့အဖေ။ အဆောင်နေကျောင်းသားအဖြစ် နေရာတစ်အဆင့်မပြေဘူး ညည်းမိလို့ အတော်အသင့် အိမ်လေးတစ်လုံး မရ၊ရအောင် ဝယ်ပြီး ထားပေးခဲ့တဲ့အဖေ။ ဒါပေမဲ့...

သားက ဘာလုပ်ချင်တယ် ပြောပြော လုပ်လိုက်သို့ ဘယ်တော့မှ ထောက်ခံအားမပေးတဲ့အပြင် အနောက်ကနေ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်က ကပ်ပါလာခဲ့ပြီးသား။

မြို့ရောက်တော့ သူ့စိတ်တွေ လှောင်အိမ်လွတ် ငှက်တစ်ကောင်လို အတိုင်းမသိပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားတယ်။ အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်စောင့်ကြည့်တတ်နေတဲ့ အဖေမျက်လုံးတွေ အကြည့်မှ ဝေးခဲ့ရဦးညတိုင်း နှစ်မြှက်စွာ အိပ်နေကျနိုင်ခဲ့တယ်။ အဖေအလုပ်ရှိမှ မြို့ကို ခဏလေးဖြုတ် လာတတ်တာကိုး။ အသက် ၁၄ နှစ်

အရွယ်မှာ သူဟာ လောင်ချိုင့်
ထဲက လွတ်ခဲ့ရတဲ့ ငှက်တစ်
ကောင်လို့ ဆိုရင် သူ့အစ်မ
ငယ်ကတော့ အသက် ၁၇
နှစ်ကစပြီး တံတိုင်းကာ
ထားတဲ့ စားကျက်မြက်ခင်း
ထဲမှာ နေရတော့တဲ့ နွားပျို
မလေး ဖြစ်သွားပါတော့
တယ်။

တစ်ကြိမ်တည်းသာ
ကျသေးတဲ့ ဆယ်တန်း
ကျောင်းသူ ဘဝကို အပြီးစွန့်
လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ မြို့မှာ
ကျောင်းတက်မယ့် မောင်လေး
ကို ထမင်းချက်ကျွေးရမယ်၊
စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ရွာမှာ
ဖွင့်ထားတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်အတွက်
တစ်ပတ်ကိုနှစ်ကြိမ် မော်တော်
ဆိပ်နဲ့ ဈေးချိုကို ပြေးလွှားရ
မယ်။ အားလပ်ချိန်မှာ စက်
ချပ်သင်တန်း တက်ရမယ်။
ဒါတွေအားလုံး အဖေရဲ့
အမိန့်။

‘လုပ်သင့်တာကို လုပ်
ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ချင်စိတ်
ကို မွေးမြူရမယ်’ ဆိုတဲ့
ဆောင်ပုဒ်ကို လက်မချတဲ့
အဖေရဲ့ဆန္ဒပါ။

၄။
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်း ၂
ရက်နေ့။

နံရံပေါ်က တိုင်ကပ်
မှာရှိတဲ့ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်
မှန်းမသိ သူ မော့ကြည့်မိပြန်
တယ်။ မနက်စာ ထမင်းစား
ချိန်တောင် နီးလာပြီ။ တစ်
ယောက်မှ ထမင်းမလာကြ
သေး။ ဘယ်လောက်တောင်
များ မောမန်းလာကြသည်
မသိ။

ဘယ်အချိန်မှာ ဖွင့်ပြော

ရရင် ကောင်းမလဲ။ အားလုံး
ရေမှိုးချိုးပြီး ထမင်းခိုင်းမှာ
များပြောလိုက်ရမလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ထမင်းစားပြီးမှပဲ
ပြောတာ ပိုကောင်းမလား။
သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က မှားများ
သွားပြီလား။ စောနေသေး
လား။ ဟင့်အင်း...။ သူ
ဖျတ်ခနဲ ထိုင်နေရာမှ ထ၊
လိုက်တယ်။

တကယ့် တကယ် ပြော
ဖြစ်ကြတော့ ထမင်းလည်း
မစား။ ရေလည်း မချိုးဖြစ်
ကြသေး။ အစ်မနှစ်ယောက်
အိပ်ရာက ထလာချိန်မှာ
အမေက ခဏဆိုပြီး သူတို့
မောင်နှမသုံးယောက်ကို အိမ်
ပေါ်ထပ် ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

‘က...သမီးတို့ရေ
မနေ့က သားကြီးက မေတို့
ပြန်ရောက်ပြီး မျောက်ရက်မှာ
မန္တလေးကို ပြန်မယ် ပြောလို့
အမေ စီစဉ်ထားတာလေးတွေ
ပြောချင်လို့’

အစ်မကြီးက ဆောင်း
တစ်ချက် ဟန်တယ်။ အစ်မ
ငယ်က ဘာများလဲ အမေလို့
မေးလိုက်တယ်။

‘တကယ်တော့ မင်းတို့
အဖေရဲ့အစီအစဉ်ပါကွယ်။
မန္တလေးကအိမ်ကို ရောင်းပြီး
သားကြီးကို တစ်ယောက်
တည်း တိုက်ခန်းခွဲထားခဲ့ပြီး
ချိန်မှာလေ ဟင့်...ဟင့်’

ပြောရင်း ချက်ချင်းကြီး
အမေက တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ ငိုပါ
လေရော။ အစ်မနှစ်ယောက်
က တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝင်
ပြောကြတယ်။ သူ့မှာလည်း
ဘာမှန်းမသိတဲ့ အလုံခြုံရေးက
လည်းဆောင်းမှာ လာတစ်
တယ်။

‘မင်းတို့အမေက သူ

သားကို တစ်စက်ကလေးမှ
စိတ်ချတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့’

‘ဗျာ...အမေ’

‘ဟုတ်တယ် သား။’

တကယ်တော့ မင်းအဖေက
မန္တလေးအိမ်ကို သူပြောသလို
သူများအကြွေးဆပ်စရာရှိလို့
ရောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။
ငါ့သားအတွက် ရောင်းလိုက်
တာ’

‘ဗျာ...’

‘ဟုတ်တယ်။ ဒါကို
တော့ သမီးလည်း သိပါ
တယ်’

သူ့အစ်မငယ်က ဝင်
ပြောတယ်။ အစ်မကြီးက
တော့ ငါကတော့ မသိခဲ့ဘူး
ပုံစံနဲ့ ချက်ချင်းပြေးကြည့်
တယ်။

‘ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေ
သွားရင် တစ်နေ့ မင်းရဲ့သား
ဘုန်းကြီးပဲ ဝတ်သွားပြီး
သမီးနှစ်ယောက်လည်း တစ်
ယောက် တစ်နေရာစီ ကွဲပြီး
နေခဲ့ရလိမ့်မယ်။ ငါတို့က
မျောက်ထပ် ဘာမှ ကြာမှာ
မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့’

အဖေကလည်း ဘာ
လို့နဲ့ သူက ဘုန်းကြီးဝတ်ရ
မှာလဲ။

‘မင်းသားက သူ့ကိုယ်
သူ ခုချိန်ထိ ကလေးလို ထင်
နေတုန်းတဲ့။ ဒီအသက်အရွယ်
သာ ရောက်လာတာ အိမ်ရဲ့
အမှုကိစ္စတွေ ဘာမှ နားမလည်
သေးဘူး။ အစ်မတွေက
ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေတော့
တစ်ချိန်လုံး အခန်းထဲ တကုပ်
ကုပ်နဲ့ ခုချိန်ထိလည်း ဘာ
အရာမှ ထင်မလာသေးဘူး
တဲ့’

လုပ်ပြီ။ အဖေတို့က
သူဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်း

မမြင်ဘူး။ အနုပညာအလုပ်
ဆိုတာ ခုရေတွင်းတူးပြီး ခု
ရေကြည်သောက်လို့မှ မရဘဲ
တာ။

‘ဒါကြောင့် သမီးငယ်နဲ့
တိုင်ပင်ပြီး သားတစ်ယောက်
တည်းထားခဲ့တာတဲ့။ ဒါပေ
မဲ့ ခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ
အဟင့်... အဟင့်’

ပြောရင်းဆိုရင်း သူ
အမေက ထပ်ငိုပြန်ရော။

‘ခု အမေပြောချင်တာ
က အိမ်ရောင်းပြီးတော့ အချိုး
ကျ သုံးပုံ ပုံပြီး မန္တလေးမှ
နေခဲ့တဲ့ သားအတွက် တစ်ပုံ၊
သမီးတို့ နှစ်ယောက်ကတစ်ပုံ
နဲ့ အမေတို့ လင်မယားနှစ်
ယောက်က တစ်ပုံ အညီအမျှ
ခွဲခဲ့ကြတယ်နော်’

အစ်မနှစ်ယောက်က
တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘူး။ သူ
ကလည်း စိတ်တွေ ညစ်လာ
ပြီ။ ဒီအတိုင်းဆို သူပြောချင်
တာတွေလည်း ပြောခွင့်မှ
သာပါမလား။ ခု သူလာခဲ့
တာကလည်း ငွေလိုချင်လို့
ပြန်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

‘ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ အားလုံး
ပြီးတော့ ရွာကို ရောက်ရောက်
ချင်း မင်းတို့အဖေက ဘာ
ပြောတယ်မှတ်လဲ။ နန်းနန်း
ရေတဲ့။ ကိုယ်တို့ ဝေစုကို
မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်တစ်
ဝက် ပိုင်တယ်နော်တဲ့။ အမေ
က ဘာပြောရမလဲ။ အမေ
အတွက် ငွေမှ မလိုဘဲ။ သမီး
တို့က ကျွေးမွေးနေသာကိုး။
ဟုတ်ကဲ့ပါ ပေါ့။ အဲဒီမှာ သူ
က ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ’

သူ့ရင်ထဲ ဒီတစ်ခနဲ ဖြစ်
သွားတယ်။ ဘာရယ်မှန်း
တော့ မသိလိုက်။

‘ဟောဒီမှာ ဟောဒီ

စာအုပ်ကလေး အမေ့ကို ထုတ်ပြပြီး ကိုယ်တော့ ကိုယ့် ဝေစုကို ဒီစာအုပ်ထဲ ထည့်ခဲ့ တယ်။ သားကို စိတ်မချဘူး ကွာတဲ့။ မင်းတို့အဖေလေ အဟင့်... အဟင့်'

အမေ ငိုပြန်ပါတယ်။

‘ရော... သား ယူ လိုက်ပါ။ ဒါ မင်းအဖေက မင်းကို ပေးသွားတာ။ ငါ့ သားက အကောင်းကြိုက်ပြီး ငါ့သားဝေစုထဲကနေ ဝယ် လိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းက ဈေး ကြီးတော့ ဘာမှ ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငါ့သားရယ် မင်းအဖေက မင်းကို ချစ် လိုက်တာမှ တုန်နေတာပါ ကွယ်။ စားစား အိပ်အိပ် မင်း အကြောင်းပဲ တွေးနေတာပါ’

သူ ငိုမိပါပြီ။ တကယ် တော့ သူ့အဖေဆုံးတာကို သူ မသိလိုက်ပါ။ သိလျက်နဲ့ တမင်သက်သက် ပြန်မလာ

တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေ ရယ် သားကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ဒီအသက်လေးဆယ်အရွယ် သားကြီးကို စိတ်မချဘူးတဲ့ လားဗျာ။ ဒီတစ်ခါ တသိမ့် သိမ့်နဲ့ ငိုကြွေးရတာက သူ့ အမေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

သူ့အဖေက အသက် ၇၀ အရွယ်မှာ ဘုရားလူကြီး အဖြစ်နဲ့ ရပ်ရွာအကျိုးကို စွမ်း စွမ်းတမံ ကြိုးစားလုပ်ကိုင် ရင်း ဆုံးပါးသွားတာပါ။ ဒါ ပေမဲ့ ဆုံးတော့ လကွယ်ရက် ကြီးမှာမို့ ရက်တောင် မကူးရ ဘဲ နေချင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရ တယ်။ အသက် ၇၀ သာ ဆုံးပေမဲ့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါပဲ။ ဆုံးတဲ့မနက်က နေတိုင်း သွား လုပ်နေကျ သူ့ရဲ့ ကံခင်း ဥယျာဉ်ထဲမှာ ခုတ်ထွင်ရှင်း လင်းရင်း အိမ်ပြန်ရောက် တော့ ချက်ချင်း ရေချိုးရာမှ ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီး

အသက်ပါ ပါသွားခဲ့တာပါ။ အဲဒီရက်ပိုင်းမှာ သူက မန္တလေးမှာ မရှိ ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းရှိတဲ့ သီပေါမြို့က စော်ဘွား ဟော်နန်းတွေကို သွားရောက် လည်ပတ်နေတာ ပါ။

မန္တလေး ပြန်ရောက် တော့မှ သိလိုက်ပေမဲ့ ရက် လည်ဆွမ်းတောင် ကျွေးပြီး သွားပြီဆိုတာ သိရတော့ မသွားဖြစ်လိုက်တော့ပေ။

ခုတော့ သူ ငိုနေမိပါပြီ။ သူ့အစ်မတွေလည်း ငိုနေကြ ပြီ။ နောက် သူ့အမေကပါ ထပ်ပြီး ငိုနေပြန်ပါပြီ။

ကဲ...ခုလိုဆိုတော့ သူ ပြောမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်ပြောထွက်တော့ပါ့မလဲ။ ဒီလိုအခြေအနေမှာလေ။

‘ထားရေ... ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နော်။ ကိုယ့်အမေက ထားလိုပဲ သဘောထားပြည့်

ပါတယ်။ ခဏပဲစောင့်ပါ။ ခဏလေး။ လာမယ့် တော် တလင်းလကွယ်ဆို အဖေဆုံး တာ တစ်နှစ်ပြည့်မယ်လေ။ ဒီကြားထဲ ကျောင်းသားဦး ရေနဲ့ မဆုံတဲ့ ရွာက မူလ တန်းကျောင်းလေးအတွက် ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင် ဆောက်မယ်။ အဲဒါလေး ပြီးတဲ့အချိန်မှာ အမေတို့နဲ့ ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်။ သီတင်း ကျွတ် ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာ ဆောင်တဲ့အခါ ကျောင်းလေး ကို အဖေ့နာမည်တဲ့ ကမ္ဘည်း ထိုးပြီး ရေစက်ချ အမျှဝေကြ မယ်လေ’

၅။
ချန်ထားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်နေခဲ့တုန်း။ ပြီးသွားပြီ ရင်ထဲမှာ ရှိနေဆဲ။

လွန်းမောင်မောင်

သင်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓ”

ကွန်ပျူဗေဒသုရမမှာ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန် ဤစက္ကဇာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါရှိပါသဖြင့် သတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

၁။

ကြီးမားလှသော ဈေးဝယ် စင်တာကြီးအတွင်း၌ လူလုပ်အားဖြင့် တပ တည် ဆောက်ထားသည့် ရေခဲပြင် စက်ကိုင်ကွင်းမှ နေ့စဉ်ရနေကျ အအေးထူသည် စက်ကိုင်ကွင်းဘေး စက်လှေကားပေါ်မှ ကျွန်မကိုယ်တော့ အစစ်အမှန် ချမ်းအေးနေစေသည်။

လျှောက်လိုက်လျှင် ကျွန်မနေသော အိမ်သို့ ရောက်နိုင်ပေမဲ့ မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ဆောင်းည မြင်ကွင်းလေးကို နှမြောလှစွာ လမ်းမကူးသေးဘဲ မိန်းလမ်းတစ်လျှောက် သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လမ်းဆုံမှ အိမ်သို့ ဖြတ်ပြန်ရန် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လမ်းမီးရောင်စုံ အောက်

အေးလှစွာ နှုတ်ကမ္မာလေးများ

အနွေးထည်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်များ အတွင်းသို့ လက်နှစ်ဖက်လုံး ထိုးသွင်းပြီး 'ဒီနေ့ ပိုအေးနေသလိုပဲ' ဟုတွေးရင်း စင်တာရှေ့က မိန်းလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားရသည်။
'အိုး.....! မြူတွေ တကယ် ဆောင်းရောက်လာပြီပဲ' အေးမြသည့် အတွေ့နှင့်အတူ မြင်ရသော ကားမီးရောင်စုံ ဥဒဟိုကြားမှ ဆိုင်းမြသော မြူတွေကို တွေ့ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ကျွန်မ အော်မီတော့ ဘေးလူတချို့က လှည့်ကြည့်ကြသည်။ မိန်းလမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး အနည်းငယ်

မှာ မိုင်းမြိစွာ မြင်ရသော နှင်းမမည်သည့် (ဒီမှာတော့ Fog ဟု သူတို့ ခေါ်ကြသည်) မြူငွေ့ငွေ့ မြူတွေကိုကြည့်ရင်း အဝေးတစ်နေရာမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ ဆောင်းညခင်းတွေကို ကျွန်မ လွမ်းဆွတ်လာသည်။ ညဘက်လမ်းထွက်လျှောက်ချိန်ဆိုလျှင် ဦးထုပ်လွတ်သော နားရွက်ဖျားများ စိုစွတ်အောင် ခပ်သည်းသည်း ကျတတ်သည့် နှင်းတွေနှင့် မြို့ကလေးကို ကျွန်မ လွမ်းဆွတ်သွားသည်။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင် မြို့ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ နှင်းမှုန့်တွေ ဝေနေတော့မည်။ ကျွန်မဆွယ်လေး

သဖွယ်
သာယာသောမြို့ကို
ကျွေပတ်ပေါင်းဆုံ
စီးဆင်းသော ချင်းတွင်းနှင့်
မြစ်သာ မြစ်နှစ်သွယ်မှာ
နှင်းမြူတွေ မှန်မှိုင်းစွာဖြင့်
လွမ်းဖွယ်ကောင်းအောင်
လှနေပေလိမ့်မည်။
ကျွန်မ နှစ်သက်သော
ရာသီစာများနှင့်
မြို့ကလေး၏
ဆောင်းရာသီသည်
အဝေးမြို့ပြရောက်
ကျွန်မကို
အပြေးပြန်ချင်မိအောင်
လွမ်းအားပိုစေသည်ထိ
မပြောင်းလဲစွာ ဆောင်းပီပီ
လှနေပေတော့မည်။

□

၂။

ကျွန်မအိပ်ခန်း
နံရံပေါ်မှာရှိသည့်
ကမ္ဘာ့မြေပုံပေါ်မှာတော့
ကျွန်မရောက်နေသော
နေရာနှင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ
ကျွန်မ၏
မြို့ငယ်လေးသည်
လတ္တီတွဒ်မျဉ်း
တစ်တန်းတည်းပေါ်မှာ
တည်ရှိကြသည်။
မြို့ကလေးနှင့်
မြန်မာနိုင်ငံကို
လွမ်းသည့် တချို့သူများမှာ
မြေပုံကားချပ်ကို
အနုလုံ ပဋိလုံ
ထိုင်ထိုင်ကြည့်တတ်၍
အနီးဖော်သူငယ်ချင်းကပင်
ရယ်မောတာခံရဖူးသည်။
ရန်ကုန်မှ တကူးတက
သယ်ယူလာသော
မြန်မာစာအညွှန်းများနှင့်
ဤမြေပုံကားချပ်ကို
ပထမဆုံးမြင်ဖူးသော

ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများ အံ့ဩတာ အမြဲခံရဖူးသည်။

‘သန့် ဒါကြီးကို ဘာလို့ အိပ်ရာဘေးမှာ ကပ်ထားလဲ’ ဟု စ၊ နောက်လိုစွာ သူတို့ဇေးတိုင်း ‘အိမ်ကို မပြန်တတ်မှာ စိုးလို့လေ’ ဟု ကျွန်မ ပြန်နောက်ပြောင် နေကျပင်။ အမှတ်တမဲ့ သူတို့ကို စ၊ နောက်လိုက်သော ကိုယ့်စကားကို ပြန်ရေရွတ်ကြည့်ရင်း ကျွန်မ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရဖူးသည်။ ကျွန်မ သိတတ်စအရွယ်က ကိုယ့်ကိုချစ်ခင်သည့်ဆွေမျိုးများက ကျွန်မကို ချီပိုးပြီး အိမ်လည်ခေါ်သွားတတ်တိုင်း ကိုယ့်အိမ်ကလေးကို လည်ပြန်ကြည့်ရင်း အိမ်မပြန်တတ်ရင် မေမေဆီ ပြန်မရောက်တော့မှာကို ပူနံ့တကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို ပြန်သတိရမိသည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ တစ်ပါးသူများ၏ ချီပိုးမှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ယူခဲ့သော အရာများစွာ၏ တွန်းပို့မှုများဖြင့် ကျွန်မ ချစ်သောသူများနှင့် ဝေးရာ မိုင်များစွာအရပ်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ကလေးဘဝကလို ပူနံ့မှုများနှင့် မဟုတ်ပေမဲ့ လွမ်းဆွတ်မှုများစွာဖြင့် မြေပုံစကေးမှာ လက်တစ်ထွာမျှပင် မရှိသော ဤအကွာအဝေးကိုသာ ကြိဖန်ဖြေသိမ့်ကြည့်ရှုရင်း အိမ်ပြန်ရောက်နိုင်မည့် ရက်များကို ကျွန်မ ရေတွက်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ မိသားစုအသိုက်အဝန်းသည် တွယ်တာမှု ကြီးတတ်ကြ၊ မြို့စွဲစွဲကြီးတတ်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ထိုအသိုင်းအဝိုင်း

မြန်မာနိုင်ငံကို
လွမ်းသည့်
တချို့ဥပျားမှာ
မြေပုံကားချပ်ကို
အနုလုပ်
ပဋိလုပ်
ထိုင်ထိုင်
ကြည့်တတ်၍
အခန်းပေါ်
သူငယ်ချင်းကပင်
ရုပ်မောတာ
ခံရဖူးသည်

ကြား၌ အိမ်နှင့်ဝေးရာ အလွင့်ဆုံးမှာ ရှားရှားပါးပါး ကျွန်မတစ်ဦးတည်းပင်။ ငယ်စဉ်က မြို့မှ အဘိုးအိမ်နှင့် ၁၃ မိုင်ဝေးသော မိဘများ အလုပ်လုပ်သည့် ရွာခြံကလေးမှာ ကျောင်းဖွင့်၊ ကျောင်းပိတ်တစ်လှည့်စီ နေရတိုင်း တစ်အိမ်ရောက်လျှင် တစ်အိမ်ကို လွမ်းငိုတတ်သည့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း မိသားစုနှင့် ဝေးရာမှာ နေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ဖူးသည်။

□
၃။
ဆောင်းလေအေး တစ်

ချက်တစ်ချက် တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ခပ်ယိမ်းယိမ်း လှုပ်နေသော ရောင်စုံမီးသီးများ အလှဆင်ထားသည့်လမ်းဘေး ရေတမာပင်တွေကို အမြင်မှာ အတွေးလွန်ပြီး လျှောက်နေသော ကျွန်မ ဒုတိယလမ်းဆုံကိုပင် ရောက်လာတာ သတိပြုမိသည်။ မြူတွေအောက်မှာ ကျွန်မကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်နေသူ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသာ ရှိတော့သည်ကိုလည်း ယခုမှ သတိပြုမိသည်။ လမ်းဖြတ်ကူးရန် အချက်ပြမီးကို စောင့်ရင်း ဟိုဝေးဝေးကို မျှော်ကြည့်တော့ ဒီမြို့၏ နာမည်ကျော် အပန်းဖြေတောင်တန်းကို မီးရောင်စုံအပြည့်နှင့် မီးစောင်းတန်းကြီးသဖွယ် လှပစွာ လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွန်မရောက်ရှိနေသော ကမ္ဘာ၏ အလယ်တစ်နေရာနှင့် ကမ္ဘာအရှေ့တောင်ပိုင်းတစ်နေရာက ကျွန်မ၏မြို့ကလေးသည် သူတို့ထံ၌ မိုးရာသီ မရှိတာက လွဲလျှင်(တစ်နှစ်လုံးမှာမှ မိုး နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ရွာတာသာ ကျွန်မ ကြုံဖူးသည်။) ရာသီဥတုချင်းလည်း တူသကဲ့သို့ ပထဝီအနေအထားချင်းကပါ ဆင်တူနေသေးသည် (ဒီအချိန်မှာတော့ မြို့ကို လွမ်းအားပိုနေသည့် ကျွန်မအတွက် မြင်မြင်ရာကိုပင် တူနေသည်ဟု ထင်မိနေခြင်းလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။) တောင်မြောက်ဝဲယာမှာ မြင့်မားလှသည့်တောင်တန်းများနှင့် ကျွန်မ၏ မြို့ကလေးသည်လည်း ကျွန်မ ငယ်စဉ်က နွေရာသီ တောမီးလောင်ချိန်ဆို ဒီလိုပဲ သိပ်လှတာပေါ့ဟု သူတစ်ပါးတို့၏ ဖွံ့ဖြိုးသော အလှမ်းများနှင့်

ယှဉ်ပြိုင်ကာ အောင့်သက်သက်တွေးမိတော့ ကျွန်မ ပြုံးမိသွားသည်။ အဝေးရောက်ချိန်တိုင်း ကျွန်မ လွမ်းရသည့်မြို့ပတ်လည် ဝန်းဆံ့ထားသည့် တောင်တန်းများသည် မြို့ကလေး၏ ကျွန်မအနှစ်သက်ဆုံးအရာများ ဖြစ်သည်။ ချင်းတွင်းနှင့်မြစ်သာ မြစ်နှစ်သွယ်က ရွှေသင်္ဃိုင်တောင်ခြေရင်းမှာ ပေါင်းဆုံကြသည်ရှိ၊ မြို့ဦးထိပ် ကျွန်မဆွယ်ပေါ်ရှိ ရွှေမုဋ္ဌောကုန်းတော်သည် ရွှေသင်္ဃိုင်တောင် နောက်ခံနှင့် ပို၍ သဏ္ဍာန်စေသည်။ မြစ်သာမြစ်နှင့် ယှဉ်ကာ မြို့အနောက်ဘက်မှ ဖြတ်သွားသော အဝေးပြေးကားလမ်းမကို ခါးစောင်းတင်ထားသည့် ကျောက်သားပကတိ ‘သော့ချင်တောင်’ နှင့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ စိမ်းညိုသော တောင်ကြောသည်လည်း နွေနှောင်းနှင့် ဆောင်းဦးတွင် ပွင့်သော အိပ်မွေ့ဖန်းမရမ်းရောင်တို့ကြောင့် အဝေးရောက် ကျွန်မအိပ်မက်များကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်အောင် ယန်းချီဆန်စွာ လှနေတတ်သည်။ မြို့ကလေးကို ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် ဤတောင်တန်းများသည်ပင် ကျွန်မ၏ အဝေးမှ ခရီးအိပ်မက်ကို သန္ဓေတည်ရာ အစလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က အဒေါ်မင်းဓမ္မစကြာ ဝတ်တက်ရာ နေအောင်အေးဘုရားသို့ အတူလိုက်ပါတတ်ပြီး ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်၌ ကလေးဘာဝဆော့ကစားရင်း သာယာရာပျော်ဖွယ်(လွမ်းမောဖွယ်လည်းကောင်းသည့်) ဝတ်ရုံပုံဆန် ကိုကြားနာပြီး ဘယ်ကိုကြည့်

ကြည့် တောင်တန်းတွေနှင့် အဆုံးသတ် ပိတ်သွားသည့် မိုးကောင်းကင်အောက်မှာ တလေးနှင့်မမျှသော အတွေး စိတ်ကူးများဖြင့် ပျံသန်းနေ သောငှက်အုပ်တွေကို အကြာ ကြီး တွေးငေးခဲ့ဖူးသည်။

ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေး ငယ်၏စိတ်မှာ ကိုယ့်ကို ပိတ် ဆီးထားသည့် တောင်တန်း ကြီးတွေ၏ ဟို မှာဘက် လောကကိုလှမ်းမြင်နိုင်သည့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် လည်း ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။ သိုး အုပ်သဏ္ဌာန် တိမ်အဆုပ်ဆုပ် တို့နှင့် မှိုင်းပြာသောနေဝင်ချိန် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ ကြည့်ပြီး တောင်တန်းတွေ၏ တစ်ဖက် အပြင်လောကကို မြင်နိုင်ပါ့မလားဟုလည်း ဝမ်း နည်းခဲ့ဖူးသည်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲ မှာပင် အဖော်တစ်ဦးမရှိဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် မှာ တစ်ယောက်တည်း မနေ ရဲသည့်၊ ညဘက်မှာ အိမ် အနောက်ဘက် ဝရံတာကို ပင် မထွက်ရဲ၍ မောင်အငယ် က စ၊ နောက်တာကိုပင် ထိုင် ငိုရသည့် အသည်းငယ်ငယ် သာမန် မိန်းကလေးငယ် အတွက် တောင်တန်းများ၏ တစ်ဖက် လောကသို့ ငှက် ကလေးလို ပျံသန်းရုံပါ့မလား ဟုလည်း တိတ်တဆိတ် ဝမ်း နည်းခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ လည်း ထိုမိန်းကလေး ကျွန်မ သည် တောင်တန်းများစွာ၊ သမုဒ္ဒရာများစွာ၏ တစ်ဖက် ဆီမှ တောင်ကြားမြို့ကလေး ဆီသို့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် လိုသာ ပျံသန်းလိုက်ချင်နေရ ပြန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေထိုင်

တွေ့မျိုးများက
ကျွန်မကို
ချီပိုးပြီး
အိမ်လည်
ခေါ်ပွားတတ်တိုင်း
ကိုယ့်
အိမ်ကလေးကို
လည်ပြန်ကြည့်ရင်
အိမ်မပြန်တတ်ရင်
မေမေဆီ
ပြန်မရောက်တော့
ဟုကို
ပုန်တကြီး
ပြင်ခဲ့ဖူးတကုန်
ပြန်သတိရမိသည်

မကောင်းချိန်များမှာ အထီး ကျန်စိတ် တချို့ပါသည့် စိတ် မလုံခြုံမှုမျိုးဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သော ကျွန်မအလွမ်းသည် ထူးဆန်းလှစွာ ဇာတိမြို့၏ တောင်တန်းတွေထိ စိတ် အလျှင် လွင့်တည်စေတတ် သည်။ ငယ်စဉ်တတ်ယတန်း ကျောင်းသူအရွယ် ပထဝီ ဘာသာ စတင်သင်ကြားရ စဉ်က ကိုယ်နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာ ကြီးက လုံးဝနီးသည်။ နေ ကို လှည့်လည် လည်ပတ်နေ သည်လို့ ပထမဆုံး သိရသည့် အခါ တခြားကလေးငယ်တွေ အငြင်းပွားနေခိုက် ကျွန်မက

အတွေးတချို့နှင့် ငြိမ်သက်နေ ခဲ့ဖူးသည်။ ကမ္ဘာ၏ လည် ပတ်မှုကြောင့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူသားတွေ ကမ္ဘာမြေပေါ်က လွင့်စဉ်သွားရသည့်အခါ မြို့ ကလေးမှာ နေထိုင်သည့် ကျွန်မကတော့ ကံကောင်း ထောက်မစွာ တောင်တန်းတွေ ၏ အရံအတားနှင့် ကာကွယ် ပေးမှု အောက်မှာ ကမ္ဘာမြေ ပေါ် ကျားကုတ် ရပ်တည်နိုင် လိမ့်မည်ဟု ကလေးအတွေး ဖြင့် ကျေနပ်နေခဲ့မိသည်။

လောဘကြီးလှသေးသော မိန်းကလေးငယ်သည် ကမ္ဘာ ၏ လည်ပတ်မှုကြောင့် ကမ္ဘာ မြေမှ လျှံကျ လျှောဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည့် သူမ ချစ်သော ချင်းတွင်းနှင့် မြစ်သာမြစ်တို့ကိုပင် တောင် တန်းများ၏ အခြေမှာ သိုဝှက် ထားဖို့ အကြံကြီးခဲ့ဖူးသေး သည်။ တခြားရပ်ရွာမှ လာ သူတွေအဖို့ တောင်တန်းတွေ ပေါ် ကျော်ဖြတ် ဖောက်လုပ် ထားသည့် ဖုန်တသောသော မြို့ဝင်လမ်းမှာ စိတ်ပျက်နိုင် ကြပေမဲ့ အခါများစွာ အဝေးမှ ပြန်လာရသူ ကျွန်မအဖို့ ကား မီးရောင်အောက်မှာ ဖုန်မှုန့်များ လွှမ်းနေသည့် သစ်ရွက်များ ကို မြင်ရရုံဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးကို မရပ်တန့်နိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်ရတတ် သည်။ ထိုမျှ တပ်မက်မှု ကြောင့်ထင် ရပ်ဝေးမြေခြား ၌ ကျွန်မ အားငယ်မှုကို ခံစား ရသည့်အခါ ငယ်စဉ်ကတည်း က အားကိုးတွယ်တာရသည့် တောင်တန်းတွေကို နင့်သည်း စွာ လွှမ်းတတ်လာခြင်း ဖြစ် လိမ့်မည်။ အပြာရောင် မိုး ကောင်းကင်ကို အဝန်းအဝိုင်း

မျှ မြင်ရရုံ မြင်လေရာ ပတ် လည် ဝိုင်းနေသည့် တောင် တန်းတွေ၏အခြေမှာ ခဏမျှ အိပ်စက်ခွင့်ရလျှင် ကျွန်မ ခံစားရသောစိတ်မလုံခြုံမှုတွေ ပျောက်ကွယ်တန်ကောင်းရဲ့ ဟု မကြာခဏ ဝမ်းနည်းမိခဲ့ရ သည်။ ဤအလွမ်းကို ဖြေ သိမိလိုငြား ကိုယ့်အနားမှာ ရှိ သည့် ဂျာဗာဟာမီးတောင်သို့ ကျွန်မ ရောက်ရလျှင်တော့ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းခြင်းကိုသာ လျှင် ကျွန်မ ရတတ်သည်။ ကမ္ဘာ့အပန်းဖြေနေရာအဖြစ် နံပါတ်တစ်ခုချိတ်အောင် သာ ယာသော ဂျာဗာဟာမီးသည် သဘာဝဆန်မှုတချို့ ပျောက် ကွယ်နေသည်။ ကျောက် သားပကတိ တောင်ထိပ်ထိ ကားနှင့်တက်သွားလျှင် လေ တသုန်သုန်မှာ မြင်မြင်လေရာ အံ့သြဖွယ် လှပနေပေမဲ့ ရိုးမ အလှကြွယ်သည့် ကျွန်မ၏ တောင်တန်းများအား လွှမ်း စိတ်ကိုတော့ မဖြေပျောက် ပေးနိုင်ပေ။ တောင်ခြေရှိ ရေ ပူစမ်းများ၊ အပန်းဖြေကစား ကွင်းများ၊ ရေသွင်းပိုက်ဖြင့် စိမ်းစိုအောင် ပြုပြင်ထားသည့် အလှသစ်ပင်များကို ငေးရင်း ရွှေမုဒ္ဒောဘုရားကုန်းတော်မှ ငုံ့ကြည့်မြင်ရသည့် အရိုင်း ငှက်များပျော်ရာ ရွှေသမင် တောင်ခြေရင်းက ကြည်လင် စိမ်းမြသည့် ချင်းတွင်း ရေပြင်ကိုသာ အာရုံတွေးနှင့် လွှမ်းဆွေးရမိတတ်သည်။

၄။
နိစ္စဓူဝ မျက်နှာစိမ်းများ ၏ အလယ်မှာ ကိုယ်နှင့် စကားတူသူ အတွေ့ရနည်း၍ အင်္ဂလိပ်သီချင်းများကို ပတ်

မုန်းမျက်နေအောင် အိမ်လွမ်း
ဝေဒနာခံစားရတိုင်း ကျွန်မ
မူလတန်းကျောင်းသူဘဝက
ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုမမည်သည့်
ကျွန်မ၏ စာစုငယ်လေးကို
မကြာခဏ သတိရမိသည်။
ငယ်စဉ်က မြို့အိမ်နှင့် ရွာမြို့
ကလေးမှာ တစ်လှည့်စီ နေရ
ချိန်တိုင်း တစ်အိမ်ရောက်
လျှင် တစ်အိမ်ကို လွမ်းရသည့်
ကလေးတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒ
ဖြင့် ထိုစာစုထဲမှာ ကျွန်မမြို့
တစ်မြို့ကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ ထို
မြို့ကလေးထဲတွင် ကျွန်မ
ချစ်သောသူများ အတူတကွ
စုဝေးနေထိုင်နိုင်ကြသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်သို့လာ
လည်တတ်သည့် တစ်ရပ်
တစ်ကျေးမှ ဆွေမျိုးများ ပြန်
သွားလျှင်ပင် သူတို့အတွက်
လွမ်းဆွတ်မှုများဖြင့် ရပ်ကွက်
တစ်ခုကို ကျွန်မ တိုးပေး
တတ်သည်။ တစ်နယ်တစ်

ကျေး အပြောင်းကျသွား
သည့် ကျွန်မချစ်သော ဆရာ၊
ဆရာမများ၊ ထိုအချိန်က
ကျွန်မ နှစ်သက်သည့် အဆို
တော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ရုပ်
ရှင်မင်းသမီး၊ ဇာတ်မင်းသား၊
ဇာတ်မင်းသမီးများ သူတို့
တွေလည်း နေကြသည်။
ယခင်က ထိုဝတ္ထုစာစု
ငယ်အကြောင်း ကျွန်မ ပြန်
ပြောင်း စဉ်းစားမိလျှင် 'တော်
တော် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ ငါ
ပါလား'ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ရယ်မောခဲ့မိပေမဲ့ အခုတော့
စာစုလေးအကြောင်း စဉ်းစား
မိလျှင် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းလာ
တတ်သည်။ ကလေးအရွယ်
က မည်မျှပင် သံယောဇဉ်
ကြီးတတ်၊ အသိုင်းအဝိုင်း စွဲ
တတ်ခဲ့ပါစေ ယခုလက်တွေ့
ဘဝမှာတော့ ချစ်သောသူများ
နှင့် ဝေးလှသော တစ်နေရာ
မှာ တစ်ယောက်တည်း လွမ်း

လျှောက်နေရသည်က အမှန်
တရားပင်။
□
၅။
ရေတမာပင်နှင့် စွန်
ပလွံပင် ထိပ်ဖျားများ လှုပ်
သွားရုံ လေအေးစီးကြောင်း
ကြောင့် ကျွန်မမေးဖျားတွေ
တုန်ခိုက်လာမှ အတွေးများ
နှင့် အိပ်မက်သလို လျှောက်
နေမိသော ကျွန်မအဖြစ်ကို
သတိရတော့သည်။ ရေ၊
အနည်းငယ်မှာ အဖြူရောင်
မီးဆိုင်းငယ်များ လင်းနေ
သည့် ကျွန်မအိမ်၏ ခြံတံခါး
ကို လှမ်းမြင်ရတော့ နေ့စဉ်ပြု
နေကျ အလေ့အတိုင်း
ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိ
သည်။ မြူတွေဆိုင်းနေသဖြင့်
အုံ့မှိုင်းနေသော ကောင်းကင်
ဝယ် နေ့စဉ်မြင်ရနေကျ အမြင့်
ပျံလေယာဉ်များကို ကျွန်မ
မမြင်ရပေ။ ယခင်ရက်များ

က မော့ကြည့်လိုက်တိုင်း
ကျွန်မ နေရပ်ကို သယ်ဆောင်
သွားနိုင်သော လေယာဉ်တွေ
ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းနည်းလာ
တတ် မြို့ပေမဲ့ ယနေ့တော့
ကျွန်မ ပျော်ရွှင်နေပါသည်။
မကြာမီ ကျွန်မ၏ ဆောင်း
ရာသီ ခွင့်ရက်ရှည်ကာလသို့
ရောက်လာပေတော့မည်။
ကျွန်မချစ်သောသူများ နှိုင်း
မြို့ကလေး၏ချစ်စရာဆောင်း
ရာသီကို ခံစားပျော်ရွှင်နိုင်
တော့မည်ဟူသော စိတ်
အလှည့်အတွေးသည် ကျွန်မ
ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရောင်း
ခြံတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
ဒီအချိန်ဆိုလျှင် တောင်
တန်းတွေကြားက ကျွန်မ၏
မြို့ကလေးသည်လည်း နှင်း
မြူတွေအောက်မှာ အိပ်နေ
ကျနေပေတော့မည်။

ဆေးဆေး

ခြင်္သေ့ ^{ပရတ်သီ} Lion BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အမျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဂေက်ကြောတက်၊ ခါးကိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်း၊ ယင်၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အဝေးမိခြင်း၊ ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးခြက်၊ အဆစ်လို့၊ အကြောရောင်၊ လေပြွန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြွက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ခြင်္သေ့ ^{ပရတ်သီ(ဇရာ)} Lion RUB

- ကလေးသူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပရတ်သီ အပူမကြိုက်သူများ အသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက် ဟတ်လုပ်ထားပါသည်။
- နှုတ်ခမ်းခြောက်ခြင်း၊ ကွဲခြင်းနှင့် ကျိုးကွက်ပါးစပ်ခြင်းဖြင့် များကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

Medlite Co., Ltd.
 No. (127), Pyaw Bawaddy Lane, Shwepyithar Top, Yangon, Myanmar. Tel: 09-7259467, Mob: 09-91017258
 E-mail: medlite@gmail.com

ကျွန်းကျွန်း ပုစွန် ဂိုးတွေ/ဒဏ်ဒဏ်

၁။

အဲဒီနေ့မနက်က ဆိုင်ကို အစောကြီး
ရောက်လာတာက ဒေါက်တာနှစ်ယောက်ပဲ။
ဆိုင်ပေါက်ဝရောက်တာနဲ့ မောင်ရွှေ အဖျော်ဆရာဆီကို
လှမ်းအော်လိုက်တယ် 'ဒေါက် တူး'။
ဒါဆို ပုံမှန်သောက်နေကျ ဒေါက်တာ ဌေးမောင်နဲ့
ဒေါက်တာ စိုးဝင်းတို့ ရောက်လာပြီဆိုတာ အဖျော်ဆရာက
သိပြီးသား။ မောင်ရွှေက စားပွဲကိုသုတ်ပေး၊
လက်ဖက်ရည်အကြမ်း ပန်းကန်တွေကို
ချပေးလုပ်နေလိုက်တယ်။ သူတို့ထိုင်တဲ့ဝိုင်းမှာ
အကျင့်က တစ်မျိုး။ ဒီဆရာဝန်နှစ်ယောက်က
လက်ဖက်ရည်ကို အရင်သောက်ပြီးမှ
ကျန်တဲ့မုန့် မှာစားတာ။ ပြောင်းပြန်။
သူတို့ ပုံမှန်ထိုင်နေကျထဲက ကျန်တဲ့သူတွေကတော့

အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ အသားညိုညို စကားသွက်သွက်နဲ့
ရုံပိုင်ကြီး ကိုရဲလွင်က မုန့်တီသုပ်တို့၊ ထမင်းကြော်တို့
အရင်မှာစားပြီးမှ လက်ဖက်ရည်မှာတာ။ အသားဖြူဖြူ
အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်နဲ့ ပြုံးချိုချို မျက်နှာပေးရှိတဲ့
တရားသူကြီး ဦးအုန်းမြင့်ကတော့တစ်မျိုး။
ဆိုင်ရောက်တာနဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ဘူးသီးကြော်ပဲ၊
ပြီးမှ လက်ဖက်ရည် ပုံမှန်သောက်တယ်။ ကိုရွှေက
ဒီဆိုင်မှာ စားပွဲတိုခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ သူ့ဆိုင်လာတဲ့
ဖောက်သည်အားလုံးရဲ့ စရိုက်လေးတွေကို သိထားတယ်။
ပြီးတော့ ဒီဆရာတွေ ဝိုင်းကို ကိုရွှေက ဘေးက
မယောင်မလည်နဲ့ နားထောင်လေ့ရှိတယ်။

စာပေအကြောင်းတွေ၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ၊ ဘောလုံးအကြောင်းတွေကို တစ်ယောက်အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ ပြောကြတာ နားထောင်လို့ အင်မတန် အရသာရှိတာကလား။

ဟိုဆရာဝန် နှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်ခွက် ချပေးပြီးလို့ မကြာပါဘူး ရုံပိုင်ကြီး ရောက်လာတာပဲ။ ကိုရွှေကို လှမ်းကြည့်တော့ ကိုရွှေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

‘ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ ရုံပိုင်ကြီး စားမယ်’လို့လည်း အော်လိုက်တယ်။ ဒါဆိုသိပြီ။ ထမင်းကြော်နဲ့ မတပ်ကြော်နဲ့ ချရမယ်ဆိုတာ။ ကိုရွှေ သူတို့ ဝိုင်းနား မယောင်မလည် ကပ်သွားတယ်။

‘ဘယ်လိုလဲ ညက ကြည့်လိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ကလေးတွေ တော်လိုက်တာ ဗျာ။ ကျော်စင်ဖြိုး ဆိုတဲ့ ကလေးလက်ကို ရွှေချထားဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ရုံပိုင်ကြီး ရ၊ ဒီကလေး ကယ်သွားတာ မနည်းဘူး။ ဒိုင်ကလည်းဗျာ ပယ်နယ်တိနစ်လုံးကို ဆက်တိုက်ပေးသွားရတယ်လို့’

‘ဟေ့လူတွေ မှားနေပြီ၊ အဲဒါ အရန်ဂိုးသမားလေဗျာ ကျော်စင်ဖြိုး မဟုတ်ဘူးဗျ’ ဒေါက်တာစိုးဝင်းက ငြိမ်းနားထောင်နေရင်းက ဝင်ပြောတယ်။

‘အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်က ခွဲနေလို့ဗျ’

အဲဒီအချိန်မှာ တရားသူကြီး ဝင်လာတာပဲ။

‘စောလှချည့်လားဗျ၊ ဘာလဲ U-23 အကြောင်းနဲ့ စဖွင့်နေတာလား’လို့ ထိုင်

စိတ်တိုင်းကျ
ကပီး
ယနေ
မြန်မာနှင့်ထိုင်း
ဗိုလ်လုပွဲ
လကြည့်မည့်
ပရိသတ်များအား
လက်ဖက်ရည်
အခမဲ့
တိုက်မည်

ထိုင်ချင်း လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ သူနဲ့ပါလာတဲ့သူက ကိုရွှေတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကိုလှမောင်။ အီလက်ထရောနစ်ပစ္စည်းဆိုင်က လူ။

‘ဟေ့ မြီးရှည် ရတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ပွဲပေး’လို့ ကိုရွှေကို လှမ်းမှာတယ်။ တရားသူကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ကိုလှမောင် ဒီလိုင်းရောက်လာတာကို ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ကတော့ သိပ်ကြည့်ပုံမရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအရတော့ ပြုံးပြလိုက်ကြတာ တွေ့တယ်။

‘ဘာပဲပြောပြော ဖိုင်နယ်တက်သွားတဲ့အထိ ရွှံ့ပွဲ

မရှိဆိုတာရယ်၊ ကလေးတွေ အားကြီးမာန်တက် ကန်တာကိုတော့ သဘောကျတယ်ဗျ’

‘ဒါပေမဲ့ ဖိုင်နယ်မှာ ထိုင်းနဲ့တွေ့မှာနော’လို့ ရုံပိုင်ကြီးစကားကို ကိုလှမောင်က ထောက်လိုက်တယ်။ တရားသူကြီးက ခဏစဉ်းစားသလို လုပ်နေရင်းက-

‘ထိုင်းနဲ့တွေ့ဖို့ကတော့ သေချာသလောက်ပဲလေ။ ထိုင်းခြေကလည်း ကောင်းတယ်၊ နည်းစနစ်ပိုင်းလည်း ကောင်းပါတယ်’လို့ ချိန်ချိန် ဆဆပြောသည်။

ရုံပိုင်ကြီးနဲ့ ဆရာဝန်ကိုငွေမောင်က-

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကလေးတွေလည်း မညှိပါဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကိုယ့်မြန်မာပဲ အားပေးရမှာပဲ’

ဒေါက်တာစိုးဝင်းကတော့ အေးအေးလေးနဲ့ ဝင်ပြောပါတယ်။

‘အေးလေ ထိုင်းနဲ့ ကမ္ဘောဒီးယားပွဲအဖြေ ကြည့်ရဦးမှာပဲ’

‘ကမ္ဘောဒီးယားလောက်တော့ ထိုင်းက ဂိုးပြတ်နဲ့နိုင်မှာ သေချာပါတယ် ဒေါက်တာရယ်’လို့ ကိုလှမောင်က ပြန်နက်တယ်။

နားထောင်နေတဲ့ ကိုရွှေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုင်းဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ကိုယ့်မြန်မာဘက်ကိုပဲ အားပေးချင်သူမဟုတ်လား။

‘ကျွန်တော်တို့ မြန်မာက ဖိုင်နယ်က စောင့်နေပြီးသားပဲလေ။ ဘယ်သူတက်တက်ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား ဆရာတို့’လို့ မနေနိုင်မထိုင်

နိုင် ဝင်ပြောမိသွားတယ်။

သူတို့ဘက်က စစ်ကူစကားမိုလားမသိ ဒေါက်တာငွေမောင်က ကိုရွှေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြီးပြီးကြီး။ ကိုလှမောင်ကတော့ မျက်စောင်းစူးစူး တစ်ချက်ထိုးကြည့်လိုက်သေးတယ်။

‘J’

ကိုရွှေ ကိုလှမောင်အကြောင်း စဉ်းစားနေတယ်။ လူက အသားဖြူဖြူ၊ လှပုံနဲ့မိဘလက်ထက်ကတည်းက ချမ်းသာလာသလားတော့မသိဘူး။ ဆီစက်တစ်လုံးကလည်း ရှိသေး၊ အီလက်ထရောနစ်ဆိုင်နဲ့ဆိုတော့ ကိုရွှေတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ခေါင်ထဲမှာပါတယ်။ သူ့သမီးအလတ်တစ်ယောက်က ရှေ့နေဦးတရားသူကြီးနဲ့ တွဲပါလာတာ ဖြစ်ပုံရတယ်။

လူက ငွေရှိတော့ ပြောတာဆိုတာကအစ နည်းနည်းမောက်မာသလိုလေ။ ဟိုဆရာဝန်နှစ်ယောက်နဲ့ သိပ်မကြည်တာလည်း မပြောနဲ့။ ဟိုနှစ်ယောက်က အစိုးရဆရာဝန်ကို မလုပ်ဘူး။ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းနဲ့သူတို့ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့သူဆိုရင် ဖီဝီတဒါနလုပ်သေးတာ။ ကိုလှမောင်နဲ့ ဘယ်ချက်တစ်ချက်မှာ သွားငြိမယ်မှန်းတော့ ကိုရွှေ မသိဘူး။

‘ဟေ့ကောင်လေး ငါခေါ်နေတာကြာပြီ၊ ကြောင်ကြောင်ကြီးရပ်ပြီး ဘာလေးစဉ်းစားနေတဲ့ဟ၊ ကောင်လေး မရိုးတော့ဘူးနော် ဟဲ’

ဘယ်သူရှိရလဲ ကိုရွှေ

တို့က ဆရာစိုးလို့ခေါ်တဲ့ ဦးစိုး
လှိုင်ကြီး၊ လူမျှော်လူနောက်
ကြီးပါ။ တစ်လမ်းလုံး တစ်
ရပ်ကွက်လုံးနဲ့ သူ မသိတဲ့သူ
လည်း မရှိဘူး။ အဆင်မပြေ
တဲ့သူလည်း မရှိဘူး။ သူ
ငယ်ငယ်တုန်းက တွဲဖက်
ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ
ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်
လို့ပြောသံကြားတာပဲ။ ကိုရွှေ
တို့လည်း သူများခေါ်သလို
ဆရာစိုးလို့ပဲ လိုက်ခေါ်ကြ
တာပါ။

‘လုပ်ပါဦးဟ ပုံမှန်
လေးနဲ့ ပဲပလာတာနဲ့’
‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ
စိုး’

‘ဟေ့ ဆရာစိုးဟေ့၊ ပဲ
တစ်ပွဲပါတယ်’

ဆရာစိုးကိုတစ်လှည့်၊
အဖျော်ဆရာဘက်ဆီကိုတစ်
လှည့် အော်လိုက်တယ်။

တစ်ဆက်တည်း မရှင်း
ရသေးတဲ့ စားပွဲပေါ်က ပန်း
ကန်ခွက်ယောက်တွေ ရှင်း
ဖို့လည်း ပြောလိုက်ရသေး
တယ်။ စောစောက ရုံပိုင်ကြီး
တို့ဝိုင်းလေ။

‘ဘယ်သူ့ရိုင်းလဲကွ
တန်တော့ ဒေါက်တာဌေး
မောင်တို့ဝိုင်းပဲဖြစ်မယ်။ ငါ
လမ်းထိပ်မှာ တွေ့ခဲ့သေးသ
ကွ’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာစိုး။
ဘောလုံးပွဲအကြောင်းပြောရင်း
ထ၊ သွားကြတာ။ ဆရာစိုး
နောက်ကျနေတာကိုး’

‘အေး ဟုတ်တယ်ကွ။
ခင်းတို့လမ်းထဲကပဲ ကိုမြင့်
ကြည် နေမကောင်းလို့ ဝင်
မေးနေတာနဲ့’

စားပွဲထိုးလေး လာချ
ပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုယူပြီး

ဒီနေ့
ကန်မယ်
ထိုင်းနဲ့မြန်မာပွဲကို
ကျွန်တော်
ထိုင်းဘက်က
တစ်ဂိုးကျော
ပေးပါတယ်ဗျား
ဟောင်းချင်တယ်
ဆိုရင်တော့
ပက်ပက်ရည်
တစ်ခွက်
ဗီးကတ်စ်
တစ်လိပ်က
ဝပြီး
ဟောင်းကြေး
ပက်ခံပါတယ်

ကိုရွှေ ချပေးလိုက်ပါတယ်။

‘နေဦးကွ၊ U-23
အကြောင်းလား၊ တို့မြန်မာ
ကလေးတွေ ဖိုင်နယ်တက်
သွားပြီလေ၊ နေဦး ဒီနေ့ ထိုင်း
နဲ့ကမ္ဘောဒီးယား မင်းတို့ဆိုင်
မှာ ပြမှာမဟုတ်လား’

‘ပြမှာပေါ့ ဆရာစိုးရ
အချိန်ကောင်းပဲဥစ္စာ’

ကိုရွှေနဲ့ဆရာစိုး စကား
ကောင်းနေတုန်းမှာပဲ ကောင်
လေးတစ်ယောက် ရောက်လာ
တယ်။

‘ကိုလှမောင်က ဆရာ
စိုး အပြန်ကျ သူ့အိမ်ဝင်ပါဦး
တဲ့၊ အဲဒါပြောခိုင်းလိုက်လို့’
လို့ လာပြောတယ်။

ဆရာစိုးက သိပ်
အလေးအနက်တော့ ထားဟန်
မတူပါဘူး။ ‘အေး...အေး’
လို့ပဲ ပြီးစလွယ် ပြန်ပြော
လိုက်တယ်။ သူ့ပြောင်နေတဲ့
နဖူးကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုတ်
ပွတ်နေတာပဲ။ ဆရာစိုးက
အခုတော့ ပင်စင်စားပါ။ ဇနီး
သည်ကလည်း မရှိတော့ အိမ်
မှာ သမီးတွေနဲ့ နေတယ်။
သမီးတွေကလည်း ပညာတတ်၊
အလိမ္မာလေးတွေဆိုတော့ အို
ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာ
ပေါ့။ သမီးကြီးတစ်ယောက်
က ဆေးမကုရတဲ့ ဒေါက်တာတာ
တဲ့၊ တစ်ယောက်ကတော့
ဆေးကုရတဲ့ ဒေါက်တာဆို
လား ကိုရွှေလည်း ဂဃနဏ
မသိပါဘူး။ ကိုရွှေက ရှစ်
တန်းလောက်အောင်နဲ့ ရွာက
မြို့တက်လာတဲ့ဥစ္စာ။ ဒါပေ
သိ ဆရာစိုးက ပရဟိတ လုပ်
ငန်းတွေလုပ်တာ၊ ရပ်ကွက်
က သူ့ကိုချစ်တာ၊ လေးစား
တာတော့ သိတယ်။

ဒီနေ့မှ ဆိုင်က လူပိုကျ
တယ်။ ကိုရွှေက စားပွဲထိုး
ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ငွေက
သူပဲ ရှင်းရတာ များတယ်။
ဆရာစိုးနဲ့ ကြာကြာ စကား
မပြောလိုက်ရပါဘူး။

‘အစ်ကို နံပါတ် ၅ က
၂၀၀ ပြန်မယ်’လို့ ပြောတဲ့
စားပွဲထိုးကောင်လေးကို
ကောင်တာက ငွေ ၂၀၀ ပြန်
အမ်းပေးတုန်း ဆရာစိုးက-

‘မောင်ရွှေရေ ရှင်းမယ်
ဟေ့’ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်တယ်။

‘လာပြီ ဆရာ’

‘အစက အေးအေးဆေး
ဆေး ထိုင်ဦးမလို့ကွ၊ ကိုလှ
မောင်က ဘာကိစ္စလည်းမသိ
ခေါ်ခိုင်းနေလို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့
ဆရာစိုး’

ဆရာစိုးလည်း ကိုလှ
မောင်တို့ တိုက်ဘက်ကို စိုက်
စိုက်စိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်သွား
တော့တာပါပဲ။

□

၃။

အားလုံးထင်ထားတဲ့
အတိုင်းပဲ ထိုင်းက ကမ္ဘော
ဒီးယားကို ငါးဂိုးပြတ် နိုင်
လိုက်တယ်။ တကယ့်ကို
အပြတ်အသတ်ပါ။

မြန်မာနဲ့ထိုင်း ဖိုင်နယ်
ကန်ရမယ့်နေ့ ရောက်လာပါ
ပြီ။ ကိုရွှေတို့ဘောစံက
လည်း ဘောလုံးဝါသနာအိုး။
ဆိုင်ရှေ့မှာတောင် ကိုရွှေကို
စာရေးခိုင်းထားတာ။ ‘စိတ်
တိုင်းကျကဖီး။ ယနေ့ မြန်မာ
နှင့်ထိုင်း ဖိုင်နယ်လှည့် လာကြည့်
မည့်ပရိသတ်များအား လက်
ဖက်ရည် အခမဲ့တိုက်မည်’
ဆိုတဲ့ စာကိုပေါ့။

မနက်ကတည်းက ဆိုင်
မှာ လူစုံနေကြပြီ။ ဆရာဝန်
စားပွဲမှာလည်း လူစုံတက်စုံ
ရောက်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ
နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ လူ
နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်
က ထ၊ အော်တယ်။ လက်ခုပ်
တောင် နှစ်ချက် သုံးချက်
တီးလိုက်သေး။ အရပ်ပုပု
ဝမိုင်မိုင် ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်။ တခြားသူ ဟုတ်ရိုး
လား၊ ဆရာစိုးပေါ့ ဆရာစိုး။
သူဘေးမှာ ကိုလှမောင်က
မျက်နှာတည်နဲ့ရပ်လို့။

‘ကဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်များခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့
ကန်မယ် ထိုင်းနဲ့မြန်မာပွဲကို
ကျွန်တော် ထိုင်းဘက်က
တစ်ဂိုးကျော ပေးပါတယ်’

ဗျား။ လောင်းချင်တယ်ဆိုရင် တော့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ ဗီးဂတ်စ်တစ်လိပ်က စပြီး လောင်းကြေး လက်ခံပါတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးကတော့ ဟောဒီမှာ ကိုလှမောင် ပါပြီးသားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပါ။ ဘောလုံးပွဲ မစမီ နာရီဝက်အထိ လာလောင်းနိုင်ပါတယ်ဗျာ ဒါပါပဲ။ ဆိုပြီး ထိုင်ချသွားတယ်။ ခေါက်တာ ငွေမောင်က မျက်နှာနီစပ်စပ် တန်းဖြစ်လာပြီး -

‘ဒီလူ ဆရာစိုး ဘာကြောင်တာလဲဗျ’ လို့ ဝိုင်းထဲမှာပြောပြီး မတ်တတ်ထရပ်တယ်။ ဒေါက်တာစိုးဝင်းနဲ့ ရုံပိုင်ကြီးကဆွဲလို့ ပြန်ထိုင်သွားတယ်။ တခြားစားပွဲတွေကလည်း ကျွက်စီကျွက်စီအသံတွေ ထွက်လာကုန်ကြပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုလှမောင်က ထပြောတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ပဲ မြန်မာအားပေးမယ် ဆို U-23 ကောင်းလှချည့်ရဲ့ဆို။ ရှိုင်းကို ကိုတို့၊ ကောင်းဆက်နိုင်တို့၊ စည်သူအောင်တို့၊ ကျော်ဇင်မြိုးတို့ ကောင်းလှတော်လှဆို။ လောင်းချင်ရင် လာခဲ့ကြပေါ့ဗျာ ဟဲ့ ဟဲ့’ မထီတရီ မျက်နှာပေးနေပြောတာ။ ပထမဆုံးထလာတာက ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုခင်မောင်ဝင်းပဲ။

‘ဟေ့ လူ ခင်ဗျား တကယ်ပြောလာလား’

‘တကယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က လေးမှမဟုတ်တာ’

‘သေချာတယ်နော်’

‘သေချာပေါ့ဗျာ’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လူတွေက သူတို့ကို ပွဲ

ခင်ဗျားတို့ပဲ
မြန်မာ
အားပေးမယ်ဆို
U-23
ကောင်းလှချည့်
ရဲ့ဆို
ရှိုင်းကိုကိုတို့
ကောင်းဆက်နိုင်တို့
စည်သူအောင်တို့
ကျော်ဇင်မြိုးတို့
ကောင်းလှ
တော်လှဆို
လောင်းချင်ရင်
လာခဲ့ကြပေါ့ဗျာ

ကြည့်သလို ကြည့်ကြလို့။

‘ကိုင်း...သေချာရင်

ကျုပ်က တစ်ပုံးဗျာ...ဒါပဲ’

‘ရပါဗျာ၊ အားလုံး

ကြားတယ်နော်’

ကိုလှမောင်က ပြန်

အပြော ဆရာစိုးက အားလုံး

ကို အားနာသလို အကြည့်မျိုး

နဲ့ကြည့်ပြီး...

‘ကို ခင် မောင် ဝင်း

အပျော်လောက် ကောင်းပါ

တယ်ဗျာ’ လို့ ဝင်ပြောသေး

တယ်။ မရတော့ဘူး။ ပွဲက

ကြမ်းနေပြီ။ ကိုလှမောင်က

ယူခိုင်းလို့ စာရွက်နဲ့ဘောပင်နဲ့

ကိုရွှေ ယူပေးလိုက်တယ်။

ဆရာစိုးက မှတ်လို့။ မျက်နှာတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။

အဲဒီမှာ တရားသူကြီးက တစ်စခန်းထတာပဲ။

‘ဟေ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာ ဥပဒေနဲ့မညီဘူးနော်’

ဆရာစိုး ပျာခနဲဖြစ်သွားတယ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဦးအုန်း

မြင့်ရာ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလှ

မောင် တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံး

လုံး ဘာလုပ်ဖူးတဲ့သူတွေ

မှတ်လို့။ ဒါ အမျှော်ဆိုပြီးလုပ်

တာပါ။ ပွဲကြည့်ကောင်း

အောင်ပေါ့’

ရုံပိုင်ကြီး ကိုရဲလွင်က

လည်း စိတ်က ခတ်ဆတ်

ဆတ်ရယ်။

‘ကျုပ်က ငွေမလောင်း

ဘဲ လက်သီးတစ်ချက်ကြေး

လို့ လောင်းချင်တာဗျာ။ ဟိုလူ

ကိုလှမောင် မျက်ခွက်ကို ထိုး

ပစ်ချင်တာ ဆရာစိုး အားနာ

လို့သာ။ ဒီလူကလည်းဗျာ

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုလှမောင်နဲ့

သွားတွဲရလဲ မသိပါဘူး’

ဒေါက်တာစိုးဝင်းက

တော့ လေပျောလေးနဲ့ပဲ ဖြေ

သိမ့်ပါတယ်။ ‘နေပါစေ ရုံ

ပိုင်ကြီးရာ ကိုယ်ဝင်မပါစမ်း

ပါနဲ့။ ကဲ ကဲ ပြန်ကြရအောင်၊

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်တာလည်း

ကြာပြီ’

‘ဟေ့ မောင်ရွှေ ရှင်း

မယ်ဟေ့’ ကိုရွှေ အနားသွား

ရပ်တော့ ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်း

တယ်။ မျက်နှာတွေကတော့

ဘယ်သူမှ ကြည့်သာလှတယ်

မဟုတ်ပါဘူး။

□

၄။

အမှန်တော့ မြန်မာ

အသင်းထက် ထိုင်းက ခြေ

အသားစီးရှိတယ်ဆိုတာ ကိုရွှေစားပွဲထိုးတစ်ယောက်တောင် သိပါတယ်။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ဂျာနယ်တွေဖတ်တာဆိုတော့လည်း နိုင်ငံတကာပွဲအတွေ့အကြုံတွေ ထိုင်းဘက်က ပိုများတာလည်း သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာလေ၊ မျိုးချစ်စိတ်လေ။ နောက် ကလေးတွေကလည်း အရမ်း ကြိုးစားကြတာ မျက်မြင်ပဲ။ မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ထားမိတာပေါ့။

ပွဲစပြီး။

ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် TV

ကိုယ်စီ ရှိကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့

LED Board ထောင်ထားတာ

သွားကြည့်လို့ကြည့်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြည့်

သူကြည့်။ ဘီယာဆိုင်မှာ

ကြည့်သူကြည့်ပေါ့။ ပထမ

ပိုင်း ပြီးသွားတဲ့အထိ ကောင်း

မှကောင်း၊ ကျော်ဇင်မြိုးဆိုတဲ့

ဝိုးသမားလေးကလည်း ထာ

ကွယ်နိုင်၊ ဦးကြည်လွင်ဆိုတဲ့

နည်းပြလည်း ကောင်းလို့

ထင်ပါ။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်

သရေပဲ။ ပထမပိုင်းပြီး အာ

အပ်ချိန်မှာ ထိုင်းဘက်က

ဘယ်လိုနည်းစနစ်ကောင်း

ကြောင်း ကိုလှမောင်နဲ့ ဆရာ

စိုးက အာပေါင်အာရင်းသန်

သန် ပြောနေပေမဲ့ ကိုလှ

မောင်ရဲ့လုပ်ငန်းတပည့် တစ်

ယောက် နှစ်ယောက်ကလွဲလို့

ထောက်ခံမယ့်သူ မရှိပါဘူး။

ရုံပိုင်ကြီးတို့ ဝိုင်းက

တော့ တစ်ခုခုကို ကြည့်ထား

တဲ့ ပုံ မျိုး။ ဘောလုံးနဲ့

အကြောင်း သိပ်စကားမစကြ

ဘူး။ အရင် စကားဖောင်အ

အောင် ပြောတဲ့ပိုင်းက တိုင်း

ညင်သာ ကျိတ်ကျိတ်နဲ့

နေတော့ ကိုရွှေကောင် ကြေ

ထဲက မဆီမဆိုင် မနေတတ် သလိုကြီး။ ဒါနဲ့ အနားသွား ကပ်ပြီး-

‘ဆရာတို့ ဘာလိုသေး လဲ’ လို့ သွားမေးလိုက်တယ်။

ရုံပိုင်ကြီးက ‘တို့ကို လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲပေးကွာ’ လို့ ထပ်မှာတယ်။ ကိုရွှေ လက်ဖက်သုပ်ပွဲ သွားချတော့ ဒုတိယပိုင်း ပြန်စလို့ ကွင်းထဲ ဝင်နေကြပြီ။ အခုမှ သတိ ထားမိတယ်။ ဆရာစိုးနဲ့ ကိုလှ မောင်တို့ပိုင်းမှာ လက်ဖက် ရည်ခွက် မတွေ့ဘူး။ စမူဆာ နဲ့ကော်ပြန်ကြည့် တွေ့တယ်။

အရင်က ဆရာစိုးမို့ ဆိုင်ထဲဝင်လာရင် ဟိုပိုင်းက နှုတ်ဆက်။ ဒီပိုင်းကနှုတ် ဆက်၊ ဆရာစိုးက ဟာသ လည်း ရှိတော့ တဝါးဝါး တဟားဟားနေကြတာ။ အခု တော့ ဆရာစိုး ဟာသပြော လည်း ရယ်မယ့်သူ မရှိဘူး။ ကြာတော့ ဆရာစိုးကိုယ်တိုင် ငေါင်းစင်းစင်းကြီးဖြစ်လို့။

ဒုတိယပိုင်းစလို့ သိပ် မကြာပါဘူး။ ထိုင်းက တစ် ဝိုး စသွင်းတယ်။

ကိုလှမောင်နဲ့ ဆရာစိုး က ‘ဝိုး...ဝိုးပြီကွ’ လို့ ထ၊ အော်တယ်။ သူတို့ပိုင်းနဲ့ ကပ် လျက်ပိုင်းက လူငယ်လေး တစ်ယောက် ကတော့ ‘တောက်’ ဆိုပြီး သူတို့နှစ် ယောက်ကို မကျေမချမ်း ကြည့်နေလေရဲ့။ ဆရာစိုးနဲ့ ကိုလှမောင်ကတော့ ကလေး တွေလို လက်ဖဝါးချင်းတောင် ထရိုက်လိုက်ကြသေးတယ်။

တရားသူကြီးက စိတ် မသက်သာနဲ့ လှမ်းကြည့် တယ်။

‘နောက်တန်း လိုတာပါ

ဗျာ’ လို့လည်း ဘေးက ဒေါက်တာစိုးဝင်းကို ပြော လိုက်သေးတယ်။ မကြာပါ ဘူး နောက်ထပ်တစ်ဝိုး သွင်း လိုက်ပြန်ပြီ။ ကိုရွှေတို့ဆိုင်ရှင် ကိုခင်မောင်ဝင်းမျက်နှာ ပိုမည်းလာတယ်။ အော်ဟစ် နေတဲ့ ကိုလှမောင်နဲ့ ဆရာစိုး ကိုမဲပြီး စားပွဲထိုးလေးကို လှိုမ့်ငေါက်နေရော။ ကိုရွှေ သိတာပေါ့။

‘ဒါမှ ထိုင်းကွ’ လို့ ကိုလှမောင်အော်သံ မဆုံး သေးဘူး ‘ဟေ့လူတွေ သိပ် မဆူနဲ့ဗျာ၊ အာရုံပျက်တယ်’ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ် အုပ်ဘက်က အသံထွက်လာ တယ်။

ဆိုပါတော့၊ ပွဲပြီးတော့ ထိုင်းက သုံးဝိုး၊ မြန်မာက ဝိုးမရှိ။ ကိုလှမောင်တို့ လွတ် လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကို နိုင် သွားပြီပေါ့။ ပွဲပြီးလို့ တစ်ဆိုင် လုံးမှာ ရှိသမျှလူတွေ ကြေကွဲ နေချိန်မှာ ကိုရွှေလည်း ဘာ ထူးလဲ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုး ကြီး။ ဆရာစိုးနဲ့ ကိုလှမောင် သုတ်သုတ်လေး ထွက်သွား ကြတယ်။

‘ဟို လူ နှစ်ယောက် တော့ လစ်ပြီဗျ’

‘ကောင်းပါတယ် ရုံပိုင် ကြီးရာ။ တော်ကြာ ကလေး တွေ ပေါက်ကွဲ ကုန်ရင် မကောင်းဘူး’

‘ဒီလူတွေကို ခေါင်းထဲ ထည့်မနေပါနဲ့ဗျာ။ အလကား မျိုးချစ်စိတ် မရှိတဲ့သူတွေ’။ ဒေါက်တာဌေးမောင်က မျက်နှာနီနီနီ ဝင်ပြောတယ်။ ကိုရွှေတို့ ဒီနေ့ ဆိုင်သိမ်း နောက်ကျတယ်။

၅။

နောက်တစ်နေ့ မနက် စောစောပဲ ဆရာစိုး ရောက် လာပါတယ်။ ကိုလှမောင် တော့ မပါဘူး။ ပြုံးပြုံး ပြုံး ပြုံးနဲ့ သူ့နဂါးအတိုင်း ဝင် လာပြီး ဝိုင်းပေါက်စေ့ လိုက် နှုတ်ဆက်တယ်။

တခြားပိုင်းတွေမပြော နဲ့ ဆရာဝန်တို့ပိုင်းကတောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြန် မပြောဘူး။ ရုံပိုင်ကြီးကဆို မျက်နှာတောင် တခြားဘက် ကို လှည့်လိုက်လို့။ ဆရာစိုး က ကိုရွှေကိုခေါ်ပြီး လက် ဖက်ရည်မှာတယ်။ ညက သူနဲ့ ကိုလှမောင် အတော် လေး နိုင်လိုက်တဲ့အကြောင်း လည်း ပြောတယ်။ ကိုရွှေက တော့ စားပွဲထိုးလေ၊ နားမ ထောင်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

ဒါပေမဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလောက် လူချစ်လူခင်ပေါ တဲ့ ဆရာစိုး၊ နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ သူတောင် မရှိတာ၊ မမြင်ချင် ယောင် ဆောင်သွားကြတာ တွေကိုတွေ့တော့ တစ်မျိုး ကြီးပဲ။ ဆရာစိုးကိုယ်တိုင် လည်း သူလိုပဲ ခံစားရဟန် တူရဲ့။ ဆိုင်မှာ ကြာကြာမထိုင် ပါဘူး။ ဝိုက်ဆံရှင်းပြီး လေး တိလေးကန်နဲ့ ပြန်သွားတာပဲ။ မျက်နှာလည်း ညှိုးလို့။ ‘ဒီလူ က သူနိုင်တယ် ထင်နေတာ ဗျ’။ ဒေါက်တာ ဌေးမောင် အသံ အားလုံးက ဝိုင်းရယ် ကြတယ်။

ကိုရွှေ မဖြစ်စလောက် ဦးနောက်လေးနဲ့ စဉ်းစား ကြည့်တယ်။ ညက ပွဲမှာ ဆရာစိုးတို့ နိုင်သွားတာလား၊ ရှုံးသွားတာလားလို့ပါ။ ■

ဦးဆွေဒဿနိက၊

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

၁။

တစ်ရံရောအခါ ပုဂံပြည်၌ တရုတ်ကုန်သည်အချို့နှင့်
 ပုဂံသားတို့သည် ရွှေစည်းခုံစေတီအနီးတွင် တွေ့ကြုံ၍
 ပုဂံသားတို့က 'နင်တို့သည် ရွှေချည်ထိုး ငွေချည်ထိုး
 အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်တတ်သည်။ နားဝန်တင်၍
 ကုန်စည်ကိုသာ ရောင်းချတတ်သည်။
 စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကိုသာ စားတတ်သည်' ဟု
 ပြက်ရယ်ပြုကြလေသည်။ ထိုအခါ
 တရုတ်ကုန်သည်များက ပြင်းထန်စွာရယ်၍
 'နင်တို့သည် ငါတို့အား ဤသို့ဆိုသည်။ ငါတို့ကလည်း
 ဆိုရဦးမည်။ နင်တို့သည် ဖျင်ဝါဂွမ်းထည်ကိုသာ
 ဝတ်တတ်သည်။ သူများက ရောင်းလာသော
 ကုန်စည်ကိုသာ ဝယ်တတ်သည်။ ဟင်းညံ့
 ကျွေးညံ့ကိုသာ စားတတ်သည်' ဟု ပြန်၍ ဆိုလေသည်။
 ထိုသို့ဆို၍ ဆိုသော သူတို့လည်း ရယ်ကြလေသည်။
 ထိုအခါ ပုဂံသားတို့၏ နားရွက်၊ မျက်နှာများ
 နီမြန်းလာ၍ လက်သီးလက်မောင်း တန်းကြလေသည်။
 တရုတ်ကုန်သည်တို့လည်း မျက်နှာချိုသွေး၍
 'နောင်တော်တို့က ပြက်ရယ်ပြုသောကြောင့် ငါတို့က

ပုဂံပြည်ရှင်သည်
 တရုတ်ကုန်သည်မှူးကို ခေါ်၍
 'အသင်တို့၏ပြည်
 ကြီးမားသည်ကား မှန်ပေသည်
 သို့ရာတွင် ပြည်အဝန်း
 ငယ်သည်ကြီးသည်ကား
 အရေးမဟုတ်။ တွေးကြံမှု ရှိသည်
 မရှိသည်သာ အရေးဖြစ်သည်
 ပညာချင်း ဖက်ပြိုင်လို၏တကား
 ငါ၏ အကြည်တော် ဘုရင်ထံ
 ဤစာကို အပ်လိုက်ရမည်' ဟု မိန့်၍
 သဝဏ်ရွာပေးလိုက်လေသည်

အမှတ် ၃၁၁ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၅

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

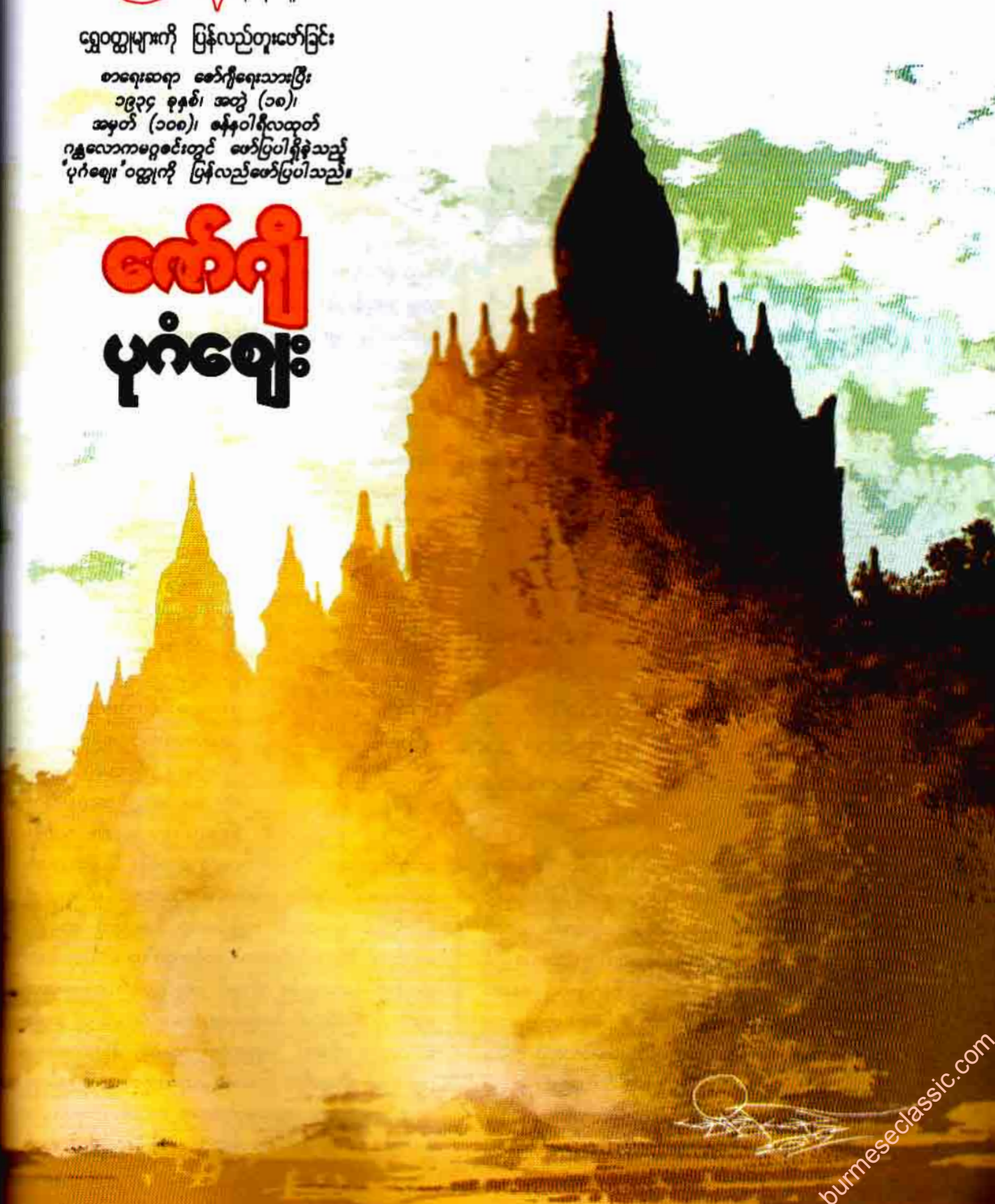
စာရေးဆရာ စောကျီရေးသားပြီး

၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ အတွဲ (၁၈)၊

အမှတ် (၁၀၈)၊ နန်နဝါရီလထုတ်

ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
ပုဂံဈေးဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

ဇော်ကျီ ပုဂံဈေး

အတူအပြန် ပြုရုံမျှသာဖြစ်သည်။ စိတ်မရှိလင့်၊ နောင်တော် တို့သည် ငါတို့၏ပြည်သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုရန် ကောင်းလှ သည်ဟု အကြည်အသာ ပြောဆို၍ မိမိတို့၏ ဝန်ချစခန်းသို့ ပြန်ကြလေသည်။ ပုဂံသားတို့သည် တရုတ်ကုန်သည်တို့၏ သိမ်မွေ့ခံ့ညားသော စကားကို ကြားရသောအခါ အမျက်ပြေ၍ အသီးသီး ပြန်ကြလေသည်။

ရွှေစည်းခုံ စေတီအနီး၌ အချင်းများသော စကားသည် ရွှေစားတော် ပေါက်ကြားသဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျီးများ အာကြဲပြန်သောအခါ ပုဂံပြည်ရှင်သည် တရုတ်ကုန်သည်များ ကို ခေါ်၍ 'အသင်တို့၏ပြည် ကြီးမားသည်ကား မှန်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ပြည်အဝန်း ငယ်သည်ကြီးသည်ကား အရေး မဟုတ်။' တွေးကြံမှု ရှိသည်မရှိသည်သာ အရေးဖြစ်သည်။ ပညာချင်း ဖက်ပြိုင်လို၏တကား။ ငါ၏ အကြည်တော် ဘုရင်ထံ ဤစာကို အပ်လိုက်ရမည်'ဟု မိန့်၍ သဝဏ်လွှာ ပေးလိုက်လေသည်။

လပေါင်း အတော်ကြာသောအခါ တရုတ်ကုန်သည်တို့ သည် ပုဂံသို့ တစ်ခေါက် လှည့်လာကြပြန်သည်။ ဤတစ် ခေါက်တွင် တရုတ်သံအမတ်ပါလာ၍ ပုဂံနန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် တရုတ်ဘုရင်၏ သဝဏ်လွှာကို ဆက်သလေသည်။ သဝဏ် လွှာတွင် 'အကြည်တော် ပညာဖက်ပြိုင်လိုသည် ကြားရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်လှပါသည်။' 'မရှိ၍ ရှိသူ။ ရှိ၍ မရှိသူ'ဟူသော ပြဿနာကို တင်ပြလိုက်သည်။ ဤပြဿနာကို ဖော်နိုင်ပါက အကြည်တော်၏ ပြည်သည် အဝန်းပင် ငယ်သော်လည်း ရဲရင့် ပေသည်ဟု ယူဆပါမည်'ဟု ပါလေသည်။

တရုတ်သံအမတ်သည် သုခမိန်တို့ အပြေရာကြပုံကို သူဗျူဂျွတ်၍ အကြည့်ခိုင်းလေသည်။ သုခမိန်တို့ ပေခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ ပေထုပ်များကိုသာ တကုပ်ကုပ်နှင့် ဖွင့်နေကြကြောင်းကို သိရသောအခါ ဝမ်းသာလှ၍ ပြင်းထန်စွာ ရယ်မောသည်။

ပုဂံပြည်ရှင်သည် သုခမိန်တို့ကိုခေါ်၍ ပြဿနာကို ပြလေ သည်။ တစ်ဦးသော သုခမိန်က ဤပြဿနာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြင်းထန်စွာ ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် သဝဏ် လွှာကို ဖတ်ကြည့်သော 'သုခမိန်တိုင်း ရယ်သူချည်းသာ ဖြစ် သဖြင့် တရုတ်သံအမတ်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ နေလေ သည်။ မေးလိုက်သော ပြဿနာသည် ရယ်စရာကောင်းသော လူပြက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေပြီ။ တရုတ်သံအမတ်သည် ဣန္ဒြေ ဆည်ပြီးလျှင် ပြဿနာ၏အဖြေကို ခုနစ်ရက်အတွင်း ပေးပါ ရန် လျှောက်၍ ပုဂံနန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

'ရယ်တော့ ရယ်ကြတာပဲ၊ အဖြေကို သိလိုလားတော့

မသိ။ ငါတို့၏ ဘုရင့်စာပြန်ပွဲမှာ မေးစဉ်က ဘယ်သူမှ မှန် အောင် မဖြေနိုင်ကြဘူး။ သင်းတို့ ဖြေနိုင်ရင် လူတော်တွေပဲ'ဟု တရုတ်သံအမတ်သည် တွေး၍ လမ်း၌ သွားနေကြသော ပုဂံ သူ ပုဂံသားတို့အား စိန်းစိန်းကြည့်ကာ သံတံသို့ ပြန်လေ၏။ □

J

ရယ်ကြသော သုခမိန်တို့သည် အသီးသီး အိမ်သို့ ပြန်၍ ပြဿနာ၏အဖြေကို ရှာဖွေရန် ပထမနေ့တွင် မိမိတို့၏ ခေါင်း ရင်း စင်များရှိ ပေထုပ်တို့ကို တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ဖွင့်ကြလေ သည်။ ဒုတိယနေ့၌ ပေထုပ်တို့သည် ကြမ်းပြင်များပေါ်တွင် ပရမ်းပတာ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိကြလေသည်။ အဖြေကိုကား မတွေ့သေးချေ။ တတိယနေ့တွင် မှောင်နေသော ချောင်များထဲ ၌ သိမ်းထားသည့် ပေထုပ်တို့ကို ဆွဲထုတ်၍ ဖွင့်ကြပြန်လေ သည်။ ချွေးသာကျ၍ မတွေ့ပြန်သေးသဖြင့် အချို့သုခမိန်တို့ သည် မိုင်စဉ်စ ပြုလာကြလေပြီ။ စတုတ္ထနေ့တွင် ပေထုပ်၌ သမျှ အကုန်လှန်လှော၍ ဖွင့်ကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သုခမိန်တို့မှာ မျက်စိညောင်းခြင်း၊ မျက်ရည်ယိုခြင်းတို့မျှသာ အဖတ်တင်လေသည်။ ထိုရက်အတွင်းတွင် ပုဂံဘုရင်သည် မကြာခဏ အထောက်တော်လွှတ်၍ မေး၏။ မေးသောအခါ တိုင်း သုခမိန်တို့သည် စိတ်တို စိတ်ဆိုးကြလေသည်။ ငါးရက် မြောက်နေ့တွင် သုခမိန်တို့သည် ဉာဏ်ကုန် စိတ်ပန်းဖြစ်၍ သူရဿတီ နတ်သမီးကိုလည်းကောင်း၊ သီရိနတ်ကိုလည်း ကောင်း တစ်နေ့လုံး ပူဇော်ပသ၍ ဆုတောင်းကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အဖြေကား ထွက်မလာ၊ လေသာကုန်ကြလေသည်။

ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့သို့ ရောက်သောအခါ သုခမိန် တို့သည် အညီအညွတ်စည်းစည်း၍ တစ်ဦးသော သုခမိန်က မိမိ၏ နှစ်စထောင်ဗောင်းစကို အသာ အယာလက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကာ 'ဘယ့်နယ် ကြံကြမလဲ သုခမိန် တို့၊ အခက်တွေ့ပြီ ဘယ့်နယ်ကြံ ကြမလဲ'ဟု မေး၏။ တစ်ဦး

သော သုခမိန်က 'ဘာခက်ရမလဲ သုခမိန်၊ ဒီပြဿနာဟာ အလကား ပြဿနာပဲ။ ကလေးစကားသာသာပဲ။ ရှင်ဘုရင်က ခိုင်းလို့သာ ရှာရတယ်။ ကျွန်ုပ်တော့ ဒီအဖြေကို ရှာရတာ ပညာဂုဏ် နိမ့်တယ်လို့တောင် ထင်တာပဲ'ဟု မာကျောသော အသံဖြင့်မိန့်လေသည်။ ထိုအခါ အခြားတစ်ဦးက 'ကလေး စကားလို့သာဆိုတယ် အဖြေမရတာက ခက်တယ်'ဟု ညည်း လေသည်။ ထိုအခါ 'မဟုတ်ဘူး သုခမိန်၊ ဒီပြဿနာဟာ ကျွမ်းကုန်နဲ့ ညီညွတ်တဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကျွမ်းက မလည်း မပါဘူး။ ရှေးအမှတ်အသား စာတမ်းများမှာလည်း မပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီစာဟာ အလကားစာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ အသိ

ပန်း ခံမနေနဲ့တော့။ ဒီအတိုင်းသာ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဝင်ပြီး လျှောက်မယ်”ဟု တစ်ဦးသော သုခမိန်က ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ သုခမိန်အားလုံးတို့ အသက်ရှူချောင်းသွား၍ နန်းတော်သို့ ညီလာခံဝင်ရန် ပြန်ကြလေသည်။

ဤခြောက်ရက်အတွင်းတွင် တရုတ်သံအမတ်သည် သုခမိန်တို့ အဖြေရှာကြပုံကို သူလျှိုလွှတ်၍ အကြည့်ခိုင်းလေသည်။ သုခမိန်တို့ ပေခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ ပေထုပ်များကိုသာ တကုပ်ကုပ်နှင့် ဖွင့်နေကြကြောင်းကို သိရသောအခါ ဝမ်းသာလှ၍ ပြင်းထန်စွာ ရယ်မောသည်။ သူလျှိုအားလည်း ဆုလာဘ်များစွာ ပေးလေသည်။

□

၃။

ခုနစ်ရက်မြောက် နံနက်တွင် တစ်နန်းတော်လုံး တိတ်နေသည်။ ပုဂံပြည့်ရှင်၏ မျက်မှောင်သည် ကုတ်နေသည်။ မျက်နှာ သုန်မှုန်နေသည်။ နန်းတော်ကံတွင် မည်သူမျှ ပြည့်ရှင်အနီးသို့ မကပ်ဝံ့ချေ။ အတန်ကြာသော် ပုဂံမိဖုရားသည် အဆောင်တော်တွင်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်လာသည်။ မင်း၏အနီးတွင် ထိုင်လျက် ချိုသာသောအသံဖြင့် ပုဂံပြည်သူပြည်သားတို့၏ ဂုဏ်ကို အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး ချီးမွမ်းပြောဆိုပြီးလျှင် ပြည်တွင်း၌ မောင်းကြော်စေရန် လျှောက်လေသည်။ ထိုအခါ ပုဂံပြည့်ရှင်၏ မျက်နှာသည် ရွှင်လန်းလာ၍ ပြဿနာ ဖြေနိုင်သူကိုရှာရန် ပုဂံပြည်တွင်း အကြံအကြား မကျန် မောင်းကြော်စေလေသည်။

မောင်းထမ်းတို့ ပုဂံဈေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မောင်းကို တဒုဋ္ဌထုကာ ပြဿနာကိုဟစ်၍ ပြဿနာဖြေနိုင်သူရှိ မရှိ မေးကြလေသည်။ အချို့လည်း အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် နားထောင်၍ အမှတ်တမဲ့ပင် နေလိုက်ကြသည်။ အချို့လည်း “အို...နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပေထုပ်တွေနဲ့ နေကြတဲ့ သုခမိန်များသော်မှ မဖြေနိုင်ရင် အခက်သားပဲ”ဟု ညည်း၍ သွားမြဲလာမြဲ သွားလာနေကြလေသည်။ ဈေးအနီး လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် ပေရွက်စုတ်တစ်ခုကို အပျင်းပြေဖတ်နေသော လုလင်တစ်ဦးသည်ကား မောင်းသံကို ကြားသောအခါ ပေရွက်ကို လက်မှချ၍ နားစွင့်ထောင်လေသည်။ တစ်ဖန် ပေရွက်ကို ပြန်ကောက်၍ ဖတ်မြဲတိုင်းဖတ်နေပြန်သည်။ တစ်ဖန် ပေရွက်ကိုလက်မှချ၍ ငေးသောမျက်နှာဖြင့် ဈေးဘက်သို့ ကြည့်နေပြန်သည်။

ပုဂံဈေးကား လူအမျိုးမျိုး လူအစားစားတို့ ကျက်စားရာနေရာ ဖြစ်လေသည်။ ရယ်သံ၊ ငိုသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊ ညည်းညူသံတို့ဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အော်မြည်လျက် နေလေသည်။ အသွားအလာ အပြေးအလွှားတို့ဖြင့်လည်း လှုပ်ရှားလျက် နေလေသည်။

လုလင်သည် အော်မြည် လှုပ်ရှားလျက်နေသော လူထုကို ငေးမောကာ ကြည့်နေရာမှ မောင်းနောက်သို့ အီလိုက်၍

နန်းတော်သို့ ဝင်လေသည်။ ပုဂံပြည့်ရှင်သည် လုလင်အား အကဲခတ်၍ ပေထုပ်တို့၌ ပြဿနာ၏ အဖြေကိုရှာရန် အခွင့်ပေးလေသည်။ လုလင်သည် ပေထုပ်ကိုမတောင်း၊ ပန်းချီကျော်၊ ပန်းပုကျော်၊ လက်သမားကျော်တို့ကိုသာ တောင်းလေသည်။ ထိုအခါ ပေထုပ်ပုံအနီး၌ ထိုင်နေကြသော သုခမိန်တို့သည် ပြီးချင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မပြီးဝံ့၊ ငြိမ်သက်စွာ နေကြလေသည်။

□

၄။

လုလင်သည် ပန်းချီကျော်၊ ပန်းပုကျော်၊ လက်သမားကျော်တို့ကို ခေါ်၍ ရှေးဦးစွာ လွှတ်တော်အနီးတွင် လှပသော တဲကနားတစ်ခုကို ဆောက်စေလေသည်။ ငြိမ်းသောအခါ တဲတံခါးကို လုံစွာပိတ်၍ ထိုသူတို့နှင့်အတူ တဲအတွင်းဝယ် တစ်နေ့လုံး နေလေသည်။ နေစောင်းသောအခါမှ ထွက်လာ၍ ပုဂံပြည့်ရှင်အား ပြဿနာကို ဖြေပြီးကြောင်း လျှောက်လေသည်။ ပုဂံပြည့်ရှင်သည် အံ့သြဝမ်းမြောက်၍ တရုတ်သံအမတ်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် တဲကနားသို့ ထွက်တော်မူသည်။

တဲတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ပျားဖယောင်းတိုင်များမှ အလင်းရောင်တို့သည် ပုဂံပြည့်ရှင်နှင့် သံအမတ်တို့၏ မျက်နှာများပေါ်သို့ ကျရောက်လာသဖြင့် မျက်နှာတို့သည် ဝင်းထိန်လျက် ရှိကြလေသည်။ တဲကနားအတွင်း၌ နံရံတစ်ဖက်တွင် စင်မြင့်တန်းတစ်ခု ရှိလေသည်။ စင်မြင့်တန်းပေါ်တွင် တင်းထိမ်နှစ်ခု ဖုံးထားသော အခန်းနှစ်ခန်း ရှိလေသည်။ တင်းထိမ်နှစ်ခုတွင် (မရှိ၍ ရှိသူ)၊ (ရှိ၍ မရှိသူ)ဟူသော စာတန်းနှစ်ခုကို ရွှေမင်ဖြင့် ရေးသားထားလေသည်။ ပုဂံပြည့်ရှင်သည် လုလင်ကိုတစ်လှည့်၊ စင်မြင့်တန်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်လျက် ကလေးကဲ့သို့ အံ့သြနေလေသည်။

“မရှိ၍ ရှိသူ” စာတန်းထိုးထားသော တင်းထိမ်ကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ဆင်းရဲသား အသွင်ရှိသော လူယောက်ျားသုံးဦးပုံ ပန်းချီကားသုံးချပ် ပေါ်လာလေသည်။ ယာဘက်ပုံတွင် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေသော မျက်နှာအမူအရာ ရှိသည်။ လက်၌ ကညစ်နှင့် ပေရွက်တို့ကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုပုံ၏ နောက်ခံ၌ ဆွတ်စားမကုန်သော ပဒေသာပင်အောက်ဝယ် လူအများ ပျော်ရွှင်နေကြပုံ ရေးပြထားလေသည်။

အလယ်ပုံတွင် ရဲရင့်၍ အံ့ကြိတ်နေသော မျက်နှာအမူအရာ ရှိသည်။ ထိုပုံ၏ နောက်ခံတွင် ပြောင်လက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူတို့က စုတ်နှပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူတို့အား နှားကဲ့သို့ လှည်း၌တပ်၍ မောင်းနေကြပုံ ရေးပြထားလေသည်။

ဝဲဘက်ပုံတွင် မျက်လွှာချနေသော မျက်နှာအမူအရာ ရှိသည်။ ထိုပုံ၏ နောက်တွင် စေတီတစ်ဆူကိုလည်းကောင်း၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ ငှက်ပျော စိုက်နေကြသူများကိုလည်းကောင်း ရေးပြထားလေသည်။

တရုတ်သံအမတ်သည် လက်ပိုက်လျက် ခုံညားသော မျက်နှာဖြင့် ထိုပန်းချီသုံးကားကို တစ်ကားပြီးတစ်ကား ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

‘ရှိ၍ မရှိသူ’ စာတန်းထိုးထားသော တင်းထိမ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ လှပသော တိုက်ခန်းပုံ ပန်းချီကား၏ အရှေ့တွင် ပန်းပုထုထားသော ယောက်ျားအရုပ်တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအရုပ်ကို မိန်းမရုပ်ဆယ်ရုပ်ရံလျက် အလုပ်အကျွေး ပြုနေကြသည်။ ထိုယောက်ျားရုပ်အရှေ့၌ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ပွဲရုံကြီး တည်ခင်းထားသည်။ ထိုယောက်ျားရုပ်တွင် လောဘ မျက်နှာအမူအရာ ရှိလေသည်။ ထိုအခါ တရုတ်သံအမတ်သည် လုလင်ဘက်သို့ လှည့်၍ အရုပ်သို့လက်ညှိုးညွှန်၍ ‘သူ ဒီလိုပဲ နေသလား’ဟု မေးလေသည်။ လုလင်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၅။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပုဂံမြို့ထဲတွင် လှည်းသမားက သုခမိန်တို့ကို မထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်ကြောင်း၊ ပြဿနာကိုဖြေမည်ဟုဆိုပြီးလျှင် ပြည်ရှင်မင်းအား ပန်းချီ၊ ပန်းပုတို့ဖြင့်သာ ထိုးဇာတ်ခင်းပြုကြောင်း၊ လှည်းမောင်း၍ မနေဘဲ ရာဇဂိုဏ်းမလွတ်သောအမှု၌ ဝင်စွက်သဖြင့် သုသာန်၌ ကားစင်တစ်ခု ထိုးတော့မည်အကြောင်း၊ သူမယား မုဆိုးမဖြစ်ရှာတော့မည်အကြောင်း သတင်းဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

နန်းတွင်း နံနက်ညီလာခံ၌ကား တရုတ်သံအမတ်သည်

ပုဂံဈေးကား လူအမျိုးမျိုး လူအစားစားတို့ ကျက်စားရာနေရာ ပြစ်ပေသည်
ရယ်သံ၊ ငိုသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊ ညည်းညူသံတို့ဖြင့်
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အော်မြည်လျက် နေပေသည်
အသွားအလာ အပြေးအလွှားတို့ဖြင့်လည်း
လှုပ်ရှားလျက်နေပေသည်

တရုတ်ပြည်ရှင်၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ဆက်၍ ‘ပုဂံပြည်သည် အဝန်းပင် ငယ်သော်လည်း ရဲရင့်လှကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရွှေနန်းသခင်အား လျှောက်ပါမည်’ဟု သံတော်ဦးတင်လေ၏။ ပုဂံပြည်ရှင်သည် အံ့ဩလျက် ‘သင်တို့ ပြဿနာဖြေပြီးသလော’ဟုမေးရာ တရုတ်သံအမတ်သည် ဖြေပြီးကြောင်း သံတော်ဦး တင်ပြန်လေသည်။ လုလင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ရှိသော အမူအရာဖြင့်လည်း ပြီးလေသည်။

ထိုအခါ ပေထုပ် သုခမိန်တို့သည် အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် တစ်ဦးက လက်အုပ်ချီ၍ ‘တရုတ်ပြည်တွင် ပညာရှိသုခမိန်အစစ် ရှိမည်မထင်ပါ။ မေးသောပြဿနာ

သည် စိတ်ကူးမျှသာဖြစ်၍ ဖြေပုံသည်လည်း ထိုးဇာတ်ခင်းပြုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ် ဤပြဿနာသည် ကျွန်တော်တို့ မှီခို ကိုးကားချက်လည်း မဟုတ်၊ ပညာရှိလက္ခဏာလည်း မပါ၊ ကလေးသူငယ်တို့ စကားထာဝရကမ်း ကစားသည်နှင့်ပင် တူလှပါသည်။ ကျွမ်းဟောင်းနှင့်ကင်း၍ မစဉ်းစားချင်ထသော၊ ကျွမ်းဟောင်းနှင့်ကင်း၍ စကားမဆိုချင်ထသော ကျွန်တော်တို့သည် ကျမ်းစကားမဟုတ်၊ ကျမ်းထွက် မဟုတ်သော ထိုစာသိမ်စာငယ်ကို အရေးမယူလိုပါ’ဟု လေးနက်စွာ စာသံပေသံပါပါ သံတော်ဦးတင်လေ၏။ ပုဂံပြည်ရှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၍ အတန်ကြာမှ ‘ဤလက်ဆောင်များကို လုလင်ယူထိုက်ပေသည်’ဟု မိန့်၍ ညီလာခံ စဲလေသည်။

၆။

လုလင်သည် နန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ လမ်းတွင် တရုတ်သံအမတ်၏ထမ်းစင်သည် မီလာ၍ သံအမတ်က ‘လုလင် သင်လေ့လာသော ပေထုပ်ကို ငါ ကြည့်ချင်သည်’ဟုဆို၏။ ထိုအခါ လုလင်က ‘အမတ်မင်း ကျွန်တော် လေ့လာသောပေထုပ်ကား အခြားမဟုတ်၊ နေ့စဉ် အမတ်ကြီး၏ ထံမှ စင်ဖြတ်သွားရာဖြစ်သော ပုဂံဈေးပင်ဖြစ်တော့သည်’ဟု ဖြေပြောလေသည်။ ထိုအခါ တရုတ်သံအမတ်က ‘လုလင်— ကောင်းလေစွ၊ ငါတို့၏ ပြည်သို့ လုလင် လိုက်ခဲ့လျှင် ငါတို့၏ ဘုရင်သည် လုလင်အား မြတ်နိုးတော်မူပေမည်’ဟု ဆိုလေ၏။ ပုဂံဈေးလုလင်သည် ချိုပြီးသော မျက်နှာဖြင့် ကျေနပ်

ဥပကာရတင်ပါကြောင်း ဖြေပြော၍ ‘ကျွန်တော် မလိုက်လိုပါ။ ကျွန်တော်သည် ပုဂံကို ဖြို၍ မြတ်နိုးပါသည်’ဟု ဆိုရင်း ပုဂံဈေးအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ပုဂံဈေးသည် ခါတိုင်းတူသို့ပင် စည်ကားလှ၏။ လူအမျိုးမျိုး၊ လူအစားစား ကျွမ်းစားလျက်ရှိ၏။ ရယ်သံ၊ ငိုသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊ ညည်းညူသံတို့ဖြင့်

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အော်မြည်လျက် ရှိ၏။ အသွားအလာ အပြေးအလွှားတို့ဖြင့်လည်း လှုပ်ရှားလျက်နေလေသည်။

ဈေးသို့ရောက်သဖြင့် ပုဂံဈေးလုလင်သည် မိမိ၏ လှည်းရှိရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ လှည်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုယိုလျက်နေသော မိမိ၏ ဇနီးသည်ကို မြင်လေရာ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ဇနီးသည်ထံသို့ ပြေးဝင်သောတည်း။

တော်ရံ
ဂန္ထလောက၊ အတွဲ ၁၈၊ အမှတ် ၁၀၈၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၃၁

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၁၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၅

ဒီလအဖို့ ပေးပို့လာတဲ့ စာမူတွေက အရေးအသားပိုင်း တိုးတက်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ အကြောင်းအရာပိုင်းမှာ တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃၊ ၄ နှစ်ကနဲ့ ထူးခြားတဲ့ ကွာခြားမှုမမြင်ရ သေးပါဘူး။

၁။ တစ်နေ့တာခရီး

၂။ နတ်ချို လျှိုတစ်ပါး လက်ထော်(ထားဝယ်)

စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ ထားဝယ်ဒေသနောက်ခံ ကျေးလက် အဖြစ်အပျက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ပိုင်းမှာ အားနည်းနေသလို စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေပါ တယ်။ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ စာရေးသူက ဇာတ်ကို ဇွတ်ပြော ပြနေတဲ့ အနေအထားမှာ ဖြစ်နေပါတယ်။

၃။ ခြေတစ်ချောင်းစွမ်းအားရှင် ကိုပန်းစကား

စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေပြီး ဆောင်းပါးဆန် တဲ့ နိဂုံးမျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်ထားပါတယ်။ အပြန်အလှန်စကား ပြောတွေကို အားပြုထားတာမို့ အဖွဲ့အနွဲ့အားနည်းလှပါတယ်။

၄။ မုသားတစ်ထောင်ဝက်မွှာတောင် နေမင်းနွယ်

ဝက်ပါလို့ သုံးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ စာလုံးပေါင်းအမှား တွေပါသလို အရေးအသားကလည်း စိတ်ကူးယဉ်လျှို့ဝှက် သည်းဖိုဆန်ဆန် ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ဆင်ရာမှာတော့ သေသေသပ်သပ်နဲ့ ရေးဖွဲ့နိုင်တာ ကို တွေ့ရပါတယ်။ အစပိုင်းနဲ့ အလယ်ပိုင်းမှာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိရှိ ဖွဲ့နိုင်ပေမဲ့ အဆုံးသတ်မှာတော့ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ဖြစ် သွားတဲ့အတွက် စာမူကောင်းဖြစ်မလာပါဘူး။

၅။ ကြယ်စင်လှမ်းခေါ် လမင်းအဖော် ဖြူလေး(လယ်ဝေး)

အရေးအသား ပြေပြစ်ပေမဲ့ အကြောင်းအရာက ရိုးစင်း နေပြီး ဆောင်းပါးဆန်တဲ့ အဆုံးသတ်မျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။

၆။ ဂုဏ်

စကေရိုပိုင်း

စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေပြီး ဇာတ်ကို ကိုယ်လို

ချင်သလို ဇွတ်ပုံဖော်ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေ ပါတယ်။ အနုပညာ အားနည်းပါတယ်။

၇။ တစ်ခါတရံ နှလုံးသားသည်လည်း မိုးခကျော်သွင်

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပြီး တချို့စာပိုဒ်တွေမှာ ရေးဖွဲ့ပုံ ရှင်းရှင်းလင်း လင်း မရှိတာကြောင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် လှလှပပ မပေါ်ထွက်ခဲ့ရတာပါ။ တင်ပြပုံကို ဒီထက်ပိုပြီး သေသေသပ်သပ် ပြင်ဆင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကောင်းပါ လိမ့်မယ်။

၈။ အပေမေတ္တာ

၉။ မွေးနေ့ ထွန်းအောင်ရင်

စာစီစာကုံးဆန်တဲ့ အရေးအသားမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ စာမူ နာမည်ပေးတာတွေကအစ ဇာတ်ကို မှန်းနိုင်လောက်အောင် ရိုးစင်းနေတာကလည်း စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်မှုအားနည်း စေပါတယ်။

၁၀။ အချစ်က... မည်သို့

၁၁။ လုံခြုံပါရစေ ပိုပိုအောင်(ဝန်းသို)

ရသစာမူတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သေသေသပ် သပ် သိုင်းသိုင်းပိုင်းပိုင်းရေးဖွဲ့ဖို့ စိတ်မပါသလိုမျိုးတွေ့ရပါတယ်။ အပြန်အလှန်စကားပြောကို အားပြုပြီး ခပ်မြန်မြန် အဆုံးသတ် သလို ပြောချင်တာကိုလည်း ပေါ်လွင်သွားအောင်ဇာတ်ကောင် စရိုက်ကို ဖော်နိုင်အောင် အားထုတ်ထားတာတွေ မရှိပါဘူး။

၁၂။ အပေါင်းလား အနှုတ်လား

ဝန်းသို-လွမ်းရဝေ

ဆောင်းပါးအဖြစ် ရေးဖွဲ့ဖို့ ပိုကောင်းနိုင်တဲ့ အကြောင်း အရာကို အပြန်အလှန်စကားပြောတွေ ထိုးထည့်ပြီး ရေးဖွဲ့ထား သလို ဖြစ်နေပါတယ်။

၁၃။ မင်းသမီး

ပတ္တမြားနီနီ

စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေသလို ဆွဲဆောင်မှု ရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဖွဲ့နဲ့ထားပါဘူး။

၁၄။ အသံနှင့်အောင် ချစ်ပါတယ် မောင့်ကို

ကျင်ကိုချန်

လက်ရေးစိပ်လွန်းပြီး ရှည်းလျားတဲ့စာမူတစ်ပုဒ် ဖြစ် ပါတယ်။ အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ မလိုအပ်တဲ့ ဖောင်းဖွား တွေလည်း တွေ့ရပါတယ်။ တင်ပြပုံရိုးစင်းတဲ့အတွက် စာဖတ် သူရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို စာမူတစ်ပုဒ်လုံး ထိန်းမထားနိုင်ပါဘူး။

၁၅။ သူသာ

၁၆။ ဆောင်းတစ်ညအိပ်မက်

၁၇။ ပုံရိပ်မှား

၁၈။ စံပယ်ဗွေးဗွေး လရေးရေး

၁၉။ နဂါးနိုင်မင်း

ပြီးခဲ့ဲ့ဝါ

စာရေးကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ စာမူတွေမှာတော့ ဇာတ်ကောင်တွေကြားက အဆက်ဆက် ကွာဟသွားသလို အဆုံးသတ်တွေမှာလည်း ဦးတည်ရာကနေ ပြောင်းပြောင်းပြီး ရေးဖွဲ့သွားသလိုမျိုး တွေ့ရပါတယ်။ လှည့် ကွက်တွေ ထပ်ရေးဖို့ ကြိုးစားထားပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ ဝိပြင်အောင် မရေးနိုင်တဲ့ စာမူတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ ထဲက စံပယ်ဗွေးဗွေး... နဲ့ နဂါးနိုင်မင်း တို့ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ စံပယ်ဗွေးဗွေး... က ဒုတိယအကြိမ် ပြင်ဆင်ပေးဖို့လတာဖြစ်ပြီး နဂါးနိုင်မင်း ကလည်း ရေးဖွဲ့နေကျမဟုတ်တဲ့ တင်ဆက်ပုံမျိုးမို့ တင်ပြ ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂၀။ ပုံစံတူနေ့စွဲများ၏ မနက်ဖြန်

၂၁။ ဗွေးနေ့လက်ဆောင်

ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

စာရေးကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တင်ပြပုံကတော့ အများ အားဖြင့် ရိုးစင်းနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ တင်ပြပေးလိုက်တဲ့ နှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ ထူးခြားလှချည်ရုံမဟုတ်ပေမဲ့ ရိုးဂုဏ်နဲ့တကွ တွေးစရာတချို့ ပေါ်လွင်တဲ့အတွက်တင်ပြပေးလိုက်ရပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေက တော့-

ကိုကိုအဲ ရဲ့ ကြောဖို့လား ခြွေလို့လား ပါ။ ဒီစာမူမှာတော့ အရေးအသား ထောင့်တောင့်တောင့်ဖြစ်နေပေမဲ့ ပြောချင်တာ ပေါ်လွင်တဲ့အတွက် တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ စုဝေနှင်း ရဲ့ ယန်းခြံ ကတော့ အတွေးရော၊ အရေးပါ သေသေသပ်သပ် လှလှပပ ရှိတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ရဲရင့်လုံ(ဆေး-မန်း) ရဲ့ တက်တူး က ရိုးစင်းတဲ့ ဇာတ်သိမ်းပေမဲ့ ဇာတ်ကောင် စရိုက်ပေါ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားနိုင်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ မိုး စက်ငြိမ်း ရဲ့ အေးစက်စက်ပြဇာတ် က တင်ပြပုံဆန်းသစ်တဲ့ အတွက် တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာမ မသီတာထံမှ ဆန်ခါတင် ဝတ္ထုတို ၈ ပုဒ် တက် လာပါတယ်။ ပထမဆုံး ဖတ်ဖြစ်တာက ဆရာမ နန်းမေ့ရဲ့ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ပါ။ 'နဂါးနိုင်မင်း'နဲ့ 'စံပယ်ဗွေးဗွေး လရေးရေး' ဝတ္ထုတိုတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ 'နဂါးနိုင်မင်း'က လမ်းမှာ ကောက်ရ တဲ့ ရှေးယောင်နဂါးရုပ်ကလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီး နဂါးနိုင်မင်းလို့ အမည်တွင်သွားတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ထူးခြား မှု မရှိပါ။ သာမန်ဇာတ်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'စံပယ်ဗွေးဗွေး လရေးရေး'က ဒုတိယအကြိမ်ရေးတယ်လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ သူကလည်း သာမန်ဇာတ်မျှသာထက် ပိုပြီးမထူးခြားပါဘူး။

ဆရာ ကိုကိုအဲရဲ့ 'ကြောဖို့လား ခြွေလို့လား'ဝတ္ထုကို

ဖတ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို ဖတ်တဲ့အခါ မှာ ထားတဲ့သဘောထားကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ရွှေအသစ် ကို ဖတ်ပြီးရင် လုံးဝအသစ်များရေးတဲ့ ဝတ္ထုများလို့ သဘော ထားပြီး ဖတ်ပါတယ်။ ကိုကိုအဲရဲ့လက်ရာများထဲက ကျွန်တော် ဖတ်ရတာ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်နှိုး မိသလောက် ပြောရရင် ကိုကိုအဲဟာ တခြားနေရာများမှာ ရေးနေကျ ကလောင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ သိပ်များပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးတဲ့အခါမှာ သိုင်းပိုင်းနေတာထက် လိုက်ရှင်းကို သွားစေ ချင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုနဲ့ ဝတ္ထုရှည်ရဲ့ ကွာခြားချက်ကို ကွယ် လွန်သူ စာရေးဆရာ သုမောင်နဲ့ ကျွန်တော်အင်တာဗျူးမှာ ဆရာ သုမောင်က 'ဝတ္ထုရှည်က တစ်နှစ်ခွဲခွဲနေတဲ့မိုးနဲ့တူပြီး ဝတ္ထုတိုကတော့ အုန်းအုန်းခိုင်းခိုင်း ရွာချပြီး တိတ်သွားတဲ့မိုးနဲ့ တူပါတယ်'လို့ တင်စားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ္ထုတိုမှာ မလိုအပ်ဘဲ တင်စားတာတွေ၊ စကားပြောတာတွေ မပါစေချင် ပါ။ ကိုကိုအဲက နည်းနည်းအတတ်ကျွမ်းနေပါတယ်။

ဆရာမ စုဝေနှင်းရဲ့ 'ယန်းခြံ'ကို ဖတ်ရပါတယ်။ ဝတ္ထု ဆိုတာထက် ရသဇာတမ်းဘက်ကို ပိုပြီးနွယ်နေသလို ခံစား ရပါတယ်။ ဝတ္ထုနဲ့ရသဇာတမ်းတို့ရဲ့ ခြားနားချက်ကလည်း အင်မတန် ပါးလွှာတဲ့မျဉ်းတစ်ကြောင်းသာ ရှိတာကိုး။

ဆရာ ရဲရင့်လုံ(ဆေး-မန်း)ရဲ့ 'တက်တူး'ကို ဖတ်ရပါ တယ်။ ဆရာက ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ 'အရည်ပျော် တစ်ဦး၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ'ဝတ္ထုနဲ့ ရွှေအသစ်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖော်ပြ ခံရဖူးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်သဘောက ဝတ္ထုတို မှာ ဇာတ်သိမ်းကို စာဖတ်သူ ကြိုပြီး ခန့်မှန်းလို့ မရစေချင် ပါဘူး။ 'တက်တူး'ကို စဖတ်ကတည်းက ဘုရားပွဲမှာ တက် တူးသည့်လည်း ပါလာပြီဆိုကတည်းက ဇာတ်သိမ်းကို ကျွန်တော် မှန်းလို့ ရနေပါတယ်။ တက်တူးအကြောင်းရေး တိုင်း မေးခိုင်းပိုက်က မပါမဖြစ်ကိုး။

ဆရာ ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)ရဲ့ စာမူနှစ်ပုဒ် ဖတ်ရပါတယ်။ 'ပုံစံတူနေ့စွဲများ၏ မနက်ဖြန်'နဲ့ 'ဗွေးနေ့လက်ဆောင်'တို့ ဖြစ် ပါတယ်။ နှစ်ပုဒ် ယှဉ်ဖတ်ကြည့်ရာမှာ 'ဗွေးနေ့လက်ဆောင်' က ပိုပြီးအားကောင်းတာကြောင့် ဒီလ ရွှေအသစ်အဖြစ် ရွေး ချယ်ဖော်ပြပေးထားပါတယ်။ ဆရာ ဥဩကို ပြောချင်တာက ဆရာအနေနဲ့ ကျွန်တို့ကနဲ့ စာစီပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပရင့်ထုတ်ရာမှာတော့ ပရင့်တာက ဆေးကုန်နေတာ ကို ဂရုမပြုမိဘူး ထင်ပါတယ်။ စာလုံးများ မှိန်နေတဲ့အတွက် အယ်ဒီတာများကို မျက်နှာမပါဝါ တိုးစေနိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဆရာ မိုးစက်ငြိမ်း ပါ။ ဆရာရဲ့ 'အေးစက်စက်ပြဇာတ်'က အဆုံးထိ ဆွဲခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလ ရွှေအသစ်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖော် ပြပေးထားပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

မိုးခန့်ဖြူ စေးစမ်းစမ်းပြန်

ကောင်းကင်သည်
ထပ်ဖြူဆုံဆိုင်းလာနေ၏။
တိမ်အရအဝေးအလိုက်ပိသစွာ
မတွေ့ရဘဲ ကောင်းကင်
တစ်ခွင်လုံး၊ ဖြိုင်းညှို့မှောင်မည်း
နေတော့သည်။ မွန်းလွဲ
၁ နာရီတော်အချိန်ဆိုသော်လည်း
ရာသီဥတုကြောင့် နေခင်းမျိုးဖျ
ညရီရီ ကုသိုပင် မှောင်ရိပ်
သန်းကာ ချမ်းအေးစိမ့်စိမ့်။
ပျင်းလှိုက်တာအော်ဟဲ့ မိလုံး
အသံထွက် ရှေ့ကပ်မိသည်။
တံစက်မြိတ် အမှိုးစွန်းအောက်
ဖြစ်သဖြင့် မိုးသိပ်ဝပက်
လှသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုတွင်
ပြတင်းပေါက်ကို ပျင်းရိဖျင်းထွ
မှီကာ တဖွားဖွား တဖွဲ့ဖွဲ့မှ
တခေါ်တခါ တသည်းသည်း
ဖြစ်လာနေသည့် မိုးရေစက်တို့ကို
အမိပွယ်မှ ဝေးကြည့်ရင်း
ကောင်စဉ် ရေမရ အတွေးတို့ဖြင့်
အချိန်ပြုန်းရန် ကြိုးစားနေမိ၏။

အိမ်ရှင် မေမေသန်းတို့
မရှိသည့်နေ့ဖြစ်သည့်အတွက်
အိမ်အလုပ်ကိစ္စ
လုပ်စရာလေးတွေလုပ်ပြီး
နေ့လယ်နေ့ခင်း
စာတ်လမ်းတွဲသေး
ဘာလေး ကြည့်ကာ
အေးအေးခင်းအေး
လွတ်လွတ်လပ်လပ်
စိမ်နှင့်နေလိုက်မည်ဟု
အကြံကြီးကြခံသမျှ
မိုးရိပ်မှောင်သည်နှင့်
ဖျတ်နေ ငြိမ်းသွားသော
လျှပ်စစ်မီးကြောင့်
စိတ်ကူးထားသည်တို့
အရှုမထင်လာတော့သည့်အတွက်
မကျေမချမ်းလည်း
ဖြစ်လို့နေသည်။
မိုးရွာလျှင်လည်း ပျက်
နေရာသီဆိုလည်း
မီးအားမဖြည့်၍ ပျက်
စသဖြင့်

အမှတ် ၁၁၁ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၂

မြန်မာ့

ဆင်ခြေအပေးကောင်းလှသော လျှပ်စစ်မီးကို မကျေမချမ်း ရေရွတ်ရင်းကနေ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ကျမှ ရွာသွန်း မစဲ တသည်းသည်း ဖြစ်နေ သည့် ကိုရွှေမိုးကို စိတ် အတွေးဖြင့် မျက်စောင်း အကြိမ်ကြိမ်ထိုးနေမိတော့ သည်။ မိလုံးတို့ ကံဆိုးလှ ချည့်နော်။ အမှန်တော့ ဒီအိမ်၊ မေမေသန်းတို့အိမ်မှာ မိလုံး က အိမ်အကူ လုပ်သား။ ရိုင်း ရိုင်းပြောကြကြေးဆို အိမ်ဖော် ဆိုပေသည့် အိမ်သားတစ် ယောက်နှင့်မခြား ထိုက်သင့် သလောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး စွာ နေခွင့်ရနေခဲ့သည်ပင်။ မေမေသန်းတို့မိသားစုနှင့် မိလုံး နေလာခဲ့သည်မှာပင် ဆယ်နှစ်ကျော်တော့မည်။ မိလုံးအမေ မဆုံးခင်က တည်းက ဆိုပါတော့။ မေမေ သန်း၏ ခင်ပွန်း လေးလေး ကျော်က မြို့နယ်တရား သူကြီး။ မိလုံးအမေ ရှိစဉ်က တည်းကပင် အမေကိုယ်တိုင် က ဒီအိမ်မှာ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက် လက်တိုလက် တောင်း ကူရင်း တပည့်ရင်း ချာလိုဖြစ်နေခဲ့သူ။ သွေးတိုး ရှိသည့်အမေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်တော့ အမေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခု မိလုံး အားကိုးရာ မဲ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော်ငြား မေမေ သန်းတို့က ဆက်လက် စောင့် ရောက်ပေးခဲ့သဖြင့် အေးအေး ချမ်းချမ်းပင် ဆက်နေခွင့်ရခဲ့ သည်။ အိမ်ရှင်တွေ သဘော ကောင်းသဖြင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေခွင့်ရသည်ဆိုပေ မဲ့ သူတို့ရှေ့မှာ ထိန်းသင့်တာ ထိန်းရတာမျိုးလောက်တော့ သိတတ်ရမည်လေ။ ရပ်မြင်

ဒြိုတံခါးအပြင်မှ
ကုက္ကိုပင်ကြီး
အောက်တွင်
မလုပ်မမြို့
မိုးခိုနေသည့်
လူတစ်ယောက်ကို
မိလုံး
ပြင်လိုက်ရသည်
ထိုလူကို
မိလုံး သိသည်
မြွေရေခွံအိတ်
တစ်ခုထဲ
အစုတ်ပလုတ်
ပေါင်းစုံ ထိုးထည့်
ထမ်းပိုးကာ
မြို့အနံ့
လျှောက်သွား
နေသော
စိတ်မနှံ့သည့်
လူတစ်ယောက်
ပြစ်၏

သံကြားရှေ့ တမေ့တမြော ထိုင်ကာ ကိုယ်ကြည့်ချင်သည့် စာတ်လမ်းကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ မထ၊တမ်း ကြည့်နေလိုက် တာမျိုးတော့ အလွယ်တကူ လုပ်လို့မရဘူး မဟုတ်လား။ အခုလိုမျိုး အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော် နားနည်းနည်း လေးနေ သည့်အဘွား(မေမေသန်း၏ အမေ) တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်နေပြီး တစ်အိမ် သားလုံးက မြို့နှင့် မလှမ်း မကမ်း တိုက်နယ်တစ်ခုသို့ နားရေးကိစ္စဖြင့်သွားနေသည့် အချိန်မျိုးကတော့ မိလုံး

အတွက် တော်တော်လေး ရှား ရှားပါးပါးကိုး...။ သို့သော် မိုးကြောင့်၊ မီးကြောင့် ရပ်မြင် သံကြားရှေ့ မထ၊တမ်းထိုင် မည့် အစီအစဉ်လေး ပျက် သွားပြီး ပြတင်းနံဘေးနား တွင်သာ ကပ်ထိုင်ရင်း မိုးထဲ၊ ရေထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ယိမ်းက၊နေကြသည်ကိုသာ အပျင်းပြေ ရှုစားနေရတော့ လေသည်။
'မိုးတိတ်သွားပြီလား မိလုံး'
အိမ်ရှေ့ခေါ်ခန်းရှိ ကျွန်း ပက်လက်ကုလားထိုင် ပက် ပက်ကြီးပေါ်တွင် ပုံပုံအိအိ ကြီး မှီလျှောထိုင်ကာ စိပ် ပုတီးကို လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ရင်း Mp3 player လေးမှ တိုးတိုးဖျံလွင့်နေသော တရား တော်ကို နာကြားရင်းလက်စ ဖြင့် တစ်ရေးတစ်မော ငြိမ်း ချမ်းရေးရသွားသော အဘွား က ပြန်နိုးလာလာချင်း ရာသီ ဥတုအခြေအနေကို သတိတရ မေးရှာသည်။ ချက်ချင်းပင် သုဂတောမှာ ရပ်သွား သလား၊ လောကဝိဒူမှာ ရပ် သွားသလား မမှတ်မိ မသဲကွဲ တော့သော ပုတီးကို အာရုံရ သွားပြန်ပြီး အရဟံမှ အစချီ ကာ တဂျောက်ဂျောက် ပြန် စိပ်လေတော့သည်။ မိလုံးက တဝါးဝါးသမ်း၍ 'တိတ် သေးဘူး... အဘွားရဲ့' ဟု ပြန်ပြောသည်ကိုပင် ကြား တော့ဟန်မတူ။ မိုးခြိမ်းသံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ ပြန်သည်။ မိုးခြိမ်းသည်ကို မိလုံး မကြောက်ပါ...။ လျှပ် ပြက်လိုက်သည်နှင့် နောက် ဆက်တွဲလိုက်လာမည့် ဝေါ ခနဲ၊ ဂျိန်းခနဲ ထစ်ချုန်းသံကြီး

ကို အသည်းတယားယားနှင့် စောင့်နားထောင်ရသည်ကိုပင် မိလုံးတို့က အရသာတွေသေး သည်။ အခုကတော့ မိုး သည်းပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် လေပြင်းသည်မှအပ မိုးခြိမ်း သံ ကလည်း ကျဲတိကျဲ တောက်၊ ပျင်းဖိုပင် ကောင်း လှ၏။
မီးပြန်မလာသေးသည့် အတူတူ မိုးအေးအေးနှင့် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ပစ် လိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးရ လိုက်သည်။ အခန်းထောင့် တွင် အသင့်ရှိနေသော သင် ဖျူးဖျာကိုယူကာ အဘွားထိုင် နေသည့် ပက်လက်ကုလား ထိုင်ဘေးနားမှာပင် ခင်းချပစ် လိုက်သည်။ တစ်ခုခုလို သဖြင့် အဘွား လှမ်းနှိုးလျှင် အလွယ်တကူ ကြားနိုင် အောင်ဖြစ်၏။ အခန်းထဲ ခဏဝင် ခေါင်းအုံးလေးကို ယူ၊ ဖျာချောလေးပေါ် အသာ ကျောခင်းကာ မျက်လုံးတို့ကို မှေးမှိတ်ချလိုက်ရန် ပြင်ဆင် အဘွားက- 'မိလုံး' ဟု လှမ်း ခေါ်သည်။ မိလုံး သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်၏။ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကန် မိမိယူဖို့ စဉ်းစား သမျှ ကိစ္စတိုင်း ဘာတစ်ခုမျှ အဆင်တချော မဖြစ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။
'ရှင် အဘွား' ဟု လေး တိလေးတွဲ ထူးလိုက်သည်။ အဘွားသည် စိပ်ပုတီးကို လက်မှာပတ်လိုက်ပြီး တရား တော် ဖွင့်ထားသည့် စက် ကလေးကို လှမ်းပိတ်လိုက် သည်။ တိစ္ဆိတွေ အောက်စက် တွေက သူနှင့်မဆိုင်သဖြင့် ဘာတစ်ခုမျှ မဖွင့်တတ်သော် လည်း ခဏခဏ ဖွင့်၊ ပိတ်

နားထောင်နေသော MP3
 Player လေးကိုတော့ အဘွား
 က ကျွမ်းကျင်စွာ အဖွင့်၊
 အပိတ် လုပ်တတ်သည်။
 ကတ်ကလေးထည့်ကာ ဖွင့်
 နားထောင်ရသော ထိုစက်
 လေးဖြင့် မေမေသန်း၏တူ
 တစ်ယောက် ထည့်ထားပေး
 သော တရားတော်တွေ
 အဘွား နားထောင်တတ်
 သည်။ တစ်ခါတလေ လော
 ကုတ္တရာမှ လောကီလိုင်း
 ဘက် ကူးကာ မာမာအေးတို့၊
 တင်တင်မြတို့ သီချင်းတွေကို
 နားဆင်ခံစားနေတတ်ပြန်လေ
 ၏။ အဘွား၏ စက်ကလေး
 ကိုကြည့်ကာ ရုတ်တရက်
 မိလုံး ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်
 သွားသည်။ မေမေသန်း၏တူ
 ကိုထွေး သီချင်းတွေ၊ တရား
 ခွေတွေ ကူးပေးတုန်းက
 အကြောင်းကို ဘာရယ်
 မဟုတ် သတိရသွားလို့ ဖြစ်
 သည်။ အင်တာနက်ဆိုင် ဖွင့်
 ထားသော ကိုထွေးက
 အဘွားအတွက်ဟုဆိုကာ စေ
 တနာဗရပူဖြင့် သီချင်းတွေ၊
 တရားတွေ ကူးပေးသော်
 လည်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို
 ကပ်ညပ်ပါလာမှန်း မသိ...
 တရားတော်တစ်ပုဒ်အပြီးတွင်
 ခပ်သွက်သွက် မြူးကြွစဖွယ်
 တေးသွားဖြင့် လွင့်ပျံ့လာ
 သော အမျိုးသားအဆိုတော်
 တစ်ယောက် (နောက်မှ
 ကိုထွေးပြောပြသဖြင့် ရှောက်
 ဖျက် ဆိုသော အဆိုတော်နှုန်း
 မိလုံး သိရသည်)၏ အမျိုး
 သမီးတွေ နားဖြင့် ဘယ်လိုမှ
 မသင့်တော် မအပ်စပ်သည့်
 သီချင်းသံ ကြီးကြောင့်
 အဘွား ဒေါသပူနံ့ထ၊ပြီး
 ကိုထွေးကို ခေါ်ဆုတာ သတိ

စိတ်မနှံ့သော
 သူသည် အသက်
 သုံးဆယ်ကျော်
 ခန့်သာ ရှိဦးမည်
 အရူးလို
 စုတ်တိုစုတ်ပြတ်
 မနေဘူးဆိုလျှင်
 သပ်ရပ်
 ကြည့်ကောင်းမည်
 ပုံစံ ပြစ်၏
 ထိုသူသည် မိလုံး
 ခေါ်သံကြောင့်
 တံခါးနားသို့
 ပြည်းပြည်း
 တိုးကပ်လာသည်
 အနည်းငယ်
 ကြောင်တောင်
 တောင်နိုင်လှသော
 သူ့မျက်ဝန်းတွေက
 သေချာ
 စိုက်ကြည့်လျှင်
 ဖူးဖူးရရ

ရမိပြီး ရုတ်တရက် ရယ်ချင်
 သွားမိရခြင်းဖြစ်သည်။
 'ငါ့စိတ်ထဲမယ် တစ်
 မျိုးပဲအေ' ဟု အဘွားက
 စကားဆက်သည်။ MP3
 လေးကိုတောင် ပိတ်လိုက်ပြီ
 ဆိုမှတော့ အဘွားတစ်
 ယောက် စကားပြောဖို့ အား
 သန်နေပြီမှန်း ရိပ်မိရင်း ဒီနေ့
 လယ်တော့ အိပ်ရမိမမြင်တော့
 ဟု မိလုံး သဘောပေါက်
 လိုက်သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ
 တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းဆို ဘက်ထရီ
 ကုန်ကာမှ ကုန်ပေတော့။
 ထိုစက်ကလေးကို အဘွား

ပိတ်လေ့ မရှိ။ 'အင်း' ဟု
 တုံ့ပြန်ကာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်
 ပြီး ခေါင်းအုံးကိုပွေ့ပိုက်ကာ
 အသာမေးတင်ရင်း အဘွား
 ပြောသမျှ နားထောင်ပေးနေ
 ဖို့ အသင့်အနေအထား ပြင်
 လိုက်ရသည်။
 'ဒီလို မိုးထဲ ရေထဲကြီး
 ဘယ်သူတွေက စိတ်ကူးပေါက်
 ပြီး ထ၊လှူနေရတာတုံး'
 နံနက်ခင်းစောစော
 မေမေသန်းတို့မိသားစု အိမ်မှ
 ထွက်ကတည်းက တမေး
 တည်းမေးနေသော မေးခွန်း
 ဖြစ်သည်။ မေမေသန်းတို့
 အခု သွားနေသော နာရေး
 သည် အဘွား၏ ညီမတစ်
 ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ အဘွားလေး
 တစ်ယောက် သေဆုံးသော
 ဈာပနဖြစ်၏။ ဆွေထဲမျိုးထဲ
 သူတို့နှစ်ယောက်သာ သက်
 ကြီးရွယ်အိုဟူ၍ ကျန်နေ
 သည့်အတွက် အခုလိုမျိုး
 တစ်ယောက် ဆုံးပါးသွား
 သည်ကိုကြားလျှင် နောက်
 တစ်ယောက်စိတ်ထဲ သရိုး
 သရီဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် မေမေ
 သန်းတို့က အဘွားကို အသိ
 မပေးချင်။ လေးလေးကျော်
 ၏ တပည့်ရင်းတစ်ယောက်
 အလှူလုပ်သဖြင့် မသွားလျှင်
 မကောင်းဟု အကြောင်းပြ
 ကာ သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 မေမေသန်းတို့ လင်မယား
 ရယ်၊ သမီးဖြစ်သူ ကျောင်း
 ဆရာမ အပျိုကြီး မမအေး
 ရယ် သုံးယောက်သား ကား
 လေးတစ်စီးနှင့် မိုးထဲ၊ လေ
 ထဲ ထွက်သွားကြပြီး အိမ်တွင်
 အဘွားနှင့် မိလုံးတို့ နှစ်ဦး
 တည်းသာ ကျန်နေခဲ့ရခြင်း
 ဖြစ်၏။
 မသွားခင် မေမေသန်း

က မိလုံးကို တဖွဖွ မှာသည်။
 'အမေက ညည်းကို
 ဘယ်လိုပဲ လှည့်ပတ်မေးမေး
 သတိနဲ့ဖြေနေနဲ့။ လေးလေး
 ကျော်တပည့် အလှူလို့ပဲ
 ပြော။ ကျန်တာမေးရင် သမီး
 မသိဘူးလို့ဘဲပြော။ အပိုတွေ
 မဖြေနဲ့၊ အပိုတွေမပြောနဲ့။
 လူကြီးတွေရဲ့စိတ်က ပြောရ
 တာ မဟုတ်ဘူး။ နေရင်း
 ထိုင်ရင်း ဘာမဟုတ်တာလေး
 နဲ့ အားငယ်ရင်ငယ်နေကြ
 တာ။ သေချာမှတ်ထားနော်'
 'ဟုတ် မေမေသန်း၊
 စိတ်ချပါ။ သမီး ဘာမှမပြော
 ပါဘူး'
 ဘယ်လိုပဲ ဖုံးဖိထား
 ထား မိုးတွင်းကြီး၊ ဝါတွင်း
 ကြီး ဘာအလှူမို့လို့လဲဟု
 အဘွားက မနက်ကတည်းက
 တတွတ်တွတ် မေးနေသည်
 ကို မိလုံးတစ်ယောက် ရူးချင်
 ယောင်ဆောင်ရင်း မသိသလို
 နေခဲ့ရသည်။ အခုလည်း
 ထပ်မေးနေပြန်ပြီ။
 'သိဘူးလေ ဘွား
 ရယ်။ သမီးလည်း မေမေ
 သန်းတို့က အလှူသွားမယ်လို့
 ပြောတာပဲ သိတာကို။ သမီး
 ကို လာမေးနေလို့ သမီးက
 ဘာသိမှာတုံး'
 'အေးပါ... ညည်း
 လည်း ဘာမှမသိနဲ့။ စားဖို့
 လောက်ပဲ ခေါင်းထဲရှိ၊ လူ
 လည်း ပုတ်လောက်ဖြစ်နေပြီ'
 သူ သီချင်တာ မသိရ
 သဖြင့် အဘွားသည် မဆီ
 မဆိုင် မိလုံးအား ငေါထေ
 ထေလုပ်သည်။
 'အထွေးလေးရော နေ
 ကောင်းရဲ့လား မသိ'
 အဘွားက ရုတ်ခြည်း
 ဆိုသလို မေးချလိုက်သဖြင့်

တစ်မှူးငိုက်ငိုက်ဖြစ်နေသော
မျက်လုံးတွေက လန့်ဖျပ်ဖြူ
ကျယ်လာရ၏။ အထွေးလေး
ဆိုတာက ဆုံးသွားသော
အဘွားလေးကို ရည်ရွယ်ပြီး
ပြောတာပါ။ မေမေသန်းတို့
မည်သို့ပင်ဖုံးဖုံး အဘွားတစ်
ယောက် သူညီမတစ်ဝမ်းကွဲ
ဆုံးနှင့်နေပြီကို မသိစိတ်ဖြင့်
မတင်မကျ ရုပ်မိနေလေသ
လား မပြောတတ်။ ပုတီး
စိပ်သည့်သူဆိုတာက ပြော
၍ရသည် မဟုတ်။

‘စိတ်ကောင်းရှိတယ်
သူက။ အလှူအတန်းလည်း
ရက်ရောတယ်။ တို့ညီအစ်
မက ဝမ်းကွဲဆိုပေမဲ့ ချစ်ကြ
တယ်အေ့၊ ညီမရင်းတွေလို
ပဲ...။ ခုတော့ အိုကြပါပြီ။
ခရီးသိပ်မဝေးပေမဲ့ တစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့
ဖို့ဆိုဖို့ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ချက်
ချင်းကောက်သွားနိုင်မယ့်
အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်
တော့ဘူး။ သူနဲ့လည်း တွေ့
ချင်သေးသား။ စကားစမြည်
ပြောချင်သေးသား’

အဘွားသည် မိလုံးကို
ရှေ့တွင်ထားပြီး သူ့ဘာသာ
သူ ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။
မိလုံး နားထောင်ရင်း စိုးရိမ်
သလို ဖြစ်လာသည်။ လူကြီး
တွေ၏စိတ်က ခက်သားလား။
ဆုံးသွားသည့်သူနှင့် တွေ့ချင်
သေးသား ဘာညာပြောနေသ
ဖြင့် စကားနောက် တရားပါ
မိမိတို့လိုဖြစ်သွားမှာလည်း...။
ဖွတ်... ဟု မိလုံး ခပ်တိုးတိုး
ရွတ်လိုက်၏။ စကားလွှဲ
လိုက်မှဖြစ်သည်ဟု တွေးကာ
‘အဘွား ကော်ဒီသောက်
မလား’ဟု မေးလိုက်မိ၏။
အဘွားသည် ဆုကော်ဒီမို့ကို

မိလုံးလက်ထဲက
ထမင်းထုပ်ကို
ချက်ချင်း
မယူဘဲ
မိလုံးမျက်နှာကို
တစ်လှည့်
ထမင်းထုပ်
ကမ်းပေးနေသည့်
မိလုံးလက်ကို
တစ်လှည့်
ကြည့်နေပြန်သည်
မိလုံးလည်း
အရူးနှင့်အပြိုင်
ကြောင်တက်တက်
ပြစ်နေရင်းမှ
ခေါင်းမပြီးခဲ့မီတက
သတိရပြီး
အနည်းငယ်
ရှက်သွား၏

ကျကျလေး နှပ်ကာ သကြား
နည်းနည်းထည့်ပြီး သောက်
တတ်သူဖြစ်သည်။ အဘွား
သောက်လျှင် သူပါ တစ်ခွက်
ဖျော်သောက်ဖို့ မိလုံး တွေး
သည်။

‘လက်ဖက်ရည်လေး
ခံတွင်းတောင်းနေတယ်အေ။
တီးမစ်ထုပ်တွေ ရှိသေးလား’

‘ဟုတ်’ဟု ကမန်း
ကတန်းတုံ့ပြန်ရင်း ကပျာ
ကယာအထ လူဝဝခန္ဓာကိုယ်
အရှိန်ကြောင့် ခြေတစ်ဖက်
မျက်ခနဲဖြစ်သွားရသေးသည်။
‘အထွေးလေးလည်း လက်

ဖက်ရည်သမားပဲ’ ဆိုသည့်
အဘွားအသံကြောင့် ခေါင်းကို
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်မိ၏။
မီးဖိုချောင်ဆီ အသွား ဖုန်းသံ
ကမြည်လာသဖြင့် တယ်လီ
ဖုန်းရှိရာဆီ အရင်ခြေလှမ်း
ပြင်လိုက် ရသေးသည်။ ဖုန်း
ဆက်သူက မေမေသန်း ဖြစ်
သည်။ နောက်ဆံတင်းတတ်
သည့်နေရာတွင် မေမေသန်း
သည်လည်း ဘုရင်မတစ်ပါး
ဖြစ်၏။

‘နှင့်အဘွား ဘယ်လိုနေ
သလဲ’

‘ခုနကတော့ အိပ်နေ
တာ။ ခုနနီးတော့ အဘွား
ထွေးအကြောင်းတွေ ပြောနေ
တယ်။ ကောက်ကာငင်ကာ
ကြီး သတိရလို့တဲ့’ဟု အမှန်
အတိုင်းပြောလိုက်တော့ ဖုန်း
ထဲမှပင် မေမေသန်း၏ သက်
ပြင်းချသံကြီးကို ပီသစွာ
ကြားလိုက်ရသည်။

‘အေး...အေး...။ ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် နွေးနွေးထွေးထွေး
နေပေစေ၊ မိုးအေးနေတယ်။
ဒီမှာ ဆွေမျိုးတွေစုံလို့ စကား
တွေလည်း ကောင်းနေလို့
အေ၊ ညနေလောက်မှ ပြန်လာ
ကြမယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ငါ
ညည်းကို ပြောစရာရှိလို့ ဆက်
တာပါ။ ခုမှ သတိရလို့။
ငါ့စိတ်ထင် တို့ အိမ်ကထွက်
လာတော့ ညည်း ခြံတံခါးကို
ဒီအတိုင်း သော့လေးချိတ်ပြီး
ပြန်ဝင်သွားသလားလို့ပါ...။
သော့ကို ခတ်ထားခိုင်းမလို့။
တို့လမ်းက လူဖြတ်တယ်
လေ။ တစ်ခုခုဆို ညည်းနဲ့
အဘွား နှစ်ယောက်တည်းမို့
လို့။ သေချာအောင် သော့ခတ်
ထား’

‘အယ်... ခတ်ထားပါ

တယ် မေမေသန်းရဲ့’
‘အေးပါ သေချာအောင်
ပြောတာ။ သေချာအောင်စစ်
ကြည့်လိုက်ဦး။ ဒါပဲ’

တစ်ခုခုဆို ပူပင်မဆုံး
ဖြစ်နေတတ်သည့် မေမေ
သန်းအကျင့်ကိုသိထားသဖြင့်
မိလုံး ပြိုင်ငြင်းမနေတော့...။
ခြံကျယ်ဝင်းကျယ် အပင်
လေးဘာလေးစိုက်ပြီး အေး
အေးဆေးဆေး နေလိုသည်ဆို
ကာ မြို့သစ်ဘက်လာနေပြီး
ကာမှ ခြံခြံချွတ်ချွတ်သံ
ကြားလျှင် နေ့ညမရွေး လူ
ဝင်သလား၊ ရွေးဝင်သလား
တွေးပူနေတတ်သော မေမေ
သန်းကိုတော့ အားလုံးက
လက်မြှောက်လိုက်လျှောက်လေ
သည်။ ဖုန်းချပြီး အဘွားဆီ
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်း
ကလေးစောင်းကာ တခေါ်
ခေါ် ဟောက်နေပြန်လေပြီ။
ဒါဆို ကော်ဖီဖျော်စရာ မလို
တော့ဟုတွေးကာ အိပ်ပဲအိပ်
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
ရင်း မေမေသန်းပြောသည့်
ခြံတံခါးကိစ္စက ခေါင်းထဲဝင်
လာပြန်သည်။ ခုမှပင် သော့
ခတ်ထားမထား ကိုယ့်ကိုယ်
ကို မသေမချာ ဖြစ်လာတော့
၏။ သေချာအောင် စစ်ကြည့်
လိုက်တာ ကောင်းမယ်ဟု
တွေးကာ အိမ်ပေါက်ဝမှ တစ်
ဆင့် ခြံတံခါးဆီ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးတွေ
ကြားမှာ ဝေဝေဝါးဝါးဆို
သော်လည်း သော့ခတ်ထား
သည်ဟု သေချာနိုင်လောက်
သည့် အနေအထားကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည် အတွက်
စိတ်ချသွားဆဲ ခြံတံခါးအပြင်
မှ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင်
မလုံအမြဲ မိုးခိုနေသည့် လူတစ်

ယောက်ကို မိလုံး မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူကို မိလုံး သိသည်။ မြွေရေခွံအိတ်တစ်ခုထဲ အစုတ်ပလုတ်ပေါင်းစုံ ထိုးထည့်ထားပြီးကာ မြို့အနှံ့လျှောက်သွားနေသော စိတ်မနှံ့သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လမ်းဘေးမှာ ထိုင်နေအိပ်နေသည်ကို တွေ့နေမြင်နေကျဖြစ်သော်လည်း ခုလို မိုးသည်းသည်းတွင် သစ်ရိပ်ခိုနေသော သူ့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရတော့ သနားစိတ်ကလေး ဝင်သွားရသည်။ တစ်လက်စတည်း ထမင်းစားပွဲပေါ်ရှိ အုပ်ဆောင်းအောက်မှ ထမင်း၊ ဟင်း လက်ကျန်အနည်းငယ် ဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ပျင်းရိစဖွယ် မိုးနေ့လယ်မှာ အလျှူကလေးတစ်ခုလုပ်ရင်း ဝီတိကလေး ခံစားချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ မီးဖိုထဲ ခပ်သွက်သွက်ပြေးဝင်လာမိသည်။ နာနေသည့်ခြေထောက်က ခုမှပင် သက်သာသွားတော့သလို။

ကြပ်ကြပ်အိတ်အသန့်တစ်ခုထဲ ထမင်းနှင့်ဟင်းသင့်တော်သလောက် ခူးခပ်ထည့်ပြီး ထီးလေးတစ်ချောင်း ဆွဲယူကာ အိမ်ရှေ့ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အား... အပြင်မှာ အတော်အေးတာပဲ... ထီးဆောင်းပေမဲ့ လေအကူကြောင့် မိုးရေတို့၏ အထိအတွေ့ကို အေးစိမ့်စွာ ရလိုက်သည်။ ခြံတံခါးနားရောက်တော့ မိုးခိုနေသည့် ထိုလူကို ရွတ်... ရွတ် ဟု အသံပေးကာ ခေါ်လိုက်သည်။ စိတ်မနှံ့သောသူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ အရူးလို စုတ်တိစုတ်ပြတ်မ

နေဘူးဆိုလျှင် သပ်ရပ်ကြည့်ကောင်းမည့်ပုံစံဖြစ်၏။ ထိုသူသည် မိလုံးခေါ်သံကြောင့် တံခါးနားသို့ ဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာသည်။ အနည်းငယ်ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှသော သူ့မျက်ဝန်းတွေက သေချာစိုက်ကြည့်လျှင် စူးစူးရှရှ။ မိလုံးပင် ရင်ဖိုချင်သလို ဖြစ်သွားသေးသည်။

‘ရော ဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့၊ ထမင်းစားလိုက်။ ခုမဆာရင်လည်း ညကျတော့စား’

ခြံဝင်းတံခါးက သံပန်းတံခါးဖြစ်သောကြောင့် သော့ဖွင့်စရာမလိုဘဲ လက်တစ်ဖက် အသာလျှိုထုတ်ရင်း ထမင်းထုပ်ကို သူ့ဆီ လှမ်းပေးလို့ အဆင်ပြေသည်။ သူသည် မိလုံးလက်ထဲက ထမင်းထုပ်ကို ချက်ချင်း မယူဘဲ မိလုံးမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ ထမင်းထုပ်ကမ်းပေးနေသည့် မိလုံးလက်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေပြန်သည်။ မိလုံးလည်း အရူးနှင့်အပြိုင် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေရင်းမှ ခေါင်းမဖြိုးခိုမိကာ သတိရပြီး အနည်းငယ်ရှက်သွား၏။ ခုနက တစ်ချက် လှဲလိုက်သေးတော့ ဆံပင်တွေ ပွနေနိုင်သည်။ မိလုံး ခပ်ယောင်ယောင်ဖြိုးပြလိုက်ရင်း ‘ယုလေ ရော’ဟု ပြောတော့မှ သူ့လက်တစ်ဖက်က ရှေ့ဆီတိုးလာသည်။ သို့သော် မိလုံးကမ်းပေးနေသော ထမင်းထုပ်ဆီကိုမဟုတ်၊ ထမင်းထုပ်ကိုင်ထားသည့် မိလုံးလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မိလုံး အသည်း

တွေ အေးကာ ရင်ခုန်ချင်သလိုလိုဖြစ်သွားပြီး ‘အမယ်လေး... သူ ဒါဘာလုပ်တာလဲ’ဟု မှုနဲ့ခိုခိုချင်ချင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ထိုသူ့ရည်ရွယ်ချက်က မိလုံးလက်ကို ထိတွေ့ကိုင်ရုံမဟုတ်ဘဲ လက်တွင်ပတ်ထားသော ရွှေလက်ကောက်ပါးပါးလေးကိုဖြုတ်ယူရန် ကြိုးစားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်မိတော့မှ ခေါင်းနားဖုံးကြီးပြီး ဒေါသထွက်လာတော့သည်။ မိလုံး ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ထမင်းထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်ပြီး ထိုသူ့လက်ကို ထီးလက်ကိုင်နဲ့ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးချလိုက်တော့ သူက ‘အား’ခနဲ တစ်ချက်အော်ကာ မိလုံးလက်ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။

မိလုံး နောက်သို့ ခြေလှမ်း သုံး၊ လေးလှမ်းလောက် ကမန်းကတန်း ဆုတ်လိုက်မိ၏။ ထီးကိုလည်း အယောင်ယောင် အမှားမှား လွှတ်ချလိုက်မိသဖြင့် မိုးရေထဲတွင် မိလုံးတစ်ကိုယ်လုံး ရွံသွားတော့သည်။ ထိုသူသည် ချက်ချင်း ထွက်မသွားဘဲ နာသွားသည့် လက်ကို တခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ကာ မိလုံးကို ခပ်တည်တည် ကြည့်နေပြန်သည်။ ထပ်အန္တရာယ်မပေးနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုးကြောင့် ဘေးအိမ်တွေကြားအောင် မိလုံး အော်မနေတော့။ ခြံတံခါးရှေ့ရပ်ကာ ခပ်တည်တည်ကြည့်နေသည့် ထိုသူ့ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း အော်ဂလီဆန်လာသဖြင့် ဖိနပ်တစ်ဖက်ချွတ်ကာ ခြံ

တံခါးဆီ ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

‘သွား... သွား... အရူးကောင်... ခုချက်ချင်း ခြံရှေ့က ထွက်သွား။ နင်မသွားရင် ငါ ရဲစခန်း ဖုန်းဆက်တိုင်လိုက်မှာနော်၊ ဒါတရားသူကြီးအိမ်။ နင် ဘာမှတ်နေသလဲ’

ပြောရင်း ဒေါသက ထွက်လာသဖြင့် နောက်ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချွတ်မည်ပြင်တော့ ထိုအရူးက ရဲကိုကြောက်တာလား၊ တရားသူကြီးကို ကြောက်တာလား၊ ဖိနပ်ကို ကြောက်တာလား၊ မိလုံးကိုပဲ ကြောက်သလား မသိ။ စောင်းကန်းစောင်းကန်း လှည့်ကြည့်ကာ တဖြည်းဖြည်း ထွက်သွားတော့သည်။ မိလုံးသည်သာ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပြီး နေရာတွင်ရပ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လမ်းဘေးခွေးတစ်ကောင်က ခပ်သွက်သွက်ပြေးလာပြီး ကျကျန်နေသော ထမင်းဟင်းတို့ကို အားရပါးရ ငုံ့စားနေတော့သည်။

‘စား... စား အစကတည်းက ခွေးကျွေးဖို့ ယူလာတာပဲ’ဟု မိလုံး ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပစ်လိုက်သည်။ ခွေးဆီမှတစ်ဆင့် အရူးဆီအကြည့်ပို့ကာ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတော့ မိုးသည်းသည်းအောက်တွင် တလှုပ်လှုပ် တယိုင်ယိုင်နှင့် သွားနေသော အရူး၏ကျောပြင်ကိုသာ ဝိုးတဝါး တွေ့လိုက်ရတော့၏။

မိုးစက်ခြင်း

၁။

ကျွန်တော်

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချရပါတော့မည်။
 ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က သားလေး၏
 အနာဂတ်ကိုလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ
 သက်ရောက်စေလိမ့်မည်။ ဇနီးဖြစ်သူ၏
 နှလုံးယုံယုံမျက်နှာလေးတွင်
 မီးဖွားခါနီး ဝေဒနာများအပြင်
 သောကရိပ်တချို့ စွက်နေသည်။
 သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီး
 အသက်ပြန်ရှူလိုက်သည့်အခါတိုင်း
 ဆေးရုံနံများက နှာခေါင်းထဲ
 တိုးဝင်လာသည်။ တကယ်တမ်းတော့
 ကျွန်တော်ရော ဇနီးဖြစ်သူပါ ကလေးယူကြဖို့
 ရည်ရွယ်ချက် မရှိကြသေးပါ။
 ပထမဆုံး စုကြဆောင်းကြမည်။
 ငွေကြေးအတန်အသင့်စုမိမှ ကလေးယူဖို့
 ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ သို့သော်
 ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲကို
 သားလေးက တိုးဝင်လာခဲ့သည်။
 သားသမီးဆိုတာက ရတနာတစ်မျိုးပင်။
 လိုချင်တိုင်းလည်း မရတတ်။
 ဒီတော့ သားဦးကိုယ်ဝန်က
 ကျွန်တော်တို့လင်မယားအတွက်
 ကြည်နူးစရာပါ။ ဘဝဆိုတာက
 စိမ့်ထားတဲ့အတိုင်းလည်း

၃၆ ချယ်ရီမြေ

ကျွန်တော်

သက် ၁၁၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၁၅

ရွှေအိမ်

ဖြစ်ချင်မှ
 ဖြစ်တတ်တာမျိုးလေ။
 သားသမီးရမှဆို ဝမ်းသာပေမဲ့
 ကျွန်တော်တို့
 စိမ့်ကိန်းချထားတာထက်

အများကြီး စောသွားသည့်
အတွက် ကသိရသည်။

လင် ရောမယားပါ
ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြသည်မို့
ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိက
ဝင်ငွေက လစာသာဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်က သင်တန်းတက်
နေသည်မို့ ငွေကြေးကအကုန်
အကျများနေသည်။ ဒီကြား
ထဲမှာမှ ကလေးရသည်မို့
ကလေးမီးဖွားစရိတ်က ကုန်
တော့မည်ဖြစ်ရာ ကျပ်တည်း
လာရသည်။ ဆေးရုံတက်ပြီး
မီးဖွားသည်မို့ အပြင်ဆေးခန်း
လောက် မကုန်ပေမဲ့ အပြင်
ဆေးခန်း၏ သုံးပုံနှစ်ပုံနီးပါး
မီးဖွားစရိတ်က ကျွန်တော်တို့
အတွက် အခက်အခဲဖြစ်စေ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သားလေးကို ချောချောမွေ့မွေ့
အောင်အောင်မြင်မြင် မွေးဖွား
နိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားရမည်။

နှစ်ဖက်မိဘတွေက
ချောင်လည်သူများ မဟုတ်
ကြ။ ဒီတော့ အကူအညီ
တောင်းဖို့က မဖြစ်နိုင်မှန်း
သိနေကြသည်။ ကံကောင်း
တာတစ်ခုက ဇနီးသည် မီးဖွား
ဖို့ ဆေးရုံတက်သည့်အချိန်က
လကုန်ခါနီးတစ်ရက်အလို
ဖြစ်နေသည်။ လကုန်သည့်
အခါ လစာရလျှင် အတန်
အသင့်ပြေလည်သွားနိုင်သည့်
အတွက် အပူအနည်းငယ်
လျှော့ရသည်။ စာဖတ်သည့်
အခါ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့်အခါ
ဘဝသရုပ်ဖော် ကားတွေ
ကြည့်ပြီး စိတ်လေးလံရသည်။
အခုတော့ ဘဝသရုပ်ဖော်
ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ်
တိုင် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအနေ
ဖြင့် ကပြအသုံးတော်ခံနေ
ရပြီလေ။

ဆေးရုံတို့
ဆေးခန်းတို့
ဆိုတာကလည်း
တရားရုံးတို့
ကျူရှင်ကျောင်းတို့
လှုပ်ငန်း
ငွေကြေး
မလုံလောက်ပါက
လာဖို့
မကောင်းသည့်
နေရာထဲမှာ
ပါသည့်
ဗိုက်ခွဲမွေးရမည့်
ဇနီးသည်ကို လူနာ
ဟုစောင့်ပေးသည့်
ခယ်ပျပ်သုန့်
ထားခဲ့ရပေမဲ့
စိတ်မပြောင့်
အခု
ဟောဟောဆယ်
မှာတော့
ကျွန်တော်
ငွေရှာရမည်

ဇနီး မီးဖွားမည်ဖြစ်၍
သင်တန်းမှ ခွင့်ယူထားရ
သည်။ ဇနီးကို ခယ်မဝမ်းကွဲ
က လာစောင့်ပေးသည်။
စဉ့်တော့ချိန်ကုန်ပြီး ဇနီးကို
အားပေးနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာ
ခဲ့သည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်
လျှောက် အတွေးစများနှင့်ချည်
နေောင်ရစ်ပတ်နေမိသည်။
အထူးကုဆရာဝန်မကြီး ပြော
သွားသည့် စကားက နားထဲ
က မထွက်။ ကျွန်တော်
တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မည်။
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဆုံးဖြတ်
ချက်တွေ အများကြီး ချခဲ့ဖူး

ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချဖို့ကတော့ အရင်တုန်း
က ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့်မတူ
များစွာခက်ခဲလွန်းလှပါသည်။

၂။
သားလေး ကျွန်တော်
တို့ ဘဝထဲကို ရောက်လာပုံ
က အိပ်မက်တစ်ခုပမာ။ ယုံ
တမ်းပုံပြင်ဆန်လှသည်။ ကျွန်
တော်က သင်တန်းတစ်ခု
တက်ရမည့်အပြင် အိမ်ထောင်
သက်သုံးနှစ်ခန့်ကာလမှာ ငွေ
ကြေးကလည်း မစုဆောင်းမိ
သေး။ လစာအပြင် အပိုဝင်
ငွေ မရှိတာမို့ ကျွန်တော်တို့
လခများက ကျွန်တော်တို့
အိမ်စရိတ် လောက်ငရဲသာ
ရှိသည်။ အတက်ကြမ်းသည့်
ကုန်ဈေးနှုန်းက လစာကို
ပြန်ရယ်ပြုနေသည်။ သို့ဖြစ်
ရာ ကလေးယူဖို့ကို နောက်
ဆုတ်ထားသည်။

သို့သော် သားလေးက
ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲ တိုးဝင်
လာသည်။ တစ်ရက်မှာ ဇနီး
က သူ မက်သည့် အိပ်မက်
အကြောင်းပြောပြလာပါသည်။
ကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲကို လူကြီး
နှစ်ယောက်ဝင်လာပြီး စဉ့်
ခန်းထဲမှာကလေးတစ်ယောက်
ကိုထားသွားသည်။ ကလေး
လေးကို ကြည့်မိသည့်အခါ
ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေသည်
ဟုဆိုသည်။ ဇနီးပြောပြတာ
နားထောင်ရင်း သာမန်အိပ်
မက်တစ်ခုဟုသာ ထင်မှတ်နေ
ခဲ့မိသည်။ အလေးအနက်
မထားဖြစ်။ ဇနီးကတော့ သူ
အိပ်မက်ကို အထူးအဆန်းဖြစ်
ကာ အနက်ကောက်နေသည်။
နောက်တစ်ရက်မှာ ဇနီး
၏ညီမဝမ်းကွဲ အိမ်ကို လာ

လည်သည်။ စကားစမြည်
ပြောကြရင်း ခယ်မဝမ်းကွဲက
သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို
ပြောပြသည်။ တစ်ရက်မှာ
ဈေးထဲမှာ ကျွန်တော်ဇနီးကို
တွေ့လိုက်သဖြင့် လိုက်နှုတ်
ဆက်သည့်အခါ ဇနီးက မယေ
မပါး ဖြစ်နေသည်ဟုဆိုသည်။
ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်
အနည်းငယ်အံ့သြစပြုလာပါ
သည်။ နှစ်ရက်အတွင်း အိပ်
မက်နှစ်ခုက တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်။ သာမန်တိုက်ဆိုင်မှုမျိုး
မဟုတ်နိုင်။ ဟုတ်သည်ရှိ
မဟုတ်သည်ရှိ ဆေးစစ်ကြည့်
သည့်အခါကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်
ကိုယ်လိုက်ရသည်။ ဒီအတော
အတွင်း ဇနီးဆိုမှာ ဘာကိုယ်
ဝန် လက္ခဏာမှမပြ။ အော့
တာ အန်တာလည်း မရှိ။

ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်း
ထားတာထက် အများကြီးစော
ပြီး သားသမီး ရတော့မည်မို့
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး
စိတ်လှုပ်ရှားမိကြသည်။
သားဦးကိုယ်ဝန်ကို ကြည့်ပြီး
လင်မယားနှစ်ယောက် အထဲ
ပိုကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်း
လရင့် လာသည်နှင့် အမျှ
ကိုယ်ဝန်က ထင်ထင်ရှားရှား
ဖြစ်လာသည်။ အာထရာ
ဆောင်း ရိုက်ကြည့်သည့်
အခါ ဇနီးဖြစ်သူ လိုချင်သည့်
အတိုင်း သားယောက်ျားလေး
ဖြစ်နေသည်။ သားလေးက
ခြေထောက်လေးတွေဖြင့် သူ
အမေမိတ်ကို ကန်သည့်အခါ
လင်မယားနှစ်ယောက် လာ
ဖြင့်စမ်းရင်း ကြည့်နူးရသည်။
သားအတွက် မျှော်လင့်ချက်
တွေ ဖြစ်တည်ကာ ပျော်
နေမှုသည် တကယ်တမ်း
မွေးဖွားခါနီးအချိန်မှာ ငွေကြေး

အကျပ်အတည်းကြောင့် စိတ်ပျက်အားငယ်ရခြင်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားရသည်။ ပြဇာတ်ဆန်ဆန် ဝင်ရောက်လာခဲ့သော သားလေးက ကျွန်တော်တို့ကို လက်တွေ့ဆန်သော ဘဝထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။

□

၃။

မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် ရွှန်းစိုနေသော မျက်ဝန်းတို့က ပို၍ အရည်လဲသွားသလို ဟနေသော နှုတ်ခမ်းကိုပင် ပြန်မပိတ်နိုင်။ ဇနီး၏လက်ဖျားက တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်။ ကြားလိုက်ရသော စကားသံက သူမကို ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို အသွင်ပြောင်းစေခဲ့ပြီထင်။ သူမကို ကြည့်နေရသူပင် အပူငွေ့တွေ လာပြီး ရိုက်ခတ်သလို ခံစားရသည်။ တကယ်တော့ အခုလို မဖြစ်စေချင်ပါ။ မီးဖွားခါနီး ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့သောကကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမှ ကြည့်နေရက်မည် မဟုတ်ပါ။ 'နှင်က ခွင့်ယူထားလို့ တဲ့ လစာ မရဘူးလို့ ပြောတယ်'

ဇနီး၏သူငယ်ချင်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ထပ်ပြောပြသည်။ အဓိကတော့ ပိုးသတ်ဆေးရည်နဲ့ ဖုံးလွှမ်းနေသော လူနာဆောင်အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွားသလို ထင်ရသည်။

'ကဲပါ မိန်းမရာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့။ အဆင်ပြေသွားမှာပါ'

အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားက ထွက်

သည့်စကားကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ယုံကြည်မှုမရှိ။ ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး လက်တွေ့ကျသော ဇနီးသည်ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ဒီထက်ကောင်းသောစကားကို မပြောနိုင်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်ညှဉ်းဖျင်းမှုကို ကျိန်ဆဲမိသည်။ စကားဆိုတာကလည်း ပြောသူ၏ အခြေအနေကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြတတ်သည်ပဲလေ။

ကလေးမယူသေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ကြားက ကလေးရသွားသည့်အတွက် ကံကြမ္မာကိုပဲ ပြစ်တင်ရလေမလား။ ကျွန်တော်တို့၏ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ညှဉ်းဖျင်းသည့်အတွက် ကျွန်တော်ကို ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ပဲ အပြစ်တင်ရလေမလား။ ပြန်တွေးကြည့်မိတော့ ဘာဘုရားပေါင်းလို့ တစ်မဖြစ်နိုင်သည့်ဝန်ထမ်းဘဝတွေမို့ ငွေကြေးစုဆောင်းမိမှ ကလေးယူရမည်ဆိုပါက လည်း ဘယ်အချိန်မှ ကလေးယူဖြစ်မည် မသိ။ ကလေးရသွားတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ မကောင်းတာက ငွေကြေးအကျပ်အတည်း။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လခက စုမိဆောင်းမိဖို့ နေနေသာသာ အိမ်ငှားခပေးဖို့နှင့် စားဖို့သောက်ဖို့တောင် မနည်း ကျားကန်ထားရသည်။ ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် ချေးငှားခြင်း၊ ကျပ်တည်းခြင်းဆိုသည့် စကားလုံးတွေက ဘယ်လိုဘယ်ပုံလိုက်ဖက်ညီ အဆီအငေါ့တည့်သွားသည်မသိ။ ခေတ်စနစ်တွေကပဲ စကားလုံးတွေကို ပုံသွင်းပေးသည် ထင်ပါ၏။

ဆေးရုံတို့ ဆေးခန်းတို့

ဆိုတာကလည်း တရားရုံးတို့၊ ကျူရှင်ကျောင်းတို့လိုပင် ငွေကြေးမလုံလောက်ပါက လာဖို့ မကောင်းသည့်နေရာထဲမှာ ပါသည်။ ဗိုက်ခွဲမွေးရမည့် ဇနီးသည်ကို လူနာလာစောင့်ပေးသည့် ခယ်မဖြစ်သူနှင့် ထားခဲ့ရပေမဲ့ စိတ်မဖြောင့်။ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော်ငွေရှာရမည်။ မနက်ဖြန်မှ လိုသည့်ငွေကို ဒီနေ့ရဖို့အတွက်က တစ်နည်းပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော် လုပ်တတ်တာကလည်း ထိုတစ်နည်းသာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီကြီးကိုတော့ အတိုးနည်းနည်း လျှော့ပေးဖို့ ပြောကြည့်ရမည်။ အားပေးနေကျ ဖောက်သည်ဆိုတော့ လျှော့ပေးတန်ကောင်းပါရဲ့။ ဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော်လာသည့်အခါ အပေါင်ဆိုင်ထဲက ပြန်မရွေးနိုင်သေးသည့် ဇနီး၏ဆွဲကြိုးလေးက စိတ်မကောင်းနေမလား မပြောတတ်။ ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ။ 'မင်းအတွက် အဖော်ရှာလာပါတယ်'လို့ လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ထားသော ဇနီး၏ နားကပ်လေးကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။

□

၄။

ဆေး ကု သ စ ရီ တ်အတွက် ရှာပြီးသည့်အခါ တစ်ပူပေါ် နောက်တစ်ပူက ထပ်ဆင့်လာသည်။ မွေးခါနီးဆေးစစ်သည့်အခါ ဇနီးမှာ အသည်းရောင် အသားဝါ ဘီပိုးရှိနေသည့်အတွက် ကလေးကို မကူးရန် မွေးမွေးပြီးချင်း ဘီပိုးကာကွယ်ဆေး ထိုးပေးရမည်ဟု ဆိုသည်။ သို့မှသာ

ကလေးကို မကူးစက်နိုင်။ ထို့ပြင် နောက်တစ်လကြာ သည့်အခါ နောက်တစ်လုံးထိုးပေးရမည်ဟု ဆိုသည်။ မထိုးချင်လည်း ရသည်။ သို့သော် ကလေးကို ဘီပိုးကူးစက်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာဝန်မကြီး၏ စကားများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်ကာ အတွေးများဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ အခု ဆေးရုံတက်သည့် စရိတ်ပင် မနည်းကြိဖန်ထားရသည်လေ။ ဘီပိုးကာကွယ်ဆေးတစ်လုံး၏ တန်ဖိုးကို ကြားရသည့်အခါ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ဘုရား ဘုရား ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း လစာနီးပါးပါလားဟု တွေးမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရပါတော့မည်။

ဇနီးမျက်နှာကို ကြည့်မိသည့်အခါ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

'မီးဖွားပြီး နောက်တစ်လ နှစ်လလောက်နေမှ ကာကွယ်ဆေးထိုးလို့ မရဘူးလားလို့ မေးကြည့်ပါလား'

'မေ မေးကြည့်ပြီးပြီ။ ကာကွယ်ဆေးက ချက်ချင်းထိုးမှ ရမှာလို့ ပြောတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်။ နောက်ပြီး သားကို ဘီပိုးမကူးအောင် နို့မွန့်ပုံ တိုက်ရမယ် ပြောတယ်'

'မောင်တို့အတွက် အခု လောလောဆယ် ဆယ်က အရေးကြီးတာ၊ ဆေးတစ်လုံးဖိုးက တစ်သိန်းခွဲဆိုတော့ မနည်းဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဆေးက နှစ်လုံးတောင် ဖိုးရ

မှာ။ မောင်တို့မှာကလည်း အခု လောလောဆယ် မှာ အကြွေးတွေနဲ့ဆိုတော့... အင်း...

‘ဒါဖြင့် ကာကွယ်ဆေး မထိုးတော့ဘူးလား’

‘ကာကွယ်ဆေး မထိုးဘဲ ထားရင် သားလေးကို ဘီပိုး ကူးသွားမှာပေါ့ မေရယ်’

ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲမှာ ချစ်ထွေးနေမိသည်။ ဇနီးကလည်း ဆုံးဖြတ်ရခက်နေဟန် ရှိသည်။ အဆုံးအဖြတ်က ကျွန်တော်ဆိုမှာ ရောက်နေသည်။ ဇနီးက ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း လက်ခံမှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိနေလို့ ကတော့ ဒီကိစ္စက ဘာမှ မဟုတ်။ အခု လောလောဆယ်မှာ မီးခိုးစရိတ်တောင် မနည်း ရှာကြိုထားရသည်မို့ ဘီပိုးကာကွယ်ဆေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမည် မသိ။ သေရေးရှင်ရေး ပြဿနာ မဟုတ်သော်လည်း သားလေး၏အနာဂတ်နှင့်သက်ဆိုင်နေသည်။ သားက ကြီးလာလျှင် ဝန်ထမ်းလုပ်လောက်ပါဘူး။ ဝန်ထမ်း မလုပ်ဘူးဆိုလျှင် ဘီပိုးက အရေးမကြီးပါဘူးဟု တွေးမိသည်။ လတ်တလော အခက်အခဲ ကို အဓိကထား ထွက်သည့်အခါ အပြေတစ်မျိုးထွက်လာသည်။

မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ သားသမီးတစ်ယောက်၏အခွင့်အရေးကို ကာကွယ်ပေးရမှာ။ ဇနီးတီးပေးရမှာက မိဘ၏တာဝန်ပဲ။ မိဘဆိုသည်က သားသမီးဘဝကို အငှားပဲ ပိုင်ထားကြရတာပင်။

အချိန်တန်၍ သူတို့ဘဝကို သူတို့လက်ထဲ ပြန်ပြီး ပေးလိုက်ရချိန်မှာတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည်။ တကယ်လို့ အနာဂတ်မှာ သားလေး၏ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခုသာ အခုအဖြစ် အပျက်ကြောင့် ထိခိုက်သွားမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရမှာ သေချာသည်။ မိဘ၏ တာဝန်၊ လူသားတစ်ယောက်၏ ရပိုင်ခွင့်တွေကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ အဖြေကတစ်မျိုး ထွက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးစတိုက် ဟိုဘက်ဒီဘက် လွန်ဆွဲနေကြသည်။

‘ကဲ ဆရာဝန်မကြီးကို ပြောလိုက်ပါတော့ မေရယ်။ သားလေးကို ဘီပိုးကာကွယ်ဆေး ထိုးပေးမယ်လို့’

ဇနီးဖြစ်သူက ဝေခွဲရခက်မည့် အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘သားလေးမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးတွေ အပြည့်အဝရှိတယ်။ မောင်တို့ တတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ ကြိုးစားပေးရမှာပဲ။ တကယ်တော့ သားလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို သားလေးပဲ ပိုင်တယ်လေ’

သားလေးအတွက် ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က နောင်တစ်ချိန်မှာ စီရင်ချက်တစ်ခု ဖြစ်မသွားစေချင်ပါ။ သားမွေးနေ့အတွက် ကျွန်တော်အကောင်းဆုံး ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။

ဥဩချယ်ရီမြေ

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့အထိ

- (၁) စာဘဏ္ဍာမြဝင်း မေကျောက်ခဲ
!ပခုက္ကူ။
- (၂) မောင်မျိုး(ရမည်းသင်း)
မလေးရှားသို့ တစ်ခေါက် !Email
- (၃) သွန်းသျှစ်
ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သတဲ့
!ပြည်။
- (၄) ထွန်းအောင်ရင်(မှော်ဘီ)
ဟင်းနှင့်ထမင်းစားသောနေ့ !ရန်ကုန်၊
- (၅) ထွန်းအောင်ရင်(မှော်ဘီ)
ဆွမ်းဆန်ထဲက ကြွက်ချေးများ
!ရန်ကုန်၊
- (၆) ရွှေစလင်း(လှိုင်) ၈ ပြင်ဦးလွင်၊
- (၇) ဆုလဒ်ပြည့် အသွင် !မော်လမြိုင်၊
- (၈) ပိုပိုအောင်(ဝန်းသို)
လောကအလှသစ္စာ !မြစ်ကြီးနား၊
- (၉) လင်းသစ်(တောင်ကြီး)
ပဲကိုင်ရှင် !တောင်ကြီး၊
- (၁၀) နီယွန်းအိမ်(သာပေါင်း)
ဇီးသမားရဲ့လစာကညာပုံပြင် !ပုသိမ်၊
- (၁၁) ဩသုပိုင် အရောင်ရင့်ရင့်ဝေဒနာ
!ရှမ်း/မြောက်၊
- (၁၂) ကျင်ကိုချန်
သမီးလေးပြန်လာမဲ့ရက် !ရန်ကုန်၊
- (၁၃) ခက်ဆစ်လင်း(ပြည်)
ငွေကြည်အတွက် ရှာရဦးမည် !ပြည်၊
- (၁၄) အဓွန(ညောင်ပင်)
ချိုးဖြူငှက်ကလေး ပျောက်နေတယ်
!ရန်ကုန်၊
- (၁၅) ထက်ရှား
နှလုံးသားမှာ အမာရွတ်တွေနဲ့
!တောင်ကြီး၊
- (၁၆) နွယ်ငယ်ငယ်
မြေပိုင်းပန်းချီကား !ရန်ကုန်၊

အေးမြတ်မြတ်ချို ပြုစုသည်။

အိမ်ထောင်ရေး
မိန်းမ
အိမ်ထောင်ရေး

အချိန်အခါသည် ညနေစောင်းပေပြီ။
တစ်နေ့တာ ထွန်းလင်းခဲ့သော
နေ့မင်းသည် အနောက် ဂေါယာကျွန်းသို့
ရှေးရှုထိုးဆင်းနေသည်။ မကြာမီ
အမှောင်ထု ရောက်လာတော့မည်
ဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်ရှိရာဘက်
က၊လာသည်ဟု ယူဆရသည့်
မြင်းသည်တော်တစ်ယောက်သည်
စစ်မြင်းညိုကြီးကိုစီးပြီး
နေပြည်တော်ဘက်ကို ဒုန်းစိုင်း
နှင်လာနေသည်။ စစ်မြေပြင်က
အရေးကြီးသည့် စစ်သတင်းတွေကို
နေပြည်တော်က နန်းတော်ကြီးသို့
သတင်းပို့ရန် လာနေသည်ဟု
ယူဆရသည်။
မြင်းသည်တော် ဦးတည်
ဒုန်းစိုင်းနေသည့် တိုင်းတော်၊
ပြည်တော်၊ နေပြည်တော်သည်
နပျိုငယ်ရွယ်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ
အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်
ချောမောလှပသည့်

ဧကရီဘုရင်မတစ်ပါး
အုပ်ချုပ်သည့် နိုင်ငံတော်ဖြစ်သည်။
ဧကရီဘုရင်မသည် ငယ်ရွယ်၊
နုနယ်၊ ချောမောလှပသည့်အပြင်
ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်သည်။
တက္ကသိုလ်ပြည်က
ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံမှာ
မင်းညီ၊ မင်းသားတွေနှင့်အတူ
ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ဘွဲ့ရခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ မင်းညီ၊ မင်းသား
ယောက်ျားတွေကဲ့သို့ပင် ဆင်စီး၊
မြင်းစီး၊ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊
မြားပစ်အတတ်တွေကို သင်ယူ
တတ်မြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
သားယောက်ျားမထွန်းကားသည့်
ဘုရင်မျိုးဆက်ဖြစ်၍
သူ့ခမည်းတော် နတ်ရွာစံ
ကံတော်ကုန်သည့်အခါ
တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရန်
ငယ်ငယ်ရွယ်ဖြင့်
ဧကရီဘုရင်မ
ဖြစ်လာသူဖြစ်သည်။
ဧကရီဘုရင်မ၏
အမည်က

သုဝဏ္ဏရူပါဧကရီ မဖုရား ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သုဝဏ္ဏရူပါ ဆိုသည့် အမည်နှင့်လိုက် အောင် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ချောမောလှပသည့်ဘုရင်မ ဖြစ်သည်။ အသားအရေက လည်း ပုလဲရည်နုကဲ့သို့ ဖြူညို နုညက်၊ အိမ်မှတ်၊ သန့် စင်မွှေးပျံ့နေသည်။ အရပ် အမောင်းက မနိမ့်လွန်း၊ မမြင့် လွန်း အနေတော်ကြည့်ကောင်း သည့်အရပ်အမောင်းရှိသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆစ်က ကြီးသင့်သည့် နေရာကြီး၊ သေးသင့်သည့် နေရာသေး၊ ကားသင့်သည့်နေရာ ကား မြင့် ပြေပြစ်လှပသည်။ ပိတ်း ရောင် နက်မောင်ကေသာက ဖြီးသင်မြနီချထားလိုက်လျှင် တင်ပါးအလွန် တံကောက် ကွေးမူးထိ ရှည်လျားသည်။ မပိုင်း၊ မရှည်၊ ညီညာပြေပြစ် သည့်မျက်နှာက ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ ခြောင့်စင်းနာတ်၊ ကော့ပျံ့မျက်တောင်၊ နက် မျောင်မျက်ဝန်းစုံ အထက်က ငှက်တောင်ပံပုံနီ ပျံ့နေသည့် နှင့် သဏ္ဌာန်တူသော မျက်ခုံး နှစ်စက် သုံးရက်လ၊ ကဲ့သို့ ကွေးဝိုက်နေသည်။ ပြုံးရယ် လိုက်တိုင်း မြင်တွေ့ကြရ သည့် ဖြူမွှေးညီညာသော သွားလှလှတွေက နီရဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာနှင့် ပန်ရလှ သည့်အတွက် မြင်လိုက်ရသူ တိုင်း ရင်ခုန်ကြရသည်။ ဟေ့ ဖယောင်းကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်း ခြောင့်တန်းနေသော ခြေ ချောင်း၊ လက်ချောင်းတွေက ခြေသည်း၊ လက်သည်းတွေ ကလည်း ပုလဲနုရောင်၊ ရွှံ့ ရောင်ဖြင့် သွေးရောင်သန်း နေပါသည်။ ထိရက် တို့ရက်

ဧကရီဘုရင်မ
ပုရားသည်
ငယ်ရွယ်၊ နုရွယ်
လှပသောလည်း
တိုင်းပြည်ကို
အုပ်ချုပ်သည့်
ကိစ္စမှာ
သံမဏိကဲ့သို့
မာကျောသည့်
သင်တန်းဓား
ကဲ့သို့
ပြတ်သားသည့်
မင်းကျင့်တရားနှင့်
အညီ
အုပ်ချုပ်သည့်

စရာမရှိအောင် စွဲမက်စရာတွေ ပြည့်သည့် ဧကရီဘုရင်မ ဖြစ် သည်။

ဧကရီဘုရင်မဖုရား သည် ငယ်ရွယ်၊ နုရွယ် လှပ သောလည်း တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်သည့်ကိစ္စမှာ သံမဏိ ကဲ့သို့ မာကျောသည်။ သင် တန်းဓားကဲ့သို့ ပြတ်သား သည်။ မင်းကျင့်တရားနှင့် အညီ အုပ်ချုပ်သည်။ ဥပဒေ မှာ တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ နိုင်ပါ။ ဈေးမဆစ်နှင့်ဆိုသည့် ဘုရင်မ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မ စံရာ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ ကိုယ်လုပ်တော်၊ ရဲရွေတော်

တွေမှအပ နန်းတော်လုံခြုံရေး အစောင့်တွေအားလုံးသည် ဓားကိုင်း၊ လှံကိုင်း ရဲမက်စစ် သည်ယောက်ျားတွေချည်း ဖြစ်သည်။ လုံခြုံရေးအစောင့် တွေသည် ဘုရင်မကို မော် ရှိပင် မကြည့်ရဲသူတွေ ဖြစ် သည်။ နန်းတော်အပြင်က စောင့်ကြရသူတွေဖြစ်သည်။ ဘုရင်မ လွှတ်တော်တက် သည့်အခါမှာလည်း မျိုးကြီး မတ်ရာ စစ်သေနာပတိတွေ သည်လည်း ဘုရင်မက မော် ဖူးကြစေဆိုမှ မော်ကြည့်ကြ ရသည်။ စည်းကမ်းကြီးမား ပြီး၊ ဥပဒေတင်းကျပ်သည့် နိုင်ငံကို နုနယ်၊ ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောလှပသည့် ဧကရီ ဘုရင်မဖုရား သုဝဏ္ဏရူပါ အုပ်ချုပ်နေပါသည်။ ဘုရင်မ နိုင်ငံ သတ်မှတ်သည့်နယ်စပ် တွေကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက် ပြီး ဧကရီဘုရင်မကို မိဖုရား အဖြစ် သိမ်းပိုက်ချင်သူတို့၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နေရ သည့်အချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။

စစ်မြေပြင် နယ်စပ် ဘက်မှ မြင်းညိုကြီးကို ဒုန်း စိုင်းလာသူသည် နေပြည် တော်အဝင် မြို့ရိုးဝိုက်တံခါး ကြီးကို ရောက်လာသည်။ တံခါးမှူးသည် မြင်းသည် တော်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စစ်မြင်းညိုကြီးအနီးရောက် အောင်ပြေးလာပြီး အရိုအသေ ပြုသည်။ မြင်းပေါ်က မြင်း သည်တော်မှာ ဘာအယောင် ဆောင်နှင့် ဘာလက်နက်မှ မပါသော်လည်း ဗလကောင်း ကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းဖြင့် ရုပ်ဖြောင့်ပြီး ယောက်ျားပီသသူဖြစ်နေ သည်။ ခရီးဝေးက လာခဲ့ရ

လို့ပင်ပန်းနေဟန်ရှိသည်။ သူ စီးလာသည့် စစ်မြင်းညိုကြီး ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးတွေဖြင့် စိုရွှံနေသည်။ ပါးစပ်ကအမြှုပ်ထွက်နေသည်။ မြင်းသည်တော်ရော မြင်းကြီး ပါ မောယန်းလာကြသည်ဆိုတာ ကို တံခါးမှူး သိသည်။

‘နေပြည်တော်ကိုဝင်ဖို့ အခါလင့်ပါရောလားဗိုလ်မှူး’ မြင်းသည်တော်သည် သာမန်လူမဟုတ်၊ ဧကရီ ဘုရင်မကိုယ်တိုင် တာဝန်ပေး တိုက်ခိုက်ခိုင်းထားသည့် ရှေ့ တန်းတိုက်စစ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူး ဗလကျော်ခေါင် ဖြစ်သည်။ တံခါးမှူးက ဗိုလ်မှူးကို သိ သော်လည်း အခါလင့်နေပြီ ဖြစ်၍ မြို့အဝင်တံခါးကို ချက်ချင်း ဖွင့်မပေးသေးဘဲ အကျိုးအကြောင်းကို သိချင် ၍ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုတာ ဖြစ်သည်။

‘အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြင့် ဧကရီဘုရင်မဖုရား ကို ခ၊စားရန် လာပါတယ် တံခါးမှူး’

စစ်မြေပြင်ကလာသူ ဗိုလ်မှူးဖြစ်သည့် အပြင် ဧကရီဘုရင်မဖုရား၏ အထူး တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်၍ အခါလင့်နေပြီဖြစ်သော် လည်းမြို့တံခါးဖွင့်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ အလွန်အရေးကြီး သည့် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင် အခြေအနေကို ဧကရီဘုရင်မ ဖုရားကိုတင်ပြ အစီရင်ခံစာ ရှိတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီး မြို့တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးဗလကျော် ခေါင်သည် စစ်မြင်းကြီး၊ ဒုန်းစိုင်းပြီး ဧကရီမဖုရား စံရာ နန်းတော်ဘက်ဆီသို့

ဦးတည်ပြေးသွားလေတော့သည်။ တစ်နေ့တာအတွင်း အစွမ်းကုန် ထွန်းလင်းခဲ့သည့် နေမင်းသူရိယ ဒေါင်းစကြာသည် ဂေါယာကျွန်းသို့ ယွန်းဝင်ရန် မိုးကုပ်စက်ဝန်းမှာ မေးတင်နှုတ်ဆက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ နေဝင်မိုးချုပ်ပေတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မ တက်ရောက်ခဲ့သည့် လွှတ်တော်အဆောက်အဦ၏ တံခါးတွေ ပိတ်ထားပြီ ဖြစ်သည်။ လွှတ်တော်တက်ခဲ့ကြသည့် ဝန်မင်း၊ အမတ်မင်းနှင့် စစ်သူကြီးများ ညီလာခံစဲလို့ အိမ်ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဧကရီမဖုရားလည်း နန်းတော်ဆောင်ထဲ ဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူး ဗလကျော်ခေါင်သည် မကြောက်မရွံ့ဘဲ ဧကရီဘုရင်မဖုရား၏ စံနန်းတော်ဆောင်အတက် လှေကားရင်းအထိ သွားရောက်ပြီး မြင်းကြီးပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ လုံခြုံရေးအစောင့်စစ်သည်တော်များ ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာသည်။ နန်းတော်ဆောင် လုံခြုံရေးမှူးက ဗိုလ်မှူးကို အရိုအသေပေးပြီးမှ စစ်မေးသည်။

‘ဘုရင် မဖုရားထံ သံတော်ဦး အထူးတင်ရန် ရှိပါသလား ဗိုလ်မှူးခင်ဗျာ’

‘အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကို လျှောက်တင်ရန်ရှိလို့ လာခဲ့ပါတယ် လုံခြုံရေးမှူး’

‘အခါလင့် လှပါရောလား၊ မနက်ဖြန် မနက်မှ လျှောက်တင်လို့ မဖြစ်ဘူးလား’

‘မဖြစ်ပါ၊ မနက်ဖြန် မနက် မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ အခုချက်ချင်း

ဘုရင်မသည်
ရေသုံးသပ်ပြီး၍
အိပ်ရာဝင်ပုံစံဖြင့်
အိမ်နေအဝတ်ကို
ဝတ်ထားတာ
ပြစ်မည်
မွေးမွေးပြုသည့်
ဇာပါးပါးကို
ဝတ်ဆင်
ထားသည်
ပခုံးသား
နှစ်ပက်လုံး
ပေါ်နေသည့်
လက်ပြတ်
အင်္ကျီကို
ဝတ်ထားသည်

လျှောက်တင်ရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေပါတယ်၊ နန်းတော်ဆောင် တံခါးဖွင့်ပေးပါ’

နန်းတော်ဆောင် လုံခြုံရေးမှူးက သူဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို သိသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ကလာသူဖြစ်သည့် အပြင် ဘုရင်မဖုရား၏ အလွန်အရေးပေးခြင်းခံရသည့် ဗိုလ်မှူး ဗလကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် အထူးလျှို့ဝှက်အချက်ပေး သင်္ကေတခေါင်းလောင်းကို တီးခတ်လိုက်ပြီး နန်းတော်ဆောင်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဧကရီဘုရင်မ စံမြန်းရာ

နန်းတော်ဆောင်တံခါးကြီး ပွင့်သွားသောအခါ ဗိုလ်မှူး ဗလင်ကျော်ခေါင်က လှေကားထစ်တွေကိုနင်းပြီး ရဲရဲတင်းတင်း တက်သွားလိုက်သည်။ တံခါးကြီးအနီးတွင် အတွင်းတော်နေ ကိုယ်လုပ်တော် အပျိုရံတစ်ယောက်က ရပ်စောင့်ကြိုဆိုနေသည်။ သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြခေါ်ယူသွားသည်။ ဘုရင်မဖုရား ထွက်ကြွလာလျှင်ထိုင်မည့် သလွန်ညောင်စောင်းရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး အတွင်းတော်ကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူး ဗလကျော်ခေါင် အစစားဝင်ရောက်နေကြောင်း ဘုရင်မကို သွားရောက် သံတော်ဦးတင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ ဧကရီဘုရင်မ ထွက်ကြွလာပြီး သလွန်ညောင်စောင်းမှာ ထိုင်မည်ဆိုတာကို ဗိုလ်မှူး ဗလကျော်ခေါင်က သိနေသည်။ မိမိသည် ဘုရင်မက မော်ဖူးစေဆိုမှ ဘုရင်မမျက်နှာကို ကြည့်ရသည့် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ ဘုရင်မ၏ အထူးအရေးပေးခံရသူ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တပ်မှူး ဖြစ်သည့်အတွက် ဘုရင်မထွက်ကြွလာလျှင် ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီး တရင်းတနှိုးစကားပြောခွင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မ ထွက်ကြွလာမည့် ခန်းမဆောင်ဘက်ကို ကြည့်ပြီး စောင့်မျှော်နေလိုက်သည်။

ခန်းမဆောင်က ထွက်ကြွလာသည့် ဘုရင်မကို လက်အုပ်ချီလျက် နောက်ဆုတ်ထွက်လာသည့် အပျိုတော်မကို အလျင်မြင်တွေ့

လိုက်ရသည်။ ဘုရင်မ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲက သလွန်ညောင်စောင်းကို ရှေးရှုသွားတော့မှ လက်အုပ်ချီထားသည့် အပျိုတော်သည် လာလမ်းကို ပြန်ဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ဘုရင်မသည် ရေသုံးသပ်ပြီး၍ အိပ်ရာဝင်ပုံစံဖြင့် အိမ်နေအဝတ်ကို ဝတ်ထားတာဖြစ်မည်။ မွေးမွေးဖြူသည့် ဇာပါးပါးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပခုံးသားနှစ်ဖက်လုံး ပေါ်နေသည့် လက်ပြတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီနှင့်စကတ် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်၍ ညဝတ်စုံဖြစ်မည် ထင်ရသည်။ အသားကဖြူတော့ ဝတ်စုံဖြူပါးပါးကြောင့် ဖြန့်ချထားသည့် ဆံကေသာကလွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မွေးမွေးဖြူနေတော့သည်။ မွေးနံ့သာဆွတ်ဖျန်းပြီး မှုန်နံ့သာပါးပါး လိမ်းထားသည်။ ပါးနှစ်ဖက်က နှင်းဆီနုရောင် သန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ဆေးမဆိုးရသေးဘဲ နီစွေးနေသည်။ သလွန်ညောင်စောင်းမှာ အသာထိုင်ချပြီး ဗိုလ်မှူး ဗလကျော်ခေါင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးက လက်အုပ်ချီပြီး မော်ဖူးလိုက်သည်။ နဖူးဆံစမှ စပြီး ပါးနှစ်ဖက်၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၊ လည်ပင်း၊ ရင်သားနှစ်မြွှာမှ ခြေဖျားအထိကို နေရာကွက်လပ်မကျန်အောင် ခမ်းလိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

‘အချိန်လင့် လှပါရောလား ဗိုလ်မှူး၊ အကြောင်းထူးလျှောက်တင် စရာရှိပါသလား’

‘အလွန် အရေးကြီးကိစ္စ
လျှောက်တင်စရာရှိလို့ အခါမဲ့
ဝင်ရောက်ခစားရတာဘုရား’

‘အလွန်အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စဆိုတာ ရှေ့တန်းစစ်မြေ
ပြင်မှာ စစ်သည်တော်တွေ
အကျအဆုံးများနေလို့ တပ်
ဆုတ်ခွာဖို့ကိစ္စ ခွင့်တောင်း
မလို့လား ဗိုလ်မှူး’

‘မဟုတ်ပါ သခင်မ
ဖုရား၊ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှာ
ရန်သူတပ်တွေ အကျအဆုံး
များစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားကြပြီ
ဖြစ်လို့ သခင်မဖုရား၏ ဘုန်း
တော်ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး
၏တပ်မှူးများနှင့် စစ်သည်
တော်တွေက အခိုင်အမာ
တပ်ချထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်မျိုးအတွက် အလွန်
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ လျှောက်
တင်စရာရှိလို့ အခါမဲ့ ဝင်
ရောက်ခစားရခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ် ဘုရား’

‘အလွန်အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စဆိုတဲ့အတွက် လျှောက်
တင်ပါ ဗိုလ်မှူး’

‘ကျွန်တော်မျိုးသည်
ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ခြင်းတို့ကို
မလုပ်လိုတော့၍ ဓား၊ လှံ၊
လေးမြားတို့ကို စစ်မြေပြင်မှာ
ချထားခဲ့ပြီး သခင်မ၏ အပါး
သို့ ခစားရန် လာရောက်ခဲ့ပါ
သည်။ သခင်မ၏အပါးမှာ
ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးအဖြစ်ဖြင့်
သခင်မ၏ လုံခြုံမှုကို တာဝန်
ယူလိုပါသည်။ သခင်မရပ်
နေသည့်အခါ၊ ထိုင်နေသည့်
အခါ၊ လဲလျောင်းနေသည့်
အခါ သခင်မ၏ လုံခြုံမှုကို
တာဝန်ယူရင်း သခင်မ၏
မျက်နှာကို အားပါးတရ
ကြည့်နေချင်ပါသည်။ သခင်
မ အလှပြင်သည့်အခါ ကြား

မွှေးနံ့သာ
ဆွတ်ပျန်းပြီး
ပွန်နံ့သာပါးပါး
လိမ်းထားသည်
ပါးနှစ်ပက်က
နှင်းဆီနုရှောင်
သန်းနေသည်
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက
ဆေးမဆိုးရသေးဘဲ
နီစွေးနေသည်
သလွန်
ညောင်စောင်းမှာ
အသာထိုင်ချပြီး
ဗိုလ်မှူး
ဗဟကျော်ခေါင်
ကို
စိုက်ကြည့်
နေသည်

မုံမှန်ပြားကို ကိုင်ထားပေးရ
သည့်တာဝန်ကို ယူလိုပါ
သည်။ သခင်မ၏ နှုတ်ခမ်း
နှင့် ခြေသည်း၊ လက်သည်း
များကို ကိုယ်တိုင် ဆေးဆိုး
ပေးချင်ပါသည်။ သခင်မ
အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်
သည့်အခါ လေမှာလွင့်နေ
မည့် ခြုံပဝါစကို မြေမခ
အောင် ကိုင်မ၊ပြီး နောက်
တော်ပါးက လိုက်နေချင်ပါ
သည်။ သခင်မထံမှ ပွဲလွင့်
လာမည့် ကိုယ်သင်းရနံ့ မွှေး
မွှေးကို ရှူရှိုက်၍ ရနိုင်သည့်
အကွာအဝေးမှ ထာဝစဉ် ခ၊
စားနေလိုရသည့် ကိုယ်ရံ

တော်တပ်မှူးရာထူးကို ပေး
သနားတော်မူစေလိုပါသည်။
ဒီတာဝန်တွေကို ရရှိထမ်း
ဆောင်နိုင်ရေးဟာ ကျွန်တော်
မျိုးအတွက် အလွန် အရေး
ကြီးသည့်အတွက် ခွင့်ပြုပေး
သနားတော်မူပါ ဘုရား’

‘မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်
ပါလျက်နဲ့ ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်
ခြင်းဆိုတဲ့ စစ်တိုက်ခြင်းကို
မလုပ်လိုတော့ပါဆိုတာ
သဘာဝကျပါသလား’

‘သဘာဝ မကျပါ။ သို့
သော် ကျွန်တော်မျိုးသည်
ချစ်ခြင်းနဲ့ မေတ္တာကိုသာ
ယုံကြည်ကိုးကွယ်ထားပြီးသူ
ဖြစ်လို့ သတ္တဝါတွေကို သေ
စေနိုင်သည့်လက်နက်မှန်သမျှ
ကို လုံးဝ ကိုင်ခွဲတော့မည်
မဟုတ်ပါ။ သခင်မအပါးမှာ
ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးရာထူး
ဖြင့်သာ နေလိုပါသည်။ ခွင့်
ပြုတော်မူပါ’

‘သင်၏ တောင်းဆိုမှုကို
ခွင့်ပြုနိုင်ပါသည်။ သင်၏
သတ္တိရှိခြင်း၊ ယောက်ျားပီသ
ခြင်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်း
ခြင်း၊ အသက်ငယ်ခြင်း၊ ရုပ်
ရည်လှပခြင်းတို့ကြောင့်
သခင်မ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်
မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရန် ခွင့်ပြုနိုင်ပါသည်။ သို့
သော် သင်သည် သခင်မ၏
ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ စစ်မြေပြင်
ကို စွန့်ခွာလာသည့်အတွက်
အပြစ်မရှိပြီလော၊ အရေးမယူ
သင့်ပြီလော’

‘အပြစ် ရှိပါသည်။
အရေးယူသင့်ပါသည် သခင်
မဖုရား’

‘ကောင်းပြီ၊ သခင်မ၏
နန်းတော်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်လျှင် တစ်ယူဇနာမျှ ဝေး

ကွာသည့်အရပ်မှာ နံ့သာမြိုင်
တောကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။
မုတ်သုံသစ်တောကြီးထဲမှာ
အမွှေးနံ့သာပင်တွေလည်း
ပေါက်ရောက်နေတယ်။
ကျေးငှက်သာရကာတွေနဲ့
သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေလည်း
ပေါတယ်။ သစ်သီးဝလံတွေ
လည်း အလွန်ပယ်ပေါတယ်။
ကျောက်ကြားရေထွက်တွေနဲ့
စမ်းချောင်းရေတွေလည်း
တသွင်သွင် စီးဆင်းနေတယ်။
အဲဒီ နံ့သာမြိုင်တောကြီးထဲမှာ
သင်တစ်ယောက်တည်း သွား
နေရမည်။ ယနေ့မှစ၍ ရေ
တွက်သည်ရှိသော် နောက်
သုံးနှစ်တိတိ ပြည့်သည့်နေ့
မှာ သခင်မ၏ ရှေ့မှောက်ကို
သင် အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါ။
သင့်ကို သခင်မ စောင့်မျှော်
နေပါမည်’

‘အမိန့်တော် မြတ်
အတိုင်းပါ ဘုရား’

အမိန့်တော် ချမှတ်ပြီး
သည်နှင့် ဧကရီဘုရင်မဖုရား
ထိုင်ရာမှ ထကြွသွားတော်မူ
လေသည်။ မိုးချုပ်ခဲ့ပြီဖြစ်လို့
နန်းမဆောင်နှင့် နန်းတော်
အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်း
တွေက ဆီမီးတိုင်တွေ ထွန်း
ညှိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူး
သည် ဧကရီဘုရင်မဖုရား၏
နန်းမဆောင်မှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်နေ့ နံနက်မိုး
သောက် အလင်းရောက်သည့်
အခါမှာတော့ ဗိုလ်မှူး ဗဟ
ကျော်ခေါင်သည် သာမန်
အရပ်သားအသွင်ဖြင့် ဓား
တိုတစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ
နံ့သာမြိုင်တောကို ထွက်ခွာခဲ့
ပါသည်။ နံ့သာမြိုင်တောကြီး
ထဲက စမ်းချောင်းအနီးမှ နံ့
သည့် နံပင်ကြီး၏အောက်

မှာ သစ်ခက်တဲ့အိမ်ငယ်ကလေး ဆောက်သည်။ မီးလင်းဖိုတစ်ဖိုကို မီးမငြိမ်းအောင် လောင်စာထည့်သည်။ ဒီနေရာလေးမှာ သုံးနှစ်တိတိနေရမည်ဖြစ်သည်။

နံ့သာမြိုင်တောကို ဗိုလ်မှူး ရောက်လာသည့်နေ့က စပြီး ကျေးငှက်သာရကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ တွန်ကျူးနေကြသည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ရွှင်မြူးစွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။ ဗိုလ်မှူး၏ သစ်ခက်တဲကလေးအနီးမှာ လာရောက်နားနေ၊ အိပ်စက်နေကြသည့် ကျား၊ ခြင်္သေ့တွေ ရှိသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး၊ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုကြဘဲ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင် ကျက်စားနေကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကဲ့သို့ပင် နံ့သာမြိုင်တောကြီးထဲမှာ တောရဆောက်တည်ရင်း သီတင်းသုံးနေသည့် ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် ဥပုသ်သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဆားနှင့် ချဉ်သီးအလိုမှာ လူနေရပ်ရွာများဘက်သို့ အလှူခံကြသည့်အခါ ဗိုလ်မှူး၏ တဲကလေးအနီးမှ ဖြတ်ကြသွားလေ့ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးက တဲအတွင်းမှပြေးထွက်ပြီး သစ်သီးဆွမ်းလောင်းလှူရာမှ ရဟန်းတော်နှင့် ရင်းနှီးစပ်ပြုလာသည်။ ရဟန်းတော် အလှူခံရာမှ ပြန်ကြွလာလျှင် ရပ်ပါဦး ဘုရား၊ နားပါဦး ဘုရား၊ ရေအေးအေး သုံးဆောင်ပါဦး ဘုရား စသည်ဖြင့် လျှောက်သည့်အတွက် ဗိုလ်မှူးနှင့် တောမှီရဟန်း

တော်တို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရဟန်းတော်က အမောဖြေအနားယူရန် ဗိုလ်မှူး၏ တဲကလေးမှာ ခေတ္တ နားသည်။ အာလာပသလ္လာပ ပြောကြသည်။

“လူသူမနီးတဲ့ တောကြီးထဲမှာ ဆင်းရဲစွာ ကျင့်နေတာဟာ ဘာကိုလိုချင်လို့ ကျင့်နေတာပါလဲ ဘုရား”

“ဘာကိုမှ မလိုချင်အောင် ကျင့်နေတာပါ ဒကာလေး၊ ဒကာလေးရော ဘာကိုလိုချင်လို့ တောရဆောက်တည်နေတာလဲ”

“တပည့် တော် ဟာ တောရဆောက်တည်နေတာ မဟုတ်ပါဘုရား၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ကျခံနေရတာပါ ဘုရား”

ဗိုလ်မှူးက သူ၏အဖြစ်ကို ပြောပြသည်။ ရဟန်းတော်သည် တအံ့တဩ နားထောင်နေရာမှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သနားစိတ်ဝင်လာသည့်ဟန်ဖြင့် တိုးညင်းစွာ ပြောသည်။

“တကယ်မရှိဘဲ ရှိဟန်ဆောင်နေတဲ့ မာယာကို သတိထား ဒကာလေး”

“မာယာဆိုတာ ဘာလဲ ဘုရား”

“မာယာဆိုတာ တဏှာပေမပေါ့ ဒကာလေး၊ တဏှာပေမဟာ ငယ်ရွယ်နုနယ်၊ ချောမောလှပ၊ နုရွှေတညက်၊ မွေးကြိုင်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ မာယာပဲ၊ အဲဒီမာယာဆိုတဲ့ တဏှာပေမဟာ ဒကာလေးကို သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် သတိထား”

ရဟန်းတော် သည်

အမောပြေပြီဖြစ်၍ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးရှိရာ အရှေ့တူရူအရပ်က တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ဗိုလ်မှူးလေး ဗလကျော်ခေါင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မာယာ မာယာ၊ တဏှာပေမ...၊ တကယ်မရှိဘဲ ဟန်ဆောင်နေတာတွေ...။ ဒါတွေကြောင့် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ကျခံနေရတာ နှစ်နှစ်ကျော်ပေပြီ။ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မည်။

မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ကျခံနေရသည့်ကာလ သုံးနှစ်ပြည့်သည့်နေ့မှာတော့ ဧကရီဘုရင်မရှိရာ အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ရပ်ကြည့်နေသည့် ဗိုလ်မှူးလေး ဗလကျော်ခေါင်သည် နေပြည်တော်နှင့် ဧကရီဘုရင်မရှိရာ အနောက်အရပ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ရဟန်းတော် သီတင်းသုံးရာ အရှေ့အရပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“တကယ် မရှိဘဲ ဟန်ဆောင် နေတဲ့ မာယာ...၊ တဏှာပေမ...၊ ဘဝများစွာ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေမည့် မာယာမှ ငါ့ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီ...၊ လွတ်ပြီ...ကျွတ်ပြီ... တဏှာပေမမှ လွတ်မြောက်ခြင်း ဝိမုတ္တိရသကို ငါ ခံစားရပြီ...”

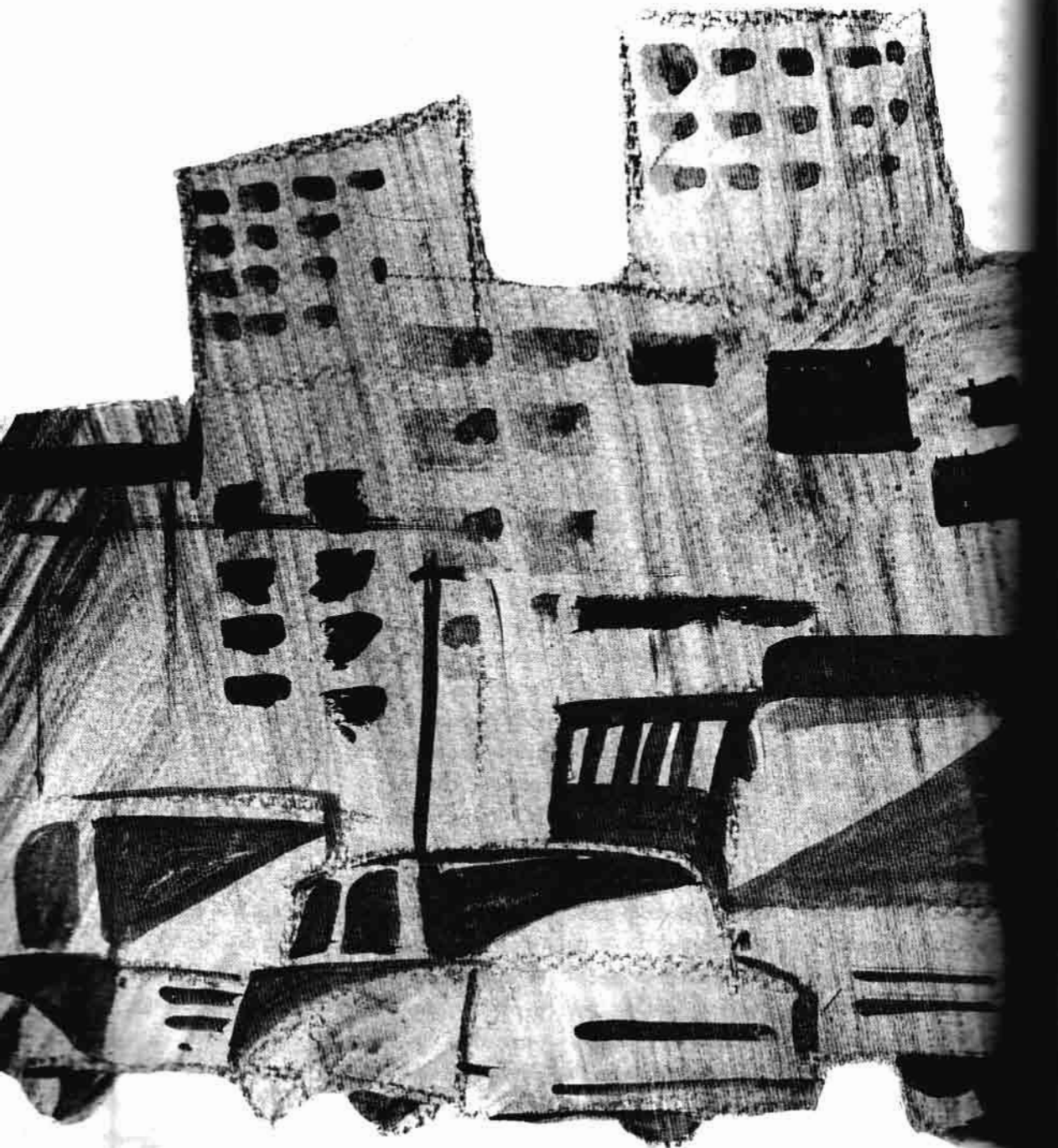
ဗိုလ်မှူးလေး ဗလကျော်ခေါင်သည် ရဟန်းတော် သီတင်းသုံးရာ အရှေ့အရပ် တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

အတ္ထဝါစိးမိုး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

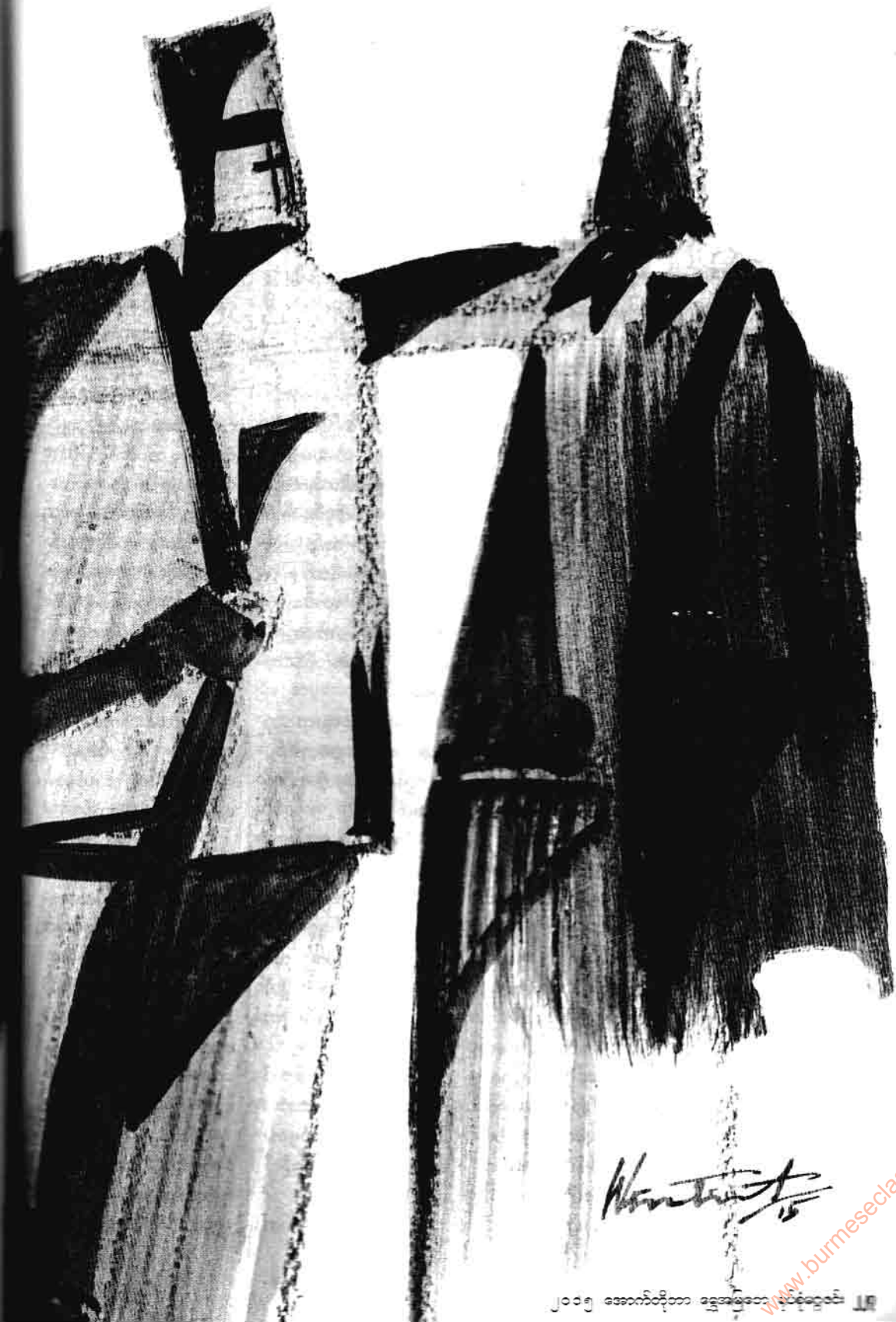
အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

ပန်းရေဂျိုးဒါး ဘီးလှတယ်

ပန်းရေဂျိုး၊ မိုးတုတ်၊

‘လူတွေအကြောင်းကို အကုန်လုံးသိရင် ရူးပြီ’ ဆိုတဲ့
စာကြောင်းကို မြန်မာစာ ဖတ်တတ်ကတည်းက မှတ်သားမိထားတာပါ။
ပိုသေချာသွားတာကတော့ ပြင်ဦးလွင်က စာရေးဆရာ လမင်းမောင်မောင်နဲ့
လူမှားပေါင်းမိရာက စပြီး ယုံချင်စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်ဆောင့်တက်လာခဲ့တော့
တာပါပဲ။ ဒါတောင် လမင်းမောင်မောင်အကြောင်းကို လုံးဝ ဥသယုံ
ပြည့်စုံတဲ့အထိ မသိခဲ့ရပါဘူး။ နည်းနည်းလေး သိရုံနဲ့တင် ရူးချင်စိတ်ပင်

Wintun

လာခဲ့ပြီကိုး။ ခက်တာက ကိုလမင်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ ရူးနေတယ်လို့ ဝန်မခံသလို၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကို ရူးတယ်လို့ မသတ်မှတ်နိုင်တာပါ။ နှစ်ယောက် သားချင်း နားလည်နိုင်မယ့် အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို နားစိုက် ထောင်ကြည့် ကြပါကုန် လော့။ 'ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် တပ်က အတူတူ ထွက်လိုက်ကြတာ ပေါ့'

အမှန်ဆို ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်လှသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်သင့်ဖို့ရာ လည်း မထိုက်တန်ဘူးလို့ ကိုယ်တိုင်ယုံကြည်ထားမိလို့ ပါ။ ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ် ချင်တုံးမေးရင် အကုန်လုံးကို လျှောက်ဖြစ်ချင်နေတဲ့သူပါ။ တိုတောင်းတယ်ဆိုတဲ့ လူ့ ဘဝခဏလေးမှာ သေရင် ဘာမှလူမသွားနိုင်မယ့် အတူ တူ မသေခင် ရတတ်သမျှ သိမ်းကျုံးယူထားလိုက်ချင် တဲ့ ပါရမီက ကြက်သီးထ လောက်စရာပေပဲကိုး။

ဆရာ ကိုလမင်းကျ အဲလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ စာပေ တိုက်ထောင်၊ စာအုပ်တွေ ထုတ်၊ စာမူတွေလိုက်တောင်း နဲ့ စာရေးင်းပေဝယ် တွင် ကျယ်နေတာ ဟန်လှပေါ့။ အခက်အခဲရှိသူတွေ ပြောရာ ပြောကြောင်း အများကောင်း ကျိုးစေတနာတွေကလည်း ဗရမ္မ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အတ္တသိုက်မြို့ ကျွင်းကျွင်း လေးထဲမှာ 'ငါ သေသွား သော်' ကဗျာထိုင်စပ်ရင်း

ရန်ကုန်
သွားမယ်ဆိုရင်
သတိကြီးကြီး
ထားပြီး
သွားနော
မင်းဝေဟင်တို့
အုပ်စုက
ပန်းဂျေး
လာရင်
လုပ်ကြံမယ်လို့
သတင်း
အတိအကျ
ရထားတယ်

သူရဲ့ ပရဟိတတွေကို သတ် ပုံမှန်အောင် စာလုံးမပေါင်း နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အသွေ ၄ မ တူ တာ ကတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲသလို မတူတာတွေကြားထဲကမှ ဆန့်ကျင်ဘက် ဣတ္ထိယတို့ အပေါ် ချွတ်ပုံချင်းကျတော့ ဆင် သလိုလို ရှိလာပြန်ရော။ ဘယ်လိုပဲ မတူကွဲပြား နယ် စည်းခြားပေမဲ့ မိန်းကလေး တွေအပေါ်မှာ ဇီဝကြောင် တာချင်း လာတူနေတဲ့ ကိုလ မင်းဟာ မိန်းမတစ်ယောက် မှ ခရီးရှာပါဘူး။

ကျွန်တော့်မှာလည်း

ဇီဝကြောင်ရင်း ပေါင်းသင်း စွန့်ပယ် လုပ်ပစ်ရင်းနဲ့ အခု လက်ရှိ ရေဦးသူ အေးအေး တင့်ဟာ ဒွါဒသမြောက် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လာ တော့တာပါပဲ။ တကယ်လို့ များ ဒီစာမူလေးသာ ဖော်ပြ ခံရမယ်ဆိုရင် ပန်းဂျေး တစ်ယောက်တော့ ဆိုရှယ် လစ်လက်ကျန် ကင်းတဲတစ် လုံးကို အသုံးကြိုပေးပြီး စပေါ် တင်ထားလိုက်ရုံပဲ အရပ်ကတို့ရေ...။

နောက်တစ်ယောက်၊ ကျွန်တော့်ကို အကြီးမားဆုံး အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီလူက ဟောလိုဒ်အကျော် အမော် ပိုင်ဒွေး (သင်္ချာ)ပါပဲ။ အခု နေ့ည အာသီသ ပြင်း ပြင်းနဲ့ ချင်ခြင်းတပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေကို ဖျက်လို ဖျက်ဆီးလုပ်နိုင်လှ သူပေါ့။

'ဆရာ ပိုင်ဒွေးရာ လာ မယ့် ၂၀၁၅ ရွေးကောက်ပွဲ မှာ ကျွန်တော်သမ္မတ လုပ်ရမှ ဖြစ်မယ်'

'အလိုဗျာ ရာရာစစ။ သမ္မတ ဖြစ်ပါပြီတဲ့၊ ခင်ဗျား လိုလူက ဘာများစွမ်းနိုင်မှာ မို့တဲ့။ အဲဒါပေါ့'

'ကျွန်တော့်မှာ ပလန် တွေ ချထားပြီးသား ရှိပါ တယ်။ သမ္မတဖြစ်ခွင့်ရဖို့က ပဲ လိုရင်းပါ'

'ကိုင်း၊ လိုက်ခံတစ် သိန်းနဲ့ ဘုတ် ငါးသောင်း ပြည့်ရင် ဖြစ်စေဗျာ သမ္မတ။ ခင်ဗျားလုပ်မယ့် အစီအစဉ်ကို ပြော'

'ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော်သာ

သမ္မတကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် ပထမဦး ဆုံး မဖြစ်မနေ လုပ်ဖို့ရာက မြန်မာပြည်မြေပုံ အမြီးလေး ကို ဖြတ်ပစ်ဖို့ပဲ'

'ဘုရား...ဘုရား၊ တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်း တစ် လျှောက်လုံးပေါ့'

'ဟုတ်တယ်ဗျာ။ နောက် သံလွင်မြစ်တစ်ကြောက အချွန် အတက် တွေရယ်၊ အနောက်ဘက် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် နဲ့ အိန္ဒိယအစပ်တို့က အစွယ် အငေါတွေရယ်၊ အားလုံး ရှင်းပစ်ရမယ်'

'ကြောက်စရာကောင်း လှချည်လား။ အရင် ဗိုလ်ချုပ် တချို့က တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း လေးပဲ ရောင်းစားခဲ့တာလေ။ ခင်ဗျား လက်ထက်မှ...'

'အဲဒါက အဲဒီဗိုလ်ချုပ် တွေ ညံ့လို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ကတော့ မရဘူး၊ မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းက မို့မောက်နေ တဲ့ အဖုအထစ်တွေကိုလည်း တိပစ်ရမယ်'

'ကောင်းလိုက်တဲ့ ဇီဝ ကိန်းကြီး။ ဒါဆို စောဒီနဲ့ လင်းဇော်ဦးတို့ ဘယ်နှဘဲ သွားဝပ်နေကြရမှာလဲ'

'ဒါက သူတို့အပိုင် လေ။ ကံကော်ဝတ်ရည်တို့က နောက်ကျောမှာ အဖီလေးချ နေလည်း ရတာပဲ'

'အဲဒါမှ အပိုကြီး မ ပိုင်းက ကန်ချမှား။ နေစမ်း ဦး၊ အဲသလို လုပ်လိုက်တဲ့ အတွက် တိုင်းပြည်မှာ ဘာ တွေများ အကျိုးရှိလာမှာနဲ့ တုံး'

'သိပ် ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကိစ္စသာ အောင်မြင် ဖြစ်မှန်တော့မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မြေပုံက ပိုင်းပိုင်းတလေး ဖြစ်

လာမယ်”

‘ဖြစ်တော့...’

‘ခက်လှပါလားဗျာ။

မူကြိုနေတဲ့ ကျောင်းသား အရွယ်ကစ ဝလုံးလေး ဝိုင်း အောင် ရေးနိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြန်မာပြည်မြေပုံ ဆွဲတတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီလေ။ မနိပ်ဘူးလား’

‘ဟာ တော်စမ်းပါဗျာ။

စာရေးနေတော့လည်း မစွဲ၊ နိုင်ငံရေးဘက်လှည့်ချင်ပြန်လည်း သုံးစားမရတဲ့လူ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ရှိနေတာ သန်းခေါင်စာရင်းတွေ မှားကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်’

‘တကယ်ပြောတာဗျ။

ကျွန်တော်ဆို ခုချိန်ထိ မြန်မာပြည်မြေပုံ မဆွဲတတ်ဘူး။ နောင်လာနောက်သားတွေကို စာနာလွန်းလို့ ဒီစိတ်ကူးကို ကြံစည်ရတာပဲ။ ပညာရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုရဲ့ ရှေ့ပြေးခြေလှမ်း ဆိုပါစို့လေ’

‘အင်မတန်မှကို မွန်

မြတ်လှတဲ့ ဦးနောက်ကြီးနဲ့ ပါလား။ ဒီလိုခေါင်းမျိုး ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်းတုန်းက ပါမသွားခဲ့တာ နာတယ်။ ဒီရှေ့ သက်ဆုံးရှုံးချင်ရင် မြောက်ကိုးရီးယားက ကင်ဂျုံ အန်ဆီမှာ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် တောင်းထားလိုက်ပေတော့ ဝံသာနုကြီးရေ’

ခုတလောပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ရောဂါ တော်တော် ဖောက်လာပါတယ်။ အချိန်တန်ရင် ကိုယ်လည်း မနေရဘူး။ သူများတွေလည်း သေသွားမှာပဲ ဆိုတဲ့ အစွန်းရောက်အတွေးတွေ ဘယ်ချောင်

ကြားက လိုမှီဝင်လာနေမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်က ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရဘဲ ဟိုတစ်ဖက်က သံသယတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး ခပ်စိမ်းစိမ်း လုပ်ပြနေရင် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုမှ အရေးမစိုက်ချင်တဲ့ ငယ်စိတ်မာနဖြူတွေက ချွန်းအုပ်မရအောင် ထိန်းချုပ်ဖို့ ခက်နေတယ်။

ဒီနေ့ချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘စာရေးဆရာ’လို့ မသတ်မှတ်ရဲပါဘူး။ စိတ်ကောင်းလည်း မရှိ၊ ဝမ်းစာလည်း မပြည့်တာ ကိုယ်စောင့်နုတ်က ဟားတိုက်ရယ်မှာပေါ့။ ပင်ကိုသဘာဝကိုက စာပဲဖတ်နေချင်တာက လွဲရင် အခု မဖြစ်ညစ်ကျယ်လုပ်နေတာတွေဟာ မနေနိုင်လွန်းလို့ ရေးနေမိတာပါ။ ဒါကို မသိနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ အယိဒီတာတချို့ကတော့ ပန်းရေဂျိုးဆိုတာကို အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး စာမူတောင်းလာကြရင် တအားရယ်ချင်မိတယ်။ ဆရာတွေအပေါ် ရုက်အားနာလို့ကို မဆုံးတော့ဘူး။ ဆရာညီပုလေးတို့ရဲ့ မိုးမိတ်စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးစဉ်မှာ အတူပါလာတဲ့ ဆရာ ဇော်ခိုင်ဦးကတော့ ကျကျနနကြီး ချီးကျူးဖူးပါတယ်။

‘နာမည်က ပန်းရေဂျိုးတဲ့ကွ။ ပန်းအကြောင်းမေးတော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး။ တို့နဲ့လာပေါင်းပြီး ရေလည်း ပါမလာခဲ့ဘူး။ လက်ဖက်ရည်တောင် တို့နား

လာ ကပ်သောက်နေတာ’
‘ဒီထက် ဆက်ပြောရင် ဂျိုးလေးတစ်လုံးတောင် ယုံယုံကျွန်ပါဦးမလား ဆရာရယ်’

အမှန်မတော့ ကျွန်တော် စာရေးတယ်ဆိုတာ ဘာမှ လူလားမမြောက်သေးပါဘူး။ စာပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ပရမာဏုမြူလေးတစ်မူနဲ့လောက်ပါပဲ။ ‘ရွှေအသစ်’ကိုစပို့ကတည်းက ဆရာမ မသိတာ (စမ်းချောင်း)ကသာ မူကြိုအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ စာများများဖတ်ပါဦး ဆိုရင်ပြတ်ပြီ။ ပန်းရေဂျိုး ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ခုတော့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း ကိုယ်တိုင်က အရူးဘုံမြောက်လိုက်တော့ စာပေနယ်အတွက် ခက်ကုန်တော့တာပေါ့။

အမှတ်သာ မမှားဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို မွေးတဲ့နှစ်မှာ တိုင်းပြည်စ ပျက်တော့တာပါပဲ။ ဖဆပလကြီး နှစ်ခြမ်းကွဲကုန်တယ်လို့ အမေကပြောဖူးတယ်။ ဦးနုတို့၊ ဦးဗဆွေတို့တစ်သိုက် တမလွန်သာ ပြောင်းသွားရော ကျွန်တော့်အပေါ် အခဲကျေလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ နက္ခတ်မှန်တော့ ဘုန်းမီးနေလတွေက မွေးမွေးချင်းကို အဲသလို စောင်းထက်ခဲ့တာ။ ဒါတောင် ငလျင်လှုပ်တာတို့၊ တော်လည်းသံတို့ မြည်ဟည်းမနေဘဲ ‘သန့်ရှင်း’နဲ့ ‘တည်မြဲ’တွေ ဖြာထွက်သွားတာ သမိုင်းတွင်ကရော မဟုတ်လား။ ဘယ့်နှယ် ရှိစ။

တစ်ခါ စာပေနယ်ထဲကို ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ကာရှိသေးအစားထိုးမရနိုင်တော့တဲ့

ဆရာတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေလွင့်ကုန်ကြရပြန်ပြီ။ စာပေလောကကြီးအတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင်ပေါ်လာတာပါပဲ။ အခုလည်း ဆရာသင်းရီ ကွယ်လွန်ပြီဆိုတာ သိရတော့ ဆရာ လင်းထင်နဲ့ ဆရာ မောင်ကိုကို(အမရပူရ) တို့အတွက် တော်တော်ကြီး စိုးရိမ်သွားမိတယ်။

မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ ဆရာနှစ်ပါးတို့ရဲ့ကံပေါ့လေ။ ဆရာဒေါင်းနေမင်း တိမ်းပါးတုန်းက ခင်သန္တာနဲ့ စံပယ်ဖြူနုတို့ ဧယင်ကျူးတာ အရမ်းတော်တယ်လို့ ကြားဖူးတာမို့ နောက်ဆံတင်းပြီး အားငယ်နေစရာ မလိုဘူးထင်တာပါပဲ နော။

ဘယ်လောကမှာ မဆိုအနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေတတ်တဲ့ အမှိုက်ဆိုတာ ရှိစမြဲပါ။ ကြားဖူးနားဝ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကျပြန်တော့ အမှိုက်ဆိုတာ အမှိုက် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ နေရာအထားမှားတဲ့ ပစ္စည်းသာဖြစ် ပါသတဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ အမှိုက်ဖြစ်ဖြစ်၊ နေရာအထားမှားတဲ့ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆုံတွေ့ရသမျှ လူတိုင်းကို စိတ်ပျက်သွားအောင် နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ဗီဇလေးက အတော်ကြီး ချီးကျူးဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းနေပြန်တယ်။

‘ရန်ကုန် သွားမယ်ဆိုရင် သတိကြီးကြီးထားပြီး သွားနော။ မင်းဝေဟင်တို့ အုပ်စုက ပန်းရေဂျိုးလာရင် လုပ်ကြံမယ်လို့ သတင်းအော်

အကျ ရထားတယ်*

ဆရာ စောနဒီ(မြစ်ကြီး
နား)နဲ့ လင်းစောဦးကို သူတို့
မိန်းမတွေ မောင်းချလိုက်လို့
မိုးကုတ်ဘက် ထွက်ပြေးလာ
တုန်းက မင်္ဂလာစကားလေး
ကြားရတာကို ပြန်သတိရမိ
တာပါ။

*ဟုတ်တယ်ဗျ။ ပန်း
ဆိုးတန်း နန်းသီတာဆိပ်ကမ်း
ကို ဝိစကီနဲ့ များခေါ်သွားပြီး
ရေနစ်သတ်ဖို့ ပြင်ထားတယ်
လို့ ကြားတယ်*

အံ့မာလေး အံ့ဩပါ။
ပန်းရေဂျိုးတို့က ကြောက်များ
နေဦးမယ်။ ဆရာ မောင်
သော်ကရဲ့ (တိုက်ရေယာဉ်
၁၀၃) ကို တစ်ရာနဲ့သုံးကြိမ်
မြောက်အောင် ဖတ်ထားတာ
ပဲ။ ရေထဲမှာ ဘယ်လို ကျင့်
ကြံနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာတွေ
သိပြီးသားပေါ့။ ကံကောင်း
ထောက်မပြီး ဓမ္မစေတီခေါင်း
လောင်းကြီးတို့များ ဝင်ခွဲမိ
လိုက်ရင် ပွဲပြီ။ ကျွန်တော်
ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆယ်
နိုင်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့
ကတော့ စုသဲမွန်နဲ့ နန်းဇကရီ
ရှင်တို့ ဘယ်လောက်များ
ဆွေဆွေခွန်ပြီး မနာလိုဖြစ်
လိုက်မလဲ မသိဘူး။ ထား
လိုက်ပါ။ ဆရာ ဂျီဇော်တို့
အဖွဲ့ပဲ ဝေစုလာခဲ့မှာ ပူရ
တာ။

*ရန်ကုန်ရောက်တော့
မယ်နော့ ငါ့ဆရာ ဘာတွေ
တွေးနေတာတုံး*

သြော် တွေးပါဘူး
ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ
ကိုလမင်းက အတင်းရော
အဓမ္မပါ ဇွတ်ခေါ်လွန်းလို့
လိုက်လာရတာ အားနာမိပါ
ရဲ့။ ခမျာမလည်း သနားပါ

အင်

ဘာတွေပဲ
စံပယ်ပြုနုနဲ့
ခင်ဦးတို့
လုပ်နေပုံတွေ
ကြည့်စမ်းပါဦး
သီဂီထွန်း
လေသံနဲ့
ခင်ဦးဦးအေး
ဟန်တွေ
စရနယ်ပြီး
ပဲ့ရွဲ့နေလိုက်
ကြတာများ
ပြော...ပြော
စံပယ်လေးက
ပြုနုတုလား

တယ်။ ကားဆီထည့်ရ၊
လူဆီစိုက်ရနဲ့ ဒုက္ခကို စားပွဲ
ပေါ်က တက်ကြည့်ချင်
သကဲ့။ သူလည်း သောက်
တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝယ်လာ
သေးတယ်။ ဒေါ်လာတစ်ရာ
ကျော်တယ်ဆိုလား။ ပန်းရေ
ဂျိုးကလည်း လှစ်နေအောင်
ပါးနပ်သူဆိုတော့ မာတီနီ
နဲ့ ပလာတီနီကို မကွဲဘူး
ဖြစ်နေတယ်။ ကန္တဝင် ဘော
လုံးသမားနဲ့ ကမ္ဘာကျော်
အရက်ယှဉ်ရင် ဘယ်သင်း
က ခံတွင်းချင်ပြေမလဲ မသိ
ဘူး။

*တောသားမြို့ရောက်

ဘာသောက်တယ် ကိုလမင်း*

*ဖာလူဒါ သောက်တာ
ပေါ့ဗျ။ စာရေးနေပြီး အဲ
သလောက် တုံးရလား*

*မှားတယ်။ ခေတ်
ပြောင်းသွားပြီ။ တောသား
မြို့ရောက် စည်တိယာသောက်
တယ်ဗျ။ မှတ်ထား*

*အေး ဘာသောက်
သောက်ဗျာ။ ဒီဂျန်းရှင်းစကွဲ
မှာတော့ ခင်ဗျားကြိုက်တာ
ဘာမှမရဘူး။ အခု မှာထား
တဲ့ ကော်ဖီပဲသောက်တော့*

*တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်
သောက်လာတဲ့ ကော်ဖီဈေး
နှုန်းက နှစ်ရာမကျော်ပါဘူး
ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဂျန်းရှင်းစကွဲ
ရောက်မှ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို
ထောင့်ခြောက်ရာ ရှင်းရတယ်
လို့*

*ဟေ့လူ တိုးတိုးဗျ။
ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း
နေတဲ့ တင်းကုပ် မဟုတ်ဘူး။
ဒါ ရန်ကုန်။ ထိုင်ခရော၊
ဆိုင်ခရော ထည့်ဖျော်ထား
တာ*

သူ ဟိန်းဟောက်သမျှ
ဒဏ် နားထိုင်းခံလိုက်ပြီး
ကော်ဖီကို လည်ချောင်းနင်နင်
သောက်မယ်ပြင်လိုက်တော့
ကိုယ့်နားမှာ လူအစုအဖွဲ့
အုံခဲလာတာကို ရိပ်မိလိုက်
ပြီပေါ့။ သွားကရော။ လမင်း
မောင်မောင်ဆိုတာကို ယုံစား
မိခဲ့သမျှ ပြဿနာလှလှကြီး
ချီတက်လာပြီကိုး။

□

*မိုက်လိုက်တဲ့ ငဘုန်း
ကြွယ်၊ သိုက်ဆရာ လှေပေါ်
တင်ခဲ့ရတယ်လို့။ ဒီလို လူ
စားမျိုးကိုမှ သိန်းနှစ်ရာတန်
ကားကြီးနဲ့ တင်ခေါ်ခဲ့ရ
သလား ကိုလမင်းရဲ့*

*ဟင် ဆရာတို့ပဲ ပန်း
ရေဂျိုးကိုသာ ရအောင်ခေါ်
လာခဲ့ ရွှေမှုံရတီနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးမယ်ဆို*

*ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်
ပါတယ်။ ဒီလူကို ရန်ကုန်
ရောက်အောင် ခေါ်လာပေးတဲ့
အတွက် ဆရာကို အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်*

အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်
တင်ရင်း ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး
ထွက်လာတဲ့ ညီငယ်လေးပုံစံ
က သရုပ်ဆောင် ဇော်ဦးနဲ့
အက်တင် ကို တစ်ထေရာ
တည်း စွပ်ချထားသလိုပဲ။

*ကျွန်မတို့ကလည်း
ဒီအရေခြုံ စာရေးဆရာလေး
ကို ဧည့်ခံပြုစုချင်လွန်းလို့
မျှော်နေရတာပါ ရှင်*

အင်၊ ဘာတွေလဲ။
စံပယ်ဖြူနဲ့ ခင်ဦးတို့ လှစ်
နေပုံတွေ ကြည့်စမ်းပါဦး။
သီဂီထွန်းလေသံနဲ့ ခင်ဦးဦး
ဟန်တွေ စရနယ်ပြီး မွဲမွဲ
လိုက်ကြတာများ။

*သြော်...သြော် စံပယ်
လေးက ဖြူနုတဲ့လား*

*စာရေးနေသူချင်း နား
မနှိမ်ပါနဲ့။ သူများနာမည်ကို
ဝီအောင်ခေါ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစား
ပါ။ တော့လို လူသုံးယောက်
ပြည့်အောင်မသိတဲ့ ကလောင်
မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား*

*အဟဲ အဲလို အကြီး
ကြီးတွေ မလုပ်နဲ့လေ အေး
ခက်လို့ပါ။ ကဲကဲ အတော်
လူစုံတန်း အမှတ်တရ စပ်ပြီး
ရိုက်လိုက်ကြရအောင် ဒီဘက်
တိုး*

*ဆယ်လ်ဖီပေါ့ဗျာ။
ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ မီးကျိုးမောင်
ပျက် ဖြစ်ရမယ်လို့
ရှုပ်ကုန်ပြီ။ အဲဒီတော့

လုံးတွေက အမေရဲ့လျှာမှ
မဟုတ်ဘဲနဲ့

‘ကြာပါတယ်ကွာ၊ ဆော်
ပစ်လိုက်စမ်း ကိုမင်း။ တို့ကို
ဘလက်လစ်ဆိုပြီး နှိချိုးမျှစ်
ချိုး လုပ်ချင်တဲ့ လူ’

တောက်၊ ရန်ကုန်ကို
စရိတ်ငြိမ်းနဲ့ ကားအလကား
စီးရမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာမိ
တာ မှားပြီ။ ထွန်းတောက်
ထွင်းရဲ့ မျက်ထောင့်နီကြီးက
လည်း ဂျန်းရှင်းစက္ကမှာ မီး
ပျက်သွားလို့တောင်မမူတဲ့
မီးဝင်းတောက်ကြီးနဲ့။

‘အမှိုက်အမဲသုငယ်ကို
ဗွေမယူချင်စမ်းပါနဲ့ ဆရာ
မင်းဝေဟင်ရယ်၊ ကျွန်တော်
အဲ့လို မရည်ရွယ်ပါဘူး။
နောက်တက်လာတဲ့ ရွှေအသစ်
တွေ လက်စွမ်းတအားထက်
တာကိုပဲ ဝီတိဖြစ်ပြီး ချိုးကျူး
နေတာပါ။ မယုံရင် ကိုလမင်း
ကို မေးကြည့်ပါလား’

‘အို ဘာဆိုလဲ။ ကိုယ့်
ကိစ္စကိုယ်ရှင်း’

‘တကယ်ပါဗျာ။ ခုချိန်
မှာ ရွှေအသစ်ကို ဝင်မယ်
ဆိုရင် တော်တော်တိုးရ
ခက်မယ်အကြောင်းပဲ ပြော
တာပါ။ ကိုင်း အခုကြည့်
ပါလား။ ရွှေရေးထင်ထင်
တို့ဆို တစ်ပုဒ်တည်းနဲ့ ဓာတ်ပုံ
တွေ ဝဲပျံပြီး ကောင်းနေတာ
ဆရာတို့လည်း အသိသားနဲ့
ဟဲ ဟဲ’

‘တော်စမ်းဗျာ လျှောက်
ပြောမနေနဲ့။ ဗျင်းစမ်းကွာ
ညီငယ်လေး၊ နောင်ကြည့်သွား
အောင် ပညာပေးလိုက်’

ဟာ ခက်နေပါပြီ။ ဒီ
ရန်ကုန်က ရွှေအုပ်စုတွေ
ဖုန်ကြားရှင်အားကိုးနဲ့ မိုက်
နေတာလား မသိပါဘူး။
လက်မောင်းပေါ်မှာ လက်
ပတ်နီလည်း စည်းမထား
ဘဲနဲ့။

‘ဟုတ်တယ် ချသာ
ချပစ်၊ အားလုံးဝိုင်းဆော်ကြ
မယ်။ သူကမျှား ကျွန်မတို့ကို
ဧယင်ကျူးတာကောင်းသလေး
တော်သလေးနဲ့ ငိုချင်းဟဲရ
အောင် ကျွန်မတို့က ဇာတ်
မင်းသမီး မဟုတ်ဘူးရှင်။
စာရေးဆရာမတွေဆိုတာ
နားလည်လား’

ပြောလည်းပြော ထိုး
လည်းထိုးလိုက်တဲ့ ခင်သန္တာ
ရဲ့လက်သီးကြီးက မေဝယ်
သာတောင် ရှောင်ပတ်ပြေးလို့
လွတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။
ရင်ညွန့်ကို အောင့်သွားတာ
ပဲ။

‘ဒီမယ် ပန်းရေဂျိုး၊
တကယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလို
လူက စာပေနယ်ထဲ ကို
ရောက် မလာသင့် ဘူး။
အဆင်ပြေသလို လူကုန်ကူး
တာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်စား
နေဖို့ ကောင်းတာ’

‘ဟုတ်၊ အစီအစဉ်ရှိပါ
တယ်။ ဆရာ ညီမင်းညို
နယ်လှည့်ပြီး စည်းရုံးနေတာ
လူမပြည့်နိုင်သေးလို့ပါ’

သူတို့အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စီ
မျက်နှာတွေကို ဉာဏ်မီသ
လောက် ဖတ်ကြည့်လိုက်
တော့ အယ်လ်ပီ လိုလို၊ မော်
ဒန်လိုလိုနဲ့ ဝါကျတွေ ဖြန့်
ပစ်မယ်ပုံပဲ။ သရုပ်မှန်ကို
ဖက်တွယ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်
အတွက် ဒီရွှေအုပ်စုရဲ့သတ်
ကွင်းက လွတ်လမ်း ဘယ်
မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ
ဆင်ခြေတက်စရာ ဝှက်ဖဲတစ်
ချပ်ကို သွေးရူးသွေးတမ်း
လုပ်ပြလိုက်ရင်တော့ အငြို
အငြင်တွေ ပြေနိုင်ကောင်းပါ
ရဲ့...။

‘ကျွန်မက ပန်းရေဂျိုး
ပါ မောင်’

■
ပန်းရေဂျိုး၊မိုးကုတ်၊

“ဥပဏ္ဍုဖြူခဲနေရသော အမျိုးသမီးတို့အတွက်”

- ငါ နှစ်ဦးသဘောတူ တော်တော်ကြာချစ်ခဲ့ကြပြီးမှ ခုတော့စိမ်းကားသွားပြီလား။
- ငါ မိမိချစ်သူ/ခင်ပွန်းက မိမိအပေါ် ယခင်လို စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်ခင်မှုပြန်ဖြစ်လာဖို့။
- ငါ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မပတ်သတ်စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုတဲ့သူက ခုတော့ရှုပ်နေပြီလား။
- ငါ မိမိချစ်သူ၊ ခင်ပွန်းနှင့် လက်ရှိငြိတွယ်ရှုပ်ထွေးနေသော မိန်းကလေးအမြန်ပြတ်ဖို့။
- ငါ မိမိသဘောအတိုင်း နေထိုင်လက်ခံလာသူက ခုတော့ ဘာပြောပြောဆန့်ကျင်နေပြီလား။
- ငါ မိမိချစ်သူ/ခင်ပွန်းအပေါ် မိမိပြောသမျှ အောင်မြင်စေဖို့။

ဆရာမ ထက်ငွေစွယ် LL.B, LL.M, DBL, DML
(အမျိုးသမီး အသိပညာအောင်မြင်ရေးအဖွဲ့)

တိုက် - 40၊ အခန်း (G-2) ဦးဝိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ 41 ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊

Ph: 09 5164326, 09 73106180, 09 43094806

ဆရာလေး မစာဂဝတီသည်
သူ့လက်သေးသေးကလေးနှင့် အပေါ်လွှမ်းကိုယ်ရုံကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ခေါက်နေလေသည်။ ပြီးတော့
ခေါင်းစွပ်ကာ လက်လျှိုသွင်းရသော ဂိုက်ဟုခေါ်သည့် ဝတ်ရုံ၊

မစာဂဝတီပါဘုရား

မိချမ်းဝေ

ဘုရားကလေးက အင်အားရှိ လက်ရှည်။ နောက်ဆုံးမှ
မစာဂဝတီသည် ခေါက်လိုက်ပြီး မနက်
အောက်တက်ရာတွင် ဘုရား အစီအစဉ်ကို
မျက်စိဖြင့် မြင်နေသော ဘုရားကြီးဘုရားက
ရှေ့ဆုံးကလေးလျှင် စာအုပ်အကြီးတန်း၊
အလတ်တန်း၊ နယ်တန်း အစရှိသော စာအုပ်အလိုက်
ကြွကြရမည့် မစာဂဝတီကလေးကို ခုတ် နှစ်၊
စာကလည်း ယုံကြည်စွာ မတက်နိုင်ဘဲ ခေါက်ဆုံးမှာ
နေရာမှာ သေချာသည်။ သို့သော် မသေချာဘူးဘူးအရ
ဆိုရင်တော့ ဘုရားကြီး ဖြစ်ချင်တာပဲ။
‘အခါတိုင်းဆို တယောတက်က ဆရာလေးက
ထီးကိုငြိပြီး လိုက်နေတာပဲ။ အခု ဆွမ်းရတာပဲ။
တိုက်အုပ် ဒေါ်ကြီးကလေးနဲ့ လိုက်သွား
ဘုရားနား လူမရှိမှာစိုးလို့ မစာဂဝတီ
ဆိုလို့ဘုရား။ ဆရာကြီးဘုရားနဲ့ မလုပ်
လိုတာ ယူပေး။ ခိုင်းရင် သွက်သွက်လက်
သွက်သွက် အသက် လေးနှစ်ခန့်သာ နေမယ်။
မဝတိုက်မှာ အနေကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် တိုက်သော

မိချမ်းဝေ

အပတ်သော အောက်တီကာ ပထမ
မိချမ်းဝေ
မိချမ်းဝေ

မသုဇာတာ၏ အမှာအကြား
ကို မစာဂဝတီသည် တင်ပါ
ဘုရား ထပ်နေရတော့၏။
သူတို့ကလေးအုပ်မှာ မသုဇာ
တာက အချုပ်။ ဆရာကြီး
ဘုရားအခန်း ဝင်ကာ တံမြက်
စည်းလှည်းဆိုလည်း၊ ထွေးခံ
သွန်ဆိုသွန်၊ ကြမ်းတိုက်ဆို
တိုက် မသုဇာတာ ဩဇာပေး
သလောက်နာခံရသည့်အဖြစ်။
မနာခံလို့မဖြစ်။ မသုဇာတာ
က တိုက်အုပ် ဒေါ်ကြီးဘုရား
၏လူ။

သူက ဒေါ်ကြီးဘုရား
၏ဇာတိ ဘီလူးကျွန်းကဖြစ်
သလို ဆွေနှီးမျိုးစပ်လည်း
တော်ဟန်တူ၏။ ဒေါ်ကြီး
ဘုရား၏ ဝေယျာဝစ္စ အဝတ်
ဟောင်းလျှော်တာ၊ မီးပူတိုက်
တာ၊ ကွမ်းအစ်ထဲ ကွမ်း၊
ကွမ်းသီးဖြည့်တာ၊ နောက်ဆုံး
ဒေါ်ကြီးဘုရား အကြောတက်
လျှင် တံတောင်နှင့်ကြိတ်တာ
မသုဇာတာဖြစ်နေတတ်သည်။
ပြီးလျှင် တိုက်ထဲမှာရှိသော
စာသင်သားတွေ၏ အနေ
အထား ထူးခြားမှု သတင်း
ပလင်းလည်း မသုဇာတာဆီ
မှ ရနိုင်သည်။

ဆရာကြီးဘုရား ဆွမ်း
ကျွေးကြလျှင် အနီးမှ မသုဇာ
တာ လိုက်ပါနေကျ။ ယခု
ဆွမ်းကျွေးပွဲ တိုက်ဆိုင်နေ
သည့်မို့ မသုဇာတာ ဒေါ်ကြီး
ဘုရားနှင့် လိုက်သွားပြီး မစာ
ဂဝတီတို့ သူ့အစား လိုက်ပါ
စေခြင်းပင်။

ဆရာကြီးဘုရားဟု
သည်က စာသင်တိုက်ကြီး
တစ်ခုလုံး၏ အကြီးအမှူး။
အားလုံးက ကြောက်ရွံ့ခန့်ခံ
လေးစားကြရသည့်မို့ ယခုလို
ဆရာကြီးဘုရားနှင့် ဆွမ်း

မောင်လေးကို
မွေးရင်း
မီးတွင်းထဲမှာ
အမေရော
မောင်လေးပါ
ဆုံးလေတော့
စာဉ်မှာ
မငိုတတ်
ငိုတတ်အရွယ်
အမေဆုံးပြီး
သိပ်မကြာ
အပေ
မမိသန်းနှင့်
ကောက်ယူတော့
စာဉ်
ကံဆိုးဖို့
ပြစ်လာသည်

ကျွေးပွဲ လိုက်ရမှာ မစာဂဝတီ
အဖို့ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်နေ
သည်။ ဘာကို စိုးရိမ်နေမှန်း
တော့ မသိ။ တစ်ခုခု လွဲသွား
မှာ စိုးသည်။ မနက် အရုဏ်
အတွက် အဝတ်အစားကို အခု
ကတည်းက ပြင်ဆင်နေမိ
သည်။

အဝတ်အစားဆိုလို့ အား
လုံးပေါင်းမှ တိုက်နေတိုက်
စားနှစ်စုံနှင့် ထ၊ သွား ထ၊
လာတစ်စုံ ပေါင်း သုံးစုံပဲ
ရှိသည်။ အိုးစားခေါင်းဆောင်
အစ်မ မဝိလာသီကတော့
သီတင်းကျွတ်အမီ အသစ်
တစ်စုံ ချုပ်ပေးမည်ဟု ပြော

ထားဖူးသည်။ နေပါဦး
သီတင်းကျွတ်ဖို့ ဘယ်
လောက်လိုသေးပါလိမ့်။ အခု
မှ ဝါဝင်ပြီးတာဆိုတော့။

မစာဂဝတီသည် ရေ
လည်ဆောင်ဘက် ထွက်လာ
ကာ ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွင်
ကပ်ထားသော ဆွမ်းကျွေး
လိုက်ပါရမည့် ဆရာလေးများ
အမည်စာရင်းကို စူးစူးစိုက်
စိုက် ကြည့်နေလေသည်။ စူး
စိုက်ကြည့်နေပါသော်လည်း
မစာဂဝတီ စာဖတ် မတတ်
သေးပါချေ။ ရွာမှာ ကျောင်းမ
နေခဲ့ရတာရော၊ သီလရှင်ဘဝ
ရောက်မှ က၊ ကြီး ခ၊ ကွေး
သင်ရတာရော သင်ပုန်းကြီး
မကုန်သေးပါချေ။ ညနေ
စာဝါသိမ်းခေါင်းလောင်းတီး
တော့ မသုဇာတာက ဒေါ်ပြ
သည့်အတွက် သင်ပုန်းပေါ်မှာ
ကပ်ထားသော သူ့အမည်
စာရင်းကိုသိရခြင်းဖြစ်သည်။
နောက်ဆုံးအောက်ဆုံးကြောင်း
က စာတန်းကလေးက
မစာဂဝတီ နာမည်တဲ့။

‘မစာဂ ဒီမှာ ဘာလုပ်
နေတာလဲ၊ မီးဖိုဆောင် မဝင်
သေးဘူးလားဘုရား’

ရုတ်တရက် အိုးစား
ခေါင်းဆောင် အစ်မ မဝိလာ
သီ အသံကြောင့် မစာဂဝတီ
လန့်သွားလေသည်။

‘တင်ပါဘုရား၊ အခုဝင်
တော့မှာဘုရား’ ဆိုပြီး မီးဖို
ဆောင်ဘက် ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာလေသည်။ ဒီနေ့
ချိုးရေလှည့်တာဝန်(ဆရာကြီး
ဘုရားနှင့် ဒေါ်ကြီးဘုရား)တို့
အတွက် ချိုးရေခပ်သည့်
တာဝန်ကျသဖြင့် ရေချိုး
နောက်ကျနေသော အစ်မ
မဝိလာသီတောင် ရေလည်

ဆောင်ဖြတ်ပြီး သူ့အခန်းထဲ
ဝင်သွားပြီဆိုတော့ အချိန်
မနည်းတော့။

မီးဖိုဆောင်ထဲမှာတော့
နံနက်စောစော ထချက်ရန်
ဆန်ပြာသူပြာ၊ စပါးလုံးရွေး
သူရွေး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ခြွေသူ
ခြွေ၊ ကန်စွန်းရွက်ဆိတ်သူ
ဆိတ်၊ ကြက်သွန်သင်သူသင်
မစာဂဝတီတို့အရွယ် ဆရာ
လေးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေလေ
သည်။ ဒီအချိန် ညနေပိုင်း
ဘယ်သူမှ မီးဖိုထဲ မဝင်ရတာ
တိုက်စည်းကမ်းပါ။ ကလေး
တွေက လွဲရင်ပေါ့။

မစာဂဝတီသည် ဆန်
ကောထဲမှာ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို
ခပ်သွက်သွက် ခြွေထည့်နေ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် မစာဂ
ဝတီ အိုးစားမှ မဉာဏသီ
သည် မနက်ချက်ရန် ဖွဲမီးဖိုကို
ပြင်ဆင်နေသည်။ အိုးစားအဖွဲ့
မှာက မဝိလာသီ၊ မဉာဏ
သီဂီနှင့် မစာဂဝတီတို့ နှစ်
ပေါင်း သုံးပါး။ မစာဂဝတီ
က အငယ်ဆုံးပီပီ ဟင်းရွက်
ခြွေ တာဝန်လောက်နှင့် ငြီး
သော်လည်း မဉာဏသီဂီက
မနက်သုံးရန် သုံးရေဖြည့်နှင့်
ဖွဲမီးဖိုထောင်းတာဝန်ပါ ယူရ
သည်။

‘နောက်ဆိုရင် ဆရာ
လေးကို ဖွဲမီးဖိုထောင်းတာ
သင်ပေးမယ်နော်။ ဘာမှ
မခက်ဘူးဘုရား။ မီးဖိုရဲ့
အလယ်ကို ပုလင်းထည့်၊
နည်းနည်းထည့် ရေဖျန်းပြီး
ရင် လက်ကိုင်တုတ်လေး
ဖွဲတွေ သိပ်သွားအောင်ဖိပြီး
ထောင်းပြီး ဖွဲအသစ်တုတ်
ထည့်၊ ရေဖျန်း၊ လာလို့
တုတ်နဲ့ဖိ။ အဲဒီလိုနဲ့ ခွဲ

သိပ်သိပ်ကလေးဖြစ်သွားတဲ့ အခါ အလယ်က ပုလင်းကို အသာလေး ချွတ်လိုက်ရင် ပြီးပြီဘုရား။ လက်ကိုင်တုတ် နဲ့ဖိဖို့ လက်မှာတော့ အားလို တယ်။ ဒါကြောင့် နောင်နှစ် ခါ မစာဂဝတီ လက်ကလေး တွေ အားရှိလာမှ...

မဉ္ဇူက သိ ဂီ ပြော လည်း ပြောစရာပင်။ မစာဂ ဝတီ လက်လေးတွေက အား မရှိ ဝိန်ချည့်ချည့်ရယ်။ ရွာမှာ ကောင်း ကောင်း မနေ၊ ကောင်း ကောင်း မစားခဲ့ရ သည့်ဒဏ်တွေက မစာဂဝတီ ကို ဒုက္ခပေးနေဆဲ။ ရွာ အကြောင်းတွေးလျှင် မစာဂ ဝတီ အလိုလို မပျော်မရွှင် ဖြစ်လာတတ်သည်။ မပျော် တာက အမေ မရှိကတည်း ကပါ။ အမေက ဘာဖြစ်လို့ များ မစာဂဝတီကို စောစော စီးစီးထားခဲ့ပါလိမ့်။ ဟိုတုန်း ကတော့ မစာဂဝတီက ရွာမှာ ဆိုလျှင် စာပေ။ အမေမည် ခဲ့သည့် စမ်းစမ်း ဆိုသည့် နာမည် ဘယ်သူမျှမခေါ်ဘဲ စာပေနာမည် တွင်နေခဲ့တာ။ စာပေ သိချင်းကလည်း လူ တိုင်းပါးစပ်မှာ ဆိုနေလေ တော့ သူလည်း စာပေ လွယ် လွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အမေ မောင်လေးကို မွေးရင်း မီးတွင်းထဲမှာ အမေ ရော မောင်လေးပါ ဆုံးလေ တော့ စာပေမှာ မငိုတတ်ဘဲ တတ်အရွယ်။ အမေဆုံးပြီး သိပ်မကြာ အဖေ မမိသန်းနှင့် ကောက်ယူတော့ စာပေ ကံဆိုး ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ အဖေနှင့် မညားခင် မမိသန်းတစ် ယောက် စာပေကို တစာတည်း စာနေပေမဲ့ အဖေနှင့်လည်း

ညားပြီးရော အချိုးပြောင်း သွားပါရော။ ကျောင်းနေ သည့်အရွယ် စာပေကိုပင် ကျောင်းမထား၊ သူမွေးသည့် ကလေးကို ခါးကိုင်အောင် ထိန်းရသည့်အဖြစ်။ ကလေး က ကလေးကို ပြန်ထိန်းရ သည့်အဖြစ်။ မမိသန်း ရွာရိုး ကိုးပေါက် လျှောက်နေသည့် အဖြစ်ကို အဖေ သိချင်မှသိ မည်။ အဖေကိုယ်တိုင် သူများလယ်မှာ သူရင်းငှား ဆိုတော့ စာရေးဝတ်ရေးက မချောင်လည်လှ။ ဒီကြားထဲ က မမိသန်းတစ်ယောက် ရွာ ထိပ်က ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင် မှာ ဆံပင်ကောက်ချင်ရသည် နှင့်၊ ဖြောင့်ချင်ရသည်နှင့်။ စာပေမှာတော့ အရွယ်နှင့်မမျှ သော အလုပ်တာဝန်တွေနှင့်။ စားရတော့ မဝရစာ။ တစ် နေ့ မနိုင်မနင်း ထမင်းအိုးငှဲ သောစာပေ ထမင်းရည်ပူလောင် နေတုန်း ထမင်းတွေ ဆုံးပြီ ဆိုပြီး ကျောပြင်ကို မမိသန်း တဖုန်းဖုန်း ထုနေဆဲ အိမ်ရှေ့ သို့ ဘွားသုန် ရောက်လာ တော့သည်။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ကလေးကို ဘာလို့ ညည်းဆဲနေတာလဲ။ ကျော်လွင် ဘယ်သွားလဲ ကျော်လွင်’

ဘွားသုန်ကိုတော့ မမိ သန်း နည်းနည်းရှိန်သည်။ ဘွားသုန်က စာပေအမေဘက် က ကြီးတော်။ နောက်ပြီး မြို့ မှာနေသည့် သီလရှင်ကြီး။ ရွာ ကို ဆွမ်းခြောက်ခံချိန် ဆောင်းဦးပေါက်ဆို ရောက် လာလေ့ရှိသည်။ ဘွားသုန်က ဆွေမျိုးထဲမှာ ပြောနိုင်ဆိုနိုင် ရှိသည်။ ကျော်လွင်ဆိုသည် မှာ စာပေအဖေကို မေးနေခြင်း

ပင်။
‘နင်တို့ ဒီကလေးကို ဒီလို ညည်းဆဲနေမယ်ဆိုရင် ငါ ခေါ်သွားမယ်။ လူဖြစ်အောင် ငါမွေးမယ်။ ငါ့မှာ ငါ့တူမ မျက်နှာ ရှိသေးတယ်။ နင်တို့ စဉ်းစားကြ’

မမိသန်း အချိုးကို မကြိုက်သော ဆွေမျိုးတွေ ဝိုင်းတိုက်တွန်းသည်နှင့် စာပေ အဖေလည်း ဆင်ခြေမပေးနိုင် ဘဲ ဘွားသုန်နောက် ထည့် လိုက်ရတော့၏။ ဘွားသုန် ကား စိတ်မြန်မြန်ပင် စာပေကို ခေါ်လာကာ မြို့ရောက်သည် နှင့် စာသင်တိုက် အပ်လိုက် တော့၏။ စာသင်တိုက် ရောက်စက ဘာမျှများမလည်း၊ မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်နှင့်။ သို့ပေမဲ့ ဒီလို တစ်နေရာတည်းမှာ သီလရှင် လေးတွေ အများကြီးတွေ့ လိုက်တော့ စာပေစိတ်ထဲ ပျော်သလိုလိုပင်။ အားလုံး မျက်နှာပေါ်က နူးညံ့ဖော် ရွှေသော အပြုံးတွေက မမိ သန်း မျက်နှာနှင့် အကွာကြီး ကွာနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ပထမဦးဆုံး စာပေ သဘောကျသည်မှာ ထမင်း ဝဝ စားရခြင်းပင်။ ဘွားသုန် နှင့် စာပေကို စာသင်တိုက်ကြီး ရှေ့က သစ်သားဇရပ်လေးမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင် ကျွေးသည်။ ဤသစ်သား ဇရပ်ကလေးမှ အကြီးဘုရား နှင့် ဘွားသုန်က အရွယ်တူ ဝါတူ မိတ်ဆွေများ ဖြစ် သည်။ သစ်သားဇရပ် ကလေးမှာ ညအိပ်ပြီး နောက် တစ်နေ့နံနက် စာပေ ဆံချရ တော့၏။
ခေါင်းကို ဆပ်ပြာရည်

ဆွတ်ပြီး သင်တန်းစားတင် တော့ စာပေ ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာသေးသည်။ ရွာကို လွမ်းတာလား၊ အမေ့ကို သတိရတာလား ဘာမှန်းမသိ မျက်လုံးထဲ စပ်တပ်တပ် ဖြစ် လာသည်။ ရေမိုးချိုး သန့်စင် ပြီး သီလရှင်အတတ်လဲ၊ ဆရာ ကြီးဘုရားရှေ့မှာ ကိုးပါး သီလ ခံယူပြီး ဆရာကြီး ဘုရား ဩဝါဒများ ဆက် လက် ကြားနာရသေး၏။ စာပေ အားလုံး နားမလည်ပါ။ နားလည်သည်က -

‘ဆရာလေး နာမည် မစာဂဝတီတဲ့။ စာကဆိုတာ အကျင့်စာရိတ္တကို ဆိုလိုတာ၊ ဝတီဆိုတာက အမျိုးသမီး ပေါ့။ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်း မွန်သူ ဘုရားသမီးတော်လေး လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ မစာဂ ဝတီလို့ခေါ်ရင် ဘုရားလို့ ထူး ရတယ်။ ကဲ ထူးကြည့်ပါဦး။

- ‘မစာဂဝတီ’
- ‘ဘုရား’
- ‘မစာဂဝတီ’
- ‘ဘုရား’
- ‘မစာဂဝတီ’
- ‘ဘုရား’

ဒီလို နှင့် သာသနာ့ ဘောင်သို့ မစာဂဝတီ ရောက် လာရသည်။ ရောက်စက ကျွဲသားမရသေးသည့်အတွက် စာသင်တိုက်မှာ နေသားမကျ နိုင်။ နံနက်စောစော ၄ နာရီ ထ၊ရသော ကိစ္စသည် မစာဂ ဝတီအတွက် ကြီးစွာသော ပင်ပန်းမှုပင်။ ဒီအရွယ် အိပ်ရာထဲ ဝဝ အိပ်ချင်သည့် အရွယ်။ အိုးစားခေါင်းဆောင် အစ်မ မဝိလာသီကတော့ မစာဂဝတီကို ညှာရှာသည်။ သို့ပေမယ့် စည်းကမ်းက စည်း

ကမ်းဖြစ်သည်။ အရုဏ်ဆွမ်း
အတွက် မဝီလာသီတို့ မီးဖိုမှာ
ချက်ပြုတ်နေချိန် မစာဂဝတီ
တို့မှာ ဘုရားဝတ်တက်ကြရ
သည်။ အိပ်ရေးမဝသော
မစာဂဝတီ ဘုရားဝတ်တက်
ရင်း ပြန်ငိုက်နေကျ။

‘နောက်က ကလေး
တွေ ဘာလို့ အသံတိုးနေလဲ။
ကျယ်ကျယ်ဆိုကြပါ။ အိပ်
ငိုက်မနေကြနဲ့။ သဒ္ဓါတရား
ကောင်းကောင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်
ကြ’

ဒီလို ဒေါ်ကြီးဘုရား
အသံ ကျယ်ကျယ်ကြီး ပေါ်
လာလျှင် ဘုရားရှိခိုးကို မိရာ
က အမြန်လိုက်ဆိုကြရသည်။
ဘုရားဝတ်တက်ပြီးလျှင်တော့
အပြင်မှာ မိုးလင်းလှပြီ။ ဆွမ်း
ဗန်းတွေလည်း အဆင်သင့်
ဖြစ်ပြီ။

စာသင်တိုက် ကျေး.မှ
ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်း
ဗန်းပို့ရန် ဒေါ်ကြီးဘုရားရှေ့
မှာ အစစ်ဆေးခံရ၏။

‘မစောတညဏီ ကိုယ်
ရုံတို့ ပြင်ရုံဦး။ သွားသတိ၊
လာသတိ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ
ဣန္ဒြေရှိပါစေ’

ဆွမ်းက ဇလုံကြီးနှင့်
တစ်ဇလုံ၊ ဆွမ်းဟင်းက သုံး
ဗန်း။ အားလုံး ဆရာလေး
လေးပါး နံနက်တိုင်း အလှည့်
ကျ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
ဆွမ်းပို့သွားရ၏။ ဟိုရောက်
လျှင်တော့ ကျောင်းသားကြီး
တွေက ဆွမ်းခွက်တွေ လဲ
လှယ်ပေးရာ စောင့်ယူရ၏။
ကျောင်းသားကြီးတွေနှင့်
မျက်လုံးမဆိုင်ရ။ စကား
မပြောရ။

ရောက်စက မစာဂဝတီ
ဆွမ်းဗန်းမနိုင်သော်လည်း

ခေါင်းကို
ဆပ်ပြာရည်
ဆွတ်ပြီး
သင်တန်းဓား
တင်တော့
စာ
ငိုချင်လှလို့
ပြစ်ဟသေးသည့်
ရွာကို
လွမ်းတာလား
အပျောက်
သတိရတာလား
ဘာမှန်းမသိ
မျက်လုံးထဲ
ဝပ်တပ်တပ်
ပြစ်ဟသည့်

ယခုဆို ကောင်းကောင်း နိုင်
နေပြီ။ နောက်နှစ်လောက်ဆို
လျှင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း
ထွားကျိုင်းလာမည်။ သူ
လက်ကလေးတွေလည်း
အားရှိလာမည်။ သူ စာသင်
တိုက်အလုပ်တွေ ပိုလုပ်နိုင်
တော့မည်။

‘ဒေါင်...ဒေါင်...
ဒေါင်’

ဟော ရေလည်ခန်းမဆီ
မှ ခေါင်းလောင်းကို သံပြား
ပိုင်းဖြင့် တီးခတ်လိုက်သည့်
အသံ။ ထိုအသံ၏ အဓိပ္ပာယ်
မှာ အားလုံး လုပ်လက်စ
အလုပ်ကို သိမ်း၍ ညဦးယံ

ဘုရားဝတ်တက်ရန် သွားကြ
ဟု နှိုးဆော်သော အသံဖြစ်
သည်။ မကြာခင် ဘုရားခန်း
ဆောင်ဆီသို့ ဆရာလေးများ
အားလုံး ညီညာဖြဖြ သွား
ရောက် ဝတ်ရွတ်စဉ်ကို ရွတ်
ဖတ်ကြတော့မည်။

နံနက်ပိုင်း အိပ်ရေးမဝ
သည့်အတွက် အရုဏ်ဝတ်
တက်ချိန် ငိုက်မျဉ်းတတ်
သော်လည်း ညဦးယံ
ဘုရားဝတ်တက်လျှင်တော့
မစာဂဝတီသည် လွန်စွာ
တက်ကြွကာ အသံကျယ်နေ
လေ့ရှိသည်။ သူက စာဝါမှာ
ယံမင်္ဂလံက မတက်သော်
လည်း နေ့စဉ် ကြားနေကျ
ဝတ်ရွတ်စဉ်ကိုတော့ နောဇက
နော နောကျေနေပြီဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးဘုရားနှင့်
ဆွမ်းကျွေးလိုက်ပါပြီးကတည်း
က မစာဂဝတီသည် စာသင်
တိုက်မှာ ပို၍ ပျော်ရွှင်လာ
သည်။ ဆရာကြီးဘုရား
အပေါ်လည်း လေးစား
ကြောက်ရွံ့ ရိုက်နှိုးခြင်း သဒ္ဓါ
ပိုလာသည်။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်
လျှင်ပင် စေတနာပါပါ လုပ်
တတ်သည်။

ဆွမ်းဒါယကာအိမ်
ရောက်တော့ ဆရာကြီးဘုရား
နှင့် ဆရာလေးများကို လူတွေ
တလေးတစား နေရာပေး
ဆက်ဆံပုံကို မြင်တွေ့ရသော
အခါ လက်ရှိ အနေအထား
အပေါ် အလေးထားရမှန်း
သိလာသည်။ အလိုက်သိ
သော၊ ခြေပေါလက်ပေါရှိ
သော မစာဂဝတီကို ဆရာ
ကြီးဘုရားက အနီးမှာ ခေါ်
ထား တတ် လာ သည် ။
ဒေါ်ကြီးဘုရားက မသုဇာ

တာကို လက်စွဲထားသလိုမျိုး
မစာဂဝတီလည်း ဆရာကြီး
ဘုရားလက်စွဲ ဖြစ်လာသည်။

ဆရာကြီးဘုရား နေ
ဆွမ်းစားပြီး အချို့ပွဲကျလျှင်
ပင် မစာဂဝတီကို ခေါ်ကျွေး
တတ်လာသည်။ မစာဂဝတီ
လိမ္မာသဖြင့် အိုးစားခေါင်း
ဆောင် မဝီလာသီ မျက်နှာပွင့်
နေတော့သည်။ သီတင်း
ကျွတ်ခါနီးသဖြင့် ရာသီဥတု
ကလည်း ပွင့်လင်းလာလေ
ရာ မစာဂဝတီတို့ ဆရာလေး
အငယ်လေးတွေ သွက်လက်
လှုပ်ရှားနေသည်။

သီတင်းကျွတ်လျှင်
ဝတ်စုံအသစ် ချုပ်ပေးမည်ဆို
သော ကတိကြောင့် ပျော်ရွှင်
တက်ကြွနေသလို သီတင်း
ကျွတ်လျှင် မဟာမုနိဘုရား
နှင့် ကျိုက်သလွဲစေတီတော်
ကြီး ပူးရမည်ဆိုသော
သတင်းစကားကြောင့်လည်း
ပျော်ရွှင်နေသည်။

‘မဟာမုနိဘုရားကို နှု
ဖို့ သွားတော့မယ်ဆို အားလုံး
ဆရာလေးတွေ တန်းစီပြီး
ခြေလှမ်းညီညီနဲ့ လှမ်းကြရ
တာ။ နောက်ပြီး အဲဒီမှာ စိတ်
ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စ
လည်း ရှိသေးတာဘုရား’

အရေးထဲ မသုဇာတာ
က သူ့ဝသီအတိုင်း စကား
ပုက်နေပြန်သည်။ ဘာစိတ်
ဝင်စားစရာလဲဆိုတာ မေးလို့
မပြော။ နီးတော့ သိမှာပေါ့
တဲ့။ ပြီးတော့ သူက ရှေ့
တိုးတိုးတဲ့။ ဒါလေ မစာ
ဂဝတီသိချင်လေ၊ သီတင်း
ရယ်။ မြန်မြန်ကျွတ်ပါတော့။

ဘယ်လောက်ပင် နီးသွား
စောစော သီတင်းကျွတ်
ကျွတ်သည့် အချိန်ရောက်မှ

ကျွတ်တာပင်။ အဖိတ်နေ့ ကတည်းက အလုပ်တွေ ရှုပ် လှ၏။ အိုးစားခေါင်းဆောင် အစ်မ မဝီလာသီက မဉ္ဇူဏ သီဂီအတွက်ရော၊ မစာဂ ဝတီအတွက်ပါ ဝတ်စုံတစ်စုံ စီ အသစ်ချုပ်ပေး၏။ စာသင် တိုက် အနောက်ဘက် သစ်ပင် ရိပ်မှာ မီးဖိုက မြေအိုးထဲ ရေထည့်၊ ရေထဲ ဆိုးဆေး ထည့် ပွက်ပွက်ဆူအောင် စောင့်ရင်း အစ်မ မဝီလာသီ ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ငေး ကြည့်ရတာ အရသာရှိလှ၏။

‘အင်္ကျီရယ်၊ ဂိုက်ရယ်၊ ကိုယ်ရုံရယ်အတွက် ပန်းနု သွေးမှာ အဝါနည်းနည်း ဖောက်ပြီး ထည့်ရတယ်ဘုရား။ ဆေးစပ်ပြီး စိတ်ကြိုက် အရောင်ရပြီဆိုမှ အဝတ်ကို ထည့်ရတယ်။ မီးဖိုပေါ် အကြာကြီး မထားရဘူး ဘုရား။ အရောင်နုတော့ ခဏ ပါပဲ။ ဒါတွေပြီးမှ ခါးဝတ် အတွက် ဆေးကို အနီနဲ့ အဝါ စပ်ပြီး ထပ်ထည့်ရမယ်။ သူ့ကိုတော့ ပွက်ပွက်ဆူတဲ့ အခါ ခါးဝတ်ကိုထည့်ပြီး ကြာကြာကလေးထားမှ ဆေး ပိုစွဲတာ ဘုရား။ နောက်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ် လုပ်တတ် အောင် သင်ထားကြဘုရား။ တပည့်တော်က စာဝါများ တော့ အားတာမဟုတ်ဘူး။ နောက် ဒါတွေ မဉ္ဇူဏ လုပ် ရမှာနော်’

အစ်မ မဝီလာသီက ပြောလည်းပြော၊ သင်လည်း သင်။ မျက်စိရှေ့မှာတင် အရောင်အသွေးကျကျ ဝတ်ရုံ တွေ ထွက်လာတော့ ဝတ်ရုံ သစ်အတွက် မစာဂဝတီ ဝမ်း မြောက်နေသည်မှာ ဖော်မပြ

နိုင်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့် နေ့ ရောက်တော့ စာဝါပိတ် သည်။ ဘုရားဖူးချင်သည့် ဆရာလေးတွေလည်း အား လုံး ဘုရားဖူးသွားနိုင်သည်။ အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးသည်နှင့် မသုဇာတာမှာ အလုပ်များ တော့သည်။ သူ့အလုပ်က သွက်သွက်လက်လက် လျှို့ လျှို့ပွက်ပွက်။

ခြံထောင့်မှ ငှက်ပျော ဖက်များ ခုတ်လာ၍ အဝတ် နှင့် သန့်စင်နေသည်။ မစာဂ ဝတီကိုလည်း လုပ်အားလာ ပေးဆိုသည့်သဘော ခေါ် သည်။ ငှက်ပျောဖက်များ သန့်စင်ပြီးတော့ တစ်နေရာမှာ ပုံနေဆဲ၊ အလို သူ့အိုးစားမှ မဉ္ဇူဏလည်း ငှက်ပျောဖက် တွေ သယ်လာပါလား။ ဒါဆို လျှင် ဤလျှို့ပွက်ကိစ္စကြီး တွင် အစ်မ မဉ္ဇူဏလည်း ပါသည်ပေါ့။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ် ယောက် ငှက်ပျောဖက်မှာ ထမင်းပုံက ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ငါးပိကြော်၊ အသီးအရွက် ကြော်များဖြင့် ထမင်းထုပ် ထုပ်ကြတော့၏။ ထမင်း ထုပ်မှာ ပလတ်စတစ်အိမ်နှင့် ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံ အကြွေလေးများ ပါသေး၏။ ဘာတွေပါလိမ့်။ ဟိုအိုးစားမှ နည်းနည်း၊ ဒီအိုးစားမှနည်း နည်း ယူလာသော ထမင်း ဟင်းတွေနှင့် ထမင်းထုပ် လိုက်ကြသည်မှာ ခဏ ကလေးနှင့် ထမင်းထုပ် သုံး ကလေးဆယ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုထမင်းထုပ်များကို ဆန်ခဲ ရာတွင် ဆန်ထည့်သည့် ဂျုံ အိတ်များနှင့် ခွဲထည့်သည်။ တစ်အိတ်မှာ သုံးထုပ်၊ လေး

ထုပ်။

မကြာခင် ဘုရားဖူး သွားမည့်သူများ ဆရာကြီး ဘုရားထံ ဩဝါဒခံယူကြ သည်။ စာသင်တိုက်ပြင်ပသို့ ဆန်ခဲခိုက်(တောဖိတ်၊ ဗြူဖိတ်) မှအပ လွတ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ပြောဆိုနေထိုင် ဣန္ဒြေရစေဖို့၊ သီလရှင်ကျင့်ဝတ်နှင့် ညီစေ ဖို့ ပြောဆို ဆုံးမသည်။ မဉ္ဇူ ဏသီဂီရော မစာဂဝတီပါ ကိုယ်ရုံအသစ်များဖြင့် လန်း ဆန်း တောက်ပနေသည်။ ဤစာသင်တိုက်၏ မူတစ်ခု မှာ အဝတ်အစား မညှိုးနွမ်း ရေးပင်။ အဝတ်အစား ညှိုး နွမ်းပါက လူအကြည်ညိုတန် စေပြီး စာသင်တိုက်ဂုဏ်ကို ထိခိုက်သည်ဟု ယူဆ၏။

အစ်မ မဝီလာသီတို့လို လူကြီးတွေမပါ၊ မဉ္ဇူဏသီဂီ တို့အရွယ်တွေ အုပ်ချုပ်သော သီလရှင်ငယ်ကလေးတွေချည်း ကျိုက်သလွှဲစေတီကြီးဘက် ခြေလျင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မစာဂဝတီအဖို့တော့ အရာရာ သည် ထူးဆန်းနေ၏။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် ပြုတတ် သည့် ဓလေ့အတိုင်း မနေက မှ ပြန်ရိတ်ထားသော ဦးပြည်း ကို မကြာခဏ ပွတ်နေမိ သည်။ ကြွရွကော့ရောနေ သော ကိုယ်ရုံအသစ်သည် မစာဂဝတီကို ခံစားမှုအသစ် တွေ ပေးနေသည်။

ပြင်ပလေကို ဝဝ၅။ ပြင်ပမြင်ကွင်းတွေမှာ မိန်း မောနေရသည်နှင့် သူ့ခမျာ အနောက်မှာ မကြာခဏ ကျန် ခဲ့သည်။ မကြာခင် ကျိုက် သလွှဲစေတီကြီးကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ စိတ် တွေ ကြည်လင်လန်းဆန်းပြီး

လေထဲ လမ်းလျှောက်ရသလို လို ဘာလိုလို။

‘ဆရာလေး မစာဂဝတီ သိပ်ငေးမနေနဲ့ဘုရား၊ အချိန်ပို ရင် တောင်ရိုးတန်းက ဦးခန္တီ ဘက်အထိသွားမှာတဲ့ ဘုရား’

မသုဇာတာ နှိုးဆော် သဖြင့် မစာဂဝတီသည် လူစု မကွဲစေရန် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လေသည်။ ဘုရားဖူး လျှင် ဘာတွေ ဆုတောင်းရင် ကောင်းမလဲ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသေး၏။ ‘နောက် ဘဝမှာ အမေနဲ့ ပြန်တွေ့ပါ စေ ဆုတောင်းရင် ကောင်း မလား။ အဖေနဲ့တော့ ပြန် မတွေ့ချင်။ မမိသန့်နဲ့ဆို ငေး ပါလေရော။ အင်း ဒီလို လည်း စိတ်ထားလို့ မဖြစ် သေး။ ဒေါ်ကြီးဘုရား ဆုံးမ သလို အားလုံးကို မေတ္တာနဲ့ ဆက်ဆံရမယ်။ မေတ္တာစိတ် ထားရမယ်။ ဒါဆိုရင် စာတွေ အများကြီးတတ်ပြီး အငယ် တန်း၊ အကြီးတန်းတွေအောင် စာချပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၊ ရေလည်ခန်း နံရံမှာ ချိတ်ထားသော စာချ သီလရှင် ဆရာကြီးတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလို သူတစ်ပါး အားကျ အလေးတယူ ဆက် ဆံခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့ ဆု တောင်းရင်ကောင်းမလား။’

ရောက်စကနှင့် မတူ မစာဂဝတီ အသိဉာဏ် အတော်ပွင့်လာပြီ ဖြစ်သည်။ တံငါးဖုန်းတံငါး၊ မုဆိုးဖုန်း မုဆိုး၊ သာသနာအရိပ်ခိုမှ တော့ စိတ်နှလုံး တည်ငြိမ် သိမ်မွေ့ပြီပေါ့။ စာသင်တိုက် မှာ တဖြည်းဖြည်း နေသား ကျလာသည်မှာလည်း မစာဂ ဝတီအဖို့ စိတ်အေးငြိမ်းစေ ရေး ဆေးတစ်မျိုးပင်။ လော

တောင်ကုန်းအမော့ ပြေပြေ
ကလေး တက်ရာမှ တစ်
နေရာရောက်တော့ ရှေ့မှ
ဦးဆောင်သူ ဆရာလေး ရပ်
လိုက်တော့သည်။ မစာဂဝတီ
လှမ်းကြည့်တော့ နံရံမြင့်မြင့်
ကြီးတွေ မြင်ရ၏။

‘ဆရာလေး ကြည့်
ထား၊ အဲဒါ အကျဉ်းထောင်
ဆိုတာပေါ့။ အထဲမှာ အကျဉ်း
သားတွေရှိတယ်’

မသုဇာတာ တိုးတိုး
ကပ်ပြောလိုက်သော်လည်း
မစာဂဝတီ လန့်သွားလေ
သည်။ ထောင် ထောင်ဆိုတာ
မကောင်းတာလုပ်ထားသည့်
လူတွေ ဖမ်းဆီးထားရာနေရာ
ဟု မစာဂ သိနေသည်။
သီလရှင် ဆရာလေးတွေ ရပ်
နေသော လမ်းသည် ကုန်းမြင့်
ပြေပြေ ဖြစ်နေသည့်အတွက်
အုတ်နံရံအတွင်းဘက် အချို့
အဝက် မြင်ကွင်းကို အပေါ်
စီးမှ မြင်နေရသည်။

ဝင်းထဲမှာ အပေါ်ဖြူ
အောက်ဖြူ ဝတ်စုံတွေနှင့် လူ
တစ်စု ဆရာလေးတွေကို
လက်ပြနွှတ်ဆက်နေသည်။
ဦးဆောင်သူ ဆရာလေးသည်
ပါလာသော ထမင်းထုပ်များ
ကို ထိုလူထဲ ရောက်ရန် တစ်
ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ပစ်ပေးနေ
သည်။ ပေးသူနှင့်ယူသူ လှုပ်
ရှားမှု မြန်လှသည်။ တစ်ခဏ
အတွင်း ထမင်းထုပ် သုံး
ဆယ်ခန့် အထဲသို့ ရောက်
သွားသည်။

အုတ်နံရံ အတွင်းဘက်
က အကျဉ်းသားတွေက
လည်း ဆရာလေးတို့ကို
အသံတိတ် လက်ပြ။ ဆရာ
လေးတို့ကလည်း အကျဉ်း
သားတွေကို အသံတိတ်

နောက်က
ကလေးတွေ
ဘာလို့
အသံတိုးနေလဲ
ကျယ်ကျယ်
ဆိုကြပါ
အိပ်ငိုက်
မနေကြနဲ့
သဒ္ဓါတရား
ကောင်းကောင်းနဲ့
အလုပ်လုပ်ကြ

မေတ္တာပို့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြ
သည်။ ဘုရားမဖူးခင် ဘုရား
ကြိုက်သော ကောင်းမှုဒါန
အလှူကလေးအတွက် ဆရာ
လေးတို့အားလုံး ပီတိဝေနေ
ကြသည်။

‘ဒီလိုလုပ်တာ နှစ်စဉ်
နှစ်တိုင်းပဲ။ လူကြီးတွေ မသိ
တဲ့ အပြစ်တော့ ရှိတာပေါ့
ဘုရား။ အထဲက လူတွေက
လည်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်
နေဆို ဆရာလေးတွေ ဒီလမ်း
က လာနေကျ။ ထမင်းထုပ်
လှူနေကျဆိုတော့ စောင့်နေတာ
ပေါ့ဘုရား’

မသုဇာတာ ရှင်းပြတော့

ပိုပြီး သဘောပေါက်လာရ
သည်။ ထမင်းထုပ်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံလေးတွေလည်း ထည့်
လှူတာဆိုတော့ နောက်ဆိုရင်
တောဖိတ်၊ မြို့ဖိတ်မှ အလှူ
ရတဲ့ ကျပ်တန်အသစ်ကလေး
တွေ နောက်တစ်နှစ် သီတင်း
ကျွတ်အတွက် သိမ်းထားမှဟု
မစာဂဝတီ တွေးနေမိသည်။
ဤအလှူထဲ မစာဂဝတီ
လည်း ပါဝင်ချင်သည်လေ။
လူကြီးတွေ မသိအောင် တိုး
တိုးတိတ်တိတ် လှုပ်ရှားရ
သည်မှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှား
ဖွယ်ရာပင်။

‘အကျဉ်းသားတွေကို
လှူရတာ သာမန်လူတွေကို
လှူရတာနဲ့တော့ မတူဘူး
ပေါ့။ သူတို့က အထဲမှာ
ကောင်းကောင်းမနေရ၊ မစား
ရရှာဘူး။ သူတို့ပြစ်ဒဏ်ခံရ
တာ သူတို့ရဲ့ ကံအကြောင်း
တရားပဲ။ ဆရာလေးတို့က
တစ်ပိုင့်တစ်နိုင် ဖြည့်ဆည်း
ပေးတာ။ အားလုံးအတွက်ဆို
လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နိုင်
သလောက်ကလေး ပါဝင်
ဖြည့်ဆည်းတဲ့ သဘောပါပဲ’
ဆိုပြီး မသုဇာတာက လူကြီး
တစ်ယောက်လို ဆက်ပြောနေ
သေးသည်။

ထိုနေ့က ဘုရားဖူးပြီး
တောင်ရိုးတန်းဘက်တက်ကာ
ဦးခန္တီဘုရားကြီးဖူးရင်း
အဝေးမြင်ကွင်းတွေမြင်တော့
မစာဂဝတီ တစ်ယောက်
တအံ့တဩ ဖြစ်နေပြန်သည်။
သူက တောင်ရိုးတန်းဆိုတာ
ယခုမှ ကြားဖူးသည်ကိုး။ နေ
အတန်ငယ် ရင့်လာပြီဖြစ်၍
ဆရာလေးများအားလုံး ပင်နီ
ခေါင်းတင်ကို ခေါင်းပေါ်တင်
လျက် အပူဒဏ် ကာကွယ်

ထားကြသည်။
‘အဲဒီရေပြင်ကျယ်ကြီး
က သံလွင်မြစ်ကြီး။ ဟိုးဝေး
ဝေး ကျွန်းမည်းမည်းကြီးက
ဘီလူးကျွန်း။ အဲဒီဘီလူး
ကျွန်း ကွမ်ရိုက်ရွာမှာ တပည့်
တော်အမေ ရှိတယ်။ အမေက
စိတ်သိပ်မကောင်းဘူးဘုရား။
ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဆီ
မလာနိုင်တာ။ တစ်နှစ်
တစ်ခါ စာဝါပိတ်လို့ ပြန်ရင်
တော့ တွေ့ရတာပေါ့။ မစာဂ
ရော ဒီနှစ် စာဝါပိတ်ရင် ရွာ
ပြန်မှာလား ဘုရား’

စခန်း သာဆီ သော
နေရာမှ အုတ်ခုံကလေးမှာ
အမော့ပြေထိုင်ရင်း မသုဇာ
တာက သူ့အကြောင်း ပြောပြ
နေသည်။ မစာဂရော ဒီနှစ်
စာဝါပိတ်ရင် ရွာပြန်မှာလား
တဲ့။ ဟင်အင်း မစာဂဝတီမှာ
ပြန်စရာ အိမ်မှ မရှိတာ။
ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ။ ဘယ်လို
ပြန်ရမှာလဲ။ ဘွားသုန်က
တော့ စာဝါပိတ်လို့ စာသင်
တိုက် မနေချင်ရင် တောင်ဝိုင်း
က သူ့စရပ်မှာ ခဏလာနေဟု
ပြောဖူးသည်။

ဇွဲကာလ စာဝါပိတ်
သည့်ကိစ္စကို တစ်ခါမျှ မစဉ်း
စားကြည့်ဖူးသဖြင့် မစာဂ
ဝတီ အဖြေမပေးနိုင်ပါ။ အင်မ
မိလ္လာသီ၏သဘောထားက
ရှိသေးသည်။ အစ်မက စာဝါ
ပိတ်လျှင် သူလည်း အားပြန်
အတန်းကျောင်းက လူတွေလို
အော်ဝီဒီ သင်ပေးမည် ခြေ
ထားသည်။ စာဝါပိတ်ချိန်
အားလုံး ဌာနီပြန်ကုန်လျှင်
ဆရာကြီးဘုရားထွေးခံ ခြေ
သူ သွန်မည်နည်း။ ဆွမ်းတော်
ပင့်လျှင် ဆရာကြီးဘုရား
ထီး၊ ဖိနပ် မည်သူကိုင်ဦး

တောင်ကုန်းအမော့ ပြေပြေ
ကလေး တက်ရာမှ တစ်
နေရာရောက်တော့ ရှေ့မှ
ဦးဆောင်သူ ဆရာလေး ရပ်
လိုက်တော့သည်။ မစာဂဝတီ
လမ်းကြည့်တော့ နံရံမြင့်မြင့်
ကြီးတွေ မြင်ရ၏။

‘ဆရာလေး ကြည့်
ထား၊ အဲဒါ အကျဉ်းထောင်
ဆိုတာပေါ့။ အထဲမှာ အကျဉ်း
သားတွေရှိတယ်’

မသုဇာတာ တိုးတိုး
ကပ်ပြောလိုက်သော်လည်း
မစာဂဝတီ လန့်သွားလေ
သည်။ ထောင် ထောင်ဆိုတာ
မကောင်းတာလုပ်ထားသည့်
လူတွေ ဖမ်းဆီးထားရာနေရာ
ဟု မစာဂ သိနေသည်။
သီလရှင် ဆရာလေးတွေ ရပ်
နေသော လမ်းသည် ကုန်းမြင့်
ပြေပြေ ဖြစ်နေသည့်အတွက်
အုတ်နံရံအတွင်းဘက် အချို့
အဝက် မြင်ကွင်းကို အပေါ်
စီးမှ မြင်နေရသည်။

ဝင်းထဲမှာ အပေါ်ဖြူ
အောက်ဖြူ ဝတ်စုံတွေနှင့် လူ
တစ်စု ဆရာလေးတွေကို
လက်ပြန်တံဆက်နေသည်။
ဦးဆောင်သူ ဆရာလေးသည်
ပါလာသော ထမင်းထုပ်များ
ကို ထိုလူစုထံ ရောက်ရန် တစ်
ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ပစ်ပေးနေ
သည်။ ပေးသူနှင့်ယူသူ လှုပ်
ရှားမှု မြန်လှသည်။ တစ်ခဏ
အတွင်း ထမင်းထုပ် သုံး
ဆယ်ခန့် အထဲသို့ ရောက်
သွားသည်။

အုတ်နံရံ အတွင်းဘက်
က အကျဉ်းသားတွေက
လည်း ဆရာလေးတို့ကို
အသံတိတ် လက်ပြ။ ဆရာ
လေးတို့ကလည်း အကျဉ်း
သားတွေကို အသံတိတ်

နောက်က
ကလေးတွေ
ဘာလို့
အသံတိုးနေလဲ
ကျယ်ကျယ်
ဆိုကြပါ
ဒီပိဋိက
မနေကြနဲ့
သဒ္ဒါတရား
ကောင်းကောင်းနဲ့
အလုပ်လုပ်ကြ

မေတ္တာပို့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြ
သည်။ ဘုရားမဖူးခင် ဘုရား
ကြိုက်သော ကောင်းမှုဒါန
အလှူကလေးအတွက် ဆရာ
လေးတို့အားလုံး ပီတိဝေနေ
ကြသည်။

‘ဒီလိုလုပ်တာ နှစ်စဉ်
နှစ်တိုင်းပဲ။ လူကြီးတွေ မသိ
တဲ့ အပြစ်တော့ ရှိတာပေါ့
ဘုရား။ အထဲက လူတွေက
လည်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်
နေ့ဆို ဆရာလေးတွေ ဒီလမ်း
က လာနေကျ။ ထမင်းထုပ်
လှူနေကျဆိုတော့ ဘော့နေတာ
ပေါ့ဘုရား’

မသုဇာတာ ရှင်းပြတော့

ပိုပြီး သဘောပေါက်လာရ
သည်။ ထမင်းထုပ်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံလေးတွေလည်း ထည့်
လှူတာဆိုတော့ နောက်ဆိုရင်
တောဖိတ်၊ မြို့ဖိတ်မှ အလှူ
ရတဲ့ ကျပ်တန်အသစ်ကလေး
တွေ နောက်တစ်နှစ် သီတင်း
ကျွတ်အတွက် သိမ်းထားမှဟု
မစာဂဝတီ တွေးနေမိသည်။
ဤအလှူထဲ မစာဂဝတီ
လည်း ပါဝင်ချင်သည်လေ။
လူကြီးတွေ မသိအောင် တိုး
တိုးတိတ်တိတ် လှုပ်ရှားရ
သည်မှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှား
ဖွယ်ရာပင်။

‘အကျဉ်းသားတွေကို
လှူရတာ သာမန်လူတွေကို
လှူရတာနဲ့တော့ မတူဘူး
ပေါ့။ သူတို့က အထဲမှာ
ကောင်းကောင်းမနေရ၊ မစား
ရရှာဘူး။ သူတို့ပြစ်ဒဏ်ခံရ
တာ သူတို့ရဲ့ ကံအကြောင်း
တရားပဲ။ ဆရာလေးတို့က
တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဖြည့်ဆည်း
ပေးတာ။ အားလုံးအတွက်ဆို
လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နိုင်
သလောက်ကလေး ပါဝင်
ဖြည့်ဆည်းတဲ့ သဘောပါပဲ’
ဆိုပြီး မသုဇာတာက လူကြီး
တစ်ယောက်လို ဆက်ပြောနေ
သေးသည်။

ထိုနေ့က ဘုရားဖူးပြီး
တောင်ရိုးတန်းဘက်တက်ကာ
ဦးခန္တီဘုရားကြီးဖူးရင်း
အဝေးမြင်ကွင်းတွေမြင်တော့
မစာဂဝတီ တစ်ယောက်
တအံ့တဩ ဖြစ်နေပြန်သည်။
သူက တောင်ရိုးတန်းဆိုတာ
ယခုမှ ကြားဖူးသည်ကိုး။ နေ
အတန်ငယ် ရင့်လာပြီဖြစ်၍
ဆရာလေးများအားလုံး ပင်နီ
ခေါင်းတင်ကို ခေါင်းပေါ်တင်
လျက် အပူဒဏ် ကာကွယ်

ထားကြသည်။
‘အဲဒီရေပြင်ကျယ်ကြီး
က သံလွင်မြစ်ကြီး။ ဟိုးဝေး
ဝေး ကျွန်းမည်းမည်းကြီးက
ဘီလူးကျွန်း။ အဲဒီဘီလူး
ကျွန်း ကွမ်ရိုက်ရွာမှာ တပည့်
တော်အမေ ရှိတယ်။ အမေက
စိတ်သိပ်မကောင်းဘူးဘုရား
ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဆီ
မလာနိုင်တာ။ တစ်နှစ်
တစ်ခါ စာဝါပိတ်လို့ ပြန်ရင်
တော့ တွေ့ရတာပေါ့။ မစာဂ
ရော ဒီနှစ် စာဝါပိတ်ရင် ခွာ
ပြန်မှာလား ဘုရား’

စခန်းသားဆို သော
နေရာမှ အုတ်ခုံကလေးမှာ
အမော့ပြေထိုင်ရင်း မသုဇာ
တာက သူ့အကြောင်း ပြောပြ
နေသည်။ မစာဂရော ဒီနှစ်
စာဝါပိတ်ရင် ရွာပြန်မှာလား
တဲ့။ ဟင့်အင်း မစာဂဝတီမှာ
ပြန်စရာ အိမ်မှ မရှိတော့
ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ။ ဘယ်လို
ပြန်ရမှာလဲ။ ဘွားသုန်က
တော့ စာဝါပိတ်လို့ စာသင်
တိုက် မနေချင်ရင် တောင်ပိုင်း
က သူ့စရပ်မှာ ခဏလာနေဟု
ပြောဖူးသည်။

နွေကာလ စာဝါပိတ်
သည့်ကိစ္စကို တစ်ခါမျှ မစဉ်း
စားကြည့်ဖူးသဖြင့် မစာဂ
ဝတီ အဖြေမပေးနိုင်ပါ။ အစ်မ
မဝီလာသီ၏သဘောထားက
ရှိသေးသည်။ အစ်မက စာဝါ
ပိတ်လျှင် သူလည်း အားပြီနဲ့
အတန်းကျောင်းက လူတွေလို
အဘိဓိသင်ပေးမည် ပြော
ထားသည်။ စာဝါပိတ်ချိန်
အားလုံး ဌာနီပြန်ကုန်လျှင်
ဆရာကြီးဘုရားထွေးခံ မည်
သူ သွန်မည်နည်း၊ ဆွမ်းကျွေး
ပင့်လျှင် ဆရာကြီးဘုရား
ထီး၊ ဖိနပ် မည်သင်္ကဏ်မည်

နည်း၊ ဧည့်သည်စောင်သည် လာလျှင် မစာဂဝတီဟု ခေါ်လိုက်ပါက ဘုရားထူးကာ မည်သူ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်နှင့် ဧည့်ခံမည်နည်း။ ဆရာကြီးဘုရား၏ အနီးကပ် ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်များကို မျက်ကွယ်ပြု၍ မစာဂဝတီ မည်သည့်နေရာမျှ မသွားချင်ပါ။

ထို့နေ့က ဘုရားဖူးသွားသော ဆရာလေးများအားလုံး ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် စာသင်တိုက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြင် လောကနှင့် ဆယ်ခါရံ တစ်ခါ ထိတွေ့ခွင့် ရလိုက်သဖြင့်လည်း စိတ်ဓာတ်တွေ ရှင်လန်း တက်ကြွနေကြသည်။ စာသင်တိုက် ဝင်းထဲသို့ အရောက် အဆောင်ကြီးသို့ တက်ရန် ခြေဆေးနေစဉ် ဘုရားဖူး ခရီးစဉ် လိုက်ပါခြင်း မရှိသော ဆရာလေးတစ်ပါး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဆရာကြီးဘုရားက မစာဂဝတီ ပြန်ရောက်ရင် ရေလည်ခန်းကို ကြွခဲ့ပါတဲ့ ဘုရား။ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်တဲ့ဘုရား’

ဧည့်သည်...၊ မစာဂဝတီအဖို့ နည်းနည်း ထူးဆန်းသွားသည်။ ဘွားသုန်များလား။ မစာဂဝတီထဲ ဘွားသုန် လာလေ့ရှိသည်။ လာလျှင် ရှေ့က အကြီးဘုရား ဧရပ်တွင် နေကျ။ ယခု ဆရာကြီးဘုရား ကိုယ်တိုင် ခေါ်တာဆိုတော့ ဘယ်က ဧည့်သည်ပါလိမ့်။

ရေလည် ခန်းသည် စာချခန်းဖြစ်သလို ဧည့်သည်

လာလျှင် ဆရာကြီးဘုရား ဧည့်သည်လက်ခံ တွေ့ဆုံရာ နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ မစာဂဝတီ ရေလည်ခန်းဆီ တက်သွားတော့ ဆရာကြီးဘုရား လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ လူကလည်း ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၊ အနီးရောက်တော့မှ ဟင်အဖေ...၊ အဖေပါလား။

မစာဂဝတီသည် မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော အဖေကို တွေ့ရာ ဝမ်းသာရမည့်အစား နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေကာ အဖေဘက် မလှည့်ဘဲ ဆရာကြီးဘုရားထံ အရင် ဝတ်ဖြည့်လေသည်။

‘မစာဂဝတီ ဘုရားဖူးတာ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘တင်ပါ့ဘုရား၊ ပြေပါတယ်ဘုရား’

‘ဒီမှာ မစာဂဝတီအဖေ ရောက်နေတယ်။ အဖေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး’

နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေကာ ကြီးရင့်ခြင်း ဣန္ဒြေကို ဆောင်နေသော မစာဂဝတီသည် အဖေကို နှုတ်ဆက်ရန် နှုတ်ဆွဲနေလေသည်။ အဖေကလည်း သူမမြင်ရသည့် ကာလတွေမှာ ဒီလို ဖွဲ့ထွားရင့်ကျက်စွာ ကြီးပြင်းလာမည်ဟု မထင်ခဲ့။ သူ့သမီးစာဉ်ကို မစာဂဝတီ အဖြစ် ယခုမှ မြင်ဖူးခြင်းပင်။ အဖေသည် အံ့အားတသင့် မိန်းမောနေလေသည်။

မစာဂဝတီ အသံတိတ်နေသဖြင့် ဆရာကြီးဘုရားမှ မိန့်သံ ထွက်လာသည်။

‘ဒကာကြီးက မစာဂဝတီကို လူဝတ်လဲပြီး ပြန်ခေါ်သွားချင်လို့တဲ့။ မစာဂ

ဝတီ သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဆရာကြီးကိုလျှောက်ပါဦး’

‘မလိုက်၊ မလိုက်လိုပါဘုရား၊ တပည့်တော် လူဝတ်လည်း မလဲလိုပါ။ သီလရှင် ဝတ်နဲ့ပဲ ပျော်ပါတယ်ဘုရား’

ထိုအခါ အဖေက-

‘မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာလေးရဲ့။ အခုဆို အိမ်မှာ မောင်လေးလည်း အတော်ကြီးလာပြီ၊ ဆရာလေး အိမ်ပြန်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘အိမ် ပြန်မနေချင်ပါဘူး။ အိမ်ရောက်ရင် ထမင်း ဝဝ စားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းလည်း နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ စာလည်း သင်ရတယ်၊ ဘုရားအလုပ်လည်း လုပ်ရတယ်။ ဒကာကြီး ဆရာလေးကို မောင်လေးအကြောင်းပြပြီး မခေါ်ပါနဲ့။ မမိသန်းက ဆရာလေးကို လူဝတ်လဲခိုင်းပြီး ရန်ကုန်ကို အိမ်ဖော်လုပ်ဖို့ ပို့မယ်ဆိုတာ ဘွားသုန်ပြောပြထားလို့ သိပြီးပါပြီ။ ဒကာကြီးက အဖေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်သမီးကို ခိုင်းစားဦးမလို့လား။ ဆရာလေး လူဝတ်မလဲဘူး၊ ဒကာကြီးနဲ့လည်း မလိုက်ဘူး’

အဖေမျက်နှာ တော်တော်တင်းသွားလေသည်။ သူ့သမီးစာဉ် အတော်တတ်နေပါလား။ မြို့မှာ ကြားဖူးနားဝ၊ နားကြီး၊ မျက်စိကြီး ဖြစ်နေပါလား။

‘ကဲ ဒကာကြီး ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကာယကံရှင်က ပြန်မလိုက်ဘူးဆိုတော့ ကိစ္စက ပြတ်နေပြီ။ ဒကာကြီး

ပြန်လို့ရပါပြီ’

‘မိဘက ကိုယ့်သားသမီးကို ပြန်ခေါ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ ဆရာကြီးရဲ့။ အခုတစ်ခါ ခေါ်လို့ မရရင် နောက်တစ်ခါ ခေါ်လို့ ရရမှာပေါ့။ ဒီအတိုင်း ခေါ်လို့ မရရင် သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေ၊ အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းက လူတွေနဲ့ လာခေါ်မယ်’

‘ဪ မိုက်လိုက်တဲ့ ဒကာနယ်၊ ကလေးလောက်တောင် မတွေးတတ်ဘဲကိုး။ မစာဂဝတီဟာ ဒကာကြီးသမီး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘုရားသမီးတော် ဖြစ်သွားပြီ။ သူကိုယ်တိုင်က သာသနာ့ဘောင်မှာ ပျော်နေပြီ။ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာပေပရိယတ်တွေကို သင်ကြားနေပြီ။ တစ်နေ့ကျရင် သာသနာ့စာနည် သီလရှင်အကျော်အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။ ဒကာကြီးပြောတဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ဆိုတဲ့ လူတွေ ခေါ်လာပါ။ လူတွေမှာ ဥပဒေရှိသလို ဆရာလေးတို့ သာသနာမှာလည်း သာသနာနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဥပဒေရှိပါတယ်။ ဒကာကြီးတို့လူတွေ ပြောနေကျ စကားနဲ့ ပြောရရင် ဥပဒေရဲ့ အထက်မှာ ဘာရှိသလဲ သိလား၊ ဥပဒေရဲ့ အထက်မှာ ဘုရားရှိပါတယ်’

အဖေက တင်းလို့ မရတာနှင့် လျှော့လိုက်သည့် မျက်နှာထားနှင့် ပြန်သွားပေမဲ့ သိပ်ကျေနပ်ဟန်တော့ မတူပါ။ ပြဿနာက နောက်ထပ် ဘာဖြစ်လာဦးမည်မသိ။

ဆရာကြီးဘုရားလည်း
ရေလည်ခန်းမှ အိပ်ခန်းဆီ
ပြန်ကြွသွားပြီ။

မစာဂဝတီ အခန်းထဲ
ဝင်လာတော့ အိုးစားခေါင်း
ဆောင် အစ်မ မဝိလာသီက
စောင့်ကြည့်နေသည်။ စောစော
က ကျောခိုင်းပြီး ဆင်းသွား
သည့် အဖေ့နောက်ကျောကို
ကြည့်ပြီး မလာပါနဲ့တော့
အဖေရယ်။ နောက် သမီး
ဘယ်တော့မှ အဖေနဲ့ မတွေ့
ချင်တော့ပါဘူး။ သမီးကို
ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေခွင့်
ပြုလိုက်ပါတော့ဟု အသံ
မထွက်ပြောရင်း တင်းခဲ့သမျှ
အစ်မ မဝိလာသီ ရင်ခွင်ထဲ
ပြိုဆင်းသွားလေသည်။
အစ်မ မဝိလာသီသည် သူ၏
နွေးထွေးညှပ်သက်သော လက်
အစုံဖြင့် ထွေးဖက်ရင်း...

‘မငိုပါနဲ့ မစာဂဝတီ
လေးရယ်၊ သားသမီးဆိုတာ

မိဘကို ရွေးချယ်ခွင့် မရှိပါ
ဘူး။ သားသမီးလောက် စဉ်း
စားတွေ့ခေါ်ဉာဏ် မရှိတဲ့
မိဘတွေလည်း ရှိနေဦးမှာပဲ။
အဖေ့အပေါ် စိတ်မကွက်နဲ့
နော်။ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူ
အဟောင်းတဲ့။ သံသရာက
ဝဋ်ကြွေးပါခဲ့ရင် ဒီဘဝနဲ့
အကျွေးဆပ်လိုက်ပါ။ အဖေကို
ပြစ်မှားတဲ့ အတွေ့နဲ့ သံသရာ
အထိ မကောင်းမှုတွေ
မသယ်ဆောင်မိပါစေနဲ့’

မစာဂဝတီသည် ငိုနေ
ရင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို
သတိရစွာ မျက်ရည်ကို
အမြန်သုတ်လျက် ဘုရားဖူး
သွားသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်စုံ
ဟောင်းနှင့် အမြန်လဲလှယ်
လိုက်လေသည်။ ဝတ်စုံသစ်
ကလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ခေါက်လိုက်ပြီး သီလရှင်
ဆရာလေး အကြီးတွေလုပ်
သလို ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေ

ဖြင့် ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်-
‘ဒီကနေ ဘုရားအဆူဆူ
ဖူးခဲ့ရတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေကို အစ်မဘုရားကို အမျှ
ဝေပါတယ် ဘုရား၊ အမျှ
အမျှ အမျှ ယူတော်မူပါ’
မဝိလာသီက လိမ္မာရေး
ခြားမှု တိုးတက်လာသော
ညီမလေးကို ကြည့်ကာ သာဓု
အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေလေသည်။
ပြီးလျှင် စာပါတက်ရန် ရေ
လည်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွား
လေသည်။

မစာဂဝတီကတော့
ဒီအချိန်တွင် ပြုနေကျ ဝေယျာ
ဝစ္စကုသိုလ်ကို ယူဖို့အတွက်
ဆရာကြီးဘုရား အိပ်ခန်းဆောင်
ဆီ လှမ်းလာတော့ သည်။
မြောက်ဘက်သို့ တစောင်း
ပေးလျောင်းနေသော ဆရာကြီး
ဘုရား၏ ခြေသလုံးသို့ နှိပ်
နယ်မှုကို စတင်ရန် သူ့လက်
ကလေး တင်လိုက်စဉ်တွင်

ဆရာကြီးဘုရားဆီမှ...
‘ဘယ်သူလဲ မသူဇာ
တာလား’

‘မသူဇာတာ မဟုတ်
ပါ၊ မစာဂဝတီပါဘုရား’

‘ဪ မစာဂဝတီလား
သာဓု သာဓု သာဓု’

စောစောက အဖြစ်
အပျက်ကြောင့် ဆရာကြီး
ဘုရားထံ နှိပ်နယ်ဖို့ ရောက်
လာမည် မထင်ထားသော
မစာဂဝတီ၏ ဇွဲစိတ်သန်
သည့် သဒ္ဓါတရားအတွက်
ဆရာကြီးဘုရား ကျေနပ်သွား
တော့သည်။

မစာဂဝတီ ရင်တွင်းမှာ
တော့ မစာဂဝတီပါဘုရား၊
ဆရာကြီးဘုရားရဲ့ အနီးကပ်
ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်ကို တစ်
သက်လုံး ယူမယ့် မစာဂဝတီ
ပါဘုရားဟု အသံမထွက်ဘဲ
အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်တင်နေ
မိတော့သည်။ ■ မိချမ်းဝေ

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည် အထိတာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- Calendar
- Pamphlet
- Name Card
- Table Calendar
- Box
- Voucher
- File Holder
- Booklet
- Letter Head
- Lable အမျိုးမျိုးကို စိတ်တိုင်းကျ အရည်အသွေးပြည့်စုံစွာ ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ကော်ကပ်ချုပ်စက်ဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

အမှတ် ၁၃၃၊ ဧရာဝတီလမ်း၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဟောပန္နလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုဂံခရိုင်